FOLKETINGET

Folketingstidende
Tillæg A

Lovforslag nr. **L 193** Folketinget 2020-21

Fremsat den 24. marts 2021 af erhvervsministeren (Simon Kollerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om investeringsforeninger m.v., hvidvaskloven, lov om Danmarks Grønne Investeringsfond og forskellige andre love[1)]

(Øget investorbeskyttelse ved grænseoverskridende markedsføring af investeringer, oprettelse af gældsrådsgivningsenhed i Finansiel Stabilitet som følge af aftale om erstatning m.v. til minkavlere og følgeerhverv berørt af covid-19 samt styrket tilsyn med aktører på det digitale marked for finansielle ydelser m.v.)

§ 1

I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 932 af 6. september 2019, som ændret ved § 12 lov nr. 1374 af 13. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. *§ 1, stk. 2,* affattes således:

»*Stk. 2.* Fonden skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark i henhold til § 5, når:

1) skadesforsikringsselskabet bliver erklæret konkurs.
2) skadesforsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.«

2. I *§ 1, stk. 4, 2. pkt.,* ændres »§ 1, stk. 2« til: »§ 3, stk. 1«.

3. I *§ 3, stk. 2,* og *§ 4, stk. 1* og *2,* ændres »300 mio. kr.« til: »500 mio. kr.«.

4. I *§ 3, stk. 2,* indsættes som *2. pkt.:*

»Mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.«

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, L 188, side 106, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet), EU-Tidende 2019, L 334, side 155, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, EU-Tidende 1998, L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen, EU-Tidende 2016, L 194, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, EU-Tidende 2014, L 257, side 214, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, L 173, side 190. Herudover er der i loven medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv 2019/1937, EU-Tidende 2020, nr. L 347, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

CQ001679

Erhvervsmin.,
Finanstilsynet, j.nr. 1911-0056

5. I *§ 3, stk. 4, 2. pkt.,* indsættes efter »forbrugerforsikringer«: », og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice«.

6. I *§ 3, stk. 5, 1. pkt.,* indsættes efter »pr. police«: »for forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice«.

7. I *§ 3, stk. 5,* indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer.«

8. I *§ 3, stk. 11,* indsættes efter »Fondens formue«: » uden at Finanstilsynet samtidig meddeler, at der skal opkræves bidrag til Fonden, jf. stk. 5«.

9. I *§ 5, stk. 1, 1. pkt.,* udgår », der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs,«.

10. I *§ 5, stk. 1, nr. 4,* udgår »samt«.

11. I *§ 5, stk. 1, nr. 5,* ændres »sikrede.« til: »sikrede,«.

12. I *§ 5, stk. 1,* indsættes som *nr. 6* og *7*:

»6) sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer, og

7) sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.«

13. I *§ 5* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Når Fonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Fonden de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

14. *§ 5, stk. 2,* der bliver stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at enten kurator eller Fonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.«

15. I *§ 5, stk. 3,* der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

16. I *§ 5, stk. 5,* der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

17. I *§ 5, stk. 6,* der bliver stk. 7, ændres »og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3« til: », sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4.«

18. Efter § 5 b indsættes:

»§ 5 c. Fonden overtager de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og som et selskab havde inden inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed efter lov om arbejdsskadesikring.

Stk. 2. Fonden indtræder i de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Arbejdsmarkedet Erhvervssikring har over for de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Fonden indtræder på samme vis i og overtager udeståender, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med konkursboet eller øvrige parter som følge af varetagelse af administrationen af et selskab.

Stk. 3. Fonden anvender den dividende, som Fonden modtager fra konkursboerne, jf. stk. 2, til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene. Er dividenden ikke tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav, fordeler Fonden dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt.

Stk. 4. Uanset stk. 3 kan Fonden indgå aftale om fuld og endelig afgørelse af mellemværender mellem Fonden og den enkelte kreditor om refusion af beløb efter stk. 3, forud for tidspunktet for Fondens modtagelse af dividende fra konkursboet, under forudsætning af at samtlige øvrige kreditorer, der kan være berettigede til refusion efter stk. 3, samtykker til aftalens indgåelse.«

19. I *§ 6, stk. 1, 2. pkt.,* ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

20. I *§ 6* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. For anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke finder kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring anvendelse.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

21. I *§ 6, stk. 2,* der bliver stk. 3, indsættes efter »stk. 1«: » og 2«.

22. I *§ 6 a, stk. 1, 3. pkt.,* ændres »§ 6, stk. 2« til: »§ 6, stk. 3«.

23. I *§ 7, stk. 1, 1. pkt.,* indsættes efter »kravet«: », jf. dog stk. 2«.

24. I *§ 7* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Udbetalinger fra Fonden vedrørende arbejdsulykkesforsikringer sker efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

25. I *§ 8, stk. 1, nr. 2,* ændres »§ 5, stk. 3« til: »§ 5, stk. 4«.

26. I *§ 8, stk. 1, nr. 4,* indsættes efter »stk. 1«: » og 2«.

27. I *§ 8, stk. 2, nr. 1,* ændres »§ 5, stk. 6« til: »§ 5, stk. 7«.

28. I *§ 8, stk. 2, nr. 3,* indsættes efter »§ 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., »: »og stk. 2,«.

29. I *§ 8* indsættes som *stk. 4:*

»Stk. 4. Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse ved beslutning om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkeforsikringsbestand skal tages under administration af Fonden.«

30. I *§ 12, stk. 1,* ændres »inden 3 måneder« til: »senest 4 måneder«.

31. I *§ 12, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.:*

»Fonden skal i regnskabet redegøre særskilt for administrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande.«

§ 2

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, som ændret ved lov nr. 2200 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 33* indsættes som *stk. 3:*

»Stk. 3. Har Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i det forsikringsselskab, hvor der er tegnet forsikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal anmeldelsen ske til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.«

2. I *§ 46* ændres »§§ 52 og 54.« til: »og § 52.«

3. I *§ 46* indsættes som *stk. 2:*

»Stk. 2. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har ankeadgang som nævnt i § 44 i sager om arbejdsulykker, som Garantifonden for skadesforsikringsselskaber administrerer efter lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«

4. *§ 54* ophæves.

5. I *§ 60, stk. 1, 1. pkt.,* udgår »54, stk. 5,«.

6. I *§ 88, 4. pkt.,* ændres »§ 48, stk. 6, § 52, stk. 1, og § 54, stk. 5,« til: »§ 48, stk. 6, og § 52, stk. 1,«.

§ 3

I lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 674 af 25. maj 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1554 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 68, stk. 1, nr. 3,* udgår »og«.

2. I *§ 68, stk. 1, nr. 4,* ændres »arbejdsskadesikring.« til »arbejdsskadesikring, og«

3. I *§ 68, stk. 1,* indsættes som *nr. 5:*

»5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«

§ 4

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, og § 2 i lov nr. 2223 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106«.

2. I *§ 1, stk. 4, 2. pkt.,* indsættes efter »§ 152 a, stk. 2, 2. pkt., «: »og § 307 a, stk. 1, 1. pkt., «.

3. I *§ 1* indsættes efter stk. 14 som et nyt stykke:

»Stk. 15. Kapitel 20 a finder anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere.«

Stk. 15-17 bliver herefter stk. 16-18.

4. I *38, stk. 7,* indsættes som *5. pkt.:*

»Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i 1. pkt. om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringen af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen ikke længere overholder direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).«

5. I *§ 43* indsættes som *stk. 9:*

»Stk. 9. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte.«

6. Efter § 72 b indsættes:

»§ 72 c. § 72 b, stk. 2-4, og regler fastsat i medfør af § 72 a, stk. 3, og § 72 b, stk. 6, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.«

7. Efter § 124 a indsættes:

»§ 124 b. Kreditinstitutter skal indføre interne systemer og anvende standardmetoden eller den forenklede standardmetode til at identificere, vurdere, styre og afbøde de risici, der opstår som følge af potentielle ændringer af rentesatserne, der påvirker både den økonomiske værdi af et instituts kapitalgrundlag og nettorenteindtægterne fra et instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter.

Stk. 2. Finanstilsynet kan kræve, at et kreditinstitut anvender den i stk. 1 nævnte standardmetode, hvis Finanstilsynet vurderer, at instituttets interne systemer ikke er tilfredsstillende.

Stk. 3. Finanstilsynet kan kræve, at et lille og ikke-komplekst kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 145, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, skal anvende den i stk. 1 nævnte standardmetode, hvis Finanstilsynet finder, at den forenklede standardmetode ikke er tilstrækkelig til at tage højde for den renterisiko, der opstår som følge af instituttets ikkehandelsmæssige aktiviteter.«

8. I *§ 125 b, stk. 5, nr. 2,* indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: » eller gearingsgradbufferkravet«.

9. I *§ 226, stk. 3,* indsættes som *3. pkt.:*

»For forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 230 a.«

10. I *§ 230* ændres »Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring« til: »Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 230 a«.

11. Efter § 230 indsættes før overskriften før § 231:

»§ 230 a. Når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkeforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller 243, stk. 2, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Stk. 2. Størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter stk. 1, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Stk. 3. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forsikringsselskabet udpeger de sagkyndige personer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet og afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen. Finanstilsynet skal dog godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Stk. 4. Forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 5. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport.

Stk. 6. Når Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som fastsættes ved den uvildige undersøgelse, kan Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende kan forsikringsselskabet ikke gøre krav gældende over for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs.«

12. I *§ 234, stk. 4,* indsættes som *2. pkt.:*

»Har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.«

13. Efter § 242 indsættes:

»§ 242 a. Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 230 a finder tilsvarende anvendelse.«

14. I *§ 243* indsættes som *stk. 2:*

»Stk. 2. Vedrører forbud udstedt efter stk. 1 et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.«

15. *§ 250, stk. 2, 2. pkt.,* ophæves.

16. I *§ 307 a, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.:*

»Det samme gælder filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

17. Efter afsnit X indsættes:

»Afsnit X a

Crowdfundingtjenesteudbyder

Kapitel 20 a

Crowdfundingtjenesteudbyder

Tilladelse

§ 343 a. Juridiske personer, der udbyder crowdfundingtjenester, skal have tilladelse af Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder, jf. artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Stk. 2. I denne lov forstås ved:

1) Crowdfundingtjenesteudbyder: En juridisk person, der udbyder crowdfundingtjenester.
2) Crowdfundingtjeneste: Aktiviteter i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.
3) Crowdfundingplatform: Et offentligt tilgængeligt internetbaseret informationssystem, der drives eller forvaltes af en crowdfundingtjenesteudbyder.

Inddragelse af tilladelse

§ 343 b. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse til at drive virksomhed som crowdfundingtjenesteudbyder efter artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Indberetning af oplysninger

§ 343 c. En crowdfundingtjenesteudbyder omfattet af § 361, stk. 1, nr. 9, skal senest den 1. juli hvert år til Finanstilsynet indberette virksomhedens omkostninger til løn, provision og tantieme.

Tilsyn

§ 343 d. Finanstilsynet påser crowdfundingtjenesteudbyderes overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

§ 343 e. Finanstilsynet, eller hvor kompetencen til at udøve enkelte beføjelser ved lov er tillagt andre danske myndigheder, kan til brug for tilsyn med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet udøve de beføjelser, der følger af forordningens artikel 30, stk. 1 og 2, herunder til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til lokaler og lokaliteter tilhørende crowdfundingtjenesteudbydere med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

§ 343 f. Kapitel 21 samt regler udstedt i medfør heraf finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse i tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere.«

18. I *§ 361, stk. 1,* indsættes som *nr. 9* og *10:*

»9) Crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til § 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere, som ikke er pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber, betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme, dog minimum 7.500 kr.

10) Crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til § 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere, som er fondsmæglerselskaber, betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 7.500 kr.«

19. *§ 361, stk. 2, nr. 7,* affattes således:

»7) En godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3, betaler 725.000 kr. pr. type af APA eller ARM, der udbydes.«

20. I *§ 368, stk. 1,* indsættes som *3. pkt.:*

»For så vidt angår crowdfundingtjenesteudbydere, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indberetning efter § 343 c, medmindre en crowdfundingtjenesteudbyder skal betale afgift efter § 361, stk. 1, nr. 10.«

21. I *§ 372, stk. 1,* ændres »samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf samt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf«.

22. I *§ 372 a, stk. 1* ændres » og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.

23. I *§ 373, stk. 1,* indsættes efter »om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering«: » samt artikel 3, stk. 1, 3, 4 og 6, artikel 5, artikel 6, stk. 1-6, artikel 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, artikel 15, stk. 2 og 3, artikel 16, stk. 1, artikel 18, stk. 1 og 4, artikel 20, stk. 1 og 2, og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.

24. I *§ 373, stk. 2, 1. pkt.,* indsættes efter »§ 206,«: »§ 230 a, stk. 1-4,«.

25. I *§ 373, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er),« til: »om dokumenter med central information om sammensatte

og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) samt artikel 4, artikel 8, stk. 1-6, artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 19, stk. 1-6, artikel 22, artikel 23, stk. 2-14, og artikel 24, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.

26. I *§ 373, stk. 9,* indsættes efter »om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«: » samt artikel 12, stk. 1, og artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.

§ 5

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106. «

2. I *§ 3, stk. 1,* indsættes som *nr. 55:*

»55) Præmarkedsføring: Udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Den Europæiske Union, i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve investorers interesse i

a) en alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret,
b) en afdeling i en alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret, eller
c) en alternativ investeringsfond eller en afdeling i en alternativ investeringsfond, der er etableret, men som endnu ikke har indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 eller 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling.«

3. I *§ 5, stk. 7,* udgår »samt«, og efter »markedsføringen vedrørende dette« indsættes: » og regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer«.

4. I *§ 81, stk. 2,* indsættes som *nr. 9:*

»9) Forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter.«

5. *§ 86, stk. 2,* affattes således:

»Stk. 2. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk.1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«

6. I *§ 86, stk. 3,* indsættes som *2. pkt.:* »Finanstilsynet underretter straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland herom.«

7. Efter § 87 indsættes før overskriften før § 88:

»Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde fra et land inden for Unionen eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.

§ 87 a. En forvalter kan på vegne af en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, indgive en anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for nogle eller alle sine andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilke den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med § 81, hvis følgende betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2:

1) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning
   a) uden nogen gebyrer eller fradrag,
   b) af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat,
   c) som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og

d) der er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

2) Hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde på den pågældende medlemsstats område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af alternative investeringsfonde og er egnet for en typisk investor i en alternativ investeringsfond.

3) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret. En ændring eller opsigelse skal have virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i stk. 3 omhandlede anmeldelse. Fra og med datoen for anmeldelsen af ophøret, skal forvalteren ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele eller kapitalandele i den alternative investeringsfond, som forvalteren forvalter i den medlemsstat, for hvilken forvalteren har indgivet en anmeldelse, jf. stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1, nr. 1, gælder ikke for alternative investeringsfonde af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/760/EU af 29. april 2015.

Stk. 3. Forvalteren skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, nr. 1-3.

Stk. 4. Finanstilsynet skal kontrollere, om forvalterens anmeldelse, jf. stk. 3, er fuldstændig.

Stk. 5. Finanstilsynet skal videresende anmeldelsen til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, der er angivet i anmeldelsen og til ESMA senest 15 arbejdsdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse, jf. stk. 3. Efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Stk. 6. I en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret, jf. stk. 1, nr. 3, 1. pkt., må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 3.

Stk. 7. Forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysninger, jf. 1. pkt.«

8. Efter § 88 indsættes i kapitel 13:

»Præmarkedsføring i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i Unionen.

§ 88 a. En forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde må ikke foretage præmarkedsføring, hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer,

1) er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond,

2) udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form, eller

3) udgør det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond i endelig form.

Stk. 3. Udleverede udkast til et prospekt eller udbudsdokument må ikke indeholde oplysninger, der er tilstrækkelige til at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning for investorerne. Det skal fremgå tydeligt af udkastet til et prospekt eller udbudsdokumenter, at

1) de ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, og

2) oplysninger i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Stk. 4. Forvalteren har ikke pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring.

Stk. 5. Forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende alternative investeringsfond efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Stk. 6. Professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af præmarkedsføring og er underlagt anmeldelsesprocedurerne i artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis investorerne tegner andele eller kapitalandele

1) i en alternativ investeringsfond, der henvises til i den information, som er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller

2) i en alternativ investeringsfond, der er etableret som et resultat af præmarkedsføringen.

Stk. 7. Forvalteren skal sende en uformel meddelelse, i papir- eller elektronisk form, til Finanstilsynet, inden for to uger efter at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen skal angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der foregår eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om de fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de alternative investeringsfonde og afdelinger af alternative investeringsfonde, der var genstand for præmarkedsføring.

Stk. 8. En tredjepart må kun foretage præmarkedsføring på vegne af en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som investeringsselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med direkriv 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt de betingelser, der er fastsat i § 88 a.

Stk. 9. Forvalteren skal sikre, at præmarkedsføringen er tilstrækkeligt dokumenteret.«

9. *§ 93, stk. 2,* affattes således:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfonde i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«

10. I *§ 93, stk. 3,* indsættes som *2. pkt.:* »Finanstilsynet underretter straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland herom.«

11. I *§ 190, stk. 1,* indsættes efter »§ 86, stk. 1, «: »§ 87 a, stk. 3 og 6, «, og efter »88, stk. 1, « indsættes: »§ 88 a, stk. 1-3, 5, stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9.«

§ 6

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106. «

2. I *§ 28, stk. 1,* indsættes som *4. pkt.:*

»Anmeldelsen skal endvidere indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS' adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende fakturaer og meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til at udføre opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og foretage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.«

3. *§ 28, stk. 2,* affattes således:

»*Stk. 2.* Den danske UCITS skal, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. stk. 1, eller en ændring vedrørende de andelsklasser, der skal markedsføres, give skriftlig meddelelse om ændringen til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysningerne, jf. 1. pkt., underrette den danske UCITS om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis ændringen medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.«

4. I *§ 28* indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis den danske UCITS på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den danske UCITS eller inddrage den danske UCITS' tilladelse, jf. § 110. Finanstilsynet underretter uden unødigt ophold de kompetente myndigheder i den danske UCITS' værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

5. Efter § 28 indsættes i *kapitel 4:*

»§ 28 a. En dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt andelsklasser, i en medlemsstat eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, for hvilken den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, og hvor følgende betingelser er opfyldt:

1) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning
   a) uden nogen gebyrer eller fradrag,
   b) af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat,

c) som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og
d) er stilet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

2) Hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS.

3) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 nævnte anmeldelse. Fra anmeldelsesdatoen af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelse om ophør i nævnte medlemsstat.

Stk. 2. De i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger skal klart beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. De i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, stk. 1, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat.

Stk. 3. Den danske UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder oplysningerne, som er nævnt i stk. 1, nr. 1-3.

Stk. 4. Finanstilsynet skal sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 1, og til ESMA. Efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Stk. 5. Den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII eller er nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Der kan anvendes digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation, under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.«

6. I *§ 190, stk. 1,* ændres »§ 28, stk. 1 og 3« til: »§ 28, stk. 1 og 4, § 28 a, stk. 3«.

§ 7

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1782 af 27. november 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 1, stk. 1,* indsættes som *nr. 25-27:*
»25) Udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta.
26) Udbydere af overførsel af virtuel valuta.
27) Udstedere af virtuel valuta.«.«

2. I *§ 5* ændres »50.000« til: »20.000«.

3. I *§ 7, stk. 2, 1. pkt.,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.

4. I *§ 10, nr. 2, litra c,* indsættes efter »valutaveksling,«: » herunder veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta«.

5. I *§ 10, nr. 2,* indsættes som *litra d:*
»d) 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta eller udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet,«

6. I *§ 38, stk. 3,* ændres », 23 eller 24,« til: »eller 23-27,«.

7. I *§ 38, stk. 6,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.

8. I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.

9. I *§ 47, stk. 3,* og *§ 50, stk. 2,* ændres: », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.

10. I *§ 48, stk. 2,* ændres »23 og 24,« til: »23-27,«.

11. I *§ 52* ændres », 23 og 24, « til: »og 23-27,«.

12. I *§ 55, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »eller § 51« til: »§ 51 eller § 51 b«.

13. I *§ 55, stk. 2, 1. pkt.,* indsættes efter »i«: » mindst«.

14. I *§ 78, stk. 1, 2. pkt.,* indsættes efter »§ 49, stk. 1«: » og 2«.

§ 8

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, som ændret ved § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 3 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 4 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349,«: » som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019, EU-tidende 2019, nr. L 334, s. 155,« og efter

»EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84,« indsættes: » som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019, EU-tidende 2019, nr. L 334, side 1,«.

2. *§ 1, stk. 7,* ophæves.
Stk. 8-11 bliver herefter stk. 7-10.

3. *§ 3, nr. 12, 13* og *15,* ophæves.
Nr. 14 bliver herefter nr. 12, og nr. 16-37 bliver herefter nr. 13-34.

4. *§ 3, nr. 14,* der bliver nr. 12, affattes således:
»12) Godkendt offentliggørelsesordning (APA): En godkendt offentliggørelsesordning (APA) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«

5. *§ 3, nr. 16,* der bliver nr. 13, affattes således:
»13) Godkendt indberetningsmekaniske (ARM): En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«

6. I *§ 3* indsættes som *nr. 36* og *37:*
»36) Afregningskonto: En konto i en centralbank, et afregningsfirma eller et depot hos en værdipapircentral (CSD) til anbringelse af midler eller værdipapirer samt til afregning af transaktioner mellem deltagerne i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem og et interoperabelt system.
37) Forretningsdag: Både dag- og natafvikling omfattende alle hændelser, der forekommer i løbet af et systems forretningsmæssige cyklus.«

7. I *§ 56, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »udbydere af dataindberetningstjenester,« til: »godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet,« og i 2. pkt. ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet,«.

8. I *§ 56, stk. 2* og *3,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

9. I *§ 57, stk. 1,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

10. I *overskriften* før § 57 a ændres »eller udbydere af en dataindberetningstjeneste« til: », godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM)«.

11. I *§ 57 a, stk. 1,* ændres »eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste« til: », en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

12. I *§ 57 a, stk. 1, nr. 1* og *2,* ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes« til: », den godkendte offentliggørelsesordnings (APA) eller den godkendte indberetningsmekanismes (ARM),«.

13. I *§ 57 a, stk. 2,* ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste« til: », med den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.

14. I *§ 58, stk. 1, 1. pkt.,* og *stk. 4,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.

15. I *§ 58, stk. 5, 1. pkt.,* ændres »udbyderen af dataindberetningstjenester« til: »den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.

16. I *§ 58 a, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.:*
»Det samme gælder filialer af udenlandske operatører af markedspladser.«

17. Efter § 62 i kapitel 11 indsættes:

»§ 62 a. Regler fastsat i medfør af § 62, stk. 2, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsning, jf. lov om MitID og NemLog-in.«

18. *Afsnit IX* ophæves.

19. Efter § 163 indsættes:

»§ 163 a. Afsigelse af konkursdekret eller indledning af rekonstruktionsbehandling mod en deltager er ikke til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på deltagerens afregningskonto, kan anvendes på forretningsdagen, hvor konkursen indtræder eller rekonstruktionsbehandlingen indledes, til at indfri deltagerens forpligtelser til at afvikle overførselsordrer, der er indgået i værdipapirafviklingssystemet, det registrerede betalingssystem eller det interoperable system, jf. § 166, jf. § 163, stk. 2.«

20. I *§ 176, nr. 4,* ændres »27« til: »24«.

21. I *§ 212, stk. 1,* ændres »udbydere af dataindberetningstjenester,« til: »godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3,«.

22. I *§ 214, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »og udbydere af dataindberetningstjenester« til: », godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

23. I *§ 214, stk. 4,* ændres »udbydere af dataindberetningstjenester« til: », en godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

24. I *§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt.,* og *stk. 9,* udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester«.

25. I *§ 221, stk. 2,* og *stk. 4, 3. pkt.,* udgår »eller i en udbyder af dataindberetningstjenester«.

26. I *§ 221, stk. 1* og *2,* ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148« til: »eller § 69«.

27. I *§ 221, stk. 4, 1. pkt.,* udgår », eller § 147, stk. 1, nr. 3«.

28. I *§ 221, stk. 5,* ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 148« til: »eller § 69«.

29. I *§ 221, stk. 6, 1. pkt.,* udgår », udbyderen af dataindberetningstjenester«.

30. I *§ 221, stk. 8, 1. pkt.,* udgår »eller udbyderen af dataindberetningstjenester« og », og § 144, stk. 1, nr. 5«, og i 2. pkt. udgår »og § 144, stk. 1, nr. 5,«.

31. I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt.,* og *nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«

32. I *§ 226, nr. 6,* ændres »en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD)«.

33. I *§ 233, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

34. I *§ 242* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

35. *§ 246, stk. 1, nr. 4,* affattes således:

»4) Godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3.«

36. I *247, stk. 1,* ændres »§ 140, § 140 a, § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 og § 241« til: »§§ 140, 140 a og 241«.

37. I *§ 248* indsættes efter »artikel 27, stk. 1,«: »artikel 27f, stk. 1- 3, artikel 27g, stk. 1-5, og artikel 27 i, stk. 1-4, når en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3,«.

38. I *§ 254, stk. 1, 1. pkt.,* og *stk. 3,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

39. *§ 254, stk. 2,* affattes således:

»Stk. 2. Med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, 3 og stk. 4, 3. pkt.«

40. I *§ 255, stk. 5, 1. pkt.,* indsættes efter »dette kapitel«: »skal der«.

41. I *§ 256, stk. 1,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«, og i *stk. 3* udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester« og »henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester«.

§ 9

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 12 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 10 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 3, stk. 1, nr. 3,* indsættes efter »§ 5,«: » og«.

2. I *§ 3, stk. 1, nr. 4,* ændres »og« til: ».«.

3. *§ 3, stk. 1, nr. 5,* ophæves.

4. I *§ 3* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Et ejendomskreditselskab, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal udover at overholde kravene i stk. 1 dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 6.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

5. I *§ 3, stk. 2,* der bliver til stk. 3, udgår »nr. 1-5«.

6. I *§ 3, stk. 4* og *5,* ændres »stk. 1, nr. 5« til: »stk. 2«.

7. I *§ 12, stk. 7,* ændres »§ 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 2 og 6«.

8. I *§ 22, stk. 1,* ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.

§ 10

I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, som ændret ved § 13 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 9, stk. 1,* indsættes før nr. 1 som nyt nummer:

»1) Muligheden for at åbne, anvende og lukke betalingskontoen.«

Nr. 1-3 bliver herefter nr. 2-4.

2. *§ 12* affattes således:

»§ 12. Et pengeinstitut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 9, vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

Stk. 2. Tjenesteydelser efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, må uanset antal gennemførte betalingstransaktioner ikke pålægges gebyrer udover eventuelle rimelige gebyrer. Dette gælder dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort.

Stk. 3. Et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.

Stk. 4. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, jf. stk. 1-3, skal der tages hensyn til

1) indkomstniveauet i Danmark,
2) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, og
3) pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.«

§ 11

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 25, stk. 3,* ændres »jf. stk. 2,« til: »jf. stk. 1 og 2,«.

2. Efter § 39 indsættes:

»§ 39 a. Regler fastsat i medfør af § 39, stk. 4, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.«

3. *§ 148, stk. 1,* affattes således:

»Til dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter denne lov betaler følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt den nedenfor anførte afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen:

1) Betalingsinstitutter betaler følgende:
   a. 8.460 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
   b. 27.060 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
   c. 169.120 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
2) Betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark) betaler 8.940 kr.
3) E-pengeinstitutter betaler følgende:
   a. 8.460 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
   b. 27.060 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
   c. 169.120 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
4) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 3.750 kr.

5) Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betaler 8.460 kr.«

4. I *§ 148, stk. 2* og *4* ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-5«.

5. *§ 155* ophæves.

§ 12

I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som ændret ved lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 67 af 15. marts 1967, § 90 i lov nr. 174 af 30. april 1969 og § 16 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. *§ 14 a* affattes således:

»§ 14 a. De virksomheder, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister, skal på anmodning fra Danmarks Nationalbank give alle de oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver, jf. bankens formål i § 1.

Stk. 2. Virksomheder, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Danmarks Nationalbank, hvis det senere konstateres, at oplysningerne ikke var korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller oplysningerne senere er blevet misvisende.

Stk. 3. Med bøde straffes de virksomheder, som er nævnt i stk. 1, der undlader rettidigt at meddele de oplysninger, Danmarks Nationalbank anmoder om, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger, eller som ikke hurtigst muligt berigtiger oplysninger efter stk. 2. Virksomhederne kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«

2. *§ 20* affattes således:

»§ 20. Ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse har under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt i forhold til de fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem udøvelsen af bankens opgaver, jf. § 1. Det samme gælder for personer, der udfører arbejde for Danmarks Nationalbank. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger kan videregives til:

1) Den Kongelige Bankkommissær
2) Finansiel Stabilitet, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at Finansiel Stabilitet kan udføre sine lovbestemte opgaver.
3) Finanstilsynet, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at Finanstilsynet kan udføre sine lovbestemte opgaver.
4) Udvalg og grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet
5) Det Europæiske System af Centralbanker samt centralbanker beliggende i et EØS-land, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver.
6) European Systemtic Risk Board, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at European Systemtic Risk Board kan udføre sine opgaver.
7) Danmarks Statistik.
8) Eurostat under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det statistiske samarbejde indenfor EU.
9) Bank for International Settlements, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det internationale statistiske samarbejde.
10) International Monetary Fund, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det internationale samarbejde.

Stk. 3. Alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank efter stk. 2, er underlagt den i stk. 1 omhandlende tavshedspligt. Videregivelse efter stk. 2, nr. 9-10, kan alene ske på baggrund af en international samarbejdsaftale, og under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1.«

§ 13

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 21, stk. 4, 1. pkt.,* ændres »aktiver, der overdrages« til: »aktiver, der overdrages i medfør af stk. 1, eller som tilføres fra andre kilder«.

2. *§ 25, stk. 3, nr. 6,* affattes således:

»6) Forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for
   a) systemer, som er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) af Finanstilsynet, jf. § 171, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder eller anmeldt af andre lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system, og
   b) centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.«

3. I *§ 59, stk. 1, nr. 4,* ændres »kapitalindskud« til: »bidrag«.

4. I *§ 59* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* § 26, stk. 2, finder anvendelse i tilfælde, hvor der ved anvendelse af Afviklingsformuen efter stk. 1 dækkes tab i virksomheden eller enheden under afvikling.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

5. Efter § 63 a indsættes før overskriften før § 64:

»**§ 63 b.** Finansiel Stabilitet opretter en enhed, der foranlediger, at tidligere minkavlere, som er eller formodes at være insolvente efter at have modtaget erstatning og kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, kan modtage vederlagsfri gældsrådgivning.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om enheden oprettet i medfør af stk. 1, herunder om indholdet og omfanget af den rådgivning, som enheden kan foranledige, betingelserne for at modtage rådgivningen, hvilke rådgivere der kan anvendes, og hvilke udgifter hertil der dækkes, samt om kontrol med ordningen og rapportering til erhvervsministeren.

§ 63 c. Erhvervsministeren kan bestemme, at Finansiel Stabilitet på vegne af staten skal forestå salg af ejendomme og andre aktiver, som staten har overtaget fra tidligere minkavlere og andre virksomheder, der har modtaget erstatning eller kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om Finansiel Stabilitets salg af ejendomme og andre aktiver efter stk. 1.«

6. I *§ 65, stk. 1, nr. 4,* ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

7. I *§ 74, stk. 3,* indsættes efter »jf. § 61, stk. 6,«: »og § 63 c, «.

§ 14

I selskabsskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 251 af 22. februar 2021, foretages følgende ændring:

1. *§ 3, stk. 1, nr. 14,* ophæves.

§ 15

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 8. august 2019, som senest ændret ved § 4 i lov nr. 203 af 13. februar 2021, foretages følgende ændring:

1. I *§ 7* indsættes som *nr. 35:*

»35) Vederlagsfri gældsrådgivning omfattet af § 63 b i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

2. I *§ 7 B, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »§ 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7« til: »§ 59, stk. 1, nr. 1, 4, 6 og 7«.

§ 16

I lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, jf. lov nr. 1285 af 9. december 2014, som ændret ved § 6 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 1, stk. 2,* indsættes som *2.* og *3. pkt.:*

»Ved grøn omstilling forstås både tiltag, som kan fremme national grøn omstilling, og tiltag, som kan fremme global grøn omstilling, herunder udvikling og udbredelse af nye teknologier, omlægning af energisystemer til vedvarende energi, lagring og effektiv anvendelse af energi mv. og fremme af global eksport af grøn teknologi, eksempelvis inden for vind og energieffektiviseringsløsninger. Danmarks Grønne Investeringsfonds finansiering skal bidrage til opfyldelse af temperaturmålene som defineret i Parisaftalen, under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) vedtaget i Paris den 12. december 2015 på den 21. partskonference (COP21) under UNFCCC og underskrevet af Danmark i New York den 22. april 2016, samt realisering af nationale klimamål og skal således aktivt finansiere tiltag, der reducerer belastningen for klima, natur og miljø, herunder tiltag rettet mod vandknaphed, fødevaremangel og bæredygtig fødevareproduktion.«

2. I *§ 1* indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ved udvælgelsen af projekter og initiativer, der kan bidrage til enten den nationale grønne omstilling eller den globale grønne omstilling, og som kan finansieres af Danmarks Grønne Investeringsfond i medfør af denne lov, jf. stk. 2, foretager Danmarks Grønne Investeringsfond en samlet vurdering af det kommercielle og det omstillingsmæssige potentiale af det enkelte projekt eller initiativ.«

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

3. I *§ 1* indsættes efter stk. 4, der bliver til stk. 5, som nyt stykke:

»*Stk. 6.* Finansiering i medfør af denne lov sker i overensstemmelse med de for Danmarks Grønne Investeringsfond til enhver tid gældende politikker for ansvarlig virksomhedsadfærd, herunder social ansvarlighed og foranstaltninger mod skatteunddragelse.«

4. I *§ 2, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.:*

»Fonden kan derudover yde lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering, herunder eksempelvis i form af energirenovering af private boliger.«

5. *§ 2, stk. 2,* affattes således:

»*Stk. 2.* Fonden kan mod vederlag, som modsvarer risikoen på lånet eller garantien, yde både sidestillede og efterstillede lån samt garantier med eller uden sikkerhed i medfør af § 1, stk. 4. Som vederlag kan fonden blandt andet modtage rettigheder eller finansielle instrumenter, som kan konverteres til ejerandele i virksomheder. Fonden kan ligeledes modtage ejerandele i virksomheder som følge af fondens konvertering af låne- og andre gældsinstrumenter.«

6. I *§ 2, stk. 3,* indsættes som *2. pkt.:*

»Ved fondens ydelse af lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering i medfør af § 2, stk. 1, skal det finansieringsmaksimum, som er nævnt i 1. pkt., vurderes på baggrund af omkostninger forbundet med projektfinansieringerne i den virksomhed, Danmarks Grønne Investeringsfond yder finansiering til.«

7. I *§ 2, stk. 4,* udgår »på op til 100 mio. kr. til et projekt og«.

8. Efter § 2 indsættes:

»**§ 2 a.** Erhvervsministeren kan fastsætte regler om oprettelse, organisering, drift, tilsyn m.v. af selvstændige ordninger og initiativer, som henlægges til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond.«

9. Efter § 4 indsættes:

»**§ 4 a.** Danmarks Grønne Investeringsfond kan indhente råd og sparring fra et rådgivende udvalg nedsat af erhvervsministeren i relation til investerings- og finansieringsindsatser inden for grøn omstilling. Kompetencen til at træffe konkrete finansierings- eller investeringsbeslutninger i medfør af denne lov og ansvaret herfor ligger, uanset rådgivningen, hos Danmarks Grønne Investeringsfond.

Stk. 2. Danmarks Grønne Investeringsfond skal løbende samarbejde med og bidrage til koordineringen vedrørende administrationen af midlerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond med Vækstfonden, EKF Danmarks Eksportkredit, Investeringsfonden for Udviklingslande samt det i stk. 1 nævnte rådgivende udvalg.

Stk. 3. Danmarks Grønne Investeringsfond kan bidrage økonomisk til afholdelse af udgifterne i forbindelse med det rådgivende udvalg, jf. stk. 1.«

10. Efter § 5 indsættes:

»**§ 5 a.** Lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven finder ikke anvendelse for Danmarks Grønne Investeringsfond og dens eventuelle datterselskaber, for så vidt angår aktiviteter udøvet i medfør af lovens §§ 1 og 2.«

11. *§ 6, stk. 1,* affattes således:

»Danmarks Grønne Investeringsfonds kapital tilvejebringes ved indskud fra staten, i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.«

12. *§ 6, stk. 3,* affattes således:

»*Stk. 3.* Fonden kan optage lån, herunder statsligt genudlån, til finansiering af fondens aktiviteter inden for en ramme på op til 6 mia. kr. i 2021 og 8 mia. kr. i 2022 og frem. Rammen kan forhøjes, i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.«

13. *§ 6, stk. 4,* affattes således:

»*Stk. 4.* Fonden betaler garantiprovision til staten for den del af statsgarantien, der er udnyttet af fonden, jf. § 2, stk. 3, i lov om bemyndigelse til optagelse af statslån.«

14. I *§ 6* indsættes efter stk. 4 *stk. 5* og *6:*

»*Stk. 5.* Fondens samlede udestående lån og garantier kan ikke overstige adgangen til lånoptag, jf. stk. 3.

Stk. 6. Staten indtræder i fondens rettigheder og forpligtelser, i det omfang fondens egenkapital og hensættelser ikke er tilstrækkelige.«

15. Efter § 8 indsættes:

»**§ 8 a.** Personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til §§ 1-2, har under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til.

§ 8 b. Den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for beslutninger i medfør af §§ 1-2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«

§ 17

I lov nr. 2110 af 22. december 2020 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet (Ændringer som følge af revisioner af kapitalkravsdirektivet (CRD V) og krisehåndteringsdirektivet (BRRD II) m.v.) foretages følgende ændring:

1. I *§ 5, stk. 8,* ændres »variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden« til: »variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden«.

§ 18

Stk 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2021, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 8, nr. 1-5, 7-15, 18, 20-39 og 41, samt § 4, nr. 19, træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 3. § 17 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 4. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager i perioden fra den 1. juli 2021 til den 31. december 2021 til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber alle aktiver og rettigheder, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har erhvervet som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020.

Stk. 5. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager i perioden fra den 1. juli 2021 til den 31. december 2021 til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber alle eksisterende og fremtidige forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har fået pålagt som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020.

Stk. 6. Overdragelsen efter stk. 4 og 5 omfatter al materiale vedrørende de i stk. 4 og 5 nævnte forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er i besiddelse af, herunder personoplysninger, som vedrører konkrete arbejdsulykkessager. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring yder i overdragelsesperioden fra den 1. juli 2021 til den 31.

december 2021 bistand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ved behandlingen af konkrete arbejdsulykkessager, som overdrages til Garantifonden.

Stk. 7. Ved efterregulering af beløb efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, finder § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt. i samme lov anvendelse i 2021, 2022 og 2023. Eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, indgår i grundlaget for forhåndsopkrævningen af øvrige beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver efter § 48, stk. 6, 3. pkt. i samme lov for perioden 2021-2023.

Stk. 8. Er en ansøgning om tilladelse som udbyder af dataindberetningstjeneste modtaget af Finanstilsynet før den 1. oktober 2021, træffes afgørelsen om registrering eller nægtelse af registrering af Finanstilsynet.

Stk. 9. Enhver tilladelse til en udbyder af dataindberetningstjeneste, som er meddelt af Finanstilsynet, bevarer sin gyldighed efter overdragelsen af beføjelser til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed.

§ 19

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 4-13 og 17 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1, 4-13 og 17 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
   2.1 Overdragelse af administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når et forsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.
      2.1.1. Gældende ret
      2.1.2. Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets overvejelser
      2.1.3. Den foreslåede ordning
   2.2. Ny hjemmel til at fastsætte regler om god skik, når forsikringsselskaber anvender visse undersøgelser, herunder personobservation
      2.2.1. Gældende ret
      2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.2.3. Den foreslåede ordning
   2.3. Ændringer som følge af crowdfundingforordningen
      2.3.1. Gældende ret
      2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.3.3. Den foreslåede ordning
   2.4. Finanstilsynets underretningspligt i forbindelse med investeringsforvaltningsselskabers etableringer af filialer i et andet land
      2.4.1. Gældende ret
      2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.4.3. Den foreslåede ordning
   2.5. Definition af præmarkedsføring
      2.5.1. Gældende ret
      2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.5.3. Den foreslåede ordning
   2.6. Bemyndigelse til at fastsætte regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer
      2.6.1. Gældende ret
      2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.6.3. Den foreslåede ordning
   2.7. Oplysninger i anmeldelse af markedsføring af alternative investeringsfonde
      2.7.1. Gældende ret
      2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.7.3. Den foreslåede ordning
   2.8. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende forvalteres grænseoverskridende markedsføring
      2.8.1. Gældende ret
      2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.8.3. Den foreslåede ordning
   2.9. Forvaltere af alternative investeringsfondes anmeldelse om ophør af aftaler om markedsføring
      2.9.1. Gældende ret
      2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.9.3. Den foreslåede ordning
   2.10. Betingelser for præmarkedsføring af alternative investeringsfonde
      2.10.1. Gældende ret
      2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.10.3. Den foreslåede ordning
   2.11 Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende grænseoverskridende forvaltning eller levering af tjenesteydelser
      2.11.1. Gældende ret
      2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
      2.11.3. Den foreslåede ordning
   2.12. Danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring
      2.12.1. Gældende ret

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.12.3. Den foreslåede ordning
2.13. Danske UCITS' anmeldelse af ophør af aftaler om grænseoverskridende markedsføring
2.13.1. Gældende ret
2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.13.3. Den foreslåede ordning
2.14. Outsourcingregler gælder ikke for pengeinstitutter m.fl. ved MitID
2.14.1. Gældende ret
2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.14.3. Den foreslåede ordning
2.15. Udbydere af tjenester med virtuel valuta
2.15.1. Gældende ret
2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.15.3. Den foreslåede ordning
2.16. Skærpelse af kontantforbuddet
2.16.1. Gældende ret
2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.16.3. Den foreslåede ordning
2.17. Ophævelse af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester
2.17.1. Gældende ret
2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.17.3. Den foreslåede ordning
2.18. Ændringer, som følge af nye processer i værdipapirafviklingen
2.18.1. Gældende ret
2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.18.3. Den foreslåede ordning
2.19. Anvendelse af administrative bødeforlæg på kapitalmarkedsområdet
2.19.1. Gældende ret
2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.19.3. Den foreslåede ordning
2.20. Basale betalingskonti
2.20.1. Gældende ret
2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.20.3. Den foreslåede ordning
2.21 Bemyndigelse til at fastsætte regler vedrørende ledelsen og styringen i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter
2.21.1. Gældende ret
2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.21.3. Den foreslåede ordning
2.22. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter
2.22.1. Gældende ret
2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.22.3. Den foreslåede ordning
2.23. Ophævelse af revisionsbestemmelse for kontantreglen
2.23.1. Gældende ret
2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.23.3. Den foreslåede ordning
2.24. Ændring af datahjemmel
2.24.1. Gældende ret
2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.24.3. Den foreslåede ordning
2.25. Gennemførelse af lovbestemt tavshedspligt
2.25.1. Gældende ret
2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.25.3. Den foreslåede ordning
2.26. Danmarks Grønne Investeringsfonds formål, målgruppe, finansieringssegmenter m.v.
2.26.1. Gældende ret

2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.26.3. Den foreslåede ordning
2.27. Rådgivende udvalg
2.27.1. Gældende ret
2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.27.3. Den foreslåede ordning
2.28. Forholdet til offentlighedsloven, ombudsmandsloven, forvaltningsloven og arkivloven
2.28.1. Gældende ret
2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.28.3. Den foreslåede ordning
2.29. Rådgivning til insolvente minkavlere
2.29.1. Gældende ret
2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser
2.29.3. Den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Klima og miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med nærværende lovforslag er at gennemføre en række ændringer i den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbeskyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn på det finansielle område.

Med lovforslaget gennemføres der ændringer, som skal højne beskyttelsen af forsikringskunder (skadelidte). Ændringerne skal understøtte en ordentlig og loyal behandling af skadelidte og sikre, at selskaberne kun benytter undersøgelsesmetoder, der er rimelige i forhold til sagens omfang, og som påvirker kunden mindst muligt. Det foreslås derfor i lov om finansiel virksomhed at indsætte en hjemmel, som kan blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse, der forpligter forsikringsselskaber til at følge nærmere procedurer og pålægge selskaberne oplysningsforpligtelser, når de foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation i forbindelse med deres sagsbehandling.

Lovforslaget skaber endvidere det nødvendige hjemmelsgrundlag til at etablere en gældsrådgivningsenhed i Finansiel Stabilitet, der skal bistå ved gældssanering af tidligere minkavlere, som er insolvente eller formodes at være insolvente. Enheden foreslås etableret for at understøtte de tidligere minkavlere, der står tilbage med en nettogæld selv efter at have modtaget den udbetalte erstatning i forbindelse med lukningen af deres minkbedrifter. Nærværende lovforslag følger således op på "Aftale om erstatning m.v. til minkavlerne og følgeerhverv berørt af covid-19", som er indgået den 25. januar 2021 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Liberal Alliance.

Klimarelaterede udfordringer udgør en væsentlig trussel for hele verden, men repræsenterer samtidig et stort potentiale for Danmark og danske virksomheder til at sikre langsigtet vækst og velstand ved at gå forrest og på ambitiøs vis at investere i og drive forretning inden for områder, som bidrager til grøn omstilling. Danmark har viden og troværdighed inden for bæredygtighed og grøn omstilling, som kun få andre lande i verden, hvilket gør det muligt for Danmark at indtage en international førerposition inden for både udvikling og udrulning af grønne teknologier og løsninger. Med lovforslaget implementeres den del af aftalen om Danmarks Grønne Fremtidsfond, som vedrører en udvidelse af bevillingen til Danmarks Grønne Investeringsfond.

Ved finanslovsaftalen for 2020 af 2. december 2019 blev der afsat 25 mia. kr. til etablering af Danmarks Grønne Fremtidsfond, som skal bidrage til national og global grøn omstilling. For at sikre en hurtig igangsættelse og realisering af nødvendige klimaeffekter etableres fonden på skuldrene af eksisterende og velafprøvede ordninger. Af den samlede ramme på 25 mia. kr. styrkes EKF Danmarks Eksportkredit således med 14 mia. kr., Danmarks Grønne Investeringsfond med 6 mia. kr., Vækstfonden med 4 mia. kr. og Investeringsfonden for udviklingslande med 1 mia. kr. Herved vil Danmarks Grønne Fremtidsfond stå på solide kompetencer inden for finansiering af nye løsninger og teknologier samt udbredelse af kendte grønne løsninger, eksport af grønne projekter og bæredygtig udvikling. Lovforslaget har endvidere til formål at udmønte dele af finanslovsaftalen 2020.

Herudover foreslås der med lovforslaget en tilpasning af den juridiske ramme for Danmarks Grønne Investeringsfond i lyset af den betydelige udvidelse af fondens kapacitet, herunder særligt forslag om at etablere hjemmel for Danmarks Grønne Investeringsfond til at tilbyde en række mere fleksi-

ble finansieringsløsninger med henblik på at udmønte principperne og ønskerne bag Danmarks Grønne Fremtidsfond bedst muligt.

Som en del af styrkelsen af Danmarks Grønne Investeringsfond med midler fra Danmarks Grønne Fremtidsfond foreslås det at give Danmarks Grønne Investeringsfond mulighed for at tilbyde mere fleksible finansieringsløsninger, heriblandt ved at tilbyde lån med tilknyttede tegningsretter samt indirekte finansieringsløsninger.

Med lovforslaget sikres det således, at Danmarks Grønne Investeringsfond også fremover kan imødekomme efterspørgslen og tilpasse sig markedets udvikling vedrørende grønne omstillingsløsninger og -projekter. Samlet set giver det Danmarks Grønne Investeringsfond bedre muligheder for, at fonden kan sammensætte fælles finansieringsløsninger i samarbejde med andre statsejede institutioner, der yder risikovillig kapital til gavn for den grønne omstilling.

Det foreslås desuden med lovforslaget, at det fremadrettet skal være Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som varetager administrationen af en arbejdsulykkeforsikringsbestand, i tilfælde af at et forsikringsselskab får trukket sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesvirksomhed. Ligeledes foreslås det, at Garantifonden varetager administrationen af arbejdsulykkeforsikringsbestanden i tilfælde af et arbejdsulykkesforsikringsselskabs konkurs. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil fortsat skulle behandle de sager om arbejdsulykker, der efter gældende regler i henhold til lov om arbejdsskadesikring, skal anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Ændringen vil sikre en samlet og koordineret indsats til fordel for forsikringstagere og sikrede, når et skadesforsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Herudover foreslås der med lovforslaget en række ændringer, som har til formål at sikre lige vilkår blandt kollektive investeringsinstitutter, og afskaffe restriktionerne for den fri bevægelighed for andele og aktier i kollektive investeringsinstitutter i Unionen samtidig med, at der sikres en mere ensartet beskyttelse for investorer. Endvidere foreslås en række bestemmelser, der skal sikre tilsynet med reglerne om markedsføring og præmarkedsføring. Ændringerne følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, herefter cross border-direktivet.

Derudover foreslås en række ændringer til hvidvaskloven, der skal sikre, at udbydere af tjenester med virtuel valuta omfattes af kravene til kundekendskabsprocedure m.v. Ændringen gennemfører dele af The Financial Action Taskforce (FATF) anbefaling nr. 15 om regulering af udbydere af tjenester med virtuelle valutaer. Formålet med ændringerne er at styrke indsatsen mod bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme på det finansielle marked for virtuelle valutaer. Herudover foreslås der en nedsættelse af forbuddet mod kontantbetaling for at imødekomme den høje risiko for hvidvask, der er ved kontantbetalinger.

Med henblik på at præcisere kredsen af indberetningspligtige virksomheder til Danmarks Nationalbank, foreslås derudover en præcisering af Danmarks Nationalbanks hjemmel til at indhente oplysninger, og bruge dem til at løse opgaver inden for dens formål. For at beskytte oplysningerne fra de indberetningspligtige virksomheder samt de særlige opgaver, som Danmarks Nationalbank skal løse efter nationalbanklovens § 1, foreslås herudover en særlig tavshedspligt for ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse. Endvidere foreslås en udvidelse af mulighederne for, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til andre relevante nationale myndigheder m.fl. Herved understreges vigtigheden af Danmarks Nationalbanks adgang til fortrolige oplysninger til at understøtte dens formål. Samtidig hermed vil en lovbestemt tavshedspligt bl.a. sikre de indberetningspligtiges fortrolige oplysninger, uden at det ændrer på Danmarks Nationalbanks mulighed for at videregive fortrolige oplysninger til den kgl. bankkommissær eller andre relevante myndigheder.

Herudover har lovforslaget til formål at sikre tilsynet med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937 (crowdfundingforordningen). Crowdfundingforordningen har til formål at udbrede mulighederne for crowdfunding, der typisk er baseret på små investeringer som alternativ finansieringskilde, hvilket kan skabe øget adgang til kapital for danske virksomheder. Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed for tilsyn med crowdfundingforordningen med de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for at sikre overholdelsen af forordningen samt et højt niveau af investorbeskyttelse.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Overdragelse af administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når et forsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

2.1.1. Gældende ret

I tilfælde af at et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive bestemte former for forsikringsvirksomhed eller går konkurs, administreres den efterladte forsikringsbestand i dag af henholdsvis Arbejdsmarkedets Erhvervssik-

ring, hvis der er tale om arbejdsulykkesforsikringer, eller Garantifonden, hvis der er tale om andre forsikringstyper, der falder inden for Garantifondens dækningsområde.

Det følger af den gældende § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Tilsvarende følger af den gældende § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring.

Det følger endvidere af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden indtræder i alle de rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere, som forsikringsselskabet havde forud for overdragelsen, og dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er sket før Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabets tilladelse, og som sker, indtil 4 uger efter at forsikringsselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringsselskabet ikke længere har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikringer. Endelig følger det af samme bestemmelse, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager forsikringsselskabets forpligtelser efter lov om arbejdsskadesikring. Dette gælder både behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål om behandlingsudgifter og betaling for sagsoplysning, erstatningsudgifter, hjælpemidler m.v.

Herudover følger det af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansierer udgifterne, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden, af aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra det overdragne forsikringsselskab eller boet efter dette selskab. Er der ikke overført aktiver, eller er der ikke overført tilstrækkelige aktiver fra forsikringsselskabet eller boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne skal afholdes, udlægger Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringsselskabet eller boet efter selskabet. De udgifter, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afholder, finansieres af alle de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Er forsikringsselskabet gået konkurs, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmelde sit krav i konkursboet. Beløb, der indgår i boet fra dækning ved genforsikring vedrørende bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af lov om arbejdsskadesikring, anvendes forlods til dækning af krav fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra genforsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører selskabets forpligtelser vedrørende arbejdsulykkesforsikringer, skal overføres til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forvaltes efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed.

For bestemte typer af forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sammenlignes hermed, dækker Garantifonden i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs. Garantifonden yder således dækning i henhold til § 5 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs, jf. § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

I medfør af § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber dækker Garantifonden erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med privatforsikringer og de sikrede, tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer, tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Garantifonden dækker erstatningskrav, der er opstået, 4 uger efter, at kurator har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, jf. § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadeforsikring og en sælgeransvarsforsikring dækkes dog i hele forsikringens løbetid, jf. § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Endelig dækker Garantifonden præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afgivelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. § 5, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden skal have en formue på mindst 300 mio. kr. De direkte tegnende skadesforsikringsselskaber har pligt til at yde bidrag til Garantifonden. Forsikringsselskabernes bidrag til Garantifonden udgøres af summen af et af Finanstilsynet fastsat beløb pr. police for en række forbrugerforsikringer, jf. § 3, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Et forsikringsselskab, der tegner arbejdsskadeforsikring,

skal efter lov om arbejdsmiljø (herefter arbejdsmiljøloven) bidrage til parternes indsats til forbedring af arbejdsmiljøet. Det følger af § 68, stk. 1, i arbejdsmiljøloven, at midlerne til arbejdsmarkedets parters indsats til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes gennem bidrag fra staten, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår opgavevaretagelsen vedrørende finansiering af erhvervssygdomsområdet, forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, og kommuner, regioner og andre selvforsikrede arbejdsgivere.

Det følger af § 68, stk. 2, i lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 672 af 25. maj 2020, at bidraget efter stk. 1 består af et beløb på 45 mio. kr., der reguleres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra Arbejdsmiljørådet. Videre følger det, at beløbet fordeles forholdsmæssigt på de bidragspligtige efter stk. 1 ud fra deres andele af de samlede godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt efter lov om arbejdsskadesikring i året før det år, hvor bidraget opkræves.

Ifølge arbejdsmiljølovens § 68, stk. 3, består bidraget efter stk. 1 endvidere af et beløb, som fastsættes som gennemsnittet af to procent af de årlige godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkessager i en 10-årig periode. Beløbet opkræves hos de bidragspligtige efter stk. 1, bortset fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. stk. 1, nr. 2, ud fra deres andel af de samlede godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkessager i året før det år, hvor bidraget opkræves.

Efter § 68, stk. 6, i arbejdsmiljøloven yder staten, ud over sin andel af de i stk. 2 og 3 nævnte bidrag, tillige et årligt bidrag, som fastsættes af beskæftigelsesministeren.

Ifølge arbejdsmiljølovens § 68, stk. 8, fastsætter beskæftigelsesministeren nærmere regler for beregning, opkrævningsperiode og indbetaling af bidrag efter stk. 2 og 3.

Arbejdsmiljøloven indeholder i dag ikke regler om, at andre skal bidrage til finansiering af parternes arbejdsmiljøindsats i de situationer, hvor Finanstilsynet har inddraget et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

2.1.2. Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets vurdering, at det er hensigtsmæssigt at samle indsatsen ved et skadesforsikringsselskabs konkurs og inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed ét sted. Hermed sikres en samlet og koordineret indsats over for forsikringstagere og sikrede, når et skadesforsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvilket er til gavn for de berørte forsikringstagere og sikrede.

Den nuværende pligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring at overtage en bestand af arbejdsulykkesforsikringer, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, blev indsat i den dagældende ulykkesforsikringslov i 1959.

Bestemmelsen blev første gang anvendt i forbindelse med forsikringsselskabet Alpha Insurance A/S' konkurs i 2018. Alpha Insurance A/S havde i en årrække tegnet arbejdsulykkesforsikringer i Danmark. Selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand blev taget under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, da selskabet blev erklæret konkurs, og Finanstilsynet inddrog selskabets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings overtagelse af Alpha Insurance A/S' arbejdsulykkesforsikringsbestand blev der, for at tydeliggøre retsstillingen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forsikringsselskaberne, af Beskæftigelsesministeriet ved lov nr. 550 af 7. maj 2019 foretaget en række ændringer af § 54 i lov om arbejdsskadesikring for at opdatere og præcisere Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og forsikringsselskabernes rettigheder og pligter, når et forsikringsselskab får inddraget tilladelsen til at drive forsikringsvirksomhed. I forbindelse med behandlingen af lovforslaget blev der fra flere sider stillet forslag om, at det fremadrettet burde være Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som dækkede erstatningskrav m.v. i henhold til en arbejdsulykkesforsikring, når et forsikringsselskab, som havde drevet arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, fik inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Det blev i den forbindelse fremhævet, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke var indrettet til at drive forsikringsvirksomhed, og at Garantifonden allerede ydede dækning ved et forsikringsselskabs konkurs og dermed havde en organisation, der er rustet til at håndtere administrationen af en forsikringsbestand.

Garantifonden blev etableret ved lov i 2003. Garantifonden har til formål at sikre forsikringstagere og de, som er sikrede efter forsikringsaftalerne, en betryggende retsstilling ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. Lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber er ændret flere gange for at sikre forsikringstagerne og de sikrede den fornødne beskyttelse ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. I 2018 blev det eksempelvis vedtaget, at Garantifonden overtager administrationen af et skadesforsikringsselskabs ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer, og dækker skader i henhold til forsikringerne i hele forsikringens løbetid.

Erhvervsministeriet og Beskæftigelsesministeriet vurderer, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, bør overgå fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Garantifonden har opbygget erfaring med at håndtere forsikringstagere og sikrede ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. Den erfaring har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke i samme omfang. Samtidig vil forslaget i forhold til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betyde, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke skal drive forsikringsvirksomhed, men alene kan fokusere på kerneopgaven, som består i at træffe afgørelser om tilskadekomnes rettigheder efter lov om arbejdsskadesikring.

I den forbindelse vurderer Erhvervsministeriet og Beskæftigelsesministeriet, at det er hensigtsmæssigt, at de bestandele af arbejdsulykkesforsikringer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede i dag har under administration, som følge af at et skadesforsikringsselskab har fået inddraget tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overdrages til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Som led i overdragelsen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i dag har under administration, vurderer Erhvervsministeriet, at det er nødvendigt at øge kravet til Garantifonden for skadesforsikringsselskabers formue for at sikre, at Garantifonden har de midler, der er nødvendige for at foretage udbetalinger på de bestande af arbejdsulykkesforsikringer, som Garantifonden overtager fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Erhvervsministeriet vurderer i den forbindelse, at det fortsat bør være de forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, som skal finansiere Garantifondens administration af overtagne arbejdsulykkesforsikringsbestande.

I forbindelse med forslaget om, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber fremover skal dække erstatningskrav i henhold til en arbejdsulykkesforsikring, når et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, findes det hensigtsmæssigt at se på, om Garantifonden også skal indtræde i forsikringsselskabets forpligtelse til at bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats i henhold til lov om arbejdsmiljø.

Efter lov om arbejdsmiljø finansieres arbejdsmarkedets parters arbejdsmiljøindsats af staten, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, samt arbejdsgivere som kommuner og regioner og andre arbejdsgivere, som ikke har tegnet forsikring. Hermed er det de aktører ud over staten, som har en væsentlig økonomisk interesse i at nedbringe antallet af arbejdsskader, der medvirker til at finansiere arbejdsmiljøindsatsen. Via præmier til forsikringsselskaberne og bidragsbetaling til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der finansierer arbejdsskadesikringen, bidrager arbejdsgiverne indirekte til at finansiere det forebyggende arbejdsmiljøarbejde.

Der er ikke i dag i lov om arbejdsmiljø taget højde for, hvordan et forsikringsselskabs bidrag til arbejdsmiljøindsatsen skal opkræves, i tilfælde af at et forsikringsselskab går konkurs, eller får inddraget tilladelsen til at tegne arbejdsulykkesforsikringer. I forbindelse med konkursen i Alpha Insurance A/S i 2018 er arbejdsmiljøbidraget ikke betalt, hvorfor staten har anmeldt krav i konkursboet uden at få betaling. Den økonomiske ramme til partsindsatsen er således ikke påvirket af konkurs, men staten har udlæg og bærer dermed også risikoen for, at der ikke er dividende til at dække bidraget til partsindsatsen. Dette betyder, at der ved et forsikringsselskabs konkurs de facto sker en forskydning af fordelingen af finansieringen af arbejdsmiljøindsatsen mellem staten og de øvrige bidragsydere i statens disfavør. Dette har ikke været tilsigtet, og er ikke i overensstemmelse med intentionerne bag bidragsfordelingen i lov om arbejdsmiljø.

Det foreslås i § 4, nr. 11, at Garantifonden overtager alle rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder betaling af udgifter. Beskæftigelsesministeriet finder det derfor også naturligt, at Garantifonden indtræder i arbejdsulykkesforsikringsselskabets afledte pligter i forhold til lov om arbejdsmiljø og dermed også overtager forpligtelsen til at bidrage til finansieringen af arbejdsmiljøindsatsen i henhold til lov om arbejdsmiljø. Derved indtræder Garantifonden generelt i alle de direkte og afledte forpligtelser, som et forsikringsselskab har i forhold til administrationen af arbejdsulykkesforsikringer.

Hermed sikres det, at Garantifonden træder i forsikringsselskabets sted, og at der fortsat er den samme kapitaltilførsel fra forsikringsbranchen og dermed indirekte fra arbejdsgiverne til arbejdsmiljøindsatsen, uanset om Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at tegne arbejdsulykkesforsikringer.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Samtidig foreslås det, at Garantifonden overtager administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede i dag har under administration, som følge af at forsikringsselskaber har fået inddraget tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

For at sikre, at denne overdragelse gennemføres, foreslås en række ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om arbejdsskadesikring og lov om arbejdsmiljø.

Herunder foreslås det at foretage ændringer og tilføje bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, således at Finanstilsynet fremadrettet kan beslutte, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når selskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Ved selskabets konkurs foreslås det, at selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand automatisk tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 4, nr. 12.

Endvidere foreslås der indsat en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der fastsætter, at det forsikringsselskab, som skal overdrage en arbejdsulykkeforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, skal overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, herunder de genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Det foreslås i den forbindelse, at de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Undersøgelsen skal foretages af en eller flere sagkyndige personer, som skal godkendes af Finanstilsynet. Det foreslås, at det er forsikringsselskabet, der udpeger de sagkyndige personer, og som afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som Finanstilsynet skal godkende.

Endelig foreslås det, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når den har taget en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration og modtaget de beløb, som følger af den uvildige undersøgelse, ikke kan gøre krav gældende overfor forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende foreslås det, at forsikringsselskabet ikke kan gøre krav gældende overfor Garantifonden for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 11, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås at foretage ændringer og tilføje bestemmelser i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, således at Garantifonden fremadrettet skal yde dækning i henhold til loven, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Det foreslås i den forbindelse, at Garantifonden, når den tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Dækningsperioden foreslås fastsat til fire uger efter, at der er givet meddelelse til forsikringstagerne og de sikrede om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden er taget under administration af Garantifonden, som svarer til den nuværende dækningsperiode.

Endvidere foreslås det, at Garantifonden overtager administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved lovens ikrafttræden har under administration, som følge af at forsikringsselskaber har fået inddraget deres tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed inden lovens ikrafttræden.

Det foreslås endvidere, at Garantifonden indtræder i alle rettigheder og forpligtelser samt krav, herunder aftaler og retlige udeståender, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Dette vil indebære, at Garantifonden eksempelvis indtræder i aftaler om garantistillelser eller overtager retlige tvister, som relaterer sig til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings varetagelse af administrationen af selskaber arbejdsulykkesforsikring.

Garantifonden anvender dividenden fra konkursboerne til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene. Det foreslås i den forbindelse, at Garantifonden, i det omfang dividenden ikke er tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav, fordeler dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt.

Endelig foreslås det, at kravet til Garantifondens formue øges fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr., hvoraf mindst 200 mio. kr. af Garantifondens formue udgøres af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer. I den forbindelse foreslås det, at Finanstilsynet ved fastsættelse af de beløb, som forsikringsselskaberne skal betale bidrag til Garantifonden på baggrund af, skal tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers administration af arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås også, at Garantifonden i sit årsregnskab skal redegøre for administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Garantifonden har under administration.

Der henvises til lovforslagets § 1 samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås at ophæve § 54 i lov om arbejdsskadesikring. § 54 fastsætter pligten for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at overtage administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Ændringen er en konsekvens af, at det i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber foreslås, at Garantifonden skal yde dækning, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget denne tilladelse, og Finanstilsynet beslutter, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Endvidere foreslås der indsat en ny overgangsbestemmelse, som fastsætter, at alle eksisterende rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrerer efter den før 1. juli 2021 gældende § 54 i lov om arbejdsskadesikring, skal overføres til Garantifonden på tidspunktet for overdragelsen af disse bestande til Garantifonden. Ligeledes er der indsat en overgangsbestemmelse, som bl.a. sikrer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har de nødvendige økonomiske midler til at afslutte administrationen af en forsikringsbestand efter den før 1. juli 2021 gældende § 54 i lov om arbejdsskadesikring og til at overdrage administrationen til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1-6, og § 18, stk. 4-7, samt bemærkningerne hertil.

I lov om arbejdsmiljø foreslås det, at den eksisterende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, ændres, så Garantifonden kommer til at bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats, når Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab i henhold til lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Det vil i praksis sige i de situationer, hvor et forsikringsselskab bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed af Finanstilsynet.

Forslaget vil indebære, at Garantifonden vil komme til at bidrage både til beløbet på 45 mio. kr., der reguleres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra Arbejdsmiljørådet efter arbejdsmiljølovens § 68, stk. 2, og til beløbet, som fastsættes som gennemsnittet af to procent af de årlige godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkessager i en 10-årig periode, jf. arbejdsmiljølovens § 68, stk. 3. Begge typer af beløb fordeles forholdsmæssigt på de bidragspligtige ud fra deres andele af godtgørelser og erstatninger. Bidragsstørrelsen vil blive beregnet forholdsmæssigt i forhold til det oprindelige forsikringsselskabs andel af godtgørelser og erstatninger.

Forslaget vil være med til at sikre, at beløbene til drift og udvikling af parternes arbejdsmiljøindsats ikke bliver påvirket af, om et forsikringsselskab bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

For så vidt angår ændringerne i lov om arbejdsmiljø henvises der til lovforslagets § 3, nr. 1-3, samt bemærkningerne hertil.

2.2. Ny hjemmel til at fastsætte regler om god skik, når forsikringsselskaber anvender visse undersøgelser, herunder personobservation

2.2.1. Gældende ret

Forsikringsselskaber kan som en del af deres sagsbehandling undersøge sager (såkaldt efterforskning), hvis de vurderer, at der er en begrundet mistanke om forsikringssvindel eller om uberettiget udbetaling af forsikringsdækning. Der findes ingen særlige regler for forsikringsselskabers brug af disse undersøgelser (såkaldt efterforskning), der i dette lovforslag betegnes som visse undersøgelser, men der gælder allerede i dag en del generelle regler, som forsikringsselskaber og andre virksomheder skal holde sig indenfor, hvis de foretager visse undersøgelser, herunder personobservation. Disse regler består af behandlingsbestemmelserne i databeskyttelsesreguleringen, straffelovens kapitel 27 om beskyttelse af privatlivets fred samt regler i tv-overvågningsloven. Derudover er forsikringsselskaberne også forpligtet til at handle redeligt og loyalt overfor kunderne efter reglerne om god skik i den finansielle regulering.

Forsikringsselskaber benytter i dag visse undersøgelser for at vurdere, om en skadelidt ikke lever op, eller ikke længere

lever op, til kriterierne i forsikringsaftalen, eller med andre ord, for at vurdere, om skadelidte er berettiget til udbetaling af en erstatning fra forsikringsselskabet eller ej. Udbetaling af en erstatning kan være uberettiget, hvis en skadelidt bevidst opgiver falske oplysninger eller udelader vigtige oplysninger overfor forsikringsselskabet i forbindelse med anmeldelse af en skade. I sådanne tilfælde vil der være tale om forsikringssvindel, som ifølge straffelovens § 279 er strafbart. Men uberettiget erstatning forekommer også i situationer, hvor en skadelidt f.eks. er tilkendt berettiget erstatning som følge af sygdom eller ulykke, men siden er blevet markant mere rask, så vedkommende ikke længere opfylder kriterierne for at modtage udbetalingen af erstatningen. I disse tilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvorvidt den skadelidte stadig lever op til kriterierne for at få udbetalt erstatning. Forsikringsselskaber kan derfor benytte visse undersøgelser, herunder benytte skjulte personobservationer af en skadelidt, f.eks. for at dokumentere skadelidtes fysiske formåen. Dokumentationen kan forsikringsselskabet bruge til at vurdere, om skadelidtes fysiske formåen er bedre end det som skadelidte selv har oplyst. Hvis det er tilfældet, kan selskabet vælge at anmelde den skadelidte til politiet for forsikringssvindel, hvis selskabet vurderer, at skadelidte bevidst har opgivet falske oplysninger eller udeladt vigtige oplysninger, eller selskabet kan træffe afgørelse om, at den skadelidte ikke skal eller ikke længere skal modtage udbetaling af en erstatning.

Efter den gældende § 43 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, skal finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet.

Efter den gældende § 4 i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, jf. bekendtgørelse nr. 1143 af 15. november 2019, skal forsikringsdistributører handle redeligt og loyalt over for deres kunder.

Reglerne om god skik er begrundet i hensynene til forbrugerne, konkurrenterne og andre erhvervsdrivende samt almene samfundsinteresser. Reglerne skal sikre, at kunder i finansielle virksomheder kan have tillid til markedet og de finansielle virksomheder og bidrager således til et velfungerende finansielt marked. Der er tale om en retlig standard, som skal fortolkes i overensstemmelse med de til enhver tid gældende samfundsnormer.

For at overholde god skik må en personobservation af skadelidte først indledes, når der er en begrundet mistanke om, at den skadelidte ikke er berettiget til hel eller delvis forsikringsdækning, og når andre mindre indgribende undersøgelsesmetoder er anvendt eller ikke kan antages at belyse sagen, idet skjulte observationer er af meget indgribende karakter for den enkelte person.

Ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 15 har kunden ret til indsigt i de personoplysninger, som forsikringsselskabet behandler om kunden (egenacces). Selskaberne skal vejlede kunderne om muligheden for egenacces for at handle i overensstemmelse med reglerne om god skik.

God skik tilsiger yderligere, at forsikringsselskabet ikke kan stoppe udbetalingerne uden at have varslet kunderne herom, så kunden i den forbindelse har mulighed for at gøre indsigelse og kræve al dokumentation fremlagt.

Det vil desuden være i strid med god skik, hvis et forsikringsselskab bevidst truer med et uretmæssigt krav, for at få kunden til at acceptere forsikringsselskabets afgørelse.

Et krav om tilbagebetaling kræver, at forsikringsselskabet har dokumentation for, at kunden uberettiget har modtaget forsikringsydelser i den periode, som kravet stammer fra.

Ifølge den almindelige obligationsretlige (uskrevne) grundsætning om condictio indebiti kan den, der ved en fejl har betalt en ydelse, som den pågældende ikke var forpligtet til at betale, efter omstændighederne kræve ydelsen tilbagebetalt. Hvorvidt et beløb, der fejlagtigt er blevet betalt, kan kræves tilbagebetalt, beror på en vurdering af, om modtageren af ydelsen har været i ond tro om modtagelsen af pengene, f.eks. ved at have afgivet urigtige oplysninger for at få beløbet udbetalt.

God skik tilsiger endvidere, at når et selskab varsler, at det vil standse en udbetaling, skal det også vejlede kunden om muligheden for indsigt i egne oplysninger, reglerne om condictio indebiti samt muligheden for at klage til ankenævn eller indbringe sagen for domstolene.

Forsikring & Pension har i september 2020 udarbejdet et nyt kodeks om særlige undersøgelser (såkaldt efterforskning, og herunder personobservation), nemlig "Kodeks for særlig undersøgelse af forsikringssager – 2020". I kodekset er der bl.a. krav om, at forsikringsselskaberne skal have en forretningsgang for særlig undersøgelse af forsikringssager samt kompetencekrav til bl.a. ansatte, som foretager personobservation.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det skal være trygt at være forsikringskunde i Danmark, og man skal som forbruger generelt kunne stole på, at man får den forsikringsdækning, som man har indgået aftale om, f.eks. hvis man er udsat for en ulykke eller anden forsikringsberettiget begivenhed.

Samtidig er det åbenbart, at hvis nogle kunder snyder og bliver tilkendt uberettiget erstatning, så skal de andre kunder

betale mere end nødvendigt for deres forsikringer. Derfor er visse undersøgelser af mulig forsikringssvindel ikke kun i selskabernes interesse, men også generelt i alle kunders interesse.

Derfor er der behov for at sikre den rigtige balance mellem på den ene side at forhindre forsikringssvindel og på den anden side at sikre, at hvis et forsikringsselskab skal foretage særlige undersøgelser, så skal det anvende den mindst indgribende metode og foretage undersøgelsen på et sagligt, objektivt og korrekt grundlag.

Der findes i dag ingen specifikke regler for forsikringsselskabers brug af visse undersøgelser (såkaldt efterforskning). Selskaberne skal dog holde sig inden for de generelle retlige regler i straffeloven, tv-overvågningsloven og databeskyttelsesreguleringen, når de udfører undersøgelser, herunder personobservation. Derudover har forsikringsselskaberne også pligt til at handle redeligt og loyalt over for kunderne i medfør af reglerne om god skik i den finansielle regulering.

Det vurderes, at det er hensigtsmæssigt, at erhvervsministeren får mulighed for at fastsætte særlige regler inden for god skik-området, som forsikringsselskaberne skal følge, når de foretager visse undersøgelser. Dette skal bidrage til klarhed om, hvordan forsikringsselskaberne skal agere til gavn for både selskaberne og skadelidte samtidig med, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med selskabernes generelle overholdelse af regelsættet.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes en bemyndigelse i lov om finansiel virksomhed, hvorefter erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når det foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte. Reglerne vil blive fastlagt i en bekendtgørelse.

Ved et forsikringsselskab forstås både skadesforsikringsselskaber og livsforsikringsselskaber, som også kaldes pensionsselskaber.

Ved visse undersøgelser skal forstås undersøgelser, hvor der indsamles oplysninger uden den skadelidtes viden. Begrebet vil blive defineret i bekendtgørelsen. Det kan f.eks. være såkaldte "skrivebordsundersøgelser", hvor selskabet indsamler oplysninger fra frit tilgængelige kilder, herunder internettet og de sociale medier, samt undersøgelser bestående af personobservation.

Reglerne vil i praksis supplere de generelle regler i straffeloven, databeskyttelsesreguleringen og tv-overvågningsloven samt de generelle god skik-regler i den finansielle regulering.

Der vil i bekendtgørelsen bl.a. kunne ske en kodificering af fortolkningen af de eksisterende generelle god skik-regler, så de pligter, der i dag allerede følger af en fortolkning af god skik-reglerne, bliver specificeret og konkretiseret i bekendtgørelsen.

Formålet med de regler, som kan fastsættes i bekendtgørelsen, er at øge beskyttelsesniveauet for de skadelidte. De nye regler skal være med til at gøre det tydeligt for såvel selskaberne som de skadelidte, hvilke pligter og rettigheder der gælder, når forsikringsselskaber foretager visse undersøgelser i forbindelse med deres sagsbehandling af skadesanmeldelser og forsikringssager. Samtidig kan Finanstilsynet føre tilsyn med forsikringsselskaberne på nye områder.

Tilsynet på området vil indgå som en del af Finanstilsynets generelle og risikobaserede tilsyn på forbrugerområdet. Finanstilsynet har ikke kompetence til at afgøre konkrete, individuelle klager over skadesbehandlingen, men Finanstilsynet vil kunne gribe ind i medfør af reglerne om god skik, hvis et forsikringsselskabs generelle adfærd ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Ved fastsættelse af konkrete regler i en bekendtgørelse om forsikringsselskabers foretagelse af visse undersøgelser, vil det være muligt at fastsætte, at grove og gentagne overtrædelser af visse regler i bekendtgørelsen skal være forbundet med bødestraf.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Ændringer som følge af crowdfundingforordningen

2.3.1. Gældende ret

I dag er der ikke gennemført særskilt regulering for udbydere af crowdfundingtjenester. Vurderingen af, hvorvidt virksomheders udbud af crowdfundingtjenester kræver tilladelse under den finansielle regulering, beror i dag på en konkret vurdering af, om udbyderens aktiviteter er reguleret i henhold til den gældende finansielle lovgivning.

Crowdfundingforordningen har til formål at udbrede mulighederne for crowdfunding, der typisk er baseret på små investeringer, som alternativ finansieringskilde, hvilket kan skabe øget adgang til kapital for innovative virksomheder, iværksættere og små og mellemstore virksomheder. Forordningen søger at realisere dette gennem en harmoniseret EU-tilladelse, der giver ret til at udbyde crowdfundingtjenester på tværs af EU's grænser.

Crowdfundingplatforme kan ses som et neutralt mellemled, der bidrager til at forene investorer og virksomhedsprojekter med behov for finansiering. En sådan finansiering kan tage form af lån eller erhvervelse af værdipapirer eller instrumenter. Disse to former for crowdfunding betegnes henholdsvis lånebaseret og investeringsbaseret crowdfunding og udgør sammenlignelige alternative finansieringskilder, der derfor bør underlægges samme regulering.

Lånebaserede crowdfundingplatforme, hvor platformen alene fungerer som en "opslagstavle", hvorigennem långiver og låntager kan mødes uden i øvrigt at formidle nogle betalinger, er ikke reguleret i dansk ret i dag. Såfremt udbyderen af platformen til lånebaseret crowdfunding ligeledes videreformidler lånbeløb samt renter og afdrag mellem långiver og låntager, skal udbyderen have tilladelse efter lov om betalinger. Investeringsbaseret crowdfundingplatforme skal have tilladelse som værdipapirhandler, og vil være reguleret af lov om finansiel virksomhed.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937 (herefter crowdfundingforordningen) blev vedtaget i oktober 2020. Forordningen skal finde anvendelse fra den 10. november 2021.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Crowdfundingforordningen finder direkte anvendelse og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om finansiel virksomhed, som sikrer, at Finanstilsynet tillægges kompetence som kompetent myndighed til at påse overholdelse af crowdfundingforordningen. Dette indebærer beføjelse til at meddele og inddrage tilladelse til crowdfundingtjenesteudbydere samt undersøgelses- og tilsynsbeføjelser, så der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningen.

Crowdfunding er i flere medlemsstater i EU blevet til en veletableret praksis for finansiering af fysiske og juridiske personers forretningsaktiviteter, mens udbredelsen i Danmark fortsat er beskeden. Med crowdfundingforordningen er der søgt etableret harmoniserede tilsynsmæssige rammer og krav for udbud af crowdfundingtjenester inden for Unionen med henblik på at fremme grænseoverskridende crowdfundingtjenester og lette adgangen til at levere og modtage sådanne tjenester på det indre marked under hensyntagen til at sikre et højt beskyttelsesniveau for investorerne. Crowdfundingforordningen har således til hensigt at bidrage til at skabe et reguleret alternativ til traditionel banklån til gavn for innovative virksomheder, iværksættere samt små og mellemstore virksomheder.

Hidtil har udbud af crowdfundingtjenester været reguleret af nationale regler, hvilket har skabt en række hindringer, som har begrænset udbud af grænseoverskridende crowdfunding. Dermed har crowdfundingtjenester hidtil hovedsagelig været af national karakter, hvilket har hindret fremkomsten af et EU-marked for crowdfunding og dermed afskåret virksomheder fra adgang til crowdfundingtjenester. Formålet med crowdfundingforordningen er at skabe konvergens på tværs af landegrænser, så det vil fremme grænseoverskridende crowdfundingtjenester og lette adgangen til at levere og modtage sådanne tjenester på det indre marked. Det er forventningen, at en samlet regulering på EU-plan vil afhjælpe de eksisterende hindringer for et velfungerende indre marked for crowdfundingtjenester og sikre investorerne et højt beskyttelsesniveau gennem fastsættelse af et regelsæt på EU-plan.

For at sikre et effektivt tilsyn med crowdfundingforordningen udpeges Finanstilsynet med lovforslaget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen. Som kompetent myndighed er Finanstilsynet tillagt beføjelse til at meddele og inddrage tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder, indhente oplysninger og gennemføre inspektioner samt gribe ind over for overtrædelse af forordningen. I tillæg til Finanstilsynets beføjelse som kompetent myndighed til at give påbud og påtaler for overtrædelser af crowdfundingforordningen tillægges Finanstilsynet beføjelser til at gribe ind med en række målrettede foranstaltninger. Finanstilsynet gives eksempelvis beføjelse til at kræve, at en crowdfundingudbyder stiller et crowdfundingudbud i bero i højst ti på hinanden følgende arbejdsdage for hver gang, der er rimelig mistanke om, at crowdfundingforordningen er blevet overtrådt, eller helt forbyde et crowdfundingudbud, hvis Finanstilsynet finder, at forordningen er blevet overtrådt, eller hvis der er rimelig mistanke om, at den vil blive overtrådt.

Erhvervsministeriet vurderer det er hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet tillægges kompetence som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af crowdfundingforordningen, der sikrer harmoniserede tilsynsmæssige rammer og krav for udbud af crowdfundingtjenester inden for Unionen med henblik på at styrke markedet for crowdfundingtjenester i Unionen.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af crowdfundingforordningen.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 15 i § 1 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter kapitel 20 a finder anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere.

Finanstilsynets ansvar som kompetent myndighed for crowdfundingforordningens overholdelse samt de undersø-

gelses- og tilsynsbeføjelser, de kompetente myndigheder er tillagt i forordningen, foreslås indsat i et nyt selvstændigt kapitel 20 a i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i kapitel 20 a at indsætte § 343 a, hvorefter juridiske personer, der udbyder crowdfundingtjenester, skal have tilladelse af Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder, jf. artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Det foreslås i stk. 2 at indsætte relevante definitioner fra forordningen.

Det foreslås i kapitel 20 a at indsætte § 343 b, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som crowdfundingtjenesteudbyder, jf. artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Det foreslås i kapitel 20 a at indsætte § 343 c, hvorefter crowdfundingtjenesteudbydere, der er omfattet af den foreslåede § 361, stk. 1, nr. 9, årligt skal indberette data til brug for beregningen af afgiften til Finanstilsynet.

Bestemmelsen foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter udbydere af crowdfundingtjenester skal have tilladelse af Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder og være underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som følge heraf betale afgift til Finanstilsynet, jf. den foreslåede § 363, stk. 1, nr. 9. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet modtager de oplysninger fra virksomhederne, der er nødvendige for betalingen af afgiften til Finanstilsynet.

Det foreslås i kapitel 20 a at indsætte § 343 d, hvorefter Finanstilsynet påser crowdfundingtjenesteudbyderes overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Det foreslås i kapitel 20 a at indsætte § 343 e, hvorefter Finanstilsynet eller, hvor kompetencen til at udøve enkelte beføjelser ved lov er tillagt andre danske myndigheder, kan til brug for tilsyn med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet udøve de beføjelser, der følger af forordningens artikel 30, stk. 1 og 2, herunder til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til lokaler og lokaliteter tilhørende crowdfundingtjenesteudbydere med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Det foreslås at indsætte en ny § 343 f, hvorefter kapitel 21 samt regler udstedt i medfør heraf med de fornødne tilpasninger finder tilsvarende anvendelse i tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere

Det foreslås i § 361, stk. 1, nr. 9 og 10, at fastsætte, at crowdfundingtjenesteudbyderes skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet.

Med lovforslagets § 4, nr. 17, udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af crowdfundingforordningen. Som kompetent myndighed er Finanstilsynet som noget nyt tillagt beføjelse til at meddele og inddrage tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder, indhente oplysninger og gennemføre inspektioner hos crowdfundingtjenesteudbydere samt gribe ind over for overtrædelse af crowdfundingforordningen. Afgiftsbetalingerne til Finanstilsynet har til formål at dække omkostningerne til Finanstilsynets virksomhed.

Den foreslåede afgiftsbetaling er fastsat under hensyntagen til størrelsen og kompleksiteten af crowdfundingtjenesteudbyderes aktiviteter og muligheder efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og Finanstilsynets risikobaserede tilsyn samt i forhold til afgiftsbetalingen for sammenlignelige virksomheder under Finanstilsynets tilsyn. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed vil blandt andet bestå i at give og inddrage tilladelse til crowdfundingtjenesteudbydere samt føre tilsyn med disse, herunder gennemføre inspektioner og varetage øvrige løbende tilsynsopgaver. Hertil kommer forpligtelser over for øvrige tilsynsmyndigheder og ESMA, herunder bl.a. samarbejds- og notifikationsforpligtelser samt oplysnings- og vejledningsforpligtelser.

Dette betyder, at visse forretningsmodeller vil kræve, at der betales en yderligere afgift på 7.500 kr. udover selskabets nuværende afgift til Finanstilsynet. Dette dækker blandt andet omkostninger til behandling af tilladelse, tilsynet med udbud af crowdfundingaktiviteter og samarbejdet med øvrige medlemslande og ESMA efter crowdfundingforordningen.

I modsætning til de øvrige omfattede virksomhedstyper, der også i forvejen betaler afgift for en anden tilladelse end tilladelsen som crowdfundingtjenesteudbyder, er afgiften til pengeinstitutterne i henhold til § 363 karakteriseret ved at være en residual afgift, og afgiften er markant højere end de øvrige virksomhedstypers afgift. Pengeinstitutterne betaler således iht. § 363 ca. halvdelen (49,4%) af, hvad der skal til for, at Finanstilsynet samlet får opkrævet hele sin bevilling på finansloven, jf. § 360.

Afgiften for crowdfundingtjenesteudbydere er tilsvarende for selskaber inden for værdipapirhandelsområdet, og der er

derfor ikke indført en særlig beregningsmodel for crowdfundingtjenesteudbydere.

Det foreslås i § 368, stk. 1, 3. pkt., at fastsætte, at beregningen af afgift for crowdfundingtjenesteudbydere foretages på grundlag af den seneste indberetning efter § 343 c, medmindre crowdfundingtjenesteudbyderen er omfattet af afgiftsbestemmelsen i § 361, stk. 1, nr. 10.

Det foreslås i § 372, stk. 1, at fastsætte, at afgørelser truffet i medfør af crowdfundingforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i § 372 a, stk. 1, at fastsætte, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som Kommissionen eventuelt måtte vedtage i medfør af crowdfundingforordningen.

Det foreslås endvidere i § 373, stk. 1 og 2, at fastsætte, at overtrædelser af forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning henholdsvis straffes med bøde.

Til sidst foreslås det i § 373, stk. 9, at forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af artikel 12, stk. 1, og artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 17, 18, 20-23, 25 og 26 samt bemærkningerne hertil.

2.4. Finanstilsynets underretningspligt i forbindelse med investeringsforvaltningsselskabers etableringer af filialer i et andet land

2.4.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 38 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, omhandler finansielle virksomheders etablering af filialer i et andet land.

Det følger af den gældende § 38, stk. 1, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger, herunder i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed samt oplysninger om organisation, om de planlagte aktiviteter, filialens adresse og navnene på filialens ledelse.

Det fremgår af den gældende § 38, stk. 7, at den finansielle virksomhed skal meddele Finanstilsynet enhver ændring i de oplysninger, som virksomheden har givet til Finanstilsynet i forbindelse med oprettelse af filialen. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen, senest 1 måned før ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen, senest 1 måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden er forpligtet på samme måde over for værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis værtslandet er et andet land inden for Den Europæiske Union eller et EØS-land. Værtslandet er det land, hvori filialen er etableret.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet) omhandler bl.a. regler om administrationsselskabers etablering af en filial i et andet land. I Danmark er administrationsselskaber betegnet som investeringsforvaltningsselskaber.

Det fremgår af artikel 1, nr. 1, i cross border-direktivet, at der tilføjes to afsnit i UCITS-direktivets artikel 17, stk. 8. Artikel 17, stk. 8, er implementeret i § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Ændringen skal sikre, at et investeringsforvaltningsselskab ikke foretager en ændring, der vil medføre, at selskabet ikke længere overholder UCITS-direktivet. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte en underretningspligt for Finanstilsynet i § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed som 5. pkt.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås at implementere cross border-direktivets artikel 1, nr. 1, 1. afsnit, 1. pkt., i § 38, stk. 7, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at det skal følge af § 38, stk. 7, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i bestemmelsens 1. pkt., om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringer af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen af filialen i et andet land ikke længere overholder UCITS-direktivet.

2.5. Definition af præmarkedsføring

2.5.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke regler om præmarkedsføring af kollektive investeringsinstitutter i dansk ret.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med cross border-direktivet indsættes en definition af præmarkedsføring i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (FAIF-direktivet).

Præmarkedsføring er udlevering af oplysninger til professionelle investorer i Unionen for at afprøve investors interesse i en alternativ investeringsfond.

Regler om præmarkedsføring skal sikre en harmoniseret definition af præmarkedsføring og betingelserne for, hvordan forvaltere i EU med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte definitionen af præmarkedsføring i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. november 2019.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at cross border-direktivets definition af præmarkedsføring implementeres i § 3, stk. 1, nr. 55, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Dermed foreslås præmarkedsføring defineret som en direkte eller indirekte udlevering af oplysninger eller meddelelser om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer. De professionelle investorer skal være hjemmehørende eller have deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen. Udleveringen af oplysninger eller meddelelser må ikke udgøre det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling. Udleveringen af oplysningerne eller meddelelser skal have til hensigt at afprøve investorers interesse i en alternativ investeringsfond eller afdeling heri. Det kan både være i alternative investeringsfonde eller afdelinger heri, som er etableret eller som endnu ikke er etableret.

Hvis den alternative investeringsfond eller afdeling heri er etableret, er det en betingelse, at der endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 og 32 i FAIF-direktivet i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted.

Præmarkedsføring vil alene kunne foretages af forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde og kun over for professionelle investorer, og dermed ikke over for detailinvestorer eller semi-professionelle investorer. Præmarkedsføringen må ikke få karakter af et reelt udbud eller tilbud, og det må ikke være muligt for investorerne at tegne andele eller kapitalandele i den pågældende fond i løbet af præmarkedsføringsperioden.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.6. Bemyndigelse til at fastsætte regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer

2.6.1. Gældende ret

Det fremgår af § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. november 2019, at erhvervsministeren er bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at en forvalter med tilladelse må markedsføre andele i alternative investeringsfonde over for detailinvestorer i Danmark, samt regler for tilladelsen og markedsføringen vedrørende dette. Bemyndigelsesbestemmelsen gennemfører sammen med § 5, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. FAIF-direktivets artikel 43 i dansk ret.

Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer og bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Cross border-direktivet indeholder krav til, hvilke faciliteter der skal stilles til rådighed for detailinvestorer, når forvalteren har til hensigt at markedsføre andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond til detailinvestorer.

Da det har vist sig at være byrdefuldt at stille faciliteter til rådighed for detailinvestorer, og da de lokale faciliteter sjældent benyttes af investorerne, er det Erhvervsministeriets vurdering, at kravene til at stille faciliteter til rådighed for detailinvestorerne bør moderniseres og præciseres, så der sikres en mere ensartet beskyttelse for investorerne, og der ikke længere bør være krav til lokal fysisk tilstedeværelse. Dertil bør der sikres en konsekvent behandling af investorer, hvorfor reglerne om, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer, skal være ens, uanset om de investerer i en alternativ investeringsfond eller en dansk UCITS.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at

ændre erhvervsministerens bemyndigelse i FAIF-lovens § 5, stk. 7, således at erhvervsministeren også bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så bemyndigelsen til erhvervsministeren udvides til også at omfatte fastsættelse af regler vedrørende, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.7. Oplysninger i anmeldelse af markedsføring af alternative investeringsfonde

2.7.1. Gældende ret

Forvaltere af alternative investeringsfonde har pligt til at anmelde markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat i EU eller et EØS-land til Finanstilsynet efter den gældende bestemmelse i § 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. november 2019. Bestemmelsen gennemfører bilag IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning nr. 1060/2007/EF og nr. 1095/2010/EU (FAIF-direktivet).

Det følger af § 81, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en dansk forvalter af alternative investeringsfonde, der ønsker at markedsføre andele i alternative investeringsfonde fra en medlemsstat eller et EØS-land til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller et andet EØS-land, skal give Finanstilsynet meddelelse herom.

Det følger af § 81, stk. 2, at anmeldelsen, jf. stk.1, skal indeholde en række oplysninger og dokumentation vedrørende fonden, som forvalteren ønsker at markedsføre, herunder driftsplan, vedtægter og hvilke medlemsstater forvalteren vil markedsføre fondene i.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med cross border-direktivet indsættes et yderligere krav til den dokumentation og information, som en forvalter af alternative investeringsfonde har pligt til at indsende til Finanstilsynet ved anmeldelse af markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller et EØS-land. Kravet er indsat i bilag IV til FAIF-direktivet.

Det nye krav, som en forvalter skal opfylde ved anmeldelse om grænseoverskridende markedsføring er afgivelse af oplysninger, der kan sikre bedre inddrivelse af lovbestemte gebyrer eller afgifter. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte oplysningskravet i FAIF-lovens § 81, stk. 2.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det skal fremgå af § 81, stk. 2, nr. 9, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at anmeldelsen af markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller EØS-land skal indeholde den adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele eventuelt gældende lovbestemte gebyrer eller afgifter.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.8. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende forvalteres grænseoverskridende markedsføring

2.8.1. Gældende ret

Det gældende kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. november 2019, indeholder regler om grænseoverskridende markedsføring og forvaltning af alternative investeringsfonde.

Væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter af alternative investeringsfonde har givet til Finanstilsynet i forbindelse med anmeldelse af grænseoverskridende markedsføring er reguleret i lovens § 86.

Det følger af § 86, stk. 1, at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet til tilsynet. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Det følger endvidere af § 86, stk. 2, at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde loven eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i bestemmelsens stk. 1.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe aktiviteten til ophør, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 86, stk. 3.

Endeligt følger det af § 86, stk. 4, at hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne.

Værtslandet er det land, hvor forvalteren markedsfører den alternative investeringsfond.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende forvalters grænseoverskridende markedsføring er ved cross border-direktivet delvist affattet på ny.

Der er ved den nye affattelse af reglerne i cross border-direktivet blevet tilføjet krav om, at tilsynsmyndigheden inden for 15 arbejdsdage efter modtagelse af alle de oplysninger, der er omhandlet i § 86, stk. 1, meddeler forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at nyaffatte § 86, stk. 2, og ændre § 86, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 3, afsnit 2-3, ændrer gældende § 86, stk. 2 og 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorfor Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at ophæve § 86, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 86, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så det fremgår, at Finanstilsynet inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring ikke længere vil være i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås endvidere at ændre § 86, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så det fremgår, at Finanstilsynet straks skal underrette tilsynsmyndighederne i værtslandet herom, hvis forvalteren i øvrigt ikke længere opfylder loven eller regler udstedt i medfør heraf.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

2.9. Forvaltere af alternative investeringsfondes anmeldelse om ophør af aftaler om markedsføring

2.9.1. Gældende ret

Kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. november 2019, indeholder bl.a. regler for danske forvalteres markedsføring af alternative investeringsfonde fra en medlemsstat eller et EØS-land, men indeholder ikke regler om anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring (markedsføringsaftaler).

Den gældende bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer indeholder i § 16 regler om ophør af markedsføring til detailinvestorer. Det fremgår af bestemmelsen, at hvis en forvalter beslutter at ophøre med at markedsføre en alternativ investeringsfond eller afdeling heraf til detailinvestorer i Danmark, så skal forvalteren, senest 14 dage efter at beslutningen er truffet, give meddelelse til alle danske investorer herom samt underrette Finanstilsynet.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Cross border-direktivet indeholder nye regler vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler., hvorefter der er krav til anmeldelse om ophør af markedsføringsaftaler, og hvilke betingelser der skal være opfyldt for at ophøre med markedsføring.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for klare og ensartede regler om ophør af markedsføringsaftaler for at undgå økonomisk og retlig usikkerhed for forvaltere. Det vurderes, at der bør indsættes betingelser for, hvornår der kan indgives en anmeldelse af ophør af de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af fonde. Disse betingelser skal sikre balance mellem på den ene side de kollektive investeringsinstitutters eller deres forvalteres mu-

lighed for at bringe deres aftaler vedrørende markedsføring af andele eller aktier til ophør, når de fastsatte betingelser er opfyldt, og på den anden side investorernes interesser i sådanne fonde.

Der er ikke i dansk ret regler, der regulerer betingelser for ophør af markedsføringsaftaler, hvorfor Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at indsætte en ny bestemmelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der regulerer anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler, herunder hvilke betingelser der skal være opfyldt.

Erhvervsministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt at straffe den forvalter, der efter anmeldelse af ophør af markedsføring inden for 36 måneder herefter foretager præmarkedsføring af den anmeldte ophørte fond.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 87 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler vedrørende andele eller kapitalandele af alternative investeringsfonde i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 1 og 2, at en alternativ investeringsfond kan indgive en anmeldelse om ophør af markedsføringsaftaler, hvis en række betingelser er opfyldt.

Det følger af den første betingelse, at der skal være fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning uden nogen gebyrer eller fradrag. Tilbuddet skal opfylde en række kriterier, som fremgår af bestemmelsen. Der er ikke krav til lukkede alternative investeringsfonde om at opfylde første betingelse.

Det følger af anden betingelse, at hensigten med at opsige markedsføringsaftaler skal offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium. Det kunne for eksempel være forvalterens hjemmeside.

Det følger af tredje betingelse, at ændringer eller ophør af eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, markedsføringen er delegeret til, har virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 3, at forvalteren skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i bestemmelsens stk. 1.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 4 og 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet kontrollerer, om forvalterens anmeldelse er fuldstændig. Senest 15 hverdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse skal Finanstilsynet videresende anmeldelsen til den relevante tilsynsmyndighed og til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). Efter at have videresendt anmeldelsen, skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 6, at i en periode på 36 måneder fra anmeldelsesdatoen af ophøret må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af de andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, i medlemsstaten.

Endeligt foreslås det, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 7, at forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, som forvalteren er forpligtet til at give til investorerne i medfør af loven. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysningerne.

Det foreslås i øvrigt at strafbelægge overtrædelse af den foreslåede § 87 a, stk. 3 og 6, så overtrædelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

2.10. Betingelser for præmarkedsføring af alternative investeringsfonde

2.10.1. Gældende ret

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder ikke regler for præmarkedsføring.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Cross border-direktivet fastsætter betingelser for præmarkedsføring af alternative investeringsfonde, som indsættes i FAIF-direktivet. FAIF-direktivet er gennemført ved lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Regulering af præmarkedsføring skal sikre harmoniserede betingelser for, hvordan forvaltere i Den Europæiske Union med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring. Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde ønsker at afprøve investorinteressen for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi inden forvalteren etablerer en fond eller, hvis fonden er etableret, inden den anmeldes til markedsføring, skal der være ensartede betingelser for præmarkedsføringen i alle medlemsstater. Herved kan forvalteren undgå unødige om-

kostninger og forvalteren kender betingelserne for præmarkedsføring i alle medlemslande.

På baggrund af dette finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at indsætte § 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det fremgår af § 88 a, stk. 1, at det kun er en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, der kan foretage præmarkedsføring, og at præmarkedsføringen kan foretages i en medlemsstat eller i et EØS-land.

Endvidere foreslås det i § 88 a, stk. 2 og 3, at forvalteren ikke må udlevere materiale m.v. i forbindelse med præmarkedsføringen til investorer, som sætter investorerne i stand til at tegne andele i fonden eller tage en investeringsbeslutning. Materialet må ikke være et reelt udbud eller tilbud af fonden. Derfor skal det fremgå klart, at udbudsmaterialet ikke udgør et tilbud om at tegne fonden, og at oplysningerne ikke kan gøres gældende. Præmarkedsføring må kun foretages over for professionelle investorer og dermed ikke overfor detailinvestorer.

Det foreslås videre, at det fremgår af § 88 a, stk. 4, at en forvalter ikke har pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring.

Det foreslås, at det fremgår af § 88 a, stk. 5, at forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele i en alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring. Erhvervelse af andele skal ske efter reglerne om grænseoverskridende markedsføring og forvaltning i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Med § 88 a, stk. 6, foreslås det, at såfremt professionelle investorer erhverver andele i en alternativ investeringsfond som følge af præmarkedsføring, og erhvervelsen sker, inden for 18 måneder efter at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføringen, så betragtes det som værende et resultat af markedsføringen og vil være underlagt anmeldelsesprocedurerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, stk. 7, at forvalteren skal sende en uformel meddelelse til Finanstilsynet, inden for to uger efter at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen angives en række oplysninger vedrørende præmarkedsføringen.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, stk. 8, at en tredjepart kun må foretage præmarkedsføring på vegne af en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som fondsmæglerselskab, som kreditinstitut, som administrationsselskab for et investeringsinstitut (i Danmark som investeringsforvaltningsselskab), som forvalter af alternative investeringsfonde eller fungerer som tilknyttet agent. En sådan tredjepart er underlagt alle de betingelser, der er fastsat i § 88 a.

Bestemmelsen skal sikre, at delegation eller aftaler med en tredjepart vedrørende præmarkedsføring ikke medfører en mulighed for omgåelse af reglerne om, at det kun er en forvalter med tilladelse, der kan præmarkedsføre alternative investeringsfonde. Tredjeparter kan således kun være de oplistede finansielle virksomheder med tilladelse og er dermed under tilsyn.

Endelig foreslås det, at det skal fremgå af § 88 a, stk. 9, at forvalteren skal sikre, at dens præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

Det betyder for eksempel, at forvalteren skal kunne dokumentere, at det materiale eller oplysninger, der er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen ikke er tilstrækkeligt til at sætte professionelle investorer i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond, eller at forvalteren har overholdt 18 måneders-grænsen i § 88 a, stk. 6.

Med lovforslaget foreslås det i øvrigt at strafbelægge overtrædelse af § 88 a, stk. 1-3, 5, stk. 7, 1. pkt., stk. 8 og 9.

2.11. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende grænseoverskridende forvaltning eller levering af tjenesteydelser

2.11.1. Gældende ret

Det gældende kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder bl.a. regler om anmeldelse af grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af den gældende § 90 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at første gang en dansk forvalter ønsker at forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i en anden medlemsstat, eller levere tjenesteydelser, skal forvalteren indgive en række oplysninger til Finanstilsynet.

Den gældende § 93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter af alternative investeringsfonde har givet til Finanstilsynet i forbindelse med grænseoverskridende forvaltning eller grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af den gældende § 93, stk. 1, at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysningerne, der er indgivet til Finanstilsynet. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

I de tilfælde hvor de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser ikke længere vil være i overensstemmelse med loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde loven eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren ikke at iværksætte ændringerne.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets påbud om ikke at iværksætte ændringen, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe aktiviteten til ophør, herunder om nødvendigt forbyde forvaltningen af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser eller inddrage forvalterens tilladelse.

Hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med cross border-direktivets artikel 2, nr. 5, stk. 1 og 2, nyaffattes artikel 33, stk. 6, 2. og 3. afsnit i FAIF-direktivet, som omhandler krav om, at den kompetente tilsynsmyndighed inden for 15 arbejdsdage efter modtagelse af alle de oplysninger, der er omhandlet i artiklens stk. 1, meddeler forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring ikke opholder reglerne, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Kravene skal sikre retssikkerhed, hvorfor det er nødvendigt at ensrette anvendelsesdatoen for nationale love og administrative bestemmelser på både UCITS- og FAIF-området.

Artikel 33 er implementeret i dansk ret ved § 93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at implementere de ændringer, der bliver foretaget i cross border-direktivets artikel 2, nr. 5, stk.1, i § 93, stk. 2, og artikel 2, nr. 5, stk. 5, i § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det skal fremgå af § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, som nævnt i stk. 1, skal meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring eller i øvrigt ikke længere ville opfylde lov om forvaltere af alternative investeringsfonde eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås endvidere at ændre § 93, stk. 3, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet straks skal underrette tilsynsmyndighederne i værtslandet herom, hvis forvalteren i øvrigt ikke længere opfylder loven eller regler udstedt i medfør heraf.

2.12. Danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring

2.12.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder bl.a. regler om danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det følger af § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at hvis den danske UCITS ønsker at markedsføre sig i en anden medlemsstat eller i et EØS-land, skal dette anmeldes til Finanstilsynet. Anmeldelsen skal indeholde oplysninger om, hvor de kompetente myndigheder i værtslandet elektronisk kan gøre sig bekendt med de dokumenter, som den danske UCITS skal vedlægge ansøgningen, eventuelle oversættelser heraf og senere ændringer af dokumenterne.

Det følger af § 28, stk. 2, at Finanstilsynet skal fremsende den komplette dokumentation, som den danske UCITS har indsendt sammen med anmeldelsen i stk. 1, til de kompetente myndigheder i det land, hvor den danske UCITS agter at markedsføre sine andele. Finanstilsynet skal fremsende dokumentationen, senest 10 arbejdsdage efter at Finanstilsynet har modtaget anmeldelsen og den komplette dokumentation.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. gennemfører artikel 93 i UCITS-direktivet i dansk ret.

Med artikel 1, nr. 5, i cross border-direktivet ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Med ændringerne indføres der krav om oplysninger til brug for opkrævning af gebyrer.

Der er endvidere indført krav om, at investeringsinstituttet skal meddele den kompetente myndighed, hvis der sker ændringer i afgivne oplysninger i artikel 93, stk. 1, eller vedrørende de aktiekategorier, der skal markedsføres. Ved ændringer skal investeringsinstituttet skriftligt meddele dette til de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland og værtsland, mindst en måned før ændringen iværksættes.

Der er videre indført krav om, at den kompetente tilsynsmyndighed inden for 15 arbejdsdage efter modtagelse af oplysninger om ændringer skal underrette investeringsinstituttet om, at investeringsinstituttet ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis investeringsinstituttet i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Hvis en planlagt ændring iværksættes selvom investeringsinstituttet har fået forbud herimod, og investeringsinstituttet ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den danske UCITS eller inddrage den danske UCITS' tilladelse. Finanstilsynet skal herefter uden ugrundet ophold underrette de kompetente myndigheder i den danske UCITS' værtsland om de foranstaltninger, som Finanstilsynet har truffet.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at ændre § 28, stk. 1, og nyaffatte § 28, stk. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v. og dermed implementere cross border-direktivets ændringer af artikel 93 og artikel 98 i UCITS-direktivet i dansk ret.

Artikel 1, nr. 5, litra a, i cross border-direktivet implementeres i § 28, stk. 1, artikel 5, litra b, 1. afsnit, 2. afsnit, 1. pkt., implementeres ved en nyaffattelse af § 28, stk. 2, og artikel 5, litra b, 3. afsnit, og artikel 98 implementeres ved en nyaffattelse af § 28, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at anmeldelsen også skal indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS' adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til udførelse af opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og foretage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.

Det foreslås endvidere at nyaffatte § 28, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår, at den danske UCITS, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. bestemmelsens stk. 1, skal give skriftlig meddelelse om ændringen til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Dette gælder ligeledes for ændringer, der vedrører de andelsklasser, der skal markedsføres.

Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS, inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysninger, om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis den danske UCITS efter ændringen ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Det foreslås videre at nyaffatte § 28, stk. 3, så det fremgår af bestemmelsen, at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis den danske UCITS på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den danske UCITS eller inddrage den danske UCITS' tilladelse, jf. § 110. Finanstilsynet underretter herefter uden unødigt ophold de kompetente myndigheder i den danske UCITS' værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.

2.13. Danske UCITS' anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring

2.13.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring, herunder regler om anmeldelse til Finanstilsynet, hvis den danske UCITS ønsker at markedsføre sig i en anden medlemsstat eller i et EØS-land.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke regler om anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring.

Bekendtgørelse nr. 786 af 17. juni 2014 om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark indeholder regler om, at en udenlandsk UCITS eller en afdeling heraf, som ophører med at markedsføre sine andele i Danmark, senest 14 dage efter at beslutningen er truffet, skal give meddelelse til alle danske investorer samt underrette Finanstilsynet om, hvilke afdelinger der ophører og tidspunktet herfor.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Cross border-direktivet indeholder bl.a. ændringer til

UCITS-direktivets regler om anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Der er behov for klare og ensartede regler om ophør af markedsføringsaftaler for at undgå økonomisk og retlig usikkerhed. Erhvervsministeriet finder derfor, at der bør indsættes betingelser for, hvornår en dansk UCITS kan indgive en anmeldelse af ophør af de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af fonden. Disse betingelser skal sikre balance mellem på den ene side de kollektive investeringsinstitutters eller deres forvalteres mulighed for at bringe deres aftaler vedrørende markedsføring af andele eller aktier til ophør, når de fastsatte betingelser er opfyldt, og på den anden side investorernes interesser i sådanne fonde.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v. i kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v., der regulerer anmeldelse om ophør af markedsføringsaftaler. Den foreslåede § 28 a vil implementere artikel 93 a i UCITS-direktivet i dansk ret. Kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler grænseoverskridende virksomhed.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at det fremgår af § 28 a, at en dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herefter markedsføringsaftaler. Anmeldelsen skal indgives i den eller de medlemsstater, hvor den danske UCITS har indgivet anmeldelse om markedsføring efter lovens § 28.

Der foreslås en række betingelser, som skal være opfyldt ved anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

For det første skal der være fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning af alle andele, som besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat. Tilbuddet skal være offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og tilbuddet skal være stilet individuelt – enten direkte eller via finansielle formidlere – til alle investorer i den pågældende medlemsstat.

For det andet skal hensigten om at opsige markedsføringsaftalen offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS.

For det tredje skal eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret. Eventuelle aftaler skal opsiges med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele. Fra anmeldelsesdatoen af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelsen om ophør i nævnte medlemsstat.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 2, at oplysninger, der er nævnt i § 28, stk. 1, nr. 1 og 2, klart skal beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorerne, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. Oplysningerne skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en anmeldelse efter lovens § 28, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 3, at en dansk UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, som er nævnt i § 28, stk. 1, nr. 1-3.

Med § 28 a, stk. 4, foreslås det, at Finanstilsynet skal sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS straks, når anmeldelsen, jf. stk. 3, er videresendt til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, som er angivet i anmeldelsen, og til ESMA.

ESMA er det europæiske finanstilsyn for værdipapirer og finansielle markeder (European Securities and Markets Authority).

Herudover foreslås det, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII i lov om investeringsforeninger m.v. eller nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Oplysninger kan gives til investorerne ved anvendelse af digital kommunikation.

Afsnit VII i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om prospekter, central investorinformation og oplysninger om andelsklasser.

Endeligt foreslås det, at manglende anmeldelse til Finanstilsynet efter § 28, stk. 3, skal kunne straffes i medfør af § 190, stk. 1.

2.14. Outsourcingregler gælder ikke for pengeinstitutter m.fl. ved MitID

2.14.1. Gældende ret

Der er på det finansielle område fastsat særlige regler for finansielle virksomheders outsourcing. Outsourcing er ifølge § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed enhver form for ordning mellem en finansiel virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som den finansielle virksomhed ellers selv ville udføre. For forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

For pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber er erhvervsministerens hjemmel i § 72 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed til at fastsætte nærmere regler om outsourcing udnyttet ved udstedelsen af bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v. Bekendtgørelsen omfatter også operatører af regulerede markeder, e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, der gør brug af outsourcing, jf. hjemlerne i § 62 i lov om kapitalmarkeder og i § 39, stk. 3, i lov om betalinger.

For forsikringsselskaber er erhvervsministerens hjemmel i § 72 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed til at udstede nærmere regler om outsourcing udnyttet ved udstedelsen af bekendtgørelse nr. 723 af 28. maj 2020 om outsourcing for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Med den gældende NemID-løsning til finansielle virksomheder er det eksempelvis outsourcing, når pengeinstitutterne får leveret en række funktioner i NemID, såsom løsningen der muliggør, at kunderne kan logge på netbank.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der pågår et arbejde i regi af Finansministeriet, som har til hensigt at skabe rammen for, at NemID i den nærmeste fremtid bliver erstattet med MitID, som skal skabe rammen for de næste generationer af den danske nationale elektroniske identifikationsordning til brug for offentlige og private digitale selvbetjeningsløsninger.

Med NemID-løsningen kan en tjenesteudbyder henvende sig til leverandøren af NemID-løsningen og blive tilsluttet løsningen. MitID-løsningen vil fungere anderledes, idet en tjenesteudbyder i stedet skal anvende en broker, der fungerer som bindeled mellem tjenesteudbyderen og MitID-løsningen. MitID-løsningen vil således være baseret på et brokerkoncept, som indebærer, at tjenesteudbydere i stedet for at tilgå MitID-løsningen direkte, tilgår løsningen gennem en broker.

Forholdet mellem en finansiel virksomhed og en broker vil være omfattet af regler i outsourcingbekendtgørelsen, såfremt betingelser herfor i øvrigt er opfyldt. Der vil imidlertid kunne opstå usikkerhed om, hvorvidt forholdet mellem den finansielle virksomhed, brokeren og MitID-løsningen vil kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing. Uanset om aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen, kan anses for outsourcing eller videreoutsourcing, er det ikke hensigten, at finansielle virksomheders brug af MitID-løsningen til autentifikation af en bruger skal omfattes af outsourcingreglerne. Forholdet mellem parterne er reguleret af Digitaliseringsstyrelsen og den kommende lov om MitID og NemLog-in.

For at sikre klarhed om finansielle virksomheders brug af MitID til autentifikation af brugere, så de finansielle virksomheder vil kunne anvende MitID på lige fod med andre virksomheder, bør det derfor fremgå tydeligt af den finansielle lovgivning, at sådan autentifikation ikke er omfattet af de særlige outsourcingregler. Formålet er at sikre, at finansielle virksomheder ikke pålægges pligter i henhold til brug af MitID-løsningen, som ikke vil kunne opfyldes, da det alene er Digitaliseringsstyrelsen som ansvarlig myndighed, der sikrer udvikling, drift, vedligeholdelse og forvaltning af løsningen.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at outsourcingreglerne ikke skal gælde for pengeinstitutters, sparevirksomheders, realkreditinstitutters, forsikringsselskabers, fondsmæglerselskabers, investeringsforvaltningsselskabers, operatører af regulerede markeders, e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen. Det er således reglerne i lov om MitID og NemLog-in og regler udstedt i medfør heraf, der fastsætter rammerne for juridiske enheders og erhvervsbrugeres anvendelse af MitID.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 6, § 8, nr. 17, og § 11, nr. 2.

2.15. Udbydere af tjenester med virtuel valuta

2.15.1. Gældende ret

Udbydere af tjenester med virtuel valuta er i dag delvist regulerede i hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 2. april 2020 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. Det fremgår af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 23 og 24, at udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta samt udbydere af virtuelle tegnebøger er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde.

Hvidvasklovens § 2, nr. 15, indeholder en definition af ud-

bydere af virtuelle tegnebøger, mens § 2, nr. 16, definerer virtuel valuta.

Hvidvaskloven § 10, stk. 1, nr. 2, litra c, regulerer, at der skal gennemføres kundekendskabsprocedurer ved valutaveksling på 500 euro eller derover, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet. Det følger af bemærkningerne til § 1, nr. 5, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, A, L 204, som fremsat, side 29, at § 10, stk. 1, nr. 2, litra c, også gælder ved veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta.

Reguleringen af udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta samt udbydere af virtuelle tegnebøger i hvidvaskloven er et resultat af implementering af artikel 1, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv), som er en tilføjelse til artikel 2, stk. 1, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (4. hvidvaskdirektiv).

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

FATF er er en international organisation, som Danmark er medlem af. Organisationen har til formål at fastlægge fælles standarder og at fremme implementeringen af juridiske, lovgivningsmæssige og operationelle foranstaltninger, der skal modvirke hvidvask, terrorfinansiering og andre trusler mod integriteten i det internationale finansielle system. FATF har i den forbindelse udviklet en række anbefalinger for bekæmpelse af hvidvask, terrorfinansiering og spredning af masseødelæggelsesvåben. FATF monitorerer medlemsstaternes fremskridt i forhold til at implementere FATFs anbefalinger.

Ifølge FATFs anbefaling nr. 15 bør medlemsstaterne for at styre og afbøde de risici, der opstår ved virtuelle valutaer, sikre, at udbydere af tjenester med virtuelle valutaer er reguleret for at forebygge hvidvask og finansiering af terrorisme, og at de er licenseret eller registreret og underlagt effektive systemer til overvågning og sikring af overholdelse af de relevante foranstaltninger, der kræves i FATFs anbefalinger. Med relevante foranstaltninger forstås bl.a. gennemførelse af kundekendskabsprocedurer ved etablering af kundeforhold og enkeltstående transaktioner af en vis størrelse, løbende overvågning af kundeforhold, undersøgelse af mistænkelige transaktioner og aktiviteter samt underretning til Hvidvasksekretariatet.

I FATFs definition af udbydere af tjenester med virtuelle valutaer er der fem typer af aktiviteter: i. veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta, ii. veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, iii. overførsel af virtuel valuta, iv. virtuelle tegnebøger og v. udstedelse af virtuel valuta.

På nuværende tidspunkt indeholder hvidvaskloven regler, der implementerer FATFs anbefaling nr. 15, for så vidt angår nr. i. udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta og nr. iv. udbydere af virtuelle tegnebøger.

Erhvervsministeriet finder det afgørende i indsatsen mod hvidvask og finansiering af terrorisme, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides til at omfatte samtlige de udbydere af tjenester med virtuelle valutaer, som FATF anbefaler reguleret i henhold til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Der er en væsentlig grad af anonymitet forbundet med tjenester med virtuel valuta. Ændringen vil sikre en øget transparens, som vil være med til at mindske de risici for hvidvask og terrorfinansiering, der er ved virtuel valuta. Udbyderne af tjenester med virtuel valuta vil med ændringen blive pålagt krav om registrering i Finanstilsynets virksomhedsregister og underlagt hvidvasklovens krav om gennemførelse af kundekendskabsprocedurer, løbende overvågning, undersøgelse af usædvanlige transaktioner, underretning til Hvidvasksekretariatet m.v.

I FATFs vejledning til en risikobaseret tilgang for udbydere af tjenester med virtuel valuta anbefales det, at udbydere af tjenester med virtuel valuta skal gennemføre kundekendskabsprocedurer på alle enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at fastsættelse af tærskelværdien for, hvornår der skal gennemføres kundekendskabsprocedurer på enkeltstående transaktioner, skal følge FATFs vejledning. Tærskelværdien er udtryk for en afvejning af, at virksomhederne skal have en effektiv transaktionsovervågning, samtidig med at de administrative byrder for virksomhederne omfattet af loven og disses kunder skal være proportionale.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udvide hvidvasklovens anvendelsesområde, så loven også finder anvendelse på udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta samt udstedere af virtuel valuta.

Den foreslåede ændring af hvidvasklovens § 1 vil medføre, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta fremover vil blive omfattet af de forpligtelser, der gælder i hvidvaskloven. Det vil blandt andet indebære, at de skal udarbejde en risikovurdering med baggrund i virksomhedens konkrete forretningsmodel, gennemføre kundekendskabsprocedurer, ligesom de bliver omfattet

af pligten til løbende at overvåge deres forretningsforbindelser og foretage undersøgelser samt underrette Hvidvasksekretariatet, som det fremgår af hvidvasklovens §§ 25 og 26.

Ligeledes foreslås det at tilpasse de almindelige krav til kundekendskabsprocedurer i § 10, så udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta samt udstedere af virtuel valuta skal gennemføre kundekendskabsprocedurer på enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover.

2.16. Skærpelse af kontantforbuddet

2.16.1. Gældende ret

Efter § 5 i hvidvaskloven må erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af lovens anvendelsesområdet, ikke modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at kontantforbuddet nedsættes som led i bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Risikoen for hvidvask er fortsat høj ved kontantbetalinger. Det fremgår blandt andet af den supranationale risikovurdering 2019 SNRA II, som er udarbejdet af Europa-Kommissionen, at kontantbetalinger udgør et meget betydeligt trusselsniveau for hvidvask og finansiering af terrorisme. Henset til dette findes det afgørende for kampen mod hvidvask og finansiering af terrorisme, at muligheden for at betale med høje kontantbeløb indskrænkes. Samtidig er det vurderingen, at den fortsatte teknologiske og digitale udvikling betyder, at omfanget af større kontantbetalinger i almindelighed er begrænset, og at en nedsættelse af kontantforbuddet derfor har begrænset forretningsmæssig betydning for de erhvervsdrivende og borgerne i øvrigt. Forbuddet vil omvendt have virkning overfor kriminelle ved at begrænse adgangen til hvidvask af udbytte fra kriminelle handlinger.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at en nedsættelse af kontantforbuddet er i overensstemmelse med 4. hvidvaskdirektiv, hvoraf det af betragtning nr. 6 i præamblen vedrørende større kontantbetalinger følger, at EU- eller EØS-landene skal have mulighed for at indføre henholdsvis lavere tærskler og yderligere generelle begrænsninger i brugen af kontanter og strengere bestemmelser. En række lande har indført sådanne tærskler og yderligere generelle begrænsninger for brug af kontanter. Disse er dog implementeret på forskellig vis i de enkelte nationale lovgivninger, men en række heraf må anses for mere restriktive end det danske kontantforbud på 50.000 kr.

Kontanter omfatter pengesedler og mønter, der er udstedt af centralbanken, og er ifølge § 8, stk. 2, i lov om Danmarks Nationalbank et lovligt betalingsmiddel. Hovedformålet med bestemmelsen er at sikre, at betaling kan ske umiddelbart og med et betalingsmiddel, som den enkelte kan have tillid til. En nedsættelse af beløbsgrænsen vil begrænse borgernes muligheder for kontantbetalinger, hvilket kan være indgribende over for borgere, der ikke har mulighed for eller ikke ønsker at betale med betalingskort eller betale digitalt.

Den gældende beløbsgrænse på 50.000 kr. giver imidlertid mulighed for, at betydelige beløb forholdsvis hurtigt kan hvidvaskes, eksempelvis ved kontantkøb af løsøregenstande, herunder (brugte) biler op til 49.000 kr., hvis de enkelte køb ikke indbyrdes er forbundne, eller det ikke kan bevises, at de indbyrdes er forbundne.

Forslaget til en ny beløbsgrænse er fastsat efter en samlet afvejning af de hensyn, der taler for henholdsvis en lavere og en uændret beløbsgrænse.

Forslaget til en ny beløbsgrænse er således fastsat under hensyn til på den ene side, at borgerne i videst muligt omfang bevarer adgangen til at benytte sig af kontantbetaling, hvis de ønsker det, og til på den anden side den risiko for hvidvask, der er forbundet med store kontantbetalinger.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at grænsen for kontantforbuddet i hvidvasklovens § 5 nedsættes fra 50.000 kr. til 20.000 kr. for erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvaskloven.

Der tilsigtes med lovforslaget ikke at ændre i de gældende bødeudmålingsprincipper for overtrædelse af kontantforbuddet.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.17. Ophævelse af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester

2.17.1. Gældende ret

De gældende §§ 142-144 i lov om kapitalmarkeder stiller krav om tilladelse til drift af dataindberetningstjenester og indeholder også regler om inddragelse af tilladelse. Der sondres mellem tre kategorier af dataindberetningstjenester. Den første kategori er en godkendt offentliggørelsesordning (APA), hvis virksomhed består i at offentliggøre handelsindberetninger på vegne af værdipapirhandlere. Den anden kategori er en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP), hvis virksomhed består i at indsamle handelsdata fra markedspladser og offentliggøre disse i konsolideret form. Den sidste kategori er en godkendt indberet-

ningsmekaniske (ARM), hvis virksomhed består i at levere indberetningspligtige oplysninger til myndighederne.

De gældende §§ 145-149 i lov om kapitalmarkeder indeholder krav om, at medlemmer af ledelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige og afsætte tilstrækkelig tid til at varetage deres hverv eller stilling i udbyderen. Derudover skal ledelsen henholdsvis indehaveren besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå udbyderens aktiviteter og sikre en effektiv og forsigtig ledelse af virksomheden, herunder forebyggelse af interessekonflikter.

I de gældende §§ 150-153, §§ 154-159 og §§ 160-162 i lov om kapitalmarkeder fremgår særlige regler om henholdsvis APA'er, CTP'er og ARM'er.

§ 142 fastlægger de betingelser, som skal være opfyldt, før tilladelse til levering af dataindberetningstjenester kan gives i form af en APA, CTP eller ARM. Det er Finanstilsynet, der meddeler denne tilladelse. Det er endvidere Finanstilsynet, der påser og fører tilsyn med, om de gældende regler bliver overholdt.

Overtrædelse af de gældende § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og §§ 149-162 er strafbelagt, jf. § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Reglerne om dataindberetningstjenester er en gennemførelse af afsnit V (artikel 59-66) i MiFID II, som indeholder betingelserne for tilladelse som udbyder af en dataindberetningstjeneste, krav til udbydernes ledelsesorganer samt de nærmere organisatoriske krav til hver enkelt type af dataindberetningstjeneste, herunder krav om passende kontroller og sikkerhedsmekanismer.

Baggrunden for reglerne i MiFID II var ifølge betragtning nr. 1 i præamblen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet), at der blev indført reguleringsmæssige rammebestemmelser om udbydere af dataindberetningstjenester og krav om, at en udbyder af efterhandelsdataindberetningstjenester skal være meddelt tilladelse som en godkendt offentliggørelsesordning (APA). Endvidere at en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skulle udbyde konsoliderede handelsdata om alle handler med både aktieinstrumenter og andre instrumenter i hele EU samt, at transaktionsindberetningskanaler til de kompetente myndigheder skulle formaliseres, idet der skulle stilles krav om, at en tredjepart, som foretager indberetning på vegne af investeringsselskaber, skal være meddelt tilladelse som en godkendt indberetningsmekanisme (ARM).

Den eneste danske virksomhed, som har tilladelse til en af ovenstående er BEC, som er en ARM. I Danmark har ingen virksomheder tilladelse som APA eller CTP.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester vil fremadrettet være reguleret i MiFIR, jf. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen). Reglerne minder i høj grad om reglerne i afsnit V i MiFID II, som udgår, jf. artikel 1, stk. 4, i omnibusdirektivet.

Af betragtning 47 i præamblen til omnibusforordningen fremgår det, at transaktionsdata er et vigtigt værktøj til effektiv håndhævelse af de krav, der følger af MiFIR. Formålet med at lade udbydere af dataindberetningstjenester være omfattet af MiFIR er et hensyn til den grænseoverskridende dimension af datahåndtering, datakvalitet og behovet for at opnå stordriftsfordele samt at undgå de skadelige virkninger af potentielle indbyrdes forskelle på såvel datakvaliteten som de opgaver, udbydere af dataindberetningstjenester varetager. Derfor er det fundet hensigtsmæssigt, at meddelelse af tilladelse til og tilsyn med udbydere af dataindberetningstjenester samt beføjelser til at indsamle data bør overdrages fra de kompetente nationale myndigheder til ESMA, med undtagelse af dem, der er omfattet af en undtagelsesbestemmelse. ESMA's beføjelser præciseres i MiFIR, så man samtidig muliggør konsolidering af de fordele, der opstår ved at samle datarelaterede kompetencer i ESMA.

For at sikre en konsekvent overførsel af sådanne beføjelser, er det fundet hensigtsmæssigt, at bestemmelserne vedrørende operationelle krav til udbydere af dataindberetningstjenester og de kompetente myndigheders kompetencer i forhold

til udbydere af dataindberetningstjenester i MiFID II udgår og i stedet indføres i MiFIR.

Reglerne i MiFIR er umiddelbart gældende i Danmark. Reglerne i afsnit IX i lov om kapitalmarkeder foreslås derfor ophævet.

Imidlertid fremgår det af artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen, at der vil komme til at gælde en undtagelse i medfør af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, hvorefter nogle APA'er og ARM'er vil blive undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, og derfor vil de fortsat være underlagt tilladelse og tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland, hvilket i Danmark er Finanstilsynet. Det er Kommissionen, som er bemyndiget til at vedtage den delegerede retsakt, som skal fastsætte de nærmere kriterier for at identificere de APA'er og ARM'er, der skal falde ind under den nævnte undtagelse. Kommissionens arbejde hermed er endnu ikke påbegyndt og forventes først påbegyndt i 2021. Det forventes ikke, at kriterierne er endeligt fastsat på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse. Det er forventningen, at undtagelsen vil gælde for mindre virksomheder, for hvilke aktiviteten som ARM eller APA ikke har et grænseoverskridende element.

Alle kompetencer og opgaver, der er forbundet med tilsyn og håndhævelse vedrørende udbydere af dataindberetningstjenester overgår til ESMA den 1. januar 2022, bortset fra de kompetencer og opgaver, der vedrører APA'er og ARM'er, som fortsat skal være underlagt nationalt tilsyn. ESMA påbegynder udførelsen af de pågældende overførte beføjelser og opgaver den samme dato.

En ansøgning om tilladelse, som er blevet modtaget af kompetente myndigheder før den 1. oktober 2021, overføres dog ikke til ESMA, hvorfor afgørelse om registrering eller om afvisning skal besluttes af den nationale tilsynsmyndighed. Modtager Finanstilsynet en ansøgning om tilladelse den 1. oktober 2021 eller senere, overtager ESMA ansøgningen.

Enhver tilladelse til en udbyder af dataindberetningstjenester, som er meddelt tilladelse af den nationale myndighed bevarer sin gyldighed efter overdragelse af beføjelser til ESMA. Det vil sige, at har en udbyder af en dataindberetningstjeneste i dag en tilladelse som APA, ARM eller CTP, så vil virksomheden bevare tilladelsen, selvom beføjelserne overgår til ESMA pr. 1. januar 2022.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve reglerne i afsnit IX i lov om kapitalmarkeder om udbydere af dataindberetningstjenester, som konsekvens af at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR.

Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked. Disse vil fortsat skulle meddeles tilladelse af og være underlagt tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland. Undtagelsen vil medføre ændringer i en række tilsynsbestemmelser i lov om kapitalmarkeder. Disse bestemmelser regulerer i dag udbydere af dataindberetningstjenester i alle tre kategorier, men vil fremover alene komme til at regulere APA'er og ARM'er, som er omfattet af den nævnte undtagelse. Det foreslås ændret ved nærværende lovforslag.

Den foreslåede ændring om at ophæve afsnittet om udbydere af dataindberetningstjenester i lov om kapitalmarkeder vil desuden medføre en række konsekvensændringer i øvrige bestemmelser i lov om kapitalmarkeder samt i afgiftsbestemmelsen i § 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed. Desuden foreslås strafbestemmelserne tilpasset.

For nærmere om de ændrede regler for udbydere af dataindberetningstjenester henvises til lovforslagets § 8, nr. 1-5, 7-14, 18, 20-39 og 41, samt § 4, nr. 19, og bemærkningerne hertil.

2.18. Ændringer som følge af nye processer i værdipapirafviklingen

2.18.1. Gældende ret

Efter § 163 i lov om kapitalmarkeder kan et betalingssystem og et værdipapirafviklingssystem gennemføre afvikling af overførselsordrer ved at anvende de indkomne betalinger udelukkende til fyldestgørelse af systemets øvrige deltagere. Det gælder, selv om der indledes insolvensbehandling mod en af deltagerne i systemet.

En overførselsordre er defineret i § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder som en instruks fra en deltager i et værdipapirafviklingssystem eller et betalingssystem om at stille et beløb til rådighed for en modtager eller overførsel af ejendomsretten til et værdipapir.

Endvidere følger det af § 3, nr. 28, i lov om kapitalmarkeder, at ved netting omregnes fordringer og forpligtelser, der følger af overførselsordrer, til en nettofordring eller en nettoforpligtelse.

Efter § 166 i lov om kapitalmarkeder skal der fastsættes et tidspunkt for, hvornår der indtræder såkaldt endelighed i afviklingen. Dette tidspunkt er afgørende for, hvornår overførselsordrer er bindende og har retsvirkning over for tredjeparter. En overførselsordre kan ikke tilbagekaldes af en deltager i et system og heller ikke af en tredjepart efter det tidspunkt, der er fastsat i systemets regler.

Hensynet til driftsstabiliteten af et værdipapirafviklingssystem eller et betalingssystem tilsiger, at systemerne bør kunne gennemføre overførselsordrer via netting, selv om der indledes insolvensbehandling mod en af deltagerne i systemet. Det følger af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 (finalitydirektivet), der er implementeret i § 163 i lov om kapitalmarkeder.

Finalitydirektivet har bl.a. til formål at beskytte afviklingen i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer mod den situation, at der indledes insolvensbehandling mod en deltager. Direktivet definerer også de centrale begreber for afviklingen såsom overførselsordrer og netting.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Afviklinger af værdipapirhandler på det danske værdipapirmarked er blevet en del af det fælles europæiske system TARGET2-Securities (T2S), som drives af Den Europæiske Centralbank (ECB). T2S er en platform, som en stor del af de europæiske værdipapircentraler (CSD'er) outsourcer afviklingen af værdipapirhandler til. Formålet med platformen er at gøre det lettere at gennemføre grænseoverskridende afvikling af værdipapirhandler.

Som følge af tilslutningen til T2S er der opstået tvivl om, hvorvidt den beskyttelse af afviklingen i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer mod en deltagers insolvens, som gælder efter § 163 i lov om kapitalmarkeder, også vil omfatte et indestående på den dedikerede afregningskonto i Nationalbanken.

Tilslutningen til T2S har medført et behov for at tilpasse processerne på det danske marked til de nye fælles processer for afviklingen af værdipapirhandler. Afvikling af værdipapirhandler på T2S sker i høj grad som løbende afvikling hen over dagen. Deltagerne, f.eks. et pengeinstitut, har adgang til at betale for værdipapirhandlerne via en dedikeret afregningskonto i Nationalbanken. Pengeinstituttet har fuld rådighed over kontoen og kan igennem dagen tilbageføre kronebeløb til sin hovedkonto (foliokontoen), der er til pengeinstituttets frie disposition. Det adskiller sig fra den tidligere værdipapirafvikling, hvor Nationalbanken stillede en kreditline (en garanti) til rådighed for det beløb, der skulle anvendes til afviklingen, og hvor Nationalbanken fik sikkerhed for denne garanti i deltagerens afregningskonto. Denne kreditline og Nationalbankens sikkerhed i afregningskontoen kunne opretholdes i tilfælde af et pengeinstituts konkurs.

Afviklingen før T2S er hovedsagelig foregået i såkaldte netto-afviklingsblokke, som opgøres på faste tidspunkter i løbet af dagen.

Hvis der opstod en insolvenssituation i forhold til en deltager, ville deltageren kun være med i den afviklingsblok, der var i gang, og hvor Nationalbanken havde afgivet en kreditline. Men herefter kunne Nationalbanken ikke lade deltageren trække på likviditet til afviklingen.

I den danske værdipapircentral VP Securities A/S afvikles værdipapirhandler for private investorer ligesom tidligere i realtid eller i afviklingsblokke i løbet af hver afviklingsdag. Her stiller Nationalbanken fortsat en kreditline til rådighed for deltagerne.

Efter de nye fælles processer på T2S er Nationalbanken forpligtet til at lade en deltagers indestående på afregningskontoen forblive til rådighed for betalingen af værdipapirhandler resten af afviklingsdagen, selv om der er opstået en insolvenssituation.

Ifølge T2S-procedurer fastsat af ECB for håndtering af en deltagers insolvens skal den insolvente deltagers dedikerede afregningskonto i første omgang spærres. Når det er sikret, at yderligere likviditet ikke kan overføres til kontoen ved at spærre for stående ordrer m.v., skal kontoen åbnes igen, og der kan trækkes på den likviditet, der er på kontoen til at fortsætte dagens afvikling af den insolvente deltagers handler.

Der er opstået tvivl om, hvorvidt den beskyttelse af afviklingen i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer mod en deltagers insolvens, som gælder efter § 163 i lov om kapitalmarkeder, også vil omfatte et indestående på den dedikerede afregningskonto i Nationalbanken. Det skyldes, at det indestående er til pengeinstituttets frie disposition og ikke som tidligere er spærret som følge af Nationalbankens pant til sikkerhed for den afgivne kreditline.

Det følger af artikel 4 i finalitydirektivet, at medlemslandene kan fastsætte, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke må være til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den insolvente deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på forretningsdagen for insolvensbehandlingens indledning.

Erhvervsministeriet vurderer, at der er behov for at regulere muligheden for at disponere over likviditeten på en konkursramt deltagers afregningskonto eller beholdning af værdipapirer, da det vil sikre værdipapirafvikling i systemet på dagen for konkursens indtræden. Foretages afviklingen ikke, er der risiko for, at den manglende afvikling vil få en afsmittende virkning i systemet og skabe problemer for øvrige deltagere i systemet, der mister tillid til, at ordrer kan gennemføres i systemet. Det er derfor vigtigt at sikre, at afvikling kan ske i tilfælde af konkurs ved de midler, der er stillet til rådighed på et pengeinstituts dedikerede konto for afviklingen af overførselsordrer. I yderste konsekvens

kan manglende afvikling grundet konkurs skabe mistillid til systemet.

Den foreslåede ændring er en fravigelse af konkurslovens almindelige principper (det konkursretlige lighedsprincip). Fravigelsen er imidlertid begrundet i tunge samfundsøkonomiske hensyn, herunder til en smidig afvikling i de omfattede systemer. Hertil kommer hensynet til den finansielle stabilitet i markedet, hvilket er finalitydirektivets overordnede formål. Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt, at der fastsættes nærmere regler om insolvensbehandling af deltagere.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i lov om kapitalmarkeder indsættes en § 163 a, som fastsætter, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke er til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den pågældende deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på forretningsdagen for insolvensbehandlingens indledning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den løbende afvikling, som finder sted i en værdipapircentral (CSD), vil være beskyttet mod en deltagers insolvens på den dag, hvor insolvensen indtræder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, nr. 6 og 19, samt bemærkningerne hertil.

2.19. Anvendelse af administrative bødeforlæg på kapitalmarkedsområdet

2.19.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 257 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om Finanstilsynets mulighed for at udstede administrative bødeforelæg.

Det fremgår af § 257, stk. 1, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af lov om kapitalmarkeder, regler udstedt i medfør af lov om kapitalmarkeder og regler i den Europæiske Unions forordninger for de områder af lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet fører tilsyn med, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet er af den opfattelse, at en række bestemmelser er af en sådan karakter, at overtrædelser generelt vil være ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 384.

Lov om kapitalmarkeder indeholder i § 255 generelle bestemmelser om straf. Ved udmåling af bøder lægges der vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges der ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet, og for overtrædelser begået af fysiske personer lægges der vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet, jf. § 255, stk. 5. I forarbejderne til § 255 er der oplistet en række overtrædelser, som er vurderet generelt egnede til udstedelse af administrative bødeforelæg, forudsat at der med vedtagelsen af lovforslaget blev fastlagt retningslinjer for sanktionsfastsættelse. De oplistede bestemmelser er § 24, § 26, stk. 1 og 3, § 27, stk. 1 og 3, § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, § 40, stk. 1, artikel 19 i markedsmisbrugsforordningen og artikel 26, stk. 1, 1. afsnit, i MiFIR, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 384.

Den dagældende lov om værdipapirhandel m.v. indeholdt en bemyndigelse til at fastsætte regler om administrative bødeforelæg, jf. § 93 a, stk. 1. Denne bemyndigelse blev udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område. De overtrædelser af den tidligere gældende lov om værdipapirhandel m.v., der efter bekendtgørelsen kan søges afgjort ved bødeforelæg, fremgår af bekendtgørelsens § 3. Bekendtgørelsen er stadig gældende.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, er der tilvejebragt et normalstrafniveau for overtrædelse af en række bestemmelser, herunder for en række af de bestemmelser, som fremadrettet skal kunne sanktioneres med et administrativt bødeforelæg, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 380.

Et normalstrafniveau er en af forudsætningerne for, at overtrædelse af disse bestemmelser kan afsluttes med et administrativt bødeforelæg, medmindre der er en fast praksis for bødeniveauet for overtrædelse af bestemmelserne, hvilket ikke er tilfældet for de to bestemmelser, som er beskrevet nedenfor.

Der er ikke fastlagt et normalstrafniveau for overtrædelse af § 25, 1. pkt., og § 30 i lov om kapitalmarkeder. På denne baggrund finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at fastlægge et sådant normalstrafniveau for § 25, 1. pkt., og § 30 i bemærkningerne til § 255, stk. 5.

§ 25, 1. pkt., vedrører indberetning af oplysninger til Finanstilsynet, jf. § 24, stk. 1, hvoraf det følger, at en udsteder

skal offentliggøre og udbrede oplysninger efter kapitel 5 om oplysningspligter for udstedere af omsættelige værdipapirer optaget til handel på regulerede markeder og artikel 17, stk. 1 og 7, i markedsmisbrugsforordningen, som vedrører offentliggørelse af intern viden.

§ 30 indeholder en pligt til at offentligøre ændringer i storaktionærers besiddelser.

Med den foreslåede ændring vil den nye bekendtgørelse komme til at indeholde en mulighed for anvendelse af et administrativt bødeforelæg for overtrædelse af de to nævnte bestemmelser.

2.19.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, således at der i bemærkningerne til bestemmelsen kan blive tilvejebragt et normalstrafniveau for overtrædelse af § 25, 1. pkt., og § 30.

Der henvises til lovforslagets § 8, nr. 40, samt bemærkninger hertil.

2.20. Basale betalingskonti

2.20.1. Gældende ret

Efter det gældende kapitel 4 i lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, er pengeinstitutter forpligtede til at tilbyde forbrugere en basal betalingskonto. Denne forpligtelse gælder ikke, hvis åbning af en sådan konto vil føre til overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Herudover er pengeinstitutter ikke forpligtet til at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, hvis forbrugeren har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet, eller forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte.

Reglerne i kapitel 4 gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (»betalingskontodirektivet«).

Pengeinstitutter er i henhold til § 12 i lov om betalingskonti forpligtet til at stille en basal betalingskonto til rådighed vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Forbrugeren kan endvidere pålægges et rimeligt gebyr for manglende efterlevelse af rammeaftalen om en basal betalingskonto.

En basal betalingskonto skal efter betalingskontodirektivet omfatte en række tjenesteydelser, som forbrugeren i ubegrænset omfang skal kunne gøre brug af. Disse tjenesteydelser omfatter bl.a. retten til at indsætte midler på kontoen, hæve kontanter fra betalingskontoen inden for EU/EØS, at foretage betalingstransaktioner med et betalingskort m.v.

Betalingskontodirektivet anfører i artikel 18, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at kreditinstitutterne tilbyder de til kontoen tilknyttede tjenesteydelser vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at nyaffatte § 12 om gebyr for en betalingskonto. Det vurderes, at forpligtelsen efter direktivet ikke klart er afspejlet i den gældende bestemmelse, idet direktivet anfører, at de enkelte tjenesteydelser tilknyttet en basal betalingskonto skal være vederlagsfrie eller rimelige, hvor den gældende § 12 angiver, at den samlede pris for en basal betalingskonto skal være vederlagsfri eller rimelig.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at den gældende § 12 i lov om betalingskonti nyaffattes med henblik på en mere direktivkonform implementering af reglerne om gebyr for en basal betalingskonto.

Det foreslås, at pengeinstitutterne skal sikre, at de til en basal betalingskonto knyttede tjenesteydelser skal tilbydes vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. I overensstemmelse med den gældende bestemmelse vil pengeinstituttet i tilfælde af forbrugerens manglende efterlevelse af rammeaftalen for en basal betalingskonto kunne pålægge forbrugeren et rimeligt gebyr. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr skal der tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves i Danmark for en basal betalingskonto, og pengeinstituttets omkostninger ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.

Der henvises til lovforslagets § 10, nr. 1 og 2, samt bemærkningerne hertil.

2.21. Bemyndigelse til at fastsætte regler vedrørende ledelsen og styringen i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter

2.21.1. Gældende ret

E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er i dag underlagt krav om, at virksomhederne skal have effektive former for virksomhedsstyring i medfør af § 25, stk. 1, i lov om betalinger. I bestemmelsen fastsættes en række krav til ledelse og indretning af virksomheden for e-pengeinstitutter og be-

talingsinstitutter, som skal sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring.

Den gældende § 25 i lov om betalinger gennemfører dele af artikel 11, stk. 2 og 4, og artikel 5, stk. 1, litra e-l, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv), jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 157 som fremsat, s. 132.

Bestemmelsen skal læses i sammenhæng med § 10, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger, hvorefter e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer, samt § 11, stk. 1, nr. 10-17, om dokumentation for, at kravene er opfyldt.

Det følger af de specielle bemærkninger til § 25, stk. 1, i lov om betalinger, at bestemmelsen har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Sidstnævnte bestemmelse kan derfor anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til betalingsinstitutters særlige forhold, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 157 som fremsat, s. 132.

Den gældende § 25 i lov om betalinger indeholder ikke en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler vedrørende ledelsen og styringen i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

De nærmere krav til ledelse og styring i bl.a. pengeinstitutter omfattet af § 71 lov om finansiel virksomhed er i dag fastsat i bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen). Da § 71 i lov om finansiel virksomhed skal anses som vejledende for anvendelsen af § 25 i lov om betalinger, vurderes det hensigtsmæssigt, at nærmere regler omkring kravene i § 25, stk. 1, ligeledes fastsættes i en bekendtgørelse med henblik på at sikre, at reglerne i § 25, stk. 1, i lov om betalinger så vidt muligt anvendes i overensstemmelse med kravene i § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Erhvervsministeriet vurderer derfor, at det vil være hensigtsmæssigt at indsætte en hjemmel i § 25, stk. 3, i lov om betalinger, som bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler vedrørende krav til effektiv virksomhedsstyring i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, jf. § 25, stk. 1, i lov om betalinger. I forbindelse med fastsættelsen af de nærmere regler skal der tages hensyn til e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters særlige forhold og karakteristika, herunder at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i visse tilfælde kan være ganske små virksomheder.

Den europæiske banktilsynsmyndighed (EBA) har udarbejdet retningslinjer for IKT- og sikkerhedsrisikostyring (EBA/GL/2019/04). Retningslinjerne gælder for både pengeinstitutter, e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. For så vidt angår pengeinstitutter bliver retningslinjerne implementeret i ledelsesbekendtgørelsen. For at sikre en konsistent implementering, der også sikrer lige konkurrencevilkår, vurderes det hensigtsmæssigt, at retningslinjerne ligeledes implementeres i en bekendtgørelse for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter.

2.21.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet fremadrettet får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler vedrørende de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe med henblik på at sikre effektiv virksomhedsstyring efter § 25, stk. 1, i lov om betalinger. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet eksempelvis kunne fastsætte regler vedrørende opgave- og ansvarsfordeling for bestyrelse og direktion i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, regler for intern rapportering og risikostyring og regler for håndtering af interessekonflikter og funktionsadskillelse.

Det forventes i praksis, at Finanstilsynet ved fastsættelse af regler efter § 25, stk. 3, vil tage hensyn til de særlige forhold, der karakteriserer e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, herunder at der tages hensyn til deres størrelse og forretningsmodel.

2.22. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter

2.22.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i § 148, stk. 1, nr. 1-6, i lov om betalinger betaler virksomheder med tilladelse efter §§ 8, 9, 50 og 51 i lov om betalinger, og udenlandske virksomheder med en filial i Danmark en fast årlig afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der dækker de omkostninger, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden har ved at føre tilsyn med virksomhederne efter lov om betalinger.

Virksomheder med tilladelse som betalingsinstitut efter § 9 i lov om betalinger, betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger, årligt 26.820 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Udenlandske virksomheder med tilladelse som betalingsinstitut, der er meddelt i et andet EU- eller EØS-land, med en filial i Danmark, der udbyder betalingstjenester i Danmark efter § 46 i lov om betalinger, betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger årligt 8.940 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med tilladelse som e-pengeinstitut efter § 8

i lov om betalinger betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger, årligt 45.880 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester efter § 51 i lov om betalinger, betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger årligt 3.150 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge efter § 50 i lov om betalinger, betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger årligt 4.450 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester efter § 60 i lov om betalinger, betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger årligt 8.560 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Beløbene i § 148, stk. 1, nr. 1-6, i lov om betalinger er angivet i 2020-niveau og reguleres årligt med de satser for regulering af det generelle pris- og lønindeks med niveaukorrektion, der fastsættes i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 148, stk. 1, i lov om betalinger medfører, at alle e-pengeinstitutter, som har tilladelse efter § 8 i lov om betalinger, betaler den samme årlige afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen uanset størrelse. Tilsvarende betaler alle betalingsinstitutter, som har tilladelse efter § 9 i lov om betalinger, den samme årlige afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen uanset størrelse. Afgiften er højere for e-pengeinstitutter end for betalingsinstitutter, jf. ovenfor. Afgifterne har til formål at dække de omkostninger, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden har ved at føre tilsyn med virksomhederne efter lov om betalinger.

Det følger i den forbindelse af forarbejderne til lov nr. 641 af 19. maj 2020, hvor afgiftsmodellen blev indført, at "for det tredje, skal afgiftsmodellen tage afsæt i den afgiftsmodel, der finansierer Finanstilsynets tilsyn efter lov om betalinger".

Da Finanstilsynets finansieringsmodel for tilsynet med lov om betalinger overgår til differentierede satser for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter som følge af lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag, findes det hensigtsmæssigt, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens finansieringsmodel tilsvarende overgår til differentierede satser for disse virksomhedstyper. Forslaget til justering af afgiftssatserne for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn med lov om betalinger indebærer ikke en stigning i den samlede afgiftssum, men blot en justering i fordelingen inden for særligt betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med henblik på at indføre proportionalitet.

Det er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at en ændring af afgiftsbestemmelsen kan bidrage til at styrke innovationen på betalingsområdet, da nystartede virksomheder, der i deres opstart typisk gennemfører meget få transaktioner, vil blive pålagt en mindre afgift, end tilfældet er i dag.

2.22.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 148, stk. 1, hvorefter modellen for opgørelsen af den afgift, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter betaler til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, baseres på den beløbsmæssige værdi af det enkelte instituts samlede gennemførte betalingstransaktioner og betalingsinitieringer tillagt de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, hvis der er tale om et e-pengeinstitut.

Forslaget medfører for betalingsinstitutter, at de betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mindre end 250 mio. kr., skal betale en afgift på 8.460 kr. Betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr., skal betale en afgift på 27.060 kr. Endelig skal betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr., betale en afgift på 169.120 kr.

Forslaget medfører for e-pengeinstitutter, at disse skal betale en afgift på 8.460 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr. E-pengeinstituttet skal betale en afgift på 27.060 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. Endelig skal e-pengeinstitutter betale en afgift på 169.120 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Forslaget medfører endvidere, at virksomheder med begræn-

set tilladelse til at udbyde betalingstjenester og virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge fremover skal betale en afgift på 3.750 kr.

Forslaget medfører endelig, at virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester fremover skal betale en afgift på 8.460 kr.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den samlede afgiftssum, der betales til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, men alene i fordelingen af afgiftssummen.

2.23. Ophævelse af revisionsbestemmelse for kontantreglen

2.23.1. Gældende ret

Efter den gældende § 155 i lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, skal erhvervsministeren fremsætte forslag om revision af § 81 i folketingsåret 2020-2021.

Den gældende § 81 i lov om betalinger fastsætter en pligt for betalingsmodtagere til at tage imod kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis disse modtager betalingsinstrumenter omfattet af lov om betalinger. Det mest almindelige form for betalingsinstrument, som betalingsmodtagere tager imod, er betalingskort. Bestemmelsen finder ikke anvendelse ved fjernsalg eller ved betalingstransaktioner i ubemandede selvbetjeningsmiljøer.

Betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelsen af kontanter, er alene forpligtede til at modtage kontanter i tidsrummet kl. 06.00 til kl. 20.00, hvis betalingsmodtageren forinden har underrettet Finanstilsynet om, at denne alene ønsker at modtage kontanter i dette tidsrum.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser

§ 81 i lov om betalinger blev indsat ved lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og indeholder den såkaldte kontantregel. § 81 i lov om betalinger, der trådte i kraft pr. 1. januar 2018, medførte en lempelse af den hidtil gældende bestemmelse i § 56 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Lempelsen af reglen blev foretaget ud fra hensynet til at begrænse risikoen for røverier. Lempelsen bestod i, at betalingsmodtagere, der modtager betalingsinstrumenter omfattet af lov om betalinger, ikke længere er forpligtet til at modtage kontanter i aften- og nattetimerne, jf. pkt. 2.23.1. Det blev i forbindelse med ændringen af kontantreglen fundet hensigtsmæssigt at indsætte en revisionsbestemmelse i § 155 i lov om betalinger, hvorefter den nye ordning om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne skulle tages op til fornyet overvejelse i folketingsåret 2020-21 med henblik på at vurdere, om ordningen har haft den ønskede effekt.

Erhvervsministeriet har i medfør af § 155 i lov om betalinger foretaget en vurdering af bestemmelsens anvendelse, da det vurderes, at der på nuværende tidspunkt foreligger tilstrækkelig data og erfaringer med bestemmelsens anvendelse.

Til brug for vurderingen har Erhvervsministeriet indhentet bidrag fra interesseorganisationer og aktører, der har været i berøring med ordningen siden ikrafttrædelsen den 1. januar 2018. På baggrund af de tilbagemeldinger, som Erhvervsministeriet har modtaget vedrørende ordningen, er det Erhvervsministeriets vurdering, at lempelsen af kontantreglen, der trådte i kraft 1. januar 2018, på nuværende tidspunkt virker efter hensigten, og at kontantreglen opretholder en hensigtsmæssig balance mellem hensynet til betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, og hensynet til borgeres adgang til at betale med kontanter. Erhvervsministeriet vurderer således på baggrund af bidrag fra de hørte organisationer og aktører, at ordningen ikke i nævneværdigt omfang har givet anledning til udfordringer for samfundsgrupper med særlige behov for at kunne betale med kontanter.

Nogle organisationer og aktører bidrog i forbindelse med evalueringen også med overvejelser om hhv. fastholdelse eller lempelser af kontantreglen i forhold til de gældende regler på området. Evalueringen, der er afsendt til Folketingets Erhvervsudvalg, redegør nærmere for disse overvejelser. Nærværende lovforslag går imidlertid udelukkende på at fjerne selve revisionsbestemmelsen i lov om betalinger, hvilket foreslås på baggrund af evalueringen af ordningen om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne, der blev besluttet at vurdere to år efter dens iværksættelse den 1. januar 2018.

På denne baggrund vurderer Erhvervsministeriet, at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for at foretage ændringer i ordningen, og at kontantreglen som følge heraf bør opretholdes i uændret form. Erhvervsministeriet finder det samtidig hensigtsmæssigt at ophæve § 155 i lov om betalinger, da ordningen nu er blevet evalueret.

2.23.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at bestemmelsen i § 155 i lov om betalinger ophæves.

Den foreslåede ændring vil medføre, at erhvervsministerens pligt til at fremsætte forslag om revision af § 81 i folketingsåret 2020-2021 bortfalder.

2.24. Ændring af datahjemmel

2.24.1. Gældende ret

Danmarks Nationalbank har i dag kompetence til at indsamle, bearbejde og offentliggøre statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde, som de indberetningspligtige fysiske og juridiske personer indberetter til Danmarks Nationalbank. Hertil kommer, at Danmarks Nationalbank kan anvende de indsamlede oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver. Dette gælder dog ikke for oplysninger om fysiske personer, eftersom oplysningerne er indhentet til statistiske formål.

2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Danmarks Nationalbank har til opgave at medvirke til at sikre stabile priser, sikre betalinger og et stabilt finansielt system samt varetage udarbejdelse af finansiel statistik indenfor dens kompetenceområde. For at kunne opfylde dens formål udarbejder Danmarks Nationalbank løbende analyser, vurderinger og anbefalinger af dansk økonomi, finansiel stabilitet samt forholdene på kapitalmarkedet og valutamarkedet. Dette arbejde baserer sig i høj grad på oplysninger under den gældende bestemmelse om dataindsamling, der har udarbejdelse af statistik som sit hovedformål. De fortrolige oplysninger er centrale for løsningen af opgaverne i Danmarks Nationalbank, og indhentningen af oplysningerne skal kunne understøtte alle dele af Danmarks Nationalbanks formål. Statistikbegrebet er ikke nærmere defineret ved lov, og anvendelsen af oplysningerne til understøttelse af Danmarks Nationalbanks opgaver, f.eks. i relation til Danmarks Nationalbanks anvendelse af oplysninger om fysiske personer, kan derfor give anledning til fortolkningstvivl.

Den del af arbejdet i Danmarks Nationalbank, der vedrører analyser, vurderinger og anbefalinger anvender fortrolige oplysninger, herunder også oplysninger indhentet til statistiske formål, fra særligt finansielle virksomheder, større ikke-finansielle virksomheder, og virksomheder, der enten forestår handel med og/eller clearing og afvikling af finansielle produkter. Det gælder oplysninger om virksomhedernes finansielle forhold, transaktioner og modparter, herunder deres detaljerede balanceoplysninger og detaljerede oplysninger om de finansielle virksomheders kunder. For de finansielle virksomheder kan det f.eks. være oplysninger om kunders indlån, udlån, pensionshensættelser og betalinger, og for de ikke-finansielle virksomheder kan det f.eks. være oplysninger om deres ejerstruktur, finansiering, investeringer og finansielle modparter.

De fortrolige oplysninger er essentielle for udførelsen af opgaverne i Danmarks Nationalbank og understøttelsen af formålet som centralbank og er et nødvendigt grundlag for de konklusioner og beslutninger, som Danmarks Nationalbank træffer i relation til overvågningen af dansk økonomi, den finansielle stabilitet, herunder kreditrisici, systemiske risici, kapitalmarkedet og valutamarkedet samt udarbejdelsen af finansiel statistik.

Det er på den baggrund nødvendigt at sikre klarhed om, at Danmarks Nationalbank har en hjemmel til at indsamle og anvende oplysninger, der til fulde kan understøtte løsningen af dens opgaver.

2.24.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at præcisere Danmarks Nationalbanks hjemmel til at indsamle fortrolige oplysninger fra de for formålet relevante virksomheder således, at Danmarks Nationalbank kan indsamle de oplysninger, der er nødvendige for at understøtte løsningen af Danmarks Nationalbanks opgaver.

Vurderingen af, hvilke oplysninger der er nødvendige at indhente fra virksomhederne, vil bero på Danmarks Nationalbanks konkrete varetagelse af dens opgaver. Danmarks Nationalbank er tillagt et betydeligt skøn og ansvar ved udøvelsen af dens opgaver.

Der henvises til lovforslagets § 12, nr. 1, samt bemærkninger hertil.

2.25. Gennemførelse af lovbestemt tavshedspligt

2.25.1. Gældende ret

For ansatte i Danmarks Nationalbank gælder den almindelige tavshedspligt for ansatte i den offentlige forvaltning, der følger af forvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014. Det betyder, at tavshedspligten for ansatte m.v. i Danmarks Nationalbank følger den generelle lovgivning for ansatte, der virker inden for den offentlige forvaltning. Danmarks Nationalbank har mulighed for at videregive fortrolige statistiske oplysninger til Det Europæiske System af Centralbanker og European Systemic Risk Board. Danmarks Nationalbank kan også videregive fortrolige oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed efter forvaltningslovens regler herom. Det gælder dog ikke for oplysninger, der udelukkende er indsamlet til statistiske formål, der således ikke kan videregives til administrative formål. For medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse i Danmarks Nationalbank følger tavshedspligten af Reglement for Danmarks Nationalbank.

2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Danmarks Nationalbank er som følge af indsamlingen af fortrolige oplysninger fra bl.a. finansielle virksomheder i besiddelse af fortrolige oplysninger om virksomhederne selv og deres modparter, herunder de finansielle virksomheders kunder. Der kan i nogle tilfælde også være tale om endnu ikke offentliggjorte oplysninger og oplysninger med drifts- og/eller forretningsmæssigt indhold af væsentlig betydning for de enkelte virksomheder. Ligeledes vil der kunne være tale om oplysninger, der er omfattet af bankhemmeligheden, der følger af lov om finansiel virksomhed.

Endvidere kommer Danmarks Nationalbank også i besiddelse af fortrolige oplysninger i forbindelse med dens øvrige opgaver, herunder i relation til fremstillingen af sedler, mønter og kontantforsyningen. Det gælder f.eks. oplysninger om transport af sedler og mønter. Ligeledes gælder det oplysninger, som vedrører fastsættelsen af pengepolitikken og ikke-offentliggjorte analyser og konklusioner i relation til overvågningen af den finansielle stabilitet eller betalingssystemerne.

For at underbygge den tillid, som virksomhederne m.v. kan have til Danmark Nationalbanks behandling af de fortrolige oplysninger, bør ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskabet og bestyrelsen være underlagt en særlig tavshedspligt vedrørende de fortrolige oplysninger, som Danmarks Nationalbank kommer i besiddelse af ved udførelsen af dens opgaver med bl.a. at sikre stabile priser, sikre betalinger og et stabilt finansielt system samt udarbejdelse af finansiel statistik indenfor dens kompetenceområde. Herved sikres desuden en ensartethed mellem reglerne for tavshedspligten for ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskabet, bestyrelsen og Finanstilsynets ansatte.

Det er nødvendigt med et samarbejde mellem myndighederne på områderne for særligt overvågningen af den finansielle stabilitet, hvorfor tavshedspligten ikke bør forhindre, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til relevante nationale myndigheder, når det vurderes nødvendigt. Herudover bør fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank også kunne videregives til internationale myndigheder, som de fortrolige oplysninger vurderes nødvendige for, forudsat at disse myndigheder er underlagt en tilsvarende lovbestemt tavshedspligt.

Tavshedspligten bør heller ikke være til hinder for, at Danmarks Nationalbank fortsat kan varetage opgaven med udarbejdelse af finansiel statistik i henhold til samarbejdsaftale med Danmarks Statistik. Også Danmarks Nationalbanks varetagelse af opgaver vedrørende det internationale statistiske samarbejde skal kunne varetages under tavshedspligten dels på baggrund af EU-forordninger og dels på baggrund af aftaler indgået med de pågældende institutioner.

Oplysninger relateret til administrationen af Danmarks Nationalbank og dennes interne forhold foreslås ikke underlagt særlig tavshedspligt.

2.25.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at indføre en lovbestemt tavshedspligt for ansatte og medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse i Danmarks Nationalbank for de fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem udførelsen af deres arbejde med at sikre stabile priser, sikre betalinger og et stabilt finansielt system samt udarbejdelse af finansiel statistik indenfor dens kompetenceområde.

Bestemmelsen er ny og indfører en særlig tavshedspligt for ansatte og medlemmer af repræsentantskabet og bestyrelsen i Danmarks Nationalbank. Bestemmelsen skal dels beskytte de meget fortrolige oplysninger, som Danmarks Nationalbank er i besiddelse af, herunder oplysninger om de finansielle virksomheders kunder, men også sikre, at Danmarks Nationalbank kan udføre dens opgaver bl.a. gennem tilrettelæggelsen af penge- og valutapolitikken og ved den løbende overvågning af den finansielle stabilitet.

Bestemmelsen ændrer ikke på gældende ret, der sikrer, at den kgl. bankkommissær kan føre tilsyn m.v. efter lovens § 7 og som følge heraf kan bede om samtlige oplysninger fra Danmarks Nationalbank.

Forslaget medfører således, at aktindsigtssager på disse områder fremadrettet vil blive behandlet efter offentlighedslovens § 35. Det gælder dog alene fortrolige oplysninger, og hvor de fleste oplysninger allerede i dag er undtaget for aktindsigt efter konkrete bestemmelser i offentlighedsloven. Oplysninger relateret til administrationen af Danmarks Nationalbank og dennes interne forhold er ikke underlagt særlig tavshedspligt. Det samme gælder for oplysninger, der ikke er fortrolige eller allerede er offentligt tilgængelige. Det har den konsekvens, at de almindelige regler om offentlighed derfor fortsat vil gælde i disse situationer. Tavshedspligten er heller ikke til hinder for, at Danmarks Nationalbank kan videregive oplysninger, der ikke længere er fortrolige, når f.eks. hverken den enkelte virksomhed, dens modparter eller dens kunder kan identificeres.

Danmarks Nationalbank skal kunne videregive fortrolige oplysninger til andre relevante nationale og internationale myndigheder som et led i deres formål, og det foreslås i forlængelse heraf, at der indsættes positiv hjemmel hertil. Der er tale om en udtømmende liste.

Der henvises til lovforslagets § 12, nr. 2, samt bemærkninger hertil.

2.26. Danmarks Grønne Investeringsfonds formål, målgruppe, finansieringssegmenter m.v.

2.26.1. Gældende ret

Danmarks Grønne Investeringsfond blev ved lov nr. 1285 af 9. december 2014 om Danmarks Grønne Investeringsfond etableret med virkning fra den 15. december 2014 som en selvstændig statslig forvaltningsenhed inden for den offentlige forvaltning under erhvervs- og vækstministeren. Til grund for oprettelsen af fonden lå aftalen ”Et grønnere Danmark”, som blev indgået mellem den daværende regering

(Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre), SF og Enhedslisten.

Danmarks Grønne Investeringsfond har siden sin etablering haft til formål at yde risikovillig finansiering til investeringer, der fremmer den grønne omstilling af samfundet. Fondens aktiviteter er gennemført inden for rammerne af den hidtidig gældende lovgivning og med sekretariatsbistand fra Vækstfonden.

Danmarks Grønne Investeringsfonds formål er ifølge § 1, stk. 2, i lov nr. 1285 af 9. december 2014 om Danmarks Grønne Investeringsfond med senere ændringer at medfinansiere investeringer, der fremmer den grønne omstilling af samfundet.

Fondens formål opnås ved udstedelse af lån og garantier til investeringer, der fremmer grøn omstilling af samfundet, f.eks. til energibesparelser, vedvarende energianlæg og større ressourceeffektivitet, jf. lovens § 1, stk. 2.

Målgruppen for Danmarks Grønne Investeringsfond er efter den gældende bestemmelse i lovens § 2, stk. 1, private virksomheder, almene boligorganisationer, offentlige selskaber og institutioner m.v., hvis formue er adskilt fra statens, regionernes og kommunernes formue, og som har mulighed for at optage lån på det private marked.

Det følger af lovens § 2, stk. 2, at fonden mod betaling, som modsvarer risikoen på lånet eller garantien, både kan yde sidestillede og efterstillede lån samt garantier med eller uden sikkerhed.

Finansieringen kan således ydes på forskellige vilkår og til en forskellig rente afhængigt af projektets karakter og risiko. Renten og de øvrige vilkår for lånet fastsættes efter en individuel vurdering af det konkrete projekt og af lånets karakter.

Fonden kan yde lån op til 60 pct. af omkostningerne forbundet med investeringsprojekter målt på den samlede portefølje, mod at den resterende finansiering tilvejebringes af låntager, jf. lovens § 2, stk. 3. Som udgangspunkt skal fonden ikke bidrage med finansiering af lån for mere end 60 pct. af omkostningerne i det konkrete projekt, men det kan imidlertid af hensyn til at opnå fondens formål bedst muligt, og efter en konkret risikovurdering af projektet, være nødvendigt at bidrage til mere end 60 pct. af finansieringen i visse tilfælde, ligesom det i andre tilfælde kan være tilstrækkeligt at bidrage med mindre end 60 pct. af den samlede projektfinansiering. Derfor stilles der krav om, at fonden målt på den samlede udlånsportefølje ikke må bidrage med mere end 60 pct. af finansieringen i de projekter, fonden på et givet tidspunkt yder finansiering til.

Den resterende finansiering i de enkelte projekter tilvejebringes af låntager selv i form af egenkapital eller ved anden ekstern privat finansiering, f.eks. fra banker eller andre finansieringsinstitutter.

I medfør af lovens § 2, stk. 4, kan fonden yde enkeltstående lån eller garantier på op til 100 mio. kr. til et projekt og med en løbetid på op til 30 år.

Det følger af lovens § 6, stk. 3, at fonden må optage lån på det private marked til finansiering af sine aktiviteter. Fondens kapital tilvejebringes ved indskud fra staten på op til 200 mio. kr., jf. § 6, stk. 1, og staten yder garanti for fondens forpligtelser inden for en ramme på op til 5 mia. kr., jf. § 6, stk. 4.

2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med lovforslaget er at implementere Danmarks Grønne Fremtidsfond som en udvidelse af den i Danmarks Grønne Investeringsfond allerede eksisterende virksomhed.

Med henblik på at udmønte de i finanslovsaftalen 2020 indeholdte principper og ønsker bag etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt, at der foretages en nærmere kvalificering af, hvilke typer af tiltag og initiativer der i hvert fald ses at falde inden for formålet om grøn omstilling og dermed kvalificerer sig til finansiering fra Danmarks Grønne Fremtidsfond, herunder via finansieringer fra Danmarks Grønne Investeringsfond.

Herudover er der i de politiske drøftelser om etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond identificeret et behov for at styrke Danmarks Grønne Investeringsfonds muligheder for at tilbyde mere fleksible finansieringsløsninger og flere finansieringsprodukter for på den måde at sikre fonden de bedst mulige vilkår for at bidrage til den grønne omstilling af samfundet inden for sit formål.

Erhvervsministeriet finder, at det bør præciseres, at fonden kan yde lån og garantier til virksomheder, som tilbyder finansiering af energi- og miljømæssig renovering, herunder eksempelvis i form af energirenovering af private boliger. Herved gøres det klart, at fonden kan stille finansiering til rådighed for virksomheder, der tilbyder finansiering af energi- og miljømæssig renovering, og derved uden at finansieringen stilles direkte til rådighed for et konkret initiativ eller projekt.

Som en naturlig konsekvens heraf finder Erhvervsministeriet det samtidig vigtigt, at i tilfælde, hvor fonden yder en sådan finansiering, skal den måling, der foretages i relation til låntagers medfinansieringsgrad, ske på virksomhedsniveau med udgangspunkt i virksomhedens omkostninger forbundet

med den relevante type projektfinansiering og derved ikke ned på det enkelte projektniveau.

Samtidig er det Erhvervsministeriets vurdering, at den nuværende grænse, hvorefter fonden kan yde enkeltstående lån eller garantier på op til 100 mio. kr. til et projekt, bør ophæves. Dette skal ses i lyset af, at erhvervsministeren som følge af udvidelsen af fondens kapacitet, og som følge af den øgede efterspørgsel i markedet, har udnyttet bemyndigelsen i lovens § 2, stk. 5, til at fastlægge regler om en øget lånestørrelse, jf. bekendtgørelse nr. 1358 af 14. september 2020 om fastsættelse af beløbsgrænse for Danmarks Grønne Investeringsfonds ydelse af lån eller garantier.

Det har været en hindring for Danmarks Grønne Investeringsfond, at fonden ikke kunne modtage vederlag i form af ejerandele. Ved at indføre mulighed for, at fonden kan risikoaflønnes i form af tegningsretter, optioner og lignende, som kan konverteres til ejerandele, vurderer Erhvervsministeriet, at det giver fonden bedre forudsætning for på markedskonform vis at blive aflønnet for den risiko, der – også i dag – er forbundet med de af fonden foretagne udlån. Tilsvarende gælder for ejerandele, der udløses som følge af konvertering af låne- og gældsinstrumenter.

Det foreslås derfor, at fonden gives mulighed for at kunne besidde ejerandele i virksomheder modtaget enten som vederlag for ydelse af finansiering i medfør af loven eller som led i konvertering af gæld, idet det særligt i sager med internationale låneudbydere har vist sig uhensigtsmæssigt og til tider direkte hindrende for en fælles finansieringsløsning, at ikke alle deltagende parter i f.eks. en lånesyndikering kan agere på lige vilkår og modtage samme form for vederlag.

Danmarks Grønne Investeringsfonds kapital tilvejebringes ved indskud fra staten, og staten yder garanti for fondens forpligtelser. Fondens egenkapital skal til stadighed være af en sådan størrelse, at den udgør et forsvarligt grundlag for fondens forpligtelser og aktiviteter. Fondens aktiviteter skal bidrage til en opbygning af egenkapitalen i fonden.

I modsætning til visse andre statslige enheder, der forestår investering og finansiering til gavn for samfundet, er der for Danmarks Grønne Investeringsfond ikke tilvejebragt eksplicit hjemmel til, at staten indtræder, hvis fondens egenkapital og hensættelser ikke er tilstrækkelige, jf. f.eks. § 20 i lov om Vækstfonden og § 10 i lov om EKF Danmarks Eksportkredit. Det forhold, at der ikke er eksplicit hjemmel til en sådan subsidiær statslig indtræden, vurderes at kunne give fonden ringere vilkår for finansiering, ligesom kreditinstitutter vil skulle afsætte kapital i relation til engagementer med fonden, der således ikke nulvægtes. Det vurderes ikke hensigtsmæssigt, at fondens virke kan begrænses af en sådan manglede adgang til subsidiær statslig indtræden. Tilsvarende er der behov for at signalere, at staten også i relation til Danmarks Grønne Investeringsfond står fuldt ud bag fondens finansiering.

Det foreslås derfor at sidestille Danmarks Grønne Investeringsfond med Vækstfonden og EKF Danmarks Eksportkredit i relation til statens eksplicitte pligt til at indtræde i fondens rettigheder og forpligtelser, hvis fondens egenkapital og hensættelser ikke er tilstrækkelige. Der tilsigtes med forslaget ingen ændring i omfanget af Danmarks Grønne Investeringsfonds forpligtelser og aktiviteter, hvorfor det samtidig foreslås, at fonden ikke kan udstede lån og garantier m.v., der samlet set overstiger fondens adgang til lånoptag.

Endelig finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at give fonden adgang til at finansiere sine aktiviteter gennem statsligt genudlån samt at sikre øget fleksibilitet i forhold til at kunne justere de finansielle rammer for fonden. Det bemærkes i denne forbindelse, at implementeringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond kræver en forhøjelse af de i nuværende lov om Danmarks Grønne Investeringsfond fastsatte begrænsninger for statsligt kapitalindskud og statsgaranti for fondens forpligtelser.

2.26.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget implementeres Danmarks Grønne Fremtidsfond som en udvidelse af den i Danmarks Grønne Investeringsfond allerede eksisterende virksomhed.

Det foreslås, at der foretages en nærmere kvalificering af, hvilke typer af tiltag og initiativer der ses at falde inden for formålet om grøn omstilling af samfundet og dermed kvalificerer sig til finansiering fra Danmarks Grønne Fremtidsfond via Danmarks Grønne Investeringsfond.

Ydermere foreslås det, at der foretages en kvalificering af de vurderingskriterier, som Danmarks Grønne Investeringsfond tager i betragtning ved udvælgelsen af projekter og initiativer, som kan opnå finansiering fra fonden. Der er med forslaget ikke tiltænkt en ændring i den gældende retstilstand, hvorefter Danmarks Grønne Investeringsfond foretager en samlet vurdering af et projekts eller initiativs potentiale til at bidrage til den grønne omstilling og samtidig har øje for, om projektet eller initiativet vurderes at være bæredygtigt i kommerciel henseende.

De foreslåede ændringer af § 1 vil medføre, at vurderingskriterierne for Danmarks Grønne Investeringsfonds finansieringsaktiviteter fremgår mere præcist af loven og afspejler principperne bag Danmarks Grønne Fremtidsfond. Endvidere lægges der op til, at de nærmere kriterier for vurderingen fastsættes ved Politik for finansiering/investering omfattet af Danmarks Grønne Fremtidsfond, som angiver de overordnede rammer for forvaltningen af midler under Danmarks

Grønne Fremtidsfond. Politikken godkendes af erhvervsministeren.

Det foreslås samtidig, at det præciseres, at fonden kan yde lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering, herunder eksempelvis i form af energirenovering af private boliger. Det foreslås herudover, at den nuværende grænse, hvorefter fonden kan yde enkeltstående lån eller garantier på op til 100 mio. ophæves.

Det foreslås endvidere, at fonden gives mulighed for at kunne besidde ejerandele i virksomheder modtaget enten som vederlag for ydelse af finansiering i medfør af loven eller som led i konvertering af gæld.

Det foreslås endvidere at give erhvervsministeren adgang til at henlægge særlige ordninger til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond samt ved bekendtgørelse eller administrationsaftale at fastsætte regler herfor. Det foreslås, at den bevillingsmæssige hjemmel for sådanne ordninger skal tildeles af Folketinget eller Folketingets Finansudvalg.

De foreslåede ændringer af § 2 vil medføre, at Danmarks Grønne Investeringsfond får adgang til et større udvalg af finansieringsinstrumenter, som dermed i højere grad kan tilpasses behovet i markedet. Samtidig gives der adgang til, at erhvervsministeren kan henlægge ordninger til administration under fonden.

For at sikre Danmarks Grønne Investeringsfond de bedst mulige vilkår for at rejse likviditet foreslås det endelig, at fonden, ud over at kunne optage lån i markedet, får mulighed for at optage statslige genudlån i Danmarks Nationalbank.

Danmarks Grønne Investeringsfonds kapital tilvejebringes ved indskud fra staten, og staten yder garanti for fondens forpligtelser. Fondens egenkapital skal til stadighed være af en sådan størrelse, at den udgør et forsvarligt grundlag for fondens forpligtelser og aktiviteter. Fondens aktiviteter skal bidrage til en opbygning af egenkapitalen i fonden.

Endelig foreslås det, at de specifikke beløbsgrænser for statsligt kapitalindskud og statsgaranti for fondens forpligtelser udgår.

De foreslåede ændringer af § 6 vil medføre, at Danmarks Grønne Investeringsfond, foruden den eksisterende adgang til at optage lån i markedet, fremover vil få adgang til at finansiere sine aktiviteter ved statsligt genudlån. Samtidig skabes der større fleksibilitet i de finansielle rammer for fonden, som således kan justeres ved særskilt bevillingsmæssig hjemmel fra enten Folketinget eller Folketingets Finansudvalg.

2.27. Rådgivende udvalg

2.27.1. Gældende ret

Der findes i gældende ret ingen regler om, at Danmarks Grønne Investeringsfond kan modtage rådgivning fra et særligt organ eller udvalg, ligesom der ikke er fastlagt regler om, at Danmarks Grønne Investeringsfond skal koordinere indsatsen på det grønne område med Vækstfonden, EKF Danmarks Eksportkredit og Investeringsfonden for udviklingslande. Det skyldes, at de pågældende selvstændige institutioner agerer inden for egne formål og i henhold til særskilte ordninger og investeringsmandater.

2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ved finanslovsaftalen for 2020 af 2. december 2019 blev der afsat 25 mia. kr. til etablering af Danmarks Grønne Fremtidsfond. Med efterfølgende aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet), Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og Alternativet af 14. september 2020 blev det besluttet at oprette et rådgivende udvalg for indsatsen med henblik på at sikre de bedst mulige rammer for arbejdet via højt kvalificeret rådgivning samt sparring mellem de fire underliggende institutioner.

Danmarks Grønne Fremtidsfond implementeres via kendte og allerede etablerede institutioner og ordninger, idet de afsatte midler allokeres til henholdsvis Vækstfonden, EKF Danmarks Eksportkredit, Investeringsfonden for udviklingslande og Danmarks Grønne Investeringsfond, som derved skal forestå de konkrete investeringer af midlerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond.

For at sikre den bedst mulige opfyldelse af Danmarks Grønne Fremtidsfonds virke, krav og mandat vurderes det hensigtsmæssigt at etablere et samlet, rådgivende udvalg, der kan yde råd og sparring til de fire institutioner under Danmarks Grønne Fremtidsfond, rapportere om fremdrift og de samlede grønne effekter af Danmarks Grønne Fremtidsfonds virke samt at sikre dialog med eksterne interessenter og omverdenen. Udvalget bør imidlertid ikke tillægges beslutningskompetence.

Da udvalget skal bidrage til en effektiv implementering af de grønne investeringer, der finansieres med etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond, og som bl.a. indebærer en kapacitetsudvidelse i Danmarks Grønne Investeringsfond på 6 mia. kr., vurderes det endvidere hensigtsmæssigt, at Danmarks Grønne Investeringsfond bidrager til finansieringen af det rådgivende udvalg.

2.27.3. Den foreslåede ordning

For at sikre den bedst mulige opfyldelse af Danmarks Grønne Fremtidsfonds virke, krav og mandat via Danmarks

Grønne Investeringsfond foreslås det, at Danmarks Grønne Investeringsfond kan indhente råd og sparring fra et rådgivende udvalg nedsat af erhvervsministeren i relation til investerings- og finansieringsindsatser inden for grøn omstilling. Det vil imidlertid fortsat være Danmarks Grønne Investeringsfond, der har kompetencen til at træffe konkrete finansierings- eller investeringsbeslutninger. Herudover foreslås det, for at sikre en effektiv implementering af de statslige indsatser for grøn finansiering, at Danmarks Grønne Investeringsfond løbende skal samarbejde og bidrage til koordineringen vedrørende administrationen af midlerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond med Vækstfonden, EKF Danmarks Eksportkredit, Investeringsfonden for Udviklingslande samt det nævnte rådgivende udvalg. Endelig foreslås det, at Danmarks Grønne Fremtidsfond kan bidrage økonomisk til afholdelse af udgifterne i forbindelse med det rådgivende udvalg.

De foreslåede ændringer vil medføre, at Danmarks Grønne Investeringsfond kan bidrage til finansieringen af et rådgivende organ samt indgå i samarbejdet under dette organ som led i udmøntningen af Danmarks Grønne Fremtidsfond.

2.28. Forholdet til offentlighedsloven, ombudsmandsloven, forvaltningsloven og arkivloven

2.28.1. Gældende ret

Sekretariatsfunktionen for Danmarks Grønne Investeringsfond varetages i dag af Vækstfondens sekretariat, jf. § 5 i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond. Vækstfonden stiller de nødvendige medarbejdere og øvrige ressourcer til rådighed for varetagelse af Danmarks Grønne Investeringsfonds virksomhed, herunder til udførelse af administrationsopgaver, varetagelse af indgåede samarbejdsaftaler og låneforhold samt formueforvaltning, ligesom Vækstfondens direktion varetager den daglige ledelse af Danmarks Grønne Investeringsfond.

Direktionen og øvrige medarbejdere i Vækstfonden bevarer deres nuværende ansættelsesforhold i Vækstfonden, men i alle forhold vedrørende Danmarks Grønne Investeringsfonds aktiviteter refererer direktionen i Vækstfonden til bestyrelsen i Danmarks Grønne Investeringsfond.

Ved lov nr. 691 af 8. juni 2018 om Vækstfonden blev Vækstfonden, dens datterselskaber og andre enheder forvaltet af Vækstfonden undtaget fra lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven, for så vidt angår aktiviteter udøvet i medfør af lovens kapitel 2.

Der findes ikke en tilsvarende undtagelsesbestemmelse i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond.

2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at Vækstfondens undtagelse fra lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven, for så vidt angår Vækstfondens forretningsmæssige aktiviteter, også er relevant i relation til Danmarks Grønne Investeringsfond, der i hovedsagen ligeledes agerer som en finansiel virksomhed, og som derfor har behov for dyb indsigt i samarbejdspartneres økonomiske og forretningsmæssige forhold. Disse oplysninger er i sagens natur meget følsomme for de virksomheder, der afgiver oplysningerne, hvilket er grunden til, at der i lov om Vækstfonden og tilsvarende i lov om EKF Danmarks Eksportkredit er ydet en særlig beskyttelse af denne type oplysninger.

Erhvervsministeriet finder, at den nuværende retsstilling vedrørende Danmarks Grønne Investeringsfond er uklar og uhensigtsmæssig, navnlig henset til det forhold, at Vækstfonden varetager sekretariatsfunktionen for Danmarks Grønne Investeringsfond. De to fondes lovgivning bør således ensrettes.

2.28.3. Den foreslåede ordning

For at sikre en klar og ensartet retsstilling foreslås det, at der indføres samme beskyttelse af følsomme oplysninger i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond som aktuelt gælder i lov om Vækstfonden.

Den foreslåede ændring af § 5 vil medføre, at Danmarks Grønne Investeringsfond på linje med sammenlignelige statslige selskaber får mulighed for at sikre beskyttelse af virksomhedernes oplysninger, således at aktiviteter udøvet i medfør af lovens §§ 1 og 2 undtages fra lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven.

2.29. Rådgivning til insolvente minkavlere

2.29.1. Gældende ret

Det følger af § 1 i lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, at hold af mink ikke er tilladt til og med den 31. december 2021, og at personer eller virksomheder, der holder mink, skal lade dem aflive, jf. § 2, stk. 1.

Finansiel Stabilitet har til opgave at medvirke til sikring af finansiel stabilitet i Danmark og varetager de opgaver og beføjelser, der er tillagt Finansiel Stabilitet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og i øvrig lovgivning, herunder lov om finansiel virksomhed og lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Erhvervsministeren kan derudover henlægge varetagelsen af øvrige opgaver til Finansiel Stabilitet, jf. § 61, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiel Stabilitets opgaver omfatter i dag ikke foranledning af gældsrådgivning til tidligere minkavlere eller salg af ejendomme og andre aktiver på vegne af staten.

Der gælder i dag ikke regler, der giver tidligere minkavlere mulighed for at opnå vederlagsfri gældsrådgivning. Når ydelser, som normalt kun kan erhverves mod betaling af vederlag, kan opnås vederlagsfrit, vil værdien af de vederlagsfrie ydelser imidlertid som udgangspunkt udgøre en skattepligtig indtægt for modtageren efter statsskattelovens § 4. Værdien vil derfor skulle medregnes ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst.

2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Når der ydes erstatning til minkavlere og virksomheder i følgeerhverv, tilfalder en del af erstatningsbeløbet den tidligere minkavlers kreditorer afhængig af størrelsen på de udestående fordringer. Minkavlerne skønnes at have en samlet udestående gæld på i alt ca. 8,5 mia. kr.

Hovedparten af de danske minkavlere er solvente, og for langt de fleste minkavlere vurderes det, at den udmålte erstatning sammen med deres øvrige aktiver vil være tilstrækkelig til at dække minkavlernes gæld.

Nogle minkavlere kan dog komme i den situation, at de selv efter lukning af deres minkbedrift og modtagelse af erstatning og kompensation står tilbage med en nettogæld. For at understøtte disse tidligere minkavlere finder Erhvervsministeriet, at der bør etableres en særlig enhed i Finansiel Stabilitet, som kan bistå den enkelte minkavler med at opnå en gældssanering, hvor det er relevant. Bistanden bør omfatte hjælp til at skabe overblik over den økonomiske situation, vejledning i forhold til gældssanering, forhandlinger med kreditorerne og bistand ved en eventuel sag ved skifteretten. Det vil bidrage til en hurtig afklaring af den tidligere minkavlers økonomiske situation med det formål, at minkavlerne kan videreføre en 'normal' tilværelse.

Det følger af "Aftale om erstatning m.v. til minkavlerne og følgeerhverv berørt af covid-19", at der etableres en særlig enhed i Finansiel Stabilitet, der kan bistå den enkelte minkavler med at opnå en gældssanering. Udgifterne hertil finansieres af Finansiel Stabilitet. Det følger ligeledes af aftalen, hvordan staten skal yde erstatning og kompensation til minkavlere, jf. lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

I tråd med aftalen finder Erhvervsministeriet, at ordningen med vederlagsfri rådgivning alene skal gælde i relation til den tidligere minkavlers personlige gældsforhold og formue og kan således ikke ydes til virksomheder. Den tidligere minkavler kan således ikke omfattes af ordningen, hvis vedkommende driver anden fortsættende personlig ejet virksomhed. Hvis den tidligere minkavler har brug for hjælp til at få rettet op på økonomien for at kunne fortsætte sin personligt ejede virksomhed, skal vedkommende henvende sig til de øvrige etablerede ordninger herfor. Det kan for eksempel være til omstillingspuljen for coronaramte virksomheder, hvis betingelserne herfor er opfyldt, eller til den såkaldte Early Warning-ordning gennem de regionale erhvervshuse.

I forlængelse af statens udbetaling af erstatning eller kompensation til minkavlere og virksomheder i følgeerhverv, jf. lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, overtager staten ejerskabet af en række ejendomme og andre aktiver. Det vurderes hensigtsmæssigt udtrykkeligt at skabe mulighed for, at Finansiel Stabilitet kan bistå med afviklingen heraf.

2.29.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finansiel Stabilitet opretter en enhed, der foranlediger rådgivning til de tidligere minkavlere, der på trods af erstatningsudmålingen står over for en personlig konkurs.

Der lægges op til, at Finansiel Stabilitet selv fastlægger, hvordan enheden nærmere skal etableres, herunder om den etableres som en del af den selvstændige offentlige virksomhed Finansiel Stabilitet eller som et selvstændigt datterselskab til Finansiel Stabilitet.

Det foreslås, at rådgivningen af de omfattede tidligere minkavlere som udgangspunkt udøves af en ekstern rådgiver, som minkavleren selv har valgt, og som kan godkendes under ordningen, eller af en ekstern rådgiver, som formidles via enheden. Enheden i Finansiel Stabilitet vil alene forestå rådgivningen selv i de helt særlige tilfælde, hvor det ikke er muligt at sikre minkavlerne den nødvendige rådgivning ved eksterne rådgivere.

Rådgivning vil blive ydet til tidligere minkavlere, der efter udbetaling af erstatning eller kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink er personligt insolvente. Endvidere vil rådgivningen blive ydet til de tidligere minkavlere, der formodes at være personligt insolvente efter udbetaling af erstatning eller kompensation, dvs. hvor det endnu ikke er klart, om vedkommende er insolvent, men hvor der er forhold, der taler for, at dette er tilfældet. Det kunne eksempelvis være tidligere minkavlere, der efter erstatnings- og kompensationsopgørelsen stadig personligt har en betydelig gæld og behov for et overblik over den personlige økonomiske situation, dvs. som ikke har overblik over, hvorvidt de er insolvente.

Erstatnings- og taksationskommissionen skal som udgangspunkt have fastsat størrelsen af erstatningen og kompensa-

tionen til den tidligere minkavler, inden denne kan blive omfattet af ordningen med gældsrådgivning. Det skyldes bl.a., at størrelsen på udmålingen må forventes at have betydning for, om den pågældende tidligere minkavler er insolvent, og dermed om den pågældende er omfattet af ordningen for gældsrådgivning. Det skyldes også, at størrelsen på udmålingen har betydning for rådgiverens kortlægning af den pågældende tidligere minkavlers økonomiske situation og for indholdet af den rådgivning, som efterfølgende vil skulle ydes. I tilfælde, hvor det på et tidligere tidspunkt forud for udmålingen af erstatning og kompensation til den pågældende kan konstateres, at den tidligere minkavler formodes at være insolvent efter udbetalingen af erstatning og kompensation, dvs. hvor udmålingens størrelse ikke forventes at påvirke det forhold, at den pågældende vil blive insolvent, kan rådgivningsforløbet opstartes inden erstatnings- og kompensationsudmålingen foreligger. Det er således ikke afgørende, om den fastsatte erstatning hhv. kompensation er blevet udbetalt til minkavleren.

Ordningen vil ikke omfatte de minkavlere, der har modtaget kompensation under dvalemodellen, og som dermed ikke er udtrådt af minkerhvervet, men alene minkavlere, som har lukket deres minkbedrift og eventuel anden virksomhed i øvrigt.

Gældsrådgivningen vil tage udgangspunkt i den enkelte tidligere minkavlers konkrete forhold, herunder den pågældendes kreditorer. Gældsrådgivningen vil hjælpe de tidligere minkavlere med et overblik over deres personlige økonomiske situation, klarlæggelse af både den forventede fremtidige gæld og minkavlernes gældsserviceringsevne, vejledning om, hvorvidt der vurderes at være basis for at søge en særlig aftale med kreditorerne, bistand til kreditordialog og forhandling om etablering af en gældssaneringsaftale.

Gældsrådgivningen vil ikke omfatte rådgivning om evt. indbringelse af størrelsen af den af staten udbetalte erstatning eller kompensation for domstolene.

Gældsrådgivningen vil omhandle den tidligere minkavlers personlige formue, og det er alene fysiske personer, der kan modtage gældsrådgivning efter den foreslåede ordning. Gældsrådgivning kan således ikke i medfør af ordningen ydes til en virksomhed, herunder minkavlerens virksomhed eller anden virksomhed, som minkavleren driver. Hvis minkavleren har drevet virksomhed i regi af en personligt ejet virksomhed, kan minkavleren først blive omfattet af ordningen med gældsrådgivning, når minkavlerens virksomheder er afviklet eller er under afvikling.

Gældsrådgivningen vil således alene omfatte rådgivning om den tidligere minkavlers personlige gæld. Gældsrådgivningen kan ikke vedrøre forhold som eksempelvis omlægning af den tidligere minkavlers virksomhed.

Gældsrådgivningen vil være vederlagsfri for de tidligere minkavlere. Dermed får minkavlerne dækket omkostninger til gældsrådgivning, udarbejdelse af materiale, forhandlingsbistand, vejledning og bistand til en evt. behandling i skifteretten. De sædvanlige gebyrer i forbindelse med en eventuel skifteretsbehandling vil ikke være omfattet af ordningen og skal afholdes af minkavlerne.

Det foreslås, at enheden betaler rådgiverens honorar direkte. Udgifterne til ordningen vil blive finansieret af Finansiel Stabilitet.

Det foreslås i tilknytning hertil, at værdien af den vederlagsfri gældsrådgivning skal være skattefri for modtagerne.

De pågældende eksterne rådgivere vil bære ansvaret for egen rådgivning, og Finansiel Stabilitet kan således ikke holdes ansvarlig for rådgivningen, som de enkelte tidligere minkavlere modtager fra eksterne rådgivere. Hvis en tidligere minkavler ønsker at klage over rådgivning ydet af en ekstern rådgiver omfattet af den foreslåede ordning, vil det være et anliggende i forholdet mellem den tidligere minkavler og rådgiveren.

Det foreslås endvidere, at erhvervsministeren kan bestemme, at Finansiel Stabilitet på vegne af staten skal kunne forestå salg af ejendomme og andre aktiver, som staten overtager, som følge af at minkavlere og virksomheder i følgeerhverv modtager erstatning efter lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Efter gældende ret er der to forskellige myndigheder, som skal håndtere udbetaling af erstatning, i tilfælde af at et skadesforsikringsselskab, som både udbyder arbejdsulykkesforsikringer og andre forsikringer, som er dækket efter lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, får trukket sin tilladelse og går konkurs.

Forslaget om, at administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden, har administrative konsekvenser for Garantifonden. Selvom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fortsat behandler sager om arbejdsulykker, der efter gældende regler i henhold til lov om arbejdsskadesikring skal anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, vil Garantifonden overtage den administration, som er knyttet til erstatningsudbetalingerne. De administrative konsekvenser for Garantifonden modsvares af administrative lettelser for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det må forventes, at der overordnet er administrative lettelser ved lovforslaget, da det

fremadrettet kun vil være én myndighed, som skal forestå udbetalinger af erstatninger.

Lovforslagets § 4 om ændring af lov om finansiel virksomhed vurderes endvidere at have administrative konsekvenser for Finanstilsynet, idet Finanstilsynet foreslås at føre tilsyn med Garantifonden og Garantifondens formue. Konsekvenserne vurderes dog at være begrænsede, da Finanstilsynet i forvejen fører tilsyn med Garantifondens formue.

Fremadrettet vil Finanstilsynet således blandt andet skulle forholde sig til, hvordan administrationen af arbejdsulykkesforsikringer skal finansieres ud over den eksisterende opgave med at fastsætte bidrag i forbindelse med Fondens overtagelse af bestande, der hidtil har været omfattet af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Med lovforslaget skal Finanstilsynet dermed forholde sig til to forskellige finansieringsmodeller for bidragene til Fonden.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har på nuværende tidspunkt arbejdsulykkesforsikringsbestande under administration, som konsekvens af at skadesforsikringsselskaber har fået tilbagekaldt deres tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Der må således forventes implementeringsomkostninger i forbindelse med overdragelse af de rettigheder og forpligtelser, som følger af arbejdsulykkesforsikringsbestandene.

Det forventes, at lovforslagets § 5, nr. 7, og § 6, nr. 4, vil have administrative konsekvenser for det offentlige, da det med forslaget foreslås, at forvaltere af alternative investeringsfonde og danske UCITS skal sende en meddelelse vedrørende præmarkedsføring og ophør af markedsføringsaftaler til Finanstilsynet, som skal behandle meddelelsen. Endvidere skal Finanstilsynet underrette tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater om præmarkedsføring og ophør af markedsføringsaftaler. Lovforslaget medfører dermed yderligere sagsbehandling for Finanstilsynet. Denne del af lovforslaget medfører øgede ressourcer til Finanstilsynet tæt på ét årsværk.

Lovforslagets § 16 medfører, at afgrænsningen af Danmarks Grønne Investeringsfonds egenkapital og den mulige statslige garantistillelse til fonden fjernes. Imidlertid vil det være en forudsætning for udvidelse af statens økonomiske forpligtelser over for fonden, at der er skaffet bevillingsmæssig hjemmel hertil. Denne del af lovforslaget vil dermed ikke i sig selv have økonomiske konsekvenser for det offentlige. En forhøjelse af rammen for fondens egenkapital og lånoptag, som tillades med lovforslaget, vil imidlertid potentielt have negative økonomiske konsekvenser for staten, idet staten stiller en statsgaranti, som långivere kan få sikkerhed i ved ydelse af lån til fonden.

Lovforslaget vurderes at have positive økonomiske konsekvenser for staten, idet finansiering via genudlån vurderes generelt at være billigere for Danmarks Grønne Investeringsfond end at udstede gældsbreve med statsgaranti, da likviditeten er betydeligt højere i statens obligationsserier. Danmarks Grønne Investeringsfond, som er ejet af staten, sparer derfor den likviditetspræmie, som købere af gældsbreve ellers ville kræve i form af højere rente.

Lovforslaget vil have administrative konsekvenser for det offentlige, idet Danmarks Nationalbank administrerer finansiering via genudlån.

Den del af lovforslaget, som vedrører ændring af ligningslovens § 7 B, hvorefter ethvert bidrag fra Afviklingsformuen til et broinstitut eller porteføljeadministrationsselskab vil være skattefrit for modtageren, selv om der ikke er tale om et indskud ved kapitaludvidelse, vurderes det ikke af have provenumæssige konsekvenser for det offentlige. Det skal ses i lyset af, at der ved alle tidligere bidrag fra Afviklingsformuen til et broinstitut eller porteføljeadministrationsselskab har været tale om indskud af kapital i forbindelse med etablering af broinstituttet og en efterfølgende kapitaludvidelse, som allerede er skattefritaget efter gældende regler. Selvom lovforslaget øger fleksibiliteten ift. at yde andre former for tilskud, så vurderes det ikke, at forslaget vil have provenumæssige konsekvenser i praksis.

Lovforslagets § 4, nr. 17, der supplerer crowdfundingforordningen, vurderes at have positive konsekvenser for de regioner og kommuner i dele af landet, hvor der er udfordringer med at opnå lån. Resten af lovforslaget vurderes ikke at have regionale konsekvenser, herunder for landdistrikter.

Tilsyn med crowdfundingforordningen, som foreslået ved lovforslagets § 4, nr. 17, vil medføre øgede udgifter for Finanstilsynet, som vil holdes indenfor Finanstilsynets egen ramme.

Omkostninger til enheden i Finansiel Stabilitet, som vil foranledige vederlagsfri gældsrådgivning til insolvente tidligere minkavlere, afholdes af Finansiel Stabilitet. Det vurderes, at ordningen vil koste 30 mio. kr. inkl. moms.

Skattefritagelsen af den vederlagsfri gældsrådgivning vil isoleret set indebære et begrænset umiddelbart mindre provenu fra en forventet mindre kreds af tidligere minkavlere, der tager imod tilbuddet. Konsekvenserne for det offentlige skal dog ses i sammenhæng med, at rådgivningen alene ydes til tidligere minkavlere, og som i mangel på en ophævelse af skattepligt for størsteparten enten må formodes ikke at kunne betale skatten eller vil undlade at modtage tilbuddet om rådgivning. På den baggrund vurderes skattefritagelsen ikke at have nogen nævneværdige provenumæssige konsekvenser. Skattefritagelsen har karakter af en skatteudgift, der

henset til det begrænsede mindreprovenu ikke vil indgå i Skatteministeriets opgørelse over skatteudgifter.

Lovforslagets del vedrørende skattefritagelse af vederlagsfri rådgivning til tidligere minkavlere vurderes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen.

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige negative eller positive implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indeholder enkle og klare regler, som bidrager til administrative byrdelettelser for erhvervslivet. Der er ved lovforslagets udarbejdelse lagt vægt på en sikker og tryg datahåndtering. Derfor vil enhver videregivelse af personoplysninger efterleve de gældende regler om databeskyttelse. Behandling af personoplysninger vil altid ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og databeskyttelsesloven.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget om overdragelse af forpligtelser i sager, der er omfattet af § 54 i lov om arbejdsskadesikring fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden, forventes at medføre begrænsede udgifter for private arbejdsgivere i forbindelse med selve overflytningen samt en fremrykning af udgifter til finansiering af udgifter i forbindelse med eventuelle fremtidige situationer, jf. nærmere i de følgende afsnit. Udgifterne er alene begrænsede, henset til at det fortsat er de private arbejdsgivere, som i sidste ende skal finansiere de mulige omkostninger, der kan følge af overtagelsen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand. Forskellen vil være, at Garantifonden delvist finansieres forskudsvist ved oparbejdelsen af Garantifondens formue gennem indbetaling af de løbende bidrag.

Der vil være udgifter i forbindelse med overdragelse af området fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden i form af overdragelse af sager og aktuelle erstatningsforpligtelser, overdragelse af data vedrørende verserende forsikringsforpligtelser samt systemintegration mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings systemer og Garantifondens systemer. Dertil kommer udgifter i forbindelse med, at der skal afklares en række juridiske forhold i forbindelse med flytningen. Isoleret set skønnes der at være en engangsudgift for private arbejdsgivere på mellem 1,5 og 2,5 mio. kr. i forbindelse med overdragelsen af opgaverne fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Denne omkostning dækkes af forsikringsselskaberne i tilknytning til den forhåndsopkrævning og efterregulering af beløb til administration og erstatninger efter §§ 48, 52 og 54 i lov om arbejdsskadesikring, der pågår primo hvert år.

En overdragelse af opgaverne til Garantifonden vil betyde samlet varetagelse af alle udbetalinger af krav fra forsikringstagere og tilskadekomne samt en samlet varetagelse i Garantifonden af alle krav relateret til forsikringer mod konkursboet efter konkursramte forsikringsselskaber, som har haft ret til at tegne forsikring efter lov om arbejdsskadesikring. Det er opgaver, som Garantifonden løser i dag på andre forsikringsområder, og en samling vil forventeligt betyde stordriftsfordele og en ensartet varetagelse af sådanne opgaver på tværs af forsikringsområder. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i 2018 og 2019 haft udgifter til administration af forsikringsforpligtelser efter konkursramte forsikringsselskaber på henholdsvis 4,6 og 3,0 mio. kr., og det må antages, at administrationsudgifterne for Garantifonden i fremtidige sammenlignelige situationer vil blive mindre. Der kan således blive tale om en mindre økonomisk reduktion i udgifterne til behandling af sager efter konkursramte forsikringsselskaber med arbejdsskadeforsikring. Det er imidlertid ikke muligt at beregne den præcise økonomiske lettelse, som dog under alle omstændigheder vurderes at være begrænset.

Der vil desuden være tale om en delvis fremrykning af udgifter til dækning af fremtidige erstatningsforpligtelser for aktuelle forsikringsselskaber med ret til at tegne arbejdsskadeforsikring, og som senere går konkurs. Ved gældende ret dækkes denne type udgifter, i takt med at de opstår, i forbindelse med den forhåndsopkrævning og efterregulering af beløb til administration og erstatninger efter §§ 48, 52 og 54 i lov om arbejdsskadesikring, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring foretager primo hvert år. Udgifterne vil som følge af forslaget blive dækket ved at hæve Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr. Det vil indebære, at der er en betalingsmæssig fremrykning, der med stor usikkerhed kan anslås til i størrelsesordenen 200 mio. kr.

Herudover forventes det, at lovforslaget vil have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, da det med forslaget foreslås, at forvaltere af alternative investeringsfonde skal sende en meddelelse vedrørende præmarkedsføring og ophør af markedsføringsaftaler til Finanstilsynet. Endvidere skal investeringsforvaltningsselskaber indsende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Den foreslåede ændring til anvendelsesområde af hvidvaskloven forventes at medføre økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der foreslås omfattet af lovforslaget, da de skal leve op til hvidvasklovens krav om kundekendskabsprocedurer m.v.

Lovforslagets § 12, der indeholder forslag til ændring af lov om Danmarks Nationalbank, vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, da lovforslaget præciserer en allerede eksisterende hjemmel til at indhente oplysninger fra relevante juridiske og fysiske personer. Relevante virksomheder indberetter således allerede i dag en række oplysninger til Danmarks Nationalbank, og de indberetninger ændrer lovforslaget ikke ved. Målgruppen af indberetningspligtige virksomheder udvides dog bl.a. til at omfatte forskellige virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen. Med lovforslaget kan Danmarks Nationalbank indhente oplysninger fra virksomheder registreret i Det Centrale Virksomhedsregister om virksomhederne selv og relevante oplysninger, som de er i besiddelse af, hvis oplysningerne er nødvendige for varetagelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver. Det gælder særligt oplysninger om virksomhedernes finansielle forhold, transaktioner og modparter, herunder virksomhedernes detaljerede balanceoplysninger og detaljerede oplysninger om de finansielle virksomheders kunder.

Lovforslagets § 16 vurderes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, idet lovforslaget vil indebære, at erhvervslivet får mulighed for at få finansieret flere grønne investeringer, som f.eks. kan medføre varige energibesparelser i de pågældende virksomheder, der gennemfører investeringerne, eller på anden vis indebære positiv udvikling i de virksomheder, der modtager finansiering.

Lovforslagets § 16 vurderes endvidere at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, idet lavere finansieringsomkostninger for Danmarks Grønne Investeringsfond kan understøtte mere risikovillig finansiering til virksomheder med perspektivrige projekter, som har vanskeligt ved at rejse fuld finansiering i markedet. En overgang til genudlån vil dog medføre, at de finansielle virksomheder, som i dag administrerer Danmarks Grønne Investeringsfonds udstedelse af gældsbreve, mister en indtægt. Størrelsen på den mistede indtægt vil afhænge af omfanget af Danmarks Grønne Investeringsfonds brug af genudlån.

Oprettelsen af enheden i Finansiel Stabilitet vurderes ikke at medføre økonomiske og administrative omkostninger for erhvervslivet.

Den del af lovforslaget, der vedrører skattefritagelse af vederlagsfri gældsrådgivning til tidligere minkavlere, vurderes ikke at have nogen nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget som helhed vurderes at efterleve de fem principper for agil lovgivning. Lovforslaget muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller, idet lovforslaget ikke forventes at opstille hindringer for f.eks. brug af nye teknologier m.v. Lovforslaget er enkelt og formålsbestemt, idet lovforslaget ikke forventes at opstille deltaljerede krav, der gør det vanskeligt for virksomhederne at anvende nye teknologier og forretningsmodeller. Lovforslaget er helhedstænkende, idet virksomhederne forventes at kunne anvende allerede eksisterende systemer. Princippet om brugervenlig digitalisering er ikke relevant for lovforslaget, da lovforslaget ikke retter sig mod det offentliges implementering af regulering gennem erhvervsrettede digitale løsninger.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslagets § 16 vurderes at have positive, miljømæssige konsekvenser i form af bl.a. energibesparelser, øget produktion af vedvarende energi, mere ressourceeffektiv brug af vand og materialer samt bedre recirkulation af ressourcerne i affaldet.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter.

Ved lov nr. 553 af 7. maj 2019, § 1, nr. 59, gennemførtes artikel 60, stk. 3, af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv).

Der var tale om en direktivnær implementering, der er i overensstemmelse med regeringens fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

I nærværende lovforslag, § 7, nr. 13, foretages en præcisering af bestemmelsen. Præciseringen er ikke af materiel karakter.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstalt-

ninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet).

Lovforslagets § 8, nr. 6 og 18, implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Desuden bliver der med lovforslaget foretaget de ændringer, som er foranlediget af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen).

Der foretages endvidere en ændring af § 9, stk. 1, i lov om betalingskonti, der implementerer artikel 17, stk. 1, litra b-d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. I samme forbindelse gennemføres direktivets artikel 17, stk. 1, litra a, da man ændrer på den nuværende model for gebyrer for en basal betalingskonto.

Herudover implementerer lovforslaget betragtning 21 i præamblen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen.

Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937 ved at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen. Dette indebærer også beføjelse til at meddele tilladelse og inddrage tilladelse til crowdfundingtjenesteudbydere.

Loven indeholder derudover bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD).

I forhold til enheden i Finansiel Stabilitet, der skal foranledige vederlagsfri rådgivning til visse tidligere minkavlere, bemærkes, at rådgivningen alene ydes til fysiske personer, som har nedlagt deres virksomhed, hvorfor forholdet ikke giver anledning til bemærkninger i relation til den EU-retlige statsstøtteregulering.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 30. oktober til den 27. november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiel Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes

Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 7. december 2020 til den 6. januar 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiel Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 15. januar til den 28. januar 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), BL – Danmarks Almene Boliger, CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Handicaporganisationer, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiel Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Den-

mark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Rådet for Socialt Udsatte, SikkerhedsBranchen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, SMV Danmark, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Den Europæiske Centralbank, Ældresagen.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 27. februar til den 5. marts 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, AmCham Denmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Business Danmark, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, CBS, CEPOS, Cevea, Danmarks Nationalbank, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Vejlederforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Kredit Råd, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Pelsdyravlerforening/Danske Minkavlere, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Familieadvokater, Danske Regioner, Den Danske Dommerforening, Den Danske Landinspektørforening, Det Økologiske Råd, DI Dommerfuldmægtigforeningen, DTL, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, FOA, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Forsikringsmæglerforeningen, FSR – danske revisorer, HK-Kommunal, HK-Privat, Justitia, Kommunernes Landsforening, Kraka Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Kuratorforeningen, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Landsdækkende banker, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Retssikkerhedssekretariatet, Revisornævnet, SEGES, SMV Danmark, SRF Skattefaglig Forening, Syddansk Universitet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Finansiering via genudlån vurderes generelt at være billigere for Danmarks Grønne Investeringsfond end at udstede gældsbreve med statsgaranti.	Potentielle negative konsekvenser, idet der gives mulighed for, at Danmarks Grønne Investeringsfonds egenkapital og adgang til lånoptag kan forhøjes. Omkostninger til enheden i Finansiel Stabilitet, som foranlediger vederlagsfri gældsrådgivning til tidligere minkavlere, afholdes af Finansiel Stabilitet. Det vurderes, at ordningen vil koste 30 mio. kr. inkl. moms, men ordningen er ikke begrænset hertil. Skattefritagelsen vurderes ikke at have nogen nævneværdige provenumæssige konsekvenser for staten.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Danmarks Nationalbank administrerer Danmarks Grønne In-

		vesteringsfonds finansiering via genudlån.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslagets § 16 vil give erhvervslivet bedre mulighed for at få medfinansieret grønne investeringer, da lavere finansieringsomkostninger for Danmarks Grønne Investeringsfond kan understøtte mere risikovillig finansiering.	Betalingstidspunktet for forsikringsselskaberne til Garantifonden fremrykkes i forhold til, hvad der hidtil har været gældende overfor AES. De virksomheder, der omfattes af hvidvaskloven som følge af lovforslagets § 7, nr. 1, vil skulle investere i tilstrækkelig infrastruktur til at kunne leve op til hvidvasklovens krav om kundekendskabsprocedurer m.v. Finansielle virksomheder, som i dag administrerer Danmarks Grønne Investeringsfonds udstedelse af gældsbreve, mister en indtægt. Skattefritagelse af vederlagsfri gældsrådgivning til tidligere minkavlere vurderes ikke at have nogen nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		De virksomheder, der som følge af lovforslaget vil blive omfattet af hvidvaskloven, vil skulle leve op til hvidvasklovens krav om kundekendskabsprocedurer m.v. Reglerne om anmeldelse af grænseoverskridende markedsføring vil forårsage mindre økonomiske konsekvenser, i forbindelse med at den grænseoverskridende markedsføring eller ophør af samme vil skulle anmeldes til Finanstilsynet. Dette er ligeledes tilfældet for præmarkedsføring. Forslaget til justering af afgiftssatserne for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn med lov om betalinger indebærer ik-

		ke en stigning i den samlede afgiftssum, men blot en justering i fordelingen inden for særligt betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med henblik på at indføre proportionalitet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Flere energieffektiviseringer og energibesparelser, mere effektiv ressourceanvendelse o.l.	Igen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter. Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen). Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet). Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parla-	

	mentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Det foreslås, at det skal fremgå af § 1, stk. 2, *nr. 1,* at skadesforsikringsselskabet bliver erklæret konkurs.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden skal yde dækning i henhold til loven, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs.

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadeforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadeforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer, tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 1, *stk. 2,* at Fonden skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark i henhold til § 5, når:.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 1, stk. 2, *nr. 2, s*kadesforsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed

Det foreslåede vil medføre, at Garantifondens dækning af erstatningskrav fremover ikke forudsætter et forsikringsselskabs konkurs, men udvides til også at skulle yde dækning i henhold til lovens § 5, når et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvad enten det er et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse, eller et udenlandsk forsikringsselskab, som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Endvidere er ændringen en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 13, hvor det foreslås, at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU-/EØS-land, som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjem-

land har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Endelig er ændringen en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 14, hvor det foreslås, at Finanstilsynet kan beslutte, at Garantifonden skal overtage administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU-/EØS-land i forbindelse med, at Finanstilsynet forbyder selskabet at tegne arbejdsulykkesforsikringer i Danmark.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at erhvervsministeren ved ophør af Garantifonden med finansministerens godkendelse træffer beslutning om anvendelse af Garantifondens formue. Beslutning om anvendelse af Garantifondens formue træffes efter høring af de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 1, stk. 2.

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden skal yde dækning i henhold til loven, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs.

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal være medlem af og yde bidrag til Garantifonden.

Det foreslås, at henvisningen til § 1, stk. 2, i § 1, stk. 4, *2. pkt.,* ændres til § 3, stk. 1.

Efter gældende ret henvises der til, hvilke forsikringsselskaber Garantifonden skal yde dækning til i tilfælde af konkurs, jf. § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Det findes hensigtsmæssigt, at der i stedet henvises til bestemmelsen om, hvilke selskaber der skal være medlem af og yde bidrag til Garantifonden, jf. § 3, stk. 1, nr. 1-3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, da det findes rimeligt, at kun de selskaber, der har ydet bidrag til Garantifonden, skal høres i forbindelse med beslutning om anvendelse af Garantifondens formue.

Med forslaget skabes der således sammenhæng mellem de forsikringsselskaber, der skal være medlem af og yde bidrag til Garantifonden, og de forsikringsselskaber, som erhvervsministeren skal høre i forbindelse med en beslutning om at nedlægge Garantifonden og anvendelse af Garantifondens formue.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 2 og § 4, stk. 1 og 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskabers formue skal udgøre mindst 300 mio. kr.

Det følger endvidere af den gældende § 4, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at en forsikringstager, indtil Garantifondens formue udgør 300 mio. kr., ikke kan opsige en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Garantifonden.

Endelig følger det af den gældende § 4, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at hvis erhvervsministeren udnytter sin hjemmel i loven til at stille krav om en større formue i Garantifonden end 300 mio. kr., finder stk. 1 tilsvarende anvendelse.

Med lov nr. 375 af 1. maj 2018 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber og lov om finansiel virksomhed blev der indført en pligt for forsikringsselskaber med hjemsted i et andet EU-/EØS-land, som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, til at blive medlem af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. I den forbindelse blev der indført et krav om, at hvert nyt medlem af Garantifonden skulle betale et engangsbidrag til Garantifonden på 100.000 kr. i § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af forarbejderne til loven, at erhvervsministeren vil foretage en vurdering af kravet til størrelsen af Garantifondens formue, når de udenlandske forsikringsselskaber, som med loven bliver medlemmer af Garantifonden, har

indbetalt engangsbidraget til Garantifonden, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 176 som fremsat, side 5.

Det foreslås at ændre kravet til størrelsen af Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr. I den forbindelse foreslås det at ændre henvisningen til størrelsen af Garantifondens formue i *§ 3, stk. 2,* og *§ 4, stk. 1 og 2,* fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr.

Kravet til størrelsen af Garantifondens formue foreslås ændret, dels som følge af den øgede risiko for potentielle tab, der følger af udvidelsen af Garantifondens medlemmer i lov nr. 375 af 1. maj 2018, og dels som følge af de øgede omkostninger, der påføres Garantifonden med dette lovforslags § 1, nr. 1, og § 2, nr. 12, hvor Garantifonden overtager de forpligtelser, som et forsikringsselskab har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser, sagsoplysning og stillingtagen til spørgsmål om dækning af behandlingsudgifter og udgifter til hjælpemidler samt udgifter i forbindelse med udbetaling af erstatning og godtgørelse m.v. Endvidere overtager Garantifonden med dette lovforslags § 1, nr. 17, de forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med deres konkurser, og som forsikringsselskaberne havde inden deres konkurser efter lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandlingen af konkrete skadesager, herunder udgifter i forbindelse med udbetaling af erstatning og godtgørelse m.v., som tilsvarende vurderes at øge Garantifondens løbende omkostninger.

Den øgede formue har til formål at sikre, at Garantifonden har tilstrækkelige midler til at kunne foretage de udbetalinger, der er nødvendige som følge af forsikringsselskabers konkurser.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskabers formue skal udgøre mindst 300 mio. kr.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 3, stk. 2, *2. pkt.*, at mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Bestemmelsen skal sikre, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers administration af arbejdsulykkesforsikringer.

Finanstilsynet fastsætter de nærmere regler om forsikringsselskabernes bidrag til Garantifonden og om, hvilke typer af forsikringer der er omfattet af bidragspligten, jf. § 3, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Finanstilsynet har benyttet bemyndigelsen til at udstede bekendtgørelse nr. 1437 af 5. december 2018 om bidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 3, hvor det foreslås at ændre kravet til Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 4, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber

Det følger af den gældende § 3, stk. 4, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer, jf. stk. 9.

Det foreslås, at der i *§ 3, stk. 4, 2. pkt.,* indsættes », og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice« efter »forbrugerforsikringer«.

Tilføjelsen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning, i tilfælde af at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Arbejdsulykkesforsikringer er ikke forbrugerforsikringer. Det følger af § 48 i lov om arbejdsskadesikring, at arbejdsgivere har sikringspligt efter loven. Flere personer (arbejdstagere) er derfor som udgangspunkt sikrede under samme police. Eftersom der er et stort antal sikrede under én arbejdsulykkesforsikring, der som udgangspunkt indebærer væsentlig højere præmier end forbrugerforsikringer, findes det hensigtsmæssigt, at der skelnes på beregningsgrundlaget for bidraget til Garantifonden på henholdsvis arbejdsulykkesforsikringer og øvrige forsikringer dækket under Garantifonden. Det foreslås derfor, at det tilføjes til bestemmelsen, at Garantifonden også opkræver bidrag pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice.

Finanstilsynet fastsætter de nærmere regler om forsikringsselskabernes bidrag til Garantifonden og om, hvilke typer af forsikringer der er omfattet af bidragspligten, jf. § 3, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Finanstilsynet har udnyttet bemyndigelsen til at udstede

bekendtgørelse nr. 1437 af 5. december 2018 om bidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Tilføjelsen skal desuden ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 7, hvor det foreslås, at Finanstilsynet ved fastsættelse af de beløb, som forsikringsselskaberne skal betale bidrag til Garantifonden på baggrund af, skal tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers administration af arbejdsulykkesforsikringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 5, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Det foreslås, at der i *§ 3, stk. 5, 1. pkt.,* indsættes »for forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice« efter »pr. police«.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 5, hvorefter det tilføjes, at der udover opkrævning pr. police for forbrugerforsikringer også opkræves bidrag pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, idet forsikringsselskabernes bidrag fremadrettet både omfatter forbrugerforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer. Finanstilsynet skal tage højde for forskellene mellem arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer ved sin stillingtagen til beregning og opkrævning af de løbende bidrag, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 3, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Garantifonden. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før at forsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Garantifonden.

Det foreslås, at der i *§ 3, stk. 5*, indsættes et nyt *2. pkt.*, hvorefter Finanstilsynet ved fastsættelse af beløbet skal tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifondens administration af arbejdsulykkesforsikringer.

En arbejdsulykkesforsikring tegnes af arbejdsgiver til dækning af arbejdstagers ulykker. En arbejdsulykkesforsikringspolice kan have et stort antal sikrede, hvorfor præmien og eventuelle erstatningsudbetalinger er tilsvarende høje. Efter gældende ret ydes der bidrag til Garantifonden fra udvalgte forbrugerforsikringer, hvor der som udgangspunkt maksimalt er op til én husstand dækket pr. police, hvorfor præmierne og de eventuelle erstatningsudbetalinger som udgangspunkt er tilsvarende lavere end for arbejdsulykkesforsikringspolicer. Samtidig findes det ikke rimeligt, hvis forbrugerforsikringer skal betale for en arbejdsulykkesforsikringsbestand, der er overtaget af Garantifonden. Dette skaber behov for en adskillelse af formen for beregning og opkrævning af bidrag på henholdsvis arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden.

Med tilføjelsen af det nye 2. pkt. skal Finanstilsynet derfor i videst muligt omfang tage højde for forskellen mellem arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden, ved sin stillingtagen til beregning og opkrævning af de løbende bidrag.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning, i tilfælde af at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Ændringen skal desuden ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 3, hvor det foreslås at hæve kravet til Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr.

Finanstilsynet vil ved fastsættelsen af bidrag fra arbejdsulykkesforsikringspolicer tage hensyn til, at bidragene fra arbejdsulykkesforsikringerne ikke skal dække de øvrige forbrugerforsikringer, når kravet til Garantifondens formue skal hæves til 500 mio. kr. Dette sikrer Finanstilsynet ved, at opkrævning af bidrag fra arbejdsulykkesforsikringspolicer standses, når der fra disse bidrag er opkrævet 200 mio. kr. tillagt de omkostninger, som Garantifonden andrager i forbindelse med overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestande. Såfremt et forsikringsselskab får tilbagekaldt tilladelsen til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed under oparbejdelsen af den del af Garantifondens formue, som skal hidrøre fra bidrag fra arbejdsulykkesforsikringspolicer, vil Garantifondens omkostninger hertil ligeledes skulle

opkræves udover de beløb, som opkræves i forbindelse med, at kravet til Garantifondens formue hæves til 500 mio. kr., jf. dette lovforslags § 1, nr. 3. Såfremt et forsikringsselskab derefter får tilbagekaldt tilladelsen til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, vil Finanstilsynet fastsætte bidraget efter dette lovforslags § 1, nr. 7, under hensyntagen til, at opkrævning af bidrag pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, i videst muligt omfang, dækker de af Garantifonden overtagne arbejdsulykkesforsikringsbestande.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 3, stk. 11, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 11, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Erhvervsministeren kan tillade, at Garantifonden i en periode ikke opfylder kravet i stk. 2 til størrelsen af Garantifondens formue. Garantifonden skal i anmodningen til erhvervsministeren bl.a. redegøre for grundene til, at Garantifonden enten ikke overholder kravet til størrelsen af Garantifondens formue eller forventer ikke at kunne overholde kravet til størrelsen af Garantifondens formue. Garantifonden skal i redegørelsen angive et begrundet skøn over, hvilket beløb Garantifondens formue forventes at falde til, og i hvor lang en periode Garantifonden forventer, at formuen vil være under kravet fastsat i loven. Garantifonden skal endvidere redegøre for eventuelle tabsreducerende foranstaltninger, som Garantifondens bestyrelse har iværksat for at sikre Garantifondens formue. Dette vil være særlig relevant i en situation, hvor faldet i Garantifondens formue skyldes markedsudsving, der har en negativ indvirkning på Fondens investeringsaktiver. Erhvervsministeren kan bede om alle de oplysninger, som vurderes relevante og nødvendige for behandlingen af Garantifondens anmodning.

Erhvervsministeren kan give tilladelse til, at Garantifonden i en periode ikke opfylder kravet til størrelsen af Garantifondens formue, hvis det f.eks. skyldes midlertidige likviditetsforskydninger, hvor Garantifonden kan godtgøre nære fremtidige betalingsstrømme, der igen vil få Garantifondens formue op på det niveau, som loven foreskriver. Det kan være en situation, hvor Garantifonden har foretaget udbetaling af større erstatningsbeløb til forsikringstagere og sikrede i forbindelse med et forsikringsselskabs konkurs, inden Garantifonden har fået udbetalt beløb fra forsikringsselskabets konkursbo eller dettes genforsikringsselskaber. Det kan også være tilfældet, hvor Garantifonden har anlagt en sag mod et forsikringsselskabs konkursbo for at få anerkendt krav for udbetalte erstatninger i forbindelse med et forsikringsselskabs konkurs.

Tilladelsen kan meddeles for et halvt år med mulighed for forlængelse, hvis Garantifonden fortsat kan sandsynliggøre fremtidige indtægter, der gør, at Garantifonden igen kan opfylde lovens krav til størrelsen af Garantifondens formue. Tilladelsen bør samlet ikke udstrække sig til mere end to år, medmindre særlige grunde taler herfor.

Endvidere kan tilladelsen som udgangspunkt være betinget af, at Garantifondens formue ikke falder med mere end 50 mio. kr. i forhold til kravet til størrelsen af Garantifondens formue. I det tilfælde vil Finanstilsynet iværksætte opkrævning af bidrag til Garantifonden med henblik på at genetablere Garantifondens formue.

Det foreslås i *§ 3, stk. 11,* at tilføje efter »Fondens Formue« », uden at Finanstilsynet samtidig meddeler, at der skal opkræves bidrag til Fonden, jf. stk. 5.«.

Ændringen er en præcisering af gældende ret, hvorefter Garantifonden ikke skal have Erhvervsministerens tilladelse til ikke at efterleve kravet til Garantifondens formue, såfremt Finanstilsynet har iværksat opkrævning af bidrag til Garantifonden. Den gældende formulering har givet anledning til tvivl om, hvorvidt Garantifonden i alle tilfælde, hvor den ikke lever op til kravet om formuens størrelse, skal have Erhvervsministerens tilladelse. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Bestemmelsen retter sig mod situationer, hvor mindstekravet til formuens størrelse kan genetableres som følge af kapitalindtægter hidrørende fra Garantifondens formue inden for en kort årrække, som udgangspunkt maksimum to år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til et antal nærmere angivne personer.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, 1. pkt.*, at » der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs« udgår.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning, i tilfælde af at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden. Garantifondens dækning af erstatningskrav vil således fremover ikke forudsætte et forsikringsselskabs konkurs.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, nr. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, nr. 4*, at »samt« udgår.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 12, hvorefter der indsættes nye numre.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 1, nr. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, nr. 5*, at ændre »sikrede.« til: »sikrede,«.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 12, hvorefter der indsættes nye numre.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer, tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1*, at indsætte et nyt *nr. 6*, hvorefter sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer inkluderes i oplistningen af dækkede efter § 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, nr. 6 medfører, at byggeskadeforsikringer vil være omfattet af Garantifondens dækningsområde.

For byggeskadeforsikringer gør det sig særligt gældende, at det er den udførende entreprenør af nybyggeri eller væsentlig ombygning af eksisterende byggeri til beboelse, som skal tegne forsikringen, hvorimod den sikrede under byggeskadeforsikringen er bygningsejeren. Der er således ikke tale om en forbrugerforsikring efter den gældende bestemmelse i § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at indsætte et nyt *nr. 7*, hvorefter sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer inkluderes i oplistningen af dækkede efter § 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1 nr. 7 medfører, at arbejdsulykkesforsikringer vil være omfattet af Garantifondens dækningsområde.

Den foreslåede tilføjelse af § 5, stk. 1, nr. 7, er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning, i tilfælde af at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (§ 5 i lov om en garantifond for arbejdsskadeforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 54, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager de forpligtelser, som det forsikringsselskab, der af Finanstilsynet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, har efter denne lov, for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan overlade den behandling, der er nævnt i 1. pkt., til et forsikringsselskab, der har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.

Det foreslås, at der i § 5 indsættes et nyt *stk. 2,* der fastslår, at når Garantifonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Garantifonden de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring.

Rettighederne og forpligtelserne omfatter behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskade-

sikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Ændringen viderefører retstilstanden med den forskel, at de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, overgår til Garantifonden i stedet for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Ændringen er en konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der er opstået, senest 4 uger efter at kurator eller Garantifonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne.

Det foreslås, at *§ 5, stk. 2,* der bliver stk. 3, nyaffattes.

Det foreslås i *stk. 3*, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der er opstået, senest 4 uger efter at kurator eller Garantifonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden.

I forhold til arbejdsulykker anses et erstatningskrav for opstået på tidspunktet for arbejdsulykkens indtræden. Det gælder, uanset om arbejdsulykken først anmeldes på et senere tidspunkt.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den gældende 4 ugers frist for dækning af erstatningskrav efter meddelelse om et forsikringsselskabs konkurs ligeledes gælder, i tilfælde af at Finanstilsynet har afgivet meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden, jf. lovforslagets § 1, nr. 29. Bestemmelsen vil indebære, at der kan være to forskellige begyndelsestidspunkter for fristen på 4 uger. I forhold til dækning af erstatningskrav under arbejdsulykkesforsikringsbestanden vil det være det tidligste af disse to tidspunkter, som gælder for beregningen af 4-ugers fristen.

Bestemmelsen er en konsekvens af, at dækning af erstatningskrav i forbindelse med overtagelse af administrationen af arbejdsulykkesforsikringer, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Hermed sikres en samlet og koordineret indsats over for forsikringstagere og sikrede, når et skadesforsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Ændringen er således en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (§ 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at uanset stk. 2 dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadeforsikring og en sælgeransvarsforsikring i hele forsikringens løbetid. Endvidere dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en forsikring, der er tegnet hos et forsikringsselskab, som Finanstilsynet har meddelt forbud efter § 14, stk. 3, når forsikringen var i kraft på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 2, i *§ 5, stk. 3,* som bliver stk. 4, ændres til stk. 3.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, om et nyt stykke efter stk. 2 og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 16 (§ 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Forsikringstagere kan ikke gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvrisikoen på 1.000 kr., jf. stk. 4.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 4, i *§ 5, stk. 5,* som bliver stk. 6, ændres til stk. 5.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, om et nyt stykke efter stk. 2 og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 17 (§ 5, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden ikke dækker præmier på ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3.

Det foreslås i *§ 5, stk. 6*, der bliver stk. 7, at ændre »og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3« til: », sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4.«

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning, i tilfælde af, at et forsikringsselskab som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden, og en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, om et nyt stykke efter stk. 2.

Til nr. 18 (§ 5 c i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter den gældende bestemmelse i § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring overtager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager en arbejdsulykkesforsikringsbestand efter den gældende § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, indtræder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i alle de rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere, som det konkursramte forsikringsselskab havde i tilknytning til arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er indtrådt før Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen, jf. § 250, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, og som sker, indtil 4 uger efter at forsikringsselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringsselskabet ikke længere har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.

Den foreslåede nye bestemmelse i § 5 c i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Garantifondens overtagelse af de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1,* at Garantifonden overtager de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og som et selskab havde inden inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed efter lov om arbejdsskadesikring.

Rettighederne og forpligtelserne omfatter behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Bestemmelsen vil indebære, at Garantifonden overtager administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved lovens ikrafttræden har under administration, som følge af at Finanstilsynet har tilbagekaldt et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed inden lovens ikrafttræden. Garantifonden indtræder således i de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen er en konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Garantifonden indtræder i de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har over for de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Bestemmelsen vil indebære, at Garantifonden eksempelvis indtræder i aftaler om garantistillelser eller overtager retlige tvister, som relaterer sig til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings varetagelse af administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at Garantifonden indtræder på samme vis i og overtager udeståender, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med konkursboet eller øvrige parter som følge af varetagelsen af administrationen af et selskab.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der ikke i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efterlades udeståender, som knytter sig til de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Garantifonden skal overtage efter det foreslåede stk. 2, 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 2. pkt., omfatter ligeledes eventuelle udeståender med øvrige parter.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Garantifonden anvender den dividende, som Garantifonden modtager fra konkursboerne, jf. stk. 2, til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene.

På tidspunktet for fremsættelse af lovforslaget, har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring flere arbejdsulykkesforsikringsbestande under administration. De konkursramte selskaber, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget arbejdsulykkesforsikringsbestandene fra, er endnu ikke afsluttet på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse. Der må således forventes dividende på et senere tidspunkt. Da gældende ret indebærer, at forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, har lagt ud for udgifterne forbundet med Arbejdsmarkedet Erhvervssikrings overtagelse af det konkursramte selskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand, jf. § 54, stk. 5, jf. § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, skal Garantifonden anvende den dividende, som Garantifonden modtager fra konkursboerne, til at dække forsikringsselskabernes udlæg.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis dividenden ikke er tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav, fordeler Garantifonden dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de forsikringsselskaber, der har bidraget mest til finansieringen af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration af arbejdsulykkesforsikringsbestandene, tildeles flest midler fra konkursboerne, når enten Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Garantifonden modtager dividende i forbindelse med afslutningen af konkursboerne.

Det foreslås i *stk. 4,* at uanset bestemmelsen i stk. 3 kan Garantifonden indgå aftale om fuld og endelig afgørelse af mellemværender mellem Garantifonden og den enkelte kreditor om refusion af beløb efter stk. 3, forud for tidspunktet for Garantifondens modtagelse af dividende fra konkursboet, under forudsætning af at samtlige øvrige kreditorer, der kan være berettigede til refusion efter stk. 3, samtykker til aftalens indgåelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19 (§ 6, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter den gældende § 6, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal erstatningskrav i henhold til § 5, stk. 3, eller § 5 b anmeldes til Garantifonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 3 i *§ 6, stk. 1, 2. pkt.,* ændres til stk. 4.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 13, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 5, og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 20 (§ 6 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at krav, der ønskes dækket af Garantifonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Garantifonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Krav, som er anmeldt til det selskab, der er erklæret konkurs, inden konkursdekretets afsigelse, anses for anmeldt til Garantifonden.

Det foreslås, at der efter stk. 1 indsættes nyt *stk. 2*, hvorefter reglerne i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring om anmeldelse, sagsbehandling og forældelse finder anvendelse på anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke.

Det vil således fortsat være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der forestår behandlingen af sager om arbejdsulykker, der efter de gældende regler i lov om arbejdsskadesikring, skal anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, selvom det med lovforslaget vil være Garantifonden, som skal betale erstatningen i tilfælde af en arbejdsulykkesforsikringsvirksomheds konkurs.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21 (§ 6, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 6, stk. 1, 1. pkt., i lov om

en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at erstatningskrav i henhold til § 5, der ønskes dækket af Garantifonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Garantifonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Erstatningskrav i henhold til § 5, stk. 3, skal dog anmeldes til Garantifonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør. Erstatningskrav, som er anmeldt til det selskab, der er erklæret konkurs, inden konkursdekretets afsigelse, anses for anmeldt til Garantifonden.

Det følger af den gældende § 6, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at 6-måneders fristen ikke gælder, hvis den dækningsberettigede har været ude af stand til at gøre sit krav gældende. Det vil sige, hvis den dækningsberettigede uforskyldt ikke har kunnet påberåbe sig sin ret. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis vedkommende på grund af alvorlig personskade ikke har været i stand til at agere inden for tidsfristen. Manglende avislæsning eller længerevarende ferier i udlandet vil ikke være tilstrækkeligt til at påberåbe sig bestemmelsen.

Dog finder forældelseslovens forældelsesregler anvendelse med de undtagelser, der følger af forsikringsaftalelovens § 29, for forsikringer, der ikke er arbejdsskadeforsikringer.

Det foreslås i *§ 6, stk. 2,* der bliver til stk. 3, at indsætte »og 2«.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at reglerne i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring om anmeldelse, sagsbehandling og forældelse finder anvendelse på anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 20, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22 (§ 6, stk. 1, 3. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter den gældende § 6 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, finder § 6, stk. 2, ikke anvendelse for anmeldelser i henhold til 1. og 2. pkt.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 2, i *§ 6 a, stk. 1, 3. pkt.,* ændres til stk. 3.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 20, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 6, hvorefter stk. 2 bliver stk. 3, og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 23 (§ 7, stk. 1, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 7, stk. 1, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at udbetalinger fra Garantifonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet. Garantifonden forudsættes således at være i stand til at foretage en vurdering af det anmeldte krav indenfor maksimalt 3 måneder. Bestemmelsen skal sikre skadelidte personer hurtig behandling af anmeldte krav.

Efter gældende ret sker erstatningsudbetalinger under arbejdsulykkesforsikringer fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, i tilfælde af at et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, får tilbagekaldt sin tilladelse, jf. § 54 i lov om arbejdsskadessikring.

Det foreslås i § 7*, stk. 1*, *1. pkt.,* at indsætte »jf. dog stk. 2« efter »kravet«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med § 1, nr. 24, hvor der i § 7, stk. 2, bliver indført en undtagelse til 3-måneders fristen for Garantifondens udbetaling af erstatning efter stk. 1, når et erstatningskrav udspringer af en arbejdsulykkesforsikring. Udbetaling af erstatning under arbejdsulykkesforsikringer vil fremadrettet ske fra Garantifonden under iagttagelse af reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24 (§ 7, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter gældende ret sker erstatningsudbetalinger under arbejdsulykkesforsikringer i tilfælde af en arbejdsulykkesforsikringsvirksomheds tilbagekaldelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadessikring.

Det foreslås at indsætte *§ 7, stk. 2*, hvorefter udbetalinger fra Garantifonden vedrørende arbejdsulykkesforsikringer sker efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

Der er således tale om en delvis videreførelse af gældende ret, hvor ændringen vil indebære, at det fremadrettet vil være Fonden, der udbetaler erstatningen i stedet for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 25 (§ 8, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 1, nr. 2, at Finanstilsynet straks efter afsigelse af konkursdekret skal indrykke meddelelse om forsikringsdækningens ophør i dagspressen, jf. dog § 5, stk. 3.

Det følger af den gældende § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at uanset stk. 2 dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadeforsikring og en sælgeransvarsforsikring i hele forsikringens løbetid. Endvidere dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en forsikring, der er tegnet hos et forsikringsselskab, som Finanstilsynet har meddelt forbud efter § 14, stk. 3, når forsikringen var i kraft på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.

Det foreslås, at henvisningen til § 5, stk. 3, i *§ 8, stk. 1, nr. 2*, ændres til § 5, stk. 4.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 13, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 5, hvilket bevirker, at stk. 2-7 herefter bliver stk. 3-8.

Ændringen er af lovteknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 26 (§ 8, stk. 1, nr. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 1, nr. 4, at Finanstilsynet straks efter afsigelse af konkursdekret skal indrykke meddelelse om anmeldelse af erstatningskrav, som er omfattet af den gældende § 5 i lov om en garantifond, til Fonden, jf. § 6, stk. 1, og hvortil anmeldelse kan ske i dagspressen.

Det foreslås, at der i *§ 8, stk. 1, nr. 4*, også henvises til den foreslåede § 6, stk. 2, således at Finanstilsynet straks efter konkursdekretets afsigelse ligeledes i dagspressen skal indrykke meddelelse om anmeldelse af erstatningskrav til Fonden under en arbejdsulykkesforsikring.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet, i forbindelse med Finanstilsynets orientering til offentligheden om tilbagekaldelsen af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, skal gøre opmærksom på, at anmeldelse af arbejdsskader fortsat skal ske efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 20, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 6.

Til nr. 27 (§ 8, stk. 2, nr. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 2, nr. 1, at kurator i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, skal oplyse forsikringstagere og skadelidte om, at Garantifonden vil tilbagebetale præmie, undtagen i tilfælde hvor der er tegnet ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer, jf. § 5, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *§ 8, stk. 2, nr. 1*, at henvisningen til § 5, stk. 6, ændres til § 5, stk. 7.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 13, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 5, hvorefter stk. 2-7 bliver til stk. 3-8.

Ændringen er af lovteknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 28 (§ 8, stk. 2, nr. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 2, nr. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at kurator i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, skal oplyse forsikringstagere og skadelidte om, at anmeldelse af erstatningskrav skal ske i overensstemmelse med den gældende § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af den gældende § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at krav, der ønskes dækket af Fonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Garantifonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Det foreslås, at der i *§ 8, stk. 2, nr. 3,* indsættes »og stk. 2« efter § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Det forslåede medfører, at kurator i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, skal oplyse forsikringstagere og skadelidte om, at anmeldelse af erstatningskrav under en arbejdsulykkesforsikring skal ske i overensstemmelse med reglerne i lov om en arbejdsskadesikring.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 20, hvorefter de gældende regler i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring om anmeldelse, sagsbehandling og for-

ældelse også finder anvendelse på anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke.

Til nr. 29 (§ 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Finanstilsynet har pligt til straks efter afsigelse af konkursdekret at indrykke meddelelse i dagspressen om forsikringsselskabets konkurs, forsikringsdækningens ophør, nytegning af lovpligtige forsikringer og forsikringer, der som bygningsbrandforsikringer kan sidestilles hermed samt om anmeldelse af krav til garantiordningen.

Finanstilsynets pligt skal ses på baggrund af de særlige forhold, der gør sig gældende for skadesforsikring. På den ene side er det ikke alle selskabets kunder, der kan tænkes at få krav mod Fonden, jf. bestemmelsen i § 5. På den anden side er det ikke alle, der kan tænkes at få et krav mod Fonden, der er kunder i det konkursramte selskab, idet Garantifonden også dækker skadelidte tredjemænd. Det er derfor nødvendigt, at der sker tydelig meddelelse til offentligheden om konkursen. Der vil for alle lovpligtige forsikringer være pligt til at tegne en ny forsikring til erstatning for den, som oprindelig var tegnet i det konkursramte selskab. Derfor pålægges Finanstilsynet at oplyse om nytegning af lovpligtige forsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed. Som eksempel på sidstnævnte kan anføres, at tegning af visse forsikringer kan være en forudsætning for at realkreditbelåne fast ejendom. Finanstilsynet har endvidere pligt til samtidigt at offentliggøre, hvorledes krav skal anmeldes til Fonden.

Det foreslås i *§ 8, stk. 4*, at stk. 1 med de fornødne tilpasninger finder anvendelse ved beslutning om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden.

Bestemmelsen medfører, at den gældende regel i § 8, stk. 1, også vil gælde ved Finanstilsynets beslutning om, at et selskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration med de fornødne tilpasninger.

Det gør sig særligt gældende for arbejdsulykkesforsikringer, at bestanden af arbejdsulykkesforsikringer overtages på tidspunktet for Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette adskiller sig fra andre forsikringer, hvor forsikringsbestanden som udgangspunkt tages under administration af Garantifonden på tidspunktet for selskabets konkurs.

Finanstilsynets pligt til indrykke meddelelse efter den gældende § 8, stk. 1, vil således, for så vidt angår arbejdsulykkesforsikringer, allerede indtræde på tidspunktet for Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette vil blandt andet lade sig afspejle i § 8, stk. 1, nr. 1, hvorefter der ikke skal oplyses om forsikringsselskabets konkurs, men i stedet om, at Finanstilsynet har tilbagekaldt forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Med de fornødne tilpasninger forstås, at orienteringen af offentligheden ikke retter sig mod konkurs, men i stedet inddragelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning, i tilfælde af at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30 (§ 12, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 12, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at bestyrelsen antager fornøden medhjælp og inden 3 måneder efter et kalenderårs udløb afgiver regnskab for det forløbne år med beretning om Garantifondens virksomhed til Finanstilsynet.

Det foreslås således i *§ 12, stk. 1*, at inden 3 måneder ændres til senest 4 måneder.

Dette medfører, at bestyrelsen senest afgiver beretning om Garantifondens virksomhed til Finanstilsynet inden 4 måneder efter et kalenderårs udløb, og afgiver regnskab for det forløbne år.

Ændringen medfører, at afgivelse af Garantifondens regnskab følger fristen for finansielle virksomheders indsendelse af årsrapport til Finanstilsynet, jf. § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 31 (§ 12, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 12, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at bestyrelsen antager fornøden medhjælp og inden 3 måneder efter et kalenderårs

udløb afgiver regnskab for det forløbne år med beretning om Fondens virksomhed til Finanstilsynet.

Det foreslås i *§ 12, stk. 1, 2. pkt.,* at Garantifonden i regnskabet skal redegøre særskilt for administrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande.

Bestemmelsen vil indebære, at Garantifonden i årsregnskabets beretning skal redegøre for administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Garantifonden har under administration.

Finanstilsynet anvender allerede efter gældende ret Fondens årsregnskab til at fastsætte bidragssatsen til indbetalinger til Fondens formue. Da lovforslagets § 1, nr. 7, vil indebære, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang skal dække de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer, vil det være nødvendigt, at Garantifonden i sit årsregnskab redegør særskilt for administrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande.

Bestemmelsen er en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 9, som vil indebære, at administrationen af arbejdsulykkesforsikringer overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 33, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring)

Den gældende bestemmelse i § 33 i lov om arbejdsskadesikring regulerer, hvortil arbejdsskader skal anmeldes. Det fremgår af bestemmelsen, at skader anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når sikringspligten ikke er opfyldt, jf. § 48, stk. 4, der ikke er sikringspligt, jf. § 48, stk. 5 og 6, eller skaden er omfattet af § 4, stk. 2, nr. 4.

De nærmere regler om anmeldelse af arbejdsulykker til forsikringsselskaberne og om forsikringsselskabernes oversendelse af anmeldelserne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremgår af lov om arbejdsskadesikring kapitel 7 og bekendtgørelse nr. 1629 af 16. december 2016 om anmeldelse af ulykker efter lov om arbejdsskadesikring.

Anmeldelse skal ske digitalt via Arbejdstilsynets og Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings fælles anmeldelsessystem i medfør af § 3, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 1629 af 16. december 2016 om anmeldelse af ulykker efter lov om arbejdsskadesikring.

Såfremt skaden har medført eller må antages at ville medføre tilskadekomnes død, eller hvis skadens følger kan begrunde godtgørelse eller erstatning ud over udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v., jf. lovens § 15, eller hvis skaden har medført, at den tilskadekomne senest på 5-ugers dagen efter ulykkens indtræden ikke har kunnet genoptage sit sædvanlige arbejde i fuldt omfang, skal forsikringsselskabet anmelde skaden til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I dette lovforslags § 4, nr. 5, foreslås det, at administrationen af et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer overføres fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Garantifonden vil med forslaget indtræde i de samme rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i dag efter § 54, herunder i forhold til reglerne om anmeldelse af ulykker. Da forslaget om at overføre administrationen til Garantifonden er en nyskabelse, vurderes det at være hensigtsmæssigt samtidigt at præcisere Garantifondens rolle i forhold til § 33.

Det foreslås derfor at indsætte *§ 33, stk. 3*, hvorefter det følger, at har Garantifonden overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i det forsikringsselskab, hvor der er tegnet forsikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal anmeldelsen ske til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Forslaget vil indebære, at arbejdsgiveren vil skulle foretage anmeldelsen af en arbejdsulykke til Garantifonden i situationer, hvor Garantifonden har overtaget en bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som arbejdsgiveren er omfattet af.

De øvrige regler om anmeldelse af arbejdsulykker vil med forslaget gælde tilsvarende for ulykker omfattet af den bestand af forsikringer, som Garantifonden har overtaget. Det samme gør sig gældende, hvis betingelserne for anerkendelse af ulykken som en arbejdsulykke efter Garantifondens vurdering ikke er opfyldt, herunder at tilskadekomne ikke er sikret efter arbejdsskadesikringsloven, eller når følgerne ikke skyldes arbejdsulykken, og når arbejdsgiverens forsikring ikke er i kraft.

Med forslaget sikres det, at arbejdsgivere og andre ikke er i tvivl om, hvor en arbejdsulykke skal anmeldes i den periode, hvor Garantifonden skal modtage anmeldelserne. Dette vil medvirke til, at behandlingen af ulykkessagen, herunder Garantifondens vurdering af tilskadekomnes ret til behandlingsudgifter m.v. efter lovens § 15, ikke bliver unødigt forsinket.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.

Til nr. 2 og 3 (§ 46 og § 46, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring)

Opregningen af klageberettigede i arbejdsskadesager er udtømmende beskrevet i § 44 i lov om arbejdsskadesikring. Opregningen af klageberettigede svarer i hovedsagen til det almindelige forvaltningsretlige princip om, at det alene er sagens parter, der er klageberettigede. Hertil er arbejdsgiveren uden at være part i sagen dog tillagt klagekompetence for så vidt angår spørgsmålet om anerkendelse af arbejdsskaden.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 44, stk. 1, nr. 2, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser efter § 40 kan indbringes for Ankestyrelsen af forsikringsselskabet i sager om ulykker.

Det fremgår endvidere af den gældende bestemmelse i § 46 i lov om arbejdsskadesikring, at Forsikring & Pension har ankeadgang som nævnt i § 44 i sager om arbejdsulykker, som af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring henføres under § 48, stk. 6, §§ 52 og 54.

Baggrunden for forsikringsselskabets adgang til at klage i disse sager er, at forsikringsselskabet som den, der finansierer udgifterne til erstatninger m.v. i forbindelse med arbejdsulykker, er part i sagen og har en væsentlig, retlig, individuel og direkte interesse i sagens afgørelse.

I tilfælde af at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelser om erstatning m.v. til tilskadekomne, som er kommet til skade hos en arbejdsgiver, som ikke har en arbejdsulykkesforsikring, eller i sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget en forsikringsbestand efter lovens § 54, fordi forsikringsselskabet f.eks. er gået konkurs, er forsikringsselskabets klagekompetence overført til Forsikring & Pension, som dermed varetager forsikringsselskabernes interesse i disse sager.

I dette lovforslags § 1 foreslås det, at administrationen af et forsikringsselskabs arbejdsulykkespolicer overføres fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Det betyder samtidig, at § 54 i lov om arbejdsskadesikring foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

På den baggrund foreslås det i § 46, at §§ 52 og 54 ændres til § 52, således at henvisningen til § 54 udgår som en konsekvens af, at § 54 foreslås ophævet.

Med forslaget sikres det, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som afholder udgifterne til erstatninger m.v. i ulykkessager efter overtagelse af en bestand af ulykkesforsikringer, får samme mulighed som forsikringsselskabet for at klage over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser i sager, som er omfattet af bestemmelsen.

Garantifonden vil indtræde i samme rettigheder og forpligtelser som forsikringsselskabet, herunder gælder samme frister for at anke en afgørelse.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.

Til nr. 4 (§ 54 i lov om arbejdsskadesikring)

Det fremgår af stk. 1 og 2 i den gældende § 54 i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal overtage et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af lov om arbejdsskadesikring, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indtræder i alle forsikringsselskabets rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere i bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af lov om arbejdsskadesikring, og dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er sket før Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen, og som sker, indtil 4 uger efter at forsikringsselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringsselskabet ikke længere har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring.

Det følger endvidere af den gældende § 54, stk. 3, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager de forpligtelser, som forsikringsselskabet har efter lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter loven. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan vælge at overlade denne behandling til et forsikringsselskab, der har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.

Det fremgår af den gældende § 54, stk. 4 og 5, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansierer de udgifter, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkespolicer af de aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra forsikringsselskabet eller fra boet efter dette selskab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at forvalte de modtagne aktiver efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed. I det omfang de øvrige forsikringsselskaber har finansieret udgifterne, fordeles aktiverne til de enkelte selskaber i overensstemmelse med selskabernes bidrag til finansieringen. Dækker aktiverne ikke den fulde udgift, bliver aktiverne fordelt forholdsmæssigt år for år, således at de udgifter, der er afholdt i det tidligste år efter bestandens overtagelse, dækkes først, indtil alle midlerne er fordelt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal udlægge udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Er-

hvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringsselskabet, hvis der ikke er overført aktiver eller der ikke er overført tilstrækkelige aktiver fra forsikringsselskabet eller fra boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne skal afholdes. Udgifter afholdt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansieres af alle forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikring, og efter fordelingen i lov om arbejdsskadesikrings § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.

Endelig følger det af den gældende § 54, stk. 6, at ved forsikringsselskabets konkurs skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmelde sit krav efter lov om arbejdsskadesikring i konkursboet. Beløb, der indgår i boet fra dækning ved genforsikring vedrørende bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af denne lov, anvendes forlods til dækning af krav fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra genforsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører selskabets forpligtelser vedrørende arbejdsulykkesforsikringer skal overføres til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forvaltes efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ophæve § 54.

Forslaget om at ophæve bestemmelsen er en konsekvens af, at overtagelsen af administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestande, når Finanstilsynet tilbagekalder et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, med dette lovforslag foreslås overført fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 4, nr. 5.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3. og bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 5.

Til nr. 5 (§ 60, stk. 1, 1. pkt., i lov om arbejdsskadesikring)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 60, stk. 1, 1. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, at de beløb, der forskudsvis er udlagt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 48, stk. 6, § 52, stk. 1 og 5, § 54, stk. 5, og § 57, forrentes med en årlig rente. De nærmere regler for fastsættelse af renten fastsættes af beskæftigelsesministeren.

Bestemmelsen giver mulighed for, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte renteniveauet for bl.a. de beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring forskudsvist har udlagt til erstatninger m.v. og i sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af lov om arbejdsskadesikring efter § 54, eller til tilskadekomne, som er kommet til skade under arbejde for en arbejdsgiver, som ikke har opfyldt sin pligt til at tegne arbejdsulykkesforsikring.

I lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås lov om arbejdsskadesikring § 54 ophævet. Henvisningen til § 54, stk. 5, vil derfor være overflødig i § 60, stk. 1, 1. pkt.

Som konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen til § 54 udgår af § 60, stk. 1, 1. pkt.

Til nr. 6 (§ 88, 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 88, 4. pkt., at arbejdsgivernes bidrag efter § 48, stk. 6, § 52, stk. 1, og § 54, stk. 5, opgøres efter reglen i § 48, stk. 6, 3. pkt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at arbejdsgivere, som efter den tidligere lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde er fritaget for at skulle tegne lovpligtig arbejdsskadesikring, har samme retsstilling efter lov om arbejdsskadesikring som et forsikringsselskab. Disse arbejdsgivere skal således på samme måde som forsikringsselskaberne bl.a. medvirke til at finansiere erstatninger m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afholder, som følge af at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkespolicer efter lov om arbejdsskadesikrings § 54.

Det foreslås i *§ 88, 4. pkt.*, at ændre »§ 48, stk. 6, § 52, stk. 1, og § 54, stk. 5, « til: »§ 48, stk. 6, og § 52, stk. 1,«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget i lovforslagets § 2, nr. 4, om at ophæve arbejdsskadesikringslovens § 54.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 68, stk. 1, nr. 3, i arbejdsmiljøloven)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, nr. 3, at bl.a. forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadesforsikring, bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats.

Det foreslås at »og« udgår af *§ 68, stk. 1, nr. 3.*

Det foreslåede medfører, at oplistningen af de, der bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats, kan udvides til også at omfatte Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring i lovforslagets § 3, nr. 3, hvorefter Garantifonden skal bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats på samme vilkår som forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 68, stk. 1, nr. 4, i arbejdsmiljøloven)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, nr. 4, at bl.a. kommuner, regioner og andre selvforsikrede arbejdsgivere bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats.

Det foreslås, at »arbejdsskadesikring.« ændres til »arbejdsskadesikring, og« i *§ 68, stk. 1, nr. 4*.

Det medfører, at oplistningen af dem, der bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats, kan udvides.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring i lovforslagets § 3, nr. 3, hvorefter Garantifonden skal bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats.

Til nr. 3 (§ 68, stk. 1, nr. 5, i arbejdsmiljøloven)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, at midlerne til arbejdsmarkedets parters indsats til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes gennem bidrag fra staten, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår opgavevaretagelsen vedrørende finansiering af erhvervssygdomsområdet, forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, og kommuner, regioner og andre selvforsikrede arbejdsgivere.

Det foreslås, at der i *§ 68, stk. 1,* som nr. 5 indsættes: »5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«

Det foreslåede medfører, at midler til staten, jf. stk. 7, og til gennemførelse af Arbejdsmiljørådets aktiviteter og indsatsen fra branchefællesskaberne for arbejdsmiljø til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes ved bidrag, jf. stk. 2 og 3, fra Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslåede medfører, at hvis Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, fordi forsikringsselskabet bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed af Finanstilsynet, vil Garantifonden overtage forpligtelsen til at bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats. Forpligtelsen omfatter alle bidrag, som forfalder til betaling efter lovens ikrafttræden, uanset hvornår forsikringsselskabet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede medfører endvidere, at Garantifonden vil komme til at bidrage både til beløbet på 45 mio. kr., der reguleres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra Arbejdsmiljørådet, og til beløbet, som fastsættes som gennemsnittet af to procent af de årlige godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkessager i en 10-årig periode. Begge typer af beløb fordeles forholdsmæssigt på de bidragspligtige ud fra deres andele af godtgørelser og erstatninger.

Dermed sikres det, at bidragene til parternes arbejdsmiljøindsats, dvs. Arbejdsmiljørådets aktiviteter og indsatsen fra branchefællesskaberne for arbejdsmiljø, i tilfælde af at et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, fortsat dækkes af arbejdsulykkesforsikringsselskaber, som har en væsentlig økonomisk fordel af parternes arbejdsmiljøindsats, via deres bidrag til finansiering af Garantifonden.

Til § 4

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Lov om finansiel virksomhed indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres fra »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106«.

Ændringen vil medføre, at det fremgår, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, herefter cross border-direktivet, er implementeret i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 1 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om anvendelsesområdet for lov om finansiel virksomhed. § 1,

stk. 4, fastsætter nærmere, hvilke bestemmelser i loven der finder anvendelse på filialer af udenlandske virksomheder med tilladelse i lande indenfor EU/EØS.

Det fremgår af § 1, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at for filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 2, 2. pkt., anvendelse.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.,* at indsætte § 307 a, stk. 1, 1. pkt., hvorefter § 307 a, stk. 1, 1. pkt., også vil finde anvendelse på filialer af kreditinstitutter med tilladelse i et andet EU-/EØS-land.

Det fremgår af § 307 a, stk. 1, at Finanstilsynet mindst hvert andet år udpeger de penge- og realkreditinstitutter, der er operatører af væsentlige tjenester.

Lovforslaget er en konsekvens af, at det i medfør af § 4, nr. 16, i lovforslaget foreslås at indsætte et nyt punktum i § 307, stk. 1, hvoraf det fremgår, at § 307, stk. 1, også gælder for filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et land indenfor EU/EØS.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16, i lovforslaget samt bemærkningerne hertil.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende lov om finansiel virksomhed finder ikke anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere efter § 1 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte *stk. 15* i § 1, hvorefter Kapitel 20 a finder anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed der skal finde anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere. Det foreslås samtidig at gennemføre Finanstilsynets ansvar som kompetent myndighed for crowdfundingforordningens overholdelse, herunder de undersøgelses- og tilsynsbeføjelser og sanktionsforanstaltninger, de kompetente myndigheder er tillagt i forordningen, i et særskilt kapitel i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås desuden i det særskilte kapitel at fastsætte, at lovens kapitel 21 om det generelle tilsyn finder tilsvarende anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere med de nødvendige tilpasninger.

De tilsynsmæssige krav og rammer for crowdfundingtjenesteudbydere i øvrigt er fastsat i crowdfundingforordningen og finder direkte anvendelse. Således fremgår det bl.a. af artikel 12, stk. 10, i crowdfundingforordningen, at den kompetente myndighed i en medlemsstat kan give juridiske personer, der har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937 (herefter crowdfundingforordningen) finder anvendelse i Danmark fra den 10. november 2021.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 17, og lovforslagets pkt. 2.3.

Til nr. 4 (§ 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

§ 38 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 457 af 24. april 2019, omhandler finansielle virksomheders etablering af filialer i et andet land.

Det følger af § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger om filialen.

Meddelelsen skal indeholde oplysninger om, i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation, og de planlagte aktiviteter, filialens adresse, navnene på filialens ledelse, for forsikringsselskaber, navnet på filialens generalagent og for fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter og realkreditinstitutter, hvorvidt filialen har til hensigt at anvende tilknyttede agenter, samt identiteten på disse.

En finansiel virksomhed er en virksomhed, der er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheden skal meddele Finanstilsynet enhver ændring i de i stk. 1 og 2 nævnte forhold. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen, senest 1 måned før ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen, senest 1 måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden er forpligtet på samme måde over for værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis værtslandet er et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Værtslandet er det land, hvori filialen er etableret.

§ 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 17, stk. 8, i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), UCITS-direktivet.

§ 38 gennemfører delvist artikel 17, stk. 8, i UCITS-direktivet. Cross border-direktivets artikel 1, nr. 1, 1. og 2. afsnit, ændrer i artikel 17, stk. 8, i UCITS-direktivet.

Det foreslås, at der tilføjes et *5. pkt.* til *§ 38, stk.* 7, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i 1. pkt. om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringen af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen ikke længere overholder direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Tilføjelsen af 5. pkt. vil medføre, at Finanstilsynet får en meddelelsespligt over for investeringsforvaltningsselskabet, hvis investeringsforvaltningsselskabet ikke længere overholder UCITS-direktivet efter ændringen af en filial i et andet land. Meddelelsespligten skal iagttages inden 15 arbejdsdage fra modtagelsen af oplysninger efter den gældende § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget gennemfører cross border-direktivets artikel 1, nr. 1, 1. og 2. afsnit

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 43, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Forsikringsselskaber kan som en del af deres sagsbehandling undersøge sager (såkaldt efterforskning), hvis de vurderer, at der er en begrundet mistanke om forsikringssvindel eller uberettiget udbetaling af forsikringsdækning. Det kan f.eks. være, hvis der i forbindelse med skadesanmeldelsen eller sagens behandling opstår mistanke om forsikringssvindel, eller hvis der opstår mistanke om, at en tidligere udbetalt forsikringsdækning er uberettiget. Forsikringsselskaber kan som en del af disse undersøgelser, der i dette lovforslag betegnes visse undersøgelser, bl.a. benytte skjulte personobservationer af en skadelidt, f.eks. for at dokumentere skadelidtes fysiske formåen. Dokumentationen kan forsikringsselskabet bruge til at vurdere, om skadelidtes fysiske formåen er bedre end det, som skadelidte selv har oplyst. Hvis det er tilfældet, kan selskabet vælge at anmelde den skadelidte til politiet for forsikringssvindel, hvis selskabet vurderer, at skadelidte bevidst har opgivet falske oplysninger eller udeladt vigtige oplysninger, eller selskabet kan træffe afgørelse om, at den skadelidte ikke skal eller ikke længere skal modtage udbetaling af en erstatning.

Forsikringsselskaber skal, som alle andre virksomheder, holde sig inden for de generelle retlige rammer, når de udfører disse undersøgelser, herunder personobservation. De eksisterende regler består af behandlingsbestemmelserne i databeskyttelsesreguleringen, straffelovens kapitel 27 om beskyttelse af privatlivets fred samt regler i tv-overvågningsloven. Derudover følger det af reglerne om god skik for finansielle virksomheder, at forsikringsselskaberne også har en retlig pligt til at handle redeligt og loyalt over for kunderne.

Efter den gældende § 43 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, skal forsikringsselskaber drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Efter den gældende § 4 i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, jf. bekendtgørelse nr. 1143 af 15. november 2019, skal forsikringsdistributører handle redeligt og loyalt over for deres kunder.

Reglerne om god skik er begrundet i hensynene til forbrugerne, konkurrenterne og andre erhvervsdrivende samt almene samfundsinteresser. Reglerne skal sikre, at kunder i finansielle virksomheder kan have tillid til markedet og de finansielle virksomheder, og bidrager således til et velfungerende finansielt marked. Der er tale om en retlig standard, som skal fortolkes i overensstemmelse med de til enhver tid gældende samfundsnormer.

God skik tilsiger dermed bl.a., at en personobservation af skadelidte først må indledes, når der er en begrundet mistanke om, at den skadelidte ikke er berettiget til hel eller delvis forsikringsdækning, og når andre mindre indgribende undersøgelsesmetoder er anvendt eller ikke antages at kunne belyse sagen, idet skjulte observationer er af meget indgribende karakter for den enkelte person.

Ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 15 har kunden ret til indsigt i de personoplysninger, som forsikringsselskabet behandler om kunden (egenacces). Selskaberne skal vejlede kunderne om muligheden for egenacces for at handle i overensstemmelse med reglerne om god skik.

God skik tilsiger endvidere, at forsikringsselskabet ikke kan stoppe udbetalingerne uden at have varslet kunderne herom, så kunden i den forbindelse har mulighed for at gøre indsigelser og kræve al dokumentation fremlagt.

Det vil desuden være i strid med god skik, hvis et forsikringsselskab bevidst truer med et uretmæssigt krav for at få kunden til at acceptere forsikringsselskabets afgørelse.

Et krav om tilbagebetaling kræver, at forsikringsselskabet har dokumentation for, at kunden uberettiget har modta-

get forsikringsydelser i den periode, som kravet stammer fra. Ifølge den almindelige obligationsretlige (uskrevne) grundsætning om condictio indebiti kan den, der ved en fejl har betalt en ydelse, som den pågældende ikke var forpligtet til at betale, efter omstændighederne kræve ydelsen tilbagebetalt. Hvorvidt et beløb, der fejlagtigt er blevet betalt, kan kræves tilbagebetalt, beror på en vurdering af, om modtageren af ydelsen har været i ond tro om modtagelsen af pengene, f.eks. ved at have afgivet urigtige oplysninger for at få beløbet udbetalt.

God skik tilsiger endvidere, at når et selskab varsler, at det vil standse en udbetaling, skal det også vejlede kunden om muligheden for indsigt i egne oplysninger, reglerne om condictio indebiti samt muligheden for at klage til ankenævn eller indbringe sagen for domstolene.

Det foreslås at indsætte et *stk.* 9 i § 43, hvorefter erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte. Formålet med de nye regler vil være at øge beskyttelsen af de skadelidte, ved at tydeliggøre de pligter og rettigheder, der gælder, når forsikringsselskaber benytter visse undersøgelser i forbindelse med deres sagsbehandling af skadeanmeldelser og forsikringssager. Samtidig får Finanstilsynet mulighed for at føre tilsyn med forsikringsselskaberne, når de foretager visse undersøgelser efter de nye regler.

Ved et forsikringsselskab forstås både skadesforsikringsselskaber og livsforsikringsselskaber, som også kaldes pensionsselskaber.

Ved visse undersøgelser skal forstås undersøgelser hvor der indsamles oplysninger uden den skadelidtes viden. Begrebet vil blive defineret i bekendtgørelsen. Det kan f.eks. være såkaldte "skrivebordsundersøgelser", hvor selskabet indsamler oplysninger fra frit tilgængelige kilder, herunder internettet og de sociale medier, samt undersøgelser bestående af personobservation.

Ved skadelidte forstås både en kunde i et forsikringsselskab, der har lidt en skade, som umiddelbart er dækningsberettiget, og en person, der har lidt en skade, som umiddelbart skal dækkes af en tredjeparts forsikringsselskab. Sidstnævnte situation opstår f.eks., hvis en person bliver påkørt af et motorkøretøj og påføres tab eller personskade. Her vil skadevolders forsikringsselskab, hvor skadevolder har tegnet den lovpligtige ansvarsforsikring for sit motorkøretøj, skulle udbetale erstatningen for tabet og/eller skaden til skadelidte.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler ved udstedelse af en bekendtgørelse, som skal gælde for danske forsikringsselskaber og udenlandske forsikringsselskaber, som driver virksomhed her i landet, herunder gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Bekendtgørelsen vil fastsætte de god skik-regler, forsikringsselskaber skal efterleve, når de foretager visse undersøgelser, herunder regler om forsikringsselskabernes procedurer og oplysningsforpligtelser. Denne bekendtgørelse vil således sammen med de generelle regler i straffeloven, databeskyttelsesreguleringen, tv-overvågningsloven og de generelle god skik-regler i den finansielle regulering fastsætte rammerne for forsikringsselskaber, når de foretager visse undersøgelser (såkaldt efterforskning).

Der vil kunne fastsættes regler i bekendtgørelsen, som udgør en kodificering af fortolkningen af de eksisterende generelle god skik-regler. På den måde vil pligter, der i dag allerede følger af en fortolkning af god skik-reglerne, kunne specificeres og konkretiseres i bekendtgørelsen. Der henvises til beskrivelsen af gældende ret ovenfor i afsnit 2.2.1

Der vil desuden kunne fastsættes nye krav i bekendtgørelsen, herunder krav til særlige beslutningsprocesser for forsikringsselskaberne, når de ønsker at foretage visse undersøgelser, herunder når selskabet på baggrund af undersøgelsen vil afvise forsikringsdækning helt eller delvist, standse en løbende udbetaling, nedsætte en løbende udbetaling eller fremsætte krav om tilbagebetaling. Der kan ligeledes fastsættes regler, som sikrer, at en skadelidt får indsigt i det indsamlede dokumentationsmateriale og mulighed for at kommentere på materialet. Herudover vil erhvervsministen også kunne fastsætte en pligt for forsikringsselskaberne til at informere den skadelidte om mulighederne for at få prøvet selskabets afgørelse om afvisning af dækning ved Ankenævnet for Forsikring eller ved domstolene.

Det vil desuden være muligt at fastsætte særlige krav for brugen af personobservation, herunder særlige godkendelsesprocedurer, da en sådan undersøgelsesmetode kan opleves som særdeles indgribende.

Forsikring & Pensions branchekodeks, "Kodeks for særlig undersøgelse af forsikringssager – 2020", vil kunne indgå som inspiration ved udarbejdelsen af reglerne.

Tilsynet på området vil indgå som en del af Finanstilsynets generelle og risikobaserede tilsyn på forbrugerområdet. At Finanstilsynets tilsyn på forbrugerområdet er risikobaseret betyder, at Finanstilsynet løbende vurderer, hvilke problemstillinger Finanstilsynet bør tage op.

Finanstilsynet har ikke og får heller ikke kompetence til at afgøre konkrete, individuelle klager over skadesbehandlingen. Finanstilsynet kan derfor heller ikke tage stilling til

enkeltsager om efterforskning, herunder personobservation, men Finanstilsynet vil føre tilsyn med, at forsikringsselskaberne generelt overholder reglerne i bekendtgørelsen. Som en del af tilsynet vil Finanstilsynet have mulighed for at påbyde forsikringsselskaber at ændre eller ophøre med en bestemt adfærd, som ikke er i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelsen.

Det vil endvidere være muligt at fastsætte, at grove og gentagne overtrædelser af visse regler i bekendtgørelsen skal være forbundet med bødestraf, jf. § 373, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 6 (§ 72 c i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 72 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre, til en leverandør. § 72 a, stk. 1, gælder også for fælles datacentraler, jf. § 343 r, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed og for Danmarks Skibskredit, jf. § 7 i bekendtgørelse om et skibsfinansieringsinstitut.

Efter § 72 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan forsikringsselskaber outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som selskaberne ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder. Efter stk. 2-4 har forsikringsselskaberne pligt til bl.a. at sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet, og til at underrette Finanstilsynet om forestående outsourcing, og selskaberne er ansvarlige for samtlige outsourcede funktioner og aktiviteter. Efter stk. 5 kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at forsikringsselskabers outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Efter § 72 a, stk. 3, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om bl.a. outsourcingvirksomheders ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing, og interne retningslinjer. Tilsvarende regler kan efter § 72 b, stk. 6, fastsættes for forsikringsselskabers brug af outsourcing. Bestemmelserne er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 723 af 28. maj 2020 om outsourcing for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond og bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v. Sidstnævnte finder dog ikke anvendelse for gruppe 1-forsikringselskaber, der er omfattet af reglerne om outsourcing i Solvens II-forordningen, jf. artikel 274 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det følger af den kommende lov om MitID og NemLog-in, at MitID-løsningen defineres som den danske nationale elektroniske identifikationsordning. MitID-løsningen kan også betegnes som en eID-ordning eller eID-løsning. Med løsningen kan der foretages elektronisk identifikation. Løsningen fungerer derved som en autentifikationstjeneste af privatpersoners digitale identiteter. MitID-løsningen er den nationale identitetsgarant for privatpersoner.

Ved overgangen fra NemID til MitID sker der en række ændringer i den fællesoffentlige digitale infrastruktur. En central ændring medfører, at MitID-løsningen fremadrettet alene vil udgøre en autentifikationsløsning, hvor NemID-løsningen også indeholder digital signatur. Dette medfører, at hvor der tidligere var lighed mellem NemID og digital signatur, vil der fremadrettet skulle anvendes serviceområdet Digital Signatur i NemLog-in til den offentlige digitale underskrift baseret på autentifikation med MitID.

Det følger af den kommende lov om MitID og NemLog-in, at autentifikation defineres som en proces, som genkender og verificerer en digital identitet gennem anvendelse af et elektronisk identifikationsmiddel.

Med NemID-løsningen kunne en tjenesteudbyder henvende sig til leverandøren af NemID-løsningen og blive tilsluttet løsningen. MitID-løsningen vil fungere anderledes på dette punkt, idet en tjenesteudbyder i stedet skal anvende en broker, der fungerer som bindeled mellem tjenesteudbyderen og MitID-løsningen, hvor autentifikationen sker. I NSIS-standarden, som lægges til grund for den offentlige digitale infrastruktur, defineres en identitetsbroker som formidler af en autentificeret digital identitet til tredjeparter på baggrund af en autentifikation verificeret af brokeren selv eller eventuelt af en anden tredjepart. MitID-løsningen vil således være baseret på et brokerkoncept, som indebærer, at tjenesteudbydere i stedet for at tilgå MitID-løsningen direkte, tilgår løsningen gennem en broker. MitID brokere skal være certificerede i henhold til foruddefinerede krav for at kunne tilslutte sig MitID. Der stilles dog kun krav om NSIS-anmeldelse for brokere, der ønsker at indgå i den offentlige digitale infrastruktur.

Autentifikationen, som genkender og verificerer en digital identitet sker i MitID-løsningen. Den digitale signatur vil derimod skulle udvikles af den individuelle broker eller kan tilkøbes som en service fra den offentlige broker i NemLog-in eller fra andre brokere i markedet.

Det foreslås i *§ 72 c,* at § 72 b, stk. 2-4, og regler fastsat i

medfør af § 72 a, stk. 3, og § 72 b, stk. 6, ikke gælder for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Det foreslåede indebærer, at reglerne om forsikringsselskabers outsourcing i § 72 b, stk. 2-4, samt reglerne i de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af § 72 a, stk. 3, og § 72 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed ikke skal finde anvendelse for finansielle virksomheder, når de anvender MitID-løsningen til at foretage autentifikation af en bruger.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med § 3, stk. 2, i den kommende lov om MitID og NemLog-in, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen stiller MitID til rådighed for privatpersoner og erhvervsbrugere, hvis disse opfylder betingelserne for udstedelse af MitID fastsat i medfør af § 4, stk. 2. Der vil således i medfør af samme lovs § 4, stk. 2, blive fastsat regler om udstedelse af MitID, som bl.a. finansielle virksomheder vil skulle overholde ved anvendelsen af MitID.

For at undgå en uhensigtsmæssig forskelsbehandling af virksomheders brug af MitID, herunder at finansielle virksomheder vil skulle opfylde både de aftaler, der indgås for at overholde den kommende lov om MitID og NemLog-in, og reglerne om outsourcing, herunder reglerne i outsourcingbekendtgørelserne, på det finansielle område, foreslås det, at § 72 b, stk. 2-4, og outsourcingbekendtgørelserne ikke skal kunne finde anvendelse.

Finansielle virksomheder vil således kunne anvende MitID-løsningen til autentifikationen af deres kunder, altså til at genkende og verificere en kundes digitale identitet. Finansielle virksomheder vil dog stadig have behov for at udvikle en løsning til digitale signaturer og log-in løsninger til eksempelvis netbank. En finansiel virksomhed vil skulle anvende en broker, som kan formidle en autentificeret digital identitet på baggrund af autentifikationen. For pengeinstitutter vil broker-rollen eksempelvis kunne varetages af en fælles datacentral.

Forholdet mellem den finansielle virksomhed og brokeren vil stadig være omfattet af regler i outsourcingbekendtgørelsen, såfremt betingelser herfor i øvrigt er opfyldt. Der vil imidlertid kunne opstå usikkerhed om, hvorvidt forholdet mellem en finansiel virksomhed, en broker og MitID-løsningen vil kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing. Uanset om aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen kan anses for outsourcing eller videreoutsourcing, er det ikke hensigten, at finansielle virksomheders brug af MitID-løsningen til autentifikation af en bruger skal omfattes af outsourcingreglerne. Det foreslåede har derfor til formål at skabe entydig klarhed om, at anvendelse af MitID til autentifikation af brugere ikke vil skulle være omfattet af reglerne om outsourcing udstedt i medfør af de nævnte bestemmelser.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen, ville kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing fra en finansiel virksomhed.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.14.

Til nr. 7 (§ 124 b i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet har i bilag 2 om markedsrisiko i forslag til bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen), som trådte i kraft den 28. december 2020, fastsat styringsmæssige krav, som Finanstilsynet skal sikre, at virksomhederne overholder. Bekendtgørelsens bilag 2 implementerer artikel 84, stk. 2, i kapitalkravsdirektivet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878 af 20. maj 2019 (CRD V), fuldt ud. Bekendtgørelsens bilag 2 er desuden en delvis implementering af artikel 84, stk. 1, i CRD V, idet der angives i bilaget, at der skal etableres procedurer, men ikke at disse procedurer skal bestå af interne systemer, standardmetoden eller den forenklede standardmetode.

Artikel 84, stk. 1, og 2, fastsætter krav om, at de kompetente myndigheder sikrer, at institutter skal indføre interne systemer, anvender standardmetoden eller den forenklede standardmetode til at identificere, styre og afbøde risici som følge af potentielle ændringer af rentesatserne, der påvirker både den økonomiske værdi af kapitalgrundlaget og nettorenteindtægterne fra de ikke-handelsmæssige aktiviteter. Hertil kommer krav om, at instituttet skal indføre systemer til at vurdere og overvåge de risici, der opstår som følge af potentielle ændringer af kreditspænd, som påvirker både den økonomiske værdi af kapitalgrundlaget og nettorenteindtægterne fra ikke-handelsmæssige aktiviteter.

Finanstilsynet har hidtil vurderet kreditinstitutters opgørelse af renterisiko uden for handelsbeholdningen som led i vurderingen af virksomhedernes solvensbehov. Det er sket i henhold til § 124, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og afsnit 6 i vejledning om tilstrækkeligt kapitalgrundlag og solvensbehov for kreditinstitutter.

Der har ikke tidligere været særskilte krav til kreditinstitutters opgørelse af påvirkningen på kapitalgrundlaget af nettorenteindtægterne fra et instituts ikke-handelsmæssige aktiviteter. Opgørelsen har hidtidigt indgået i institutternes vurdering af solvensbehovet opgjort i henhold til § 124, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at kreditinstitutter skal indføre interne systemer og anvende standardmetoden eller den forenklede standardmetode til at identificere, vurdere, styre og afbøde de risici, der opstår som følge af potentielle ændringer af rentesatserne, der påvirker både den økonomiske værdi af

et instituts kapitalgrundlag og nettorenteindtægterne fra et instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter.

Forslaget implementerer artikel 84, stk. 1, i CRD V.

Forslaget medfører, at kreditinstitutter skal indføre systemer til at identificere, vurdere, styre og afbøde renterisiko på ikkehandelsmæssige aktiviteter. Ikke-handelsmæssige aktiviteter er f.eks. beholdninger, som ikke har handel til hensigt og dermed er placeret uden for instituttets handelsbeholdning. Virksomheden kan enten udvikle egne interne systemer til at håndtere disse risici eller anvende standardmetoden eller den forenklede standardmetode, som bliver fastlagt af den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA).

Det foreslås i *stk. 2,* at Finanstilsynet kan kræve, at et kreditinstitut anvender den i stk. 1 nævnte standardmetode, hvis Finanstilsynet vurderer, at virksomhedens interne systemer ikke er tilfredsstillende.

Forslaget implementerer artikel 84, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 (CRD V).

Som udgangspunkt kan en virksomhed anvende egne interne systemer til at identificere, vurdere og styre renterisikoen fra et instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter. Forslaget giver Finanstilsynet beføjelser til at kunne kræve, at virksomheden anvender standardmetoden. Finanstilsynet vil kunne anvende beføjelsen, hvis Finanstilsynet konstaterer, at de interne systemer ikke er tilstrækkeligt retvisende og dermed ikke i tilstrækkelig grad opgør de i artikel 84, stk. 1, omtalte risici, f.eks. hvis det konstateres, at der er en række mangler i systemet.

Det foreslås i *stk. 3,* at Finanstilsynet kan kræve, at et lille og ikke-komplekst kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 145, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter skal anvende den i stk. 1 nævnte standardmetode, hvis Finanstilsynet finder, at den forenklede standardmetode ikke er tilstrækkelig til at tage højde for den renterisiko, der opstår som følge af instituttets ikkehandelsmæssige aktiviteter.

Forslaget implementerer artikel 84, stk. 4, i CRD V.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan kræve, at standardmetoden anvendes af et lille og ikke-komplekst kreditinstitut frem for den forenklede standardmetode, hvis Finanstilsynet vurderer, at den forenklede standardmetode ikke er tilstrækkelig til at tage højde for den renterisiko, der opstår som følge af virksomhedens ikke-handelsmæssige aktiviteter. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor virksomhedens ikke-handelsmæssige aktiviteter er mere komplekse eller omfattende end forudsat i den forenklede standardmetode.

Af CRD V artikel 84 stk. 5, fremgår, at EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS), der fastsætter en standardmetode, som kreditinstitutter kan anvende til at vurdere de i CRD V artikel 84, stk. 1, omhandlede risici, herunder en forenklet standardmetode for små og ikkekomplekse kreditinstitutter. Den forenklede standardmetode skal være mindst lige så konservativ som standardmetoden. Den tekniske standard skulle i henhold til CRD V have været forelagt kommissionen inden den 28. juni 2020. EBA har meldt ud, at de ikke forventer at have en endelig RTS klar til forelæggelse for Kommissionen før marts 2022.

Håndhævelse af Finanstilsynets bemyndigelser vil dermed ikke være aktuelt før efter vedtagelse af den delegerede forordning, som fastlægger standardmetoden og den forenklede standardmetode. Det er vurderingen, at det er hensigtsmæssigt, at bemyndigelsen implementeres inden standardmetoden og den forenklede standardmetode er fastlagt, således at bemyndigelsen kan håndhæves umiddelbart efter ikrafttræden af Kommissionens delegerede forordning.

Indtil der foreligger en delegeret forordning, som fastlægger standardmetoden og den forenklede standardmetode, vil Finanstilsynet føre et proportionalt tilsyn med kreditinstitutternes interne systemer for opgørelse af renterisiko ved virksomhedens ikkehandelsmæssige aktiviteter. Finanstilsynets forventninger til opgørelsen fremgår af afsnit 6 i vejledning nr. 9093 af 17. februar 2020 om tilstrækkeligt kapitalgrundlag og solvensbehov for kreditinstitutter.

Til nr. 8 (§ 125 b, stk. 5, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 125 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, skal opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav.

En virksomhed, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, er pålagt at udregne det maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom. Før det maksimale udlodningsbeløb er udregnet, må virksomheden ikke indføre en forpligtelse til at betale variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelser eller betale variabel løn, såfremt forpligtelsen er blevet indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det foreslås at der i *§ 125 b, stk. 5, nr. 2,* indsættes » el-

ler gearingsgradbufferkravet« efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«.

Forslaget medfører, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1, og gearingsgradbufferkravet, hvor gearingsgradbufferkravet finder anvendelse, ikke må indføre en forpligtelse til at betale variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelser eller betale variabel løn, førend virksomheden har opgjort de maksimale udlodningsbeløb, såfremt forpligtelsen er blevet indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav eller gearingsgradbufferkravet.

Forslaget sidestiller dermed brud på gearingsgradbufferkravet med brud på det kombinerede kapitalbufferkrav i forhold til restriktioner på udlodninger, førend det maksimale udlodningsbeløb er opgjort.

Den foreslåede ændring har til formål at implementere artikel 141b, stk. 2, i CRD V tekstnært. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFIer. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke et G-SIFI.

Til nr. 9 (§ 226, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 226, stk. 3, i lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019 om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet ved inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed træffer beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet skal søge sin forsikringsbestand overdraget til et eller flere forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, eller om selskabet på anden måde skal søge forsikringsbestanden afviklet.

For forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, følger det af den gældende § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsbestanden tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås, at der i *§ 226, stk. 3,* indsættes et nyt *3. pkt.,* hvorefter Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden efter reglerne i § 230 a i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 230 a, der fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden til Garantifonden, jf. lovforslagets § 4, nr. 11.

Med forslaget overgår forpligtelsen til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

I dag overtager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet træffer beslutning om at inddrage et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Med forslaget kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Forslaget har til formål at sikre, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand ikke tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, før det er undersøgt, om det er muligt at overdrage arbejdsulykkesforsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab.

I forbindelse med inddragelsen af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller i forbindelse med et forsikringsselskabs konkurs, kan arbejdsulykkesforsikringsbestanden godt være likvid og være af interesse for øvrige forsikringsselskaber med tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. I den sammenhæng vil det være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet afklarer om andre forsikringsselskaber kan overtage arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Finanstilsynet forventes således ikke at træffe afgørelse om, at Garantifonden overtager administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, indtil Finanstilsynet har undersøgt og konstateret, at det ikke er muligt at overdrage bestanden til et andet forsikringsselskab. Det er således sidste udvej, at bestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Udgangspunktet er, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal søges overdraget til et andet forsikringsselskab, hvor forsikringerne kan videreføres. Viser det sig, at det ikke er muligt at overdrage arbejdsulykkesforsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab, forventes Finanstilsynet at træffe afgørelse om, at forsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for at sikre, at de forsikrede arbejdstagere modtager de erstatninger og de løbende ydelser, som de er berettiget til i henhold til arbejdsskadeforsikringerne og de regler, der følger af lov om arbejdsskadesikring.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse, når Finans-

tilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og hvor selskabet fortsætter med at drive forsikringsvirksomhed inden for de øvrige forsikringsklasser, som forsikringsselskabet har tilladelse til i henhold til bilag 7 i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede bestemmelse finder endvidere anvendelse, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i sin helhed, og hvor selskabets forsikringsvirksomhed afvikles ved likvidation. Den foreslåede bestemmelse finder derimod ikke anvendelse i det tilfælde, hvor et forsikringsselskab, der har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, bliver erklæret konkurs. I sådan et tilfælde tages forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand automatisk under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. dette lovforslags § 4, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 10 (§ 230 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 230 i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, ikke kan opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med reglerne fastsat i § 204 i lov om finansiel virksomhed, eller dets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslås, at henvisningen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring ændres til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter reglerne i § 230 a.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede § 230 a, der fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden til Garantifonden, jf. lovforslagets § 4, nr. 11.

Til nr. 11 (§ 230 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods anvender aktiverne i et skadesforsikringsselskab til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de sikrede. Forsikringstagerne og de sikrede viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94.

Efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, indtræder Garantifonden i det omfang, den har ydet dækning i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs.

Eftersom Garantifonden indtræder i forsikringstagerens eller den sikredes krav efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, opnår Garantifonden samme fortrinsstilling i konkursordenen som forsikringstageren eller den sikrede, jf. § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Med dette lovforslags § 4, nr. 9, foreslås det, at Finanstilsynet kan beslutte, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden, når selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed inddrages.

Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes en ny bestemmelse i *§ 230 a*, der fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden til Garantifonden.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.,* at når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller 243, stk. 2, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at det i forbindelse med overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal fastslås, hvor stor en del af selskabets samlede hensættelser der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden, således at hensættelserne kan overdrages til Garantifonden i forbindelse med porteføljeoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.,* at forsikringsselskabet endvidere skal overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, herunder de genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at det i forbindelse med overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal fastslås, hvor stor en del af selskabets samlede aktiver, herunder genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden, således at aktiverne kan overdrages til Garantifonden i forbindelse med porteføljeoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.,* at forsikringsselskabet skal overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Et skadesforsikringsselskab kan drive forsikringsvirksomhed inden for forskellige forsikringsklasser. Ved inddragelse af en tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed skal overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden kunne ske uafhængigt af den resterende forsikringsforretning. Den foreslåede bestemmelse medfører således, at det ved udøvelse af skønnet over, hvor stor kapital der skal overføres, tilstræbes ikke væsentligt at ændre selskabets solvensdækning. På denne måde tilstræbes det, at den resterende forsikringsforretning kan drives videre i selskabet efter selskabet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Modsat sikres det, at selskabet ikke opnår en utilbørlig fordel ved inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette er en følge af, at selskabets kapital indgår som en del af selskabets solvensdækning, som er en forudsætning for at selskabet kan fortsætte driften. På denne måde sikres en balance mellem hensynet til, at Garantifonden tilføres tilstrækkelige midler, og at inddragelse af tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed ikke automatisk bevirker selskabets konkurs.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 medfører således, at samtlige af de rettigheder, der knytter sig til en arbejdsulykkesforsikringsbestand, skal overdrages til Garantifonden, samtidig med at Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 18. Dette følger af den gældende § 54, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, som ved nærværende lovforslag foreslås ophævet.

Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at Garantifonden, i forbindelse med overtagelse af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, bliver tilført tilstrækkelige midler til opfyldelse af de forpligtelser, som følger af overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Bestemmelsen skal samtidig sikre, at Garantifonden ved overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden indtræder i forsikringstagernes rettigheder, herunder den fortrinsstilling, der følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Endvidere foreslås manglende overholdelse af pligten i stk. 1 strafbelagt i lovforslagets § 4, nr. 25.

Det strafbare vil bestå i, at selskabet ikke efterlever sine forpligtelser efter den foreslåede § 230 a, stk. 1, til at overdrage hensættelser, aktiver, herunder genforsikringsaktiver, og et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Det følger af det foreslåede *stk. 2,* at størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden efter det foreslåede stk. 1, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at Garantifonden modtager et beløb, der modsvarer de forpligtelser, som Garantifonden overtager fra det pågældende forsikringsselskab.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.,* at den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet anmoder forsikringsselskabet om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse.

Ved sagkyndige personer forstås eksempelvis aktuarer eller andre fagpersoner med kendskab til forsikringsmatematik.

Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at den udpegede sagkyndige har de fornødne uddannelsesmæssige forudsætninger for at kunne forestå undersøgelsen i § 230 a.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.,* at forsikringsselskabet udpeger de sagkyndige personer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet og afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet herefter vil vurdere, om den eller de foreslåede sagkyndige personer kan anses for uvildige samt er i besiddelse af de fornødne kompetencer og dermed kan udpeges som sagkyndig. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Det centrale for Finanstilsynets afgørelse af, hvorvidt den eller de sagkyndige er uvildige, er, om de har tilknytning til virksomheden, eller om der i øvrigt foreligger forhold, hvorved der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om de pågældendes uvildighed i forhold til denne. Ved vurderingen kan det bl.a. indgå, hvorvidt den sagkyndige opfylder habilitetskrav, svarende til konkurslovens § 238 samt den relevante brancheorganisations eventuelle egne habilitetskrav. Det vil ligeledes være Finanstilsynets bestyrelse, der samtidig med afgørelsen om påbuddet tager stilling til, om den eller de sagkyndige personer, som forsikringsselskabet har indstillet, kan udpeges, eller om der skal vælges en anden.

Det følger endvidere af det foreslåede stk. 3, 2. pkt., at udgifterne til den eller de sagkyndige personer afholdes af forsikringsselskabet.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 3. pkt.,* at Finanstilsynet skal godkende de udpegede sagkyndige personer.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet kan afvise den eller de indstillede sagkyndige under hensynstagen til even-

tuelle interessekonflikter eller frygt for manglende faglige kompetencer.

Endvidere foreslås manglende overholdelse af pligten i stk. 3 strafbelagt i lovforslagets § 4, nr. 25.

Den strafbare handling i stk. 3 består i, at selskabet ikke inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist udpeger den eller de sagkyndige personer, som skal foretage den uvildige undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Da det er Finanstilsynet, der godkender den eller de sagkyndige personer, vil de i forhold til forsikringsselskabet være at opfatte som repræsentanter for Finanstilsynet. Dette vil indebære, at den eller de sagkyndige i vidt omfang vil have adgang til oplysninger i samme omfang, som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen.

Med den foreslåede bestemmelse sikres klarhed om, at den eller de sagkyndige personer kan få de oplysninger til brug for undersøgelsen af det pågældende forsikringsselskab, som de finder nødvendige, på samme måde som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen, jf. lov om finansiel virksomhed, § 347, stk. 1.

Endvidere foreslås manglende overholdelse af pligten i stk. 4 strafbelagt i lovforslagets § 4, nr. 25.

Den strafbare handling i stk. 4 består i, at forsikringsselskabet ikke giver den eller de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse. Hensigten med at strafbelægge bestemmelsen er, at de sagkyndige personer rettidigt modtager de nødvendige oplysninger, således at rapporten kan udarbejdes inden for fristen, under hensyntagen til at aktiver og forsikringsmæssige hensættelser skal overdrages samtidig med de pligter, der følger af arbejdsulykkesforsikringsbestanden, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.,* at resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport.

Finanstilsynet vil efter den foreslåede bestemmelse fastsætte en frist for den skriftlige rapport, når de sagkyndige personer er udpeget. Finanstilsynet vil i samarbejde med de sagkyndige personer fastsætte fristen og vil i den forbindelse inddrage de sagkyndige personers vurdering af omfanget af opgaven. Ved fastlæggelse af fristen skal størrelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden og kvaliteten af forsikringsselskabets data indgå som forhold.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.,* at Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport.

Formålet med rapporten er, at der dannes et retvisende billede af selskabets hensættelser, aktiver, herunder genforsikringsaktiver, og det beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver, jf. § 230 a, stk. 1, således at Garantifonden i forbindelse med overtagelse af arbejdsulykkesforsikringsbestanden modtager de økonomiske rettigheder og forpligtelser, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

I forbindelse med Finanstilsynets godkendelse af den endelige rapport vil afgørelse herom skulle træffes inden for rimelig tid under hensynstagen til rapportens omfang og kompleksitet.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.,* at når Garantifonden har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som følger af den uvildige undersøgelse, kan Garantifonden ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at overdragelsen til Garantifonden sker til fuld og endelig opgørelse af arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Den foreslåede bestemmelse har dermed til formål at skabe forudsigelighed for forsikringsselskabet om, hvad det skal overdrage til Garantifonden, når Garantifonden overtager administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Dette vil være relevant i de tilfælde, hvor bestanden udvikler sig negativt i forhold til, hvad der blevet antaget ved den skriftlige rapport efter det foreslåede stk. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 2. pkt.,* at forsikringsselskabet ikke kan gøre krav gældende over for Garantifonden for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at forsikringsselskabet ikke senere hen vil kunne gøre krav gældende over for Garantifonden, hvis det viser sig, at bestanden udvikler sig mere positivt end antaget i den skriftlige rapport fra de sagkyndige personer.

Det følger af det foreslåede *stk. 7,* at de foreslåede stk. 1-6

ikke finder anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs.

Forslaget betyder, at der ved et forsikringsselskabs konkurs ikke skal ske overdragelse af beløb til Garantifonden, samtidig med at Garantifonden overtager administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Endvidere skal der ikke foretages en uvildig undersøgelse af den arbejdsulykkesforsikringsbestand, som Garantifonden overtager. Garantifonden vil i stedet skulle anmelde sit krav i konkursboet efter forsikringsselskabet.

I henhold til § 234 a i lov om finansiel virksomhed har alle forsikringstagere og sikrede i et skadesforsikringsselskab en fortrinsret til at blive fyldestgjort i et forsikringsselskabs aktiver. Garantifonden indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs, jf. § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Garantifonden opnår således samme fortrinsstilling i konkursboet, som forsikringsselskabets forsikringstagere og sikrede, jf. § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 234, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at lovens § 252 finder tilsvarende anvendelse, når et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, erklæres konkurs.

I henhold til § 252 i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet, snarest mulig efter at et forsikringsselskab er trådt i likvidation, i samråd med likvidatorerne lade undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at søge forsikringsbestanden helt eller delvis overdraget til et eller flere forsikringsselskaber. Indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal Finanstilsynet, hvis det finder tilbuddet antageligt, lade udarbejde en redegørelse om overdragelsen og et forslag til aftale med vedkommende selskab. Det er erhvervsministeren, der træffer beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages efter den gældende § 252, stk. 3.

Det foreslås, at der i *§ 234, stk. 4,* indsættes et nyt *2. pkt.,* der fastslår, at har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at de forsikrede arbejdstagere får udbetalt deres tilkendte erstatninger og løbende ydelser, og at betalingerne ikke skal afvente Finanstilsynets og kuratorernes undersøgelse af, om det er muligt at overdrage bestanden til et andet forsikringsselskab. Garantifonden overtager således administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse og sikrer udbetalingen af erstatninger og de løbende ydelser.

Den foreslåede bestemmelse sikrer endvidere, at behandlingen af anmeldte arbejdsskader ikke bliver sat i bero i den periode, hvor Finanstilsynet sammen med kuratorerne undersøger mulighederne for, at et andet forsikringsselskab overtager arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (§ 242 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 30, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial, 2 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Det følger endvidere af den gældende § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at yde tjenesteydelser her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i *§ 242 a*, hvorefter Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af lovens § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 230 a finder tilsvarende anvendelse.

Såfremt en arbejdsulykkeforsikringsbestand tages under ad-

ministration af Garantifonden efter den foreslåede § 242 a finder den foreslåede § 230 a anvendelse.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Forslaget har til formål at sikre, at Garantifonden kan overtage administrationen af en dansk arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU-/EØS-land og dermed sikre, at verserende sager om arbejdsulykker bliver behandlet, og tilkendte erstatninger og løbende ydelser bliver udbetalt.

Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en tilsynsmyndighed i et andet EU-/EØS-land om, at tilsynsmyndigheden har inddraget et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og forsikringsselskabet har tegnet arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, undersøger Finanstilsynet med den pågældende tilsynsmyndighed, om tilsynsmyndighedens beslutning om at inddrage tilladelsen tillige omfatter selskabets mulighed for at behandle skader på allerede tegnede policer. I det omfang at tilsynsmyndigheden i hjemlandet vurderer, at det er forsvarligt, at forsikringsselskabet fortsætter med at behandle skader, og selskabet fortsat foretager udbetaling af erstatninger og løbende ydelser, vil Finanstilsynet ikke foretage sig yderligere.

Såfremt tilsynsmyndigheden i hjemlandet vurderer, at forsikringsselskabet ikke skal fortsætte med at behandle skader og udbetale erstatninger og løbende ydelser, vil Finanstilsynet høre tilsynsmyndigheden i hjemlandet om muligheden for, at Garantifonden tager arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration. I et sådant tilfælde foreslås det med det foreslåede 2. pkt., at den foreslåede § 230 a, jf. dette lovforslags § 4, nr. 11, finder anvendelse.

Det foreslåede 2. pkt. har til formål at sikre, at Garantifonden får overdraget beløb til dækning af de forpligtelser, som Garantifonden overtager fra et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU-/EØS-land i forbindelse med, at Garantifonden overtager administrationen af selskabets danske arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det forhold, at selskabet har hjemsted i et andet EU-/EØS-land kan vanskeliggøre den proces, der er foreskrevet i den foreslåede § 230 a. Finanstilsynet vil i dialog med den relevante hjemlandsmyndighed koordinere processen foreskrevet i den foreslåede § 230 a, som omfatter udpegning af sagkyndige personer, som kan forestå en uvildig undersøgelse af forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand med henblik på at kunne fastslå, hvilke beløb forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden i forbindelse med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers overtagelse af administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

I det tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke frivilligt overdrager de beløb, som det er pålagt i henhold til den foreslåede § 230 a, og hjemlandsmyndigheden ikke kan påbyde selskabet at foretage de nødvendige betalinger til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, vil det være Garantifonden for skadesforsikringsselskabet, som vil skulle tage de nødvendige juridiske skridt med henblik på at få inddrevet de skyldige beløb. Det kan betyde, at Garantifonden vil skulle udtage stævning mod forsikringsselskabet og anlægge sag ved retten i forsikringsselskabets hjemland.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (§ 243 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 243 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet efter de procedurer, der er fastsat i EU-retlige regler herom, kan forbyde et udenlandsk forsikringsselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser her i landet. Finanstilsynet kan forbyde de i 1. pkt. nævnte virksomheder at udøve virksomhed som nævnt i 1. pkt., hvis virksomheden groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod forsikringsselskabet, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelsen til ophør.

Det foreslås, at der i *§ 243* indsættes et nyt *stk. 2,* der fastslår, at vedrører forbuddet i stk. 1 et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets danske arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Finanstilsynet forventes at træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden, hvis Finanstilsynets forbud gives på baggrund af selskabets håndtering af danske kunder i forbindelse med behandlingen af anmeldte skader. Vedrører Finanstilsynets forbud derimod ikke selskabets skadesbehandling men f.eks. den måde, som selskabet har markedsført sig på overfor danske kunder, forventes Finanstilsynet ikke at træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration

af Garantifonden, medmindre Finanstilsynet i øvrigt finder det uhensigtsmæssigt, at selskabet fortsætter behandlingen af skader.

Finanstilsynets beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet fortsat skal have mulighed for at varetage skadebehandlingen i det tilfælde, hvor Finanstilsynet forbyder selskabet at tegne forsikringer i Danmark, vil blive truffet i tæt dialog med selskabets hjemlandsmyndighed, idet det er hjemlandsmyndigheden, som har ført tilsyn med selskabet, herunder selskabets skadesbehandling.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (§ 250, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 250, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet påbyder et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, såfremt selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af forsikringsmæssige forpligtelser, Finanstilsynet ikke finder den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, betryggende, eller selskabet ikke overholder loven.

Endvidere følger det af den gældende § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at hvis de påbudte foranstaltninger ikke er truffet inden for den fastsatte frist, og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabet skal træde i likvidation. Såfremt selskabet driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet tilbagekalde selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvorefter forsikringsbestanden tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. 2. pkt.

Det foreslås, at *2. pkt.* i *§ 250, stk. 2,* ophæves.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Med forslaget skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke længere overtage administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Denne opgave foreslås overført til Garantifonden i lovforslagets § 4, nr. 9. Bestemmelsen i § 250, stk. 2, 2. pkt., foreslås derfor ophævet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16 (§ 307 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 307 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed udpeger Finanstilsynet mindst hvert andet år de penge- og realkreditinstitutter, der er operatører af væsentlige tjenester. I medfør af § 307 a, stk. 2, skal Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen lægge vægt på, at de tjenester, der leveres, er væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, leveringen af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer, og en hændelse vil få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum i *§ 307 a, stk. 1,* i lov om finansiel virksomhed, hvoraf fremgår, at det samme gælder filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Lovforslaget implementerer betragtning 21 i præamblen til NIS-direktivet i direktiv nr. 1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne udpege filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet EU-/EØS-land, som operatører af væsentlige tjenester, såfremt disse opfylder kriterierne herfor i medfør af § 307 a, stk. 2. Bliver en filial udpeget som operatør af væsentlige tjenester, skal virksomheden bl.a. underrette Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

I forhold til filialer af kreditinstitutter med hjemsted udenfor EU/EØS, finder lov om finansiel virksomhed anvendelse på disse, jf. § 1, stk. 3, 1. pkt., i loven, herunder bestemmelsen i § 307 a i lov om finansiel virksomhed om udpegelse af operatører af væsentlige tjenester.

Til nr. 17 (Afsnit X a i lov om finansiel virksomhed)

Til § 343 a

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter udbydere af crowdfundingtjenester skal have tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder af Finanstilsynet og være underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til crowdfundingforordningen.

Der gives i henhold til gældende dansk ret ikke selvstændig tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder, men udbydere af crowdfundingtjenester kan være omfattet af krav om tilladelse som enten udbyder af betalingstjenester, udsteder af e-penge, pengeinstitut eller fondsmæglerselskab afhængig af den konkrete forretningsmodel. Med crowdfundingforordningen gives der mulighed for at søge en selvstændig tilladelse som crowdfundingudbyder under de tilsynsmæssige krav og rammer i forordningen. Nogle typer af crowdfunding vil fortsat være ureguleret i henhold til gældende dansk ret, da crowdfundingforordningen alene finder anvendelse på specifikke typer af crowdfunding.

De crowdfundingtjenester, der kræver tilladelse i henhold til crowdfundingforordningen, involverer formidling af långivning – såkaldt lånebaseret crowdfunding – eller placering af værdipapirer og instrumenter, der efter forordningen er godkendt til crowdfunding, uden fast forpligtelse og modtagelse og formidling af ordrer vedrørende de pågældende værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding – såkaldt investeringsbaseret crowdfunding. Andre former for crowdfunding såsom donationsbaseret crowdfunding, hvor investor ikke får noget retur, eller rewardbaseret crowdfunding, hvor investor eksempelvis får en fysisk vare retur, er ikke omfattet af crowdfundingforordningen.

Med den foreslåede § 343 a gennemføres artikel 29, stk. 1, i crowdfundingforordningen.

Det foreslås i *stk. 1,* at juridiske personer, der udbyder crowdfundingtjenester, skal have tilladelse af Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder, jf. artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Af artikel 12, stk. 1, følger det, at en juridisk person, der har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, skal ansøge den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den juridiske person er etableret, om tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder.

Det foreslåede stk. 1 fastlægger, at Finanstilsynet er kompetent tilsynsmyndighed til at give tilladelse som crowdfundingtjenesterudbyder efter artikel 12, stk. 10, i crowdfundingforordningen.

Tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder kan meddeles til juridiske personer, der alene har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, men kan også meddeles til pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber, udbydere af betalingstjenester eller udsteder af e-penge, der har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, under hensyntagen til disse virksomhedstypers tilladte aktivitetsområde. Meddeles der tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder til et pengeinstitut, fondsmæglerselskab, udbydere af betalingstjenester eller udsteder af e-penge, vil dette institut eller selskab også være underlagt tilsyn i henhold til crowdfundingforordningen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1,* at ved crowdfundingtjenesteudbyder forstås en juridisk person, der udbyder crowdfundingtjenester.

Med den foreslåede bestemmelse vil en crowdfundingtjenesteudbyder være defineret som en juridisk person, der udbyder crowdfundingtjenester.

Definitionen af crowdfundingtjenesteudbyder svarer til definitionen i artikel 2, stk. 1, litra e, i crowdfundingforordningen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2,* at ved crowdfundingtjeneste forstås aktiviteter i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Af artikel 2, stk. 1, litra a, i crowdfundingforordningen fremgår det, at crowdfundingtjenester dækker over matchning af investorers og projektejeres erhvervsfinansieringsinteresser ved anvendelse af en crowdfundingplatform, og som består af en af følgende aktiviteter: i) formidling af långivning eller ii) placering uden fast forpligtelse, jf. afsnit A, punkt 7, i bilag I til direktiv 2014/65/EU, af værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som er udstedt af projektejere eller et special purpose vehicle, og modtagelse og formidling af kundeordrer, jf. afsnit A, punkt 1, i bilag I til direktiv 2014/65/EU vedrørende de pågældende værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding.

Instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, omfatter kapitalandele i et selskab med begrænset ansvar, der ikke er underlagt restriktioner, der reelt forhindrer dem i at blive omsat, herunder restriktioner med hensyn til den måde, hvorpå de pågældende kapitalandele udbydes til eller præsenteres for offentligheden, jf. artikel 2, stk. 1, litra n, i crowdfundingforordningen.

Udbud af crowdfundingtjenester omfatter således generelt tre typer aktører: 1) projektejeren, der foreslår det projekt,

der skal finansieres, 2) investorer, der finansierer det foreslåede projekt, og 3) en formidlingsorganisation i form af en crowdfundingtjenesteudbyder, der bringer projektejere og investorer sammen gennem en onlineplatform.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3,* at ved en crowdfundingplatform forstås et offentligt tilgængeligt internetbaseret informationssystem, der drives eller forvaltes af en crowdfundingtjenesteudbyder.

Med den foreslåede bestemmelse vil en crowdfundingplatform være defineret som et offentligt tilgængeligt internetbaseret informationssystem, der drives eller forvaltes af en crowdfundingtjenesteudbyder.

Den foreslåede definition af en crowdfundingplatform svarer til definitionen i artikel 2, stk. 1, litra d, i crowdfundingforordningen.

Til § 343 b

Bestemmelsen foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter udbydere af crowdfundingtjenester skal have tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder af Finanstilsynet og være underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til crowdfundingforordningen. Dette indebærer, at Finanstilsynet også har beføjelse til at inddrage en tidligere givet tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder.

Det foreslås i *§ 343 b,* at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som crowdfundingtjenesteudbyder efter artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter Finanstilsynets beføjelse til at kunne inddrage en tidligere givet tilladelse som crowdfundingtjenesteudbydere efter artikel 12, stk. 10, i crowdfundingforordningen.

Dette indebærer, at Finanstilsynet er ansvarlig for at inddrage tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder efter artikel 17 i crowdfundingforordningen. Finanstilsynet kan bl.a. inddrage tilladelsen, hvis crowdfundingtjenesteudbyderen ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev givet, eller hvis crowdfundingtjenesteudbyderen har begået alvorlige overtrædelser af crowdfundingforordningen.

Til § 343 c

Finanstilsynet har en generel hjemmel til at kræve alle oplysninger af en virksomhed, som Finanstilsynet finder nødvendige, jf. den foreslåede § 343 d. Hjemlen vil kunne udnyttes til at indsamle data til brug for tilrettelæggelsen af tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere.

Det foreslås i *§ 343 c, stk. 1,* at crowdfundingtjenesteudbydere, omfattet af § 361, stk. 1, nr. 9, senest den 1. juli hvert år til Finanstilsynet skal indberette virksomhedens omkostninger til løn, provision og tantieme.

Ved omkostninger til løn, provision og tantieme menes lønninger og vederlag til bestyrelse og direktion samt lønninger til personale i øvrigt.

Det foreslåede stk. 1 fastlægger, at Finanstilsynet hvert år skal modtage data fra crowdfundingtjenesteubydere til brug for opgørelsen af afgiften, som skal betales til Finanstilsynet, jf. den foreslåede § 363, stk. 1, nr. 9.

Til § 343 d

Bestemmelsen foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter udbydere af crowdfundingtjenester skal have tilladelse af Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder og være underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til crowdfundingforordningen. Dette indebærer beføjelse til at påse overholdelsen af crowdfundingforordningen, herunder give påbud og påtaler og evt. politianmelde for overtrædelse heraf.

Det foreslås i *§ 343 d, stk. 1,* at Finanstilsynet påser crowdfundingtjenesteudbyderes overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Det foreslåede stk. 1 fastlægger, at Finanstilsynet er kompetent tilsynsmyndighed til at påse overholdelsen af crowdfundingtjenesterudbyderes overholdelse af crowdfundingforordningen.

Dette indebærer, at Finanstilsynet er ansvarlig for at give tilladelse til og inddrage tidligere givne tilladelser til crowdfundingudbydere, hvis crowdfundingtjenesteudbyderen bl.a. ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev givet, samt påse crowdfundingudbydernes overholdelse af forordningen i øvrigt.

Den foreslåede bestemmelse giver Finanstilsynet beføjelse til at give påbud og påtale og evt. politianmelde overtrædelse af crowdfundingforordningen. Finanstilsynet kan således påbyde en crowdfundingtjenesteudbyder eller en crowdfundingtjenesteudbyders ledelse, der overtræder crowdfundingforordningen, at bringe den adfærd, der udgør en overtrædelse, til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan adfærd. En sådan afgørelse følger Finanstilsynets almindelige beføjelser til at kunne give påbud eller påtale til en virksomhed under tilsyn, som overtræder den finansielle lovgivning gældende for virksomheden.

Til § 343 e

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter Finanstilsynet som den kompetente myndighed vil påse overholdelsen af crowdfundingforordningen, og udbydere af crowdfundingtjenester vil være underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til crowdfundingforordningen.

Artikel 30, stk. 1, i crowdfundingforordningen fastsætter, at de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til forordningen mindst skal have de undersøgelsesbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der fremgår af bestemmelsens litra a-c. Eksempelvis skal den kompetente myndighed efter litra c have adgang til at gennemføre kontrolbesøg og undersøgelser på stedet på andre steder end i fysiske personers private boliger og med henblik herpå skaffe sig adgang til lokaler for at få adgang til dokumenter og andre oplysninger i enhver form, når der er rimelig mistanke om, at dokumenter og andre oplysninger vedrørende genstanden for kontrollen eller undersøgelsen kan være relevant som bevis for en overtrædelse af crowdfundingforordningen.

Efter artikel 30, stk. 2, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til crowdfundingforordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-i. Eksempelvis skal den kompetente myndighed efter litra e kunne forbyde udbud af crowdfundingtjenester, hvis myndigheden finder, at forordningen er blevet overtrådt. Det vil i praksis give den kompetente myndighed adgang til over for en juridisk person, der har overtrådt bestemmelser i forordningen, at træffe afgørelse om, at den pågældende virksomhed ikke må udbyde crowdfundingtjenester.

Efter artikel 30, stk. 5, udøver de kompetente myndigheder deres funktioner og beføjelser efter stk. 1 og 2 direkte, i samarbejde med andre myndigheder, på eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder eller ved anmodning til kompetente judicielle myndigheder.

Det foreslås i *§ 343 e,* at Finanstilsynet eller, hvor kompetencen til at udøve enkelte beføjelser ved lov er tillagt andre danske myndigheder, kan til brug for tilsyn med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet udøve de beføjelser, der følger af forordningens artikel 30, stk. 1 og 2, herunder til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til lokaler og lokaliteter tilhørende crowdfundingtjenesteudbydere med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at fastsætte i dansk ret, hvem der er den kompetente tilsynsmyndighed til at påse overholdelsen af crowdfundingforordningen.

Den foreslåede bestemmelse skal samtidig ses i lyset af, at Danmark efter crowdfundingforordningens artikel 29 har pligt til at underrette European Securities and Markets Authority (ESMA) om, hvem der er udpeget som kompetent myndighed til at varetage de funktioner og opgaver, der er fastsat i forordningen. Dette vil dog ikke fremgå af den danske finansielle lovgivning, medmindre det eksplicit fastsættes i den finansielle lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse udgør en særegen undtagelse til kravet om retskendelse efter grundlovens § 72, 2. pkt., for foretagelse af husundersøgelse.

Med forslaget om, at andre danske myndigheder vil kunne udøve de beføjelser, der fremgår af artikel 30, stk. 1 og 2, hvor kompetencen til at udøve de enkelte beføjelser ved lov er tillagt andre danske myndigheder, sigtes til beføjelser, der efter dansk ret ikke kan udføres af Finanstilsynet. Et eksempel herpå er beføjelsen i artikel 30, stk. 1, litra c, om at den kompetente myndighed skal have adgang til at gennemføre kontrolbesøg og undersøgelser på stedet på andre steder end i fysiske personers private boliger og med henblik herpå skaffe sig adgang til lokaler for at få adgang til dokumenter og andre oplysninger i enhver form, når der er rimelig mistanke om, at dokumenter og andre oplysninger vedrørende genstanden for kontrollen eller undersøgelsen kan være relevant som bevis for en overtrædelse af denne forordning. Denne beføjelse vil som det klare udgangspunkt skulle udøves af Finanstilsynet. Vedrører mistanken imidlertid en overtrædelse af en af de artikler, der efter den foreslåede ændring i § 373, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 22 og 23, vil være forbundet med strafansvar, vil en sådan beføjelse have karakter af ransagning og dermed et straffeprocessuelt tvangsindgreb, der efter reglerne i § 9, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019, vil skulle gennemføres efter reglerne i retsplejeloven om strafferetsplejen og dermed i praksis af Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet eller den stedlige politikreds.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give tilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Finanstilsynet har mulighed for at foretage inspektion uden forudgående varsling. Denne hjemmel skal alene anvendes af Finanstilsynet efter et almindeligt proportionalitetsprincip i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at formålet med inspektionen ville blive forspildt, hvis inspektionen blev varslet. Udgangspunktet er således fortsat, at inspektioner hos crowdfundingtjenesteudbydere skal varsles på forhånd.

Hjemlen kan tænkes anvendt, f.eks. hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med en ordinær inspektion. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skrider til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til crowdfundingtjenesteudbyderen er en forudsætning for at håndtere situationen.

Den foreslåede bestemmelse supplerer således artikel 29 og 30 i forordningen, idet den lovfastsætter, hvem der som udgangspunkt vil være den kompetente myndighed i Danmark til at udøve de beføjelser, som artikel 29 og 30 giver adgang til.

Til § 343 f

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter Finanstilsynet som den kompetente myndighed vil påse overholdelsen af crowdfundingforordningen, og udbydere af crowdfundingtjenester vil være underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til crowdfundingforordningen.

Det foreslås i *§ 343 f,* at kapitel 21 samt regler udstedt i medfør heraf med de fornødne tilpasninger finder tilsvarende anvendelse i tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere.

Den forslåede bestemmelse fastsætter, at de generelle regler om tilsyn i kapitel 21 samt regler udstedt i medfør heraf med de fornødne tilpasninger finder tilsvarende anvendelse i tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere, jf. lovforslagets § 343 d, indgår i Finanstilsynets tilrettelæggelse af sin tilsynsvirksomhed i henhold til § 344, stk. 2 og 3, og at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345. Det indebærer også, at den tavshedspligt, Finanstilsynet er pålagt i medfør af artikel 35 i crowdfundingforordningen, skal iagttages i overensstemmelse med tavshedspligten i artikel 35 i crowdfundingforordningen, skal iagttages i overensstemmelse med tavshedspligten i § 354, der også under visse betingelser giver mulighed for videregivelse af fortrolige oplysninger til angivne myndigheder og organer m.v. Tilsvarende finder forbuddet for Finanstilsynet om at videregive oplysninger i § 354 g tilsvarende anvendelse, jf. også artikel 38 i crowdfundingforordningen. Reglerne for offentliggørelse af afgørelse i §§ 347 a og 354 a finder tilsvarende anvendelse på afgørelser truffet over for crowdfundingudbydere i medfør af lovforslagets §§ 343 e og 343 f, jf. også artikel 39, stk. 2, litra a, og artikel 42 i crowdfundingforordningen. Tilsvarende gælder partsbegrebet i § 355.

Til nr. 18 (§ 361, stk. 1, nr. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 361 i lov om finansiel virksomhed fastlægger størrelsen på den afgift, som virksomheder med tilladelse efter den finansielle regulering pålægges at betale til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 361, stk. 1, *nr. 9,* at crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet, jf. artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere, som ikke er pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber, betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet på 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme, dog minimum 7.500 kr.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at sådanne crowdfundingtjenesteudbydere på lige fod med andre virksomheder omfattet af den finansielle regulering pålægges en afgift.

Det foreslås i § 361, *stk. 1, nr. 10,* at crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til § 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere, som er fondsmæglerselskaber, betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 7.500 kr.

Det foreslåede medfører, at pengeinstitutter ikke skal betale en afgift til Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder, da pengeinstitutter allerede betaler en afgift til Finanstilsynet i medfør af § 363 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, der allerede har tilladelse som fondsmæglerselskab, udbydere af betalingstjenester eller udsteder af e-penge, og som i tillæg til denne tilladelse får tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder i medfør af artikel 12, stk. 1, i crowdfundingforordningen, skal betale en yderligere afgift for at have tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder på 7.500 kr. årligt til Finanstilsynet.

Til nr. 19 (§ 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Udgifterne til Finanstilsynet dækkes af de finansielle virksomheder m.fl., som Finanstilsynet fører tilsyn med. Den årlige afgift for de forskellige typer af virksomheder er fastsat i §§ 361-366 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, at udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 725.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes. Afgiften er angivet i 2016-niveau og bliver reguleret årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 10.

Afgiften blev indført ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 i forbindelse med gennemførelsen af MiFID II, da udbydere af dataindberetningstjenester blev underlagt tilsyn og pålagt en række forpligtelser i henhold til MiFID II, hvilket øgede Finanstilsynets omkostninger på området. Afgiften blev fastsat med udgangspunkt i det forventede ressourceforbrug og det forventede antal udbydere af dataindberetningstjenester.

Det foreslås at affatte *§ 361, stk. 2, nr. 7,* således, at en godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens med artikel 2, stk. 3, betaler 725.000 kr. pr. type af APA eller ARM, der udbydes.

Der skal således betales én afgift pr. type af dataindberetningstjeneste. Det vil sige, at en virksomhed, der eksempelvis både driver en APA og en ARM, skal betale afgift to gange i henhold til bestemmelsen. I Danmark er der alene én virksomhed, som har tilladelse som ARM og ingen virksomheder med tilladelse som APA eller CTP.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at de APA'er eller ARM'er, der fremover vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet skal betale afgift til Finanstilsynet. De udbydere af dataindberetningstjenester, som vil være underlagt tilsyn af ESMA, pålægges et gebyr herfor i medfør af artikel 38n i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 6, i omnibusforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 35.

Til nr. 20 (§ 368, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at det skal fremgå af *§ 368, stk. 1, 3 pkt.,* at, for så vidt angår crowdfundingtjenesteudbydere, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indberetning efter § 343 c, medmindre en crowdfundingtjenesteudbyder skal betale afgift efter § 361, stk. 1, nr. 10.

Det foreslåede medfører, at beregningen af den afgift, som crowdfundingtjenesteudbydere skal betale i medfør af § 361, stk. 1, nr. 9, jf. lovforslagets § 4, nr. 18, foregår på baggrund af den seneste indsendte indberetning efter § 343, jf. lovforslaget § 4, nr. 17.

Til nr. 21 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række EU-retsakter på det finansielle område.

Det foreslås i *§ 372, stk. 1,* at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 22 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende, § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Artikel 44 i crowdfundingforordningen vil medføre, at Europa-Kommissionen udsteder en række delegerede retsakter.

Det foreslås at ændre *§ 372 a, stk. 1,* så henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet fremgår af bestemmelsen.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren skal kunne fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet

Bestemmelsen foreslås som en konsekvens af, at crowdfundingforordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021, hvorefter der er behov for, at erhvervsministeren er bemyndiget til at kunne fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter,

som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af crowdfundingforordningen.

Til nr. 23 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *§ 373, stk. 1*, at indsætte henvisning til artikel 3, stk. 1, 3, 4 og 6, artikel 5, artikel 6, stk. 1-6, artikel 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, artikel 15, stk. 2 og 3, artikel 16, stk. 1, artikel 18, stk. 1 og 4, artikel 20, stk. 1 og 2 og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af de angivne artikler i crowdfundingforordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Artikel 3, stk. 1, i crowdfundingforordningen omhandler udbud af crowdfundingtjenester.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af art. 3, stk. 1, er personer, der udbyder crowdfundingtjenester, som ikke er juridiske personer. Den strafbare handling består eksempelvis i at udbyde crowdfundingtjenester, jf. artikel 2, stk. 1, litra a, uden den fornødne tilladelse hertil, jf. artikel 12, stk. 1.

Det fremgår af artikel 5 i crowdfundingforordningen, at en crowdfundingtjenesteudbyder skal udføre due diligence af en projektejer, som ønsker at udbyde sit projekt gennem crowdfundingtjenesteudbyderens crowdfundingplatform.

Artikel 3, stk. 3, 4 og 6, omhandler udbud af crowdfundingtjenester og begrænsninger for crowdfundingtjenesteudbyderens anbefaling af crowdfundingprojekter. Ansvarssubjektet for overtrædelse af art. 3, stk. 3, 4 og 6, i crowdfundingforordningen er juridiske personer, der udbyder crowdfundingtjenester, og som har fået tilladelse som crowdfundingtjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 12. Den strafbare handling for overtrædelse af art. 3, stk. 3, består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder modtager vederlag, rabat eller naturalieydelse for at videresende investordrer til et bestemt crowdfundingudbud. Den strafbare handling for art. 3, stk. 4, består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder foreslår en individuel investor specifikke crowdfundingprojekter, som ikke svarer til de specifikke parametre og risikoindikatorer, som investoren har valgt. Den strafbare handling for art. 3, stk. 6, består eksempelvis i, at et udbud af crowdfundingtjenester, hvor der anvendes et special purpose vehicle, indeholder mere end ét illikvidt eller udeleligt aktiv.

Artikel 5 i crowdfundingforordningen omhandler pligt for crowdfundingtjenesteudbyder til at udføre due diligence af en projektejer, som ønsker at udbyde sit projekt gennem crowdfundingtjenesteudbyderens crowdfundingplatform. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder ikke udfører due diligence ved ikke at undersøge, om projektejeren tidligere har været pålagt strafansvar efter national lovgivning inden for relevante retsområder.

Artikel 6, stk. 1-6, i crowdfundingforordningen omhandler pligter, der påhviler crowdfundingtjenesteudbydere, som udbyder individuel porteføljepleje af lån. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder, som udfører individuel porteføljepleje af lån på vegne af en investor. Den strafbare handling for overtrædelse af art. 6, stk. 1, består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder ikke indhenter et fyldestgørende mandat eller ikke handler inden for det givne mandat til at udføre individuel porteføljepleje på vegne af investoren. Den strafbare handling for overtrædelse af art. 6, stk. 4, består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder ikke løbende giver investor oplysninger om de individuelle lån som porteføljen indeholder for hver individuel portefølje.

Artikel 10 i crowdfundingforordningen omhandler udbud af tjenester vedrørende opbevaring af aktiver og betalingstjenester. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder, som udbyder tjenester vedrørende opbevaring af aktiver og betalingstjenester. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder, som udbyder tjenester vedrørende opbevaring af aktiver og betalingstjenester, ikke oplyser dens kunder om karakten af og vilkårene og betingelserne for disse tjenester.

Artikel 11 i crowdfundingforordningen omhandler tilsynsmæssige krav til en crowdfundingtjenesteudbyder. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder ikke har tilsynsmæssige sikkerhedsforanstaltninger svarende til det højeste beløb af 25.000 EUR og en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger.

Artikel 12, stk. 1, i crowdfundingforordningen omhandler tilladelse som crowdfundingtjenesteudbydere. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempel vis i, at en juridisk person udbyder crowdfundingtjene-

ster efter art. 2, stk. 1, litra a, uden tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder efter artikel 12, stk. 1.

Artikel 13, stk. 2, i crowdfundingforordningen omhandler en crowdfundingtjenesteudbyders pligt til at supplere og ajourføre de i artikel 12, stk. 2, omhandlende oplysninger, hvis virksomheden ønsker at udvide sin virksomhed til at omfatte yderligere crowdfundingtjenester end forudset på tilladelsestidspunktet. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder ikke supplerer og ajourfører oplysningerne omhandlet i artikel 12, stk. 1, i forbindelse med at udbyderen ønsker at udvide sin virksomhed til at omfatte yderligere crowdfundingtjenester.

Artikel 15, stk. 3, fastsætter for crowdfundingtjenesteudbyderen en underretningsforpligtelse til Finanstilsynet. Underretningsforpligtelsen angår alle væsentlige ændringer i betingelserne for tilladelse samt oplysninger, som Finanstilsynet måtte have brug for til at vurdere crowdfundingtjenesteudbyderens overholdelse af crowdfundingforordningen. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i ikke at underrette Finanstilsynet om væsentlige ændringer i betingelserne for den givne tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder.

Artikel 16, stk. 1, fastsætter en forpligtelse for crowdfundingtjenesteudbyderen til hvert år at sende en række indberetninger til Finanstilsynet. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den stafbare handling består eksempelvis i ikke årligt at indberette de oplistede oplysninger i artikel 16 i crowdfundingforordningen til Finanstilsynet, herunder oplysninger om projektejeren og det rejste beløb.

Artikel 18, stk. 1 og 4, i crowdfundingforordningen omhandler crowdfundingtjenesterudbyderes muligheder for at udøve grænseoverskridende udbud af crowdfundingtjenester. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder med tilladelse fra Finanstilsynet, jf. artikel 12, stk. 10. Den strafbare handling består eksempelvis i at udbyde crowdfundingtjenester i en anden medlemsstat uden forinden at have meddelt dette til Finanstilsynet.

Artikel 20, stk. 1 og 2, i crowdfundingforordningen fastsætter, at crowdfundingtjenesteudbydere skal offentliggøre misligholdelsesrater. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder, som udbyder formidling af långivning. Den strafbare handling består eksempelvis i ikke at offentliggøre misligholdelsesrater efter artikel 20, stk. 1 og 2, i crowdfundingforordningen.

Artikel 25 i crowdfundingforordningen regulerer brugen af en "opslagstavle". Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består i at drive en opslagstavle i strid med artikel 25 i crowdfundingforordningen, herunder eksempelvis ved brug af et internt matchningssystem, der udfører kundeordrer på et multilateralt grundlag.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 39, stk. 1, litra a, i crowdfundingforordningen.

Til nr. 24 (§ 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er finansielle virksomheder, hvorved forstås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ved overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse i lov om finansiel virksomhed vil Finanstilsynet ud fra et proportionalitetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller politianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. forhold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en førstegangsforseelse eller en gentagelsessituation, om virksomheden selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende regel er.

Med lovforslagets § 4, nr. 11, foreslås det at indsætte § 230 a i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes en henvisning til § 230 a, stk. 1-4, i straffebestemmelsen i *§ 373, stk. 2*, *1. pkt.,* i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede ændring vil betyde, at overtrædelser af § 230 a, stk. 1-4, vil kunne straffes med bøde.

Til nr. 25 (§ 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde.

Det foreslås at ændre *§ 373, stk. 2,* således, at artikel 4, artikel 8, stk. 1-6, artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 19, stk. 1-6, artikel 22, artikel 23, stk. 2-14, og artikel 24, i Euro-

pa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet fremgår af bestemmelsen.

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at overtrædelse af en række artikler i crowdfundingforordningen bliver omfattet af strafbestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at overtrædelse af de angivne artikler i crowdfundingforordningen kan straffes med bøde.

Artikel 4 i crowdfundingforordningen omhandler krav til effektiv og forsigtig ledelse.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyders ledelsesorgan. Den strafbare handling består i, at ledelsen ikke opfylder kravene til effektiv og forsigtig ledelse i artikel 4 i crowdfundingforordningen, eksempelvis hvis ledelsen ikke har indført passende systemer og kontrolforanstaltninger i forhold til de udbudte aktiviteter.

Artikel 8, stk. 1-6, i crowdfundingforordningen omhandler interessekonflikter for crowdfundingtjenesteudbydere. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder har en særlig interesse i et crowdfundingudbud på crowdfundingplatformen, der ikke er håndteret.

Artikel 9, stk. 1 og 2, i crowdfundingforordningen omhandler krav til crowdfundingtjenesteudbyderes outsourcing af operationelle funktioner. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder gør brug af en tredjepart til at udføre operationelle funktioner, uden at tage alle rimelige skridt for at undgå yderligere operationel risiko.

Artikel 19, stk. 1-6, i crowdfundingforordningen stiller en række krav om oplysninger, som crowdfundingtjenesteudbyderen skal stille til rådighed for sine kunder. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling består eksempelvis i ikke at give kunderne de oplysninger omfattet af artikel 19 i crowdfundingforordningen, herunder alle oplysninger om omkostninger, finansielle risici og gebyrer i forbindelse med crowdfundingtjenester eller investeringer.

Artikel 22 i crowdfundingforordningen regulerer aftaleindgåelsen for crowdfundingtjenesteudbyderen og projektejeren samt vilkår for den potentielle mindre erfarne investor. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling i artikel 22, stk. 5, kan f.eks. bestå i, at den potentielle mindre erfarne investor ikke som minimum kan tilbagekalde et tilbud om at investere på samme måde, hvorpå et tilbud afgives.

Artikel 23, stk. 2-14, og artikel 24 i crowdfundingforordningen regulerer et dokument med central investorinformation. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er en crowdfundingtjenesteudbyder. Den strafbare handling kan eksempelvis bestå i ikke at opfylde kravene til dokumenter med central investorinformation efter artikel 23, stk. 2-14, og artikel 24 i crowdfundingforordningen. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en crowdfundingtjenesteudbyder ikke giver potentielle investorer alle de oplysninger, der er omhandlet i artikel 23 eller 24 i crowdfundingforordningen.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 39, stk. 1, litra a, i crowdfundingforordningen.

Til nr. 26 (§ 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, at forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af de oplistede bestemmelser.

Det foreslås i *§ 373 stk. 9*, at indsætte henvisning til artikel 12, stk. 1, og artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Artikel 12, stk. 1, i crowdfundingforordningen fastsætter, at udbydere af crowdfundingtjenester skal have tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder. Artikel 23 i crowdfundingforordningen fastsætter blandt andet krav om udarbejdelse af et dokument med central investorinformation.

Den foreslåede ændring vil medføre, at forældelsesfristen for strafansvar bliver 10 år for overtrædelse af art. 12, stk. 1, og artikel 23 i crowdfundingforordningen.

Fælles for de anførte bestemmelser i lov om finansiel virksomheder er, at de enten er grove derved, at deres overtrædelse kan have alvorlige økonomiske konsekvenser for en virksomhed, indskyderne, investorerne m.v., eller bestemmelserne kan være karakteristeret ved, at de er alvorlige og vanskelige for Finanstilsynet at føre et effektivt tilsyn med. Dette kan skyldes, at en konstatering af en overtrædelse ofte vil kræve gennemgang af omfattende materiale og længerevarende undersøgelser. Som eksempel på overtrædelse, der er særligt grov, kan nævnes manglende tilladelse som eksempelvis crowdfundingtjenesteudbyder.

Det er hensigten med den foreslåede forlængede forældelsesfrist at sikre en øget og styrket håndhævelses- og sanktioneringsmulighed over for både grove overtrædelser, men også overtrædelser, som isoleret set ikke nødvendigvis er meget alvorlige, men som kan være vanskelige for Finanstilsynet at føre et effektivt tilsyn med.

Til § 5

Til nr. 1 (fodnoten i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel affattes således, at det fremgår, at loven også gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106.

Ændringen vil medføre, at det fremgår af fodnoten til loven, at dele af cross border-direktivet er implementeret i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det er de dele af direktivet, der omhandler forvaltere af alternative investeringsfondes præmarkedsføring af alternative investeringsfonde, oplysninger eller ændringer i oplysninger, som forvalteren skal angive i anmeldelse om markedsføring til Finanstilsynet og anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 til 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 55, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1166 af 19. september 2018, indeholder definitioner af en række begreber, som finder anvendelse i loven.

Præmarkedsføring fremgår ikke i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., da det er et nyt begreb, som indføres med cross border-direktivet, hvorfor der ikke findes en definition af præmarkedsføring i gældende ret.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 1, tilføjer en definitionen af præmarkedsføring til FAIF-direktivets artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (FAIF-direktivet). Artikel 4, stk. 1, i FAIF-direktivet er implementeret i § 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås at indsætte en definition på præmarkedsføring i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i § 3, stk. 1, *nr. 55,* hvorefter præmarkedsføring foreslås defineret som udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Den Europæiske Unionen, i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve investorers interesse i en alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret, en afdeling i en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond, eller en alternativ investeringsfond eller en afdeling i en alternativ investeringsfond, der er etableret, men som endnu ikke har indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling.

Præmarkedsføring vil kun kunne anvendes af forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde og dermed ikke af registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at en forvalter med tilladelse må markedsføre andele i alternative investeringsfonde over for detailinvestorer i Danmark, samt regler for tilladelsen og markedsføringen vedrørende dette.

Bemyndigelsesbestemmelsen i § 5, stk. 7, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markeds-

føring til detailinvestorer og ved bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde, der delvist gennemfører artikel 43 i FAIF-direktivet.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 6, tilføjer en ny artikel, artikel 43 a, til FAIF-direktivet vedrørende, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer, når forvalteren har til hensigt at markedsføre andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond til detailinvestorer.

Reglerne om, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer, skal sikre en konsekvent behandling af detailinvestorer, uanset om de investerer i en alternativ investeringsfond eller en dansk UCITS. Der findes tilsvarende regler for udenlandske UCITS, der markedsfører sig i Danmark.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 7,* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. udgår »samt« og efter »»markedsføringen vedrørende dette« indsættes », regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer«.

Ændringen vil medføre, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for de faciliteter, der skal være til rådighed for detailinvestorer. Med bemyndigelsen kan reglerne i bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer tilpasses.

Bemyndigelsen skal anvendes til at implementere cross border-direktivets artikel 2, nr. 6, i bekendtgørelse om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer. Artiklen regulerer, hvordan en forvalter af alternative investeringsfonde, der har til hensigt at markedsføre andele i en alternativ investeringsfond direkte eller indirekte i Danmark, skal indrettes, når forvalteren varetager en række opgaver.

Det foreslåede implementerer cross border-direktivets artikel 2, nr. 6, som ændrer i § 43 a i FAIF-direktivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 81, stk. 2, nr. 9, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter en pligt for danske forvaltere af alternative investeringsfonde til at anmelde markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller et EØS-land til Finanstilsynet. § 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. gennemfører bilag IV i FAIF-direktivet i dansk ret.

Det følger af § 81, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at anmeldelsen efter stk. 1 skal være skriftlig og omfatte bestemte former for dokumentation og oplysninger.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, litra i, ændrer i bilag IV i FAIF-direktivet.

Det foreslås derfor, at der i § 81, *stk. 2,* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indsættes et nyt *nr. 9*, hvoraf det fremgår, at forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter, skal inkluderes i meddelelsen til finanstilsynet efter § 81, stk. 1.

Ændringen vil medføre, at markedsføringsanmeldelsen, som en forvalter sender ind til Finanstilsynet, jf. § 81 stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, også skal indeholde forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter.

Ændringen vil gennemføre cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, litra i, som ændrer i bilag IV i FAIF-direktivet i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 86, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 81, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler den dokumentation og de oplysninger, som skal indgå i en forvalters anmeldelse til Finanstilsynet om markedsføring efter § 81 stk. 1.

Det følger af § 86, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 81, stk. 2. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Det følger endvidere af § 86, stk. 2, i FAIF-loven, at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må

iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Det følger af § 86, stk. 3, i FAIF-loven, at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.

§ 86 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. gennemfører artikel 32, stk. 7, i FAIF-direktivet. Cross border-direktivet, artikel 2, nr. 3, 1. afsnit, ændrer artikel 32, stk. 7, i FAIF-direktivet.

Det foreslås derfor at nyaffatte *§ 86, stk. 2*, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal meddele forvalteren inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk.1, om, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynets meddelelsespligt ændres, da Finanstilsynet nu inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i § 86, stk. 1, jf. § 81, stk. 2, skal meddele forvalteren, at ændringen ikke må iværksættes.

Nyaffattelsen gennemfører artikel 2, nr. 3, 1. afsnit, i cross border-direktivet, som ændrer i artikel 32, stk. 7, i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 86, stk. 3, 2. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 86 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter har angivet til Finanstilsynet i forbindelse med anmeldelse om markedsføring.

Det følger af § 86, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 81, stk. 2. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

§ 81, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler den dokumentation og de oplysninger, som skal indgå i en forvalters anmeldelse til Finanstilsynet om markedsføring efter § 81 stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det følger endvidere af § 86, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Det følger af § 86, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 86, stk. 3, *2. pkt.,* at Finanstilsynet straks underretter de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland herom.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får en underretningspligt til værtslandet, hvor den alternative investeringsfond markedsføres, hvis forvalteren iværksætter en ændring, trods Finanstilsynets meddelelse om ikke at iværksætte ændringen. Finanstilsynet skal træffe nødvendige foranstaltninger, så som at undersøge eller foretage inspektioner hos forvalteren, give påbud og påtaler eller fratage forvalterens tilladelse, jf. § 4, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det vil bero på en konkret vurdering, om Finanstilsynet vil give et udtrykkeligt forbud mod markedsføring, fratage forvalterens tilladelse, undersøge eller foretage inspektion af forvalteren eller træffer andre foranstaltninger.

Det foreslåede gennemfører en del af artikel 2, nr. 3, i cross border-direktivet, som ændrer i § 32, stk. 7 i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 87 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De gældende regler i kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler grænseoverskridende markedsføring af alternative investeringsfonde. Loven indeholder ikke regler om anmeldelse af ophør af aftaler om grænseoverskridende markedsføring, herefter markedsføringsaftaler.

Med cross border-direktivets artikel 2, nr. 4, indføres en ny artikel 32 a i FAIF-direktivet vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler. Det foreslås, at artikel 32 a implementeres som en ny § 87 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at der indsættes en ny overskrift i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. efter § 87, hvoraf det skal fremgå at:

Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde fra et land inden for Unionen eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.

Det foreslås endvidere at indsætte *§ 87 a* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det foreslås, at bestemmelsen skal indeholde de betingelser, som forvalteren skal opfylde for at opsige en aftale, der er indgået med henblik på markedsføring af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i unionen.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter på vegne af en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan indgive en anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for nogle eller alle sine andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilke den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med § 81, hvis alle betingelserne i § 87 a, stk. 1, nr. 1-3, er opfyldt, jf. dog stk. 2.

Den foreslåede § 87 a, stk. 1 medfører, at den alternative investeringsfond kan indgive en anmeldelse til Finanstilsynet ved ophør af en markedsføringsaftale, jf. § 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 1*, at der skal være fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, og at dette tilbud skal opfylde alle betingelserne i nr. 1, litra a-d.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 1, litra a-d*, at et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning skal være fremsat uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentlig tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

Det forslås, at det skal fremgå af *nr. 2*, at hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde på den pågældende medlemsstats område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af alternative investeringsfonde og er egnet for en typisk investor i en alternativ investeringsfond.

Et offentligt tilgængeligt medium kan for eksempel være forvalterens hjemmeside.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 3, 1. pkt.*, at eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 3, 2. pkt.,* at en ændring eller opsigelse skal have virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret, med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i stk. 3 omhandlende anmeldelse.

Det foreslås at det skal fremgå af *nr. 3, 3. pkt.,* at fra og med datoen for anmeldelsen af ophøret, skal forvalteren ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele eller kapitalandele i den alternative investeringsfond, som forvalteren forvalter i den medlemsstat, for hvilken forvalteren har indgivet en anmeldelse, jf. stk. 3.

Den foreslåede § 87 a, stk. 1 implementerer cross border-direktivets artikel 2, nr. 4, stk. 1, 1. afsnit, litra a-c, og 2. afsnit.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 2* i FAIF-loven, at stk. 1, nr. 1 gælder ikke for alternative investeringsfonde af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2015/760/EU af 29. april 2015.

Med en lukket fond menes en "AIF af den lukkede type", jf. Kommissionens delegerede forordning nr. 694/2014 af 17. december 2013 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til bestemmelse af typer af forvaltere af alternative investeringsfonde.

Fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/760/EU er europæiske langsigtede investeringsfonde.

Den foreslåede § 87 a, stk. 2, gennemfører delvist artikel 2, nr. 4, stk. 1, litra a i cross border-direktivet, som tilføjer en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 3* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1**,** nr. 1-3.

Den foreslåede § 87 a, stk. 3, medfører, at forvaltere af alternative investeringsfonde skal anmelde til Finanstilsynet, hvis en markedsføringsaftale opsiges. Anmeldelsen skal inde holde de oplysninger, som er oplistet i § 87 a, stk. 1.

Den foreslåede § 87 a, stk. 3, gennemfører delvist artikel 2, nr. 4, stk. 2, i cross border-direktivet, som tilføjer en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 4*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet kontrollerer, om forvalterens anmeldelse, jf. stk. 3, er fuldstændig.

Den foreslåede § 87 a, stk. 4, vil medføre, at Finanstilsynet skal kontrollere, at anmeldelsen indeholder alle nødvendige oplysninger.

Den foreslåede § 87 a, stk. 4, gennemfører en del af artikel 2, nr. 4, stk. 3, 1. afsnit., i cross border-direktivet, som indfører en del af en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 5, 1. pkt.,* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet skal videresende anmeldelsen til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, der er angivet i anmeldelsen og til ESMA senest 15 arbejdsdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse, jf. stk. 3.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 5, 2. pkt.,* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Den foreslåede § 87 a, stk. 5, 2. pkt., vil medføre, at Finanstilsynet får en underretningspligt over for forvalteren. Finanstilsynet skal underrette forvalteren om, at anmeldelsen er sendt til relevante tilsynsmyndighed og den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Den foreslåede § 87 a, stk. 5, gennemfører delvist artikel 2, nr. 4, stk. 3, 2. afsnit., i cross border-direktivet, som tilføjer en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af *§ 87 a, stk. 6*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at i en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret jf. stk. 1, nr. 3, 1. pkt., må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlende i stk. 3.

Den foreslåede § 87 a, stk. 6, medfører, at fra datoen for anmeldelsen af ophøret og i en periode på 36 måneder frem må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af den eller de alternative investeringsfonde, som er angivet i anmeldelsen af ophør af markedsføringsaftale.

Vedrørende definitionen af præmarkedsføring samt betingelserne for præmarkedsføring henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2, og § 2, nr. 8.

Den foreslåede § 87 a, stk. 6, gennemfører artikel 2, nr. 4, stk. 3, 3. afsnit, i cross border-direktivet, som indfører dele af en ny artikel 32 a i FAIF-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgår af § 87 a, *stk. 7*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysninger, jf. 1. pkt.

Bestemmelsen medfører, at forvalteren skal overholde de oplysningsforpligtelser, som følger af artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde til Finanstilsynet og til investorer, der vedbliver med at investere i fonden trods ophør af markedsføringsaftalen.

Oplysningsforpligtelserne i artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde omhandler blandt andet krav til årsrapporten og oplysninger til investorerne.

Den foreslåede § 87 a, stk. 6, gennemfører artikel 2, nr. 4, stk. 4, og stk. 8, i cross border-direktivet, som indfører dele af en ny artikel 32 a i FAIF-direktivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De gældende regler kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler grænseoverskridende markedsføring af alternative investeringsfonde og levering af tjenesteydelser.

Loven indeholder ikke regler om præmarkedsføring.

Med cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, indsættes en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet vedrørende præmarkedsføring. Det foreslås, at bestemmelsen implementeres som § 88 a, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i dansk ret. Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 2, vedrørende definitionen af præmarkedsføring.

Det foreslås at indsætte en overskrift efter § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det foreslås, at følgende skal fremgå af overskriften:

Præmarkedsføring i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i Unionen.

Det foreslås endvidere at indsætte *§ 88 a* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. efter overskriften. Det foreslås, at bestemmelsen skal indeholde de betingelser, som forvalteren skal opfylde ved præmarkedsføring af alternative investeringsfonde. Forvalteren vil ikke have pligt til at opfylde andre betingelser eller krav end dem, der fastsat i § 88 a.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 2.

Den foreslåede § 88 a, stk. 1, medfører, at det kun er en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der kan foretage præmarkedsføring i andre medlemslande eller i et EØS-land. Forvaltere med registrering, jf. § 9 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., må således ikke foretage præmarkedsføring.

Den foreslåede § 88 a, stk. 1, gennemfører en del af artikel 2, nr. 2, stk.1, 1. afsnit, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 2*, *1. pkt,* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde ikke må foretage præmarkedsføring, hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer opfylder en eller flere af betingelserne i § 88 a, stk. 2, nr. 1-3.

Den foreslåede § 88 a, stk. 2, 1. pkt., medfører, at præmarkedsføring kun må foretages over for professionelle investorer og dermed ikke detailinvestorer.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 1*, at er oplysningerne tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond, må præmarkedsføring ikke foretages.

Den foreslåede nr. 1 medfører, at oplysninger ikke må være så omfangsrige, at investorerne vil være i stand til at forpligte sig til at erhverve andele.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 2,* at oplysningerne ikke må udgøre det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 3,* at oplysninger ikke må udgøre det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond i endelig form.

Præmarkedsføringsmaterialet må ikke være et reelt udbud eller tilbud af fonden.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører en del af artikel 2, nr. 2, stk. 1, 1. afsnit, litra a-c, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 3*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at udleveret udkast til prospekt eller udbudsdokumenter ikke må indeholde oplysninger, der er tilstrækkelige til at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning for investorerne. Det skal fremgå tydeligt af udkastet til prospekt eller udbudsdokumenter, at de ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, og oplysningerne i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Det skal dermed være klart, at der ved præmarkedsføring skal være tale om et udkast, og at oplysningerne i dokumen-

terne derfor ikke er endelige, kan ændres og ikke kan gøres gældende.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 1, 2. afsnit, litra a-b, i cross border-direktivet, som tilføjer en del af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 4*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter ikke har pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 1, 3. afsnit, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 5,* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende alternative investeringsfond efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Bestemmelsen medfører, at forvalteren er forpligtet til at sikre, at ingen investorer erhverver andele i fonden gennem præmarkedsføring. Erhvervelse af andele i den alternative investeringsfond skal ske efter regler om markedsføring i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Bestemmelsen gennemfører cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, stk. 2, 1. afsnit, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se § 5, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 6*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af markedsføring og vil være underlagt anmeldelsesprocedurerne i artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis investorerne tegner andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, der henvises til i den information, som er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller i en alternativ investeringsfond, der er etableret som et resultat af præmarkedsføringen.

Hvis professionelle investorer investerer i en alternativ investeringsfond inden for 18 måneder efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring af den pågældende fond, og der i præmarkedsføringsmaterialet er henvist til den pågældende fond, betragtes det som markedsføring. I dette tilfælde vil forvalteren skulle opfylde anmeldelsesprocedurerne, som fremgår af reglerne i FAIF-direktivet. Det samme gør sig gældende, hvis professionelle investorer investerer i en alternativ investeringsfond inden for 18 måneder efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring af den pågældende fond, og fonden er etableret som resultat af præmarkedsføringen.

Bestemmelsen gennemfører cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, stk. 2, 2. afsnit, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 7*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal sende en uformel meddelelse, i papir- eller elektronisk form, til Finanstilsynet, inden for to uger efter at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der foregår eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om de fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de alternative investeringsfonde og afdelinger af alternative investeringsfonde, der var genstand for præmarkedsføringen.

Den foreslåede § 88 a stk. 7, 1. pkt., vil medføre, at forvalteren vil få en meddelelsespligt til Finanstilsynet. Med uformel meddelelse menes, at meddelelsen ikke skal godkendes af Finanstilsynet. Herudover er der ikke særlige formkrav til meddelelsen. Meddelelsen skal sendes til Finanstilsynet inden for to uger efter, at forvalteren er påbegyndt præmarkedsføringen. Meddelelsen skal indeholde de oplysninger, som er oplistet i bestemmelsens 2. pkt.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, stk. 2, 3. afsnit, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 8*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en tredjepart kun må foretage præmarkedsføring på vegne af

en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som investeringsselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt alle de betingelser, der er fastsat i § 88 a.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at en tredjepart kun må foretage præmarkedsføring på vegne af forvalteren, hvis tredjeparten har tilladelse som investeringsselskab (i Danmark: fondsmæglerselskaber), som kreditinstitut, som administrationsselskab (i Danmark: investeringsforvaltningsselskab), som forvalter af alternative investeringsfonde eller fungerer som tilknyttet agent. Tredjeparten er underlagt reglerne, som fremgår af § 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde.

En tilknyttet agent er en fysisk eller juridisk person, som på kun ét investeringsselskabs fulde og betingelsesløse ansvar, for hvis regning der handles over for kunder eller potentielle kunder, markedsfører investeringsservice og accessoriske tjenesteydelser, modtager og formidler kundens instrukser eller ordrer vedrørende investeringsservicer eller finansielle instrumenter, placerer finansielle instrumenter eller rådgiver kunder eller potentielle kunder om sådanne finansielle instrumenter eller tjenesteydelser, jf. 4, stk. 1, nr. 29, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at delegation eller aftaler med en tredjepart vedrørende præmarkedsføring ikke medfører en mulighed for omgåelse af reglerne om, at det kun er en forvalter med tilladelse, der kan præmarkedsføre alternative investeringsfonde. Tredjeparter kan således kun være de oplistede finansielle virksomheder med tilladelse og dermed under tilsyn.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 3, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se § 2, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

Endeligt foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 9*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal sikre, at dens præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

Bestemmelsen medfører, at forvalteren blandt andet skal kunne dokumentere, hvor og hvordan alle alternative investeringsfonde er blevet præmarkedsført. Det skal kunne dokumenteres, at der ikke er foretaget præmarkedsføring over for detailinvestorer, og præmarkedsføringsmaterialet ikke har indeholdt tilstrækkelige oplysninger til, at investorer kan tegne fondene.

§ 88 a foreslås strafbelagt, da det er vigtigt, at præmarkedsføring ikke anvendes til omgåelse af FAIF-direktivets bestemmelser om markedsføring og anmeldelses herom. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 4, i cross border-direktivet som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder regler om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af den gældende § 93, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 90. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Endvidere følger det af den gældende § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Det fremgår af den gældende § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsfø-

ring af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, eller inddrage forvalterens tilladelse i medfør af § 11, jf. § 17.

Det følger endvidere af § 93, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne.

Det foreslås at nyaffatte *§ 93, stk. 2*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfonde i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Nyaffattelsen medfører, at Finanstilsynet har en meddelelsespligt over for forvalteren, hvis en planlagt ændring eller oplyste forhold i øvrigt vil medføre, at forvalteren ikke længere overholder lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter, at alle oplysninger er modtaget, underrette forvalteren om, at ændringen ikke må iværksættes.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, nr. 5, stk. 1, i cross border-direktivet, som ændrer i artikel 33, stk. 6, 2. afsnit, i FAIF-direktivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en række regler om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfond samt grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

§ 93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter af alternative investeringsfonde har givet til Finanstilsynet i forbindelse med grænseoverskridende forvaltning eller grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af § 93, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysningerne, der er indgivet til Finanstilsynet. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Det følger af § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at i tilfælde af at de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser ikke længere vil være i overensstemmelse med loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde loven eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren ikke at iværksætte ændringerne.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets påbud om ikke at iværksætte ændringen, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser, ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser, eller inddrage forvalterens tilladelse, jf. § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne, jf. § 93, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Værtslandet er den medlemsstat eller det EØS-land, hvor den alternative investeringsfond forvaltes grænseoverskridende, eller hvor tjenesteydelsen leveres.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 93, stk. 3, *2. pkt*., at Finanstilsynet underretter straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland herom.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får en underretningspligt til værtslandet, hvor den alternative investeringsfond markedsføres, hvis forvalteren iværksætter en ændring, trods Finanstilsynets meddelelse om ikke at iværksætte ændringen.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 5, stk. 2, nyaffatter artikel 33, stk. 6, andet og tredje afsnit i FAIF-direktivet. Artikel 33, stk. 6, i FAIF-direktivet er implementeret i § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorfor gældende § 93, stk. 3, ændres.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 190 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. regulerer straf for overtrædelse af en række bestemmelser i loven samt artikler i en række forordninger.

Det følger af § 190, stk. 1, at overtrædelse af de oplistede bestemmelser og forordninger straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Med lovforslagets § 5, nr. 7 og 8, foreslås det at indsætte § 87 a og 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes henvisninger til § 87 a, stk. 3 og 6, § 88 a, stk. 1-3, 5, og stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, i *§ 190, stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Ændringen vil medføre, at overtrædelse af § 87 a, stk. 3 og 6, § 88 a, stk. 1-3, 5, og stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9 kan straffes efter § 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

§ 87 a, stk. 3, i lov om alternative investeringsfonde m.v. omhandler forvalterens anmeldelse af ophør af ophør af markedsføringsaftaler til Finanstilsynet.

Den strafbare handling i § 87 a, stk. 3, består i, at en forvalter ikke fremsender en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder oplysningerne i § 87, stk. 1, nr. 1-3.

Ansvarssubjektet er bestyrelsen eller direktionen hos forvalteren.

§ 87 a, stk. 6, i lov om alternative investeringsfonde m.v. omhandler ophør af markedsføringsaftaler.

Den strafbare handling i § 87 a, stk. 6, består i, at en forvalter foretager præmarkedsføring i en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret, jf. § 87 a, stk. 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Ansvarssubjektet er bestyrelsen eller direktionen hos forvalteren.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

§ 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., omhandler præmarkedsføring af alternative investeringsfonde. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 8, samt bemærkningerne hertil.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 88 a, stk. 1-3 og 5, 7-9, er bestyrelsen eller direktionen i en forvalter med tilladelse til at forvalte en alternativ investeringsfond.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 1, består i, at præmarkedsføring af en alternativ investeringsfond foretages af en registreret forvalter, der alene er registeret og ikke har tilladelse. Straffen er bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 2, består i at præmarkedsføre overfor andre end professionelle investorer, f.eks. detailinvestorer.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 2, nr. 1, består i at give oplysningerne til professionelle investorer i forbindelse med præmarkedsføring, som er tilstrækkelige til at forpligte investoren til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 2, nr. 2, består i at give oplysningerne til professionelle investorer i forbindelse med præmarkedsføring, som udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i en endelig form.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 3, 1. pkt., består i, at et udkast til et prospekt eller udbudsdokument indeholder oplysninger, der er tilstrækkelige til at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning for investorerne.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 3, nr. 1, består i, at et udkast til et prospekt eller udbudsdokument udleveres uden, at det fremgår tydeligt, at prospektet eller udbudsdokumentet ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 3, nr. 2, består i, at et udkast til et prospekt eller udbudsdokument udleveres uden, at det tydeligt fremgår, at oplysningerne i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 5, består i, at en forvalter med tilladelse ikke sikrer sig, at investorerne ikke kan erhverve andele i en alternativ investeringsfond, som forvalteren præmarkedsfører.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 7, består i, at en forvalter med tilladelse ikke opfylder meddelelsespligten i § 88 a, stk. 8.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 8, består i, at en forvalter med tilladelse indgår aftale med en tredjepart om præmarkedsføring af alternative investeringsfonde på vegne af forvalteren, og tredjeparten ikke har tilladelse som investeringsselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 9, består i, at en forvalter med tilladelse ikke sørger for, at præmarkedsføringen er tilstrækkeligt dokumenteret.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 88 a, stk. 1-3, 5 og 7-9, er bestyrelsen eller direktionen i en forvalter med tilladelse til at forvalte en alternativ investeringsfond.

Straf for overtrædelse af § 88 a, stk. 1-3, 5, og stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, vil kunne være bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 6

Til nr. 1 (fodnoten i lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres således, at det fremgår, at loven også gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU (cross border-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106.

Ændringen vil medføre, at det fremgår af fodnoten til loven, at dele af cross border-direktivet er implementeret i lov om investeringsfonde m.v. Det er de dele af direktivet, der omhandler oplysninger eller ændringer i oplysninger, som den danske UCITS skal angive i anmeldelse om markedsføring til Finanstilsynet og anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Til nr. 2 (§ 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det følger af § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS, der ønsker at markedsføre sine andele i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal sende en anmeldelse herom til Finanstilsynet. Anmeldelsen skal opfylde kravene i Kommissionens forordning nr. 584/2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Den danske UCITS skal i anmeldelsen oplyse, hvor de kompetente myndigheder i værtslandet elektronisk kan gøre sig bekendt med de dokumenter, som den danske UCITS skal vedlægge ansøgningen, eventuelle oversættelser heraf og senere ændringer af dokumenterne.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Artikel 93 er implementeret i § 28 i lov om investeringsforeninger, hvorfor det foreslås at ændre § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. og dermed gennemføre cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, i dansk ret.

Det foreslås at indsætte et *4. pkt*. i § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., hvoraf det fremgår, at anmeldelsen også skal indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende fakturaer og meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til at udføre opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og fortage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.

Den foreslåede tilføjelse vil medføre, at en dansk UCITS, der ønsker at markedsføre sine andele i en anden medlemsstat eller i et EØS-land, i anmeldelsen til Finanstilsynet også skal anføre oplysninger, som er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende meddelelser til den danske UCITS. I anmeldelsen skal den danske UCITS' adresse fremgå.

§ 28, stk. 1, er ved den gældende § 190, stk. 1, strafbelagt med bøde, hvorfor den danske UCITS ledelse kan straffes,

hvis den danske UCITS markedsføres, uden at dette er anmeldt til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, litra a, i cross border-direktivet.

Til nr. 3 (§ 28, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Det følger af § 28, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet fremsender den komplette dokumentation, som den danske UCITS har indsendt sammen med anmeldelsen i stk. 1, til de kompetente myndigheder i det land, hvor den danske UCITS agter at markedsføre sine andele. Finanstilsynet skal fremsende dokumentationen, senest 10 arbejdsdage efter at Finanstilsynet har modtaget anmeldelsen og den komplette dokumentation.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Artikel 93 er implementeret i § 28 i lov om investeringsforeninger, hvorfor det foreslås at ændre § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. og dermed gennemføre cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit.

Det foreslås at nyaffatte *§ 28, stk. 2*, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at den danske UCITS skal, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. stk. 1, eller en ændring vedrørende de andelsklasser, der skal markedsføres, give skriftlig meddelelse om ændringen til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysningerne, jf. 1. pkt., underrette den danske UCITS om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis ændringen medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.

Nyaffattelsen medfører, at den danske UCITS har en meddelelsespligt til Finanstilsynet og tilsynsmyndighederne i værtslandet, hvis de oplysninger, som er angivet i anmeldelsen om markedsføring, jf. § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., eller oplysninger om andelsklasser ændres. Den danske UCITS skal meddele Finanstilsynet ændringen, mindst en måned før ændringen iværksættes.

Nyaffattelsen medfører endvidere, at Finanstilsynet har en underretningspligt over for en dansk UCITS, hvis en ændring medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder UCITS-direktivet. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS inden for 15 dage fra modtagelsen af alle oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, litra b, 1. afsnit og 2. afsnit, 2. pkt., i cross border-direktivet.

Til nr. 4 (§ 28, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Artikel 93 er implementeret i § 28 i lov om investeringsforeninger, hvorfor det foreslås at ændre § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. for at implementere cross border-direktivets artikel 1, nr. 5.

Det foreslås at indsætte *stk. 3* i § 28 i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis den danske UCITS på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den danske UCITS eller inddrage den danske UCITS' tilladelse, jf. § 110. Finanstilsynet underretter herefter uden unødigt ophold de kompetente myndigheder i den danske UCITS' værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.

Det foreslåede stk. 3 medfører, at Finanstilsynet kan træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af et påbud fra Finanstilsynet i medfør af § 28, stk. 2, om, at det ikke må ske, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved den danske UCITS ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, herunder forbyde markedsføring af den danske UCITS eller inddrage den danske UCITS' tilladelse, jf. § 110.

Det foreslåede stk. 3 implementerer artikel 98 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, litra b, 3. afsnit, i cross border-direktivet og artikel 98 i UCITS-direktivet.

Til nr. 5 (§ 28 a, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke regler for danske UCITS' anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring, herefter markedsføringsaftaler.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 6, indsættes en

ny artikel 93 a i UCITS-direktivet vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler. Det foreslås at indsætte § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v. i kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v. for dermed at implementere artikel 93 a i UCITS-direktivet. Kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler grænseoverskridende virksomhed.

Det foreslås, at det skal følge af *§ 28 a, stk. 1*, *1. pkt.,* i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt andelsklasser, i en medlemsstat eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, for hvilken den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, og den danske UCITS har opfyldt følgende betingelser:

Den foreslåede § 28, stk. 1, 1. pkt., medfører, at en dansk UCITS kan indgive en anmeldelse til Finanstilsynet ved ophør af en markedsføringsaftale, som er anmeldt, jf. § 28, i lov om investeringsforeninger m.v., hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslås med *nr. 1*, at en af betingelserne for anvendelsen af stk. 1 vil være, at der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele, som besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentligt tilgængelig i mindst 30 arbejdsdage, og det er stilet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

Det foreslås med *nr. 2*, at en af betingelserne for anvendelsen af stk. 1 vil være, at hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS.

Det foreslås med *nr. 3*, at en af betingelserne for anvendelsen af stk. 1 vil være, at eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 nævnte anmeldelse. Fra anmeldelsesdatoen af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelsen om ophør i nævnte medlemsstat.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 1, 1. afsnit litra a-b samt litra c, 1. afsnit og 3. afsnit, 2. pkt., i cross border-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af *§ 28 a, stk. 2*, at de i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger klart skal beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. De i stk. 1, nr. 1 og 2 nævnte oplysninger skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, stk. 1, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat.

Bestemmelsen medfører, at det skal fremgå klart af anmeldelsen, hvilke konsekvenser det har for investorerne, hvis de ikke accepterer at blive indløst. Endvidere skal oplysninger i anmeldelsen stilles til rådighed på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor den danske UCITS bliver markedsført eller et sprog, som tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat har godkendt. Hvis medlemsstaten har flere officielle sprog, er det tilstrækkeligt at oplysningerne er til rådighed på et enkelt af sprogene.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 1, litra c., 2. afsnit og 3. afsnit, 1. pkt., i cross border-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af *§ 28 a, stk. 3*, i lov investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder oplysningerne, som er nævnt i stk. 1, nr. 1-3.

Det foreslås endvidere ved lovforslagets § 6, nr. 6, at manglende anmeldelse efter § 28 a, stk. 3, straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 2, i cross border-direktivet, som indfører en del af en ny § 93 a i UCITS-direktivet, i dansk ret.

Det foreslås, at i medfør af *§ 28 a, stk. 4*, i lov om investeringsforeninger m.v., skal Finanstilsynet sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 1, og til ESMA. Efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet skal sikre, at anmeldelsen, som modtages fra den danske UCITS er fuldstændig.

Bestemmelsen medfører endvidere, at Finanstilsynet har en forpligtelse til at videresende den fuldstændige anmeldelse til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor markedsføringen skal ophøre med at finde sted, samt til den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) senest 15 arbejdsdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse.

Endeligt medfører bestemmelsen, at Finanstilsynet får en underretningspligt over for den danske UCITS. Finanstilsy-

net skal underrette den danske UCITS, når anmeldelsen er videresendt.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 3, 1. afsnit, 1. pkt. og 2. afsnit, i cross border-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af *§ 28 a, stk. 5*, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII eller nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Der kan anvendes digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.

Bestemmelsen medfører, at den danske UCITS skal overholde de oplysningsforpligtelser, som følger af §§ 102-108 i lov om investeringsforeninger m.v. (afsnit VII i lov om investeringsforeninger) over for Finanstilsynet og over for investorer, der vedbliver med at investere i fonden trods ophør af markedsføringsaftalen.

Bestemmelsen medfører endvidere, at den danske UCITS kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation, når den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII i lov om investeringsforeninger m.v. eller nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII.

Den foreslåede bestemmelse i § 28 a, stk. 5, gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 4, og artikel 1, nr. 6, stk. 7, i cross border-direktivet.

Til nr. 6 (§ 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 190 i lov om investeringsforeninger m.v. er en strafbestemmelse, som regulerer straf for overtrædelse af en række bestemmelser i loven.

Det følger af § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at overtrædelse af de oplistede bestemmelser straffes med bøde.

Det foreslås, at *§ 190, stk. 1*, i lov om investeringsforeninger m.v., ændres således, at § 28, stk. 1 og 4, og § 28 a, stk. 3, fremgår af oplistningen, i stedet for § 28, stk. 1 og 3.

Ændringen vil medføre, at bestyrelsesmedlemmerne i en dansk UCITS kan straffes med bøde, hvis den danske UCITS ikke fremsender en anmeldelse om ophør af aftaler om markedsføring til Finanstilsynet, jf. § 28 a, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.

Herudover er ændringen en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 4, hvorefter der bliver indsat et stk. 3 i § 28, hvorefter stk. 3 og 4 bliver til stk. 4 og 5.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1 i hvidvaskloven)

Efter den gældende § 1, stk. 1, nr. 23-24, i hvidvaskloven er udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta og udbydere af virtuelle tegnebøger omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde. Hvidvasklovens § 2, nr. 15-17, omfatter definitioner af virtuelle tegnebøger, virtuel valuta og fiatvaluta.

Ved virtuel valuta forstås efter § 2, stk. 1, nr. 16 et digitalt udtryk for værdi, som ikke er udstedt eller garanteret af en centralbank eller en offentlig myndighed, ikke nødvendigvis er bundet til en lovligt oprettet valuta og ikke har samme retsstatus som valuta eller penge, men som accepteres af fysiske og juridiske personer som vekslingsmiddel, som kan overføres, lagres og handles elektronisk.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 10, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling. A, L 204, som fremsat, side 36.

Det foreslås i *§ 1, stk. 1, nr. 25-27,* at indsætte tre nye numre.

Det foreslås i *nr. 25,* at udbydere af veksling mellem en eller flere virtuelle valutaer omfattes af hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse omfatter de virksomheder og personer, som foretager en veksling af virtual valuta på vegne af en tredjemand.

Ved veksling af virtual valuta forstås alle former for veksling af virtuel valuta, både veksling til samme type af virtuel valuta og veksling til en eller flere andre typer af virtuel valuta.

Et eksempel på en aktivitet, som er omfattet af begrebet veksling af virtuel valuta, er, hvor en kunde, som ønsker at veksle sin virtuelle valuta af en type til en anden type. Kunden overfører valutaen til en udbyder af veksling mellem virtuelle valutaer, hvorefter udbyderen overfører den ønskede valuta til kunden. I disse tilfælde modtager udbyderen kundens valuta, inden vekslingen er gennemført. Der veksles ligeledes med virtuelle valuta i de tilfælde, hvor udbyde-

ren ikke modtager valutaen fra kunden, før vekslingen er gennemført. Her sker udvekslingen simultant ved en automatiseret og typisk mere decentral proces. Når en kunde vælger denne type tjeneste til at foretage en veksling, er det typisk for at undgå unødig modpartsrisiko til udbyderen af tjenesten, idet udbyderen af tjenesten ikke er i besiddelse af begge valutaer samtidig.

Der er ingen fiatvaluta involveret i vekslingen. Det er i øvrigt ikke nødvendigt for udbyderen af vekslingstjenesten at have en bankkonto for at gennemføre vekslingen.

Ved veksling mellem samme type af virtuel valuta forstås den situation, hvor en kunde veksler sin virtuelle valuta af en vis værdi til samme type virtuel valuta. Denne veksling sker typisk til en lidt mindre værdi, fordi der bliver fratrukket et gebyr til udbyderen. Dette svarer til den situation, hvor en kunde veksler f.eks. en 100 kr.seddel til 99 kroner.

Det kan imidlertid også svare til den situation, hvor en kunde veksler én 100 kr. seddel til en anden 100 kr. seddel. Her kan formålet med vekslingen være at øge anonymiteten og gøre det vanskeligere at følge transaktionshistorikken. FATF betegner denne form for virksomhedsaktivitet "mixers og tumblers. "For så vidt angår FATFs anbefalinger henvises nærmere til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.1.

Bestemmelsen omhandler endvidere situationer, hvor en kunde veksler én type af virtuel valuta til en anden type af virtuel valuta. Dette svarer til den situation, hvor en kunde veksler f.eks. danske kroner til Euro. Formålet med veksling mellem flere typer af virtuel valuta kan eksempelvis være, at kunden har brug for en specifik type virtuel valuta til at betale med, fordi kunden ønsker at handle med en virksomhed, som kun modtager den specifikke type virtuel valuta. Et andet eksempel kan være, at kunden handler i spekulationsøjemed og derfor ønsker at investere i forskellige typer af virtuel valuta ud fra et investeringsperspektiv. Baggrunden for dette er, at værdien på visse typer virtuelle valutaer er defineret af udbud og efterspørgsel, mens værdien på andre typer virtuel valuta er kurssikret mod eksempelvis den amerikanske dollar. Formålet med veksling mellem flere typer valutaer kan herudover være, at kunden ønsker at benytte sin virtuelle valuta som kollateral/pant/deponering for at opnå en modydelse, eksempelvis ved at stille sikkerhed for at kunne optage et lån eller for at kunne udnytte likviditet, som det kendes med pantebreve. Kunden overgiver herved retten til at disponere over sine virtuelle valuta og kan herved opfylde sin del af en aftale.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udbydere af veksling mellem en eller flere virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendskabsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner m.v. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Det betyder, at der skal gennemføres kundekendskabsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse. En forretningsforbindelse anses for at være etableret, når der eksempelvis er blevet oprettet en bruger hos udbyderen, eller i visse tilfælde først i forbindelse med at en transaktion skal gennemføres.

Ved dette lovforslags § 1, nr. 5, foreslås det, at der i § 10, nr. 2, tilføjes et *litra d,* hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion på 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 7 nr. 5.

Kravene til, hvornår kundekendskabsprocedurerne skal gennemføres, fremgår af hvidvasklovens § 10.

Det foreslås i *nr. 26*, at udbydere af overførsel af virtuel valuta omfattes af hvidvaskloven.

Bestemmelsen omfatter virksomheder og personer, som gennemfører transaktioner med virtuel valuta på vegne af tredjemand.

Ved overførsel af virtuel valuta forstås en centraliseret eller decentraliseret løsning, hvorefter en virtuel valuta flyttes fra én virtuel valutaadresse til en anden, eller hvis der sker skifte af ejerskab af den adresse eller wallet, hvor de virtuelle valutaer opbevares, uden der er tale om en egentligt overførsel. Dette kan eksempelvis ske ved ajourføring af en centraliseret hovedbog (også kaldet en off-chain transaktion).

Ved en centraliseret løsning vil beløbet, der sendes, være i virksomhedens besiddelse, mens det ved den decentrale løsning sker ved brug af virksomhedens system, uden at den virtuelle valuta kommer i virksomhedens varetægt. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 4, nr. 1.

Overførsel af virtuel valuta svarer til overførsel af fiatvalutaer fra én konto til en anden.

Den ydelse, som bestemmelsen regulerer, består i, at en kunde benytter en udbyders tjeneste til at gennemføre overførslen af den virtuelle valuta. Kunden beskytter typisk selv sin private kryptografiske nøgler, og udbyderen har dermed ikke mulighed for at disponere over de virtuelle valutaer (betegnet normalt som non-custodial). Kunden benytter herved udbyderens tjeneste til at overføre den virtuelle valuta til betalingsmodtageren. Et eksempel herpå kan være, at en person benytter sig af en udbyders tjeneste til at gennemføre

overførsler af virtuelle valuta på grund af en nemt tilgængelig brugergrænseflade. Et andet eksempel kan være, at kunden benytter sig af en anden funktionalitet, der er gjort tilgængelig i tilknytning til overførslen, eksempelvis generering af en faktura, der knytter sig til overførslen af den virtuelle valuta.

Den foreslåede bestemmelse omfatter udbydere af overførsel af virtuel valuta. Indikatorer på, at der er tale om en udbyder omfattet af denne lov, kan være, at tjenesten direkte gøres tilgængelig eksempelvis via en hjemmeside, der administreres eller ejes af den pågældende, at den pågældende modtager gebyr, i forbindelse med at tjenesten bruges, at den pågældende løbende leverer opdateringer af systemet, der bruges til at gennemføre overførsler, eller at den pågældende har bestemmende indflydelse på beslutninger, der vedrører tjenesten. En anden indikator er graden af centralisering, idet meget decentrale tjenester kan anses for at være en del af infrastrukturen, der som udgangspunkt ikke kan eller bør omfattes.

Den foreslåede bestemmelse regulerer således selve udbyderen af tjenesten, mens bestemmelsen og hvidvaskloven i øvrigt ikke regulerer den teknologi, hvorved overførslen sker.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udbydere af overførsel af virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendskabsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner m.v. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Dette betyder, at udbyderen skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse. Dette sker typisk, når kunden opretter sig som bruger hos udbyderen, eller i visse tilfælde først i forbindelse med at en transaktion skal gennemføres.

Ved dette lovforslags § 7, nr. 5, foreslås det, at der i § 10, nr. 2, tilføjes et *litra d*, hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover ved overførsel af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 7, nr. 5.

Kravene til, hvornår kundekendskabsprocedurerne skal gennemføres, fremgår af hvidvasklovens § 10.

Det foreslås i *nr. 27,* at udstedere af virtuel valuta omfattes af hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse omfatter virksomheder og personer, som udsteder virtuel valuta med henblik på overdragelse til tredjemand.

Virtuelle valutaer kan ud over at bruges som betalingsmiddel for varer og som spekulationsobjekt repræsentere en rettighed for den, der har adgang til at disponere over dem. Denne ret kan eksempelvis bestå i en stemmeret og retten til et udbytte fra en virksomhed, som det kendes fra aktier.

Retten kan også være udtryk for et ejerskab af et individuelt identificerbart fysisk eller digitalt aktiv, som det kendes fra tingsretten.

Ved udstedelse af virtuel valuta forstås den situation, hvor en virksomhed eller person udsteder virtuel valuta, som kan overdrages til tredjemand, hvilket typisk sker mod betaling, som det kendes fra kapitalselskabsretten, når en kapitalejer erhverver udstedte kapitalandele i et selskab. Det kan f.eks. være i form af en initial coin offering (ICO), som er en metode til at rejse kapital ved at udstede virtuelle valutaer (der også betegnes tokens eller coins), som tredjemand modtager til gengæld for sit indskud. Et eksempel herpå kan være en udsteder, som via en ICO ønsker at rejse kapital til sin virksomhed.

I nogle tilfælde sker udstedelsen af virtuelle valuta uden direkte involvering af en virksomhed eller person. Dette er bl.a. tilfældet, når kunden deponerer kollateralt og til gengæld modtager ny udstedt virtuel valuta. Ved en vurdering af om en virksomhed eller person omfattes af hvidvasklovens regler som udsteder, indgår bl.a. graden af decentralisering i vurderingen.

De virksomheder og personer, som indskyder kapital i virksomheden, modtager virtuelle valutaer, som repræsenterer en ret i virksomheden. Hvis den virtuelle valuta kan handles, repræsenterer den også en økonomisk værdi. Dårlig omsættelighed eller manglende efterspørgsel på de markeder, hvor den virtuelle valuta kan handles, ændrer ikke på, om det er en virtuel valuta. I forbindelse med gennemførelsen af en ICO, kan der tidligt i forløbet være tale om, at den, der indskyder kapital, alene modtager retten til at få virtuelle valutaer, som efterfølgende overdrages indskyderen, når udstedelsen af de virtuelle valutaer teknisk er gennemført.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udstedere af virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendskabsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner m.v. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Dette betyder, at udbyderen skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse. Dette sker typisk, når kunden opretter sig

som bruger hos udbyderen, eller i visse tilfælde først i forbindelse med at en transaktion skal gennemføres.

Ved lovforslagets § 7, nr. 5, foreslås det, at der i § 10, nr. 2, tilføjes et *litra d,* hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion på 1000 euro eller derover ved udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Kravene til, hvornår kundekendskabsprocedurerne skal gennemføres, fremgår af hvidvasklovens § 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.15 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 5 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 5 medfører, at erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, ikke må modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbydes forbundet.

Det foreslås, at *§ 5* ændres, så erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, ikke må modtage kontantbetalinger på 20.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbydes forbundet.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen og fortolkningen af denne vil i øvrigt være det samme som i den gældende lov. Det bemærkes, at det alene er beløbsgrænsen, der ændres.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 5 er erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af § 1, stk. 1, og den strafbare handling består i at modtage en kontantbetaling, på 20.000 kr. eller derover.

Der tilsigtes ikke med forslaget ændringer i de gældende bødeudmålingsprincipper, hvorefter bøden for overtrædelse af kontantforbuddet som udgangspunkt udmåles til 25 % af de beløb over beløbsgrænsen, som er modtaget i de enkelte handler, dog mindst 10.000 kr. Der henvises til de gældende bemærkninger for bødeudmåling, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 164, som fremsat, side 36.

Et eksempel på bødeudmåling kan være, at en erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af § 1, stk. 1, modtager en kontantbetaling på 30.000 kr. Beløbet, som overstiger den foreslåede beløbsgrænse er således 10.001 kr., og 25 % af beløbet udgør 2.500,25 kr. Her vil virksomheden ifalde en bøde på 10.000 kr. (minimumsbøden for overtrædelse af beløbsgrænsen).

Et andet eksempel på bødeudmåling kan være, at en erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af § 1, stk. 1, modtager en kontantbetaling på 70.000 kr. Beløbet, som overstiger den foreslåede beløbsgrænse, er således 50.001 kr., og virksomheden vil ifalde en bøde på 12.500,25 kr. (25 % af det beløb, som overstiger beløbsgrænsen).

Til nr. 3 (§ 7, stk. 2, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 7, stk. 2*,* medfører, at den daglige ledelse i de virksomheder, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger om virksomhedens risikoeksponering på vegne af virksomheden, som virksomhedens hvidvaskansvarlige i henhold til § 8, stk. 2, § 17, stk. 2, nr. 5, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3. Det fremgår af bestemmelsen, at personen kan være medlem af virksomhedens daglige ledelse. Personen skal endvidere have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Endelig skal personen have et tilstrækkeligt godt omdømme og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås at udvide *§ 7, stk. 2*, *1. pkt.,* således, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta bliver omfattet § 7, stk. 2, da anvendelsesområdet for hvidvaskloven foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta skal udpege en hvidvaskansvarlig.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 7, stk. 2, er virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, og den strafbare handling består i ikke at have udpeget en person med fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden eller en person, der har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen kan være, hvor en virksomhed har udpeget en ansat, der ikke har indgående kendskab til virksomhedens risiko, eller hvor en virksomhed ikke har givet personen fuldmagt til at tegne virksomheden.

Til nr. 4 (§ 10, nr. 2, litra c, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 23, fastsætter, at udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta er omfattet af hvidvaskloven.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 10, nr. 2, litra c, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion på 500 euro eller derover ved valutaveksling, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Det følger af bemærkningerne til § 1, nr. 5 at § 10, nr. 2, litra c, også gælder ved veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, A, L 204, som fremsat, side 29.

Det foreslås, at *§ 10, stk. 1, nr. 2, litra c,* ændres således, at det fremgår, at bestemmelsen også omfatter veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre, at udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta skal gennemføre kundekendskabsprocedurer på enkeltstående transaktioner på 500 euro eller derover.

Til nr. 5 (§ 10, nr. 2, litra d, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 10, stk. 1, nr. 2, litra a-c, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet, på mindst 15.000 euro, mere end 1.000 euro i form af en pengeoverførsel, og 500 euro eller derover ved valutaveksling.

I dette lovforslag § 7, nr. 1, foreslås det, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta omfattes af hvidvasklovens anvendelsesområde. Det betyder, at de vil blive omfattet af hvidvasklovens §§ 10-21 om gennemførelse af kundekendskabsprocedurer.

Det foreslås, at der i § 10, nr. 2, tilføjes et nyt *litra d,* hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta, og udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 og 7 (§ 38, stk. 3 og 6, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 38 omhandler tavshedspligt i forbindelse med undersøgelser og underretninger i henhold til §§ 25 og 26. Bestemmelsen omhandler endvidere, hvornår virksomheder og personer kan udveksle sådanne oplysninger uden at bryde tavshedspligten.

Det fremgår af hvidvasklovens § 38, stk. 3, at oplysninger om, at der er givet underretning efter hvidvasklovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 eller 24, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, vil medføre, at anvendelsesområdet for hvidvaskloven udvides til også at omfatte udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

På den baggrund foreslås anvendelsesområdet for lovens *§ 38, stk. 3*, ændret således, at oplysninger om, at der er givet underretning efter hvidvasklovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 eller 23-27, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 38, stk. 6, at oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23 og 24, forudsat at oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, at modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og at modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområ-

de foreslås udvidet med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås *§ 38, stk. 6*, ændret, så oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23 eller 24, forudsat at oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, at modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og at modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger, vil blive udvidet til også at omfatte udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

Til nr. 8 (§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53 og § 54, stk. 1 og 2 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i § 47, stk. 1, 1. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet skal påse, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås *§ 47, stk. 1*, så Finanstilsynet skal påse, at også virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, overholder de i den gældende § 47, stk. 1, nævnte love og regler udstedt i medfør heraf samt forordninger.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 49, stk. 1, medfører, at virksomheder og personer, der er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Omfattet af bestemmelsen er således de virksomheder, der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås det, at *§ 49, stk. 1, 1. pkt.,* ændres så det fremgår, at det er virksomheder og personer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse, der skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det betyder, at med udvidelsen af § 49, stk. 1, hvorved udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta omfattes, vil de oplysninger, som Finanstilsynet kan hente direkte hos den underlagte virksomhed eller person tilsvarende kunne indhentes hos leverandører eller underleverandører. Formålet med at omfatte leverandører og underleverandører er således, at Finanstilsynets indhentelse af oplysninger ikke kan hindres eller omgås ved outsourcing.

Den gældende bestemmelse i § 51 fastsætter, at Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, eller forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 51*, så Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist også kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 25-27, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i den gældende § 51, nævnte love, regler udstedt i medfør heraf samt forordninger.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet kan udstede et påbud i de situationer, hvor udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta skal efterleve en bestemt adfærd eller handling fremover. Det kan både skyldes, at en virksomhed eller person handler i strid med loven, eller at en virksomhed eller person undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter loven.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 51 a, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme, eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre *§ 51 a*, *stk. 1*, så Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist også kan påbyde de virksomheder

og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1 25-27, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme, eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Den gældende bestemmelse i § 51 b, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Er overtrædelsen foregået helt eller delvis i en virksomheds udenlandske filial, kan påbuddet udstrækkes til at omfatte filialen.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 51 b*, *stk. 1 1. pkt.,* således at Finanstilsynet også kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 25-27, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 53 fastsætter, at for virksomheder, som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, kan erhvervsministeren fastsætte regler om disse virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 53,* så bestemmelsen fastsætter, at for virksomheder, som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23-27, kan erhvervsministeren fastsætte regler om disse virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Forslaget vil indebære, at de virksomheder, der er omfattet af lovforslaget i henhold til § 55, stk. 1, skal offentliggøre de reaktioner, som Finanstilsynet giver efter § 47, stk. 1 og 2, eller § 51.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 54, stk. 1, medfører, at har en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og er disse kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og hvis Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 54, stk. 1*, så bestemmelsen omfatter virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27.

Det betyder, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta omfattes af Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse. Finanstilsynets adgang hertil er dog betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden eller personen offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden eller personen skal offentliggøre de berigtigende oplysninger.

Den gældende bestemmelse i § 54, stk. 2, fastsætter, at hvis en virksomhed eller person omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, ikke berigtiger oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet, der er meddelt efter stk. 1.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med hvidvasklovens § 49, stk. 2, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de omfattede virksomheders og personers kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de omfattede virksomheders og personers forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger i tilfælde, hvor en virksomhed eller en person har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden eller personen, og hvor virksomheden eller personen ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 54, stk. 2*, så den omfatter virksomheder eller

personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27.

Dette betyder, at Finanstilsynets adgang til at offentliggøre påbuddet også vil omfatte udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta. Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens eller personens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Til nr. 9 (§ 47, stk. 3, og § 50, stk. 2, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i § 47, stk. 3, fastsætter, at Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 47, stk. 3,* så forpligtelserne for Finanstilsynet, som følger af den gældende § 47, stk. 3, udvides til også at omfatte virksomheder og personer omfattet af den i hvidvaskloven foreslåede § 1 nr. 25-27.

Beføjelser til at meddele og inddrage tilladelser m.v. henhører under hjemlandsmyndighedens kompetence. Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i andre lande inden for EU/EØS om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 23-27, der er under tilsyn i et andet land inden for EU/EØS. Samtidig skal Finanstilsynet samarbejde med værtslandet ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner i værtslandet af en dansk virksomhed.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 2, at Finanstilsynet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås det at ændre *§ 50, stk. 2*, så forpligtelserne for Finanstilsynet, som følger af den gældende § 50, stk. 2, udvides til også at omfatte virksomheder og personer omfattet af den i hvidvaskloven foreslåede § 1 nr. 25-27.

De nævnte foreslåede ændringer af bestemmelserne i § 47, stk. 3, og § 50, stk. 2, er en konsekvens af, at Finanstilsynet fremover skal føre tilsyn med udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

Til nr. 10 (§ 48, stk. 2, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 48, stk. 2, medfører en registreringspligt hos Finanstilsynet for de virksomheder, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 23 og 24.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås *§ 48, stk. 2*, indsat så virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 23-27, ligeledes skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter. Anmeldelse skal ske, selvom aktiviteten ikke er virksomhedens eller personens hovedaktivitet.

Anmeldelsespligten har til formål, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med virksomheder og personer, der udbyder henholdsvis veksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer, virtuelle tegnebøger, udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

Overtrædelse af den gældende bestemmelse i § 48, stk. 2, er strafbelagt, jf. hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af hvidvasklovens § 48, stk. 2, er virksomheder og personer, der udbyder tjenester med virtuelle valutaer, som angivet i § 1, stk. 1, nr. 23-27. Den strafbare handling består i ikke at foretage en registrering hos Finanstilsynet, inden aktiviteten udøves.

Til nr. 11 (§ 52 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 52 medfører, at Finanstilsynet, for virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, vil medføre, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og

udstedere af virtuel valuta omfattes af hvidvaskloven. Det følger endvidere af lovforslagets § 1, nr. 9, at virksomheder og personer, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter. Udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta bliver således omfattet af hvidvasklovens regler om registreringer.

Som en konsekvens af at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås *§ 52* ændret, således at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system, for virksomheder, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 23-27, således, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 25-27, ligeledes skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter. Anmeldelse skal ske, selvom aktiviteten ikke er virksomhedens eller personens hovedaktivitet.

Der er således tale om en udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen som følge af dette lovforslags § 7, nr. 1. Dette vil medføre, at Finanstilsynet for udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal registreres.

Finanstilsynet har med hjemmel i § 52 udstedt bekendtgørelse nr. 1346 af 9. december 2019 om anmeldelse og registrering af virksomheder og personer i Finanstilsynets hvidvaskregister, Bekendtgørelsen fastsætter nærmere regler om, hvilke virksomheder og personer der skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres virksomhed, hvilke oplysninger der skal indsendes til Finanstilsynet til brug for registrering, samt hvordan disse skal indsendes. Finanstilsynet vil ændre bekendtgørelsen, således at den tillige omfatter virksomheder og personer nævnt i den foreslåede § 1, stk. 1, nr. 25-27.

Til nr. 12 (§ 55, stk.1, 1.pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af den gældende § 55, stk. 1, 1. pkt., at reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, eller § 51 eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside.

Af § 51 b, som blev indført ved ændring af hvidvaskloven i 2019, jf. § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven følger, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at *§ 55, stk. 1, 1. pkt.,* ændres, således at § 51 b indsættes i oplistningen. Det vil indebære, at reaktioner givet efter § 51 b, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside.

Til nr. 13 (§ 55, stk. 2, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af den gældende § 55, stk. 1, i hvidvaskloven, at reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, eller § 51 eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 6. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.

Den gældende bestemmelse i § 55, stk. 2, i hvidvaskloven medfører, at offentliggjorte reaktioner forbliver på Finanstilsynets hjemmeside i 5 år efter offentliggørelse. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Finanstilsynets hjemmeside i det nødvendige tidsrum, jf. 2. pkt.

Bestemmelsen implementerer artikel 60, stk. 3, i 4. hvidvaskdirektiv. Der er tale om en tekstnær implementering af artikel 60, stk. 3.

Det foreslås, at *§ 55, stk. 2, 1. pkt*., præciseres, så det fremgår af bestemmelsen, at offentliggjorte reaktioner forbliver på Finanstilsynets hjemmeside i *mindst* 5 år efter offentliggørelse.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre, at reaktioner offentliggjort af Finanstilsynet efter § 55, stk. 2, skal forblive på Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år efter offentliggørelsen. Der er fortsat tale om en direktivnær implementering af artikel 60, stk. 3, i 4. hvidvaskdirektiv, som ikke fastsætter en øvre grænse for, hvornår reaktionerne skal fjernes fra Finanstilsynets hjemmeside, men derimod fastsætter en minimumsgrænse for, hvor længe reaktionerne skal forblive på hjemmesiden.

Til nr. 14 (§ 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt., indeholder hjemmel til at fastsætte bøde for bl.a. visse overtrædelser af hvidvaskloven. I stk. 2 er der fastsat en forhøjet strafferamme på fængsel i indtil 2 år for særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af visse bestemmelser i hvidvaskloven.

Hvidvasklovens § 49, stk. 2, om pligt til at berigtige oplysninger over for Finanstilsynet trådte i kraft den 10. januar 2020. Overtrædelse af berigtigelsespligten er omfattet af den forhøjede strafferamme i hvidvasklovens § 78, stk. 2, og kan derfor efter omstændighederne sanktioneres med fængsel i indtil 2 år. Overtrædelse af bestemmelsen er imidlertid ved en fejl ikke tilføjet rækken af bestemmelser i hvidvasksloven, hvor overtrædelse efter den almindelige strafferamme i bestemmelsens stk. 1, 2. pkt. kan være forbundet med bødestraf.

Det foreslås på den baggrund i *§ 78, stk. 1, 2. pkt.,* at overtrædelse af bl.a. hvidvasklovens § 49, stk. 2, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Forslaget har til hensigt at sikre, at overtrædelse af berigtigelsespligten i § 49, stk. 2, ikke kun vil være strafbar, hvis der foreligger et groft eller omfattende forsætligt forhold af manglende berigtigelse.

Til § 8

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af MiFID II. Det fremgår endvidere af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at der i loven er medtaget visse bestemmelse fra MiFIR.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder ændres, således at det fremgår, at MiFID II er ændret ved omnibusdirektivet, og at MiFIR er ændret ved omnibusforordningen, således at det er klart, at disse EU-retsakter er indarbejdet i lov om kapitalmarkeder i det omfang, det er relevant, herunder at dele af loven er ændret som følge af de ændrede EU-retsakter.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af den gældende § 1, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder gælder reglerne i kapitel 26-30 for udbydere af dataindberetningstjenester, der for juridiske personer har hjemsted i Danmark, og som for fysiske personer har hovedkontor i Danmark.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, stk. 1, artikel 1, stk. 3, litra d, artikel 1, stk. 4, litra c, og artikel 1, stk. 6, i MiFID II. Artikel 1, stk. 1, i MiFID II ændres ved artikel 1, stk. 1, i omnibusdirektivet ved, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af artikel 1, stk. 1, i omnibusforordningen.

Det foreslås, at *§ 1, stk. 7,* i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Forslaget skal sikre, at der ikke vil komme dobbeltregulering på området og er en konsekvens af, at kapital 26-30 i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet. Herefter vil det ikke længere være relevant at have § 1, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder.

Ændringen implementerer artikel 4, stk. 1, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 3, nr. 12, 13 og 15, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Den gældende § 3, nr. 12, definerer levering af dataindberetningstjenester og er en implementering af bilag 1, afsnit D, i MiFID II, som udgår af MiFID II, jf. artikel 1, stk. 11, i omnibusdirektivet.

Den gældende § 3, nr. 13, definerer udbyder af dataindberetningstjenester og er en implementering af artikel 4, stk. 1, nr. 63, i MiFID II, som udgår af MiFID II, jf. artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Den gældende § 3, nr. 15, definerer udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) og er en implementering af artikel 4, stk. 1, nr. 53, i MiFID II, som udgår af MiFID II, jf. artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Det foreslås, at *§ 3, nr. 12, 13* og *15,* i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og

ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner.

Fremover vil definitionen af udbydere af dataindberetningstjenester samt CTP'er fremgå af MiFIR, jf. artikel 4, litra a, nr. iii) og iv), i omnibusforordningen, mens definitionen om levering af dataindberetningstjenester ikke overføres.

Der ses derfor ikke behov for, at disse fortsat fremgår af lov om kapitalmarkeder.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 2, litra b, og artikel 1, stk. 11, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 3, nr. 12, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Den gældende § 3, nr. 14, definerer en godkendt offentliggørelsesordning (APA) som en fysisk eller juridisk person, der efter denne lov har tilladelse til at udøve virksomhed med offentliggørelse af efterhandelsdata på vegne af fondsmæglerselskaber i medfør af artikel 20 og 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Det foreslås, at *§ 3, nr. 14,* som bliver nr. 12, nyaffattes således, at en godkendt offentliggørelsesordning (APA) defineres som en godkendt offentliggørelsesordning (APA) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner.

Fremover vil definitionen af en godkendt offentliggørelsesordning (APA) være omfattet af MiFIR, jf. artikel 4, litra a, nr. iii), i omnibusforordningen. Det foreslås derfor, at definitionen i lov om kapitalmarkeder indeholder en henvisning til definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i MiFIR.

Artikel 2, stk. 1, nr. 34, i MiFIR kommer med omnibusforordningen til at definere en godkendt offentliggørelsesordning eller APA som en person, der er godkendt efter denne forordning til at udøve virksomhed, der består i at offentliggøre handelsindberetninger på vegne af investeringsselskaber i medfør af artikel 20 og 21.

Årsagen til, at bestemmelsen ikke foreslås ophævet, er, at der efter overgangen af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fra MiFID II til MiFIR fortsat vil være APA'er, der vil være underlagt nationalt tilsyn, hvis de har begrænset relevans for det indre marked. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor vil disse stadig være omfattet af regler i lov om kapitalmarkeder, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt fortsat at have en definition af en APA.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 3, nr. 13, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Den gældende § 3, nr. 16, definerer en godkendt indberetningsmekaniske (ARM) som en fysisk eller juridisk person, der efter denne lov har tilladelse til på vegne af fondsmæglerselskaber at udøve virksomhed, der består i at levere data om transaktioner til Finanstilsynet og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Det foreslås, at *§ 3, nr. 16,* som bliver nr. 13, nyaffattes således, at en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) defineres som en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og

ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner.

Fremover vil definitionen af en godkendt indberetningsmekaniske (ARM) være omfattet af MiFIR, jf. artikel 4, litra a, nr. iii), i omnibusforordningen. Det foreslås derfor, at definitionen i lov om kapitalmarkeder indeholder en henvisning til definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i MiFIR.

Artikel 2, stk. 1, nr. 36, i MiFIR kommer med omnibusforordningen til at definere en godkendt indberetningsmekanisme eller ARM som en person, der er godkendt efter denne forordning til på vegne af investeringsselskaber at udøve virksomhed, der består i at levere indberetningsoplysninger om transaktioner til de kompetente myndigheder eller Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Årsagen til, at definitionen ikke foreslås ophævet, er, at der efter overgangen af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fra MiFID II til MiFIR fortsat vil være ARM'er, der vil være underlagt nationalt tilsyn, hvis de har begrænset relevans for det indre marked. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor vil disse fortsat være omfattet af regler i lov om kapitalmarkeder, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt fortsat at have en definition af en ARM.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 3, nr. 36 og 37, i lov om kapitalmarkeder)

Bestemmelsen i § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Det foreslås, at der i § 3 indsættes et *nr. 36,* hvorefter en afregningskonto skal forstås som en konto i en centralbank, et afregningsfirma eller et depot hos en værdipapircentral (CSD) til anbringelse af midler eller værdipapirer samt til afregning af transaktioner mellem deltagerne i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem eller et interoperabelt system.

Med den foreslåede definition vil en afregningskonto omfatte pengekonti i centralbanker, herunder Nationalbanken, eller depoter til opbevaring af værdipapirer i en værdipapircentral.

Et afregningsfirma er defineret i artikel 2, litra d, i finalitydirektivet og er en enhed, som stiller afregningskonti til rådighed for institutter og/eller en central modpart, der deltager i systemer, som anvendes til afregning af overførselsordrer inden for sådanne systemer, og som eventuelt yder kredit til brug for afregningen.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, litra l, i finalitydirektivet.

Det foreslås, at der i § 3 indsættes et *nr. 37,* hvorefter en forretningsdag skal forstås som både dag- og natafvikling omfattende alle hændelser, der forekommer i løbet af et systems forretningsmæssige cyklus.

Med den foreslåede definition vil en forretningsdag i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem og et interoperabelt system omfatte både dag- og natafvikling i systemet.

Det er ikke ualmindeligt, at systemer arbejder med forretningsdøgn, der ikke følger kalenderdøgnet. Et afviklingsdøgn kan eksempelvis begynde kl. 18.00 for handler, der skal gennemføres med effekt pr. dagen efter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, litra n, i finalitydirektivet.

Til nr. 7 (§ 56, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 56 indeholder reglerne om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er.

Det følger af den gældende § 56, stk. 1, 1. pkt., at bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er ikke uberettiget må røbe, hvad de under udøvelsen af deres stilling eller hverv har fået kundskab om.

Det følger af den gældende § 56, stk. 1, 2. pkt., at hvis en udbyder af dataindberetningstjenester drives som enkeltmandsvirksomhed, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse på indehaveren.

Det foreslås at ændre *§ 56, stk. 1, 1. pkt.,* således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet.

En APA eller ARM kan få tilladelse og dermed være under

tilsyn fra Finanstilsynet, når de kriterier, der er fastsat for at identificere de ARM'er og APA'er, der som en undtagelse fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked er underlagt tilladelse og tilsyn fra en kompetent myndighed i et medlemsland, er opfyldt, jf. artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Kommissionen er tillagt beføjelse til at vedtage deleregerede retsakter, som skal fastsætte kriterierne. Det er endnu ikke sket, og kriterierne kendes derfor ikke på fremsættelsestidspunktet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester.

Derfor er der nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for de APA'er og ARM'er, der fortsat er underlagt nationalt tilsyn. Det gælder bl.a. reglerne om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte i en APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, som således fortsat skal overholde reglerne om tavshedspligt som fastsat i § 56 i lov om kapitalmarkeder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 56, stk. 1, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 154.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 56, stk. 2 og 3, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 56 indeholder reglerne om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er.

Det følger af den gældende stk. 1, at bestyrelsesmedlemmer og revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er) og værdipapircentraler (CSD'er) ikke uberettiget må røbe, hvad de under udøvelsen af deres stilling eller hverv har fået kundskab om. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som enkeltmandsvirksomhed, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse på indehaveren.

Det følger af den gældende stk. 2, at tavshedspligten i stk. 1 ikke er til hinder for, at en virksomhed omfattet af stk. 1 som led i et samarbejde med andre virksomheder omfattet af stk. 1, et reguleret marked for finansielle instrumenter i et EU-/EØS-land m.v. eller et af Finanstilsynet anerkendt udenlandsk reguleret marked, udbyder af dataindberetningstjenester, CCP og CSD videregiver oplysninger til disse, hvis oplysningerne er undergivet tilsvarende tavshedspligt hos modtagerne.

Det følger af den gældende stk. 3, at tavshedspligten i stk. 1 tillige omfatter oplysninger, som en virksomhed omfattet af stk. 1 modtager fra andre virksomheder omfattet af stk. 1 eller udenlandske regulerede markeder, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er med angivelse af, at oplysningerne er hemmelige eller fortrolige, eller hvor dette følger af oplysningernes karakter.

Det foreslås at ændre *§ 56, stk. 2* og *3,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om tavshedspligt. En APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, skal således fortsat overholde reglerne om tavshedspligt i § 56 i lov om kapitalmarkeder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 56, stk. 2 og 3, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155, side 154.

Bestemmelsen har betydning i de situationer, hvor modtageren af fortrolige oplysninger ikke i forvejen er pålagt tavshedspligt i medfør af den finansielle lovgivning. Ligesom for stk. 1 kan videregivelse af fortrolige oplysninger kun ske, hvis videregivelsen er berettiget.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 57, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 57 i lov om kapitalmarkeder vedrører indsendelse af revisionsprotokollat og årsrapporter. Det følger af stk. 1, 1. pkt., at for en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester, en CCP, en CSD eller et registreret betalingssystem skal revisors revisionsproto-

kollat vedrørende årsrapporten, samt for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschefs revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, indsendes til Finanstilsynet senest samtidig med indrapportering af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås at ændre *§ 57, stk. 1 1. pkt.,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b i omnibusforordningen.

Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om indsendelse af revisionsprotokollater og årsrapporter.

Formålet med § 57 er at sikre, at Finanstilsynet får tilsendt relevante oplysninger om virksomheden i form af revisionsprotokollater m.v. Ændringen sikrer, at en APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, fortsat skal overholde reglerne om at indsende revisionsprotokollater og årsrapporter, som Finanstilsynet bruger i det løbende tilsyn med de pågældende virksomheder. Der henvises til de oprindelige bemærkninger til § 57, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 155.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10-13 (overskriften før § 57 a og § 57 a, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 57 a vedrører oplysningspligt for eksterne revisorer for operatører af et reguleret marked og udbydere af dataindberetningstjenester.

Den gældende § 57 a, stk. 1, nr. 1, forpligter en ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste til straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende virksomheden, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører virksomheden.

Det følger af den gældende § 57 a, stk. 1, nr. 2, at oplysningspligten tillige indtræder ved forhold, som påvirker virksomhedens fortsatte aktivitet.

Det følger af den gældende § 57 a, stk. 2, at meddelelsespligten omfatter ethvert forhold og enhver afgørelse omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.

Bestemmelsen er en implementering af artikel 77 i MiFID II.

Det foreslås at ændre *overskriften* før § 57 a således, at udbydere af en dataindberetningstjeneste ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM).

Det foreslås endvidere at ændre *§ 57 a, stk. 1,* således, at en udbyder af en dataindberetningstjeneste ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM). I *§ 57 a, stk. 1, nr. 1* og *2,* foreslås at ændre udbyderen af en dataindberetningstjenestes til den godkendte offentliggørelsesordnings (APA) eller den godkendte indberetningsmekanismes (ARM).

Endelig foreslås *§ 57, stk. 2,* ændret således, at udbydere af en dataindberetningstjeneste ændres til den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslagene er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fremover vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om den eksterne revisors meddelelsespligt. En ekstern revisor for en APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, skal således

fortsat overholde reglerne om meddelelsespligten, som er fastsat i § 57 a i lov om kapitalmarkeder.

I praksis vil der eksempelvis straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor til Finanstilsynet, hvis den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste eksempelvis opdager alvorlige problemer med - eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med - tekniske funktioner, it-sikkerhed eller manglende styring af væsentlige processer, jf. § 57 a, stk. 1, nr. 1 og 2.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 7, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 og 15 (§ 58, stk. 1, 1. pkt., stk. 4 og 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 58 i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne for oprettelsen af en whistleblowerordning for operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester og værdipapircentraler (CSD).

Det følger af den gældende stk. 1, at en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) skal have en ordning, hvorefter virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det følger af den gældende stk. 4, at hvis en ansat eller en tidligere ansat og en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester eller en værdipapircentral (CSD) indgår en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, til offentlige myndigheder.

Det følger af den gældende stk. 5, at uanset stk. 4 er den ansatte eller tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, til offentlige myndigheder, selv om et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og operatøren af et reguleret marked, udbyderen af dataindberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD).

Bestemmelsen er blandt andet en implementering af artikel 73, stk. 2, i MiFID II, som ikke ændres ved omnibusdirektivet.

Det foreslås at ændre *§ 58, stk. 1, 1. pkt.* og *stk. 4,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet. Derudover foreslås *§ 58, stk. 5, 1. pkt.,* ændret således, at udbyderen af dataindberetningstjenester ændres til den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om virksomhedernes whistleblowerordning. En APA eller en ARM under tilsyn af Finanstilsynet, skal således fortsat have en whistleblowerordning som fastsat i § 58 i lov om kapitalmarkeder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 58, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 155.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16 (§ 58, a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 58 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder udpeger Finanstilsynet mindst hvert andet år de operatører af markeds-

pladser og centrale modparter (CCP'er), der er operatører af væsentlige tjenester. I medfør af § 58 a, stk. 2, skal Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen lægge vægt på, at de tjenester, der leveres, er væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, at leveringen af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer, og at en hændelse vil få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Det foreslås at indsætte et nyt punkt i *§ 58 a, stk. 1,* i lov om kapitalmarkeder, hvoraf fremgår, at Finanstilsynets mulighed for at udpege operatører af markedspladser som operatører af væsentlige tjenester også gælder for filialer af udenlandske operatører af markedspladser.

Lovforslaget implementerer betragtning 21 i præamblen til NIS-direktivet i direktiv nr. 1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (NIS-direktivet).

En operatør af en markedsplads kan enten være en operatør af et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF). Lov om kapitalmarkeder giver ikke mulighed for, at en operatør af et reguleret marked, der er meddelt tilladelse hertil i et andet EU-/EØS-land eller et land udenfor EU/EØS kan få tilladelse til at drive en markedsplads her i landet igennem en filial. Den udenlandske operatør skal have tilladelse som operatør af et reguleret marked fra Finanstilsynet, på samme vis som en dansk virksomhed ville skulle, og opfylde de krav, der stilles til en sådan tilladelse, jf. § 127 i lov om kapitalmarkeder.

Derimod kan et investeringsselskab eller et kreditinstitut med hjemsted i et andet land indenfor eller udenfor EU/EØS få tilladelse til at drive en MHF eller OHF igennem en filial her i landet, jf. henholdsvis § 30, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 33 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne udpege filialer af udenlandske operatører af markedspladser, som operatører af væsentlige tjenester, såfremt disse opfylder kriterierne herfor i medfør af § 58 a, stk. 2. Bliver en filial udpeget som operatør af væsentlige tjenester, skal virksomheden bl.a. underrette Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

I forhold til centrale modparter (CCP'er) gælder en tilladelse hertil i hele EU, jf. artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Desuden fremgår det af artikel 25, stk. 1, i forordningen, at en CCP, der er etableret i et tredjeland, kan levere clearingydelser til clearingmedlemmer eller handelspladser, der er etableret i Unionen, hvis CCP'en er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). På baggrund heraf findes det ikke nødvendigt at tilføje filialer af CCP'er til bestemmelsen i § 58 a, stk. 1.

Til nr. 17 (§ 62 a i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 62, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing af drift af et reguleret marked. Bestemmelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Det følger af den kommende lov om MitID og NemLog-in, at MitID-løsningen defineres som den danske nationale elektroniske identifikationsordning. MitID-løsningen kan også betegnes som en eID-ordning eller eID-løsning. Med løsningen kan der foretages elektronisk identifikation. Løsningen fungerer derved som en autentifikationstjeneste af privatpersoners digitale identiteter. MitID-løsningen er den nationale identitetsgarant for privatpersoner.

Ved overgangen fra NemID til MitID sker der en række ændringer i den fællesoffentlige digitale infrastruktur. En central ændring medfører, at MitID-løsningen fremadrettet alene vil udgøre en autentifikationsløsning, hvor NemID-løsningen også indeholdt digital signatur. Dette medfører, at hvor der tidligere var lighed mellem NemID og digital signatur, vil der fremadrettet skulle anvendes serviceområdet Digital Signatur i NemLog-in til den offentlige digitale underskrift baseret på autentifikation med MitID.

Det følger af den kommende lov om MitID og NemLog-in, at autentifikation defineres som en proces, som genkender og verificerer en digital identitet gennem anvendelse af et elektronisk identifikationsmiddel.

Med NemID-løsningen kunne en tjenesteudbyder henvende sig til leverandøren af NemID-løsningen og blive tilsluttet løsningen. MitID-løsningen vil fungere anderledes på dette punkt, idet en tjenesteudbyder i stedet skal anvende en broker, der fungerer som bindeled mellem tjenesteudbyderen og MitID-løsningen, hvor autentifikationen sker. I NSIS-standarden, som lægges til grund for den offentlige digitale infrastruktur, defineres en identitetsbroker som formidler af en autentificeret digital identitet til tredjeparter på baggrund af en autentifikation verificeret af brokeren selv eller eventuelt af en anden tredjepart. MitID-løsningen vil således være baseret på et brokerkoncept, som indebærer, at tjenesteudbydere i stedet for at tilgå MitID-løsningen direkte, tilgår løsningen gennem en broker. MitID-brokere skal være certificerede i henhold til foruddefinerede krav for at kunne tilslutte sig MitID. Der stilles dog kun krav om NSIS-anmeldelse for brokere, der ønsker at indgå i den offentlige digitale infrastruktur.

Autentifikationen, som genkender og verificerer en digital identitet, sker i MitID-løsningen. Den digitale signatur vil derimod skulle udvikles af den individuelle broker eller kan tilkøbes som en service fra den offentlige broker i NemLog-in eller fra andre brokere i markedet.

Det foreslås i *§ 62 a,* at regler fastsat i medfør af § 62, stk. 2, ikke gælder for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i bekendtgørelsen, der er udstedt i medfør af § 62, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder ikke skal finde anvendelse for et reguleret marked, når de anvender MitID-løsningen til at foretage autentifikation af en bruger.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med § 3, stk. 2, i den kommende lov om MitID og NemLog-in, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen stiller MitID til rådighed for privatpersoner og erhvervsbrugere, hvis disse opfylder betingelserne for udstedelse af MitID i medfør af § 4, stk. 2. Der vil således i medfør af samme lovforslags § 4, stk. 2, blive fastsat regler om udstedelse af MitID, som bl.a. et reguleret marked vil skulle overholde ved anvendelsen af MitID.

For at undgå en uhensigtsmæssig forskelsbehandling af virksomheders brug af MitID, herunder at et reguleret marked vil skulle opfylde både de aftaler, der indgås for at overholde den kommende lov om MitID og NemLog-in, og regler i outsourcingbekendtgørelserne på det finansielle område foreslås det, at outsourcingbekendtgørelserne ikke skal kunne finde anvendelse.

Et reguleret marked vil således kunne anvende MitID-løsningen til autentifikationen af dets kunder, altså til at genkende og verificere en kundes digitale identitet. Et reguleret marked vil dog stadig have behov for at udvikle en løsning til digitale signaturer og log-in-løsninger til eksempelvis netbank. Et reguleret marked vil skulle anvende en broker, som kan formidle en autentificeret digital identitet på baggrund af autentifikationen. For et reguleret marked vil broker-rollen eksempelvis kunne varetages af en it-virksomhed, der har specialiseret sig i at udbyde digitale identitetstjenester.

Forholdet mellem det regulerede marked og brokeren vil stadig være omfattet af regler i outsourcingbekendtgørelsen, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Der vil imidlertid kunne opstå usikkerhed om, hvorvidt forholdet mellem et reguleret marked, en broker og MitID-løsningen vil kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing. Uanset om aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen kan anses for outsourcing eller videreoutsourcing, er det ikke hensigten, at et reguleret markeds brug af MitID-løsningen til autentifikation af en bruger skal omfattes af outsourcing-reglerne. Det foreslåede har derfor til formål at skabe entydig klarhed om, at anvendelse af MitID til autentifikation af brugere ikke vil skulle være omfattet af reglerne om outsourcing udstedt i medfør af de nævnte bestemmelser.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen, ville kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing fra et reguleret marked.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.14.

Til nr. 18 (Afsnit IX i lov om kapitalmarkeder)

Afsnit IX i lov om kapitalmarkeder vedrører reglerne for udbydere af dataindberetningstjenester.

De gældende §§ 142-144 i lov om kapitalmarkeder stiller krav om tilladelse til drift af dataindberetningstjenester og indeholder også regler om inddragelse af tilladelse. Der sondres mellem tre kategorier af dataindberetningstjenester. Den første kategori er godkendte offentliggørelsesordninger (herefter APA'er), hvis virksomhed består i at offentliggøre handelsindberetninger på vegne af værdipapirhandlere. Den anden kategori er udbydere af konsolideret løbende handelsinformation (herefter CTP'er), hvis virksomhed består i at indsamle handelsdata fra markedspladser og offentliggøre disse i konsolideret form. Den sidste kategori er godkendte indberetningsmekanismer (herefter ARM'er), hvis virksomhed består i at levere indberetningspligtige oplysninger til myndighederne.

De gældende §§ 145-149 i lov om kapitalmarkeder indeholder krav om, at medlemmer af ledelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige og afsætte tilstrækkelig tid til at varetage deres hverv eller stilling i udbyderen. Derudover skal ledelsen henholdsvis indehaveren besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå udbyderens aktiviteter og sikre en effektiv og forsigtig ledelse af virksomheden, herunder forebyggelse af interessekonflikter.

I de gældende §§ 150-153, §§ 154-159 og §§ 160-162 i lov om kapitalmarkeder fremgår særlige regler om henholdsvis APA'er, CTP'er og ARM'er.

Reglerne om dataindberetningstjenester er en gennemførelse af afsnit V (artikel 59-66) i MiFID II, som indeholder betingelserne for tilladelse som udbyder af en dataindberetningstjeneste, krav til udbydernes ledelsesorganer samt de nærmere organisatoriske krav til hver enkelt type af dataind-

beretningstjeneste, herunder krav om passende kontroller og sikkerhedsmekanismer.

Det foreslås at ophæve *afsnit IX* i lov om kapitalmarkeder. Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA, som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester.

Overgangen til MiFIR medfører, at udbydere af dataindberetningstjenester fremover er reguleret i afsnit IVa i MiFIR. Desuden indsættes i MiFIR et afsnit VIa om ESMA's beføjelser og kompetenceområder, som også vil omfatte de beføjelser, den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) vil have i forhold til deres tilsyns- og håndhævelsesaktiviteter over for udbydere af dataindberetningstjenester. Reglerne i MiFIR er umiddelbart gældende i Danmark.

Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Kommissionen er bemyndiget til at vedtage den delegerede retsakt, som skal fastsætte de nærmere kriterier for at identificere de APA'er og ARM'er, der skal falde ind under den nævnte undtagelse. Det er forventningen, at undtagelsen vil gælde for mindre virksomheder, hvis aktivitet som APA eller ARM ikke har et grænseoverskridende element, og som derfor er nationale virksomheder. Der vil derfor på trods af forslaget om at ophæve afsnit IX i lov om kapitalmarkeder være en række tilsynsbestemmelser, som fortsat vil gælde APA'er og ARM'er under tilsyn af Finanstilsynet.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 4, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19 (§ 163 a i lov om kapitalmarkeder)

§ 163 i lov om kapitalmarkeder regulerer beskyttelsen af overførselsordrer i tilfælde af en deltagers konkurs. Bestemmelsen regulerer muligheden for, at et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem, interoperable systemer eller Danmarks Nationalbank kan gennemføre afvikling af overførselsordrer via netting. Netting indebærer, at de indkomne betalinger i systemets clearing udelukkende anvendes til fyldestgørelse af systemets øvrige deltagere. Dette gælder også i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager efter § 163.

Det følger af artikel 4 i finalitydirektivet, at medlemslandene kan fastsætte, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke må være til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den insolvente deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på forretningsdagen for insolvensbehandlingens indledning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte *§ 163 a* i lov om kapitalmarkeder*,* hvorefter afsigelse af konkursdekret eller indledning af rekonstruktionsbehandling mod en deltager ikke er til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den deltagers afregningskonto, kan anvendes på forretningsdagen, hvor konkursen indtræder eller rekonstruktionsbehandlingen indledes, til at indfri deltagerens forpligtelser til at afvikle overførselsordrer, der er indgået i værdipapirafviklingssystemet, det registrerede betalingssystem eller det interoperable system, jf. § 166, jf. 163, stk. 2.

Det foreslås, at afregningskonto defineres i § 3, nr. 36, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 8, nr. 6.

Ved afvikling af værdipapirhandler, hvor der leveres værdipapirer mod penge, stiller Nationalbanken kroner til rådighed for afviklingen. Det gælder også, hvis afvikling sker på T2S-platformen, hvorpå deltagerne har dedikerede afregningskonti, der stilles til rådighed af Nationalbanken. Det lægges til grund, at deltagernes dedikerede afregningskonti er øremærket som afregningskonto og udelukkende kan anvendes som afregningskonto ved deltagelse i værdipapirafviklingen.

For en deltager, der også er kontoførende institut, vil insolvens også have den konsekvens, at en tilslutningsaftale ophører med omgående virkning, jf. § 193, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvilket har den konsekvens, at det kontoførende institut ikke længere kan foretage indrapportering til registrering i en værdipapircentral. Systemet vil dog fortsat være beskyttet mod deltagerens insolvens, selv om tilslutningsaftalen som kontoførende institut er ophørt med omgående virkning.

En overførsel i Nationalbankens system til en T2S-konto, en såkaldt dedicated cash account (DCA), er en intern overførsel og ikke en overførselsordre som defineret i § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder. Denne overførsel til den dedikerede afregningskonto er derfor ikke beskyttet efter den gældende § 163, hvorfor en lovændring er nødvendig.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at en værdipapirafvikling, der finder sted uden afgivelse af garan-

tistillelse, som det f.eks. er tilfældet på T2S, vil være beskyttet mod en deltagers insolvens i løbet af den dag, hvor insolvensen indtræder. Forpligtelsen til at stille likviditet på en afregningskonto til rådighed til brug for afviklingen indtil de respektive cut-offs vil herefter kunne efterleves uden risiko for, at dispositionerne efterfølgende bliver underkendt af den insolvente deltagers konkursbo.

Afviklingssystemer kan kun bruge afregningskontoen til at inddække ordrer, der er blevet endelige, jf. § 166, hvorefter et system skal have fastsat et tidspunkt for, hvornår der indtræder endelighed i afviklingen. Tidspunktet er afgørende for, hvornår overførselsordrer er bindende og har retsvirkning over for tredjeparter. Efter § 163, stk. 2, kan en fordring blive uigenkaldelig i henhold til et tidspunkt fastsat i henhold til § 166 efter, at der er afsagt konkursdekret eller indledt rekonstruktionsbehandling, men på den dag, hvor konkursdekret er afsagt eller rekonstruktionsbehandling er indledt, hvis systemoperatøren, værdipapirafviklingssystemet, det registrerede betalingssystem, interoperable system eller Danmarks Nationalbank hverken var eller burde have været vidende om konkursen eller rekonstruktionsbehandlingen.

Det følger af § 163 a, at det er midler eller værdipapirer, der er disponible på deltagerens afregningskonto, som kan anvendes til at afvikle overførselsordrer, der er indgået i et system, jf. § 166, jf. § 163, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil et konkursbo skulle respektere, at der trækkes på en insolvent deltagers afregningskonto i forbindelse med realtidsafvikling. En insolvent deltager vil således kunne deltage i afviklingen resten af forretningsdagen, hvor konkursen indtræder, så længe der er dækning på den dedikerede afregningskonto.

Den foreslåede ændring er en fravigelse af konkurslovens almindelige principper (det konkursretlige lighedsprincip). En sådan fravigelse kan kun begrundes i tungtvejende samfundsøkonomiske hensyn til den grundlæggende sikkerhed i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Det overordnede formål med finalitydirektivet er at sikre denne grundlæggende sikkerhed omkring afviklingen i systemerne ved at eliminere de risici, som deltagerne (finansielle institutter) har, hvis afviklingen ikke forløber smidigt og f.eks. bliver stoppet eller rullet tilbage pga. insolvens hos en deltager. Herved sikres den samfundsmæssige interesse i, at betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer fungerer sikkert og effektivt med henblik på at sikre den finansielle stabilitet i markedet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 4 i finalitydirektivet.

Der henvises til punkt 2.18 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20 (§ 176, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 176 fastlægger, hvilke aktører der kan være deltagere i et registreret betalingssystem.

Det foreslås at ændre *§ 176, nr. 4,* således, at henvisningen til § 3, nr. 27, i stedet bliver § 3, nr. 24. Forslaget er alene en konsekvensændring af lovforslagets § 8, nr. 3, som ophæver en række numre i § 3 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter nr. 27 bliver nr. 24. Forslaget indeholder ingen materielle ændringer.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 8, nr. 3.

Til nr. 21 (§ 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 212 fastlægger, hvilke virksomheder Finanstilsynet i henhold til lov om kapitalmarkeder fører tilsyn med. Tilsynsvirksomheden består bl.a. i udstedelse af tilladelser, løbende indberetninger samt undersøgelser på stedet.

Det følger af den gældende § 212, stk. 1, at Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter, registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Det foreslås at ændre *§ 212, stk. 1,* således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med MiFIR og har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i MiFIR.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor er der fortsat behov for, at Finanstilsynet har adgang til at føre tilsyn med disse i medfør af § 212 i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22 og 23 (§ 214, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 214 i lov om kapitalmarkeder fastlægger Finanstilsynets beføjelse til at kræve oplysninger, dokumenter eller andre former for data hos fysiske og juridiske personer til brug for Finanstilsynets tilsyn med de virksomheder, som er omtalt i § 212, og Finanstilsynets undersøgelse af forhold vedrørende regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det følger af det gældende stk. 2, at Finanstilsynet kan kræve, at revisorer for fondsmæglerselskaber, operatører af et reguleret marked og udbydere af dataindberetningstjenester samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel af et finansielt instrument på en markedsplads, fremlægger oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet kan endvidere kræve dokumenter udleveret fra revisor til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i kapitel 5 og 7 og § 213 i lov om kapitalmarkeder.

Det følger af det gældende stk. 4, at Finanstilsynet endvidere uden retskendelse kan kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over datatrafik hos et fondsmæglerselskab, operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Det foreslås at ændre *§ 214, stk. 2, 1. pkt.,* og *stk. 4,* således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse. Herunder de regler i § 214, hvormed Finanstilsynet har mulighed for at indhente relevante oplysninger til brug for tilsynsvirksomheden hos de APA'er og ARM'er, der måtte være under tilsyn af Finanstilsynet. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 214, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 306.

Forslaget implementerer artikel 1, stk. 3, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24-30 (§ 221 i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 147 i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne om egnethed og hæderlighed for ledelsen af udbyder i dataindberetningstjenester, og den gældende § 148 indeholder krav om, at ledelsesmedlemmer i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester skal afsætte tilstrækkelig tid til varetagelsen af hvervet eller stillingen i den pågældende udbyder.

Den gældende § 221 i lov om kapitalmarkeder fastlægger regler om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester. Derudover fastsætter § 221 en række beføjelser for Finanstilsynet til at kunne meddele påbud over for en udbyder af dataindberetningstjenester eller et medlem af bestyrelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester, som ikke overholder reglerne i henholdsvis §§ 147 og 148.

Den gældende § 221 i lov om kapitalmarkeder implementerer artikel 45, stk. 7, 63, stk. 5, og 69, stk. 2, litra u, i MiFID II.

Det foreslås i *§ 221, stk. 1* og *2, stk. 4, 1.* og *3. pkt.,* samt *stk. 6, 8* og *9,* at udbydere af dataindberetningstjenester udgår. Det betyder, at begrebet vil udgå alle steder i § 221.

Det foreslås endvidere i *§ 221, stk. 1* og *2,* at henvisningen til § 147, stk. 1, nr. 2-5, og § 148 ændres til »eller § 69«. I *§ 221, stk. 4, 1. pkt.,* foreslås det, at henvisningen til § 147, stk. 1, nr. 3, udgår.

I *§ 221, stk. 5,* foreslås det, at henvisningen til § 147, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, og § 148 udgår, og i *§ 221, stk. 8,* foreslås det, at henvisningen til § 144 stk. 1, nr. 5, udgår.

De foreslåede ændringer medfører, at alle henvisninger til §§ 147 og 148 udgår af § 221. §§ 147 og 148 foreslås ophævet ved lovforslagets § 8, nr. 18.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fremover vil være reguleret i MiFIR. Reglerne i MiFIR er umiddelbart gældende i Danmark. De foreslåede ændringer af § 221 skal derfor ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 18, hvor det foreslås at ophæve reglerne i afsnit IX i lov om kapitalmarkeder.

I og med at reglerne i lov om kapitalmarkeder om, at udbydere af dataindberetningstjenester skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes, ophæves, foreslås det som konsekvens heraf ligeledes at ophæve reglerne om Finanstilsynets mulighed for at afsætte et ledelsesmedlem hos en udbyder af dataindberetningstjenester, hvis ledelsesmedlemmet ikke lever op til de gældende regler.

Der vil være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. For de APA'er og ARM'er som vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet gælder kravene til ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester i artikel 27f i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 6, i omnibusforordningen.

§ 211 i lov om kapitalmarkeder er den generelle hjemmel for Finanstilsynet til at give reaktioner såsom påbud og påtaler. Bestemmelsen fastlægger, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør loven, regler fastsat i medfør af loven samt øvrig regulering, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Det følger af § 211, stk. 2, nr. 6, at Finanstilsynet påser overholdelsen af MiFIR og regler fastsat i medfør heraf. § 212 i lov om kapitalmarkeder fastlægger, hvilke virksomheder Finanstilsynet i henhold til loven skal føre tilsyn med. Tilsynsvirksomheden består i udstedelse af tilladelser, løbende indberetninger m.v. samt undersøgelser på stedet. Det betyder, at Finanstilsynet kan anvende de tillagte tilsynsbeføjelser i lov om kapitalmarkeder overfor de APA'er og ARM'er, som fremover vil være omfattet af den omtalte undtagelse i MiFIR og derfor vil skulle meddeles tilladelse og være under tilsyn fra Finanstilsynet.

Herudover kan Finanstilsynet i medfør af § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør af loven og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Efterkommer en juridisk person ikke påbuddet, kan Finanstilsynet i særlige tilfælde benytte hjemlen i § 256 i lov om kapitalmarkeder til at udstede tvangsbøder, indtil personen efterkommer påbuddet. Kun i helt særlige tilfælde kan Finanstilsynet pålægge fysiske personer tvangsbøder. Finanstilsynets anvendelse af tvangsbøder er underlagt de almindelige forvaltningsretlige principper om proportionalitet. Der skal være særligt tungtvejende grunde til anvendelse af reglerne om tvangsbøder. Manglende efterlevelse af et påbud kan endvidere medføre bøde i henhold til § 254 i lov om kapitalmarkeder. Ansvarssubjektet for overtrædelse heraf er den fysiske eller juridiske person, som er modtager af påbuddet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 31 og 32 (§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, og nr. 10 og 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder)

De gældende §§ 224-227 i lov om kapitalmarkeder vedrører alle tavshedspligt og undtagelser hertil i form af videregivelse af fortrolige oplysninger i specifikt angivne tilfælde og til specifikt angivne myndigheder m.v.

Den gældende § 224 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om tavshedspligt for Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Danmarks Nationalbank. Det følger af stk. 4, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et registreret betalingssystem eller andre omfattet af lov om kapitalmarkeder er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation, og oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde de pågældende personer eller andre omfattet af loven.

Den gældende § 225 foreskriver, at § 224 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række nationale myndigheder og domstole. Det gælder bl.a. Folketingets stående udvalg vedrørende generelle økonomiske forhold i bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, for så vidt angår krisehåndtering af virksomhederne, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed, jf. stk. 1, nr. 8. Det gælder desuden videregivelse af fortrolige oplysninger til interessenter, herunder myndigheder, involveret i et forsøg på at redde bl.a. en nødlidende udbyder af dataindberetningstjenester, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor, jf. stk. 1, nr. 10. Ligeledes er det muligt at videregive fortrolige oplysninger til personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver, jf. stk. 1, nr. 12.

Den gældende § 226 foreskriver, at § 224 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række institutioner, myndigheder og organer m.v. i et andet EU-/EØS-land m.v. Det gælder bl.a. for myndigheder, der fører tilsyn med personer i andre lande inden for Den Europæiske

Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester og et registreret betalingssystem, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver. Det gælder også for ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i et andet EU-/EØS-land m.v. i forbindelse med krisehåndtering af bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, hvis virksomhed har væsentlig betydning for den finansielle stabilitet i det pågældende land.

Den gældende § 227 foreskriver, at § 224 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række institutioner, myndigheder og organer m.v. i et tredjeland. Det gælder bl.a. for myndigheder i et tredjeland, der fører tilsyn med personer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester.

Det foreslås at ændre *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., nr. 10* og *nr. 12, § 226, nr. 6* og *nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse. Herunder regler om tavshedspligt og undtagelser hertil vedrørende de APA'er og ARM'er, der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet. Der henvises til de oprindelige bemærkninger til § 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 10 og 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 322 ff.

Som følge af det foreslåede vil rækkefølgen i § 226, nr. 6, ændres således, at rækkefølgen i bestemmelsen bliver enslydende med rækkefølgen i de øvrige bestemmelser, som er nævnt. Der er alene tale om en korrektion uden materielle ændringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 33 (§ 233, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 233 fastlægger klageadgangen for personer, som en afgørelse retter sig mod, i det tilfælde hvor afgørelsen er truffet af en operatør af et reguleret marked, en operatør af en MHF eller en OHF, en udbyder af dataindberetningstjenester, en CCP, en CSD eller et kontoførende institut.

Det følger således af § 233, stk. 1, 1. pkt., at afgørelser truffet af bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester kan indbringes for Finanstilsynet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås at ændre *§ 233, stk. 1, 1. pkt.,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at der fortsat er nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som gælder for disse. Derfor bør der fortsat være klageadgang for den fysiske eller juridiske person, som en APA eller ARM, der fremover vil være underlagt tilsyn, træffer imod personen eller virksomheden. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 233, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 338.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 34 (§ 242 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 242, at hvis en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en CCP eller en CSD videregiver oplysninger om virksomheden, og oplysningerne er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurde-

ring er misvisende, og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Det foreslås at ændre *§ 242* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at der fortsat er nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som gælder for disse. Derfor bør Finanstilsynet fortsat have beføjelse til påbyde en APA eller ARM, der fremover vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet, at berigtige oplysninger, som er kommet offentligheden til kendskab, og som Finanstilsynet vurderer, er misvisende og kan have en skadevirkende effekt. Der henvises til de oprindelige bemærkninger til § 242, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155, side 350.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 35 (§ 246, stk. 1, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 246 fastlægger, hvilke fysiske og juridiske personer der skal betale afgift til Finanstilsynet. Af nr. 4 fremgår udbydere af dataindberetningstjenester.

Der foreslås at nyaffatte *§ 246, stk. 1, nr. 4,* således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordning (APA) og godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordringens artikel 2, stk. 3.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at de APA'er eller ARM'er, der fremover vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet skal betale afgift til Finanstilsynet. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 246, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 354.

Kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed omhandler finansieringen af Finanstilsynet, der primært dækkes af opkrævning af afgifter. § 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed foreslås ligeledes ændret ved nærværende lovforslag. Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 19.

Det grundbeløb, der skal betales i medfør af § 361 i lov om finansiel virksomhed, reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven. Afgifterne for det pågældende år opkræves primo december med betalingsfrist ultimo året, jf. § 369 i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af den gældende § 247 i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen implementerer bl.a. artikel 70, stk. 3, litra a, og artikel 70, stk. 4, litra a, i MIFID II.

Det foreslås i oplistningen i *§ 247, stk. 1,* at henvisningerne til § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 udgår.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR, og at de gældende regler om udbydere af dataindberetningstjenester foreslås ophævet ved lovforslagets § 8, nr. 16. Henvisningerne til de bestemmelser, som foreslås ophævet, foreslås således at udgå af strafbestemmelsen.

Artikel 70, stk. 3, litra a, og artikel 70, stk. 4, litra a, i MIFID II ændres ved § 1, stk. 5, i omnibusdirektivet. Ændringerne medfører, at henvisningerne til de bestemmelser, som vedrører udbydere af dataindberetningstjenester, som udgår med artikel 1, stk. 4, i omnibusdirektivet, udgår af strafbestemmelserne i MiFID II.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra a, nr. i), og en delvis gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra b, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 37 (§ 248 i lov om kapitalmarkeder)

Overtrædelse af reglerne for udbydere af dataindberetningstjenester straffes efter gældende ret med bøde i henhold til § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Den gældende § 248 i lov om kapitalmarkeder fastlægger, hvilke overtrædelser af reglerne i MiFIR, der straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen implementerer artikel 70, stk. 3, litra b, og stk. 4, litra b, i MiFID II.

Det foreslås, at *§ 248* ændres således, at overtrædelse af artikel 27f, stk. 1- 3, artikel 27g, stk. 1-5, og artikel 27i, stk. 1-4, hvis en APA eller ARM har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i MiFIR kan straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR, og at de gældende regler om udbydere af dataindberetningstjenester foreslås ophævet ved lovforslagets § 1, nr. 16. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b.

Derfor bør Finanstilsynet have sanktionsmuligheder overfor disse, hvis de ikke overholder de specifikt oplistede regler i MiFIR. For udbydere af dataindberetningstjenester, som vil være underlagt tilsyn af ESMA, har ESMA en række sanktionsbeføjelser overfor disse.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra a, nr. ii), og en delvis gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra b, i omnibusdirektivet, som ændrer artikel 70, stk. 3, litra b, og stk. 4, litra b, i MiFID II.

Det følger af § 255, stk. 3, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - ud over tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Det følger endvidere af § 255, stk. 5, at der ved udmåling af bøder efter § 248 skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor vil det fremgå, hvis der skal lægges vægt på noget særligt ved vurderingen af overtrædelsens grovhed, eller hvis der skal indgå noget særligt som skærpende eller formildende omstændigheder. Hvor der ikke skal lægges vægt på noget særligt, vil det være de almindelige regler, herunder særligt §§ 51 og 80-82 i straffeloven, der finder anvendelse.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 27f i MiFIR indeholder regler om krav til ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester.

I henhold til stk. 1 skal ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring og afsætte tilstrækkelig tid til at udføre sine opgaver. Ledelsesorganet skal besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå de aktiviteter, der udføres af udbyderen af dataindberetningstjenester. Hvert medlem af ledelsesorganet skal udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne anfægte afgørelser truffet af den øverste ledelse, hvor det er nødvendigt, og for effektivt at kunne føre tilsyn med og overvåge ledelsens beslutningstagning, hvor dette er nødvendigt.

I henhold til stk. 2 skal en udbyder af dataindberetningstjenester underrette ESMA eller, hvor det er relevant, den nationale kompetente myndighed om navnene på alle medlemmer af udbyderens ledelsesorgan og om samtlige ændringer af dets medlemskab sammen med alle oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om enheden opfylder bestemmelserne i stk. 1.

I henhold til stk. 3 skal ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester fastlægge og føre tilsyn med gennemførelsen af governanceordninger, som sikrer effektiv og forsigtig ledelse af en organisation, herunder adskillelse af opgaver i organisationen og forebyggelse af interessekonflikter, og på en sådan måde at markedets integritet fremmes og kundernes interesser tilgodeses.

Ifølge artikel 2, nr. 22, i MiFIR skal ledelsesorgan i MiFIR forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 36, i MiFID II. Det følger af artikel 4, stk. 1, nr. 36, i MiFID II, som ændret ved artikel 1, stk. 2, litra a, at et ledelsesorgan er defineret som det eller de organer i et investeringsselskab, en markedsoperatør eller en udbyder af dataindberetningstjenester som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36a), i forordning (EU) nr. 600/2014, som er udpeget i overensstemmelse med national lovgivning, der har beføjelse til at fastlægge enhedens strategi, målsætninger og generelle ledelsesprincipper, og som fører tilsyn med og overvåger ledelsens beslutningstagning og omfatter personer, som varetager enhedens daglige ledelse. Når der i dette direktiv henvises til ledelsesorganet, og hvor ledelsesorganers ledelsesfunktion og tilsynsfunktion i henhold til national lovgivning overdrages til forskellige organer eller forskellige medlemmer i et organ, foretager medlemsstaten en skelnen mellem de ansvarlige organer og medlemmer af ledelsesorganet i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

Det mulige ansvarssubjekt for straf for overtrædelse af såvel artikel 27f, stk. 1 og 3, er herefter det pågældende ledelsesmedlem, eller for en APA eller ARM, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren. Det mulige ansvarssubjekt for straf for overtrædelse af artikel 27f, stk. 2, er den eller de ledelsesansvarlige for udbyderen af dataindberetningstjenester. Med den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af APA'en eller ARM'en. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende for, hvilke personer der omfattes af egnetheds- og hæderlighedskravene, er, om den eller de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af udbyderen.

Artikel 27g i MiFIR fastsætter de organisatoriske krav til APA'er. Stk. 1 og 2 omhandler offentliggørelse af en række oplysninger, herunder at der skal være etableret egnede politikker og ordninger til at kunne offentliggøre de pågældende oplysninger. Stk. 3 fastsætter, at en APA skal have og vedligeholde effektive administrative ordninger med henblik på at forebygge interessekonflikter med kunderne. Stk. 4 fastsætter, at en APA skal etablere forsvarlige sikkerhedsmekanismer med henblik på at garantere sikre midler til overførsel af information, minimere risikoen for dataforveksling og uautoriseret adgang og forhindre lækage af oplysninger før offentliggørelse. Stk. 5 fastsætter, at APA'en skal etablere systemer, som gør det muligt effektivt at kontrollere, om handelsindberetningerne er fuldstændige, identificere udeladelser og åbenbare fejl og anmode om fornyet fremsendelse af enhver fejlbehæftet indberetning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1-5 er den fysiske eller juridiske person, der har tilladelse til at drive APA'en.

Artikel 27i fastsætter de organisatoriske krav til ARM'er. Stk. 1 fastsætter, at en ARM skal etablere egnede politikker og ordninger til at kunne indberette nogle specifikt bestemte oplysninger. Stk. 2 fastsætter, at en ARM skal have og vedligeholde effektive administrative ordninger med henblik på at forebygge interessekonflikter med kunderne. Stk. 3 fastsætter, at en ARM skal etablere forsvarlige sikkerhedsmekanismer med henblik på at garantere sikkerheden og autentificering af midlerne til overførsel af information, minimere risikoen for dataforvanskning og uautoriseret adgang og forhindre lækage af oplysninger, således at datafortroligheden opretholdes til enhver tid. Stk. 4 fastsætter, at ARM'en skal etablere systemer, som effektivt kan kontrollere, om transaktionsindberetningerne er fuldstændige, identificere udeladelser og åbenbare fejl forårsaget af investeringsselskabet, og hvor en sådan fejl eller udeladelse forekommer, meddele investeringsselskabet nærmere oplysninger om fejlen eller udeladelsen og anmode om fornyet fremsendelse af enhver således fejlbehæftet indberetning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1-4 er den fysiske eller juridiske person, der har tilladelse til at drive ARM'en.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38 (§ 254, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 254, stk. 1, at bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det følger af § 254, stk. 3, at hvis en person, der er knyttet til bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller

fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at ændre *§ 254, stk. 1, 1. pkt.,* og *stk. 3,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor bør de også være omfattet af de sanktionsmuligheder, der er i Danmark i de tilfælde, hvor en ARM eller APA under nationalt tilsyn ikke efterlever et påbud eller giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet m.fl. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 254, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 378.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 39 (§ 254, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 254 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 254, stk. 2, at med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt. Med bøde straffes tillige et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 3.

Det foreslås at nyaffatte *§ 254, stk. 2,* således at bestemmelsen fastsætter, at med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, 3, og stk. 4, 3. pkt. Ændringen er en konsekvens af de ændringer til § 221 i lov om kapitalmarkeder, som foreslås i lovforslagets § 8, nr. 25. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 25, foreslås det, at udbydere af dataindberetningstjenester helt udgår af § 221 i lov om kapitalmarkeder. Derfor foreslås det ligeledes, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af § 256, stk. 3, da disse ikke længere vil kunne få et påbud efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt. Da udbydere af dataindberetningstjenester ikke længere bør indgå i § 254, stk. 2, vedrører bestemmelsen alene en operatør af et reguleret marked. Derfor foreslås det at nyaffatte § 254, stk. 2, ved at sammenskrive 1. og 2. pkt.

§ 221, stk. 2 og 3, og stk. 4, 3. pkt., giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked at nedlægge sit hverv, hvis denne ikke lever op til egnetheds- og hæderligheds-kravene, begrænsningen i antal af ledelsesposter og kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid. Et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked kan pålægges bøde, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv, som følge af at denne ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Egnetheds- og hæderlighedskravene for så vidt angår operatører af et reguleret marked fremgår af § 68 i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 24-30 og 38. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 40 (§ 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder fastlægger, at ved udmåling af bøder efter kapitel 42 lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Det foreslås i *§ 255, stk. 5, 1. pkt.* at indsætte »skal der« i bestemmelsen efter »dette kapitel«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om strafniveauet for § 25, 1. pkt., og § 30 i lov om kapitalmarkeder.

§ 25, 1. pkt., vedrører indberetning af oplysninger til Finanstilsynet, og § 30 vedrører oplysningspligt om ændringer i storaktionærers besiddelser.

Der findes allerede i dag i bemærkningerne til § 255 et vejledende bødeniveau for overtrædelse af en række bestemmelser, som Finanstilsynet vil kunne få hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg for, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 381.

I forbindelse med arbejdet på en ny bekendtgørelse om an-

vendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet er det fundet hensigtsmæssigt at kunne udstede administrative bødeforelæg for overtrædelse af § 25, 1. pkt., og § 30 i lov om kapitalmarkeder. Der er imidlertid ikke et vejledende bødeniveau for overtrædelse af disse bestemmelser i lovbemærkningerne, hvilket er en forudsætning for at kunne udstede administrative bødeforelæg. Formålet med ændringen er derfor at få tilvejebragt et normalstrafniveau for overtrædelse af de pågældende bestemmelser.

Det følger af § 25, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder samtidig med offentliggørelsen af oplysninger, som nævnt i § 24, stk. 1, skal indsende oplysningerne til Finanstilsynet, som opbevarer dem. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er udstederen. Den strafbare handling består i at undlade at indsende offentliggjorte oplysninger til Finanstilsynet. Formålet med bestemmelsen er at give offentligheden mulighed for at kunne hente oplysninger om udstedere ét samlet sted. De indsendte oplysninger indgår endvidere i Finanstilsynets generelle overvågning af kapitalmarkederne.

Overtrædelse af bestemmelsen kan medføre, at offentligheden ikke har adgang til de oplysninger, som de skal have i henhold til lov om kapitalmarkeder. Yderligere kan overtrædelser medvirke til at skade tilsynet med kapitalmarkederne.

En strafbar handling kan bl.a. bestå i, at en udsteder forsætligt undlader at indsende oplysninger til Finanstilsynet, eller at en udsteder på grund af uagtsomhed fejlagtigt sender offentliggørelse af intern viden som en pressemeddelelse via deres nyhedsdistributør uden at sikre, at der samtidig sker indsendelse af oplysningerne til Finanstilsynet.

Finanstilsynet vurderer, at konstateringen af overtrædelser generelt vil være ukompliceret, og at flertallet af sager ikke vil give anledning til bevismæssig tvivl.

Bødeniveauet for en overtrædelse forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 10.000 kr. i førstegangstilfælde. Der er herved lagt vægt på, at overtrædelse af bestemmelsen kan medføre, at offentligheden ikke har adgang til de oplysninger, de skal have i henhold til lov om kapitalmarkeder, og at overtrædelser kan medvirke til at skade tilsynet med kapitalmarkederne. Endvidere er der lagt vægt på overtrædelsens sammenlignelighed med en overtrædelse af § 24, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381, hvoraf fremgår af bemærkninger til bestemmelsen, at straffen for overtrædelse af reglerne om offentliggørelse af oplysninger, jf. § 24, som udgangspunkt er en bøde på 10.000 kr. i førstegangstilfælde. Pendanten til den påtænkte bestemmelse i en ny bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet findes i den gældende § 3, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område.

Det følger af § 30 i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier efter modtagelsen af en meddelelse om flagning af stemmerettigheder og aktiekapital, jf. §§ 38-40 i lov om kapitalmarkeder, skal offentliggøre indholdet af meddelelsen, og at dette skal ske efter modtagelsen af meddelelsen, dog senest tre hverdage herefter. §§ 38-40 omhandler storaktionærmeddelelser. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 30 er udstederen.

Oplysning om større aktiebesiddelser er af væsentlig betydning for kapitalmarkederne. En udsteders manglende videreformidling af større aktiebesiddelser m.v. kan derfor medføre, at investorer mangler væsentlig information om en udsteders ejerforhold.

Den strafbare handling kan bestå i, at udstederen undlader at offentliggøre indholdet af den meddelelse, som er modtaget efter §§ 38-40, senest tre hverdage efter modtagelsen. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er bl.a., hvis en virksomhed forsætligt undlader at offentliggøre visse investorers aktiebesiddelser, men offentliggør andre besiddelser. Der kan endvidere være tale om en overtrædelse, hvis en udsteder ikke offentliggør informationerne særskilt efter at have modtaget disse. En sådan situation kan eksempelvis opstå, hvor udsteder vælger at samle modtagne meddelelser og offentliggøre i en samlet meddelelse.

Finanstilsynet vurderer, at konstateringen af overtrædelser generelt vil være ukompliceret, og at flertallet af sager ikke vil give anledning til bevismæssig tvivl.

Bødeniveauet for en overtrædelse forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 50.000 kr. i førstegangstilfælde. Der er herved lagt vægt på, at en overtrædelse af bestemmelsen bør anses for en grov overtrædelse af loven, og dermed bør bødeniveauet være betydeligt højere end udgangspunktet for en overtrædelse af storaktionærens flagningspligt på 15.000 kr., jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381, hvoraf det fremgår, at straffen for overtrædelse af flagningsregler for storaktionærer, jf. § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, og § 40, stk. 1, som udgangspunkt er en bøde på 15.000 kr. i førstegangstilfælde. I dag er det muligt at anvende administrativt bødeforelæg ved manglende, mangelfuld eller forkert meddelelse til selskabet og Finanstilsynet om besiddelse af aktier samt manglende, mangelfuld eller forkert offentliggørelse af besiddelse af aktier, jf. § 3, nr. 5, i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område. Fremadrettet forventes bestemmelsen således videreført i en ny bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet.

Hvis en overtrædelse af de pågældende bestemmelser ikke kan anses for ukompliceret, uden bevismæssige tvivlsspørgsmål eller overtrædelsen rejser tvivl om det rette sanktionsniveau, skal Finanstilsynet overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 41 (§ 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 256 i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det fremgår af stk. 1, at hvis en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester undlader at efterkomme de pligter, der efter lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen, kan Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Det følger af stk. 3, at hvis en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester undlader at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 221, stk. 1, og stk. 4, 1. pkt., kan operatøren af det regulerede marked henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Det foreslås at ændre *§ 256, stk. 1,* således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor bør de også være omfattet af de muligheder i lov om kapitalmarkeder, der er for at anvende tvangsbøder. Der henvises til de oprindelige bemærkninger til § 256, stk. 1, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 383.

Det foreslås desuden at ændre *§ 256, stk. 3,* således, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af bestemmelsen. Ændringen er en konsekvens af de ændringer til § 221 i lov om kapitalmarkeder, som foreslås i lovforslagets § 8, nr. 24. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 24, foreslås det, at udbydere af dataindberetningstjenester helt udgår af § 221 i lov om kapitalmarkeder. Derfor foreslås det ligeledes, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af § 256, stk. 3, da disse ikke længere vil kunne få et påbud efter § 221, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber, der har til formål erhvervsmæssigt at købe og sælge pantebreve i fast ejendom eller yde boligkreditaftaler, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed.

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 3, at et selskab, der ønsker tilladelse som ejendomskreditselskab, i forbindelse med ansøgning til Finanstilsynet skal dokumentere, at den person i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, opfylder betingelserne i § 5.

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 9, nr. 3, hvor den gældende § 3, stk. 1, nr. 5, foreslås ophævet. Som følge heraf foreslås det at indsætte »og« i *nr. 3*, så sætningskæden bliver korrekt.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 4, i lov om ejendomskreditselskaber)

Efter § 3, stk. 1, nr. 4, i lov om ejendomskreditselskaber skal et selskab, der ønsker tilladelse til at drive ejendomskreditselskab, dokumentere, at ejerne af kvalificerede andele i selskabet opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 9, nr. 3, hvor den gældende § 3, stk. 1, nr. 5, foreslås ophævet. Med henblik på at sikre en korrekt sætningskæde foreslås det i *nr. 4* at slette »og«.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber der har til formål erhvervsmæssigt at købe og

sælge pantebreve i fast ejendom eller yde boligkreditaftaler, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed.

Finanstilsynet giver på baggrund af en række krav et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab. Efter stk. 1, nr. 5, skal selskabet dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu indsættes. Selskabet skal endvidere sørge for, at der er stillet passende sikkerhed for disse midler.

Det foreslås med lovforslagets § 9, nr. 4, at indsætte et nyt stk. 2 i § 3, der indeholder krav om oprettelse af en særlig konto for ejendomskreditselskaber, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom.

Som en konsekvens af den i § 9, nr. 4, foreslåede ændring, foreslås det at ophæve *§ 3, stk. 1, nr. 5,* idet bestemmelsens indhold videreføres i et nyt stk. 2. Der henvises i øvrigt nærmere til bemærkningerne til forslagets § 9, nr. 4.

Til nr. 4 (§ 3 i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber, der har til formål erhvervsmæssigt at købe og sælge pantebreve i fast ejendom eller yde boligkreditaftaler, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed.

Finanstilsynet giver et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, når selskabet drives i aktie- eller et anpartsselskabsform, selskabet har en bestyrelse og en direktion, og medlemmerne opfylder betingelserne i lovens § 4, den pantebrevsansvarlige opfylder betingelserne i § 5, og ejerne af kvalificerede andele i selskabet opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed.

Efter den gældende stk. 1, nr. 5, skal selskabet dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu indsættes. Selskabet skal endvidere sørge for, at der er stillet passende sikkerhed for disse midler.

Det forslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 3, hvorefter et ejendomskreditselskab, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, udover kravene i stk. 1 skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 6. Bestemmelsen svarer med mindre ændringer til den gældende § 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber.

Når et ejendomskreditselskab køber et pantebrev af en forbruger skal selskabet, i perioden fra aftalen er indgået, til provenuet kan udbetales, overføre det omhandlede provenu til en særskilt konto i et pengeinstitut, ofte kaldet en klientkonto. Et ejendomskreditselskab, der handler med forbrugere, skal for at imødekomme kravet om sikkerhed tegne en garantiforsikring eller en garantistillelse fra et pengeinstitut for denne særskilte konto.

Bestemmelsen stiller krav om, at der foreligger sikkerhed for opfyldelsen af depengekrav, en forbruger måtte få mod selskabet i tilknytning til pantebrevshandlen. Dette skal sikre, at forbrugere har sikkerhed for at få udbetalt det aftalte provenu, når forbrugeren sælger et pantebrev til selskabet, eller har sikkerhed, hvis vedkommende forudbetaler købesummen på et pantebrev. På denne måde sikres det, at forbrugeren ikke kommer i en situation, hvor provenuet ikke kommer til udbetaling, men at pantebrevet til trods herfor sælges videre (negotiabilitet).

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det fremover alene vil være ejendomskreditselskaber, der handler pantebreve med forbrugere, som i forbindelse med en ansøgning til Finanstilsynet skal dokumentere, at der er oprettet en klientkonto. Ejendomskreditselskaber, der ikke som led i deres virksomhed køber eller sælger pantebreve til forbrugere, vil således være undtaget fra at skulle oprette – og dokumentere – en klientkonto. Disse selskaber skal i forbindelse med ansøgningen over for Finanstilsynet erklære, at selskabet ikke handler med pantebreve til forbrugere.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 3, stk. 2, anfører, at kravene i § 3, stk. 1, nr. 1-5, skal være opfyldt ved indgivelse af ansøgning samt til enhver tid, efter at tilladelse er givet.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget foreslås det at slette henvisningen til nr. 1-5 i *§ 3, stk. 2,* idet en henvisning til stk. 1 vil være tilstrækkelig.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 4 og 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 3, stk. 4, indeholder hjemmel til at fastsætte nærmere regler om omfang, art og den tidsmæssige udstrækning af sikkerheden nævnt i stk. 1, nr. 5.

Af § 3, stk. 5, fremgår, at ejendomskreditselskaber årligt skal indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i stk. 1, nr. 5.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget ændres henvisningen til stk. 1, nr. 5, i *§ 3, stk. 4* og *5,* til stk. 2.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til nr. 7 (§ 12, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 12, stk. 7, anfører, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med en række bestemmelser i loven, herunder § 3, stk. 1, nr. 5.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2, hvorefter stk. 2-6 bliver til stk. 3-7. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget ændres henvisningen til § 3, stk. 1, nr. 5, i *§ 12, stk. 7* til § 3, stk. 2. Endvidere ændres henvisningen til § 3, stk. 5, til § 3, stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til nr. 8 (§ 22, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 22, stk. 1, anfører, at overtrædelse af en række bestemmelser i loven, herunder § 3, stk. 5, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2, hvorefter stk. 2-6 bliver til stk. 3-7. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget ændres henvisningen til § 3, stk. 5, i *§ 22, stk. 1,* til § 3, stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 9, stk. 1, i lov om betalingskonti)

Efter den gældende § 11 i lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, er et pengeinstitut forpligtet til at tilbyde en forbruger en basal betalingskonto, medmindre oprettelsen heraf vil stride mod reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. I en række angivne tilfælde kan oprettelse af en basal betalingskonto nægtes, jf. stk. 3.

Af den gældende § 9 i lov om betalingskonti følger det, at en basal betalingskonto skal indeholde muligheden for en række tjenesteydelser, som forbrugeren i et ubegrænset omfang skal kunne benytte sig af. Det omfatter muligheden for at kunne indsætte midler, hæve kontanter i et EU-/EØS-land, direkte debiteringer og betalingstransaktioner med betalingskort eller onlinebetaling samt kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, såfremt de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter.

Den gældende § 9, stk. 1, implementerer artikel 17, stk. 1, litra b-d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (»betalingskontodirektivet«).

Artikel 17, stk. 1, litra a, i betalingskontodirektivet anfører, at medlemsstaterne skal sikre, at en basal betalingskonto omfatter muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto. I forbindelse med implementeringen af betalingskontodirektivet i 2016 valgte man ikke at implementere artikel 17, stk. 1, litra a, da man i dansk ret havde valgt at operere med en samlet pris for en basal betalingskonto.

Den gældende § 12 indeholder en forpligtelse for pengeinstitutter til at tilbyde forbrugere en basal betalingskonto vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Bestemmelsen foreslås ændret ved lovforslagets § 10, nr. 2. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger pkt. 2.16.

Som led i den foreslåede ændring i lovforslagets § 10, nr. 2, vurderes det relevant at implementere artikel 17, stk. 1, litra a, idet man ikke længere opererer med en samlet pris for en basal betalingskonto. I forslagets § 10, nr. 2, foreslås en tilpasning af den nuværende model, idet det fremover vil være den enkelte tjenesteydelse, der skal være rimelig i pris. Som en konsekvens heraf vurderes det således relevant at implementere artikel 17, stk. 1, litra a, om tjenesteydelser der gør det muligt at åbne, anvende og lukke en betalingskonto.

Det følger af den foreslåede *§ 9, stk. 1, nr. 1,* at tjenesteydelser efter § 9 endvidere omfatter muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et pengeinstitut skal sikre, at en basal betalingskonto i det pågældende pengeinstitut indeholder muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto. Denne mulighed skal forbrugeren have ubegrænset mulighed for at anvende. Det følger dog af stk. 2, at pengeinstituttet kun er forpligtet til at tilbyde de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser, i det omfang tjenesteydelserne i forvejen udbydes til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto.

For pengeinstituttets adgang til at opkræve et gebyr henvises til bemærkningerne til forslagets § 10, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 12 i lov om betalingskonti)

Den gældende § 12 i lov om betalingskonto medfører, at et pengeinstitut skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonti vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Pengeinstituttet kan pålægge forbrugeren et rimeligt gebyr ved manglende efterlevelse af forpligtelserne i en rammeaftale for en basal betalingskonto. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr skal der tages udgangspunkt i indkomstniveauet i Danmark, de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af danske pengeinstitutter for en betalingskonto, samt pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en betalingskonto. Gebyret for en basal betalingskonto må ikke være afhængig af antal gennemførte tjenesteydelser efter den gældende § 9, stk. 1, nr. 1 og 2, og nr. 3, litra b.

Det foreslås at nyaffatte *§ 12* i lov om betalingskonti. Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 18 i betalingskontodirektivet vedrørende det gebyr, et pengeinstitut kan opkræve i relation til de tjenesteydelser, der skal tilbydes en indehaver af en basal betalingskonto enten for at tilbyde en basal betalingskonto eller i tilfælde af, at en forbruger ikke overholder sine forpligtelser i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto. Endvidere implementerer bestemmelsen artikel 17, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at fastlægge de forpligtelser, der følger af direktivet. Bestemmelsen skal sikre, at forbrugere, der har benyttet sig af retten til en basal betalingskonto og de tilknyttede tjenesteydelser forbundet hermed, får tilbudt dette vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Endvidere skal bestemmelsen sikre, at udbydere af betalingskonti skal kunne opkræve de gebyrer, der er nødvendige for at kunne tilbyde betalingskonti og sikre sig en indtjening på de tilknyttede tjenesteydelser.

Det følger af den foreslåede *stk. 1,* at et pengeinstitut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 9, til forbrugere vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 1, i betalingskontodirektivet.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger det overordnede princip om, at de tjenesteydelser, der er knyttet til det at have en betalingskonto, enten skal være gratis eller alene være underlagt et rimeligt gebyr. Hvad der forstås ved et rimeligt gebyr, er reguleret i forslaget til § 12, stk. 4.

Efter *stk. 2* må tjenesteydelser efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, uanset antallet af gennemførte betalingstransaktioner ikke pålægges gebyrer udover eventuelle rimelige gebyrer. Denne begrænsning gælder ikke betalingstransaktioner med kreditkort. Bestemmelsen gennemfører artikel 17, stk. 5, i betalingskontodirektivet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at gebyrer for tjenesteydelser efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, ikke må fastsættes på baggrund af antal gennemførte transaktioner. Begrænsningen gælder dog ikke direkte debiteringer og kredittransaktioner, jf. § 9, stk. 1, nr. 4, litra a og c. Endvidere gælder begrænsningen ikke transaktioner foretaget ved brug af kreditkort.

For transaktioner med direkte debiteringer, kredittransaktioner og kreditkort vil et pengeinstitut således kunne opkræve et gebyr, der er baseret på antallet af gennemførte transaktioner. Disse gebyrer skal dog være rimelige, jf. stk. 1, jf. kriterierne i stk. 4. Hvis pengeinstituttet vælger at tage særskilt betaling for disse tjenesteydelser, kan omkostningerne hertil ikke indgå i vurderingen af, hvad der er et rimeligt gebyr.

Efter *stk. 3* kan et pengeinstitut pålægge forbrugere et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto. Bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 2, i betalingskontodirektivet.

Definitionen på en rammeaftale følger af § 2, nr. 15, i lov om betalingskonti. Ved en rammeaftale forstås en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af

individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af forbrugerens manglende efterlevelse af aftalevilkårene i rammeaftalen for en basal betalingskonto, eksempelvis ved forbrugerens manglende iagttagelse af sikkerhedsforanstaltninger ved brug af netbank, brug af betalingskort eller overholdelse af betingelserne for gennemførelse af direkte debiteringer. Kriterierne for, hvornår et gebyr er rimeligt, følger af det foreslåede stk. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 4,* at der ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr skal tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, pengeinstituttets omkostninger og muligheden for, at pengeinstituttet kan opnå en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere. Bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 3, i betalingskontodirektivet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et rimeligt gebyr er et dynamisk begreb, der skal afspejle forbrugernes købekraft, det gennemsnitlige gebyrniveau og pengeinstituttets omkostninger. Opregningen er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge et gebyr på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde.

Ved fastlæggelsen af gebyrets størrelse vil der skulle tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, jf. *stk. 4, nr. 1*. Dette skal sikre, at gebyrets størrelse ikke afholder forbrugere fra at oprette en basal betalingskonto. Ved fastlæggelsen af indkomstniveauet i Danmark vil der blive taget udgangspunkt i oplysninger fra Danmarks Statistik.

Der skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 4, nr. 2*, tages hensyn til de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti. Bestemmelsen forbyder ikke gebyrer over det gennemsnitlige niveau, men hvis et gebyr bliver fastsat over dette niveau vil dette kunne indgå som moment i, at et gebyr ikke vil blive anset som værende rimeligt. Bestemmelsen henviser til de gennemsnitlige gebyrer for betalingskonti. Dermed skal pengeinstitutterne tage højde for det generelle gebyrniveau for betalingskonti og ikke kun niveauet af gebyrer for basale betalingskonti ved fastlæggelsen af, hvad der er et rimeligt gebyr.

For at øge gennemsigtigheden for forbrugerne og dermed gøre det lettere at træffe beslutning om valg af udbyder af basal betalingskonto, er der i regi af Finans Danmark etableret en portal www.basalbetalingskonti.dk, hvor en lang række pengeinstitutters gebyrer for en basal betalingskonto er offentlig tilgængelige. En gennemgang heraf viser, at den årlige pris for en basal betalingskonto ligger mellem 0 og 1000 kr.

Endelig foreslås det ved *stk. 4, nr. 3*, at pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere vil indgå i vurderingen af, om et gebyr er rimeligt.

Omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger. Ved direkte omkostninger forstås omkostninger, som direkte kan henføres til at udbyde en basal betalingskonto, herunder drift af de tekniske systemer, der håndterer en basal betalingskonto. Indirekte omkostninger omfatter eksempelvis omkostninger til husleje og andre omkostninger, der afholdes af pengeinstituttet, men som ikke direkte kan henføres til udbuddet af en basal betalingskonto.

En evaluering af loven viser, at det årlige gebyr, som pengeinstitutterne tager for drift af en basal betalingskonto, ligger på mellem 0 og 700 kr.

Alle kriterierne i § 12, stk. 4, skal indgå i vurderingen af, om et gebyr er rimeligt. Hvis et pengeinstitut har meget høje omkostninger, og dette medfører, at gebyret ligger over det gennemsnitligt opkrævede gebyr, jf. stk. 4, nr. 2, eller ikke står i et rimeligt forhold til indkomstniveauet i Danmark, vil dette kunne medføre, at gebyret ikke anses for at være et rimeligt gebyr. Hvis det derimod viser sig, at et gebyr svarer til det gennemsnitligt opkrævede gebyr for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, vil dette som udgangspunkt blive anset som rimeligt.

Kriterierne medfører tilsammen, at begrebet rimeligt gebyr er dynamisk, da det skal afspejle den økonomiske situation i Danmark. Opregningen af kriterier er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge gebyrer individuelt på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at gebyret for en basal betalingskonto kan differentieres i forhold til et pengeinstituts kundeprogrammer, så længe gebyret er rimeligt.

Det påhviler det enkelte pengeinstitut at fastsætte størrelsen for et rimeligt gebyr i henhold til de opregnede kriterier. Da Finanstilsynet fører tilsyn med institutternes efterlevelse af denne lov, vil Finanstilsynet som led i sin virksomhed have til opgave at overvåge, at pengeinstitutterne ikke opkræver et urimeligt gebyr for en basal betalingskonto.

Hvis et gebyr ikke er rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde pengeinstituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne pålægge pengeinstituttet at tilbagebetale

gebyrer, der er i strid med stk. 1 og 3. I denne situation vil Finanstilsynet kunne underrette Forbrugerombudsmanden, der herefter vil kunne anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 25, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 25, stk. 3, i lov om betalinger, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive former for virksomhedsstyring. I bestemmelsen fastsættes en række krav til ledelse og indretningen af virksomheden for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som skal sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring.

Bestemmelsen har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der kan anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til betalingsinstitutters særlige forhold. Derudover skal § 25, stk. 1, læses i sammenhæng med § 10, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger, hvorefter e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer, samt § 11, stk. 1, nr. 10-17, i lov om betalinger om dokumentation for, at kravene er opfyldt.

Detaljerede regler angående ledelse og styring i finansielle virksomheder gælder i dag for bl.a. pengeinstitutter, jf. bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl.

§ 25, stk. 3, i lov om betalinger indeholder i dag alene hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe i medfør af § 25, stk. 2, der vedrører effektive procedurer for produktgodkendelse.

Det foreslås i *§ 25, stk. 3,* at »jf. stk. 2« ændres til »jf. stk. 1 og 2«.

Ændringen vil medføre, at Finanstilsynet bemyndiges til at udstede nærmere regler i bekendtgørelsesform om de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe med henblik på at sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring efter § 25, stk. 1.

Med ændringen af § 25, stk. 3, er det således hensigten, at Finanstilsynet i bekendtgørelsesform kan fastsætte nærmere regler vedrørende de enkelte krav, der følger af § 25, stk. 1, i lov om betalinger. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet eksempelvis kunne fastsætte regler vedrørende opgave- og ansvarsfordeling for bestyrelse og direktion i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, regler for intern rapportering og risikostyring og regler for håndtering af interessekonflikter og funktionsadskillelse.

Det forventes i praksis, at Finanstilsynet vil fastsætte regler i lighed med de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. Det forudsættes dog, at Finanstilsynet, i forbindelse med fastsættelse af nærmere regler om ledelse og styring i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, tager hensyn til e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters særlige forhold og karakteristika, herunder at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i visse tilfælde kan være ganske små virksomheder

Bemyndigelsen vil blandt andet blive anvendt til at implementere retningslinjer fra den Europæiske banktilsynsmyndighed (EBA) for IKT- og sikkerhedsrisikostyring. Retningslinjerne fra EBA gælder for både pengeinstitutter og e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. På pengeinstitutområdet vil retningslinjerne blive implementeret i bekendtgørelsen om ledelse og styring af pengeinstitutter. Det er således hensigten med den foreslåede ordning, at EBAs regler skal finde ens anvendelse, når pengeinstitutter og e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter udfører de samme aktiviteter, såsom udbud af betalingskort eller internetbaserede betalingstjenester.

Til nr. 2 (§ 39 a i lov om betalinger)

Efter § 39, stk. 3, i lov om betalinger kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler vedrørende e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner. Bestemmelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Det følger af den kommende lov om MitID og NemLog-in, at MitID-løsningen defineres som den danske nationale elektroniske identifikationsordning, som vil blive anmeldt i henhold til eIDAS-forordningen. MitID-løsningen kan også betegnes som en eID-ordning eller eID-løsning. Med løsningen kan der foretages elektronisk identifikation. Løsningen fungerer derved som en autentifikationstjeneste af privatpersoners digitale identiteter. MitID-løsningen er den nationale identitetsgarant for identiteter udstedt til privatpersoner.

Ved overgangen fra NemID til MitID sker der en række ændringer i den fællesoffentlige digitale infrastruktur. En central ændring medfører, at MitID-løsningen fremadrettet alene vil udgøre en autentifikationsløsning, hvor NemID-løsningen også indeholdt digital signatur. Dette medfører, at hvor der tidligere var lighed mellem NemID og digital signatur, vil der fremadrettet skulle anvendes serviceområdet Digital Signatur i NemLog-in til den offentlige digitale underskrift baseret på autentifikation med MitID.

Det følger af den kommende lov om MitID og NemLog-in, at autentifikation defineres som en proces, som genkender

og verificerer en digital identitet gennem anvendelse af et elektronisk identifikationsmiddel.

Med NemID-løsningen kunne en tjenesteudbyder henvende sig til leverandøren af NemID-løsningen og blive tilsluttet løsningen. MitID-løsningen vil fungere anderledes på dette punkt, idet en tjenesteudbyder i stedet skal anvende en broker, der fungerer som bindeled mellem tjenesteudbyderen og MitID-løsningen, hvor autentifikationen sker. I NSIS-standarden, som lægges til grund for den offentlige digitale infrastruktur, defineres en identitetsbroker som formidler af en autentificeret digital identitet til tredjeparter på baggrund af en autentifikation verificeret af brokeren selv eller eventuelt af en anden tredjepart. MitID-løsningen vil således være baseret på et brokerkoncept, som indebærer, at tjenesteudbydere i stedet for at tilgå MitID-løsningen direkte tilgår løsningen gennem en broker. MitID-brokere skal være certificerede i henhold til foruddefinerede krav for at kunne tilslutte sig MitID. Der stilles dog kun krav om NSIS-anmeldelse for brokere, der ønsker at indgå i den offentlige digitale infrastruktur.

Autentifikationen, som genkender og verificerer en digital identitet sker i MitID-løsningen. Den digitale signatur vil derimod skulle udvikles af den individuelle broker eller kan tilkøbes som en service fra den offentlige broker i NemLog-in eller fra andre brokere i markedet.

Det foreslås i *§ 39 a, stk. 4,* at regler fastsat i medfør af § 39, stk. 4, ikke gælder for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Det foreslåede indebærer, at reglerne i bekendtgørelsen, der er udstedt i medfør af § 39, stk. 4, i lov om betalinger ikke skal finde anvendelse for et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, når de anvender MitID-løsningen til at foretage autentifikation af en bruger.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med § 3, stk. 2, i den kommende MitID og NemLog-in, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen stiller MitID til rådighed for privatpersoner og erhvervsbrugere, hvis disse opfylder betingelserne for udstedelse af MitID i medfør af § 4, stk. 2. Der vil således i medfør af samme lovforslags § 4, stk. 2, blive fastsat regler om udstedelse af MitID, som bl.a. e-pengeinstitutter eller betalingsinstitutter vil skulle overholde ved anvendelsen af MitID.

For at undgå en uhensigtsmæssig forskelsbehandling af virksomheders brug af MitID, herunder at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut vil skulle opfylde både de aftaler, der indgås for at overholde den kommende lov om MitID og NemLog-in, og regler i outsourcingbekendtgørelserne på det finansielle område, foreslås det, at outsourcingbekendtgørelserne ikke skal kunne finde anvendelse.

E-pengeinstitutter eller betalingsinstitutter vil således kunne anvende MitID-løsningen til autentifikationen af deres kunder, altså til at genkende og verificere en kundes digitale identitet. E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter vil dog stadig have behov for at udvikle en løsning til digitale signaturer og log-in-løsninger til eksempelvis netbank. Et e-pengeinstitut og et betalingsinstitut vil skulle anvende en broker, som kan formidle en autentificeret digital identitet på baggrund af autentifikationen. For e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter vil broker-rollen eksempelvis kunne varetages af en it-virksomhed, der har specialiseret sig i at udbyde digitale identitetstjenester.

Forholdet mellem e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet og brokeren vil stadig være omfattet af regler i outsourcingbekendtgørelsen, såfremt betingelser herfor i øvrigt er opfyldt. Der vil imidlertid kunne opstå usikkerhed om, hvorvidt forholdet mellem et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, en broker og MitID-løsningen vil kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing. Uanset om aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen, kan anses for outsourcing eller videreoutsourcing, er det ikke hensigten, at et e-pengeinstituts eller betalingsinstituts brug af MitID-løsningen til autentifikation af en bruger skal omfattes af outsourcingreglerne. Det foreslåede har derfor til formål at skabe entydig klarhed om, at anvendelse af MitID til autentifikation af brugere ikke vil skulle være omfattet af reglerne om outsourcing udstedt i medfør af de nævnte bestemmelser.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen, ville kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing fra et e-pengeinstitutter eller betalingsinstitutter.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.14.

Til nr. 3 (§ 148, stk. 1, i lov om betalinger)

I medfør af § 148, stk. 1, i lov om betalinger skal virksomheder, til dækning af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter loven, årligt betale en afgift.

Efter § 148, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger skal betalingsinstitutter årligt betale 26.820 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger skal udenlandske betalingsinstitutter med en filial i Danmark årligt betale 8.940 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger skal e-pengeinstitutter årligt betale 45.880 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betale 3.150 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger skal virksomheder med begrænset

tilladelse til udstedelse af e-penge årligt betale 4.450 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger skal virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester årligt betale 8.560 kr.

Det foreslås at nyaffatte § 148, stk. 1, hvorefter fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt betaler et grundbeløb til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det foreslås i *§ 148, stk. 1, nr. 1*, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter for betalingsinstitutter. Det foreslås i *litra a*, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 8.460 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Herved skal betalingsinstitutter, der gennemfører betalingstransaktioner for mindre end 250 mio. kr., årligt betale en afgift på 8.460 kr., fremfor 26.820 kr.

Det foreslås i *litra b,* at betalingsinstitutter betaler en afgift på 27.060 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Herved skal betalingsinstitutter, der gennemfører betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. årligt betale en afgift på 27.060 kr., fremfor 26.820 kr.

Det foreslås i *litra c,* at betalingsinstitutter betaler en afgift på 169.120 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Herved skal betalingsinstitutter, der gennemfører betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr., årligt betale en afgift på 169.120 kr., fremfor 26.820 kr.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Det foreslås, at afgiften efter § 148, stk. 1, nr. 1, fastsættes på baggrund af betalingsinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår.

Det foreslås, at de samlede gennemførte betalingstransaktioner opgøres ud fra den samlede beløbsmæssige værdi af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i perioden. Hvis et betalingsinstitut udbyder betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om betalinger, indgår den beløbsmæssige værdi af de initierede betalingstransaktioner i beregningen af instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner på samme måde, som hvis instituttet selv havde gennemført betalingstransaktionen.

Forslaget om opgørelse af de samlede betalingstransaktioner pr. 1. oktober begrundes i, at betalingsinstitutter allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet vedrørende driften af de betalingstjenester, som betalingsinstituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. april og den 1. oktober. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen modtager i den forbindelse oplysninger fra Finanstilsynet vedrørende de opgjorte betalingstransaktioner til brug for styrelsens administration af § 148, stk. 1, i lov om betalinger. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et betalingsinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er betalingsinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det foregående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober vil være i besiddelse af oplysninger om et betalingsinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår. Forslaget indebærer derfor ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Den foreslåede *§ 148, stk. 1, nr. 2*, er en videreførelse af den gældende § 148, stk. 1, nr. 2. Bestemmelsen blev indsat i § 148, stk. 1, i lov om betalinger ved lov nr. 641 af 19. maj 2020. Lovforslaget medfører ingen materiel ændring af denne bestemmelse, og afgiftsniveauet foreslås videreført.

Det foreslås i *§ 148, stk. 1, nr. 3,* at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter af e-pengeinstitutter.

Det foreslås i *nr. 3, litra a*, at e-pengeinstitutter betaler en

afgift på 8.460 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Herved skal e-pengeinstitutter, hvor summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner er mindre end 250 mio. kr., årligt betale en afgift på 8.460 kr., fremfor 45.880 kr.

Det foreslås i *nr. 3, litra b*, at e-pengeinstitutter betaler en afgift på 27.060 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Herved skal e-pengeinstitutter, hvor summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner ligger mellem 250 mio. kr., og 100 mia. kr., årligt betale en afgift på 27.060 kr., fremfor 45.880 kr.

Det foreslås i *nr. 3, litra c*, at e-pengeinstitutter betaler en afgift på 169.120 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Herved skal e-pengeinstitutter, hvor summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner er mere end 100 mia. kr., årligt betale en afgift på 169.120 kr., fremfor 45.880 kr.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det grundbeløb, der betales af e-pengeinstitutter, bliver justeret, så e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter betaler det samme grundbeløb til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, dog afhængig af størrelse, jf. ovenfor. Dette er anderledes end de gældende regler, hvor e-pengeinstitutter betaler et højere beløb end betalingsinstitutter. Det foreslås dog, at afgiften for e-pengeinstitutter efter § 148, stk. 1, nr. 3, fastsættes på baggrund af summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, således at beregningen fortsat afspejler e-pengeinstituttets udvidede virksomhedsområde.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

E-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge beregnes i overensstemmelse med § 31, stk. 3, i lov om betalinger som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående 6 måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Hvis virksomheden ikke har gennemført 6 måneders drift på datoen for beregningen, anvendes de eventuelt gennemførte måneder med drift og virksomhedens estimater for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år som grundlag for beregningen.

E-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår opgøres pr. 1. oktober, da e-pengeinstitutter, som udbydere af betalingstjenester, allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet om e-pengeinstituttets drift af de betalingstjenester, som instituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. oktober. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er e-pengeinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det forudgående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober samlet set vil være i besiddelse af oplysninger om et e-pengeinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen modtager i den forbindelse tal fra Finanstilsynet til brug for styrelsens afgiftsopkrævning. Forslaget indebærer således ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Tilladelsen som e-pengeinstitut giver mulighed for både at udstede elektroniske penge og udbyde betalingstjenester. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt at anvende

summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og værdien af e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, da dette kriterium bedst muligt afspejler det enkelte e-pengeinstituts størrelse og aktiviteter. Såfremt der alene anvendes et af de to beløb med henblik på at fastsætte afgiftens størrelse, vil dette medføre, at afgiften ikke i praksis reelt afspejler omfanget af e-pengeinstituttets samlede tilladelsespligtige aktiviteter. Hvis et e-pengeinstitut udbyder betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om betalinger, indgår den beløbsmæssige værdi af de initierede betalingstransaktioner i beregningen af instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner på samme måde, som hvis instituttet selv havde gennemført betalingstransaktionen.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Det følger i dag af § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betaler en afgift på 3.150 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge i henhold til § 148, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger betaler en årlig afgift på 4.450 kr. til styrelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at indføre en ny afgiftsmodel, hvor virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller til at udstede elektroniske penge årligt betaler 3.750 kr. i afgift.

Herved skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betale en afgift på 3.750 kr., fremfor 3.150 kr., og virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af e-penge skal årligt betale en afgift på 3.750 kr., fremfor 4.450 kr.

Den gældende § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger blev indsat ved lov nr. 641 af 19. maj 2020 i lov om betalinger. Afgiften foreslås fastsat som et tilnærmet gennemsnit af den afgiftssats, der efter de gældende regler årligt betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, og den afgiftssats, der efter de gældende regler betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Forslaget vil medføre, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester vil betale en større afgift, end de hidtil har gjort, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge vil betale en afgift, der er lavere.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 5*, er en videreførelse af den gældende § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger. Bestemmelsen blev indsat i § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger ved lov nr. 641 af 19. maj 2020. Det foreslås i den forbindelse, at afgiftssatsen for virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester reduceres til 8.460 kr. fra 8.560 kr., så afgiftssatsen også for denne virksomhedstype forholdsmæssigt svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den samlede afgiftssum, som virksomhederne betaler til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, men alene fordelingen af afgiftssummen.

Til nr. 4 (§ 148, stk. 2 og 4, i lov om betalinger)

Det foreslås at ændre § 148, stk. 2 og 4, i lov om betalinger, så bestemmelserne henviser til de korrekte numre i § 148, stk. 1, i lov om betalinger.

Med dette lovforslag er der alene tale om en lovteknisk ændring af bestemmelsen som følge af den foreslåede model i § 148, stk. 1.

Der er således ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 5 (§ 155 i lov om betalinger)

Efter § 155 i lov om betalinger fremsætter erhvervsministeren forslag om revision af § 81 i folketingsåret 2020-2021.

Efter den gældende § 81 i lov om betalinger er betalingsmodtagere forpligtede til at tage imod kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis de tager imod betalingsinstrumenter omfattet af lov om betalinger. Ved betalingsinstrumenter forstås et instrument eller et sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og dennes udbyder af betalingstjenester med henblik på at gennemføre en betaling. Den mest almindelige form for betalingsinstrument er betalingskort.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse ved fjernsalg eller ved betalingstransaktioner i ubemandede selvbetjeningsmiljøer.

Betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelsen af kontanter, er alene forpligtede til at modtage kontanter i tidsrummet kl. 06.00 til kl. 20.00, hvis betalingsmod-

tageren har underrettet Finanstilsynet om, at denne alene ønsker at modtage kontanter i dette tidsrum.

Det foreslås, at *§ 155* i lov om betalinger ophæves.

Den foreslåede ændring vil medføre, at pligten for erhvervsministeren til at fremsætte forslag om revision af § 81 i folketingsåret 2020-2021 bortfalder.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.23.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 14 a i lov om Danmarks Nationalbank)

Den gældende § 14 a, stk. 1, i lov om Danmarks Nationalbank fastsætter, at Danmarks Nationalbank har kompetence til at indsamle, bearbejde og offentliggøre statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde. Hertil kommer, at Danmarks Nationalbank kan anvende de indsamlede oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver, hvilket dog ikke gælder for oplysninger om fysiske personer.

Det følger af den gældende § 14 a, stk. 2, i lov om Danmarks Nationalbank, at de indberetningspligtige fysiske og juridiske personer med hjemsted i Danmark er personer, som udøver finansiel virksomhed, som har økonomiske mellemværender med udlandet, som har udstedt eller ejer værdipapirer, eller som forestår handel med eller clearing og afvikling af finansielle produkter. Hertil kommer filialer eller lignende i Danmark, der ikke betragtes som juridiske eller fysiske personer, men som i øvrigt udøver den ovenfor beskrevne virksomhed.

Herudover følger det af den gældende § 14 a, stk. 3, at de indberetningspligtige personer, der undlader at meddele de oplysninger, som Danmarks Nationalbank anmoder om, eller som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger, straffes med bøde.

Endelig følger det af den gældende § 14 a, stk. 4 og 5, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige statistiske oplysninger på individniveau til Det Europæiske System af Centralbanker og European Systemic Risk Board.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheder registreret i Erhvervsstyrelsens Virksomhedsregister skal give Danmarks Nationalbank de oplysninger, der er nødvendige for at kunne understøtte Danmarks Nationalbanks formål.

Det foreslåede stk. 1 er en delvis videreførelse af den gældende § 14 a, stk. 1 og 2. Der er ikke tilsigtet ændringer i den formelle og praktiske proces omkring virksomhedernes indberetning til Danmarks Nationalbank.

Bestemmelsen vil indebære, at Danmarks Nationalbank får adgang til at kræve alle de oplysninger, der er relevante for Danmarks Nationalbanks formål fra de virksomheder, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister. Bestemmelsen er tilsigtet at præcisere kredsen af de indberetningspligtige personer, idet Danmarks Nationalbank fortsat kun kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for Danmarks Nationalbanks formål. Med ændringen ophæves muligheden for, at Danmarks Nationalbank kan indhente oplysninger fra fysiske personer, der ikke er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister.

Indberetningspligtige virksomheder til Danmarks Nationalbank vil derfor også fremover være herværende finansielle virksomheder, ikke-finansielle virksomheder, filialer og lignende i Danmark af udenlandske virksomheder, udenlandske filialer af danske virksomheder m.v., virksomheder, der forestår enten handel med og/eller clearing, afvikling og opbevaring af finansielle produkter, virksomheder, som udsteder eller ejer værdipapirer, virksomheder, der har udenlandske mellemværender, såsom f.eks. lån ydet til eller optaget hos udlændinge, eller som har erhvervet udenlandske værdipapirer m.v., samt øvrige virksomheder registreret i CVR, som Danmarks Nationalbank vurderer det er nødvendigt at indsamle oplysninger fra. Som noget nyt vil også virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen blive indberetningspligtige til Danmarks Nationalbank. Baseret på den konkrete varetagelse af Danmarks Nationalbanks opgaver kan det ikke udelukkes, at andre typer af virksomheder registreret i Det Centrale Virksomhedsregister kan blive indberetningspligtige til Danmarks Nationalbank.

Som det er gældende i dag, kan Danmarks Nationalbank med bestemmelsen indsamle alle de oplysninger, som skønnes nødvendige for, at Danmarks Nationalbank kan medvirke til at sikre stabile priser, sikre betalinger, et stabilit finansielt system samt udarbejdelsen af finansiel statistik inden for dens kompetenceområde. Hjemmelen omfatter dermed også muligheden for at indsamle oplysninger om fysiske personer fra finansielle virksomheder, som f.eks. oplysninger om kundernes indlån, udlån, pensionshensættelser, investeringer og betalinger. For de ikke-finansielle virksomheder omfatter det f.eks. oplysninger om ejerstruktur, finansielle transaktioner og modparter for at kunne kortlægge og overvåge det finansielle kredsløb. For virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen, drejer det sig om f.eks. oplysninger om indløsning af elektroniske betalinger, clearing og afvikling og opbevaring af finansielle instrumenter.

Eftersom der er tale om en eksplicit hjemmel for Danmarks Nationalbank til at indhente oplysninger om betalinger fra virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen, finansielle virksomheder og ikke-finansielle virksomheder,

forudsat oplysningerne er nødvendige for Danmarks Nationalbanks formål, kan videregivelsen ske i overensstemmelse med betalingslovens § 125, stk. 6.

Netop fordi der også indsamles oplysninger om fysiske personer, kan Danmarks Nationalbank behandle de indberettede oplysninger om fysiske personer til at understøtte dens formål og dermed f.eks. undersøge, om fysiske personers finansielle transaktioner kan skade den finansielle stabilitet, ved at flere finansielle virksomheder har stor risiko for tab på samme fysiske person. Som en følge af Danmarks Nationalbanks formål er det ikke identifikationen af fysiske personer, der er væsentlig, men derimod hensynet til de finansielle virksomheder og den ustabilitet eller koncentrationsrisiko, som fysiske personers ageren kan medføre i finansielle virksomheder. Danmarks Nationalbanks behandling af personoplysninger skal ske i henhold til gældende regler for persondatabeskyttelse.

Eftersom der er tale om en eksplicit pligt for blandt andre finansielle virksomheder til at give Danmarks Nationalbank de oplysninger, der er nødvendige for dens formål, vil de finansielle virksomheders videregivelse af oplysninger til Danmarks Nationalbank skulle betragtes som berettiget på lige fod med videregivelse af oplysninger til Finanstilsynet, jf. lov om finansiel virksomhed, § 117.

Ud fra et hensyn om ikke at pålægge de indberetningspligtige virksomheder unødige indberetningsbyrder skal Danmarks Nationalbank tilrettelægge indberetningen af oplysningerne mest effektivt. Danmarks Nationalbank skal derfor tilrettelægge sin dataindsamling i samarbejde med andre myndigheder, som indsamler tilsvarende oplysninger fra virksomhederne. Det drejer sig f.eks. om Danmarks Statistik og Finanstilsynet. Herudover skal Danmarks Nationalbank ikke indsamle oplysninger fra de indberettende virksomheder, som Danmarks Nationalbank allerede er i besiddelse af, som følge af udførelsen af dele af dens opgaver. Det gør sig f.eks. gældende i den situation, hvor Danmarks Nationalbank er i besiddelse af en række oplysninger om finansielle virksomheders betalinger og overførsler som følge af Danmarks Nationalbanks rolle i betalingsinfrastrukturen.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheder, der har afgivet oplysninger efter stk.1, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Danmarks Nationalbank, hvis det senere konstateree, at oplysningerne ikke var korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller oplysningerne senere er blevet misvisende.

En tilsvarende bestemmelse gælder i § 347, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. At berigtigelsen skal ske hurtigst muligt betyder, at det normalt ikke vil være muligt at afvente en bestyrelsesbehandling af, om berigtigelse skal ske.

Det foreslåede *stk. 3* er en videreførelse af den gældende § 14 a, stk. 3.

Til nr. 2 (§ 20 i lov om Danmarks Nationalbank)

Ansatte i Danmarks Nationalbank er underlagt forvaltningslovens almindelige regler om en strafbelagt tavshedspligt. Det gælder f.eks. fsva. enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold, tekniske indretninger eller om drifts- eller forretningsforhold m.v. For medlemmer af bestyrelse og repræsentantskabet i Danmarks Nationalbank gælder en tavshedspligt efter Reglementet for Danmarks Nationalbank.

Som følge af forvaltningslovens regler kan Danmarks Nationalbank efter gældende regler videregive fortrolige oplysninger til andre myndigheder, f.eks. når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.,* at ansatte i Danmarks Nationalbank samt repræsentantskab og bestyrelse omfattes af en særlig tavshedspligt. Tavshedspligten vil også gælde efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Bestemmelsen om en lovbestemt tavshedspligt skal ses i lyset af hensynet til at beskytte oplysningerne fra de indberetningspligtige virksomheder samt de særlige opgaver, som Danmarks Nationalbank skal løse efter lov om Danmarks Nationalbank, § 1.

Danmarks Nationalbank kommer i besiddelse af fortrolige oplysninger, der relaterer sig til oplysninger, der vedrører fastsættelsen af pengepolitikken og ikke-offentliggjorte analyser og konklusioner i relation til overvågningen af den finansielle stabilitet eller betalingssystemerne, hvor Danmarks Nationalbank bl.a. agerer bank for de pengepolitiske modparter. Nærmere bestemt kan det eksempelvis være oplysninger, som Danmarks Nationalbank får om virksomhedernes konkrete forhold. Omfattet af tavshedspligten er også oplysninger, som – hvis de kom til offentlighedens kendskab – kunne frembringe en finansiel ustabilitet. Herunder falder således oplysninger relateret til f.eks. navngivne finansielle virksomheder, og oplysninger vedrørende Danmarks Nationalbanks vurdering af potentielle risikoscenarier af væsentlig betydning for både de enkelte institutter og den finansielle stabilitet. Der kan i nogle tilfælde også være tale om endnu ikke offentliggjorte oplysninger eller oplysninger med drifts- eller forretningsmæssigt indhold af væsentlig betydning for de enkelte virksomheder. Endvidere vil der også kunne være tale om oplysninger, der ville være omfattet af bankhemmeligheden i lov om finansiel virksomhed.

Det er ligeledes vigtigt at kunne beskytte oplysninger om de indberettende virksomheders kunder og finansielle modparter. Derudover er der konkurrencemæssige hensyn at ta-

ge til de indberetningspligtige virksomheder, deres kunder og finansielle modparter. Hertil kommer, at disses oplysninger også vil være underlagt særlig fortrolighed, hvis de på tilsvarende vis indberettes til Finanstilsynet, og det er væsentligt, at virksomhederne og deres kunder kan nære tillid til, at Danmarks Nationalbank ikke videregiver fortrolige oplysninger og behandler oplysningerne efter en tilsvarende lovbestemt fortrolighed, som virksomhederne er bekendte med via Finanstilsynet. Det samme gælder i forhold til ikke-finansielle indberettende virksomheder og de oplysninger, som relaterer sig til deres finansielle forhold.

Derudover kan fortrolige oplysninger være oplysninger i relation til kontantforsyningen og fremstillingen af sedler og mønter, eller fortrolige oplysninger relateret til Danmarks Nationalbanks beslutninger relateret til pengepolitikken.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at sager om indsigt i Danmarks Nationalbank behandles efter offentlighedslovens § 35. Tavshedspligten gælder dog alene for fortrolige oplysninger, der i vid udtrækning er undtaget fra offentlighed efter offentlighedslovens undtagelsesregler fra retten til aktindsigt.

Det er således alene i forhold til fortrolige oplysninger, som Danmarks Nationalbank er i besiddelse af i forbindelse med udførelsen af sine opgaver, der ved aktindsigt kan behandles efter offentlighedslovens § 35. Oplysninger om f.eks. Danmarks Nationalbanks administration og interne forhold eller anvendelse af ekstern bistand vil fortsat være underlagt offentlighedslovens almindelige regler om offentlighed. Det samme gælder for aggregerede oplysninger, hvorimod selve oplysningerne indberettet af virksomhederne vil blive undtaget fra offentlighed, som det også vil være tilfældet i dag under offentlighedslovens regler.

Forslaget ændrer ikke på gældende ret, der sikrer, at den kgl. bankkommissær kan føre tilsyn med, at Danmarks Nationalbank opfylder sine forpligtelser efter loven. Erhvervsministeren vil således fortsat kunne modtage samtlige oplysninger fra Danmarks Nationalbank, hvis det er nødvendigt til brug for ministerens tilsyn med Danmarks Nationalbank.

Med forslagets stk. *1, 2. pkt.*, foreslås det, at den særlige tavshedspligt også skal gælde personer, der udfører arbejde for Danmarks Nationalbank. Det kan være personer, der er ansat i virksomheder, som Danmarks Nationalbank har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i udførelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver. Serviceopgaver som led i udførelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver kan f.eks. være it-leverandører eller konsulentbistand. Derudover gælder den særlige tavshedspligt også for personer, der modtager oplysninger efter stk. 2.

Endvidere foreslås det i *stk. 1, 3. pkt.*, at den særlige tavshedspligt også gælder for personer, som er omfattet af 2. pkt, efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

§ 20, stk. 1, ændrer ikke på Danmarks Nationalbanks praksis for udarbejdelse af finansiel statistik. Den særlige tavshedspligt er derfor ikke til hinder for, at Danmarks Nationalbank fortsat kan udarbejde statistiske opgørelser, analyser og prognoser. Samarbejdet med Danmarks Statistik om indsamling og udarbejdelse af statistik reguleres i en rammeaftale med Danmarks Statistik, mens der tilsvarende er udarbejdet en aftale med Finanstilsynet om samarbejdet vedrørende datagrundlaget for finansiel statistik og tilsyn. Aftalerne er et udtryk for, at Danmarks Nationalbank er forpligtet til videst muligt at minimere indberetningsbyrden i samarbejde med andre offentlige myndigheder, herunder især Danmarks Statistik og Finanstilsynet.

Det foreslåede *stk. 2* indeholder en opregning af kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af stk. 1 kan videregives fortrolige oplysninger. Herudover kan der være ganske særlige tilfælde, hvor videregivelse også kan ske inden for rammerne af stk. 1. Det kan f.eks. være videregivelse til myndigheder inden for EU, der driver tilsyns- eller afviklingsvirksomhed af finansielle virksomheder i de tilfælde, hvor nationale tilsyns- eller afviklingsmyndigheder ikke har mulighed for at videregive oplysningerne. En sådan videregivelse vil i så fald ske i medfør af straffelovens § 152 e.

Det foreslåede stk. 2 er opbygget på den måde, at fortrolige oplysninger, der kan videregives til danske myndigheder m.fl., opregnes i nr. 1 - 4.

Fortrolige oplysninger, der kan videregives til Det Europæiske System af Centralbanker, herunder Den Europæiske Centralbank og centralbanker i lande, der har indgået aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), følger af nr. 5.

Nr. 6 er en videreførelse af gældende ret og medfører, at Danmarks Nationalbank fortsat kan videregive fortrolige oplysninger til European Systemic Risk Board.

Fortrolige oplysninger, der stilles til rådighed for opgaver vedrørende nationalt og internationalt statistisk samarbejde videregives efter nr. 7-9. Endelig kan Danmarks Nationalbank videregive fortrolige oplysninger til International Monetary Fund (IMF), hvis det er nødvendigt som følge af IMF's opgaver.

Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til den Kgl. Bankkommissær efter forslagets *stk. 2, nr. 1*. Bestemmelsen skal sikre, at Danmarks Nationalbank kan videregive oplysninger til erhvervsministeren som Kgl.

Bankkommissær, bl.a. som led i dennes tilsyn med Danmarks Nationalbanks forpligtelser efter loven § 7.

Med forslaget til s*tk. 2, nr. 2,* kan Danmarks Nationalbank videregive fortrolige oplysninger til Finansiel Stabilitet som et led i arbejdet med at håndtere eller forberede afviklingen af nødlidende finansielle virksomheder, som Finansiel Stabilitet er pålagt ved lov om restrukturering og afvikling. Bestemmelsen muliggør, at Danmarks Nationalbank f.eks. kan videregive oplysninger til Finansiel Stabilitet i en situation, hvor en enkelt eller en flerhed af finansielle virksomheder får finansielle vanskeligheder, eller hvor Danmarks Nationalbank er i besiddelse af oplysninger, som er nødvendige for Finansiel Stabilitets udførelse af sine opgaver

Med det foreslåede *stk. 2, nr. 3,* kan fortrolige oplysninger videregives til Finanstilsynet, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for udførelsen af Finanstilsynets lovbestemte opgaver. Særligt i forbindelse med overvågningen og vurderingen af den finansielle stabilitet i Danmark er Danmarks Nationalbank i besiddelse af fortrolige oplysninger, der kan have væsentlig betydning for Finanstilsynets udøvelse af tilsynsvirksomhed. Dette kan både gøre sig gældende i relation til oplysninger om enkelte virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet og fysiske personers finansielle transaktioner, som, Danmarks Nationalbank vurderer, kan skade den finansielle stabilitet, ved at flere finansielle virksomheder har stor risiko for tab på samme fysiske person. Som en følge af Danmarks Nationalbanks formål er det ikke identifikationen af fysiske personer, der er væsentlig, men derimod hensynet til de finansielle virksomheder og den ustabilitet eller koncentrationsrisiko, som fysiske personers ageren kan medføre i finansielle virksomheder. Danmarks Nationalbanks behandling af oplysninger om fysiske personer skal ske i henhold til gældende regler for persondatabeskyttelse.

Efter *stk. 2, nr. 4,* kan fortrolige oplysninger også videregives til udvalg og grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet. Herunder falder særligt Koordinationsudvalget for Finansiel Stabilitet (KFS), der koordinerer indsatsen mellem de relevante myndigheder i forhold til nødlidende finansielle virksomheder.

Danmarks Nationalbank kan efter det foreslåede *stk. 2, nr. 5,* videregive fortrolige oplysninger til Det Europæiske System af Centralbanker, herunder Den Europæiske Centralbank, samt centralbanker i lande, der har indgået aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver.

Bestemmelsen viderefører i overvejende grad den gældende bestemmelse i lov om Danmarks Nationalbank, § 14 a, stk. 4, nr. 1, vedrørende videregivelsen til Det Europæiske System af Centralbanker. Danmarks Nationalbank deltager i væsentlige dele af det europæiske centralbanksamarbejde i ESCB. ESCB består af Den Europæiske Centralbank, ECB, og centralbankerne fra alle EU-landene. Med forslaget udvides videregivelsen til også at gælde for centralbanker i lande, der har indgået aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). Eftersom Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde betyder, at de deltagende lande er med i EU's indre marked, der bl.a. tillader fri bevægelighed for kapital, vurderes det hensigtsmæssigt, at der kan udveksles oplysninger med centralbanker beliggende i et EØS-land på samme vis, som hvis der var tale om Det Europæiske System af Centralbanker.

Med det foreslåede *stk. 2, nr. 6,* videreføres den gældende bestemmelse i § 14 a, stk. 4, nr. 2, hvorefter Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til European Systemic Risk Board (Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici), såfremt oplysningerne er nødvendige for, at European Systemic Risk Board kan udføre sine opgaver. Der er ikke tilsigtet nogen ændring af den gældende bestemmelse.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 7,* kan fortrolige oplysninger videregives til Danmarks Statistik. Stk. 1 ændrer således ikke på Danmarks Nationalbanks praksis med udarbejdelse af finansiel statistik. Videregivelsen til Danmarks Statistik reguleres i rammeaftalen om samarbejdet mellem Danmarks Nationalbank og Danmarks Statistik.

Danmarks Nationalbanks videregivelse af personoplysninger skal ske i henhold til gældende databeskyttelsesregler.

Videregivelsen medfører, at de fortrolige oplysninger til Danmarks Statistik bl.a. kan indgå i de oplysninger, som Danmarks Statistik stiller til rådighed for videnskabelige formål via dens forskerordning.

Bestemmelsen viderefører gældende praksis.

Det følger således af *nr. 8*, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til Eurostat, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det statistiske samarbejde indenfor EU. Eurostat konsoliderer data indsamlet af nationale myndigheder, og Danmarks Nationalbank er, efter en række forordninger om særligt betalingsbalance, nationalregnskab og erhvervsstatistik, forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger til Eurostat.

Bestemmelsen viderefører gældende praksis.

Derudover kan Danmarks Nationalbank efter *nr. 9* videregive oplysninger til Bank for International Settlements (BIS), der bl.a. anvender oplysningerne til udarbejdelse af interna-

tional finansiel statistik. Dette sker, som følge af at internationalt statistisk samarbejde er af stigende betydning og har til formål at øge sammenlignelighed af statistikker på tværs af lande og danner grundlag for statistisk belysning over grænserne.

Endelig kan Danmarks Nationalbank efter *nr. 10* også videregive oplysninger til IMF, hvis det er nødvendigt, for at IMF kan løse sine opgaver i det internationale samarbejde, herunder også udarbejdelse af international finansiel statistik. Det er Danmarks Nationalbank, der varetager de finansielle forhold mellem Danmark og IMF og koordinerer det daglige arbejde i Danmarks forhold til IMF sammen med Finansministeriet.

Med det foreslåede *stk. 3* bliver alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank efter stk. 2, underlagt den i stk. 1 omhandlende tavshedspligt. Videregivelse efter stk. 2, nr. 9-10, kan alene ske på baggrund af en international samarbejdsaftale, og under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 21, stk. 4, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Finansiel Stabilitet kan i forbindelse med restrukturering eller afvikling af en virksomhed eller enhed omfattet af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder anvende en række afviklingsværktøjer, herunder kan Finansiel Stabilitet oprette et såkaldt broinstitut.

Et broinstitut ejes og kontrolleres helt eller delvist af Finansiel Stabilitet eller Afviklingsformuen. Broinstituttet er oprettet med henblik på at modtage dele af en virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling, jf. § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. De dele, som kan overdrages til et broinstitut, er ejerskabsinstrumenter udstedt af virksomheden eller enheden under restrukturering eller afvikling samt aktiver, rettigheder og forpligtelser fra virksomheden eller enheden under restrukturering eller afvikling.

Finansiel Stabilitet kan således i forbindelse med afvikling eller restrukturering af en virksomhed eller enhed overdrage de ovennævnte dele til et broinstitut.

Det følger af § 21, stk. 4, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at den samlede værdi af de forpligtelser, som overdrages til et broinstitut, ikke må overstige den samlede værdi af rettigheder og aktiver, der overdrages. Bestemmelsen sikrer, at der ved en overdragelse til et broinstitut tilføres mindst lige så mange aktiver som forpligtelser, og sikrer derved, at der ikke overføres en negativ egenkapital til broinstituttet.

Med lovforslaget foreslås det at udvide den del af bestemmelsen, der vedrører rettigheder og aktiver, til også at omfatte rettigheder og aktiver, der tilføres fra andre kilder. Forslaget indebærer, at den samlede værdi af forpligtelser, der overdrages til et broinstitut, ikke må overstige den samlede værdi af rettigheder og aktiver, der overdrages fra virksomheden eller enheden under afvikling, eller som tilføres fra andre kilder.

Ændringen indebærer, at der kan overføres flere forpligtelser fra virksomheden eller enheden under restrukturering eller afvikling til et broinstitut, end der ville kunne efter de gældende regler, i de tilfælde, hvor broinstituttet tilføres rettigheder eller aktiver fra andre kilder. I disse tilfælde vil Finansiel Stabilitet kunne overføre forpligtelser for samme værdi til broinstituttet fra den pågældende virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling.

Med andre kilder forstås andre end den virksomhed eller enhed, som er under restrukturering eller afvikling. Det kunne f.eks. være fra den private sektor eller fra Afviklingsformuen, jf. § 59 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, f.eks. i form af en garanti.

Bestemmelsen sikrer fortsat, at der ved overdragelse til et broinstitut ikke overføres en negativ egenkapital til broinstituttet.

Med lovforslaget implementeres artikel 40, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 2 (§ 25, stk. 3, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lovens § 25 fastsætter, for hvilke forpligtelser bail-in kan anvendes. Det følger af § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at bail-in kan anvendes på alle den pågældende virksomheds eller enheds ikke-efterstillede forpligtelser samt efterstillede gældsforpligtelser, der ikke er nedskrevet eller konverteret i medfør af §§ 17 og 18, og skal ske i overensstemmelse med konkursordenen, jf. denne lovs § 13 og konkurslovens kapitel 10, jf. dog stk. 3 og 4.

Det følger af § 25, stk. 3, at der er en række forpligtelser, hvor bail-in ikke kan finde anvendelse, herunder forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for registrerede systemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, eller operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system eller centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale

modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 25, stk. 3, nr. 6.

§ 25 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder implementerer artikel 44, stk. 2, litra f, i direktiv 2014/59/EU om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD).

Af direktivets artikel 44, nr. 2, litra f, følger det, at passiver med en resterende løbetid på mindre end syv dage, over for systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til direktiv 98/26/EF, eller deres deltagere og som følge af deltagelse i et sådant system eller over for CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands-CCP'er, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) i henhold til artikel 25 i nævnte forordning, er undtaget fra bail-in.

Med henvisningen til direktiv 98/26/EF forstås alle systemer eller operatører af systemer i lande inden for Den Europæiske Union, eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. I § 25, stk. 3, nr. 6, henvises der til registrerede systemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, hvilket forstås som indenlandske danske registrerede betalingssystemer.

Det foreslås i *§ 25, stk. 3, nr. 6, litra a),* at forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for systemer, som er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) af Finanstilsynet, jf. § 171, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, eller anmeldt af andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system, undtages for bail-in.

Det følger af § 171, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet anmelder de værdipapirafviklingssystemer og registrerede betalingssystemer eller tilsvarende virksomhed udøvet af Danmarks Nationalbank, med hvilke der kan indgås aftaler med retsvirkning i henhold til §§ 163, 167 og 168, til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Henvisningen til § 171, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder skal sikre, at bail-in ikke foretages over for de nævnte systemer. Bestemmelsen skal ligeledes sikre, at bail-in ikke sker over for systemer, der er anmeldt af andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *§ 25, stk. 3, nr. 6, litra b),* at forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, undtages fra bail-in.

Centrale modparter (CCP'er) skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 3, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1769 af 27. november 2020. § 3, nr. 11, definerer en CCP i overensstemmelse med definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 1, i EMIR. I EMIR defineres en CCP som en juridisk person, der intervenerer mellem modparterne i en aftale, som handles på et eller flere finansielle markeder, og bliver køber over for enhver sælger og sælger over for enhver køber.

Den foreslåede ændring af § 25, stk. 3, nr. 6, er således en justering af lovteksten med henblik på at foretage en korrekt implementering af artikel 44, nr. 2, litra f, i BRRD-direktivet og samtidig en sproglig tilretning af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Finansiel Stabilitet administrerer Afviklingsformuen, som er en finansieringsordning, der kan anvendes, når Finansiel Stabilitet forestår restrukturering eller afvikling af virksomheder eller enheder efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsformuen er finansieret ved årlige bidrag fra de virksomheder, som er omfattet af den nævnte lov.

Det følger af § 59, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiel Stabilitet kan anvende Afviklingsformuen til en række nærmere angivne handlinger, når det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne.

Afviklingsformuen kan bl.a. anvendes til at yde kapitalindskud til et broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab, jf. § 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås at ændre ordlyden af *§ 59, stk. 1, nr. 4,* således, at det fremgår heraf, at Afviklingsformuen vil kunne anvendes til at yde bidrag til et broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab.

Den foreslåede ændring af ordlyden af § 59, stk. 1, nr. 4, har til formål at sikre, at der ikke kan opstå tvivl om, at Afviklingsformuen kan yde et økonomisk bidrag til et

broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab i medfør af bestemmelsen.

Den nuværende ordlyd af § 59, stk. 1, nr. 4, og særligt betegnelsen kapitalindskud, kan være egnet til at medføre tvivl om, hvorvidt bidrag ydet i medfør af bestemmelsen forudsætter en modydelse, f.eks. i forbindelse med gennemførelse af en kapitalforhøjelse. Det er ikke tilfældet.

Med ændringen præciseres dette forhold i lovteksten.

§ 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder implementerer artikel 101, stk. 1, litra d, i BRRD. Det følger af direktivbestemmelsen, at en afviklingsfinansieringsordning skal kunne yde kapitalbidrag til et broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab. Den ændrede ordlyd foreslås på baggrund heraf.

Den ændrede ordlyd foreslås også på baggrund af den engelske sprogversion af direktivet, som i artikel 101, stk. 1, litra d, anvender betegnelsen 'contributions'. På den baggrund vurderes 'bidrag' samlet set at være en mere korrekt betegnelse for den handling, som bestemmelsen vedrører.

Den foreslåede ændring af ordlyden af § 59, stk. 1, nr. 4, har således til formål at sikre en mere direktivnær implementering af bestemmelsen.

Med bidrag forstås alle former for bidrag. Afviklingsformuen kan i medfør af bestemmelsen eksempelvis yde et bidrag til et broinstitut i forbindelse med overdragelse af forpligtelser til broinstituttet fra en virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling, jf. § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Et bidrag fra Afviklingsformuen til et broinstitut eller porteføljeadministrationsselskab i medfør af § 59, stk. 1, nr. 4, vil i medfør af dette lovforslags § 15, nr. 1, være skattefrit for modtageren.

Hvis der ved anvendelse af Afviklingsformuen efter § 59, stk. 1, sker dækning af tab i virksomheden eller enheden under restrukturering eller afvikling, finder § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder anvendelse. Der henvises til lovforslagets § 13, nr. 4 og bemærkningerne hertil. At § 26, stk. 2, finder anvendelse indebærer, at anvendelsen af Afviklingsformuen forudsætter, at mindst 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag i virksomheden eller enheden er nedskrevet eller konverteret, og at bidraget ikke overstiger 5 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

Til nr. 4 (§ 59, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Finansiel Stabilitet administrerer Afviklingsformuen, som er en finansieringsordning, der kan anvendes, når Finansiel Stabilitet forestår restrukturering eller afvikling af virksomheder eller enheder efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsformuen er finansieret ved årlige bidrag fra de virksomheder, som er omfattet af den nævnte lov.

§ 59 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører anvendelsen af Afviklingsformuen. Bestemmelsen angiver bl.a. til hvilke formål Afviklingsformuen kan anvendes, jf. § 59, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen og den direktivbestemmelse (artikel 101 i BRRD), som bestemmelsen implementerer, at Afviklingsformuen ikke må anvendes direkte til at absorbere tab, som en virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling har lidt, eller til direkte at rekapitalisere denne virksomhed eller enhed.

Det fremgår endvidere, at hvis der i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsformuen til de formål, som er nævnt i § 59, stk. 1, indirekte absorberes tab, som en virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling har lidt, så skal principperne for anvendelse af Afviklingsformuen til bail-in overholdes. De nævnte principper følger af artikel 44 i BRRD og er implementeret i § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Der kunne f.eks. opstå en situation med indirekte tabsabsorbering i forbindelse med, at Afviklingsformuen yder et bidrag til et broinstitut, hvortil Finansiel Stabilitet overdrager forpligtelser fra virksomheden eller enheden under restrukturering eller afvikling.

Det foreslås, at den ovennævnte begrænsning i relation til anvendelse af Afviklingsformuen fremover skal følge af § 59 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås således at indsætte et nyt *stk. 2* i § 59, der angiver, at § 26, stk. 2, finder anvendelse i tilfælde, hvor der ved anvendelse af Afviklingsformuen efter stk. 1 dækkes tab i virksomheden eller enheden under afvikling.

§ 26 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omhandler anvendelse af Afviklingsformuen i de tilfælde, hvor Finansiel Stabilitet har udelukket forpligtelser fra bail-in.

I disse tilfælde forudsætter anvendelse af Afviklingsformuen, at mindst 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag er nedskrevet eller konverteret, jf. § 26, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Endvidere må bidraget fra Afviklingsformuen ikke overstige 5 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, jf. § 26, stk. 2, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres det, at i de tilfælde, hvor anvendelse af Afviklingsformuen efter § 59, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder medfører, at der dækkes tab i virksomheden eller enheden under restrukturering eller afvikling, forudsætter anvendelsen af Afviklingsformuen, at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag i virksomheden eller enheden er nedskrevet eller konverteret, og bidraget fra Afviklingsformuen må ikke overstige 5 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag i virksomheden eller enheden.

Med ændringen gennemføres artikel 101, stk. 2, i BRRD. Begrænsningen for Finansiel Stabilitets anvendelse af Afviklingsformuen er i dag alene beskrevet i lovbemærkningerne til § 59 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ændringen er således udtryk for en præcisering i lovteksten.

BRRD fastslår, at når Finansiel Stabilitet har udelukket forpligtelser fra bail-in, kan Afviklingsformuen anvendes til tabsabsorbering, hvis de nævnte principper er overholdt, jf. artikel 44 og artikel 101 i BRRD. Anvendelse af Afviklingsformuen til dette formål er nævnt i § 59, stk. 1, nr. 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Den foreslåede § 59, stk. 2, er formuleret på den baggrund, at de øvrige handlinger, som Afviklingsformuen kan anvendes til i medfør af § 59, stk. 1, alene vil kunne medføre en indirekte dækning af tab i virksomheden eller enheden.

Henvisningen til § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indebærer alene, at de i bestemmelsen indeholdte begrænsninger finder anvendelse i relation til anvendelse af Afviklingsformuen efter § 59. Det har således ingen betydning i relation til anvendelse af Afviklingsformuen efter § 59, om den pågældende virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling er omfattet af Finansiel Stabilitets beføjelse til at gennemføre bail-in.

Bail-in kan f.eks. ikke anvendes ved restrukturering eller afvikling af et realkreditinstitut. Anvendelse af Afviklingsformuen i relation til et realkreditinstitut under restrukturering eller afvikling forudsætter i de tilfælde, hvor der herved sker dækning af tab, at 8 pct. af realkreditinstituttets forpligtelser og kapitalgrundlag er nedskrevet eller konverteret, og bidraget fra Afviklingsformuen vil ikke kunne overstige 5 pct. af realkreditinstituttets forpligtelser og kapitalgrundlag.

Til nr. 5 (§§ 63 b og 63 c i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 63 b

Det følger af § 61, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiel Stabilitet skal medvirke til sikring af finansiel stabilitet i Danmark og varetage de opgaver og beføjelser, der er tillagt Finansiel Stabilitet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og i øvrig lovgivning, herunder lov om finansiel virksomhed og lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Erhvervsministeren kan henlægge varetagelsen af øvrige opgaver til Finansiel Stabilitet, jf. § 61, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det følger af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, at hold af mink ikke er tilladt til og med den 31. december 2021, og at personer eller virksomheder, der holder mink, skal lade dem aflive.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finansiel Stabilitet opretter en enhed, der foranlediger vederlagsfri gældsrådgivning til tidligere minkavlere, som er eller formodes at være insolvente efter at have modtaget erstatning og kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

Forslaget gennemfører dele af "Aftale om erstatning m.v. til minkavlerne og følgeerhverv berørt af covid-19", som er indgået den 25. januar 2021 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Det Venstre, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Liberal Alliance.

Det vil således være op til Finansiel Stabilitet at fastlægge, hvordan enheden skal etableres, herunder om det er som en del af den selvstændige offentlige virksomhed Finansiel Stabilitet eller som et selvstændigt datterselskab til Finansiel Stabilitet.

Finansiel Stabilitet skal via enheden sikre mulighed for vederlagsfri rådgivning til de omfattede tidligere minkavlere. Finansiel Stabilitet vil som udgangspunkt ikke selv forestå rådgivningen, men sikrer, at de minkavlere, der skal have rådgivning, har en kvalificeret ekstern rådgiver. Finansiel Stabilitet afholder udgifterne forbundet hermed.

Forslaget indebærer, at rådgivningen kan udøves af en ekstern rådgiver, som den tidligere minkavler selv har valgt, eller af en ekstern rådgiver som formidles via enheden i Finansiel Stabilitet. Formidlingen vil ske ved, at Finansiel

Stabilitet stiller en fortegnelse over eksterne rådgivere til rådighed for de tidligere minkavlere. Fortegnelsen omfatter eksterne rådgivere, som ønsker at udføre rådgivning under den foreslåede ordning, og som opfylder kravene hertil.

De eksterne rådgivere skal opfylde kravene under den foreslåede gældsrådgivningsordning og skal kunne yde rådgivning om finansielle produkter, herunder som finansiel rådgiver, jf. lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, advokat eller godkendt revisor. De nærmere regler om, hvilke eksterne rådgivere der kan anvendes, og kravene hertil fastsættes i en bekendtgørelse, der forventes udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2.

Både den tidligere minkavler og den eksterne rådgiver vil skulle opfylde en række vilkår og krav fastsat i den bekendtgørelse, som forventes udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2, der sætter rammerne for bl.a. honorar, omfang af bistand, afregning og videregivelse af oplysninger, ligesom den tidligere minkavler skal stille de nødvendige oplysninger til rådighed for at kunne få fyldestgørende rådgivning. Det er en forudsætning, at den eksterne rådgiver overholder de regler og standarder, der finder anvendelse for den pågældende rådgivers udøvelse af erhvervet.

Det er de pågældende eksterne rådgivere, der bærer ansvaret for deres rådgivning til de tidligere minkavlere. Finansiel Stabilitet kan ikke holdes ansvarlig for den rådgivning, som de enkelte minkavlere modtager fra eksterne rådgivere. Hvis den tidligere minkavler er utilfreds med den modtagne rådgivning eller resultatet heraf, vil det derfor være et forhold mellem den tidligere minkavler og den pågældende rådgiver. Utilfredshed med rådgivningen vil ikke kunne føre til, at den tidligere minkavler kan skifte rådgiver og starte forfra. Ordningen dækker således kun ét rådgivningsforløb til den tidligere minkavler, medmindre helt særlige omstændigheder foreligger. Det kunne eksempelvis være i det tilfælde, hvor Finansiel Stabilitet vurderer, at et rådgivningsforløb ikke lever op til de fastsatte rammer for ordningen, eksempelvis hvis en rådgiver efterfølgende viser sig at være inhabil.

Finansiel Stabilitet vil have mulighed for at indhente dokumentation for den ydede rådgivning. Dette sker for at kunne kontrollere overholdelsen af kravene til rådgiveren og dennes arbejde som fastsat i en bekendtgørelse, som forventes udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2, ligesom der skal være sikkerhed for fremdrift i sagsbehandlingen. Finansiel Stabilitets adgang hertil vil blive fastsat nærmere i en bekendtgørelse, der forventes udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2. Eventuelle konsekvenser af en mangelfuld rådgivning, herunder hel eller delvis tilbagebetaling af honorar, kan ligeledes fastsættes heri.

I det helt særlige tilfælde, hvor det ikke er muligt at sikre den tidligere minkavler den nødvendige rådgivning ved eksterne rådgivere, som minkavleren selv vælger, eller ved eksterne rådgivere, som fremgår af Finansiel Stabilitets liste over eksterne rådgivere, vil enheden i Finansiel Stabilitet selv kunne forestå den nødvendige rådgivning. Dette vil således først ske, hvis den tidligere minkavler ikke selv har kunnet udpege en rådgiver, eller hvis den tidligere minkavler heller ikke har kunnet sikre sig den nødvendige rådgivning fra Finansiel Stabilitets fortegnelse over eksterne rådgivere, som er villige til at yde rådgivning under den foreslåede ordning. Da enheden i Finansiel Stabilitet ikke vil udøve rådgivningen erhvervsmæssigt, vil enheden i Finansiel Stabilitets eventuelle finansielle rådgivning ikke være omfattet af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Ved udøvelse af rådgivningen af enheden i Finansiel Stabilitet vil enheden dog skulle anvende principper svarende til dem, der gælder for finansielle rådgivere, bl.a. i relation til reglerne om god skik for rådgivere og kompetencekrav, med henblik på at sikre, at de tidligere minkavlere modtager tilsvarende rådgivning.

At den tidligere minkavler er insolvent indebærer, at minkavleren efter udbetaling af erstatning og kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink er insolvent, jf. konkurslovens § 18. At minkavleren formodes at være insolvent efter at have modtaget erstatning og kompensation omfatter tilfælde, hvor minkavleren sandsynligvis er personligt insolvent, dvs. hvor det endnu ikke er afklaret, om vedkommende er insolvent, men hvor der er forhold, der taler for, at dette er tilfældet. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor den tidligere minkavler har betydelig gæld og mangler overblik over sin økonomiske situation, dvs. hvor den pågældende ikke har overblik over, hvorvidt vedkommende er insolvent. At minkavleren formodes at være insolvent omfatter også tilfælde, hvor minkavleren er insolvent forud for erstatnings- og taksationskommissionens udmåling af erstatning og kompensation til minkavleren, og hvor den pågældende med al sandsynlighed formodes også at være insolvent efter udmålingen, da udmålingens størrelse ikke forventes at påvirke det forhold, at den pågældende er insolvent. I sidstnævnte tilfælde kan rådgivningsforløbet opstartes inden erstatnings- og kompensationsudmålingen foreligger.

Den tidligere minkavlers egen erklæring om sine økonomiske forhold er tilstrækkelig til at opfylde kriteriet om, at vedkommende er eller formodes at være insolvent. Vedkommende vil herefter være omfattet af den foreslåede ordning med gældsrådgivning. Dette vil være tilfældet, indtil det ved en gennemgang af vedkommendes forhold måtte vise sig, at vedkommende mod forventning ikke er insolvent.

Det er alene fysiske personer, der kan modtage gældsrådgivning efter den foreslåede ordning, og gældsrådgivningen skal omhandle minkavlerens personlige formue. Gældsrådgivning kan således ikke i medfør af ordningen ydes til en

virksomhed, herunder minkavlerens virksomhed eller anden virksomhed, som minkavleren driver. Det gælder også, selv om virksomheden er insolvent efter at have modtaget erstatning og kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink. Hvis minkavleren har drevet virksomhed i regi af en personligt ejet virksomhed, kan minkavleren først blive omfattet af ordningen med gældsrådgivning, når minkavlerens virksomheder er afviklet eller under afvikling.

Det er ikke et krav for at være omfattet af ordningen, at erstatningen og kompensationen udbetales direkte til minkavleren personligt. En minkavler kan således være omfattet af ordningen, selv om erstatningen og kompensationen udbetales til virksomheden og dermed ikke til minkavleren personligt. Det er i den sammenhæng alene en betingelse, at minkavleren som følge af nedlæggelsen af minkerhvervet oplever de nævnte økonomiske vanskeligheder, dvs. at minkavleren er insolvent eller formodes at være insolvent, efter at der er udbetalt erstatning og kompensation til minkavlerens virksomhed i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, herunder bestemmelser fastsat i medfør heraf.

Erstatnings- og taksationskommissionen skal som udgangspunkt have fastsat størrelsen af erstatningen og kompensationen til den tidligere minkavler, inden denne kan blive omfattet af ordningen med gældsrådgivning. Det skyldes bl.a., at størrelsen på udmålingen må forventes at have betydning for, om den pågældende tidligere minkavler er insolvent, og dermed om den pågældende er omfattet af ordningen for gældsrådgivning. Det skyldes også, at størrelsen på udmålingen har betydning for rådgiverens kortlægning af den pågældende tidligere minkavlers økonomiske situation og for indholdet af den rådgivning, som efterfølgende vil skulle ydes. I tilfælde, hvor det på et tidligere tidspunkt forud for udmålingen af erstatning og kompensation til den pågældende kan konstateres, at den tidligere minkavler formodes at være insolvent efter udbetalingen af erstatning og kompensation, dvs. hvor udmålingens størrelse ikke forventes at påvirke det forhold, at den pågældende vil blive insolvent, kan rådgivningsforløbet opstartes inden erstatnings- og kompensationsudmålingen foreligger. Det er således ikke afgørende, om den fastsatte erstatning hhv. kompensation er blevet udbetalt til minkavleren.

Den tidligere minkavler skal til brug for rådgivningen stille de nødvendige oplysninger til rådighed og oplyse sagen fuldt ud samt løbende holde rådgiveren orienteret om forhold, der kan være af betydning for bistanden.

De nærmere betingelser for, hvem der kan modtage rådgivning efter ordningen, vil blive fastsat i en bekendtgørelse, der forventes udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2.

Ved gældsrådgivning forstås hjælp til den tidligere minkavler med at få overblik over sin personlige økonomiske situation, herunder med gennemgang af regnskaber og aktiver, overblik over panterettigheder og sikkerheder, fastlæggelse af minkavlerens fremtidige indtægtsmuligheder og på den baggrund klarlæggelse af både den forventede fremtidige gæld og den tidligere minkavlers gældsserviceringsevne, vejledning om, hvorvidt der vurderes at være grundlag for at søge en særlig aftale med kreditorerne, og bistand til en dialog med kreditorerne om etablering af en gældssaneringsaftale, hvis der er grundlag for en sådan.

Gældsrådgivning omfatter ikke rådgivning om størrelsen af den udbetalte erstatning eller kompensation, eller hvorvidt den skal indbringes for domstolene.

Gældsrådgivningen skal tage udgangspunkt i den enkelte tidligere minkavlers konkrete forhold, herunder den pågældendes kreditorer, og omhandler alene den tidligere minkavlers personlige formue.

Formålet med drøftelserne med kreditorerne er en aftale om nedskrivning af gælden til et håndterbart niveau, der vil skulle afvikles over typisk tre år, eller alternativt i særligt udsigtsløse tilfælde fuldstændig bortfald af gælden. Afvikling af gælden over tre år svarer til de vilkår, der normalt gælder ved en egentlig gældssanering i konkurs.

Gældsrådgivning omfatter endvidere vejledning om, hvornår det vurderes hensigtsmæssigt at indgå en frivillig aftale, og hvornår der vurderes med fordel at kunne søges om egentlig gældssanering ved skifteretten. I de tilfælde, hvor der ikke kan opnås en frivillig aftale på rimelige vilkår, vil sagen overgå til skifteretten til behandling om gældssanering, hvis betingelserne herfor er opfyldt. De materialer, der løbende er udarbejdet til brug for de frivillige forhandlinger, overdrages i en form, så materialet kan indgå i den videre sagsbehandling i skifteretten.

At rådgivningen ydet efter den foreslåede ordning skal være vederlagsfri indebærer, at den tidligere minkavler ikke skal betale for rådgivningen. Dermed får minkavleren dækket omkostninger til at skabe overblik over sin økonomiske situation og til udarbejdelse af materialer, ligesom minkavleren får dækket omkostninger til forhandlingsbistand og vejledning, uanset om der opnås en aftale med kreditorerne eller ej. Rådgivningen omfatter bistand til en eventuel behandling i skifteretten, men enheden afholder ikke de sædvanlige gebyrer, afgifter m.v. Dem vil minkavleren således selv skulle betale.

Omkostningerne dækkes ved, at enheden i Finansiel Stabilitet betaler rådgiverens honorar direkte. Der vil i bekendtgørelsen, der udstedes i medfør af det foreslåede stk. 2, blive fastsat nærmere regler om, hvilke ydelser der er omfattet af den vederlagsfri rådgivning, herunder størrelsen af den

enkelte rådgivers honorar, og i hvilket omfang den samlede rådgivning til en minkavler er underlagt en maksimumsramme. En maksimumsramme skal blandt andet sikre, at rådgivere ikke forsøger at misbruge eller udnytte ordningen med vederlagsfri rådgivning til tidligere minkavlere til egen uberettiget vinding.

Værdien af den vederlagsfrie rådgivning vil efter gældende regler skulle betragtes som en skattepligtig indtægt for modtagerne. For at sikre, at modtagerne ikke vil skulle betale skat af værdien af den modtagne vederlagsfri rådgivning, foreslås der med lovforslagets § 15 en ændring af ligningsloven, hvorefter værdien af den vederlagsfri rådgivning skal være skattefri.

Udgifterne til enheden afholdes af Finansiel Stabilitet. Det indebærer, at de omkostninger, der er forbundet med driften af enheden i Finansiel Stabilitet, samt omkostninger til rådgivningen af tidligere minkavlere afholdes af statens del af Finansiel Stabilitets formue. Omkostningerne berører således ikke Afviklingsformuen eller Garantiformuen.

Det bemærkes i øvrigt, at den foreslåede bestemmelse har til formål udtrykkeligt at fastslå, at den nævnte opgave kan forankres i Finansiel Stabilitet, samt udtrykkeligt at fastslå rammerne herfor. Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på rækkevidden af anvendelsesområdet af § 61, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Erhvervsministeren kan således fortsat i medfør af § 61, stk. 6, henlægge varetagelsen af øvrige opgaver til Finansiel Stabilitet. Som det fremgår af bemærkningerne til § 61, stk. 6, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 100 som fremsat, side 87, kan det eksempelvis være opgaver, der følger af et aktstykke vedtaget af Finansudvalget. Dette vil fortsat være tilfældet. Det forhold, at opgaven vedrørende etablering af en gældsrådgivningsenhed foreslås indført i en bestemmelse i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, medfører således ikke, at øvrige opgaver, som erhvervsministeren måtte henlægge til Finansiel Stabilitet i medfør af § 61, stk. 6, også skal fremgå direkte af loven.

Finansiel Stabilitet er i medfør af § 61, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder undtaget fra lov om offentlighed i forvaltning og forvaltningsloven. Selv om Finansiel Stabilitet ikke er omfattet af forvaltningsloven direkte, overholder Finansiel Stabilitet i sin virksomhed almindelige forvaltningsretlige principper i relevant omfang om f.eks. proportionalitet, ligebehandling og inhabilitet, ligesom Finansiel Stabilitet begrunder sine beslutninger. Opgaven for enheden i Finansiel Stabilitet vil i høj grad være af operationel karakter i forhold til at sikre rådgivning til de insolvente tidligere minkavlere og afholde omkostningerne hertil, hvorfor der ikke foreslås ændringer til de forvaltningsretlige rammer for Finansiel Stabilitet på dette område. Det skal også ses i lyset af, at der i bekendtgørelsen, der forventes udstedt i medfør af stk. 2, blandt andet vil blive fastsat nærmere regler om Finansiel Stabilitets rapportering om ordningen.

Der er ikke rekursadgang til erhvervsministeren for så vidt angår beslutninger m.v. truffet af Finansiel Stabilitet, idet Finansiel Stabilitet som en selvstændig offentlig virksomhed ikke indgår i den offentlige forvaltning. I forlængelse heraf bemærkes, at da Finansiel Stabilitets opgaver ved oprettelsen og drift af enheden er af operationel karakter med henblik på at foranledige rådgivning til tidligere minkavlere, vil enhedens eventuelle beslutninger om indgåelse af aftaler med rådgivere m.v. derfor heller ikke kunne påklages til anden administrativ instans.

Det bemærkes, at Finansiel Stabilitet i medfør af § 61, stk. 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er undtaget for reglerne om oplysningspligt og indsigtsret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF. Undtagelsen finder dog ikke anvendelse på den foreslåede gældsrådgivningsordning, jf. § 61, stk. 7, jf. stk. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, da formålet med behandling af personoplysninger i forbindelse med rådgivningen ikke er restrukturering og afvikling af finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om enheden i Finansiel Stabilitet oprettet i medfør af stk. 1, herunder om indholdet og omfanget af rådgivningen, betingelserne for at modtage rådgivningen, hvilke rådgivere der kan anvendes, hvilke udgifter hertil, der dækkes, samt om kontrol med ordningen og rapportering.

Med lovforslaget bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen kan omfatte de vilkår og krav, som den tidligere minkavler og rådgiveren vil skulle opfylde, herunder de erklæringer, som de må forventes at afgive, samt rammerne for bl.a. honorar og omfang af bistand, afregning og videregivelse af oplysninger.

I bekendtgørelsen kan erhvervsministeren desuden fastsætte nærmere regler om bl.a. ansøgningsprocessen og kriterierne for at få tildelt vederlagsfri rådgivning. Desuden kan der fastsættes regler om den kontrol, som enheden i Finansiel Stabilitet skal udføre af de ydelser, som enheden afholder omkostningerne til under ordningen, om den dokumentation, som Finansiel Stabilitet kan indhente til kontrol af ordningen, samt om enhedens rapportering om anvendelsen af ordningen. Der kan endvidere fastsættes regler om, at rådgivere

ikke kan være omfattet af ordningen, hvis de f.eks. tidligere har handlet i strid med reglerne herfor.

§ 63 c

Det følger af § 61, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiel Stabilitet skal medvirke til sikring af finansiel stabilitet i Danmark og varetager de opgaver og beføjelser, der er tillagt Finansiel Stabilitet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og i øvrig lovgivning, herunder lov om finansiel virksomhed og lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Erhvervsministeren kan henlægge varetagelsen af øvrige opgaver til Finansiel Stabilitet, jf. § 61, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiel Stabilitet forestår afvikling og restrukturering af bl.a. nødlidende pengeinstitutter i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. I den forbindelse overtager Finansiel Stabilitet kontrollen med pengeinstituttet, og Finansiel Stabilitet kan som led i afviklingen eller restruktureringen af instituttet bl.a. frasælge aktiver og forpligtelser i instituttet, jf. § 19 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder som § 63 c, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at erhvervsministeren kan henlægge opgaver vedrørende salg af ejendomme og andre aktiver til Finansiel Stabilitet.

Det foreslås i *stk. 1,* at erhvervsministeren kan bestemme, at Finansiel Stabilitet på vegne af staten skal forestå salg af ejendomme og andre aktiver, som staten har overtaget fra tidligere minkavlere og andre virksomheder, der har modtaget erstatning eller kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

Ved ejendomme forstås fast ejendom. Andre aktiver kan være aktiver, som har en tilknytning til en fast ejendom, eksempelvis inventar, men kan også være øvrige aktiver uden en sådan tilknytning.

I den foreslåede bestemmelse er der tale om ejendomme og andre aktiver, som ikke hidrører fra en virksomhed eller enhed under restrukturering eller afvikling. Ejendommene og aktiverne hidrører fra de tidligere minkavlere, som har modtaget erstatning som følge af forbuddet mod hold af mink i de tilfælde, hvor der ydes erstatning som følge af en varig lukning af minkbedriften. Ejendommene og aktiverne kan endvidere hidrøre fra andre virksomheder, der har modtaget kompensation som følge af forbuddet mod hold af mink, dvs. de såkaldte følgeerhverv, jf. lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

Staten har overtaget ejerskabet af de omfattede ejendomme og aktiver i forbindelse med udbetalingen af erstatning eller kompensation som følge af forbuddet mod hold af mink efter lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, herunder bestemmelser fastsat i medfør heraf. Aktiverne tilhører således staten, og erhvervsministeren kan bestemme, at aktiverne skal sælges på vegne af staten af Finansiel Stabilitet.

Omfanget af Finansiel Stabilitets salg af ejendomme og andre aktiver vil afhænge af, hvilke ejendomme og andre aktiver staten overlader til Finansiel Stabilitet til at sælge.

Salg af ejendomme og andre aktiver efter det foreslåede stk. 1 kan ske både ved, at staten overdrager ejerskabet af ejendommen eller aktivet til Finansiel Stabilitet, hvorefter Finansiel Stabilitet forestår salget, og ved at Finansiel Stabilitet forestår salget på vegne af staten uden en sådan overdragelse. I det sidstnævnte tilfælde varetager Finansiel Stabilitet alene en salgsfunktion.

Bestemmer erhvervsministeren, at Finansiel Stabilitet skal varetage salg af ejendomme eller andre aktiver på vegne af staten, skal dette ske ved en instruks fra erhvervsministeren til Finansiel Stabilitet.

Erhvervsministeren oplyser således Finansiel Stabilitet om, hvilke ejendomme eller andre aktiver Finansiel Stabilitet skal sælge på vegne af staten. Finansiel Stabilitet skal alene varetage salget af de angivne aktiver og forestår dermed ikke en særskilt prøvelse af de bagvedliggende forhold, herunder af grundlaget for statens ejerskab.

Det skal i alle tilfælde være klart, hvilke ejendomme og andre aktiver der er omfattet af instruksen. Der må således ikke være tvivl om, hvilke aktiver Finansiel Stabilitet skal sælge på vegne af staten. I de tilfælde, hvor ejendommen eller aktivet ikke overdrages til ejerskab til Finansiel Stabilitet, skal Finansiel Stabilitet ud over instruksen have den fornødne dokumentation for at kunne gennemføre et salg på vegne af staten, herunder eksempelvis en fuldmagt og evt. dokumentation for statens ejerskab i tilfælde, hvor oplysninger om ejerskabet ikke er offentligt tilgængelige.

Med salg af aktiver forstås frasalg eller overdragelse af ejendommen eller hele aktivet eller opdeling af aktivet i mindre dele og herefter frasalg eller overdragelse af disse. Det er som udgangspunkt op til Finansiel Stabilitet at afgøre, hvordan det konkrete salg gennemføres mest hensigtsmæssigt for derigennem at varetage statens interesser bedst muligt. Finansiel Stabilitet har i den forbindelse vide rammer for gennemførelsen af salget, herunder kan Finansiel Stabilitet foretage forbedringer af aktivet, i det omfang Finansiel Stabilitet vurderer, at dette kan give et økonomisk bedre resultat. Fi-

nansiel Stabilitet kan ligeledes antage bistand til salget. Salg af aktiver omfatter således også øvrige dispositioner, som Finansiel Stabilitet vurderer nødvendige for at gennemføre salget mest hensigtsmæssigt for staten.

Erhvervsministeren kan i instruksen til Finansiel Stabilitet angive, hvis der er særlige hensyn, som Finansiel Stabilitet skal varetage eller prioritere i forbindelse med salget. Det kunne f.eks. være økonomiske hensyn, tidsmæssige hensyn, hensyn til aktivets genanvendelighed m.v. Hvis ikke sådanne hensyn er angivet, vil Finansiel Stabilitet gennemføre salget på en måde, som vurderes mest hensigtsmæssig for statens økonomiske interesse i det konkrete tilfælde.

Finansiel Stabilitets udgifter forbundet med salg af ejendomme og andre aktiver på vegne af staten dækkes enten af staten eller den del af Finansiel Stabilitets formue, som kan udloddes til staten. Dette fastlægges konkret med udgangspunkt i opgaven. Udgifterne berører således ikke Afviklingsformuen eller Garantiformuen.

Ovenstående udgør udgangspunktet for, hvordan Finansiel Stabilitet skal sælge de omfattede ejendomme og andre aktiver på vegne af staten. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om Finansiel Stabilitets salg af ejendomme og andre aktiver på vegne af staten i en bekendtgørelse, jf. det foreslåede stk. 2.

Det er op til Finansiel Stabilitet at fastlægge, hvordan opgaven med salg af ejendomme og andre aktiver forankres i Finansiel Stabilitet, herunder om det tilrettelægges i regi af den selvstændige offentlige virksomhed Finansiel Stabilitet eller i et selvstændigt datterselskab til Finansiel Stabilitet.

Den foreslåede bestemmelse har til formål udtrykkeligt at fastslå, at denne opgave kan forankres i Finansiel Stabilitet, samt udtrykkeligt at fastslå rammerne herfor. Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på rækkevidden af anvendelsesområdet af § 61, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Erhvervsministeren kan således fortsat i medfør af § 61, stk. 6, henlægge varetagelsen af øvrige opgaver til Finansiel Stabilitet. Som det fremgår af bemærkningerne til § 61, stk. 6, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 100 som fremsat, side 87, kan det eksempelvis være opgaver, der følger af et aktstykke vedtaget af Finansudvalget. Dette vil fortsat være tilfældet. Det forhold, at opgaven vedrørende salg af ejendomme og andre aktiver foreslås indført i en bestemmelse i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, medfører således ikke, at øvrige opgaver, som erhvervsministeren måtte henlægge til Finansiel Stabilitet i medfør af § 61, stk. 6, også skal fremgå direkte af loven.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om Finansiel Stabilitets salg af ejendomme og andre aktiver efter det foreslåede stk. 1.

Den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse er tiltænkt anvendt i tilfælde, hvor det vurderes hensigtsmæssigt at uddybe rammerne for Finansiel Stabilitets salg efter det foreslåede stk. 1. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor der er tale om en portefølje af mere omfattende karakter, herunder tilfælde, hvor der er tale om et stort antal ejendomme og andre aktiver, eller hvor arten og karakteren af ejendommene og aktiverne gør opgaven mere omfattende. Det kunne også være relevant i tilfælde, hvor der helt konkret ønskes fastsat nogle bestemte rammer for sådanne salg.

I sådanne tilfælde kan det være mere hensigtsmæssigt at fastlægge rammerne for opgaven i en bekendtgørelse frem for i instruksen.

De nærmere regler kan således vedrøre salgsprocessen. Reglerne kan angive særlige hensyn, som Finansiel Stabilitet skal tillægge betydning ved salget. Det kunne eksempelvis være hensynet til at gennemføre et hurtigt salg, hensynet til at gennemføre det mest fordelagtige salg set fra et økonomisk perspektiv, hensynet til at sikre, at ejendommen eller aktivet i videst muligt omfang kan genanvendes m.v. Reglerne kan endvidere vedrøre omkostningerne forbundet med salget og anvendelsen af et evt. provenu, de tidsmæssige perspektiver for salget m.v.

De nævnte eksempler på hensigtsmæssige tilfælde for bemyndigelsens anvendelse er ikke udtømmende. Bemyndigelsesbestemmelsen kan således anvendes ved alle relevante forhold i relation til Finansiel Stabilitets salg af ejendomme og andre aktiver på vegne af staten.

Til nr. 6 (§ 65, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Efter § 65 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder træffer erhvervsministeren beslutning om en række nærmere angivne forhold efter indstilling fra Finansiel Stabilitets bestyrelse.

§ 65, stk. 1, nr. 4, indeholder en henvisning til § 59, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Lovforslagets § 13, nr. 4, medfører, at § 59, stk. 4, bliver til § 59, stk. 5. Det foreslås at ændre henvisningen i *§ 65, stk. 1, nr. 4,* som følge heraf.

Til nr. 7 (§ 74, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 74 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører Finansiel Stabilitets udgifter i medfør af loven og øvrige love.

Det fremgår af § 74, stk. 3, at finansieringen fastlægges konkret i forhold til øvrige opgaver, som er henlagt til Finansiel Stabilitet i medfør af § 61, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det følger af § 61, stk. 6, at erhvervsministeren kan henlægge varetagelsen af øvrige opgaver til Finansiel Stabilitet.

Med dette lovforslags § 13, nr. 5, foreslås en ny § 63 c, hvorefter erhvervsministeren kan bestemme, at Finansiel Stabilitet på vegne af staten skal forestå salg af ejendomme og andre aktiver, som staten har overtaget fra tidligere minkavlere og andre virksomheder, der har modtaget erstatning eller kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink.

Det foreslås, at der tilføjes en henvisning til den foreslåede § 63 c i *§ 74, stk. 3*, således at der også i relation til disse opgaver om salg af ejendomme og andre aktiver gælder, at finansieringen heraf fastlægges konkret med udgangspunkt i de enkelte opgaver.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 14, i selskabsloven)

Efter selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 14, er det i lov om finansiel stabilitet nævnte Finansiel Stabilitet A/S fritaget for beskatning.

Finansiel Stabilitet A/S blev stiftet i oktober 2008 som led i en aftale mellem den danske stat og pengeinstitutsektoren i Danmark (Det Private Beredskab) om sikring af den finansielle stabilitet, jf. lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Som led i vedtagelsen af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der trådte i kraft den 1. juni 2015, blev Finansiel Stabilitet omdannet til en selvstændig offentlig virksomhed (SOV), jf. lov nr. 333 af 31. marts 2015.

Finansiel Stabilitet er efter omdannelsen en selvstændig offentlig virksomhed omfattet af skattefritagelsen af staten, jf. selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 1. Skattefritagelsen for Finansiel Stabilitet A/S er dermed uden indhold.

På den baggrund foreslås det, at bestemmelsen i selskabsskattelovens *§ 3, stk. 1, nr. 14,* ophæves.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 7, stk. 1, nr. 35, i ligningsloven)

Det foreslås i lovforslagets § 13, nr. 5, at Finansiel Stabilitet skal kunne oprette en enhed, der foranlediger rådgivning af tidligere minkavlere. Som udgangspunkt er det forventningen, at rådgivningen vil skulle udøves af en rådgiver, som minkavleren selv har valgt, og som kan godkendes under ordningen, eller af en rådgiver som minkavleren vælger fra Finansiel Stabilitets fortegnelse over eksterne rådgivere, som ønsker at udføre rådgivning under den foreslåede ordning, og som opfylder kravene hertil. Omkostningerne vil skulle dækkes ved, at enheden i Finansiel Stabilitet betaler rådgiverens honorar direkte. Finansiel Stabilitet vil kun selv skulle forestå rådgivningen, hvis det ikke er muligt at sikre de tidligere minkavlere den nødvendige rådgivning ved eksterne rådgivere.

Efter gældende ret vil værdien af en sådan vederlagsfri gældsrådgivning som udgangspunkt udgøre en skattepligtig indtægt for modtageren i henhold til statsskattelovens § 4. Modtageren skal således medregne værdien ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst.

Ligningslovens § 7 indeholder en opregning af en række indtægter, der særligt er gjort skattefrie. Ingen af de gældende skattefrihedsbestemmelser i § 7 finder anvendelse her.

Det foreslås at indsætte *nr. 35* i ligningslovens § 7, hvorefter vederlagsfri gældsrådgivning omfattet af § 63 b i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skattefritages.

Forslaget vil sikre, at al vederlagsfri gældsrådgivning i henhold til § 63 b i lov om omstrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil kunne opnås skattefrit for modtagerne af gældsrådgivningen. De tidligere minkavlere, der vælger at tage imod tilbuddet om vederlagsfri gældsrådgivning, vil derfor kunne gøre dette uden skattemæssige konsekvenser, ligesom der heller ikke vil være en indberetningspligt for Finansiel Stabilitet eller den enkelte tidligere minkavler.

Til nr. 2 (§ 7 B, stk. 2, 2. pkt., i ligningsloven)

Det følger af ligningslovens § 7 B, stk. 2, 2. pkt., at beløb, der udbetales i medfør af § 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, ikke medregnes til den skattepligtige indkomst.

Bestemmelsen indebærer, at de nævnte udbetalinger fra Afviklingsformuen i forbindelse med restrukturering eller afvikling af en virksomhed eller enhed ikke skal medregnes i den skattepligtige indkomst.

Det foreslås at ændre henvisningen i *§ 7 B, stk. 2, 2. pkt.,* til

også at omfatte § 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 59 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vedrører anvendelsen af Afviklingsformuen. § 59, stk. 1, angiver, til hvilke formål Afviklingsformuen kan anvendes.

Efter §7 B, stk. 2, 2. pkt., i ligningsloven skal beløb modtaget fra Afviklingsformuen i forbindelse med en række nærmere angivne handlinger ikke medregnes i den skattepligtige indkomst hos modtageren. Bestemmelsen i ligningsloven om skattefritagelse henviser alene til § 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Udbetalinger efter § 59, stk. 1, nr. 4, er efter gældende regler ligeledes skattefri, i det omfang der er tale om indskud ved kapitaludvidelse, jf. selskabsskattelovens § 13, stk. 1, nr. 1.

Efter § 59, stk. 1, nr. 4, som foreslås ændret med dette lovforslags § 13, nr. 3, hvortil der henvises, vil Afviklingsformuen kunne anvendes til at yde bidrag til et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab.

Som følge af den foreslåede ændring af § 59, stk. 1, nr. 4, foreslås det at ændre ligningslovens *§ 7 B, stk. 2, 2. pkt.,* så bestemmelsen også henviser til § 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Herefter vil ethvert bidrag fra Afviklingsformuen til et broinstitut eller porteføljeadministrationsselskab være skattefrit for modtageren, selv om der ikke er tale om et indskud ved kapitaludvidelse.

Der er tale om en ændring af indholdsmæssig karakter. Ændringen indebærer, at bidrag ydet af Afviklingsformuen til et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab i medfør af § 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder ikke medregnes til broinstituttets eller porteføljeadministrationsselskabets skattepligtige indkomst.

Med ændringen vil ligningslovens § 7 B, stk. 2, 2. pkt., omfatte samtlige udbetalinger fra Afviklingsformuen.

§ 7 B, stk. 2, 3. pkt., og § 7 B, stk. 3, i ligningsloven henviser til bl.a. beløb omfattet af § 7 B, stk. 2, 2. pkt. Med den foreslåede ændring vil disse henvisninger også omfatte bidrag udbetalt af Afviklingsformuen til et broinstitut eller porteføljeadministrationsselskab efter § 59, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Efter § 7 B, stk. 2, 3. pkt., kan den del af overtagne forpligtelser, der er dækket af beløb efter § 7 B, stk. 2, 2. pkt., ikke anses for en del af anskaffelsessummen for de overtagne aktiver fra det nødlidende institut.

§ 7 B, stk. 3, begrænser fradrag for underskud i tilfælde, hvor der bl.a. er udbetalt beløb omfattet af § 7 B, stk. 2.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Det fremgår af § 1, stk. 2, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, at fonden har til formål at medfinansiere investeringer, der fremmer den grønne omstilling af samfundet. Begrebet "grøn omstilling" er ikke nærmere defineret i det gældende lovgrundlag for Danmarks Grønne Investeringsfond. I bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 1, stk. 3, 1. pkt., er der dog givet en række eksempler, idet det heraf følger, at "grøn omstilling" ikke er et fast defineret begreb, men at det i forhold til fondens aktiviteter f.eks. vedrører investeringer i energibesparelser, større ressourceeffektivitet og vedvarende energianlæg.

Med den foreslåede bestemmelse i *§ 1, stk. 2, 2.* og *3. pkt.,* fastsættes det, at der ved grøn omstilling forstås både tiltag, som kan fremme national og tiltag, som kan fremme global grøn omstilling, herunder udvikling og udbredelse af nye teknologier, omlægning af energisystemer til vedvarende energi, lagring og effektiv anvendelse af energi mv. og fremme af global eksport af grøn teknologi, eksempelvis inden for vind og energieffektiviseringsløsninger. Det fastsættes samtidig, at Danmarks Grønne Investeringsfonds finansiering skal bidrage til opfyldelse af temperaturmålene som defineret i Parisaftalen, under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) vedtaget i Paris den 12. december 2015 på den 21. partskonference (COP21) under UNFCCC og underskrevet af Danmark i New York den 22. april 2016,samt realisering af nationale klimamål og således aktivt skal finansiere tiltag, der reducerer belastningen for klima, natur og miljø, herunder tiltag rettet mod vandknaphed, fødevaremangel og bæredygtig fødevareproduktion.

Formålet med bestemmelsen er at udmønte de i finanslovsaftalen 2020 indeholdte principper og ønsker bag etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond. Derfor foreslås det at indsætte en nærmere kvalificering i lovteksten af, hvilke typer af tiltag og initiativer der i hvert fald ses at falde inden for de overordnede formål, som Danmarks Grønne Investeringsfond i medfør af loven skal forfølge.

Af finanslovsaftalen 2020 fremgår, at midlerne allokeret til Danmarks Grønne Fremtidsfond skal bidrage til den grønne omstilling, herunder udvikling og udbredelse af nye teknologier, omlægning af energisystemer til vedvarende energi,

lagring og effektiv anvendelse af energi m.v. og fremme af global eksport af grøn teknologi, særligt inden for vind. Det følger endvidere, at fondens investeringer skal have til formål at bidrage til opfyldelse af Parisaftalens temperaturmål, og at investeringer vil blive prioriteret mod projekter med klimaeffekter og drivhusgasreduktioner samt løsninger rettet mod vandknaphed og fødevaremangel, således at fonden aktivt investerer i tiltag, der reducerer belastningen for klima, natur og miljø.

På nogle områder, f.eks. i dele af transportsektoren, er der ikke kommercielle og skalerbare, fuldt fossilfrie løsninger tilgængelige. På disse områder er der derfor behov for at igangsætte en transition, hvis der skal opnås en fornuftig transitionssti frem mod et klimaneutralt samfund. Imidlertid har mange transitionsteknologier endnu ikke opnået tilstrækkelig udbredelse i markedet til at udgøre kendte produkter for investorer og projektfolk.

Der lægges derfor op til, at Danmarks Grønne Fremtidsfond kan understøtte de virksomheder og projekter, hvor den grønne omstilling sker gradvist og ikke via en øjeblikkelig omstilling til en "end-game"-teknologi, såfremt følgende krav er opfyldt:

- Finansieringen understøtter grøn transformation.
- Der sker en signifikant reduktion af klimabelastningen og af fossil afhængighed i forbindelse med finansieringen.
- Der må ikke være tale om projekter baseret på veletablerede teknologier, som bør kunne finde finansiering på det private marked.
- Transitionsteknologien må ikke stå i vejen for, eller væsentligt fordyre, en senere implementering af grønnere end-game-teknologier.

I Danmarks Grønne Investeringsfonds nuværende portefølje ses f.eks. virksomheder, der historisk har haft en høj afhængighed af fossile brændstoffer, men som ønsker at omstille til grønnere løsninger og ikke har kunnet opnå privat finansiering til dette formål. Derimod vil Danmarks Grønne Investeringsfond som udgangspunkt være afskåret fra at yde finansiering til projekter baseret på naturgas i landfaste installationer, da f.eks. vind- og solenergi vurderes at udgøre konkurrencedygtige, grønnere alternativer.

Den i stk. 2, 2. pkt., foreslåede oplistning er ikke udtømmende, og med den foreslåede bestemmelse kan Danmarks Grønne Investeringsfond således fortsat, i takt med at der opstår nye og ændrede behov inden for det klima-, miljø-, og naturmæssige område, imødekomme sådanne behov og tilbyde finansiering heraf i relevant omfang. Formålet hermed er at sikre, at Danmarks Grønne Investeringsfonds handlemuligheder til enhver tid følger udviklingen inden for de overordnede formål, som fonden er sat til at udmønte.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

De nærmere udvælgelseskriterier for finansiering gennem Danmarks Grønne Investeringsfond er ikke nærmere defineret i gældende ret.

Med den foreslåede bestemmelse i § *1, stk. 3*, fastsættes det, at Danmarks Grønne Investeringsfond ved udvælgelsen af projekter og initiativer foretager en samlet vurdering af det kommercielle og det omstillingsmæssige potentiale af det enkelte projekt eller initiativ.

Der er med indholdet ikke tiltænkt en væsentlig ændring i den nuværende retstilstand, hvorefter Danmarks Grønne Investeringsfond foretager en samlet vurdering af et projekts eller initiativs potentiale på baggrund af dets bidrag til den grønne omstilling, men ligeledes med øje for hvorvidt projektet eller initiativet vurderes at være bæredygtigt i kommerciel henseende.

Til brug for vurderingen af det omstillingsmæssige potentiale af det enkelte projekt eller initiativ inddrager Danmarks Grønne Investeringsfond enten EU's klassificeringssystem (taksonomi) for bæredygtige økonomiske investeringer eller andre vurderingsprincipper og kriterier af relevans for vurderingen af projektet eller initiativets potentiale til at bidrage til den grønne omstilling. De nærmere kriterier for vurderingen af det omstillingsmæssige potentiale fastlægges ved Politik for finansiering/investering omfattet af Danmarks Grønne Fremtidsfond, som udarbejdes af institutionerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond og godkendes af erhvervsministeren.

Med udgangspunkt i finanslovsaftalen for 2020 lægges der op til, at institutionerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond, herunder Danmarks Grønne Investeringsfond, tager udgangspunkt i en række definerede fælles vurderingskriterier, når det skal vurderes, om et projekt eller initiativ falder inden for institutionens formål.

Kriterierne skal sikre, at projektet eller initiativet på finansieringstidspunktet understøtter eller har tydeligt potentiale til i forlængelse af finansieringen at understøtte den grønne omstilling bedst muligt og efterlever den til enhver tid gældende lovgivning samt god praksis fra lignende institutioner.

De nærmere kriterier for vurderingen af det omstillingsmæssige potentiale fastlægges ved Politik for finansiering/investering omfattet af Danmarks Grønne Fremtidsfond, som udarbejdes af institutionerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond og godkendes af erhvervsministeren.

Danmarks Grønne Investeringsfond har ansvaret for at vurdere, om det konkrete projekt eller den konkrete virksomhed

findes at falde inden for definitionen af grøn omstilling og dermed kan udvælges til at modtage finansiering.

Finansiering fra fonden skal fortsat – ud over et ufravigeligt krav om bidrag til grøn omstilling – også ske med øje for innovationskraft, samfundsafkast og ansvarlighed. Det er desuden en forudsætning, at projekterne eller initiativerne, der finansieres, er kommercielt bæredygtige.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 6, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Kravene til skattepolitik og social ansvarlighed for finansiering gennem Danmarks Grønne Investeringsfond er ikke nærmere defineret i det gældende lovgrundlag.

Med den foreslåede bestemmelse i *§ 1, stk. 6*, foreslås det, at Danmarks Grønne Investeringsfonds ydelse af finansiering sker i overensstemmelse med de for fonden til enhver tid gældende regler og politikker for ansvarlig virksomhedsadfær, herunder social ansvarlighed og foranstaltninger mod skatteunddragelse.

Bestemmelsen udmønter blandt andet et politisk ønske udtrykt i forbindelse med finanslovsaftalen 2020 om, at det som led i ydelse af finansiering fra institutionerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond, herunder Danmarks Grønne Investeringsfond, skal sikres, at de virksomheder, der investeres i, betaler den skat, de er forpligtede til i henhold til internationale aftaler og nationale regler, og at investeringer lever op til FN's retningslinjer for menneskerettigheder og erhverv.

Danmarks Grønne Investeringsfonds ydelse af finansiering sker allerede i dag med afsæt i for fonden gældende regler og politikker inden for såvel skattepolitik som social ansvarlighed, ligesom fonden forud for enhver investering foretager en due diligence-undersøgelse af såvel skattemæssige som CSR-relaterede forhold. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en ændring i forhold til de procedurer, som fonden allerede i dag iagttager forud for ydelse af finansiering.

Til nr. 4 (§ 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

I medfør af gældende ret kan Danmarks Grønne Investeringsfond stille finansiering til rådighed for projekter eller initiativer. Fonden har imidlertid ikke en klar lovhjemmel til at deltage i indirekte finansieringsløsninger, idet det ikke fremgår, om kravet om privat medfinansiering kan monitoreres på virksomhedsniveau for projektudbydere eller skal ske på det enkelte projekt.

Det foreslås derfor i *§ 2, stk. 1, 2. pkt*., at fonden kan yde lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering, herunder eksempelvis i form af energirenovering af private boliger.

Bestemmelsen foreslås med henblik på at give fonden mulighed for at kunne stille finansiering til rådighed for virksomheder, der tilbyder finansiering af energi- og miljømæssig renovering, f.eks. udbydere af energispareløsninger til private boligejere, og derved uden at finansieringen stilles til rådighed for et konkret initiativ eller projekt. Det muliggør deltagelse i større finansieringer på virksomhedsniveau, hvor der via finansieringen sker en finansiering af mange små projekter, f.eks. energispareprojekter i private boliger.

Som udbydere af sådanne projekter kan eksempelvis nævnes de virksomheder, der i dag tilbyder fuldt finansierede løsninger til opførelse af solceller, installering af varmepumper eller jordvarmeanlæg i private boliger, og hvor tilbagebetalingen sker med et beløb, der kan rummes inden for besparelsen, og med mulighed for, at en eventuel overskydende fortjeneste tilgår boligejeren.

Med den foreslåede bestemmelse får Danmarks Grønne Investeringsfond et klart mandat til at finansiere sådanne virksomheder og måle den private medfinansieringsandel på virksomhedsniveauet, hvilket vurderes at kunne muliggøre større projekter med flere underliggende finansieringer og dermed en øget udbredelse af grønne løsninger.

Til nr. 5 (Til § 2, stk. 2, 1. pkt., i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Efter gældende ret kan Danmarks Grønne Investeringsfond ikke – som et alternativ til eksisterende risikoaflønning i form af rentebetaling og exit/performancebetaling – modtage anden risikoaflønning, såfremt en sådan aflønning vil resultere i en ejerandel i en virksomhed.

Med den foreslåede ændring af bestemmelsen i *§ 2, stk. 2*, foreslås det at give Danmarks Grønne Investeringsfond mulighed for at kunne opnå og fastholde ejerandele i virksomheder modtaget enten som vederlag for ydelse af finansiering i medfør af loven eller som led i konvertering af gæld eller andre konvertible instrumenter.

Danmarks Grønne Investeringsfond yder i dag blandt andet lån til virksomheder, hvor virksomhedernes eneste reelle finansieringsalternativ kan vise sig at være tilførsel af egenkapital. Det gælder særligt virksomheder i den tidlige kommercielle fase, hvor risikoen er højere end ved de mere modne virksomheder. Lånefinansieringen fra fonden bygger i disse tilfælde således bro mellem egenkapitalfinansiering og almindelig gældsfinansiering. Det betyder også, at fonden finansierer virksomheder på samme tid og med samme risikoprofil som traditionelle egenkapitalinvesteringer.

For at påtage sig denne risiko vederlægges fonden i dag ved en exit- og/eller performancebonus, der reelt fungerer som en form for udskudt rente, der udløses ved en på forhånd fastlagt begivenhed, herunder eksempelvis ved en omsætning af en vis størrelse eller ved levering af et ekstraordinært godt resultat. Denne struktur for risikoaflønning vurderes imidlertid ikke optimal, herunder ud fra hensynet til og mulighederne for at syndikere med andre danske eller udenlandske kapitaludbydere.

For at sikre den optimale gældsstruktur for en virksomhed kan det være nødvendigt at syndikere eller på anden måde indgå i et partnerskab med andre kapitaludbydere, som ofte vil søge at opnå ejerandele som et led i vederlaget for finansieringen af virksomheden. Ud over at mindske fondens kreditrisiko på det pågældende engagement kan en syndikering – når det sker med udenlandske kapitalpartnere – bidrage til at tiltrække udenlandsk kapital, ressourcer og netværk til de danske virksomheder og økosystemet mere generelt.

Instrumenter som tegningsretter (warrants), optioner og lignende er blandt både nationale og internationale investorer og långivere de mest traditionelle og kendte risikoaflønningsinstrumenter. I sager med internationale låneudbydere vil det derfor ofte være uhensigtsmæssigt og direkte kunne hindre en fælles finansieringsløsning, hvis ikke parterne i syndikeringen kan agere på lige vilkår og således opnå samme form for kvalitativt vederlag for samme slags finansiering.

Ved at indføre mulighed for at fonden kan risikoaflønnes i form af tegningsretter, optioner og lignende, giver det fonden bedre mulighed for på markedskonform vis at blive aflønnet for den risiko, der – også i dag – er forbundet med de af fonden foretagne udlån. Der er således ikke tale om rettigheder eller instrumenter, der har til hensigt at ændre fondens samlede risikoprofil, ligesom det ikke er hensigten, at fonden skal benytte sådanne rettigheder eller instrumenter med henblik på at besidde ejerandele i selskaber over længere tid. Ligeledes forventes disse rettigheder og instrumenter i udgangspunktet alene anvendt i tilfælde, hvor fonden foretager finansiering i samarbejde med andre kapitaludbydere, og hvor der således opereres under en forventning om, at fonden kan agere på lige vilkår med øvrige kapitaludbydere.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt*., at modtagelsen af rettigheder eller finansielle instrumenter, som kan konverteres til ejerandele, skal være ydet som vederlag for fondens ydelse af et lån eller en garanti. Heraf følger forudsætningsvist, at retten til at modtage sådanne rettigheder eller instrumenter skal være afledt af den finansieringsaftale, der er indgået mellem fonden og den part, der modtager finansieringen. Det er således ikke hensigten, at fonden efterfølgende skal kunne indgå aftaler om anden risikoaflønning, end hvad der er aftalt i forbindelse med indgåelse af finansieringsaftalen.

I *stk. 2, 3. pkt*., foreslås det endvidere, at Danmarks Grønne Investeringsfond kan modtage ejerandele som følge af konvertering af gæld, som en virksomhed har oparbejdet som led i fondens ydelse af enten et lån eller en garanti. Med den foreslåede bestemmelse gives fonden eller virksomheden mulighed for at kunne konvertere gæld til ejerandele og således aktivt deltage ved re-kapitalisering af virksomheder, som er tæt på eller har mistet deres egenkapital, ligesom fonden samtidig gives optimerede muligheder for at beskytte sin egen eksponering.

Muligheden vurderes relevant, idet det kan understøtte virksomhedens mulighed for at kunne tiltrække nye investorer, ved at hele eller dele af de af Danmarks Grønne Investeringsfonds lån konverteres til egenkapital. Dette vil ligeledes give fonden bedre muligheder for at kunne deltage i en samlet løsning for en virksomhed, der har det økonomisk svært, og hvor den rette finansielle løsning indebærer et krav om yderligere soliditet. Det vil betyde, at fonden ikke – som det er gældende i dag – i stedet må akkordere hele eller dele af sit tilgodehavende.

Til nr. 6 (§ 2, stk. 3, 2. pkt., i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Det fremgår af § 2, stk. 3, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, at fonden kan yde lån på op til 60 pct. af omkostningerne forbundet med investeringsprojekter målt på den samlede portefølje af lån.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt*., at det gældende finansieringsmaksimum på 60 pct. af omkostningerne, jf. stk. 3, 1. pkt., ved fondens ydelse af lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering, i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 2. pkt., skal vurderes på baggrund af omkostninger forbundet med projektfinansieringerne i den virksomhed, Danmarks Grønne Investeringsfond yder finansiering til.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8, nr. 4, hvorefter fonden gives mulighed for at yde lån og garantier til virksomheder, som tilbyder finansiering af energi- og miljømæssig renovering.

Af den gældende bestemmelse i § 2, stk. 3, 1. pkt., følger et krav om mindst 40 pct. egenfinansiering fra låntager i de konkrete investeringsprojekter, som Danmarks Grønne Investeringsfond går ind i, målt på porteføljeniveau.

I de tilfælde hvor fonden foretager indirekte finansiering i medfør af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8, nr. 4, vil det i praksis betyde, at fonden vil skulle monitorere medfinansieringsgraden i den enkelte energirenovering. Det

vil være meget omkostningstungt, da der kan være tale om op til flere hundrede enkeltprojekter under den finansierede virksomhed, som ville skulle monitoreres enkeltvist.

Det foreslås derfor, at i tilfælde hvor fonden yder finansiering i medfør af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8, nr. 4, sikres medfinansieringsgraden på de 60 pct. på virksomhedsniveau således, at der tages udgangspunkt i låntagers (finansieringsvirksomhedens) omkostninger forbundet med den samlede projektfinansiering.

Til nr. 7 (§ 2, stk. 4, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Det fremgår af § 2, stk. 4, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, at fonden kan yde enkeltstående lån på op til 100 mio. kr. og med en løbetid på op til 30 år.

Det foreslås at ophæve den del af den gældende bestemmelse i *§ 2, stk. 4*, hvorefter Danmarks Grønne Investeringsfond kan yde enkeltstående lån eller garantier på op til 100 mio. kr. til et projekt.

Danmarks Grønne Investeringsfond modtager i dag flere henvendelser fra store etablerede virksomheder, der efterspørger finansiering, der ligger over fondens maksimale lånegrænse pr. projekt. Efterspørgslen er typisk inden for vedvarende energi og den cirkulære økonomi. Anlægsinvesteringerne inden for disse to områder er ofte ganske omfattende, og virksomhederne har typisk ønske om at indhegne risikoen i projektselskaber uden hæftelse fra den øvrige koncern. Det betyder, at selskaberne har vanskeligt ved at opnå den tilstrækkelige finansiering fra bank- og realkreditsektoren, da sikkerhederne i det konkrete anlæg ofte er tvivlsomme i en nedbrudssituation.

For at kunne understøtte og i nødvendig grad opfylde det eksisterende finansieringsbehov foreslås det derfor at give fonden mulighed for fremover at yde lån ud over den eksisterende grænse på 100 mio. kr. under en fortsat hensyntagen til diversificering og spredning af risiko i den samlede portefølje. Sidstnævnte skal endvidere ses i lyset af, at Danmarks Grønne Investeringsfond via etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond får forøget sin kapacitet betydeligt, hvilket skaber bedre mulighed for at sikre en passende spredning af risiko selv med en højere lånegrænse. Endvidere skal justeringen ses i lyset af, at erhvervsministeren som følge af udvidelsen af fondens kapacitet og som følge af den øgede efterspørgsel i markedet har udnyttet bemyndigelsen i lovens § 2, stk. 5, til at fastlægge regler om en øget lånestørrelse.

Til nr. 8 (§ 2 a i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Det følger af gældende ret, at erhvervsministeren ikke kan henlægge ordninger til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond.

Med bestemmelsen i *§ 2 a* foreslås det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om oprettelse, organisering, drift, tilsyn m.v. af selvstændige ordninger og initiativer, som henlægges til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond.

Formålet med bestemmelsen er at give erhvervsministeren en samlet og generel mulighed for at fastlægge regler om oprettelse, organisering, drift, tilsyn m.v. af selvstændige ordninger og initiativer i forbindelse med, at disse henlægges til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond. En tilsvarende bestemmelse er indeholdt i § 9 i lov om Vækstfonden.

Denne generelle adgang er indsat med henblik på at sikre, at der hurtigt kan fastlægges regler om oprettelse, organisering og drift af ordninger og initiativer, således at adgangen hertil ikke skal ske ved optagelse af tekstanmærkninger på finansloven, idet denne fremgangsmåde er juridisk uhensigtsmæssig og medfører et komplekst og svært overskueligt hjemmelsgrundlag for fondens virke.

Med den foreslåede bestemmelse får erhvervsministeren mulighed for at fastsætte de materielle regler vedrørende ordninger eller initiativer alt afhængig af, hvordan den konkrete ordning eller initiativ fra politisk side er udformet, samtidig med at disse henlægges til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond.

Det er i den forbindelse en forudsætning, at den konkrete ordning eller det konkrete initiativ falder under Danmarks Grønne Investeringsfonds overordnede formål og retter sig mod fondens overordnede målgruppe.

Det er hensigten, at der i forbindelse med, at den juridiske ramme for ordningerne eller initiativerne tilvejebringes på baggrund af den foreslåede bestemmelse, samtidig tilvejebringes en selvstændig bevillingsmæssig ramme på finansloven, i det omfang det er relevant.

Til nr. 9 (§ 4 a i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Lov om Danmarks Grønne Investeringsfond indeholder i dag ikke bestemmelser om et rådgivende organ.

Det foreslås derfor at indsætte en bestemmelse i loven herom. Det foreslås i *§ 4 a, stk. 1,* at Danmarks Grønne Investeringsfond kan indhente råd og sparring fra et rådgivende udvalg nedsat af erhvervsministeren i relation til investerings- og finansieringsindsatser inden for grøn omstilling. Kompetencen til at træffe konkrete finansierings- eller

investeringsbeslutninger i medfør af denne lov og ansvaret herfor ligger, uanset rådgivningen, hos Danmarks Grønne Investeringsfond.

Den foreslåede bestemmelse er ny og indført med henblik på at skabe de nødvendige rammer for udmøntningen af den politiske aftale bag etablering af Danmarks Grønne Fremtidsfond, hvor der forventes etablering af et såkaldt Advisory Board, der kan rådgive og koordinere indsatsen inden for rammerne af Danmarks Grønne Fremtidsfond.

I *stk. 2* foreslås det, at Danmarks Grønne Investeringsfond løbende skal samarbejde med og bidrage til koordineringen vedrørende administrationen af midlerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond med Vækstfonden, EKF Danmarks Eksportkredit, Investeringsfonden for Udviklingslande samt det i stk. 1 nævnte rådgivende udvalg. Bestemmelsen skal bidrage til at sikre koordination og vidensdeling mellem centrale statslige aktører inden for grøn finansiering.

Endelig foreslås det i *stk. 3*, at Danmarks Grønne Investeringsfond kan bidrage til afholdelse af udgifterne i forbindelse med det rådgivende udvalg, jf. stk. 1.

Til nr. 10 (§ 5 a i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Efter gældende ret er fondens aktiviteter i medfør af §§ 1 og 2 ikke undtaget fra lov om offentlig i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven.

Det foreslås i *§ 5 a, stk. 1*, at lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven ikke finder anvendelse for Danmarks Grønne Investeringsfond og dens eventuelle nuværende og kommende datterselskaber, for så vidt angår disses forretningsmæssige aktiviteter udøvet i medfør af lovens §§ 1 og 2.

Sekretariatsfunktionen for Danmarks Grønne Investeringsfond varetages i dag af Vækstfondens sekretariat, jf. § 6 i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond. Vækstfonden stiller de nødvendige medarbejdere og øvrige ressourcer til rådighed for varetagelse af Danmarks Grønne Investeringsfonds virksomhed, herunder til udførelse af administrationsopgaver, varetagelse af indgåede samarbejdsaftaler og låneforhold samt formueforvaltning, ligesom Vækstfondens direktion varetager den daglige ledelse af Danmarks Grønne Investeringsfond.

Direktionen og øvrige medarbejdere i Vækstfonden bevarer deres nuværende ansættelsesforhold i Vækstfonden, men i alle forhold vedrørende Danmarks Grønne Investeringsfonds aktiviteter refererer direktionen i Vækstfonden til bestyrelsen i Danmarks Grønne Investeringsfond.

Ved lov nr. 691 af 8. juni 2018 om Vækstfonden blev Vækstfonden, dens datterselskaber og andre enheder forvaltet af Vækstfonden undtaget fra lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven, for så vidt angår aktiviteter udøvet i medfør af lovens kapitel 2.

En tilsvarende undtagelse er imidlertid ikke indskrevet direkte i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond.

Begrundelsen for at undtage Vækstfonden fra lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven, for så vidt angår Vækstfondens forretningsmæssige aktiviteter, er også relevant i relation til Danmarks Grønne Investeringsfond, der i hovedsagen ligeledes agerer som en finansiel virksomhed, og som derfor har behov for dyb indsigt i samarbejdspartneres økonomiske og forretningsmæssige forhold. Disse oplysninger er i sagens natur meget følsomme for de virksomheder, der afgiver oplysningerne, hvilket er grunden til, at der i lov om Vækstfonden og tilsvarende i lov om EKF Danmarks Eksportkredit er ydet en særlig beskyttelse af denne type oplysninger.

Idet den foreslåede undtagelse kun omfatter forretningsmæssige aktiviteter, vil lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven finde anvendelse i forbindelse med fondens aktiviteter i medfør af de øvrige bestemmelser i loven, herunder f.eks. personalesager eller organisatoriske spørgsmål. Fondens ansatte vil fortsat være underlagt tavshedspligt i medfør af straffelovens § 152.

Med den foreslåede undtagelse fra forvaltningsloven præciseres det endvidere, at reglerne om sagsbehandling m.v. hos offentlige myndigheder ikke finder anvendelse for fondens udøvelse af sine aktiviteter efter lovens §§ 1 og 2. Reglerne er udformet med henblik på at fastsætte en række minimumskrav i forbindelse med offentlige myndigheders sagsbehandling. I forbindelse med sin virksomhed træffer fonden beslutninger om at indgå kontrakter med en eller flere parter om ydelsen af finansiering ud fra en række kommercielle overvejelser. Der er dermed tale om, at fonden indgår i gensidigt bebyrdende, finansielle aftaler, og fonden træffer således ikke afgørelser i forvaltningsmæssig forstand. Reglerne er dermed heller ikke egnede til at danne rammen om fondens virksomhed, herunder den i hovedsagen forretningsmæssige stillingtagen til nye forretninger, som finder sted i fonden.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den regulering, der gælder for Vækstfonden, jf. § 13 i lov om Vækstfonden.

Til nr. 11 (§ 6, stk. 1, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond

Det fremgår af § 6, stk. 1, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, at fondens kapital tilvejebringes ved indskud fra staten på op til 200 mio. kr.

Det foreslås i *§ 6, stk. 1,* at Danmarks Grønne Investeringsfonds kapital tilvejebringes ved indskud fra staten, i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.

Bestemmelsen indebærer, at lov om Danmarks Grønne Investeringsfond ikke fastsætter en fast øvre ramme for fondens størrelse, men at dette kan fastsættes ved selvstændig bevillingsmæssig hjemmel, i det omfang der findes finansiering hertil. Denne hjemmel kan tildeles af Folketinget eller Folketingets Finansudvalg.

Ændringen vil tillade den forhøjelse af det statslige kapitalindskud i fonden, som følger af de midler, der allokeres til Danmarks Grønne Investeringsfond i medfør af etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond.

Det nuværende kapitalindskud er på 80 mio. kr. med en mulighed for forhøjelse til 200 mio. kr. Ved etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond får Danmarks Grønne Investeringsfond tilført yderligere 240 mio. kr., hvorved det samlede kapitalindskud hæves til 320 mio. kr.

Til nr. 12 (§ 6, stk. 3, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Det fremgår af § 6, stk. 3, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, at fonden kan optage lån til finansiering af sine aktiviteter.

Det foreslås i *§ 6, stk. 3,* at Danmarks Grønne Investeringsfond kan optage lån, herunder statsligt genudlån, til finansiering af sine aktiviteter inden for en ramme på op til 6 mia. kr. i 2021 og 8 mia. kr. i 2022 og frem. Rammen kan forhøjes, i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.

Bestemmelsen etablerer som noget nyt mulighed for, at Danmarks Grønne Investeringsfond ud over låneoptag i markedet kan finansiere sig ved statsligt genudlån. Det skal sikre Danmarks Grønne Investeringsfond adgang til likviditet på de bedst mulige vilkår. Danmarks Grønne Investeringsfond kan endvidere fortsat optage lån i det private marked.

Bestemmelsen præciserer endvidere som noget nyt, at Danmarks Grønne Investeringsfond som udgangspunkt kun kan optage lån, herunder genudlån, inden for en ramme på op til 6 mia. kr. i 2021 og 8 mia. kr. i 2022 og frem. Rammen kan imidlertid forhøjes, i det omfang der af Folketinget eller Folketingets Finansudvalg er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at det samtidig foreslås, at staten indtræder i fondens rettigheder og forpligtelser, i det omfang fondens egenkapital og hensættelser ikke er tilstrækkelige, jf. lovforslagets § 8, nr. 14.

Den gældende statsgaranterede låneramme er på 2 mia. kr. med en mulighed for forhøjelse til 5 mia. kr. Ved etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond får Danmarks Grønne Investeringsfond tilført en låneramme på yderligere 6 mia. kr., som indfases gradvidst, så den samlede statsgaranterede låneramme maksimalt kan udgøre 6 mia. kr. i 2021 og 8 mia. kr. i 2022 og frem.

Til nr. 13 (§ 6, stk. 4, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Det fremgår af § 6, stk. 4, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, at staten yder garanti for fondens forpligtelser inden for en ramme på op til 5 mia. kr.

Det foreslås i *§ 6, stk. 4*, at fonden betaler garantiprovision til staten for den del af statsgarantien, der er udnyttet af fonden, jf. § 2, stk. 3, i lov om bemyndigelse til optagelse af statslån.

Bestemmelsens affattelse er med forslaget ændret, således at lov om Danmarks Grønne Investeringsfond ikke fastsætter en øvre ramme for den statsgaranterede låneramme til Danmarks Grønne Investeringsfond, men at denne kan fastsættes ved selvstændig bevillingsmæssig hjemmel, i det omfang der findes finansiering hertil. Denne hjemmel kan tildeles af Folketinget eller Folketingets Finansudvalg.

Ændringen vil tillade den forhøjelse af fondens lånoptag, som følger af de midler, der allokeres til Danmarks Grønne Investeringsfond i medfør af etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond.

Den nuværende statsgaranterede låneramme er på 2 mia. kr. med en mulighed for forhøjelse til 5 mia. kr. Ved etableringen af Danmarks Grønne Fremtidsfond får Danmarks Grønne Investeringsfond tilført en låneramme på yderligere 6 mia. kr., hvorved den samlede statsgaranterede låneramme hæves til 8 mia. kr.

Lånerammen kan anvendes både til lånoptag i markedet og ved anvendelse af statsligt genudlån, jf. stk. 3.

Til nr. 14 (§ 6, stk. 5 og 6, i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Der findes i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond i dag ikke bestemmelser, der eksplicit regulerer en situation, hvor fondens egenkapital og hensættelser ikke måtte være tilstrækkelige.

Det foreslås i *§ 6, stk. 5,* at fondens samlede udestående lån og garantier ikke kan overstige adgangen til lånoptag, jf. stk. 3. De udestående lån og garantier omfatter også ejerandele i virksomheder modtaget enten som vederlag for ydelse af finansiering i medfør af loven eller som led i konvertering af gæld eller andre konvertible instrumenter, jf. § 2, stk. 2. De udestående lån og garantier omfatter samtidig bindende tilsagn om lån eller garantier.

Dermed fastsættes en øvre grænse for fondens forpligtelser og aktiviteter, hvilket begrænser muligheden for en situation, hvor fondens egenkapital og hensættelser ikke måtte være tilstrækkelige til at dække disse. Denne begrænsning skal ses i lyset af, at fondens egenkapital til stadighed skal være af en sådan størrelse, at den udgør et forsvarligt grundlag for fondens forpligtelser og aktiviteter, samt at fondens aktiviteter skal bidrage til en opbygning af egenkapitalen i fonden, jf. § 6, stk. 2.

Det foreslås i *§ 6, stk. 6,* at det ekspliciteres, at staten indtræder i fondens rettigheder og forpligtelser, i det omfang fondens egenkapital og hensættelser ikke er tilstrækkelige. Det følger samtidig af den foreslåede bestemmelse, at staten, i givet fald, kan indtræde i samtlige rettigheder og forpligtelser i et eller flere kontraktforhold, hvis det måtte blive nødvendigt.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det samtidig, at Danmarks Grønne Investeringsfond omfattes af art. 201 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (kapitalkravsforordningen), da staten med den foreslåede bestemmelse stiller en passende sikkerhed for fondens virksomhed.

Der tilsigtes med bestemmelserne i § 6, stk. 5 og 6, ingen ændring i omfanget af Danmarks Grønne Investeringsfonds forpligtelser og aktiviteter.

Til nr. 15 (§ 8 a og b i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond)

Der findes i dag i lov om Danmarks Grønne Investeringsfond ikke bestemmelser om særlig tavshedspligt for personer, som medvirker til fondens virksomhed, jf. herved lovens §§ 1-2.

Det foreslås således i *§ 8 a*, at personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til lovens §§ 1-2, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e har tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til. En tilsvarende bestemmelse er vedtaget for Vækstfonden.

Bestemmelsens særlige tavshedspligt for de omhandlede personer skal ses på baggrund af karakteren af de oplysninger, som vil blive tilvejebragt i forbindelse med Danmarks Grønne Investeringsfonds virksomhed, jf. herved lovens §§ 1-2. Der vil således være tale om virksomhedsfølsomme oplysninger om f.eks. tekniske indretninger eller fremgangsmåder og oplysninger om drifts- eller forretningsforhold eller lignende med en væsentlig økonomisk betydning for virksomhederne, der stiller oplysningerne til rådighed for Danmarks Grønne Investeringsfond.

Tavshedspligten vil ikke kun gælde for personer ansat i fonden, eller for personer ansat i Vækstfonden, der som led i administrationen af Danmarks Grønne Investeringsfond arbejder for fonden, men også ansatte i banker, venturefonde eller lignende, som medvirker til fondens virksomhed.

Omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen vil endvidere blandt andet være personer, der som særlige eksterne sagkyndige m.v. yder rådgivning og anden form for bistand i forbindelse med fondens virksomhed i henhold til loven.

Tavshedspligten vil også gælde efter et eventuelt ansættelses- eller kontraktforholds ophør, jf. straffelovens §§ 152-152 e.

Den foreslåede særlige tavshedspligtsbestemmelse vil i øvrigt have den virkning, at der under alle omstændigheder ikke vil være aktindsigt efter offentlighedsloven i de af bestemmelsen omfattede oplysninger, jf. lovforslagets § 16, nr. 10.

Det foreslås i *§ 8 b*, *stk.1,* at den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for beslutninger, i medfør af denne lovs §§ 1-2 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bestemmelsen har til hensigt at sikre overensstemmelse mellem vilkårene i Lov om Vækstfonden og Lov om Danmarks Grønne Investeringsfond.

Det foreslås i bestemmelsens *stk. 2*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. En tilsvarende bestemmelse gælder for Vækstfonden, jf. lov om Vækstfonden § 23, stk. 2.

Til § 17

Til nr. 1

Inden ikrafttrædelsen af lov nr. 2110 af 22. december 2020 fulgte det af § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, at virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 3 år med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Med ændringen af § 77 a, stk. 1, nr. 5, som affattet ved § 1, nr. 28, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, følger det nu af bestemmelsen, at virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 4 år med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Den gældende § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, er omfattet af overgangsbestemmelsen i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, hvorefter udvidelsen af udskydelsesperioden alene finder anvendelse for variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden den 28. december 2020.

Det er denne overgangsbestemmelse, der foreslås ændret ved lovforslagets § 17, nr. 1.

Det foreslås at ændre *§ 5, stk. 8,* i lov nr. 2110 af 22. december 2020, således at udvidelsen af udskydelsesperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved § 1, nr. 28, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, alene finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter § 5, stk. 1, i lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Det foreslåede medfører, at den eksisterende overgangsbestemmelse i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, ændres, således at virkningstidspunktet for udvidelsen af udskydelsesperioden ændres, således at den udvidede udskydelsesperiode finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter den 28. december 2020. Ændringen sker da det hele tiden var hensigten, at udvidelsen af udskydelsesperioden ikke skulle gribe ind i eksisterende optjeningsperioder af variabel løn. Ændringen foretages således med henblik på at tilrette bestemmelsen i overensstemmelse med det tilsigtede.

Den foreslåede ændring til overgangsbestemmelsen sikrer, at udvidelsen af udskydelsesperioden ikke griber ind i igangværende optjenings- og udskydelsesperioder. Eksempelvis griber udvidelsen af udskydelsesperioden således ikke ind i en optjeningsperiode, der måtte være startet den 1. januar 2020 og slutte den 31. december 2020. Udvidelsen af udskydelsesperioden vil i sådan et tilfælde finde anvendelse fra optjeningsperioden i 2021.

Det følger af den foreslåede ændring til den eksisterende overgangsbestemmelse, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden, dvs. den 28. december 2020, er under optjening eller udskydelse, skal efterleve udskydelsesreglerne fra før ikrafttrædelsen af lov nr. 2110 af 22. december 2020. Det vil sige, at variabel løn til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en variabel løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal udbetales over en periode på 4 år.

En variabel løn, hvis optjeningsperiode begynder efter lovens ikrafttræden, skal udbetales over en periode på minimum 4-5 år, afhængig af om den er tildelt en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil eller et medlem af ledelsen i overensstemmelse med den gældende § 77 a, stk. 1, nr. 5.

Den foreslåede ændring af overgangsbestemmelsen i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, udgør en ændring med tilbagevirkende kraft. Det vil sige, at ændringen finder anvendelse på den variable løn, der måtte være tildelt et medlem af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, i perioden fra den 28. december 2020 til bestemmelsens ikrafttræden. Ændringen medfører, at variabel løn, der er tildelt et medlem af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, i denne periode ikke er omfattet af udvidelsen af udskydelsesperioden. Udvidelsen af udskydelsesperioden finder med den foreslåede ændring anvendelse for så vidt angår variabel løn til medlemmer af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, der er optjent fra optjeningsåret efter den 28. december 2020.

Den foreslåede ændring medfører, at variabel løn, der er tildelt en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, i perioden fra den 28. december 2020 til bestemmelsens ikrafttræden, skal udbetales over en periode på 3 år i stedet for 4 år og for et medlem af bestyrelsen eller direktionen over en periode på 4 år i stedet for 5 år. Ligeledes medfører ændringen, at den finansielle virksomheds mulighed for backtesting i henhold til § 77 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, er begrænset til 3-4 år i stedet for 4-5 år for så vidt angår variabel løn tildelt i den nævnte periode. Dette må anses for at udgøre en lempelse for modtageren af variabel løn. Derimod medfører ændringen, at den finansielle virksomhed har kortere tid til at udbetale den variable løn og backteste i henhold til

§ 77 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår tildelt variabel løn i perioden fra den 28. december indtil bestemmelsens ikrafttræden i forhold til den tidligere overgangsbestemmelse. Ændringen af overgangsbestemmelsen medfører imidlertid mindre administrative omkostninger for den finansielle virksomhed, der med ændringen får tid til at opdatere sin lønpolitik og sine udbetalingsmetoder til udvidelsen af udskydelsesperioden.

Den foreslåede ændring af overgangsbestemmelsen har ingen konsekvenser for de finansielle virksomheder, der har indstillet udskydelsesperioden i henhold til overgangsbestemmelsen i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020. Udskydelsesperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, udgør en minimumsperiode for udbetalingens udskydelse, hvorfor den finansielle virksomhed selv kan fastsætte en længere udskydelsesperiode. Ændringen medfører imidlertid, at Finanstilsynet ikke udsteder reaktioner for manglende overholdelse af § 77 a, stk. 1, nr. 5, til de finansielle virksomheder, der ikke har udvidet udskydelsesperioden for udbetalingen af en variabel løndel i overensstemmelse med den eksisterende overgangsbestemmelse i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Til § 18

Det foreslås i *stk. 1,* at loven træder i kraft den 1. juli 2021, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2,* at § 8, nr. 1-5, 7-15, 18, 20-39 og 41, samt § 4, nr. 19, træder i kraft den 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 3,* at lovens § 17 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Lovens § 17 udgør en ændring til den eksisterende overgangsbestemmelse i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, hvorefter udvidelsen af udskydelsesperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved § 1, nr. 28, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, alene finder anvendelse for variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Det følger af den foreslåede ændring i § 1, nr. 1, at udvidelsen af udskydelsesperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved § 1, nr. 28, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, alene finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Det var hensigten med den eksisterende overgangsbestemmelse, at udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn til medlemmer af bestyrelsen og direktionen samt andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, ikke skulle gribe ind i eksisterende optjeningsperioder og udskydelsesperioder.

Med ordlyden af den eksisterende overgangsbestemmelse i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, er der imidlertid kun taget højde for, at udvidelsen af udskydelsesperioden ikke skal gribe ind i eksisterende udskydelsesperioder. Det vil altså sige, at der med formuleringen af den eksisterende overgangsbestemmelse i § 5, stk. 8, i lov nr. 2110 af 22. december 2020, gribes ind i eksisterende optjeningsperioder, hvilket betyder, at variabel løn optjent i året for lovens ikrafttræden, bliver omfattet af den indførte udskydelsesperiode på 4-5 år, i stedet for 3-4 år.

Da den eksisterende overgangsbestemmelse er mere byrdefuld end tilsigtet, foreslås det at den foreslåede ændring til overgangsbestemmelsen sættes i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Det er nødvendigt med en tidlig ikrafttræden af ændringen, således at udvidelsen af udskydelsesperioden ikke griber ind i eksisterende optjeningsperioder, men alene i optjeningsperioder, der begynder efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås i s*tk. 4*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager i perioden fra den 1. juli 2021 til den 31. december 2021 til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber alle aktiver og rettigheder, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har erhvervet som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020.

Forslaget omfatter forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget før og efter den 1. juli 2019 og betyder bl.a., at Garantifonden får sædvanlige forvaltningsretlige partsrettigheder, svarende til et forsikringsselskab, i sager efter lov om arbejdsskadesikring, herunder i forhold til indsigtsret. Det betyder endvidere bl.a., at Garantifonden indtræder i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings krav mod genforsikringsselskaber og alle kreditorkrav i konkursboer efter forsikringsselskaber, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget forsikringsbestanden efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, fordi et arbejdsulykkesforsikringsselskab har fået inddraget tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, herunder i tilfælde af konkurs.

Garantifonden indtræder endvidere i retten til beløb, der indgår i et konkursbo fra dækning ved genforsikring vedrørende en bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af § 54. Disse beløb anvendes forlods til dækning af krav fra Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Garantifonden har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra gen-

forsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører forpligtelser nævnt i § 54, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, overføres til Garantifonden og forvaltes efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Garantifonden indtræder også i retten til ikke-betalt præmie for arbejdsulykkesforsikring fra arbejdsgiveren for perioden før Finanstilsynets tilbagekaldelse af forsikringsselskabets tilladelse og indtil 4 uger efter, at forsikringstagerne har fået meddelelse om tilbagekaldelsen. Ligeledes vil Garantifonden have ret til at hæve aftalen ved misligholdelse fra forsikringstagers side.

Overdragelsen omfatter dog ikke eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 48, stk. 6, 3. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, til dækning af udgifter efter samme lovs § 54, jf. stk. 7.

Det foreslås i *stk. 5,* at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager i perioden fra den 1. juli 2021 til den 31. december 2021 til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber alle eksisterende og fremtidige forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har fået pålagt som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020.

Forslaget omfatter forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget før og efter den 1. juli 2019 og betyder bl.a., at Garantifonden overtager de forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fået pålagt efter § § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, for så vidt angår behandling af konkrete skadesager. Det drejer sig om de opgaver, som påhviler forsikringsselskaber efter lov om arbejdsskadesikring, det vil sige behandling af anmeldelser, sagsoplysning og stillingtagen til spørgsmål om dækning af behandlingsudgifter og udgifter til hjælpemidler efter § 15 samt alle udgifter i forbindelse med udbetaling af erstatning og godtgørelse m.v. efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59. Garantifonden overtager ligeledes de aftaler og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har over for konkursboer som følge af overtagelse af administrationen af et selskabs arbejdsulykkesforsikring.

Garantifonden overtager kun forpligtelser vedrørende de ydelser, der fremgår af lov om arbejdsskadesikring. Medmindre Garantifonden i øvrigt er forpligtet hertil efter lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, overtager Garantifonden således ikke forpligtelser efter anden lovgivning eller andre forsikringer, uanset om forpligtelserne vedrører en arbejdsskade. Det gælder f.eks. krav efter erstatningsansvarsloven (differenceerstatning) og tillægsforsikringer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.

Det foreslås i s*tk. 6*, at overdragelsen efter stk. 4 og 5 omfatter alt materiale vedrørende de i stk. 4 og 5 nævnte forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er i besiddelse af, herunder personoplysninger, som vedrører konkrete arbejdsulykkessager. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring yder i overdragelsesperioden fra den 1. juli 2021 til den 31. december 2021 bistand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ved behandlingen af konkrete arbejdsulykkessager, som overdrages til Garantifonden.

Overdragelsen omfatter alene materiale, som er relateret til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings varetagelse af administrationen af forsikringsbestande efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, og ikke sagsmateriale, som er relateret til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings kerneopgave. Forslaget vil indebære, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Garantifonden får tid til i fællesskab at gennemføre overdragelsesforretningen på en betryggende måde, som sikrer, at de tilskadekomne ikke bliver påvirket af overdragelsen. Forslaget betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021 får mulighed for at overdrage og afvikle alle forpligtelser og rettigheder, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har haft i medfør af § 54 i lov om arbejdsskadesikring før den 1. juli 2021, herunder kan nå at overføre beholdningen af konkrete arbejdsulykkessager, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring måtte have fået pligt til at administrere som følge af overtagelsen af en forsikringsbestand efter § 54. Det betyder også, at Garantifonden får tid til at tilpasse it-systemer og tilrettelægge de fornødne processer for sagsbehandlingen m.v.

Forslaget vil endvidere indebære, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021 får pligt til i fornødent omfang at bistå Garantifonden med at sikre, at konkrete arbejdsulykkessager, som omfattes af overdragelsen, fortsat bliver behandlet, indtil Garantifonden har fået etableret egne sagsbehandlingsprocesser m.v.

Det forudsættes, at ovedragelsen af personoplysninger sker under iagttagelse af reglerne i lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og Europarlamentets og Rådets Forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne op-

lysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse).

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Garantifonden aftaler den endelige overdragelsesdato inden for perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021.

Det foreslås i *stk. 7*, at ved efterregulering af beløb efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, finder § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020 anvendelse i 2021, 2022 og 2023. Eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 54, indgår i grundlaget for forhåndsopkrævningen af øvrige beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver efter § 48, stk. 6, 3. pkt., for perioden 2021-2023.

Det foreslåede stk. 7 vil indebære, at finansieringsmodellen i § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, finder anvendelse i 2021, 2022 og 2023 ved efterregulering af alle beløb i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020. Dette gælder også afledte udgifter, som relaterer sig til overdragelsen af forsikringsbestanden til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Da det ikke kan udelukkes, at der vil kunne komme afledte udgifter vedrørende § 54 og overdragelsen til Garantifonden efter efterreguleringen i 2021, foreslås det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring også kan medtage sådanne udgifter i efterreguleringerne i 2022 og 2023. Samtidig foreslås det, at eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 54, indgår i grundlaget for a conto opkrævningen af øvrige beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver efter § 48, stk. 6, 3. pkt., i 2021, 2022 og 2023. Formålet med dette er at sikre en enkel afvikling af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgaver efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ingen egenkapital. Efter § 54, stk. 4 og 5, i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, finansierer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i dag de udgifter, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkespolicer efter § 54, af aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra det forsikringsselskab eller fra boet efter det selskab, hvis bestand af arbejdsulykkespolicer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget. Er der ikke overført aktiver eller er der ikke overført tilstrækkelige aktiver fra forsikringsselskabet eller fra boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne afholdes, udlægger Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringsselskabet. Udgifter afholdt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring finansieres af alle forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikring, og efter fordelingen i samme lovs § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.

Efter § 48, stk. 6, 3. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, sker finansieringen ved, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver udgiften a conto primo det år, hvor udgifterne afholdes, hos alle forsikringsselskaber, som driver arbejdsulykkesforsikring, med regulering i det efterfølgende år. Efter § 48, stk. 6, 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring har beskæftigelsesministeren fastsat nærmere regler om finansieringsmodellen i bekendtgørelse nr. 645 af 28. juni 2019 om finansiering af visse erstatninger m.v., der udbetales af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter lov om arbejdsskadesikring og lov om sikring mod følger af arbejdsskade. Det følger af bekendtgørelsen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver senest i februar måned hvert år hos alle betalingspligtige et a conto beløb. Samtidig med a conto opkrævningen efterregulerer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring foregående års difference i forhold til det betalte a conto beløb på baggrund af de faktiske udgifter og den betalingspligtiges faktiske andel i udgiftsåret.

Forpligtelserne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at overtage administrationen af et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand blev for første gang anvendt i forbindelse med konkursen i forsikringsselskabet Alpha Insurance A/S i 2018, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtog selskabets bestand af arbejdsskadeforsikringer. Konkursboet efter Alpha Insurance A/S forventes ikke at være færdigbehandlet i 2021, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forventes ligeledes ikke at have fået tilført midler fra boet på dette tidspunkt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har derfor finansieret udgifterne som følge af overtagelsen af forsikringsbestanden ved at opkræve a conto beløb hos forsikringsselskaberne efter ovennævnte finansieringsmodel. I marts 2020 erklærede den irske nationalbank forsikringsselskabet CBL konkurs, efter at nationalbanken i 2019 havde tilbagekaldt selskabets tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring. CBL har også udbudt arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har også overtaget administrationen, herunder udbetaling af erstatninger m.v. i disse sager efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring. Det er usikkert, hvornår konkursboet vil blive afsluttet. Udgifterne hertil er afholdt efter ovennævnte model. Tilsvarende vil gælde, hvis andre forsikringsselskaber i perioden indtil 1. juli 2021 skulle få inddraget deres tilladelse til at sælge arbejdsulykkesforsikringer i Danmark.

Finansieringsmodellen vil indebære, at den endelige afregning for udgifter, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har afholdt efter § 54 vedrørende Alpha Insurance A/S og CBL i første halvdel af 2021 først skal ske primo 2022. Det er derfor nødvendigt at sikre, at Arbejdsmarkedets Erhvervs-

sikring i 2022 endeligt kan afslutte regnskabet efter § 54 vedrørende 2021. Ligeledes må det påregnes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil have visse afledte udgifter i andet halvår 2021 eller efterfølgende, som relaterer sig til overdragelsen af forsikringsbestanden til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, herunder omkostninger i forbindelse med den praktiske flytning af bestanden og til regnskabsafslutning. Disse udgifter vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring også have behov for at få dækket.

Med forslaget sikres det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har de nødvendige økonomiske midler til at afslutte administrationen af forsikringsbestande efter § 54 og til at overdrage administrationen til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 8,* at Finanstilsynet træffer afgørelse om registrering eller nægtelse af registrering, for så vidt angår ansøgninger om tilladelser, som er modtaget af Finanstilsynet før 1. oktober 2021.

Modtager Finanstilsynet en ansøgning om tilladelse fra og med den 1. oktober 2021, skal Finanstilsynet overføre ansøgningen til ESMA, som overtager ansøgningen og træffer afgørelse om registrering eller om nægtelse af registrering. Det følger af artikel 54a, stk. 2, andet led, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 12, i omnibusforordningen.

Det foreslås i *stk. 9,* at enhver tilladelse til en udbyder af dataindberetningstjenester, som er meddelt af Finanstilsynet, bevarer sin gyldighed efter overdragelsen af beføjelser til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed.

Det foreslåede supplerer artikel 54a, stk. 5, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 12, i omnibusforordningen. Alle kompetencer og opgaver, der er forbundet med tilsyns- og håndhævelsesaktiviteter vedrørende udbydere af dataindberetningstjenester, overføres til ESMA den 1. januar 2022, bortset fra de kompetencer og opgaver, der vedrører godkendte offentliggørelsesanordninger (APA'er) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM'er), der er omfattet af undtagelsen i artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. ESMA påbegynder udførelsen af de pågældende overførte beføjelser og opgaver den samme dato. Det fremgår af artikel 54a, stk. 1, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 12, i omnibusforordningen.

Til § 19

Lovforslagets § 19 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1,* at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2,* at lovforslagets §§ 4-13 og 17 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3,* at lovforslagets §§ 1, 4-13 og 17 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, dvs. lovforslagets §§ 4-13, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Ligningsloven og selskabsloven gælder ikke for Færøerne eller Grønland og indeholder ikke en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber jf. lovbekendtgørelse nr. 932 af 6. september 2019, gælder ikke for Grønland men kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, og lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 674 af 25. maj 2020, som ændret ved lov nr. 1554 af 27. december 2019, gælder ikke for Grønland og Færøerne, der har sine egne love på disse områder.

Bilag

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering		*Lovforslaget*
		§ 1
		I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 932 af 6. september 2019, som ændret ved § 12 lov nr. 1374 af 13. december 2019, foretages følgende ændringer:
Lov om en garantifond for skadeforsikringsselskaber		
§ 1. ---		
Stk. 2. Fonden skal yde dækning i henhold til § 5, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs.		**1.** *§ 1, stk. 2,* affattes således: »Stk. 2. Fonden skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikringsselskabet, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark i henhold til § 5, når: 1) skadesforsikringsselskabet bliver erklæret konkurs. 2) skadesforsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.«
Stk. 3. ---		
Stk. 4. Ved ophør af Fonden træffer erhvervsministeren med finansministerens godkendelse beslutning om anvendelse af Fondens formue. Beslutning om anvendelse af Fondens formue træf-		**2.** I *§ 1, stk. 4, 2. pkt.,* ændres »§ 1, stk. 2« til: »§ 3, stk. 1«.

fes efter høring af de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 1, stk. 2.		
Stk. 5. ---		
§ 3. ---		
Stk. 2. Fondens formue skal udgøre mindst 300 mio. kr.		**3.** I *§ 3, stk. 2, og § 4, stk. 1 og 2,* ændres »300 mio. kr.« til: »500 mio. kr.« **4.** I *§ 3, stk. 2,* indsættes som *2. pkt.:* »Mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.«
Stk. 3. ---		
Stk. 4. Forsikringsselskaberne har ud over engangsbidraget, jf. stk. 3, pligt til løbende at yde bidrag til Fonden. Forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer, jf. stk. 9.		**5.** I *§ 3, stk. 4, 2. pkt.,* indsættes efter »forbrugerforsikringer«: », og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice«.
Stk. 5. Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før at forsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.		**6.** I *§ 3, stk. 5, 1. pkt.,* indsættes efter »pr. police«: »for forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice«. **7.** I *§ 3, stk. 5,* indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum: »Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer.«
Stk. 6-10. ---		

Stk. 11. Erhvervsministeren kan tillade, at Fonden i en periode ikke opfylder kravet i stk. 2 til størrelsen af Fondens formue.			**8.** I *§ 3, stk. 11,* indsættes efter »Fondens formue«: » uden at Finanstilsynet samtidig meddeler, at der skal opkræves bidrag til Fonden, jf. stk. 5«.
§ 4. En forsikringstager kan, indtil Fondens formue udgør 300 mio. kr., ikke opsige en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden.			**3.** I *§ 3, stk. 2,* og *§ 4, stk. 1* og *2,* ændres »300 mio. kr.« til: »500 mio. kr.«.
Stk. 2. Hvis erhvervsministeren udnytter hjemmelen til at stille krav om en større formue i Fonden end 300 mio. kr., finder stk.1 tilsvarende anvendelse.			**3.** I *§ 3, stk. 2,* og *§ 4, stk. 1* og *2,* ændres »300 mio. kr.« til: »500 mio. kr.«.
Stk. 3. ---			
§ 5. Fonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til følgende:			**9.** I *§ 5, stk. 1, 1. pkt.,* udgår », der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs,«.
1-3) ---			
4)	forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt		**10.** I *§ 5, stk. 1, nr. 4,* udgår »samt«.
5)	forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.		**11.** I *§ 5, stk. 1, nr. 5,* ændres »sikrede.« til: »sikrede,«.
			12. I *§ 5, stk. 1,* indsættes som *nr. 6* og *7*: »6) sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer, og 7) sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.«
			13. I *§ 5* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »S*tk. 2.* Når Fonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Fonden de rettigheder

		og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring.« Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.
Stk. 2. Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at kurator har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, jf. § 124 i konkursloven. Er forsikringsselskabet et forsikringsselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, beregnes fristen på 4 uger fra det tidspunkt, hvor Fonden har givet meddelelse til fordringshaverne efter § 8, stk. 3, om forsikringsselskabets konkurs.		**14.** *§ 5, stk. 2,* der bliver stk. 3, affattes således: »*Stk. 3.* Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at enten kurator eller Fonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.«
Stk. 3. Uanset stk. 2 dækker Fonden erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadeforsikring og en sælgeransvarsforsikring i hele forsikringens løbetid. Endvidere dækker Fonden erstatningskrav i henhold til en forsikring, der er tegnet hos et forsikringsselskab, som Finanstilsynet har meddelt forbud efter § 14, stk. 3, når forsikringen var i kraft på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.		**15.** I *§ 5, stk. 3,* der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.
Stk. 4. ---		
Stk. 5. Forsikringstagere kan ikke gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvrisikoen på 1.000 kr., jf. stk. 4.		**16.** I *§ 5, stk. 5,* der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.
Stk. 6. Fonden dækker ikke præmier på ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3.		**17.** I § 5, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3« til: », sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4.«
Stk. 7. ---		
		18. Efter § 5 b indsættes: **»§ 5 c.** Fonden overtager de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og som

		et selskab havde inden inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed efter lov om arbejdsskadesikring. *Stk. 2.* Fonden indtræder i de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Arbejdsmarkedet Erhvervssikring har over for de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Fonden indtræder på samme vis i og overtager udestående-der, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med konkursboet eller øvrige parter som følge af varetagelse af administrationen af et selskab. *Stk. 3.* Fonden anvender den dividende, som Fonden modtager fra konkursboerne, jf. stk. 2, til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene. Er dividenden ikke tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav, fordeler Fonden dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt. *Stk. 4.* Uanset stk. 3 kan Fonden indgå aftale om fuld og endelig afgørelse af mellemværender mellem Fonden og den enkelte kreditor om refusion af beløb efter stk. 3, forud for tidspunktet for Fondens modtagelse af dividende fra konkursboet, under forudsætning af, at samtlige øvrige kreditorer der kan være berettigede til refusion efter stk. 3, samtykker til aftalens indgåelse.«
§ 6. Erstatningskrav i henhold til § 5, der ønskes dækket af Fonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Erstatningskrav i henhold til § 5, stk. 3, eller § 5 b skal dog anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør. Erstatningskrav,		**19.** I *§ 6, stk. 1, 2. pkt.,* ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

som er anmeldt til det selskab, der er erklæret konkurs, inden konkursdekretets afsigelse, anses for anmeldt til Fonden.		
		20. I *§ 6* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: *»Stk. 2*. For anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke finder kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring anvendelse.« Stk. 2 bliver herefter stk. 3.
Stk. 2. Fonden kan ikke under henvisning til de frister, der er nævnt i stk. 1, afslå at foretage udbetalinger til en berettiget, jf. § 5, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.		**21.** I *§ 6, stk. 2,* der bliver stk. 3, indsættes efter »stk. 1«: » og 2«.
§ 6 a. Krav, der ønskes dækket af Fonden i medfør af § 5 a, stk. 2 og 4, skal anmeldes til Fonden senest den 31. marts 2017. Krav i medfør af § 5 a, stk. 3, skal anmeldes til Fonden senest den dag, hvor forsikringen udløber. § 6, stk. 2, finder ikke anvendelse for anmeldelser i henhold til 1. og 2. pkt.		**22.** I § 6 a, stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 6, stk. 2« til: »§ 6, stk. 3«.
Stk. 2 og 3. ---		
§ 7. Udbetalinger fra Fonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet. Har Fonden ikke været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af kravet og fastsættelse af udbetalingens størrelse, skal Fonden inden for den i 1. pkt. nævnte frist meddele den sikrede, hvilke oplysninger Fonden skal indhente.		**23.** I *§ 7, stk. 1, 1. pkt.,* indsættes efter »kravet«: », jf. dog stk. 2«.
		24. I *§ 7* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: *»Stk. 2.* Udbetalinger fra Fonden vedrørende arbejdsulykkesforsikringer sker efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.« Stk. 2 bliver herefter stk. 3.
Stk. 2. ---		

§ 8. Finanstilsynet skal straks efter afsigelse af konkursdekret indrykke meddelelse om følgende i dagspressen:			
1) ---			
2)	forsikringsdækningens ophør, jf. dog § 5, stk. 3,		**25.** I *§ 8, stk. 1, nr. 2,* ændres »§ 5, stk. 3« til: »§ 5, stk. 4«.
3) ---			
4)	anmeldelse af erstatningskrav til Fonden, jf. § 6, stk. 1, og hvortil anmeldelse kan ske.		**26.** I *§ 8, stk. 1, nr. 4,* indsættes efter »stk. 1«: » og 2«.
Stk. 2. Kurator skal i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, oplyse forsikringstagere og skadelidte om følgende:			
1)	Fonden vil tilbagebetale præmie, jf. dog § 5, stk. 6,		**27.** I *§ 8, stk. 2, nr. 1,* ændres »§ 5, stk. 6« til: »§ 5, stk. 7«.
2) ---			
3)	anmeldelse af erstatningskrav skal ske i overensstemmelse med § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., og		**28.** I *§ 8, stk. 2, nr. 3,* indsættes efter »§ 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., »: »og stk. 2,«.
4) ---			
Stk. 3. ---			
			29. I *§ 8* indsættes som stk. 4: *»Stk. 4.* Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse ved beslutning om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkeforsikringsbestand skal tages under administration af Fonden.«
§ 12. Bestyrelsen antager fornøden medhjælp og afgiver inden 3 måneder efter et kalenderårs udløb regnskab for det forløbne år med beretning om Fondens virksomhed til Finanstilsynet.			**30.** I *§ 12, stk. 1,* ændres »inden 3 måneder« til: »senest 4 måneder«. **31.** I *§ 12, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.: »*Fonden skal i regnskabet redegøre særskilt for ad-

		ministrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande.«
Stk. 2. ---		
		§ 2
		I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, som ændret ved lov nr. 2200 af 29. december 2020,, foretages følgende ændringer:
Lov om arbejdsskadesikring		
§ 33. ---		
Stk. 2. ---		
		1. I *§ 33* indsættes som *stk. 3:* *»Stk. 3.* Har Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i det forsikringsselskab, hvor der er tegnet forsikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal anmeldelsen ske til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.«
§ 46. Forsikring & Pension har ankeadgang som nævnt i § 44 i sager om arbejdsulykker, som af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring henføres under § 48, stk. 6, og §§ 52 og 54.		**2.** I *§ 46* ændres »§§ 52 og 54.« til: »og § 52.«
		3. I *§ 46* indsættes som *stk. 2:* *»Stk. 2.* Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har ankeadgang som nævnt i § 44 i sager om arbejdsulykker, som Garantifonden for skadesforsikringsselskaber administrerer efter lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«
§ 54. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af denne lov, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkes-		**4.** *§ 54* ophæves.

forsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.		
Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indtræder i alle det i stk. 1 nævnte forsikringsselskabs rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere i bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af denne lov, og dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er sket før Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen, jf. stk. 1, og som sker, indtil 4 uger efter at forsikringsselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringsselskabet ikke længere har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring.		
Stk. 3. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager de forpligtelser, som det i stk. 1 nævnte forsikringsselskab har efter denne lov, for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan overlade den behandling, der er nævnt i 1. pkt., til et forsikringsselskab, der har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.		
Stk. 4. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansierer udgifterne, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkespolicer efter stk. 1, af aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra det i stk. 1 nævnte forsikringsselskab eller fra boet efter dette selskab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forvalter de modtagne aktiver efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed. I det omfang forsikringsselskaberne har finansieret udgifter efter stk. 5, fordeles aktiverne til de enkelte selskaber i overensstemmelse med selskabernes bidrag til finansieringen. Dækker aktiverne ikke den fulde udgift, bliver aktiverne fordelt forholdsmæssigt år for år, således at de udgifter, der er afholdt i det tidligste år efter bestandens overtagelse, dækkes først, indtil alle midlerne er fordelt.		

Stk. 5. Er der ikke overført aktiver, eller er der ikke overført tilstrækkelige aktiver fra det i stk. 1 nævnte forsikringsselskab eller fra boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne efter stk. 4 skal afholdes, udlægger Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringsselskabet. Udgifter afholdt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter 1. pkt. finansieres af alle forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikring, og efter fordelingen i § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.		
Stk. 6. Ved forsikringsselskabets konkurs anmelder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sit krav efter denne lov i konkursboet. Beløb, der indgår i boet fra dækning ved genforsikring vedrørende bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af denne lov, anvendes forlods til dækning af krav fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra genforsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører forpligtelser nævnt i stk. 2, overføres til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forvaltes efter stk. 4.		
§ 60. De beløb, der forskudsvis er udlagt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 48, stk. 6, § 52, stk. 1 og 5, § 54, stk. 5, og § 57, forrentes med en årlig rente. De nærmere regler for fastsættelse af renten fastsættes af beskæftigelsesministeren.		**5.** I *§ 60, stk. 1, 1. pkt.,* udgår »54, stk. 5,«.
Stk. 2. ---		
§ 88. De godkendelser af forsikringsselskaber, der er meddelt efter den tidligere ulykkesforsikringslovgivning og arbejdsskadeforsikringslovgivning, har fortsat gyldighed. Det samme gæl-		**6.** I *§ 88, 4. pkt.,* ændres »§ 48, stk. 6, § 52, stk. 1 og § 54, stk. 5,« til: »§ 48, stk. 6, og § 52, stk. 1,«.

der en arbejdsgivers fritagelse for at afgive risikoen efter lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde meddelt i medfør af § 15, stk. 13, i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde. Sådanne arbejdsgivere har samme retsstilling efter denne lov som et forsikringsselskab. Arbejdsgivernes bidrag efter § 48, stk. 6, § 52, stk. 1, og § 54, stk. 5, opgøres efter reglen i § 48, stk. 6, 3. pkt.			
			§ 3
			I lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 674 af 25. maj 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1554 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:
Lov om arbejdsmiljø			
§ 68. Midler til staten, jf. stk. 7, og til gennemførelse af Arbejdsmiljørådets aktiviteter og indsatsen fra branchefællesskaberne for arbejdsmiljø til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes ved bidrag, jf. stk. 2 og 3, fra			
1 og 2) ---			
3)	forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, og		**1.** I *§ 68, stk. 1, nr. 3,* udgår »og«.
4)	kommuner, regioner og andre arbejdsgivere, der ikke har tegnet forsikring, jf. § 48, stk. 1-5, og § 88 i lov om arbejdsskadesikring.		**2.** I *§ 68, stk. 1, nr. 4,* ændres ».« til », og«
			3. I *§ 68, stk. 1,* indsættes som *nr. 5:* »5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringssel-

		skab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«
Stk. 2-8. ---		
		§ 4
		I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, og§ 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, og § 2 i lov nr. 2223 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:
Lov om finansiel virksomhed		
Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (Solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parla-		**1.** I *fodnoten* til lovens titel ændres » dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106«.

mentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Ti-		

dende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark		
§ 1. ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348 § 352, stk. 2, 354 a, 360, 363 a, 368-370 og §§ 373-374 anvendelse. For filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 2, 2. pkt., anvendelse. For filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere an-		**2.** I *§ 1, stk. 4, 2. pkt.,* indsættes efter »§ 152 a, stk. 2, 2. pkt., «: »og § 307 a, stk. 1, 1. pkt., «.

vendelse. For filialer og tilknyttede agenter her i landet af kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet her i landet, finder §§ 30, 32, 46 a og 46 b, § 72, stk. 2, nr. 5, §§ 77 e, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse. § 43 og regler udstedt i medfør heraf gælder tilsvarende for situationer som nævnt i 4. pkt.		
Stk. 5-14. ---		
		3. I *§ 1* indsættes efter stk. 14 som et nyt stykke: *»Stk. 15.* Kapitel 20 a finder anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere.« Stk. 15-17 bliver herefter stk. 16-18.
Stk. 15-17. ---		
§ 38. ---		
Stk. 2-6. ---		
Stk. 7. Virksomheden skal meddele Finanstilsynet enhver ændring i de i stk. 1 og 2 nævnte forhold. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen senest 1 måned før ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest 1 måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden er forpligtet på samme måde over for værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis værtslandet er et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.		**4.** I *38, stk. 7*, indsættes som *5. pkt.:* »Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i 1. pkt. om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringen af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen ikke længere overholder direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).«.

Stk. 8 og 9. ---		
§ 43. ---		
Stk. 2-8. ---		
		5. I *§ 43* indsættes som *stk. 9:* *»Stk. 9.* Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte.«
		6. Efter § 72 b indsættes: **»§ 72 c.** § 72 b, stk. 2-4, og regler fastsat i medfør af § 72 a, stk. 3, og § 72 b, stk. 6, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.«
		7. Efter § 124 a indsættes: **»§ 124 b.** Kreditinstitutter skal indføre interne systemer og anvende standardmetoden eller den forenklede standardmetode til at identificere, vurdere, styre og afbøde de risici, der opstår som følge af potentielle ændringer af rentesatserne, der påvirker både den økonomiske værdi af et instituts kapitalgrundlag og nettorenteindtægterne fra et instituts ikkehandelsmæssige aktiviteter. *Stk. 2.* Finanstilsynet kan kræve, at et kreditinstitut anvender den i stk. 1 nævnte standardmetode, hvis Finanstilsynet vurderer, at instituttets interne systemer ikke er tilfredsstillende. *Stk. 3.* Finanstilsynet kan kræve, at et lille og ikke-komplekst kreditinstitut, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 145, i Europa-Parlamentets

			og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, skal anvende den i stk. 1 nævnte standardmetode, hvis Finanstilsynet finder, at den forenklede standardmetode ikke er tilstrækkelig til at tage højde for den renterisiko, der opstår som følge af instituttets ikkehandelsmæssige aktiviteter.«
§ 125 b. ---			
Stk. 2-4. ---			
Stk. 5. En virksomhed som nævnt i stk. 3, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, må ikke foretage følgende handlinger, før virksomheden har opgjort det maksimale udlodningsbeløb og underrettet Finanstilsynet i medfør af § 125 d:			
1) ---			
2)	Indføre en forpligtelse til at betale variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelser eller betale variabel løn, såfremt forpligtelsen til at betale er blevet indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav.		**8.** I *§ 125 b, stk. 5*, *nr. 2,* indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: » eller gearingsgradbufferkravet«.
3) ---			
Stk. 6-10. ---			
§ 226. ---			
Stk. 2. ---			
Stk. 3. Når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet skal søge forsikringsbestanden overdraget til et eller flere forsikringsselskaber, der driver forsik-			**9.** I *§ 226, stk. 3,* indsættes som *3. pkt.:* »For forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbe-

ringsvirksomhed her i landet, eller om selskabet på anden måde skal søge forsikringsbestanden afviklet. For livsforsikringsselskaber kan Finanstilsynet beslutte, at forsikringsbestanden tages under administration i overensstemmelse med §§ 253-258.		standen tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 230 a.«
Stk. 4. ---		
§ 230. Et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikring, kan ikke opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med de i § 204 fastsatte regler, eller dets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring.		**10.** I *§ 230* ændres »Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring« til: »Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 230 a«.
		11. Efter § 230 indsættes før overskriften før § 231: **»§ 230 a.** Når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkeforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller 243, stk. 2, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver. *Stk. 2.* Størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter stk. 1, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. *Stk. 3.* Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forsikringsselskabet udpeger de sagkyndige personer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet og afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen. Finanstilsynet skal dog godkende de foreslåede sagkyndige personer.

		Stk. 4. Forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse. *Stk. 5.* Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport. *Stk. 6.* Når Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som fastsættes ved den uvildige undersøgelse, kan Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende kan forsikringsselskabet ikke gøre krav gældende over for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand. *Stk. 7.* Stk. 1-6 finder ikke anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs. «
§ 234. ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Erklæres et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, konkurs, finder § 253 tilsvarende anvendelse.		**12.** I *§ 234, stk. 4,* indsættes som *2. pkt.:* »Har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.«
Stk. 5. ---		
		13. Efter § 242 indsættes: **»§ 242 a.** Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1,

		skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 230 a finder tilsvarende anvendelse.«
§ 243. ---		
		14. I *§ 243* indsættes som *stk. 2:* *»Stk. 2.* Vedrører forbud udstedt efter stk. 1 et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.«
§ 250. ---		
Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke truffet inden den fastsatte frist, og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabet skal træde i likvidation. Såfremt selskabet driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet tilbagekalde selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvorefter forsikringsbestanden tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring.		**15.** *§ 250, stk. 2, 2. pkt.* ophæves.
§ 307 a. Finanstilsynet udpeger mindst hvert andet år de penge- og realkreditinstitutter, der er operatører af væsentlige tjenester.		**16.** I *§ 307 a, stk. 1,* indsættes som 2. pkt.: »Det samme gælder filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«
Stk. 2-4. ---		
		17. Efter afsnit X indsættes:

»Afsnit X a

Crowdfundingtjenesteudbyder

Kapitel 20 a

Crowdfundingtjenesteudbyder

Tilladelse

§ 343 a. Juridiske personer, der udbyder crowdfundingtjenester, skal have tilladelse af Finanstilsynet som crowdfundingtjenesteudbyder, jf. artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Stk. 2. I denne lov forstås ved:

Crowdfundingtjenesteudbyder: En juridisk person, der udbyder crowdfundingtjenester.

Crowdfundingtjeneste: Aktiviteter i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

Crowdfundingplatform: Et offentligt tilgængeligt internetbaseret informationssystem, der drives eller forvaltes af en crowdfundingtjenesteudbyder.

Inddragelse af tilladelse

§ 343 b. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse til at drive virksomhed som crowdfundingtjenesteudbyder efter artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet.

		Indberetning af oplysninger **§ 343 c.** En crowdfundingtjenesteudbyder omfattet af § 361, stk. 1, nr. 9, skal senest den 1. juli hvert år til Finanstilsynet indberette virksomhedens omkostninger til løn, provision og tantieme. *Tilsyn* **§ 343 d.** Finanstilsynet påser crowdfundingtjenesteudbyderes overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. **§ 343 e.** Finanstilsynet, eller hvor kompetencen til at udøve enkelte beføjelser ved lov er tillagt andre danske myndigheder, kan til brug for tilsyn med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet udøve de beføjelser, der følger af forordningens artikel 30, stk. 1 og 2, herunder til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til lokaler og lokaliteter tilhørende crowdfundingtjenesteudbydere med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner. **§ 343 f.** Kapitel 21 samt regler udstedt i medfør heraf finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse i tilsynet med crowdfundingtjenesteudbydere.«
§ 361. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:		
1-8) ---		
		18. I *§ 361, stk. 1,* indsættes som *nr. 9* og *nr. 10:*

			»9) Crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til § 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere, og som ikke er pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber, betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme, dog minimum 7.500 kr. 10) Crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til § 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere, og som er fondsmæglerselskaber, betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 7.500 kr.«
Stk. 2. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om kapitalmarkeder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:			
1-6) ---			
7)	Udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 725.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes.		**19.** *§ 361, stk. 2, nr. 7,* affattes således: »7) En godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3, betaler 725.000 kr. pr. type af APA eller ARM, der udbydes.«
8-14) ---			
Stk. 3-11. ---			
§ 368. Beregning af afgifter fra virksomheder omfattet af § 360, stk. 3, og §§ 362-367 foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af			**20.** I *§ 368, stk. 1,* indsættes som *3. pkt.:* »For så vidt angår crowdfundingtjenesteudbydere, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indberetning efter § 343 c,

en sådan den senest indsendte regnskabsindberetning. For så vidt angår forsikringsformidlere, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indtægtsspecifikation.		medmindre en crowdfundingtjenesteudbyder skal betale afgift efter § 361, stk. 1, nr. 10.«
Stk. 2-4. --		
§ 372. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, eller regler udstedt i medfør af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.		**21.** I *§ 372, stk. 1,* ændres »samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf samt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf«.
Stk. 2-5. ---		
§ 372 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virk-		**22.** I *§ 372 a, stk. 1,* ændres » og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27.

somhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning nr. 1060/2009/EF, nr. 1094/2010/EU og nr. 1095/2010/EU for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.		november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.
Stk. 2. ---		
§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 2-5, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 9 og 10, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 3. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 33 a, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1, 2 og 7 og stk. 8, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 45, § 46, stk. 1 og 2, § 46 a, § 46 b, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1 og 2, § 50, stk. 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 a, § 64 c, stk. 4, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 d, stk. 3, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, § 75, stk. 1,		**23.** I *§ 373, stk. 1,* indsættes efter »om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering«: » samt artikel 3, stk. 1, 3, 4 og 6, artikel 5, artikel 6, stk. 1-6, artikel 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, artikel 15, stk. 2 og 3, artikel 16, stk. 1, artikel 18, stk. 1 og 4, artikel 20, stk. 1 og 2, og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.

1. pkt., og stk. 2-4, §§ 76, 78 og, § 101, § 102, stk. 2, 3, 5 og 6, §§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, § 106 b, § 106 c, § 106 d, stk. 1-5, § 107 a og § 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 125 i, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1, § 153, stk. 1, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, §§ 194, 195, 200, 200 a og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, § 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, § 343 v, stk. 1, § 343 ø, stk. 1, § 347, stk. 2,og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og artikel 6, 7, 9 og 18-26, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rå-dets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering straf-fes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.		
Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 23, stk. 5, 7 og 8 § 38 a, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4, § 70, stk. 1-5, § 70 a, stk. 1-3, § 71, stk. 1 og 2, § 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt., § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 72 b, stk. 2 og 3, § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75, stk. 1, 2. pkt., § 75 a, stk. 1, § 75 b, stk. 1, § 75 c, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-6, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1-4, § 77 e, stk. 1, § 77 f, stk. 1 og 2, § 77 g, stk. 1 og 3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og		**24.** I *§ 373, stk. 2, 1. pkt.,* indsættes efter »§ 206,«: »§ 230 a, stk. 1-4,«. **25.** I *§ 373, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er),« til: »om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) samt artikel 4, artikel 8, stk. 1-6, artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 19, stk. 1-6, artikel 22, artikel 23, stk.

8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80 c, stk. 1 og 2, § 81 b, stk. 3, 5 og 6, § 85 b, stk. 3, 5 og 6, § 108, stk. 1-5, § 121, stk. 1, § 122, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 b, stk. 4-7, § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2-5 og stk. 7, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, § 167, stk. 1, 2 og 4, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9, § 182 d, § 182 e, stk. 2 og stk. 7, 1. pkt., og § 182 f, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 206, § 245 a, stk. 1 og 3, § 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 247 a, stk. 9 og 10, § 264, stk. 2, § 283, stk. 1 og 2, §§ 312 og 312 b, § 336 a, stk. 3, 5 og 6, § 347 b, stk. 3 og 6, § 347 c, stk. 2, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., § 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber	2-14, og artikel 24, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet«.

og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammen-satte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.		
Stk. 3-8. ---		
Stk. 9. Forældelsesfristen er dog 10 år for overtrædelse af § 7, stk. 1-3, § 8, stk. 1 og 3, § 9, stk. 1 og 2, § 10, stk. 1 og 2, § 11, stk. 1, § 31, stk. 10, § 33 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, § 72, stk. 2, nr. 3 og 4, §§ 75 og 76, § 78, stk. 1-4, § 102, stk. 2 og 5, § 103, stk. 1, 2 og 4, § 106, stk. 2, § 106 a, stk. 1 og 4, § 106 b, § 106 c, stk. 1 og 3, § 106 d, stk. 1, § 108, stk. 1, 2 og 4 og stk. 5, 1. pkt., § 124, stk. 1 og 2, § 125, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 125 i, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5 og 9, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 1 og 5, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1 og 4, § 126 f, 1. pkt., § 150, § 152, stk. 1, § 152 m, stk. 1, § 153, stk. 1, § 156, § 167, stk. 1, 3 og 5, § 170, stk. 1-3 og 5, §§ 171 og 172, § 173, stk. 1-3, § 174, stk. 1 og 2, § 175, § 182, stk. 1 og 2, § 183, stk. 5, §§ 186 og 187, § 188, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 199, stk. 2 og 6, § 200, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, stk. 1, § 343 v, stk. 1, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 3 og 6, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, stk. 1, 2, 3 og 5, artikel 26, stk. 2, artikel 28, stk. 1-4, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 73, stk. 1, artikel 77, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 1, artikel 395, stk. 1, 1. og 2. afsnit, og stk. 3 og 6, artikel 398, 1. og 2. afsnit, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 471, stk. 1, og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og		**26.** I *§ 373, stk. 9,* indsættes efter »om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«: » samt artikel 12, stk. 1, og artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfunding-tjenesteudbydere for erhvervslivet«.

Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller regler udstedt i medfør af § 373, stk. 4, eller artikel 6, stk. 1, artikel 10, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinve-storer (PRIIP'er).		
Stk. 10-13. ---		
		§ 5
		I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:
Lov om forvaltere og alternative investeringsfonde m.v.		
Fodnoten. Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning 1060/2009/EU og 1095/2010/EU, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommission-		**1.** I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106. «

ens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.		
§ 3. I denne lov forstås ved:		
1-54) ---		
		2. I *§ 3, stk. 1,* indsættes som *nr. 55*: »55) Præmarkedsføring: Udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte,

		om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Den Europæiske Union, i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve investorers interesse i a) en alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret, b) en afdeling i en alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret eller c) en alternativ investeringsfond eller en afdeling i en alternativ investeringsfond, der er etableret, men som endnu ikke har indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 eller 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling.«
Stk. 2-8. ---		
§ 5. ---		
Stk. 2-6. ---		
Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at en forvalter med tilladelse må markedsføre andele i alternative investeringsfonde over for detailinvestorer i Danmark, samt regler for tilladelsen og markedsføringen vedrørende dette.		**3.** I *§ 5, stk. 7*, udgår »samt«, og efter »markedsføringen vedrørende dette« indsættes: » og regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer«.
Stk. 8-10. ---		

§ 81. ---		
Stk. 2. Anmeldelsen efter stk. 1 skal være skriftlig og omfatte følgende dokumentation og oplysninger:		
1-8) ---		
		4. I *§ 81, stk. 2*, indsættes som *nr. 9:* »9) Forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter.
§ 86. ---		
Stk. 2. Hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.		**5.** *§ 86, stk. 2*, affattes således: *»Stk. 2.* Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk.1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«
Stk. 3. Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.		**6.** I *§ 86, stk. 3,* indsættes som *2. pkt.,* således: » Finanstilsynet underretter straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland herom.«

Stk. 4. ---		
		7. Efter § 87 indsættes før overskriften før § 88: »*Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde fra et land inden for Unionen eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.* **§ 87 a.** En forvalter kan på vegne af en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, indgive en anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for nogle eller alle sine andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilke den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med § 81, hvis følgende betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2: 1) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning a) uden nogen gebyrer eller fradrag, b) af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, c) som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og d) der er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt. 2) Hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde på den pågældende medlemsstats

	område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af alternative investeringsfonde og er egnet for en typisk investor i en alternativ investeringsfond. 3) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret. En ændring eller opsigelse skal have virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i stk. 3 omhandlede anmeldelse. Fra og med datoen for anmeldelsen af ophøret, skal forvalteren ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele eller kapitalandele i den alternative investeringsfond, som forvalteren forvalter i den medlemsstat, for hvilken forvalteren har indgivet en anmeldelse, jf. stk. 3. *Stk. 2.* Stk. 1, nr. 1, gælder ikke for alternative investeringsfonde af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/760/EU af 29. april 2015. *Stk. 3.* Forvalteren skal femsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, nr. 1-3. *Stk. 4.* Finanstilsynet skal kontrollere, om forvalterens anmeldelse, jf. stk. 3, er fuldstændig. *Stk. 5.* Finanstilsynet skal videresende anmeldelsen til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, der er angivet i anmeldelsen og til ESMA senest 15 arbejdsdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse, jf. stk. 3. Efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

		Stk. 6. I en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret, jf. stk. 1, nr. 3, 1. pkt., må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 3. *Stk. 7*. Forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysninger, jf. 1. pkt.«
		8. Efter § 88 indsættes i kapitel 13: *»Præmarkedsføring i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i Unionen.* **§ 88 a.** En forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 2. *Stk. 2.* En forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde må ikke foretage præmarkedsføring, hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer, 1) er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele

	eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond, 2) udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form, eller 3) udgør det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond i endelig form. *Stk. 3.* Udleverede udkast til et prospekt eller udbudsdokument må ikke indeholde oplysninger, der er tilstrækkelige til at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning for investorerne. Det skal fremgå tydeligt af udkastet til et prospekt eller udbudsdokumenter, at 1) de ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, og 2) oplysninger i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret. *Stk. 4.* Forvalteren har ikke pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring. *Stk. 5.* Forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende alternative investeringsfond efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. *Stk. 6.* Professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af præmarkedsføring og er underlagt anmeldelsesprocedurerne i artikel 31 og 32 i Europa-Parlamen-

		tets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis investorerne tegner andele eller kapitalandele 1) i en alternativ investeringsfond, der henvises til i den information, som er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller 2) i en alternativ investeringsfond, der er etableret som et resultat af præmarkedsføringen. *Stk. 7.* Forvalteren skal sende en uformel meddelelse, i papir- eller elektronisk form, til Finanstilsynet, inden for to uger efter at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen skal angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der foregår eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om de fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de alternative investeringsfonde og afdelinger af alternative investeringsfonde, der var genstand for præmarkedsføring. *Stk. 8.* En tredjepart må kun foretage præmarkedsføring på vegne af en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som investeringsselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt de betingelser, der er fastsat i § 88 a. *Stk. 9.* Forvalteren skal sikre, at præmarkedsføringen er tilstrækkeligt dokumenteret.«
§ 93. ---		

Stk. 2. Hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.		**9.** *§ 93, stk. 2,* affattes således: *»Stk. 2.* Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfonde i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«
Stk. 3. Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, eller inddrage forvalterens tilladelse i medfør af § 11, jf. § 17.		**10.** I *§ 93, stk. 3,* indsættes som 2. pkt.: » Finanstilsynet underretter straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland herom.«
Stk. 4. ---		
§ 190. Overtrædelse af § 4, stk. 2, 1. pkt., § 5, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., § 6, stk. 1, § 8, stk. 1 og 4, § 9, stk. 1-3, § 10, stk. 1, § 11, stk. 1, § 13, stk. 5, § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 4, 1. og 3. pkt., og stk. 5 og 7, § 18, stk. 1 og 2, §§ 19 og 19 a, § 19 b, stk. 1, § 23, stk. 1-5, § 24, stk. 1-6, § 25, stk. 1-3, § 26, § 27, stk. 1 og 2, §§ 29 og 30, § 31, stk. 3 og 4, § 32, stk. 1, § 33, § 34, stk. 1, § 36, stk. 1 og 2, §§ 38-41, § 42, stk. 2, §§ 43 og 45, § 46, stk. 6, jf. § 13, stk. 3, §§ 50-53, § 54, stk. 1, 4 og 5, § 59, § 61, stk. 1-5, § 62, stk. 1 og 2, §§ 64 og 65, § 67, stk. 1-5, § 68, stk. 1-3, §§ 72-74, § 75, stk. 1, § 77, § 79, stk. 1, § 81, § 86, stk. 1, § 88, stk. 1, §		**11.** I *§ 190, stk. 1,* indsættes efter »§ 86, stk. 1, «: »§ 87 a, stk. 6, «, og efter »88, stk. 1, « indsættes: »§ 88 a, stk. 1-3 og5, stk.7, 1. pkt., og stk. 8 og 9.«

93, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, §§ 98 og 99, § 101, stk. 1, § 106, stk. 1, § 108, stk. 1, § 109, nr. 2, 2. pkt., § 111, § 118, stk. 1 og 4, § 121, stk. 1-3, § 123, stk. 1, § 127, § 128, stk. 1 og 10, § 129, stk. 1, § 134, stk. 6, 1. og 2. pkt., § 135, stk. 1-3, § 136, stk. 4, § 137, stk. 5, § 138, § 139, stk. 2, 1. pkt., § 141, stk. 1-5, § 146, stk. 1, 3. pkt., § 149, stk. 1, 2. pkt., og §§ 154 a-154 c samt artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., artikel 4, stk. 3 og 5, artikel 51, stk. 1, 1. pkt., artikel 52, artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. og 3.-6. pkt., og stk. 3-5, artikel 54, artikel 90, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, artikel 91, artikel 98, stk. 6 og 7, artikel 100, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4 og 5, artikel 103, artikel 104, stk. 4-7, artikel 106, stk. 4, artikel 107, stk. 4, og artikel 109, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, artikel 11, stk. 1, artikel 12, stk. 1 og 2, artikel 13, stk. 1 og 2, og artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, stk. 1, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 1-3, artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.		
Stk. 2-10. ---		
		§ 6
		I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

Lov om investeringsforeninger m.v.		
Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af bestemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositar-funktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv		**1.** I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106. «

2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/583/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 1, Kommissionens forordning 2010/584/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende be-		

grundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.		
§ 28. En dansk UCITS, der ønsker at markedsføre sine andele i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal sende en anmeldelse herom til Finanstilsynet. Anmeldelsen skal opfylde kravene i Kommissionens forordning nr. 584/2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Den danske UCITS skal i anmeldelsen oplyse, hvor de kompetente myndigheder i værtslandet elektronisk kan gøre sig bekendt med de dokumenter, som den danske UCITS skal vedlægge ansøgningen, eventuelle oversættelser heraf og senere ændringer af dokumenterne.		**2.** I *§ 28, stk. 1,* indsættes som *4. pkt.*: »Anmeldelsen skal endvidere indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS' adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende fakturaer og meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til at udføre opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og foretage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.«
Stk. 2. Finanstilsynet fremsender den komplette dokumentation, som den danske UCITS har indsendt sammen med anmeldelsen i stk. 1, til de kompetente myndigheder i det land, hvor den danske UCITS agter at markedsføre sine andele. Finanstilsynet skal fremsende dokumentationen, senest 10 arbejdsdage efter at Finanstilsynet har modtaget anmeldelsen og den komplette dokumentation.		**3.** *§ 28, stk. 2,* affattes således: *»Stk. 2.* Den danske UCITS skal, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. stk. 1, eller en ændring vedrørende de andelsklasser, der skal markedsføres, give skriftlig meddelelse om ændringen til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysningerne, jf. 1. pkt., underrette den danske UCITS om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis ændringen medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.«
		4. I *§ 28* indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: *»Stk. 3.* Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter

		stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis den danske UCITS på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den danske UCITS eller inddrage den danske UCITS' tilladelse, jf. § 110. Finanstilsynet underretter uden unødigt ophold de kompetente myndigheder i den danske UCITS' værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.« Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.
Stk. 3 og 4. ---		
		5. Efter § 28 indsættes *i kapitel 4*: »**§ 28 a.** En dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt andelsklasser, i en medlemsstat eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, for hvilken den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, og hvor følgende betingelser er opfyldt: 1) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning a) uden nogen gebyrer eller fradrag, b) af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, c) som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og d) er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

	2) Hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS. 3) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 nævnte anmeldelse. Fra anmeldelsesdatoen af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelse om ophør i nævnte medlemsstat. *Stk. 2.* De i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger skal klart beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. De i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, stk. 1, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat. *Stk. 3.* Den danske UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder oplysningerne, som er nævnt i stk. 1, nr. 1-3. *Stk. 4.* Finanstilsynet skal sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 1, og til ESMA. Efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

		Stk. 5. Den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII eller er nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Der kan anvendes digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation, under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.«
§ 190. Overtrædelse af § 3, stk. 1-6, § 4, stk. 1-4, § 5, § 9, stk. 3, § 10, stk. 3, § 11, stk. 3, § 12, stk. 4 og 5, § 18, stk. 2 og 4, § 28, stk. 1 og 3, § 37, stk. 1, 1. pkt., § 47, stk. 1-3, § 48, stk. 1, 3, 4, 6 og 7, § 49, § 50, stk. 1 og 2, § 51, stk. 1-6, § 52, stk. 1-6, § 53, stk. 1-5, § 54, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 55, § 56, stk. 2, § 57, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 58, stk. 1, nr. 1, § 62, stk. 1 og 2, § 64, stk. 1-4, § 65, § 66, stk. 1, § 67, stk. 1, § 68, stk. 1, § 69, § 73, stk. 1, § 74, stk. 1-4, § 75, stk. 1, §§ 76-78, § 82, stk. 1, 1. pkt., § 83, stk. 1, § 84, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., § 85, § 86, stk. 1 og 2, § 87, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 88-90, § 91, 1. pkt., § 92, 1. pkt., § 93, § 94, stk. 1 og 5, § 97, stk. 1, 1. pkt., § 98, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, §§ 99 og 100, § 102, stk. 1, 3 og 4, § 103, stk. 1, § 103 a, § 104, stk. 1, § 105, stk. 1, §§ 107 og 108, § 109, stk. 5, § 114, stk. 1, 5 og 6, § 116, stk. 2, § 132, stk. 1, §§ 139-141, § 142, stk. 1, 2 og 4, § 143, § 144, stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., §§ 145, 147 og 148, § 149, stk. 1, 4 og 5, § 150, § 151, stk. 1 og 3, §§ 152, 154 og 156, § 157, stk. 1-3, § 159, stk. 2, 1. pkt., og § 160, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af § 14 a, stk. 3, 5 og 6, §§ 38 og 46, § 48 a, stk. 1-6, § 48 b, § 48 c, § 51, stk. 1, nr. 5, § 52, stk. 1, nr. 6, § 59, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 60, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 1. og 2. pkt., § 61, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. og 2. pkt., og stk. 4 og 6, § 63, stk. 1 og 2, § 63 a, stk. 1, § 63 b, stk. 1,		**6.** I *§ 190, stk. 1,* ændres »§ 28, stk. 1 og 3« til: »§ 28, stk. 1 og 4, § 28 a, stk. 3«.

§ 63 c, stk. 1, § 166, stk. 3, § 176, stk. 1, 1.-5. pkt., stk. 3, 1.-7. pkt., og stk. 5, og § 199, stk. 1, straffes med bøde.		
Stk. 2-8. ---		
		§ 7
		I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1782 af 27. november 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:
Hvidvaskloven		
§ 1. Denne lov finder anvendelse på følgende virksomheder og personer:		
1-24) ---		
		1. I *§ 1, stk. 1,* indsættes som nr. *25-27:* »25) Udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta. 26) Udbydere af overførsel af virtuel valuta. 27) Udstedere af virtuel valuta.«.
Stk. 2-7. ---		
§ 5. Erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af § 1, stk. 1, må ikke modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.		**2.** I *§ 5* ændres »50.000« til: »20.000«.
§ 7. ---		
Stk. 2. Den daglige ledelse i virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til § 8, stk. 2, § 17, stk. 2, nr. 5, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3. Personen kan være medlem af virksomhedens daglige ledelse. Per-		**3.** I *§ 7, stk. 2, 1. pkt.,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.

sonen skal have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Personen skal endvidere have et tilstrækkelig godt omdømme og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.			
Stk. 3. ---			
§ 10. Virksomheder og personer omfattet af denne lov skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 11-21, når			
1) ---			
2)	de udfører en enkeltstående transaktion på		
	a og b) ---		
	c) 500 euro eller derover ved valutaveksling, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet,		**4.** I *§ 10, nr. 2, litra c,* indsættes efter »valutaveksling,«: » herunder veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta«.
			5. I *§ 10, nr. 2*, indsættes som *litra d:* »d) 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta eller udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet,«
3-5) ---			
§ 38. ---			
Stk. 2. ---			
Stk. 3. Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en			**6.** I *§ 38, stk. 3,* ændres », 23 eller 24,« til: »eller 23-27,«.

undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 eller 24, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.		
Stk. 4 og 5. ---		
Stk. 6. Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23 og 24, forudsat at		**7.** I *§ 38, stk. 6,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
1-3) ---		
Stk. 7 og 8. ---		
§ 47. Finanstilsynet påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Dette gælder dog ikke overholdelse af § 36.		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.		**9.** I *§ 47, stk. 3,* og *§ 50, stk. 2,* ændres: », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
Stk. 4. ---		

§ 48. ---		
Stk. 2. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 23 og 24, skal ligeledes registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter.		**10.** I *§ 48, stk. 2,* ændres »23 og 24,« til: »23-27,«.
Stk. 3-7. ---		
§ 49. Virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, skal gives af egen drift og hurtigst muligt.		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
Stk. 2-7. ---		
§ 50. ---		
Stk. 2. Finanstilsynet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.		**9.** I *§ 47, stk. 3,* og *§ 50, stk. 2,* ændres: », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
§ 51. Finanstilsynet kan inden for en af Finanstilsynet fastsat frist påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, eller forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
§ 51 a. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19,		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og

23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.		*§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
Stk. 2. ---		
§ 51 b. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Er overtrædelsen foregået helt eller delvis i en virksomheds udenlandske filial, kan påbuddet udstrækkes til at omfatte filialen.		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
Stk. 2. ---		
§ 52. Finanstilsynet kan for virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system.		**11.** I *§ 52* ændres », 23 og 24, « til: »og 23-27,«.
§ 53. Erhvervsministeren kan for virksomheder som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, fastsætte regler om disse virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
§ 54. Har en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og er disse kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende oplysnin-		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.

ger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og hvis Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.		
Stk. 2. Berigtiger virksomheden eller personen omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, ikke oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet, der er meddelt efter stk. 1.		**8.** I *§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53* og *§ 54, stk. 1* og *2,* ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
§ 55. Reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, eller § 51 eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 6. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.		**12.** I *§ 55, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »eller § 51« til: »§ 51 eller § 51 b«.
Stk. 2. Offentliggjorte reaktioner forbliver på Finanstilsynets hjemmeside i 5 år efter offentliggørelse. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Finanstilsynets hjemmeside i det nødvendige tidsrum.		**13.** I *§ 55, stk. 2, 1. pkt.,* indsættes efter »i«: » mindst«.
Stk. 3-8. ---		
§ 78. Overtrædelse af § 55, stk. 4, 1.-4. pkt., og stk. 5, 3.-7. pkt., straffes med bøde. Forsætlig eller grov uagtsom overtrædelse af §§ 5 og 5 a, § 6, stk. 1, 2. pkt., § 6 a, § 7, stk. 1 og 2, § 8, stk. 1-4 og 6, §§ 9 og 10, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, §§ 15 og 16, § 17, stk. 1-4, §§ 18-20, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 22, stk. 2 og 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., stk. 2 og 3, § 25, stk. 1-3, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., § 29, stk. 4 og 6, §§ 30 og 31, § 31 b, stk. 1, § 32, § 35, stk. 1, §35 a, stk. 1, § 36, stk. 1		**14.** I § 78, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 49, stk. 1«: » og 2«.

og 2, § 36 a, § 38, stk. 1, §§ 40, 43 og 44, § 45, stk. 2, § 48, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1, § 57, stk. 2, § 58, stk. 1, § 59, stk. 1, og § 65, stk. 2, og artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, samt artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning 2001/1338/EF af 28. juni 2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, som ændret ved forordning 2009/44/EF, jf. Rådets forordning 2001/1339/EF af 28. juni 2001 om udvidelse af virkningerne af forordning 2001/1338/EF om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, til også at omfatte de medlemsstater, der ikke har indført euroen som fælles valuta, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.		
Stk. 2-6. ---		
		§ 8
		I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, som ændret ved § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 3 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 4 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, foretages følgende ændringer:
Lov om kapitalmarkeder		
Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001, EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002, EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 390, side 38,		**1.** I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349,«: » som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019, EU-tidende 2019, nr. L 334, side 155,« og efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84,« indsættes: » som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019, EU-tidende 2019, nr. L 334, side 1«.

dele af Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende, nr. L 69, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014 af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014, EU-Tidende, nr. L 257, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2365/EU af 25. november 2015, nr. L 337, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1011/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni 2017, EU-Tidende 2017, nr. 168, side 12. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører		

ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.			
§ 1. ---			
Stk. 2-6. ---			
Stk. 7. Reglerne i kapitel 26-30 gælder for udbydere af dataindberetningstjenester, der for juridiske personer har hjemsted i Danmark, og som for fysiske personer har hovedkontor i Danmark.			**2.** *§ 1, stk. 7,* ophæves. Stk. 8-11 bliver herefter stk. 7-10.
Stk. 8-11. ---			
§ 3. I denne lov forstås ved:			
1-11) ---			
12)	Levering af dataindberetningstjenester: Drift af en godkendt offentliggørelsesordning (APA), drift af en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) eller drift af en godkendt indberetningsmekanisme (ARM).		**3.** *§ 3, nr. 12, 13* og *15*, ophæves. Nr. 14 bliver herefter nr. 12, og nr. 16-35 bliver herefter nr. 13-32.
13)	Udbyder af dataindberetningstjenester: En godkendt offentliggørelsesordning (APA) , en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM).		**3.** *§ 3, nr. 12, 13* og *15*, ophæves. Nr. 14 bliver herefter nr. 12, og nr. 16-35 bliver herefter nr. 13-32.
14)	Godkendt offentliggørelsesordning (APA): En fysisk eller juridisk person, der har tilladelse til at udøve virksomhed med offentliggørelse af efterhandelsdata på vegne af fondsmæglerselskaber i medfør af artikel 20 og 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.		**4.** *§ 3, nr. 14,* der bliver nr. 12, affattes således: »12) Godkendt offentliggørelsesordning (APA): En godkendt offentliggørelsesordning (APA) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«
15)	Udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP): En fy-		**3.** *§ 3, nr. 12, 13* og *15*, ophæves.

	sisk eller juridisk person, der har tilladelse til at udøve virksomhed, der består i at indsamle handelsdata for de i artikel 6, 7, 10, 12, 13, 20 og 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter anførte finansielle instrumenter fra regulerede markeder, multilaterale handelsfaciliteter (MHF'er), organiserede handelsfaciliteter (OHF'er) og godkendte offentliggørelsesordninger (APA'er) og i at konsolidere disse i form af en kontinuerlig elektronisk livedatastrøm med data om priser og volumen for hvert enkelt finansielt instrument.		Nr. 14 bliver herefter nr. 12, og nr. 16-35 bliver herefter nr. 13-32.
16)	Godkendt indberetningsmekanisme (ARM): En fysisk eller juridisk person, der har tilladelse til på vegne af fondsmæglerselskaber at udøve virksomhed, der består i at levere data om transaktioner til Finanstilsynet og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).		**5.** *§ 3, nr. 16,* der bliver nr. 13, affattes således: »13) Godkendt indberetningsmekaniske (ARM): En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«
17-35) ---			
			6. I *§ 3* indsættes som *nr. 36* og *37:* »36) Afregningskonto: En konto i en centralbank, et afregningsfirma eller et depot hos en værdipapircentral (CSD) til anbringelse af midler eller værdipapirer samt til afregning af transaktioner mellem deltagerne i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem og et interoperabelt system. 37) Forretningsdag: Både dag- og natafvikling omfattende alle hændelser, der forekommer i løbet af et systems forretningsmæssige cyklus.«
§ 56. Bestyrelsesmedlemmer og revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af			**7.** I *§ 56, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »udbydere af dataindberetningstjenester,« til: »godkendte of-

et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er) og værdipapircentraler (CSD'er) må ikke uberettiget røbe, hvad de under udøvelsen af deres stilling eller hverv har fået kundskab om. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som enkeltmandsvirksomhed, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse på indehaveren.		fentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet,« og i *2. pkt.* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet,«.
Stk. 2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at en virksomhed omfattet af stk. 1 som led i et samarbejde med andre virksomheder omfattet af stk. 1, et reguleret marked for finansielle instrumenter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået samarbejdsaftale med på det finansielle område, eller et af Finanstilsynet anerkendt udenlandsk reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP) og en værdipapircentral (CSD) videregiver oplysninger til disse, hvis oplysningerne er undergivet tilsvarende tavshedspligt hos modtagerne.		**8.** I *§ 56, stk. 2* og *3,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
Stk. 3. Omfattet af stk. 1 er tillige oplysninger, som en virksomhed omfattet af stk. 1 modtager fra andre virksomheder omfattet af stk. 1 eller udenlandske regulerede markeder, en udbyder af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er) og værdipapircentraler (CSD'er) med angivelse af, at oplysningerne er hemmelige eller fortrolige, eller hvor dette følger af oplysningernes karakter.		**8.** I *§ 56, stk. 2* og *3,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
§ 57. For en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem skal revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten og for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschefs revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten indsendes til Finanstilsynet senest samtidig med indrapportering af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen. Fører revisoren ikke en revisionsprotokol vedrørende årsrappor-		**9.** I *§ 57, stk. 1,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

ten, skal virksomheden indsende anden tilsvarende dokumentation.			
Stk. 2. ---			
Overskriften. Oplysningspligt for revisorer for operatører af et reguleret marked eller udbydere af en dataindberetningstjeneste.			**10.** I *overskriften* før § 57 a ændres »eller udbydere af en dataindberetningstjeneste« til: », godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM)«.
§ 57 a. En ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende virksomheden, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan			**11.** I *§ 57 a, stk. 1,* ændres »eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste« til: », en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
1)	udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes aktiviteter,		**12.** I *§ 57 a, stk. 1, nr. 1* og *2,* ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes« til: », den godkendte offentliggørelsesordnings (APA) eller den godkendte indberetningsmekanismes (ARM),«.
2)	påvirke operatøren af et reguleret markeds eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes fortsatte drift eller		**12.** I *§ 57 a, stk. 1, nr. 1* og *2,* ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes« til: », den godkendte offentliggørelsesordnings (APA) eller den godkendte indberetningsmekanismes (ARM),«.
3) ---			
Stk. 2. Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.			**13.** I *§ 57 a, stk. 2,* ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste« til: », med den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.
§ 58. En operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) skal have en ordning, hvor-			**14.** I *§ 58, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning

efter virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.		(APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Indgår en ansat eller en tidligere ansat og en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester eller en værdipapircentral (CSD) en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, til offentlige myndigheder.		**14.** I *§ 58, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.
Stk. 5. Uanset stk. 4 er den ansatte eller tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, til offentlige myndigheder, selv om et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og operatøren af et reguleret marked, udbyderen af dataindberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD). Det samme gælder indberetninger til ordninger efter stk. 1-3.		**15.** I *§ 58, stk. 5, 1. pkt.,* ændres »udbyderen af dataindberetningstjenester« til: »den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.

§ 58 a. Finanstilsynet udpeger mindst hvert andet år de operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP'er), der er operatører af væsentlige tjenester.		**16.** I *§ 58 a, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.:* »Det samme gælder filialer af udenlandske operatører af markedspladser«.
Stk. 2-4. ---		
		17. Efter § 62 i kapitel 11 indsættes: **»§ 62 a.** Regler fastsat i medfør af § 62, stk. 2, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsning jf. lov om MitID og NemLog-in.«
Afsnit IX. *Udbydere af dataindberetningstjenester.*		**18.** *Afsnit IX* ophæves.
Kapitel 26. *Tilladelse og inddragelse af tilladelse.*		
§ 142. Levering af dataindberetningstjenester som regelmæssig beskæftigelse eller forretningsaktivitet i form af en godkendt offentliggørelsesordning (APA), en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) må ikke påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt tilladelse hertil.		
Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 meddeles, når medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i §§ 147 og 148 og ansøgeren opfylder kravene i dette kapitel og kapitel 27-30.		
Stk. 3. En ansøgning om tilladelse som nævnt i stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for vurderingen af, om betingelserne i stk. 2 er opfyldt, herunder en driftsplan med oplysninger om arten af de påtænkte tjenester og en oversigt over den organisatoriske struktur.		

Stk. 4. Tilladelse eller afslag på tilladelse skal meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynet skal uanset 1. pkt. træffe afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.		
Stk. 5. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, gælder stk. 2 for den eller de ledelsesansvarlige.		
§ 143. En operatør af en markedsplads kan efter forudgående anmodning til Finanstilsynet levere dataindberetningstjenester, uanset at operatøren ikke har en tilladelse, jf. § 142, hvis Finanstilsynet finder det godtgjort, at operatøren opfylder kravene i kapitel 27-30.		
§ 144. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 142, hvis		
1) udbyderen udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen,		
2) levering af dataindberetningstjenester ikke påbegyndes, senest 12 måneder efter at tilladelsen er givet,		
3) levering af dataindberetningstjenester ikke udøves i en periode på over 6 måneder,		
4) udbyderen har opnået tilladelsen ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis,		
5) udbyderen ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt,		
6) der er rejst tiltale mod indehaveren af en udbyder af dataindberetningstje-		

	nester, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 147, stk. 1, nr. 3, eller		
7)	udbyderen groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller regler fastsat i medfør af loven, påbud i henhold til kapitel 37 eller pligter efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og regler fastsat i medfør heraf.		
Stk. 2. Inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148 og inddragelse i henhold til stk. 1, nr. 6, kan af indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.			
Kapitel 27. *Krav til ledelse af udbydere af dataindberetningstjenester*			
§ 145. Bestyrelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester skal sikre en effektiv og forsigtig ledelse af udbyderen. Bestyrelsen skal herunder vurdere, om direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde og i overensstemmelse med udbyderens forpligtelser i medfør af § 149.			
Stk. 2. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.			

Stk. 3. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren sikre en effektiv og forsigtig ledelse af udbyderen.			
§ 146. Bestyrelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå udbyderens aktiviteter og de hermed forbundne risici.			
Stk. 2. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.			
Stk. 3. Stk. 1 gælder ikke for udbydere af dataindberetningstjenester, der er enkeltmandsvirksomheder.			
§ 147. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed,			
1)	skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,		
2)	skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,		
3)	må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,		
4)	må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering og		

5)	må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.		
Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en udbyder af dataindberetningstjenester skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres. En udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 142, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.			
Stk. 3. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et reguleret marked, der søger om tilladelse til at levere dataindberetningstjenester som en godkendt offentliggørelsesordning (APA), en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), og som samtidig er medlem af ledelsen i udbyderen af dataindberetningstjenester, der ansøges om tilladelse til, anses for at opfylde stk. 1.			
Stk. 4. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1-3 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.			
§ 148. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende udbyder.			
Stk. 2. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en besty-			

relse eller en direktion, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.		
§ 149. En udbyder af dataindberetningstjenester skal have ordninger, der forebygger interessekonflikter med udbyderens kunder.		
Stk. 2. En udbyder af dataindberetningstjenester skal behandle alle de indsamlede oplysninger på en ikkediskriminerende måde og have ordninger, der sikrer adskillelse af dens forskellige forretningsfunktioner.		
Kapitel 28. *Særlige regler om godkendte offentliggørelsesordninger (APA'er)*		
§ 150. En godkendt offentliggørelsesordning (APA) skal have politikker og ordninger, der sikrer, at oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, offentliggøres så tæt på realtid som teknisk muligt og på rimelige forretningsmæssige vilkår.		
Stk. 2. En godkendt offentliggørelsesordning (APA) skal senest 15 minutter efter offentliggørelsen gøre oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, gratis tilgængelige.		
Stk. 3. En godkendt offentliggørelsesordning (APA) skal være i stand til at formidle oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, på en effektiv og konsekvent måde, der sikrer hurtig adgang til oplysningerne på et ikkediskriminerende grundlag og i et format, der letter konsolideringen af oplysningerne med lignende data fra andre kilder.		

§ 151. De oplysninger, der skal offentliggøres af en godkendt offentliggørelsesordning (APA) i medfør af artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, skal som minimum indeholde			
1)	identifikation af det finansielle instrument,		
2)	gennemførelsespris,		
3)	transaktionsvolumen,		
4)	transaktionstidspunkt,		
5)	indberetningstidspunkt,		
6)	prisnotering,		
7)	identifikation af handelssted i form af		
	a) den relevante markedspladskode, hvis transaktionen blev gennemført via en markedsplads,		
	b) koden »SI«, hvis transaktionen blev gennemført via en systematisk internalisator, eller		
	c) koden »OTC«, hvis transaktionen blev gennemført uden om en markedsplads eller en systematisk internalisator, og		
8)	eventuelle særlige betingelser, som transaktionen er underlagt.		
§ 152. En godkendt offentliggørelsesordning (APA) skal have forsvarlige sikkerhedsmekanismer, der garanterer sikker overførsel af oplysninger, minimerer risikoen for dataforvanskning og uautoriseret adgang og forhindrer lækage af oplysninger før offentliggørelse.			

Stk. 2. En godkendt offentliggørelsesordning (APA) skal råde over passende ressourcer og faciliteter, der sikrer, at offentliggørelsesordningen til enhver tid kan udbyde og opretholde sine tjenester.		
§ 153. En godkendt offentliggørelsesordning (APA) skal have systemer, som sikrer kontrol med, at handelsindberetningerne er fuldstændige, identificerer udeladelser og fejl og anmoder om fornyet fremsendelse af enhver fejlbehæftet indberetning.		
Kapitel 29. *Særlige regler om udbydere af konsolideret løbende handelsinformation (CTP'er)*		
§ 154. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal have politikker og ordninger, der sikrer, at de oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 6, stk. 1, og artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, indsamles, konsolideres i en kontinuerlig elektronisk livedatastrøm og gøres tilgængelige for offentligheden så tæt på realtid som teknisk muligt og på rimelige forretningsmæssige vilkår.		
Stk. 2. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal senest 15 minutter efter offentliggørelsen gøre oplysningerne, der skal offentliggøres i medfør af artikel 6, stk. 1, og artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, gratis tilgængelige.		
Stk. 3. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal formidle oplysningerne, der skal offentliggøres i medfør af artikel 6, stk. 1, og artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, på en effektiv og konsekvent måde, der sikrer hurtig adgang til oplysningerne på et ikkediskriminerende grundlag og i et almindeligt		

accepteret format, der er interoperabelt, let tilgængeligt og brugbart for markedsdeltagere.			
§ 155. De oplysninger, der skal offentliggøres af en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) i medfør af artikel 6, stk. 1, og artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, skal som minimum indeholde			
1)	identifikation af det finansielle instrument,		
2)	gennemførelsespris,		
3)	transaktionsvolumen,		
4)	transaktionstidspunkt,		
5)	indberetningstidspunkt,		
6)	prisnotering,		
7)	identifikation af handelssted i form af		
	a) den relevante markedspladskode, hvis transaktionen blev gennemført via en markedsplads,		
	b) koden »SI«, hvis transaktionen blev gennemført via en systematisk internalisator, eller		
	c) koden »OTC«, hvis transaktionen blev gennemført uden om en markedsplads eller en systematisk internalisator,		
8)	angivelse af, at en computeralgoritme hos et fondsmæglerselskab var ansvarlig for investeringsbeslutningen og udførelsen af transaktionen, hvor dette er relevant,		
9)	eventuelle særlige betingelser, som transaktionen er underlagt, og		

10)	angivelse af eventuelle dispensationer fra forpligtelsen til at offentliggøre oplysninger, der er givet i medfør af artikel 4, stk. 1, litra a eller b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, som transaktionen er omfattet af.		
§ 156. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal have politikker og ordninger, der sikrer, at oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 10, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, indsamles, konsolideres i en kontinuerlig elektronisk livedatastrøm og gøres tilgængelige for offentligheden så tæt på realtid som teknisk muligt og på rimelige forretningsmæssige vilkår.		
Stk. 2. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal senest 15 minutter efter offentliggørelsen gøre oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 10, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, gratis tilgængelige.		
Stk. 3. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal formidle oplysninger, der skal offentliggøres i medfør af artikel 10, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, på en effektiv og konsekvent måde, der sikrer hurtig adgang til oplysningerne på et ikkediskriminerende grundlag og i et almindeligt accepteret format, der er interoperabelt, let tilgængeligt og brugbart for markedsdeltagere.		
§ 157. De oplysninger, der skal offentliggøres af en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) i medfør af artikel 10, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og		

Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, skal mindst indeholde			
1)	identifikation af det finansielle instrument eller angivelse af identitetsgivende kendetegn,		
2)	gennemførelsespris,		
3)	transaktionsvolumen,		
4)	transaktionstidspunkt,		
5)	indberetningstidspunkt,		
6)	prisnotering,		
7)	identifikation af handelssted i form af		
	a) den relevante markedspladskode, hvis transaktionen blev gennemført via en markedsplads,		
	b) koden »SI«, hvis transaktionen blev gennemført via en systematisk internalisator, eller		
	c) koden »OTC«, hvis transaktionen blev gennemført uden om en markedsplads eller en systematisk internalisator, og		
8)	eventuelle særlige betingelser, som transaktionen er underlagt.		
§ 158. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal sikre, at de leverede data er konsolideret på grundlag af oplysninger fra alle relevante markedspladser og godkendte offentliggørelsesordninger (APA'er) og for alle relevante finansielle instrumenter.			
§ 159. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal have forsvarlige sikkerhedsmekanismer, der garanterer sikker over-			

førsel af oplysninger og minimerer risikoen for dataforvanskning og uautoriseret adgang.		
Stk. 2. En udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skal råde over passende ressourcer og faciliteter, der sikrer, at udbyderen til enhver tid kan udbyde og opretholde sine tjenester.		
Kapitel 30. *Særlige regler om godkendte indberetningsmekanismer (ARM'er)*		
§ 160. En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) skal have politikker og ordninger, der sikrer, at de oplysninger, der skal indberettes i henhold til artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, indberettes så hurtigt som muligt og senest ved udgangen af den hverdag, der følger efter den dag, hvor transaktionen fandt sted.		
Stk. 2. En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) skal indberette oplysningerne nævnt i stk. 1 i overensstemmelse med kravene i artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.		
§ 161. En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) skal have forsvarlige sikkerhedsmekanismer, der garanterer sikker og autentificeret overførsel af oplysninger, minimerer risikoen for dataforvanskning og uautoriseret adgang og forhindrer lækage af oplysninger.		
Stk. 2. En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) skal råde over passende ressourcer og faciliteter til at kunne udbyde og opretholde sine tjenester.		
§ 162. En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) skal have systemer, som sikrer kontrol med, at transaktionsindberetningerne i henhold til artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter er		

fuldstændige, identificerer udeladelser og åbenbare fejl, meddeler fondsmæglerselskabet nærmere oplysninger om fejl eller udeladelser i transaktionsindberetninger og anmoder om fornyet fremsendelse af enhver fejlbehæftet indberetning.		
Stk. 2. En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) skal have systemer, som gør det muligt for indberetningsmekanismen at konstatere fejl eller udeladelser forårsaget af indberetningsmekanismen selv, og som sætter indberetningsmekanismen i stand til at korrigere transaktionsindberetninger og indgive eller foretage fornyet indgivelse af korrekte og fuldstændige transaktionsindberetninger til Finanstilsynet.		
		19. Efter § 163 indsættes: »**§ 163 a.** Afsigelse af konkursdekret eller indledning af rekonstruktionsbehandling mod en deltager er ikke til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på deltagerens afregningskonto, kan anvendes på forretningsdagen, hvor konkursen indtræder eller rekonstruktionsbehandlingen indledes, til at indfri deltagerens forpligtelser til at afvikle overførselsordrer, der er indgået i værdipapirafviklingssystemet, det registrerede betalingssystem eller det interoperable system, jf. § 166, jf. § 163, stk. 2.«
§ 176. Deltagere i et registreret betalingssystem skal være en af følgende:		
1-3) ---		
4) Indirekte deltagere, jf. § 3, nr. 27.		**20.** I *§ 176, nr. 4,* ændres »27« til: »24«.
5) ---		
§ 212. Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter, registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til		**21.** I *§ 212, stk. 1,* ændres »udbydere af dataindberetningstjenester,« til: »godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om marke-

brug for fastsættelse af benchmarks, jf. dog stk. 3.		der for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3,«.
Stk. 2 og 3. ---		
§ 214. ---		
Stk. 2. Finanstilsynet kan kræve, at revisorer for fondsmæglerselskaber, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel på en markedsplads, fremlægger oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5. Finanstilsynet kan endvidere kræve dokumenter udleveret fra revisor til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i kapitel 5 og 7 og § 213.		**22.** I *§ 214, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »og udbydere af dataindberetningstjenester« til: », godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
Stk. 3. ---		
Stk. 4. Finanstilsynet kan endvidere uden retskendelse kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over datatrafik hos et fondsmæglerselskab, operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.		**23.** I *§ 214, stk. 4,* ændres »udbydere af dataindberetningstjenester« til: », en godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
Stk. 5 og 6. ---		
§ 221. Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at afsætte en direktør i virksomheden inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren efter § 68, stk. 1, nr. 2-5, § 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148 ikke kan varetage stillingen.		**24.** I *§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt.,* og *stk. 9,* udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester«. **26.** I *§ 221, stk. 1* og *2,* ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148« til: »eller § 69«.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 68, stk. 1, nr. 2-5, § 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148 ikke kan varetage hvervet.		**25.** I *§ 221, stk. 2,* og *stk. 4, 3. pkt.,* udgår »eller i en udbyder af dataindberetningstjenester«. **26.** I *§ 221, stk. 1* og *2,* ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148« til: »eller § 69«.
Stk. 3. ---		
Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3, eller § 147, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.		**24.** I *§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt.,* og *stk. 9,* udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester«. **25.** I *§ 221, stk. 2,* og *stk. 4, 3. pkt.,* udgår »eller i en udbyder af dataindberetningstjenester«. **27.** I *§ 221, stk. 4, 1. pkt.,* udgår », eller § 147, stk. 1, nr. 3«.
Stk. 5. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 68, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, § 69, § 147, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 148 eller efter stk. 3 på baggrund af § 70, stk. 1, skal fremgå af påbuddet.		**28.** I *§ 221, stk. 5,* ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 148« til: »eller § 69«.
Stk. 6. Påbud meddelt efter stk. 1-4 kan af operatøren af et reguleret marked, udbyderen af dataindberetningstjenester og den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.		**29.** I *§ 221, stk. 6, 1. pkt.,* udgår », udbyderen af dataindberetningstjenester«.
Stk. 7. ---		

Stk. 8. Har operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af dataindberetningstjenester ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 60, stk. 1, nr. 5, og § 144, stk. 1, nr. 5. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 60, stk. 1, nr. 5, og § 144, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2-4.			**30.** I *§ 221, stk. 8, 1. pkt.,* udgår »eller udbyderen af dataindberetningstjenester« og », og § 144, stk. 1, nr. 5«, og i *2. pkt.* udgår »og § 144, stk. 1, nr. 5,«.
Stk. 9. Drives en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1-8 tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige.			**24.** I *§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt.,* og *stk. 9,* udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester«.
§ 224. ---			
Stk. 2 og 3. ---			
Stk. 4. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et registreret betalingssystem eller andre omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation og oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde de pågældende personer eller andre omfattet af denne lov.			**31.** I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
Stk. 5. ---			
§ 225. § 224, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:			
1-7) ---			
8)	Folketingets stående udvalg vedrørende generelle økonomiske forhold i en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem,		**31.** I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU)

	for så vidt angår krisehåndtering af virksomhederne, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.		nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
9) ---			
10)	Interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller et registreret betalingssystem, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.		**31.** I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
11) ---			
12)	Personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver, jf. dog § 228, stk. 2.		**31.** I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
13-17) ---			
Stk. 2. ---			
§ 226. § 224, stk. 1, er endvidere ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:			

1-5) ---			
6)	Myndigheder, der fører tilsyn med personer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester og et registreret betalingssystem, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.		**32.** I *§ 226, nr. 6,* ændres »en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD)«.
7-10) ---			
11)	Ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i forbindelse med krisehåndtering af en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, hvis virksomhed har væsentlig betydning for den finansielle stabilitet i det pågældende land.		**31.** I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
12-16) ---			
§ 227. § 224, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:			
1-4) ---			
5)	Myndigheder, der fører tilsyn med personer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvar-		**31.** I *§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10* og *12, § 226, nr. 11,* og *§ 227, nr. 5,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanis-

	lige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov, jf. dog § 228.		me (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«
6-8) ---			
§ 233. Afgørelser truffet af en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller et kontoførende institut i henhold til de i § 211, stk. 1-3, nævnte regler kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Finanstilsynet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Finanstilsynet kan tillægge indbringelsen opsættende virkning. 1. pkt. gælder dog ikke afgørelser truffet af en operatør af en markedsplads efter § 117, stk. 1.			**33.** I *§ 233, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
Stk. 2. ---			
§ 242. Videregiver en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks oplysninger om virksomheden, og er oplysningerne kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.			**34.** I *§ 242* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

§ 246. Følgende fysiske og juridiske personer skal betale afgift til Finanstilsynet:			
1-3) ---			
4)	Udbydere af dataindberetningstjenester.		**35.** *§ 246, stk. 1, nr. 4,* affattes således: »4) Godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3.«
5-9) ---			
Stk. 2. ---			
§ 247. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af § 9, stk. 1, § 23, stk. 1, § 24, § 25, 1. pkt., § 26, stk. 1 og 3, § 27, stk. 1 og 3, § 29, stk. 1 og 3, §§ 30-33, § 34, stk. 1 og 2, § 35, stk. 1 og 2, § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, §§ 40, 45 og 47, § 50, stk. 2, § 51, stk. 1, § 53, § 54, § 56, stk. 1 og 3, § 58, stk. 1 og 4 , § 58 a, § 59, stk. 1, § 61, stk. 3, § 63, § 64, stk. 1 og 3, § 65, stk. 1-6, § 66, stk. 1 og 2, § 67, § 68, stk. 2 og 3, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 71, 73, 75 og 76, § 77, stk. 2, § 78, stk. 1-3, §§ 79-82, § 86, stk. 1, § 88, § 89, stk. 1 og 2, §§ 90-93, 95 og 98-101, § 102, stk. 1, § 103, stk. 1, §§ 104, 106 og 107, § 108, stk. 1-3, § 109, § 110, stk. 1, § 111, stk. 1, § 114, § 115, stk. 1-4, § 116, § 117, stk. 2-4, §§ 118-120, § 121, stk. 1, §§ 122-125 og 127 a, § 129, stk. 1, § 130, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 131, § 132, stk. 1 og 4, §§ 133-135, § 136, stk. 1, 4 og 5, § 137, stk. 1, § 139, stk. 1, 3-5 og 7, § 140, § 140 a, § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 og § 241.			**36.** I *247, stk. 1,* ændres »§ 140, § 140 a, § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 og § 241« til: »§§ 140, 140 a og 241«.
Stk. 2. ---			
§ 248. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde over-			**37.** I *§ 248* indsættes efter »artikel 27, stk. 1,«: »artikel 27f, stk. 1- 3, artikel 27g, stk. 1-5, og

trædelse af artikel 3, stk. 1 og 3, artikel 4, stk. 3, litra a-c, artikel 6, artikel 7, stk. 1, 3. afsnit, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, artikel 11, stk. 1, 3. afsnit, 1. pkt., og stk. 3, 3. afsnit, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 1, stk. 2, 1. afsnit, og stk. 3, 2.-4. pkt., artikel 15, stk. 1, 1. afsnit og 2. afsnit, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 2. pkt., artikel 17, stk. 1, 2. pkt., artikel 18, stk. 1 og 2, stk. 4, 1. pkt., stk. 5, 1. pkt., stk. 6, 1. afsnit, og stk. 8 og 9, artikel 20, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., artikel 21, stk. 1, 2 og 3, artikel 22, stk. 2, artikel 23, stk. 1 og 2, artikel 25, stk. 1 og 2, artikel 26, stk. 1, 1. afsnit, stk. 2-5, stk. 6, 1. afsnit, og stk. 7, 1.-4. afsnit og 8. afsnit, artikel 27, stk. 1, artikel 28, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit, artikel 29, stk. 1 og 2, artikel 30, stk. 1, artikel 31, stk. 2 og 3, artikel 35, stk. 1-3, artikel 36, stk. 1-3, og artikel 37, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.		artikel 27 i, stk. 1-4, når en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3,«.
§ 254. En operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. 1. pkt. gælder tilsvarende for påbud til et registreret betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180.		**38.** I *§ 254, stk. 1, 1. pkt.,* og stk. *3,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
Stk. 2. Med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt. Med bøde straffes tillige et bestyrelsesmedlem i en operatør af et regule-		**39.** § 254, stk. 2, affattes således: *»Stk. 2.* Med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, 3 og stk. 4, 3. pkt.«

ret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 3.		
Stk. 3. Giver en person, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.		**38.** I *§ 254, stk. 1, 1. pkt.,* og stk. *3,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
§ 255. ---		
Stk. 2-4. ---		
Stk. 5. Ved udmåling af bøder efter dette kapitel lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet.		**40.** I *§ 255, stk. 5, 1. pkt.,* indsættes efter »dette kapitel«: » skal der«.
Stk. 6. ---		
§ 256. Undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en		**41.** I *§ 256, stk. 1,* ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«, og i *stk. 3* udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester« og »henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester,«.

positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.			
Stk. 2 og 3. ---			
			§ 9
			I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, og § 12 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, og senest ved § 10 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:
Lov om ejendomskreditselskaber			
§ 3. Finanstilsynet giver efter ansøgning et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, når			
1 og 2) ---			
3)	den person i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, opfylder betingelserne i § 5,		**1.** I *§ 3, stk. 1, nr. 3,* indsættes efter »§ 5,« » og«.
4)	ejerne af kvalificerede andele i selskabet opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed og		**2.** I *§ 3, stk. 1, nr. 4,* ændres »og« til: ».«.

5)	et ejendomskreditselskab, der handler med forbrugere, dokumenterer, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 6.		**3.** *§ 3, stk. 1, nr. 5,* ophæves.
			4. I *§ 3* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »*Stk. 2.* Et ejendomskreditselskab, der med forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal udover at overholde kravene i stk. 1 dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 6.« Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.
Stk. 2. Kravene i stk. 1, nr. 1-5, skal være opfyldt ved indgivelse af ansøgning, og til enhver tid efter tilladelsen er givet, jf. dog § 24, stk. 2 og 3.			**5.** I *§ 3, stk. 2,* der bliver til stk. 3, udgår »nr. 1-5«.
Stk. 3. ---			
Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1, nr. 5, skal indsendes via Finanstilsynets selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes elektronisk til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.			**6.** I *§ 3, stk. 4* og *5,* ændres »stk. 1, nr. 5« til: »stk. 2«.
Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om omfang, art og den tidsmæssige udstrækning af sikkerheden nævnt i stk. 1, nr. 5.			**6.** I *§ 3, stk. 4* og *5,* ændres »stk. 1, nr. 5« til: »stk. 2«.
Stk. 6 og 7. ---			
§ 12. ---			
Stk. 2-6. ---			

Stk. 7. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med denne lov, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5, § 7, stk. 2, § 8, stk. 1, § 8 a og § 11, stk. 1.		**7.** I *§ 12, stk. 7*, ændres »§ 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 2 og 6«.
§ 22. Overtrædelse af § 2, stk. 1, § 3, stk. 5, § 5 a, stk. 1, § 5 b, stk. 1, § 5 c, stk. 1, og § 15, stk. 2, 1.-5. pkt., og stk. 4, 1.-7. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.		**8.** I § 22, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.
Stk. 2-5. ---		
		§ 10
		I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, som ændret ved § 13 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:
Lov om betalingskonti		
§ 9. En basal betalingskonto skal omfatte følgende tjenesteydelser, som en forbruger skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang, jf. dog stk. 2:		
		1. I *§ 9, stk. 1,* indsættes før nr. 1 som nyt nummer: »1) Muligheden for at åbne, anvende og lukke betalingskontoen.« Nr. 1-3 bliver herefter nr. 2-4.
1-3) ---		
Stk. 2 og 3. ---		
§ 12. Et pengeinstitut skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonto vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.		**2.** *§ 12* affattes således: **»§ 12.** Et pengeinstitut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 9, vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

			Stk. 2. Tjenesteydelser efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, må uanset antal gennemførte betalingstransaktioner ikke pålægges gebyrer udover eventuelle rimelige gebyrer. Dette gælder dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort. *Stk. 3.* Et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto. *Stk. 4.* Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, jf. stk. 1-3, skal der tages hensyn til 1) indkomstniveauet i Danmark, 2) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, og 3) pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.«
Stk. 2. Et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.			
Stk. 3. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, jf. stk. 1 og 2, skal der tages hensyn til			
1)	indkomstniveauet i Danmark,		
2)	de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, og		
3)	pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.		
Stk. 4. Et gebyr, jf. stk. 1, må ikke være afhængigt af antallet af gennemførte tjenesteydelser i henhold til § 9, stk. 1, nr. 1 og 2, og nr. 3, litra			

b. Dette gælder dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort.		
		§ 11
		I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:
Lov om betalinger		
§ 25. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler vedrørende de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe, jf. stk. 2.		**1.** I *§ 25, stk. 3,* ændres »jf. stk. 2,« til: »jf. stk. 1 og 2,«.
		2. Efter § 39 indsættes: »**§ 39 a.** Regler fastsat i medfør af § 39, stk. 4, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.«
§ 148. Til dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter denne lov betaler følgende finansielle virksomheder årligt den nedenfor anførte afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen:		**3.** *§ 148, stk. 1,* affattes således: »Til dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter denne lov betaler følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt den nedenfor anførte afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen: Betalingsinstitutter betaler følgende: 8.460 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregå-

	ende kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr. 27.060 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. 169.120 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr. Betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark) betaler 8.940 kr. E-pengeinstitutter betaler følgende: 8.460 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr. 27.060 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. 169.120 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

			Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 3.750 kr. Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betaler 8.460 kr.«
1)	Betalingsinstitutter: 26.820 kr.		
2)	Betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark): 8.940 kr.		
3)	E-pengeinstitutter: 45.880 kr.		
4)	Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester: 3.150 kr.		
5)	Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge: 4.450 kr.		
6)	Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester: 8.560 kr.		
Stk. 2. Virksomheder, der er meddelt tilladelse efter § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til at udøve virksomhed som pengeinstitut, og filialer her i landet af kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, betaler differencen mellem omkostningerne ved tilsynet og provenuet af afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, inden for det på finansloven fastsatte samlede afgiftsbeløb for året.			**4.** I *§ 148, stk. 2* og *4* ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-5«.
Stk. 3. ---			
Stk. 4. Afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, reguleres årligt med de satser for regulering af det generelle pris- og lønindeks med niveaukorrektion, der fastsættes i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov.			**4.** I *§ 148, stk. 2* og *4* ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-5«.
Stk. 5-7. ---			

		§ 12
		I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som ændret ved lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 67 af 15. marts 1967, § 90 i lov nr. 174 af 30. april 1969 og § 16 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændringer:
Lov om Danmarks Nationalbank		
§ 14 a. Banken indsamler, bearbejder og offentliggør statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde og kan anvende disse oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver, jf. § 1.		**1.** *§ 14 a* affattes således: »**§ 14 a**. De virksomheder, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister, skal på anmodning fra Danmarks Nationalbank give alle de oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver, jf. bankens formål i § 1. *Stk.2.* Virksomheder, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Danmarks Nationalbank, hvis det senere konstateres, at oplysningerne ikke var korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller oplysningerne senere er blevet misvisende. *Stk. 3.* Med bøde straffes de virksomheder, som er nævnt i stk. 1, der undlader rettidigt at meddele de oplysninger, Danmarks Nationalbank anmoder om, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger, eller som ikke hurtigst muligt berigtiger oplysninger efter stk. 2. Virksomhederne kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. «
Stk. 2. Banken kan anmode følgende juridiske og fysiske personer om inden for en frist at meddele de nærmere angivne oplysninger, som vedkommende er i besiddelse af, og som er		

nødvendige for bankens udførelse af de i stk. 1 nævnte opgaver:			
1)	Juridiske og fysiske personer, som har hjemsted i Danmark, og som udøver finansiel virksomhed i henhold til lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel lovgivning.		
2)	Juridiske og fysiske personer med hjemsted i Danmark, som har økonomiske mellemværender med udlandet.		
3)	Juridiske og fysiske personer med hjemsted i Danmark, som har udstedt eller ejer værdipapirer eller forestår handel med eller clearing og afvikling af finansielle produkter.		
4)	Filialer el.lign. i Danmark, der ikke betragtes som juridiske eller fysiske personer, men som i øvrigt er omfattet af definitionerne i nr. 1-3.		
Stk. 3. Med bøde straffes de personer m.v., som er nævnt i stk. 2, der undlader rettidigt at meddele de oplysninger, banken anmoder om, eller som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.			
Stk. 4. Banken kan videregive fortrolige statistiske oplysninger, i det omfang og med den detaljeringsgrad det er nødvendigt for udførelsen af pågældendes opgaver til følgende:			
1)	Det Europæiske System af Centralbanker.		
2)	European Systemic Risk Board.		
Stk. 5. Oplysninger, der kan videregives efter stk. 4, er oplysninger på individniveau, der gør det muligt direkte eller indirekte at identificere de i stk. 2 nævnte personer m.v.			

§ 20. Ministeren for handel, industri og søfart kan efter anmodning fra bankens direktion meddele denne sådanne oplysninger angående bank-, sparekasse- og fondsbørs-forhold, som kan tilvejebringes hos banktilsynet, sparekassetilsynet og fondsbørstilsynet, og som efter bankens og ministerens skøn har interesse for dens arbejde som landets centralbank. På tilsvarende måde kan ministeren efter henvendelse fra de nævnte tilsyn til brug for disse søge sådanne oplysninger hos banken, som har interesse ved tilsynsarbejdet.		**2.** *§ 20* affattes således: »**§ 20.** Ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse har under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt i forhold til de fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem udøvelsen af bankens opgaver, jf. § 1. Det samme gælder for personer, der udfører arbejde for Danmarks Nationalbank. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. *Stk. 2*. Fortrolige oplysninger kan videregives til: 1) Den Kongelige Bankkommissær 2) Finansiel Stabilitet, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at Finansiel Stabilitet kan udføre sine lovbestemte opgaver. 3) Finanstilsynet, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at Finanstilsynet kan udføre sine lovbestemte opgaver. 4) Udvalg og grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet 5) Det Europæiske System af Centralbanker samt centralbanker beliggende i et EØS-land, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver. 6) European Systemtic Risk Board, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at European Systemtic Risk Board kan udføre sine opgaver. 7) Danmarks Statistik. 8) Eurostat under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det statistiske samarbejde indenfor EU.

		9) Bank for International Settlements, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det internationale statistiske samarbejde. 10) International Monetary Fund, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det internationale samarbejde. *Stk. 3*. Alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank efter stk. 2, er underlagt den i stk. 1 omhandlende tavshedspligt for de videregivne oplysninger. Videregivelse efter stk. 2, nr. 9-10, kan alene ske på baggrund af en international samarbejdsaftale, og under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1.«
		§ 13
		I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, foretages følgende ændringer:
Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder		
§ 21. ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Den samlede værdi af forpligtelserne, der overdrages i medfør af stk. 1, må ikke overstige den samlede værdi af rettigheder og aktiver, der overdrages. Et vederlag, der betales af broinstituttet, tilfalder ved overdragelse af ejerskabsinstrumenter ejerne heraf og ved overdragelse af aktiver, rettigheder eller forpligtelser virksomheden eller enheden under afvikling. Vurderingen efter 1. pkt. og et eventuelt vederlag efter 2. pkt. fastsættes på baggrund af værdiansættelsen i kapitel 3.		**1.** I *§ 21, stk. 4, 1. pkt.,* ændres »overdrages« til: »overdrages i medfør af stk. 1, eller som tilføres fra andre kilder.«

Stk. 5-7. ---			
§ 25. ---			
Stk. 2. ---			
Stk. 3. Der kan ikke gennemføres bail-in i forhold til følgende forpligtelser:			
1-5) ---			
6)	Forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for registrerede systemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder , eller operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system, eller centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.		**2.** *§ 25, stk. 3, nr. 6*, affattes således: »Forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end 7 dage over for systemer, som er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) af Finanstilsynet, jf. § 171, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder eller anmeldt af andre lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system, og centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.«
7 og 8) ---			
Stk. 4 og 5. ---			
§ 59. Finansiel Stabilitet kan anvende Afviklingsformuen, når det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne i overensstemmelse med denne lov, til at			

1-3) ---			
4)	yde kapitalindskud til et broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab,		**3.** I *§ 59, stk. 1, nr. 4,* ændres »kapitalindskud« til: »bidrag«.
5-8) ---			
			4. I *§ 59* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: *»Stk. 2.* § 26, stk. 2, finder anvendelse i tilfælde, hvor der ved anvendelse af Afviklingsformuen efter stk. 1 dækkes tab i virksomheden eller enheden under afvikling.« Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.
Stk. 2-4. ---			
			5. Efter § 63 a indsættes før overskriften før § 64: **»§ 63 b.** Finansiel Stabilitet opretter en enhed, der foranlediger at tidligere minkavlere, som er eller formodes at være insolvente efter at have modtaget erstatning og kompensation i medfør af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, kan modtage vederlagsfri gældsrådgivning. *Stk. 2.* Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om enheden oprettet i medfør af stk. 1, herunder om indholdet og omfanget af den rådgivning, som enheden kan foranledige, betingelserne for at modtage rådgivningen, hvilke rådgivere, der kan anvendes, og hvilke udgifter hertil, der dækkes, samt om kontrol med ordningen og rapportering til erhvervsministeren. **§ 63 c.** Erhvervsministeren kan bestemme, at Finansiel Stabilitet på vegne af staten skal forestå salg af ejendomme og andre aktiver, som staten har overtaget fra tidligere minkavlere og andre virksomheder, der har modtaget erstatning eller kompensation i medfør af lov om

			aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink. *Stk. 2.* Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om Finansiel Stabilitets salg af ejendomme og andre aktiver efter stk. 1.«
§ 65. Erhvervsministeren træffer efter indstilling fra Finansiel Stabilitets bestyrelse beslutning om			
1-3) ---			
4)	at yde lån til andre landes afviklingsfinansieringsordninger, jf. § 59, stk. 4.		**6.** I *§ 65, stk. 1, nr. 4,* ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.
Stk. 2. ---			
§ 74. ---			
Stk. 2. ---			
Stk. 3. For eventuelle øvrige opgaver henlagt til Finansiel Stabilitet, jf. § 61, stk. 6, fastlægges finansieringen af driften konkret.			**7.** I *§ 74, stk. 3*, indsættes efter »jf. § 61, stk. 6,«: »og § 63 c«.
Stk. 4. ---			
			§ 14
			I selskabsskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 251 af 22. februar 2021, foretages følgende ændring:
Selskabsskatteloven			
§ 3. Undtaget fra skattepligten er:			
1-13) ---			
14)	Det i lov om finansiel stabilitet nævnte Finansiel Stabilitet A/S.		**1.** *§ 3, stk. 1, nr. 14,* ophæves.
15-23) ---			

Stk. 2-9. ---		
		§ 15
		I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 8. august 2019, som senest ændret ved § 4 i lov nr. 203 af 13. februar 2021, foretages følgende ændring:
Ligningsloven		
§ 7. ---		
1-34) ---		
		1. I *§ 7* indsættes som *nr. 35:* »35) Vederlagsfri gældsrådgivning omfattet af § 63 b i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«
§ 7 B. ---		
Stk. 2. Beløb, som udbetales i medfør af §§ 2 og 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, medregnes ikke til den skattepligtige indkomst. Det samme gælder beløb, der udbetales i medfør af § 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Den del af overtagne forpligtelser, der er dækket af beløb efter 1. eller 2. pkt., kan ikke anses for en del af anskaffelsessummen for de overtagne aktiver fra det nødlidende institut.		**2.** I *§ 7 B, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »§ 59, stk. 1, nr. 1, 6 og 7« til: »§ 59, stk. 1, nr. 1, 4, 6 og 7«.
Stk. 3. ---		
		§ 16
		I lov om Danmarks Grønne Investeringsfond, jf. lov nr. 1285 af 9. december 2014, som ændret ved § 6 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:
Lov om Danmarks Grønne Investeringsfond		

§ 1. ---		
Stk. 2. Fonden har til formål at medfinansiere investeringer, der fremmer den grønne omstilling af samfundet.		**1.** I *§ 1, stk. 2,* indsættes som *2. og 3. pkt.*: »Ved grøn omstilling forstås både tiltag, som kan fremme national grøn omstilling, og tiltag, som kan fremme global grøn omstilling, herunder udvikling og udbredelse af nye teknologier, omlægning af energisystemer til vedvarende energi, lagring og effektiv anvendelse af energi mv. og fremme af global eksport af grøn teknologi, eksempelvis inden for vind og energieffektiviseringsløsninger. Danmarks Grønne Investeringsfonds finansiering skal bidrage til opfyldelse af temperaturmålene som defineret i Parisaftalens, under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) vedtaget i Paris den 12. december 2015 på den 21. partskonference (COP21) under UNFCCC og underskrevet af Danmark i New ork den 22. april 2016, samt realisering af nationale klimamål og skal således aktivt finansiere tiltag, der reducerer belastningen for klima, natur og miljø, herunder tiltag rettet mod vandknaphed, fødevaremangel og bæredygtig fødevareproduktion.«
		2. I *§ 1* indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: *»Stk. 3.* Ved udvælgelsen af projekter og initiativer, der kan bidrage til enten den nationale grønne omstilling eller den globale grønne omstilling, og som kan finansieres af Danmarks Grønne Investeringsfond i medfør af denne lov, jf. stk. 2, foretager Danmarks Grønne Investeringsfond en samlet vurdering af det kommercielle og det omstillingsmæssige potentiale af det enkelte projekt eller initiativ.« Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.
Stk. 3 og 4. ---		

		3. I *§ 1* indsættes efter stk. 4, der bliver til stk. 5, som nyt stykke: *»Stk. 6.* Finansiering i medfør af denne lov sker i overensstemmelse med de for Danmarks Grønne Investeringsfond til enhver tid gældende politikker for ansvarlig virksomhedsadfærd, herunder social ansvarlighed og foranstaltninger mod skatteunddragelse.«
§ 2. Danmarks Grønne Investeringsfond kan yde lån og garantier til private virksomheder, almene boligorganisationer og til offentlige selskaber og institutioner m.v., hvis formue er adskilt fra henholdsvis statens, regionernes og kommunernes formue, og som har mulighed for at optage lån på det private marked.		**4.** I *§ 2, stk. 1,* indsættes som *2. pkt.:* »Fonden kan derudover yde lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering, herunder eksempelvis i form af energirenovering af private boliger.«
Stk. 2. Fonden kan mod betaling, som modsvarer risikoen på lånet eller garantien, yde både sidestillede og efterstillede lån samt garantier med eller uden sikkerhed.		**5.** *§ 2, stk. 2*, affattes således: *»Stk. 2.* Fonden kan mod vederlag, som modsvarer risikoen på lånet eller garantien, yde både sidestillede og efterstillede lån samt garantier med eller uden sikkerhed i medfør af § 1, stk. 4. Som vederlag kan fonden blandt andet modtage rettigheder eller finansielle instrumenter, som kan konverteres til ejerandele i virksomheder. Fonden kan ligeledes modtage ejerandele i virksomheder som følge af fondens konvertering af låne- og andre gældsinstrumenter.«
Stk. 3. Fonden kan yde lån eller garantier på samlet op til 60 pct. af omkostningerne forbundet med investeringsprojekter målt på den samlede portefølje af lån og garantier.		**6.** I *§ 2, stk. 3,* indsættes som *2. pkt.*: »Ved fondens ydelse af lån og garantier til virksomheder, som tilbyder eller faciliterer finansiering af energi- og miljømæssig renovering i medfør af § 2, stk. 1, skal det finansieringsmaksimum, som er nævnt i 1. pkt., vurderes på baggrund af omkostninger forbundet med projektfinansieringerne i den virksomhed, Danmarks Grønne Investeringsfond yder finansiering til.«

Stk. 4. Fonden kan yde enkeltstående lån eller garantier på op til 100 mio. kr. til et projekt og med en løbetid på op til 30 år.		**7.** I *§ 2, stk. 4,* udgår »på op til 100 mio. kr. til et projekt og
Stk. 5. ---		
		8. Efter § 2 indsættes: »**§ 2 a.** Erhvervsministeren kan fastsætte regler om oprettelse, organisering, drift, tilsyn m.v. af selvstændige ordninger og initiativer, som henlægges til administration i Danmarks Grønne Investeringsfond.«
		9. Efter § 4 indsættes: »**§ 4 a.** Danmarks Grønne Investeringsfond kan indhente råd og sparring fra et rådgivende udvalg nedsat af erhvervsministeren i relation til investerings- og finansieringsindsatser inden for grøn omstilling. Kompetencen til at træffe konkrete finansierings- eller investeringsbeslutninger i medfør af denne lov og ansvaret herfor ligger, uanset rådgivningen, hos Danmarks Grønne Investeringsfond. *Stk. 2.* Danmarks Grønne Investeringsfond skal løbende samarbejde med og bidrage til koordineringen vedrørende administrationen af midlerne under Danmarks Grønne Fremtidsfond med Vækstfonden, EKF Danmarks Eksportkredit, Investeringsfonden for Udviklingslande samt det i stk. 1 nævnte rådgivende udvalg. *Stk. 3.* Danmarks Grønne Investeringsfond kan bidrage økonomisk til afholdelse af udgifterne i forbindelse med det rådgivende udvalg, jf. stk. 1.«
		10. Efter § 5 indsættes:

		»**§ 5 a.** Lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand, forvaltningsloven og arkivloven finder ikke anvendelse for Danmarks Grønne Investeringsfond og dens eventuelle datterselskaber, for så vidt angår aktiviteter udøvet i medfør af lovens §§ 1 og 2.«
§ 6. Danmarks Grønne Investeringsfonds kapital tilvejebringes ved indskud fra staten på op til 200 mio. kr.		**11.** *§ 6, stk. 1,* affattes således: »Danmarks Grønne Investeringsfonds kapital tilvejebringes ved indskud fra, staten i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.«
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Fonden kan optage lån til finansiering af sine aktiviteter.		**12.** *§ 6, stk. 3*, affattes således: »*Stk. 3.* Fonden kan optage lån, herunder statsligt genudlån, til finansiering af fondens aktiviteter inden for en ramme på op til 6 mia. kr. i 2021 og 8 mia. kr. i 2022 og frem. Rammen kan forhøjes, i det omfang der er etableret bevillingsmæssig hjemmel hertil.«
Stk. 4. Staten yder garanti for fondens forpligtelser inden for en ramme på op til 5 mia. kr. Fonden betaler garantiprovision til staten for den del af statsgarantien, der er udnyttet af fonden, jf. § 2, stk. 3, i lov om bemyndigelse til optagelse af statslån.		**13.** *§ 6, stk. 4*, affattes således: »*Stk. 4.* Fonden betaler garantiprovision til staten for den del af statsgarantien, der er udnyttet af fonden, jf. § 2, stk. 3, i lov om bemyndigelse til optagelse af statslån.«
		14. I *§ 6* indsættes efter stk. 4 stk. 5 og 6: »*Stk. 5.* Fondens samlede udestående lån og garantier kan ikke overstige adgangen til lånoptag, jf. stk. 3. *Stk. 6.* Staten indtræder i fondens rettigheder og forpligtelser, i det omfang fondens egenkapital og hensættelser ikke er tilstrækkelige.«

		15. Efter § 8 indsættes: »**§ 8 a.** Personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til §§ 1-2, har under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til. **§ 8 b.** Den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for beslutninger i medfør af §§ 1-2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. *Stk. 2*. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.«
		§ 17
		I lov nr. 2110 af 22. december 2020 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet (Ændringer som følge af revisioner af kapitalkravsdirektivet (CRD V) og krisehåndteringsdirektivet (BRRD II) m.v.) foretages følgende ændring:
Stk. 8. Udvidelsen af udskydningsperioden i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 28, finder alene anvendelse for variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.		**1.** I *§ 5, stk. 8,* ændres »variabel løn tildelt efter lovens ikrafttræden« til: »variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden«.

Bilag 1

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1160

af 20. juni 2019

om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[1)],

efter den almindelige lovgivningsprocedure[2)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Blandt de fælles mål for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF[3)] og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU[4)] er at sikre lige vilkår blandt kollektive investeringsinstitutter og afskaffe restriktionerne for den fri bevægelighed for andele og aktier i kollektive investeringsinstitutter i Unionen, samtidig med at der sikres en mere ensartet beskyttelse for investorer. Skønt disse mål i vid udstrækning er nået, er der stadig visse hindringer, der hæmmer fondsforvalteres mulighed for fuldt ud at drage fordel af det indre marked.

(2) Dette direktiv suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156[5)]. Nævnte forordning fastsætter supplerende regler og procedurer vedrørende institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er). Forordningen og dette direktiv bør tilsammen yderligere samordne betingelserne for fondsforvaltere, der opererer i det indre marked, og lette grænseoverskridende distributionen af de fonde, de forvalter.

(3) Det er nødvendigt at udfylde det lovgivningsmæssige tomrum og bringe proceduren for anmeldelse til de kompetente myndigheder af ændringer vedrørende investeringsinstitutter i overensstemmelse med anmeldelsesproceduren i direktiv 2011/61/EU.

(4) Forordning (EU) 2019/1156 indebærer en yderligere styrkelse af de principper, der finder anvendelse på markedsføringsmateriale, der er omfattet af direktiv 2009/65/EF, og udvider anvendelsen af disse principper, så de også gælder for FAIF'er, hvilket resulterer i en høj standard for investorbeskyttelse, uanset typen af investor. De tilsvarende bestemmelser i direktiv 2009/65/EF vedrørende markedsføringsmateriale og tilgængelighed af nationale love og regler, der er relevante for ordningen for markedsføring af andele i et investeringsinstitut, er derfor ikke længere nødvendige og de bør udgå.

(5) Bestemmelserne i direktiv 2009/65/EF, som kræver, at investeringsinstitutter stiller faciliteter til rådighed for investorer, således som de er gennemført i visse nationale retssystemer, har vist sig at være byrdefulde. Endvidere benyttes de lokale faciliteter sjældent af investorer, på den måde som direktivet tilsigter. Den foretrukne kontaktmetode har ændret sig til direkte interaktion mellem investorer og fondsforvaltere, enten elektronisk eller telefonisk, hvorimod betalinger og indløsning udføres via andre kanaler. De pågældende lokale faciliteter anvendes i øjeblikket til administrative formål såsom grænseoverskridende inddrivelse af lovbestemte gebyrer, men sådanne problemstillinger bør håndteres ved hjælp af andre metoder, herunder samarbejde mellem kompetente myndigheder. Der bør derfor fastlægges regler, der moderniserer og præciserer kravene om at stille faciliteter til rådighed for detailinvestorer, og medlemsstater bør ikke kræve en lokal fysisk tilstedeværelse for tilrådighedsstillelsen af sådanne faciliteter. Under alle omstændigheder bør der være regler, der sikrer, at investorer har adgang til de oplysninger, de har ret til.

(6) For at sikre en konsekvent behandling af detailinvestorer er det nødvendigt, at kravene vedrørende faciliteter også gælder for FAIF'er, hvis medlemsstaterne tillader dem at markedsføre andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde (AIF'er) til detailinvestorer på deres område.

(7) Manglen på klare og ensartede betingelser for ophør af markedsføring af andele eller aktier i et investeringsinstitut eller en AIF i et værtsland skaber økonomisk og retlig usikkerhed for fondsforvaltere. Derfor bør direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU fastsætte klare betingelser for, hvornår der kan indgives en anmeldelse af ophør af de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af nogle eller alle andelene eller aktierne. Disse betingelser bør skabe balance mellem på den ene side de kollektive investeringsinstitutters eller deres forvalteres mulighed for at bringe deres aftaler vedrørende markedsføring af andele eller aktier til ophør, når de fastsatte betingelser er opfyldt, og på den anden side investorernes interesser i sådanne selskaber.

(8) Muligheden for at ophøre med at markedsføre investeringsinstitutter eller AIF'er i en given medlemsstat bør hverken medføre omkostninger for investorer eller mindske beskyttelsen af dem i henhold til direktiv 2009/65/EF eller 2011/61/EU, navnlig med hensyn til deres ret til at få nøjagtige oplysninger om de pågældende fondes fortsatte aktiviteter.

(9) Der er tilfælde, hvor en FAIF, der ønsker at afprøve investorinteressen for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi oplever en forskelligartet behandling af præmarkedsføringsaktiviteter i forskellige nationale retssystemer. Definitionen af præmarkedsføring og de betingelser, hvorunder den er tilladt, varierer betydeligt mellem de medlemsstater, hvor det er tilladt, mens begrebet præmarkedsføring slet ikke eksisterer i andre medlemsstater. For at imødegå disse forskelle bør der fastlægges en harmoniseret definition af præmarkedsføring og betingelserne for, hvordan en EU-FAIF kan foretage præmarkedsføring.

(10) For at præmarkedsføring kan anerkendes som sådan i henhold til direktiv 2011/61/EU, bør den være henvendt til potentielle professionelle investorer og vedrøre en investeringsidé eller investeringsstrategi for at teste deres interesse i en AIF eller en afdeling, som endnu ikke er etableret, eller som er etableret, men om hvilken der endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med nævnte direktiv. I løbet af præmarkedsføringsperioden bør det således ikke være muligt for investorerne at tegne andele eller kapitalandele i en AIF, og distribution af tegningsformularer eller lignende dokumenter til potentielle professionelle investorer, uanset om det er i udkast eller i endelig form, bør ikke være tilladt. EU-FAIF'er bør sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en AIF

gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes som led i præmarkedsføring, kun kan erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende AIF efter markedsføring, som er tilladt i henhold til direktiv 2011/61/EU.

Enhver tegning fra professionelle investorers side inden for 18 måneder efter, at EU-FAIF'en har påbegyndt præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i en AIF, som der er henvist til i de udleverede oplysninger i forbindelse med præmarkedsføring, eller i en AIF etableret som et resultat af præmarkedsføring, bør betragtes som værende et resultat af markedsføring og være underlagt de gældende anmeldelsesprocedurer som omhandlet i direktiv 2011/61/EU. For at sikre, at de nationale kompetente myndigheder kan udøve kontrol med præmarkedsføring i deres medlemsstat, bør en EU-FAIF, senest to uger efter at have påbegyndt præmarkedsføring, sende en uformel skrivelse, i papirform eller elektronisk form, til de kompetente myndigheder i sit hjemland med angivelse af, bl.a. i hvilke medlemsstater den foretager eller har foretaget præmarkedsføring, de perioder, hvor præmarkedsføringen finder eller fandt sted, og herunder, hvor det er relevant, en liste over dens AIF'er og afdelinger af AIF'er, der er eller var genstand for præmarkedsføring. De kompetente myndigheder i EU-FAIF'ens hjemland bør straks underrette de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor EU-FAIF'en foretager eller har foretaget en sådan præmarkedsføring.

(11) EU-FAIF'er bør sikre, at deres præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

(12) Nationale love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 2011/61/EU, og navnlig harmoniserede regler om præmarkedsføring, bør på ingen måde stille EU-FAIF'er ringere i forhold til ikke-EU-FAIF'er. Dette gælder både i den nuværende situation, hvor ikke-EU-FAIF'er ikke har ret til at anvende markedsføringspas, og i den situation, hvor bestemmelserne om sådanne markedsføringspas i direktiv 2011/61/EU kommer til at finde anvendelse.

(13) For at sikre retssikkerheden er det nødvendigt at synkronisere anvendelsesdatoen for nationale love og administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv og forordning (EU) 2019/1156 for så vidt angår de relevante bestemmelser om markedsføringsmateriale og præmarkedsføring.

(14) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[6)] har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2009/65/EF

I direktiv 2009/65/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 17, stk. 8, tilføjes følgende afsnit:

»Hvis administrationsselskabet efter en ændring som omhandlet i første afsnit ikke længere ville overholde dette direktiv, underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets

hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, administrationsselskabet om, at det ikke må iværksætte ændringen. I så fald underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland om, at ændringen ikke vil blive gennemført.

Hvis en ændring som omhandlet i første afsnit gennemføres, efter oplysningerne er blevet meddelt i overensstemmelse med andet afsnit, og administrationsselskabet efter ændringen ikke længere overholder dette direktiv, skal de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland træffe alle behørige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98 og omgående underrette de kompetente myndigheder i administrationsselskabets værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.«

2) Artikel 77 udgår.

3) Artikel 91, stk. 3, udgår.

4) Artikel 92 affattes således:

»Artikel 92

1. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsinstitut i hver af de medlemsstater, hvor det har til hensigt at markedsføre sine andele, stiller faciliteter til rådighed til udførelse af følgende opgaver:

a) at behandle tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og foretage andre udbetalinger til deltagerne i forbindelse med andele i investeringsinstituttet i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i de dokumenter, der kræves i henhold til kapitel IX

b) at give investorer oplysninger om, hvordan ordrer, der er omhandlet i litra a), kan foretages, og hvordan tilbagekøb og indløsning betales

c) at lette håndteringen af oplysninger og adgang til procedurer og ordninger som omhandlet i artikel 15 om investorers udøvelse af deres rettigheder som følge af deres investeringer i investeringsinstituttet i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet markedsføres

d) at stille de oplysninger og dokumenter, der kræves i henhold til kapitel IX, til rådighed for investorerne på de i artikel 94 fastsatte betingelser med henblik på nærmere undersøgelse og rekvirering af eksemplarer heraf

e) at give investorerne oplysninger af relevans for de opgaver, faciliteterne udfører, på et varigt medium, og

f) at fungere som kontaktpunkt for kommunikation med de kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne må ikke kræve, at et investeringsinstitut har en fysisk tilstedeværelse i værtslandet eller har udpeget en tredjepart med henblik på stk. 1.

3. Investeringsinstituttet sikrer, at faciliteterne til udførelse af de opgaver, der er omhandlet i stk. 1, herunder elektronisk, stilles til rådighed:

a) på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet markedsføres, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder

b) af investeringsinstituttet selv, af en tredjepart, der er underlagt regulering og tilsyn vedrørende de opgaver, der skal varetages, eller af begge.

For så vidt angår litra b), og hvis opgaverne skal varetages af en tredjepart, skal udpegelsen af den pågældende tredjepart dokumenteres ved en skriftlig aftale, der præciserer, hvilke af de i stk. 1 omhandlede opgaver der ikke udføres af investeringsinstituttet, og at tredjeparten modtager alle relevante oplysninger og dokumenter fra investeringsinstituttet.«

5) Artikel 93 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Anmeldelsen skal også indeholde de oplysninger, herunder adressen, der er nødvendige for fremsendelse af fakturaer eller meddelelser fra værtslandets kompetente myndigheder om eventuelle gældende lovbestemte gebyrer og afgifter og oplysning om faciliteterne til udførelse af de i artikel 92, stk. 1, omhandlede opgaver.«

b) Stk. 8 erstattes af følgende:

»8. I tilfælde af en ændring af oplysningerne i den anmeldelse, der er fremsendt som omhandlet i stk. 1, eller en ændring vedrørende de aktiekategorier, der skal markedsføres, giver investeringsinstituttet skriftlig meddelelse til de kompetente myndigheder både i investeringsinstituttets hjemland og værtsland, mindst en måned før ændringen iværksættes.

Hvis investeringsinstituttet efter en ændring som omhandlet i første afsnit ikke længere ville overholde dette direktiv, skal de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, underrette investeringsinstituttet om, at det ikke må iværksætte ændringen. I så fald underretter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland om, at ændringen ikke vil blive gennemført.

Hvis en ændring som omhandlet i første afsnit gennemføres, efter oplysningerne er blevet meddelt i overensstemmelse med andet afsnit, og investeringsinstituttet efter ændringen ikke længere overholder dette direktiv, træffer de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland alle behørige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98, herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af investeringsinstituttet, og underretter uden unødigt ophold de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.«

6) Som artikel 93a indsættes følgende:

»Artikel 93a

1. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsinstitut kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt hvad angår

aktiekategorier, i en medlemsstat, for hvilken det har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 93, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage og det er stilet individuelt — enten direkte eller via finansielle formidlere — til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt

b) Hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af investeringsinstitutter og er egnet for en typisk investor i investeringsinstitutter

c) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller delegerede ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 omhandlede anmeldelse.

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), skal klart beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele.

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil investeringsinstituttet har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 93, eller på et sprog, der er godkendt af den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder. Fra og med den dato, der er omhandlet i første afsnit, litra c), skal investeringsinstituttet ophøre med enhver ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af sine andele, der var genstand for anmeldelse om ophør i nævnte medlemsstat.

2. Investeringsinstituttet skal til sit hjemlands kompetente myndigheder fremsende en anmeldelse, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c).

3. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland kontrollerer, om investeringsinstituttets anmeldelse i overensstemmelse med stk. 2 er fuldstændig. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, og til ESMA.

Efter at have videresendt anmeldelsen, jf. første afsnit, underretter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland straks investeringsinstituttet herom.

4. Investeringsinstituttets skal give investorer, der vedbliver med at investere i investeringsinstituttet, såvel som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 68-82 og artikel 94.

5. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland fremsender til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i denne artikels stk. 2, oplysninger om eventuelle ændringer i de i artikel 93, stk. 2, omhandlede dokumenter.

6. De kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i denne artikels stk. 2, har samme rettigheder og forpligtelser som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland som omhandlet i artikel 21, stk. 2, artikel 97, stk. 3, og artikel 108. Uden at det berører andre overvågningsaktiviteter og tilsynsbeføjelser som omhandlet i artikel 21, stk. 2, og artikel 97, skal de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i denne artikels stk. 2, fra og med datoen for fremsendelsen i henhold til denne artikels stk. 5 ikke kræve, at det pågældende investeringsinstitut påviser overensstemmelse med nationale love og administrative bestemmelser vedrørende markedsføringskrav som omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 (*1).

7. Medlemsstaterne tillader anvendelse af eventuelle elektroniske eller andre midler til fjernkommunikation med henblik på stk. 4, under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (EUT L 188 af 12.7.2019, s. 55).«"

7) Artikel 95, stk. 1, litra a), udgår.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2011/61/EU

I direktiv 2011/61/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 4, stk. 1, indsættes følgende litra:

»aea) »præmarkedsføring«: udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en EU-FAIF, eller på dennes vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve deres interesse i en AIF eller en afdeling, der endnu ikke er etableret, eller som er etableret, men om hvilken der endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 eller 32 i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos den potentielle investor med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende AIF eller afdeling.«

2) I begyndelsen af kapitel VI indsættes følgende artikel:

»Artikel 30a

Betingelser for en EU-FAIF's præmarkedsføring i Unionen

1. Medlemsstaterne sikrer, at en EU-FAIF, som har fået meddelt tilladelse, kan foretage præmarkedsføring i Unionen, undtagen hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer:

a) er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt AIF

b) udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form, eller

c) udgør det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret AIF i endelig form.

I de tilfælde, hvor der udleveres et udkast til prospekt eller udbudsdokumenter, må disse ikke indeholde tilstrækkelige oplysninger, der gør det muligt for investorerne at træffe en investeringsbeslutning, og det skal fremgå tydeligt, at:

a) de ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en AIF, og

b) oplysningerne deri ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Medlemsstaterne sikrer, at en EU-FAIF ikke har pligt til at underrette de kompetente myndigheder om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring eller til at opfylde andre betingelser eller krav end dem, der er fastsat i denne artikel, inden den foretager præmarkedsføring.

2. EU-FAIF'er skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en AIF gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende AIF efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 eller 32.

Professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at EU-FAIF'en er begyndt at foretage præmarkedsføring, af andele eller kapitalandele i en AIF, som der henvises til i den information, der er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller i en AIF, der er etableret som et resultat af præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af markedsføring, og vil være underlagt de gældende anmeldelsesprocedurer, jf. artikel 31 og 32.

Medlemsstaterne sikrer, at en EU-FAIF inden for to uger efter, at den har påbegyndt præmarkedsføring, sender en uformel skrivelse i papir eller elektronisk form til de kompetente myndigheder i sit hjemland. I skrivelsen angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der er foregår eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om de fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de AIF'er og afdelinger af AIF'er, der var genstand for præmarkedsføringen. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland underretter straks de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor FAIF'en foretager eller har foretaget en sådan præmarkedsføring. De kompetente myndigheder i en medlemsstat, hvor der finder eller har fundet præmarkedsføring sted, kan anmode de kompetente myndigheder i EU-FAIF'ens hjemland om at fremlægge yderligere oplysninger om den præmarkedsføring, der finder eller har fundet sted på dens område.

3. En tredjepart må kun foretage præmarkedsføring på vegne af en godkendt EU-FAIF, hvis den pågældende er godkendt som investeringsselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (*2), som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (*3), som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som FAIF i overensstemmelse med nærværende direktiv eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

4. En EU-FAIF skal sikre, at præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)."

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).«"

3) Artikel 32, stk. 7, anden, tredje og fjerde afsnit affattes således:

»Hvis FAIF'ens forvaltning af AIF'en i henhold til en planlagt ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere ville opfylde dette direktiv, informerer de relevante kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, FAIF'en om, at den ikke må iværksætte ændringen. I så fald underretter de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland straks de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland om, at ændringen ikke vil blive gennemført.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af første og andet afsnit, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved FAIF'ens forvaltning af AIF'en ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere opfylder dette direktiv, træffer de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland alle behørige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46, herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af AIF'en, og underretter straks de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland herom.

Hvis ændringerne ikke påvirker overholdelsen af dette direktiv for så vidt angår FAIF'ens forvaltning af AIF'en eller FAIF'ens overholdelse af dette direktiv i øvrigt, underretter de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland inden for en måned de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland om de pågældende ændringer.«

4) Som artikel 32a indsættes følgende:

»Artikel 32a

Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle EU-AIF'er i andre medlemsstater end FAIF'ens hjemland

1. Medlemsstaterne sikrer, at en EU-AIF kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for så vidt angår nogle af eller alle sine andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilke den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 32, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Der er, undtagen for AIF'er af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/760 (*4), fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele eller kapitalandele i AIF'er, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage og er stilet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

b) Hensigten om at opsige aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle AIF'er på den pågældende medlemsstats område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af AIF'er og er egnet for en typisk AIF-investor.

c) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller delegerede ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i stk. 2 omhandlede anmeldelse.

Fra og med den dato, der er omhandlet i første afsnit, litra c), skal FAIF'en ophøre med enhver ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af sine andele eller kapitalandele i den AIF, den forvalter i den medlemsstat, for hvilken den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med stk. 2.

2. FAIF'en skal til sit hjemlands kompetente myndigheder fremsende en anmeldelse, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c).

3. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland kontrollerer, om FAIF'ens anmeldelse i overensstemmelse med stk. 2 er fuldstændig. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, og til ESMA.

Efter at have videresendt anmeldelsen, jf. første afsnit, underretter de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland straks FAIF'en herom.

I en periode på 36 måneder fra den i stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede dato må FAIF'en ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de EU-AIF'er, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2.

4. FAIF'en skal give investorer, der vedbliver med at investere i EU-AIF'en, og de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23.

5. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland fremsender til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, oplysninger om eventuelle ændringer i den dokumentation og de oplysninger, der er omhandlet i bilag IV, litra b)-f).

6. De kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, har samme rettigheder og forpligtelser som de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland som omhandlet i artikel 45.

7. Uden at det berører andre tilsynsbeføjelser som omhandlet i artikel 45, stk. 3, skal de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, fra og med datoen for fremsendelsen i henhold til denne artikels stk. 5 ikke kræve, at den pågældende FAIF påviser overensstemmelse med nationale love og administrative bestemmelser vedrørende markedsføringskrav som omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 (*5).

8. Medlemsstaterne tillader anvendelse af eventuelle elektroniske eller andre midler til fjernkommunikation med henblik på stk. 4.

(*4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/760 af 29. april 2015 om europæiske langsigtede investeringsfonde (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 98)."

(*5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (EUT L 188 af 12.7.2019, s. 55).«"

5) Artikel 33, stk. 6, affattes andet og tredje afsnit således:

»Hvis FAIF'ens forvaltning af AIF'en i henhold til en planlagt ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere ville opfylde dette direktiv, informerer de relevante kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, FAIF'en om, at den ikke må iværksætte ændringen.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af første og andet afsnit, eller hvis en uforudset ændring har fundet sted, hvorved FAIF'ens forvaltning af AIF'en ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere ville opfylde dette direktiv, træffer de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland alle behørige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46 og underretter straks de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland herom.«

6) Som artikel 43a indsættes følgende:

»Artikel 43a

Faciliteter til rådighed for detailinvestorer

1. Uden at artikel 26 i forordning (EU) 2015/760 derved tilsidesættes, sikrer medlemsstaterne, at en FAIF i hver medlemsstat, hvor den har til hensigt at markedsføre andele eller kapitalandele i en AIF til detailinvestorer, stiller faciliteter til rådighed til at udføre følgende opgaver:

a) at behandle investorers tegnings-, betalings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer i forbindelse med andele eller kapitalandele i AIF'en i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i AIF'ens dokumenter

b) at give investorer oplysninger om, hvordan ordrer, der er omhandlet i litra a), kan foretages, og hvordan tilbagekøb og indløsning betales

c) at lette håndteringen af oplysninger om udøvelsen af investorernes rettigheder som følge af deres investeringer i AIF'en i den medlemsstat, hvor AIF'en markedsføres

d) at give investorer adgang til oplysninger og dokumenter i henhold til artikel 22 og 23 med henblik på nærmere undersøgelse og rekvirering af eksemplarer heraf

e) at give investorerne oplysninger af relevans for de opgaver, som faciliteterne varetager, på et varigt medium som defineret i artikel 2, stk. 1, litra m), i direktiv 2009/65/EF, og

f) at fungere som kontaktpunkt for kommunikation med de kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne må ikke kræve, at en FAIF har en fysisk tilstedeværelse i værtslandet eller har udpeget en tredjepart med henblik på stk. 1.

3. FAIF'en sikrer, at faciliteterne til udførelse af de opgaver, der er omhandlet i stk. 1, herunder elektronisk, stilles til rådighed:

a) på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor AIF'en markedsføres, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder

b) af FAIF'en selv, af en tredjepart, der er underlagt regulering og tilsyn vedrørende de opgaver, der skal varetages, eller af begge.

For så vidt angår litra b), og hvis opgaverne skal varetages af en tredjepart, skal udpegelsen af den pågældende tredjepart dokumenteres ved en skriftlig aftale, der præciserer, hvilke af de i stk. 1 omhandlede opgaver der ikke udføres af FAIF'en, og at tredjeparten modtager alle relevante oplysninger og dokumenter fra FAIF'en.«

7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 69a

Evaluering af ordningen med markedsføringspas

Inden ikrafttrædelsen af de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 67, stk. 6, i henhold til hvilke bestemmelserne i artikel 35 og artikel 37-41 får virkning, forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet under hensyntagen til resultatet af en evaluering af ordningen med markedsføringspas i dette direktiv, herunder udvidelsen af ordningen til ikke-EU-FAIF'er. Rapporten ledsages om fornødent af et lovgivningsforslag.«

8) I bilag IV tilføjes følgende litraer:

»i) de oplysninger og den adresse, der er nødvendige for, at de kompetente myndigheder i værtslandet kan fakturere eller meddele eventuelt gældende lovbestemte gebyrer eller afgifter

j) oplysninger om de faciliteter, der er nødvendige for at udføre de opgaver, der er omhandlet i artikel 43a.«

Artikel 3

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest 2. august 2021 de nationale love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 2. august 2021.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Evaluering

Kommissionen skal senest den 2. august 2024 foretage en evaluering af anvendelsen af dette direktiv efter en offentlig høring og på baggrund af drøftelser med ESMA og de kompetente myndigheder. Senest den 2. august 2025 forelægger Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 5

Revision

Senest den 2. august 2023 forelægger Kommissionen en rapport med en vurdering af bl.a. fordelene ved at harmonisere de bestemmelser, der gælder for investeringsinstitutters administrationsselskaber, der afprøver investorernes interesse for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi, og hvorvidt det med henblik herpå er nødvendigt med ændringer af direktiv 2009/65/EF.

Artikel 6

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentet

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

1) EUT C 367 af 10.10.2018, s. 50.
2) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.6.2019.
3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (se side 55 i denne EUT).
6) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

Bilag 2

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/2177

af 18. december 2019

om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank[1)],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[2)],

efter den almindelige lovgivningsprocedure[3)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU[4)] indføres der reguleringsmæssige rammebestemmelser om udbydere af dataindberetningstjenester og krav om, at en udbyder af efterhandelsdataindberetningstjenester skal være meddelt tilladelse som en godkendt offentliggørelsesordning (APA). Endvidere skal en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) udbyde konsoliderede handelsdata om alle handler med både aktieinstrumenter og andre instrumenter i hele Unionen i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. Direktiv 2014/65/EU indebærer også, at transaktionsindberetningskanaler til de kompetente myndigheder formaliseres, idet der stilles krav om, at en tredjepart, som foretager indberetning på vegne af investeringsselskaber, skal være meddelt tilladelse som en godkendt indberetningsmekanisme (ARM).

(2) Handelsdataenes kvalitet og kvaliteten af behandlingen og udbuddet af sådanne data, herunder behandling og udbud af data på tværs af grænser, er af afgørende betydning for at realisere hovedformålet med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014[5)], som er at forbedre de finansielle markeders gennemsigtighed. Præcise handelsdata giver brugerne et overblik over handelsaktiviteterne på de finansielle markeder i hele Unionen, og de kompetente myndigheder får præcise og omfattende oplysninger om relevante transaktioner. I betragtning af den grænseoverskridende dimension af håndtering af data, fordelene ved at samle datarelaterede kompetencer — herunder eventuelle stordriftsfordele — og den negative indvirkning af eventuelle afvigelser i tilsynspraksis på både kvaliteten af handelsdataene og de opgaver, som udbydere af dataindberetningstjenester har, bør meddelelse af tilladelse til og tilsyn med udbydere af dataindberetningstjenester samt beføjelser til at indsamle data derfor overføres fra de kompetente myndigheder til Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstil-

synsmyndighed), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010[6)] (ESMA), undtagen for så vidt angår ARM'er og APA'er, der benytter sig af en undtagelse i henhold til forordning (EU) nr. 600/2014.

(3) For at sikre en konsekvent overførsel af sådanne beføjelser bør bestemmelserne vedrørende operationelle krav til udbydere af dataindberetningstjenester og vedrørende de kompetente myndigheders kompetencer i forhold til udbydere af dataindberetningstjenester i direktiv 2014/65/EU udgå og i stedet indføres i forordning (EU) nr. 600/2014.

(4) Overførsel af meddelelse af tilladelse til og tilsyn med udbydere af dataindberetningstjenester, undtagen for så vidt angår ARM'er og APA'er, der benytter sig af en undtagelse i henhold til forordning (EU) nr. 600/2014, til ESMA er i overensstemmelse med ESMA's opgaver. Overførsel af beføjelser i forhold til dataindsamling, meddelelse af tilladelse og tilsyn fra kompetente myndigheder til ESMA er navnlig af afgørende betydning for andre opgaver, som ESMA varetager i henhold til forordning (EU) nr. 600/2014, f.eks. markedsovervågning, beføjelser til midlertidig intervention og beføjelser til positionsforvaltning samt sikring af konsekvent opfyldelse af kravene om før- og efterhandelsgennemsigtighed.

(5) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF[7)] (Solvens II) er det i overensstemmelse med den risikoorienterede tilgang til solvenskapitalkravet muligt under specifikke omstændigheder for forsikrings- og genforsikringsselskaber og forsikrings- og genforsikringskoncerner at benytte interne modeller i stedet for standardformlen til at beregne nævnte krav.

(6) Direktiv 2009/138/EF indeholder bestemmelser om en landekomponent i volatilitetsjusteringen. For at sikre, at landekomponenten effektivt mindsker overdrevne obligationsspread i det relevante land, bør der for det risikokorrigerede landespread fastsættes en passende tærskelværdi for, hvornår landekomponenten aktiveres.

(7) I betragtning af den øgede grænseoverskridende forsikringsvirksomhed er det nødvendigt at styrke den ensartede anvendelse af EU-retten i tilfælde af grænseoverskridende virksomhed, navnlig på et tidligt stadium. Med henblik herpå bør udvekslingen af oplysninger og samarbejdet mellem tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010[8)], (EIOPA) styrkes. Særlig bør der fastsættes underretningskrav i tilfælde af væsentlig grænseoverskridende forsikringsvirksomhed eller en krisesituation samt betingelser for oprettelse af samarbejdsplatforme, når den forventede grænseoverskridende forsikringsvirksomhed er betydelig, hvad angår den årlige bruttopræmie, der er tegnet i værtslandet, i forhold til forsikringsselskabets samlede årlige bruttopræmie, hvad angår virkningen på beskyttelsen af forsikringstagerne i værtslandet hvad angår det pågældende forsikringsselskabs filials eller virksomheds indvirkning på værtslandets marked for så vidt angår fri udveksling af tjenesteydelser. Samarbejdsplatforme er et effektivt redskab til at opnå et stærkere og rettidigt samarbejde mellem tilsynsmyndigheder og dermed forbedre forbrugerbeskyttelsen. Afgørelser om tilladelse, tilsyn og håndhævelse er og forbliver imidlertid under hjemlandets tilsynsmyndigheders kompetence.

(8) Når den grænseoverskridende forsikringsvirksomhed er betydelig med hensyn til værtslandets marked og kræver tæt samarbejde mellem hjemlandets og værtslandets tilsynsmyndigheder, navnlig når et forsik-

ringsselskab kan risikere at komme i finansielle vanskeligheder med negative følger for forsikringstagere og tredjeparter, bør EIOPA oprette og koordinere samarbejdsplatforme.

(9) Henvisninger i direktiv 2009/138/EF til Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (CEIOPS) bør udgå, idet CEIOPS er blevet erstattet af EIOPA.

(10) Efter ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010[9)] får Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), oprettet ved nævnte forordning, (EBA) en ny rolle med hensyn til forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849[10)] skal ændres efterfølgende

(11) Direktiv 2009/138/EF, 2014/65/EU og (EU) 2015/849 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændring af direktiv 2014/65/EU

I direktiv 2014/65/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

   a) Stk. 1 affattes således:

   »1. Dette direktiv finder anvendelse på investeringsselskaber og markedsoperatører og på tredjelandsselskaber, der yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter gennem oprettelse af en filial i Unionen.«

   b) I stk. 2 udgår litra d).

2) I artikel 4, stk. 1, foretages følgende ændringer:

   a) Nr. 36) og 37) affattes således:

   »36) »ledelsesorgan«: det eller de organer i et investeringsselskab, en markedsoperatør, eller en udbyder af dataindberetningstjenester som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36a), i forordning (EU) nr. 600/2014, som er udpeget i overensstemmelse med national lovgivning, der har beføjelse til at fastlægge enhedens strategi, målsætninger og generelle ledelsesprincipper, og som fører tilsyn med og overvåger ledelsens beslutningstagning og omfatter personer, som varetager enhedens daglige ledelse

   Når der i dette direktiv henvises til ledelsesorganet og hvor ledelsesorganers ledelsesfunktion og tilsynsfunktion i henhold til national lovgivning overdrages til forskellige organer eller forskellige medlemmer i et organ, foretager medlemsstaten en skelnen mellem de ansvarlige organer eller medlemmer af ledelsesorganet i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

37) »øverste ledelse«: de fysiske personer, som i et investeringsselskab, en markedsoperatør eller en udbyder af dataindberetningstjenester som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36a), i forordning (EU) nr. 600/2014 har ledelsesfunktioner, og som over for ledelsesorganet er ansvarlige for enhedens daglige ledelse, herunder for gennemførelsen af selskabets politikker for distribution af tjenesteydelser og produkter til kunderne og af dets personalepolitik«.

b) Nr. 52), 53), 54), 55), litra c), og 63 udgår.

3) I artikel 22 tilføjes følgende stykke:

»Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, når de er ansvarlige for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med virksomheden hos en godkendt offentliggørelsesordning (APA) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 34), i forordning (EU) nr. 600/2014, som har en undtagelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) som defineret i nævnte forordnings artikel 2, stk. 1, nr. 36), som har en undtagelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, fører tilsyn med den pågældende APA's eller ARM's virksomhed for at kunne vurdere, om den pågældende opfylder de driftsbetingelser, der er omhandlet i nævnte forordning. Medlemsstaterne sikrer, at der er truffet de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente myndigheder kan få de oplysninger, der er påkrævet for at vurdere, om APA'erne og ARM'erne overholder disse forpligtelser.«

4) Afsnit V udgår.

5) I artikel 70 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3 ændres således:

i) I litra a) udgår nr. xxxvii)-xxxx).

ii) I litra b) indsættes følgende nummer:

»xxa) artikel 27f, stk. 1, 2 og 3, artikel 27g, stk. 1-5, og artikel 27i, stk. 1-4, hvis en APA eller ARM har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3«

b) Stk. 4, litra a) og b), affattes således:

»a) artikel 5 eller artikel 6, stk. 2, eller artikel 34, 35, 39 eller 44 i dette direktiv eller

b) artikel 7, stk. 1, tredje punktum, i forordning (EU) nr. 600/2014 eller artikel 11, stk. 1, i nævnte forordning, og, hvis en APA eller ARM har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i nævnte forordning, artikel 27b i nævnte forordning«.

c) Stk. 6, litra c), affattes således:

»c) for investeringsselskaber, en markedsoperatør, der har tilladelse til at drive en MHF eller en OHF, eller et reguleret marked inddragelse eller suspension af instituttets tilladelse i henhold til artikel 8 og 43 i dette direktiv, og, hvis en APA eller ARM har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i forordning (EU) nr. 600/2014, inddragelse eller suspension af tilladelsen i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 27d.«

6) Artikel 71, stk. 6, affattes således:

»6. Vedrører en offentliggjort strafferetlig eller administrativ sanktion et investeringsselskab, en markedsoperatør, et kreditinstitut, der beskæftiger sig med investeringsservice og -aktiviteter eller accessoriske tjenesteydelser, eller en filial af tredjelandsselskaber, der er meddelt tilladelse i henhold til dette direktiv, eller vedrører sanktionen en APA eller ARM, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 og har en undtagelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, vedføjer ESMA en henvisning til den offentliggjorte sanktion i det relevante register.«

7) I artikel 77, stk. 1, første afsnit, affattes indledningen således:

»Medlemsstaterne foreskriver som et minimum, at enhver, der har fået tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF (*1), og som i et investeringsselskab, i et reguleret marked eller i en APA eller ARM, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 og har en undtagelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, udøver de i artikel 34 i direktiv 2013/34/EU eller artikel 73 i direktiv 2009/65/EF omhandlede hverv eller andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at indberette til de kompetente myndigheder ethvert forhold eller enhver afgørelse vedrørende selskabet, som vedkommende bliver vidende om under udøvelsen af dette hverv, og som kan

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).«"

8) I artikel 89 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 og 3 affattes således:

»2. Beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, og artikel 79, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.

3. De i artikel 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, og artikel 79, stk. 8, omhandlede delegationer af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, eller artikel 79, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og

Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

9) I artikel 90 udgår stk. 2 og 3.

10) Artikel 93, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den 3. januar 2018.«

11) I bilag I udgår afsnit D.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2009/138/EF

I direktiv 2009/138/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 77d, stk. 4, første punktum, affattes således:

»For hvert relevant land forhøjes volatilitetsjusteringen af de risikofrie rentesatser omhandlet i stk. 3 for det pågældende lands valuta, inden anvendelse af 65 %-faktoren, med forskellen mellem det risikokorrigerede landespread og to gange det risikokorrigerede valutaspread, når denne forskel er positiv, og det risikokorrigerede landespread er over 85 basispoint.«

2) I artikel 112 indsættes følgende stykke:

»3a. Tilsynsmyndighederne underretter i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1094/2010 EIOPA om ansøgninger om at benytte eller ændre en intern model. Efter anmodning fra en eller flere berørte tilsynsmyndigheder kan EIOPA i henhold til nævnte forordnings artikel 8, stk. 1, litra b), yde teknisk bistand til den eller de tilsynsmyndigheder, der har anmodet om bistand, i forbindelse med afgørelsen om ansøgningen.«

3) I afsnit I, kapitel VIII, indsættes følgende afdeling:

»AFDELING 2A

MEDDELELSES- OG SAMARBEJDSPLATFORME

Artikel 152a

Underretning

1. Hvis tilsynsmyndigheden i hjemlandet agter at give tilladelse til et forsikrings- eller genforsikringsselskab, af hvis driftsplan det fremgår, at en del af dets aktiviteter vil være baseret på den frie udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden i en anden medlemsstat, og hvis denne driftsplan også indikerer, at disse aktiviteter kan være af relevans i forhold til værtslandets marked, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet EIOPA og tilsynsmyndigheden i det pågældende værtsland deraf.

2. Ud over den underretning, der er omhandlet i stk. 1, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet ligeledes EIOPA og tilsynsmyndigheden i det relevante værtsland, hvis den konstaterer en forværring af de finansielle vilkår eller andre nye risici i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udøver aktiviteter på grundlag af den frie udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, som kan have en grænseoverskridende virkning. Tilsynsmyndigheden i værtslandet kan også underrette tilsynsmyndigheden i det relevante hjemland, hvis den har alvorlige og begrun-

dede betænkeligheder med hensyn til forbrugerbeskyttelse. Tilsynsmyndighederne kan henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand, hvis det ikke er muligt at finde en bilateral løsning.

3. Underretningerne, jf. stk. 1 og 2, skal være så detaljerede, at det er muligt at foretage en korrekt vurdering.

4. Underretningerne, jf. stk. 1 og 2, berører ikke det tilsynsmandat, som tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i værtslandet har i medfør af dette direktiv.

Artikel 152b

Samarbejdsplatforme

1. EIOPA kan i tilfælde af begrundede betænkeligheder med hensyn til negative virkninger for forsikringstagere på eget initiativ eller efter anmodning fra en eller flere af de relevante tilsynsmyndigheder oprette og koordinere en samarbejdsplatform for at styrke udvekslingen af oplysninger og et bedre samarbejde mellem de relevante tilsynsmyndigheder, hvis et forsikrings- eller genforsikringsselskab udfører eller agter at udføre aktiviteter, som bygger på den frie udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, hvis:

a) sådanne aktiviteter er af relevans i forhold til værtslandets marked

b) hvis der af tilsynsmyndigheden i hjemlandet er foretaget en underretning i henhold til artikel 152a, stk. 2, om en forværring af de finansielle vilkår eller andre nye risici eller

c) sagen er blevet henvist til EIOPA i henhold til artikel 152a, stk. 2.

2. Stk. 1 berører ikke de relevante tilsynsmyndigheders ret til at oprette en samarbejdsplatform, hvis de alle er enige herom.

3. Oprettelsen af en samarbejdsplatform i henhold til stk. 1 og 2 berører ikke det tilsynsmandat, som tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i værtslandet har i medfør af dette direktiv.

4. Uden at det berører artikel 35 i forordning (EU) nr. 1094/2010, skal de relevante tilsynsmyndigheder på anmodning af EIOPA rettidigt forelægge alle de oplysninger, der er nødvendige for, at samarbejdsplatformen kan fungere korrekt.«

4) I artikel 231 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, tredje afsnit, affattes således:

»Den koncerntilsynsførende underretter de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet, herunder EIOPA, om modtagelsen af ansøgningen og forelægger straks disse medlemmer den fuldstændige ansøgning, herunder de oplysninger, som selskabet har indgivet. Efter anmodning fra en eller flere berørte tilsynsmyndigheder kan EIOPA i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 1094/2010 yde teknisk bistand til den eller de tilsynsmyndigheder, der har anmodet om bistand, i forbindelse med afgørelsen om ansøgningen.«

b) Stk. 3, tredje afsnit, første punktum, affattes således:

»Den koncerntilsynsførende træffer den endelige afgørelse, hvis EIOPA ikke træffer en afgørelse som omhandlet i nærværende stykkes andet afsnit i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

5) Artikel 237, stk. 3, tredje afsnit, første punktum, affattes således:

»Den koncerntilsynsførende træffer den endelige afgørelse, hvis EIOPA ikke træffer en afgørelse som omhandlet i nærværende stykkes andet afsnit i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

6) Artikel 248, stk. 4, tredje afsnit, udgår.

Artikel 3

Ændringer af direktiv (EU) 2015/849

I direktiv (EU) 2015/849 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 3 affattes således:

»3. Kommissionen stiller den i stk. 1 omhandlede rapport til rådighed for medlemsstaterne og de forpligtede enheder for at hjælpe dem med at identificere, forstå, styre og begrænse risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og for at gøre det muligt for andre interessenter, herunder de nationale lovgivere, Europa-Parlamentet, Den Europæiske Tilsynsmyndighed, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 (*2), (EBA) og repræsentanter for Unionens finansielle efterretningsenheder (FIU'er), at få bedre indsigt i disse risici. Rapporten offentliggøres senest seks måneder efter at være blevet gjort tilgængelige for medlemsstaterne, undtagen de dele af rapporten, der indeholder klassificerede oplysninger.

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).«"

b) Stk. 5, andet punktum, affattes således:

»Derefter afgiver EBA en udtalelse hvert andet år.«

2) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2, andet punktum, affattes således:

»Kommissionen, EBA samt de øvrige medlemsstater underrettes om denne myndigheds identitet eller forelægges en beskrivelse af mekanismen.«

b) Stk. 5, første punktum, affattes således:

»5. Medlemsstaterne stiller resultaterne af deres risikovurderinger sammen med opdateringerne heraf til rådighed for Kommissionen, EBA og de øvrige medlemsstater.«

3) Artikel 17, første punktum, affattes således:

»Senest den 26. juni 2017 udsteder ESA'erne retningslinjer til kompetente myndigheder og kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU)

nr. 1093/2010 om de risikofaktorer, der skal tages i betragtning, og de foranstaltninger, der skal træffes i situationer, hvor det er hensigtsmæssigt med lempede kundekendskabsprocedurer. Fra den 1. januar 2020 udsteder EBA sådanne retningslinjer, hvor det er relevant.«

4) Artikel 18, stk. 4, første afsnit, affattes således:

»4. Senest den 26. juni 2017 udsteder ESA'erne retningslinjer til kompetente myndigheder og kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de risikofaktorer, der skal tages i betragtning, og de foranstaltninger, der skal træffes i situationer, hvor det er hensigtsmæssigt med skærpede kundekendskabsprocedurer. Fra den 1. januar 2020 udsteder EBA sådanne retningslinjer, hvor det er relevant.«

5) Artikel 41, stk. 1, affattes således:

»1. Behandling af personoplysninger efter dette direktiv er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (*3) og (EU) 2018/1725 (*4).

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1)."

(*4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).«"

6) I artikel 45 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Medlemsstaterne og EBA underretter hinanden om tilfælde, hvor et tredjelands nationale ret ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1. I sådanne tilfælde kan en løsning tilstræbes ved samordnede tiltag. Ved vurderingen af, hvilke tredjelande der ikke tillader gennemførelse af politikkerne og procedurerne som krævet i stk. 1, tager medlemsstaterne og EBA hensyn til eventuelle retlige begrænsninger, der eventuelt kan hindre en korrekt gennemførelse af disse politikker og procedurer, herunder tavshedspligt, databeskyttelse og andre begrænsninger for udveksling af oplysninger, der kan være relevante for dette formål.«

b) Stk. 6 affattes således:

»6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere arten af de yderligere foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 5, og det tiltag, som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som minimum skal gennemføre, hvis tredjelandets nationale ret ikke tillader gennemførelse af de foranstaltninger, der kræves i stk. 1 og 3.

EBA forelægger udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 26. december 2016.«

c) Stk. 10 affattes således:

»10. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for kriterierne til fastlæggelse af, under hvilke omstændigheder det er passende at udpege et centralt kontaktpunkt i henhold til stk. 9, og hvilke funktioner de centrale kontaktpunkter bør have.

EBA forelægger udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 26. juni 2017.«

7) I artikel 48 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1a, andet afsnit, tredje punktum, affattes således:

»Finansielle tilsynsmyndigheder i medlemsstaterne fungerer ligeledes som et kontaktpunkt for EBA.«

b) Stk. 10, første punktum, affattes således:

»10. Senest den 26. juni 2017 udsteder ESA'erne retningslinjer til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om kendetegnene ved en risikobaseret tilgang til tilsyn og de skridt, der skal tages, når der føres tilsyn på et risikobaseret grundlag. Fra den 1. januar 2020 udsteder EBA sådanne retningslinjer, hvor det er relevant.«

8) I kapitel VI, afdeling 3, underafdeling II, affattes overskriften således:

»Samarbejde med EBA«

9) Artikel 50 affattes således:

»Artikel 50

De kompetente myndigheder giver EBA alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan varetage sine opgaver i henhold til dette direktiv.«

10) I artikel 62 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder underretter EBA om alle administrative sanktioner og foranstaltninger, der i henhold til artikel 58 og 59 pålægges kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, herunder om alle klager i forbindelse hermed og resultatet af disse.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. EBA driver et websted med links til hver kompetent myndigheds offentliggørelse af administrative sanktioner og foranstaltninger, som i henhold til artikel 60 er pålagt kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, og angiver, for hvilket tidsrum hver medlemsstat offentliggør administrative sanktioner og foranstaltninger.«

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. Medlemsstaterne sender straks Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

2. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2020 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktivs artikel 2, litra 1). Medlemsstaterne sender straks Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

3. Medlemsstaterne anvender foranstaltningerne vedrørende artikel 1 fra den 1. januar 2022 og vedrørende artikel 2 og 3 fra den 30. juni 2021. Medlemsstaterne anvender foranstaltningerne vedrørende artikel 2, litra 1), senest den 30. juni 2020.

4. De i stk. 1 og 2 omhandlede love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 6

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 18. december 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

Formand

D. M. SASSOLI

På Rådets vegne

Formand

T. TUPPURAINEN

1) EUT C 251 af 18.7.2018, s. 2.
2) EUT C 227 af 28.6.2018, s. 63.
3) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 2.12.2019.
4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

Bilag 3

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen[1)],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Monetære Institut[2)],

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg[3)],

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B[4)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Lamfalussy-rapporten fra 1990 til G 10-landenes centralbankchefer påviste den betydelige risiko, der er forbundet med betalingssystemer, som opererer på grundlag af flere retlige typer betalingsnetting, navnlig multilateral betalingsnetting; det er af altafgørende betydning at få mindsket de retlige risici, der er forbundet med deltagelse i realtidsbruttosystemer i betragtning af den stadig større udbredelse af sådanne systemer;

(2) det er tillige af største vigtighed at få mindsket risikoen ved at deltage i værdipapirafviklingssystemer, navnlig når der er en tæt forbindelse mellem sådanne systemer og betalingssystemer;

(3) dette direktiv skal medvirke til at få arrangementer for grænseoverskridende betalinger og værdipapirafvikling i Fællesskabet til at fungere problemløst og omkostningseffektivt, hvorved den frie bevægelighed for kapital i det indre marked styrkes; dette direktiv bygger således videre på de fremskridt, der er gjort hen imod den fulde gennemførelse af det indre marked, særlig hen imod den frie udveksling af tjenesteydelser og liberaliseringen af kapitalbevægelserne, med henblik på virkeliggørelsen af Den Økonomiske og Monetære Union;

(4) medlemsstaternes love bør tage sigte på at minimere den forstyrrelse af et system, som en insolvensbehandling mod en af systemets deltagere fører med sig;

(5) et forslag til direktiv om sanering og likvidation af kreditinstitutter, som blev forelagt i 1985 og ændret den 8. februar 1988, er stadig ikke vedtaget af Rådet; den konvention om konkurs, som medlemsstaterne, forsamlet i Rådet, udarbejdede den 23. november 1995, udelukker udtrykkeligt forsikringsselskaber, kreditinstitutter og investeringsselskaber;

(6) dette direktiv skal dække såvel indenlandske som grænseoverskridende betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer; det skal gælde for fællesskabssystemer og for sikkerhed, som stilles af deltagerne, det være sig fællesskabsdeltagere eller tredjelandsdeltagere, i forbindelse med deltagelse i sådanne systemer;

(7) medlemsstaterne kan anvende dette direktivs bestemmelser på indenlandske institutter, der deltager direkte i tredjelandssystemer, og på sikkerhed, der stilles i forbindelse med deltagelse i sådanne systemer;

(8) medlemsstaterne bør kunne betegne et system, hvis primære virksomhed består i afvikling af værdipapirhandler, som et system, der er omfattet af dette direktiv, selv om det pågældende system i begrænset omfang også afvikler handler med råvarebaserede afledte instrumenter;

(9) en mindskelse af den systembetingede risiko forudsætter især, at afregningen er endelig, og at der kan ske fyldestgørelse i stillet sikkerhed; ved sikkerhed skal forstås alle midler, som en deltager stiller til rådighed for de andre deltagere i betalingssystemet og/eller værdipapirafviklingssystemet, til sikring af rettigheder og forpligtelser i forbindelse med det pågældende system, herunder genkøbsaftaler, lovbestemt tilbageholdsret og fiduciariske overdragelser; bestemmelser i national lovgivning om, hvilken form for sikkerhed der kan anvendes, bør ikke berøres af dette direktivs definition af sikkerhed;

(10) ved at omfatte sikkerhed, der stilles i forbindelse med transaktioner foretaget af medlemsstaternes centralbanker i deres egenskab af centralbank, herunder pengepolitiske transaktioner, støtter dette direktiv Det Europæiske Monetære Institut i dets opgave med at effektivisere grænseoverskridende betalinger med henblik på forberedelsen af tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union, og det bidrager dermed til at skabe de nødvendige retlige rammer for den fremtidige europæiske centralbanks virke;

(11) overførselsordrer og netting af sådanne ordrer bør have retsvirkning i alle medlemsstaters retssystemer og være bindende for tredjeparter;

(12) regler om, at netting er endelig, bør ikke være til hinder for, at systemer, før netting finder sted, kontrollerer, om de ordrer, der er indgået i systemet, er i overensstemmelse med systemets regler og giver systemet mulighed for at afregne;

(13) ingen bestemmelser i dette direktiv bør være til hinder for, at en deltager eller en tredjepart i forbindelse med en overførselsordre, som er indgået i et system, kan påberåbe sig en lovhjemlet ret til eller et lovhjemlet krav på omstødelse eller tilbagelevering i tilknytning til den underliggende transaktion, f.eks. i tilfælde af svig eller en teknisk fejl, så længe dette ikke medfører tilbageføring af netting eller tilbagekaldelse af overførselsordren i systemet;

(14) det bør sikres, at overførselsordrer ikke kan tilbagekaldes efter et bestemt tidspunkt, der er fastsat i systemets regler;

(15) en medlemsstat bør straks underrette de øvrige medlemsstater om indledning af insolvensbehandling mod en deltager i et system;

(16) insolvensbehandling bør ikke have tilbagevirkende kraft for et systems deltageres rettigheder og forpligtelser;

(17) sigtet med dette direktiv er endvidere at afgøre, hvilken insolvenslovgivning der i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager i et system skal anvendes på denne deltagers rettigheder og forpligtelser i forbindelse med deltagelsen i et system;

(18) den stillede sikkerhed bør beskyttes mod virkningerne af den insolvenslovgivning, der finder anvendelse på den insolvente deltager;

(19) artikel 9, stk. 2, finder kun anvendelse på et register, en konto eller en værdipapircentral, hvoraf det klart fremgår, at der foreligger ejendomsret til de pågældende værdipapirer eller ret til at få dem udleveret eller overdraget;

(20) artikel 9, stk. 2, skal sikre, at hvis en deltager, medlemsstaternes centralbanker eller den fremtidige europæiske centralbank har en gyldig, reel sikkerhed som fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor registeret, kontoen eller værdipapircentralen er beliggende, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt denne sikkerhed er gyldig, og hvorvidt systemet (og den systemansvarlige) og en hvilken som helst anden person, der direkte eller indirekte gør sine krav gældende gennem systemet, kan kræve fyldestgørelse deri, udelukkende efter denne medlemsstats lovgivning;

(21) artikel 9, stk. 2, må ikke berøre anvendelsen og virkningen af den lovgivning i en medlemsstat, i henhold til hvilken værdipapirerne er udstedt, eller lovgivningen i den medlemsstat, hvor værdipapirerne ellers opbevares (herunder uden begrænsninger lovgivningen om udstedelse af, ejendomsret til eller overdragelse af sådanne værdipapirer eller rettigheder dertil), og må ikke forstås sådan, at der direkte vil kunne kræves fyldestgørelse i enhver sådan sikkerhed, eller at enhver sådan sikkerhed vil kunne anerkendes i en medlemsstat, medmindre det er i overensstemmelse med lovgivningen i den pågældende medlemsstat;

(22) medlemsstaterne bør bestræbe sig på at etablere hensigtsmæssige forbindelser mellem alle værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af dette direktiv, med henblik på størst mulig gennemsigtighed og retssikkerhed i forbindelse med værdipapirtransaktioner;

(23) ovennævnte mål nås bedst ved at vedtage dette direktiv, som ikke går videre, end det er nødvendigt i dette øjemed -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFDELING I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Bestemmelserne i dette direktiv gælder for:

a) systemer som defineret i artikel 2, litra a), der er underlagt lovgivningen i en medlemsstat, og som opererer i en hvilken som helst valuta, i ecu eller i forskellige valutaer, som det pågældende system omregner indbyrdes

b) deltagere i et sådant system

c) sikkerhed, der stilles i forbindelse med:

- deltagelse i et sådant system, eller

- transaktioner foretaget af medlemsstaternes centralbanker i deres egenskab af centralbank.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

a) »system«: et formelt arrangement

- mellem tre eller flere deltagere, hvortil ikke medregnes et eventuelt afregningsfirma, en eventuel central medkontrahent, et eventuelt clearinginstitut eller en eventuel indirekte deltager, med fælles regler og standardiserede ordninger for udførelse af overførselsordrer mellem deltagerne

- som er underlagt lovgivningen i en medlemsstat valgt af deltagerne, idet deltagerne dog kun kan vælge lovgivningen i en medlemsstat, hvor mindst en af dem har sit hovedkontor, og

- som, med forbehold af andre, strengere generelle vilkår, der måtte være fastsat i den nationale lovgivning, er betegnet som et system og anmeldt til Kommissionen af den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, efter at den pågældende medlemsstat har sikret sig, at systemets regler er fyldestgørende.

På de i første afsnit anførte vilkår kan en medlemsstat, når den finder, at den systembetingede risiko berettiger dertil, betegne som et system et formelt arrangement, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer som defineret i litra i), andet led, og som i begrænset omfang udfører ordrer, der vedrører andre finansielle instrumenter.

En medlemsstat kan også i konkrete tilfælde, når den finder, at den systembetingede risiko berettiger dertil, betegne som et system et formelt arrangement mellem to deltagere, hvortil ikke medregnes et eventuelt afregningsfirma, en eventuel central medkontrahent, et eventuelt clearinginstitut eller en eventuel indirekte deltager

b) »institut«:

- et kreditinstitut som defineret i artikel 1, første led, i direktiv 77/780/EØF[5)], herunder de institutter, der er opført på listen i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2

- et investeringsselskab som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 93/22/EØF[6)], bortset fra de institutter, der er opført på listen i nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra a) - k)

- offentlige myndigheder og offentligt garanterede foretagender, eller

- ethvert foretagende, der har sit hovedkontor uden for Fællesskabet, og som varetager samme opgaver som EF-kreditinstitutter eller EF-investeringsselskaber som defineret i første og andet led,

når disse deltager i et system og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af overførselsordrer inden for det pågældende system.

Hvis et system er underlagt tilsyn i overensstemmelse med national lovgivning og kun udfører overførselsordrer som defineret i litra i), andet led, samt betalinger, der følger af sådanne ordrer, kan en medlemsstat bestemme, at foretagender, der deltager i et sådant system og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af overførselsordrer inden for systemet, kan betragtes som institutter, hvis mindst tre deltagere i det pågældende system hører ind under de i første afsnit nævnte kategorier, og hvis den systembetingede risiko berettiger dertil

c) »central medkontrahent«: en enhed, der er mellemled mellem institutterne i et system, og som handler som disse institutters enemedkontrahent med hensyn til deres overførselsordrer

d) »afregningsfirma«: en enhed, som stiller afregningskonti til rådighed for institutter og/eller en central medkontrahent, der deltager i systemer til anvendelse ved afregning af overførselsordrer inden for sådanne systemer, og som eventuelt yder kredit til disse institutter og/eller centrale medkontrahenter i afregningsøjemed

e) »clearinginstitut«: en enhed, der er ansvarlig for beregningen af institutters, en eventuel central medkontrahents og/eller et eventuelt afregningsfirmas nettoposition

f) »deltager«: et institut, en central medkontrahent, et afregningsfirma eller et clearinginstitut.

Systemets regler kan fastsætte, at samme deltager kan handle som central medkontrahent, afregningsfirma eller clearinginstitut eller kan udføre en del af eller alle disse opgaver.

En medlemsstat kan beslutte, at en indirekte deltager ved anvendelsen af dette direktiv kan betragtes som deltager, hvis den systembetingede risiko berettiger dertil, forudsat at den indirekte deltager er kendt af systemet

g) »indirekte deltager«: et kreditinstitut som defineret i litra b), første led, som har indgået en aftale med et institut, der deltager i et system, der udfører overførselsordrer som defineret i litra i), første led, hvorved kreditinstituttet bliver i stand til at sende overførselsordrer gennem systemet

h) »værdipapirer«: alle de instrumenter, der er nævnt i del B i bilaget til direktiv 93/22/EØF

i) »overførselsordre«:

- en instruks fra en deltager om at stille et pengebeløb til rådighed for en modtager ved en postering på et kreditinstituts, en centralbanks eller et afregningsfirmas konto, eller en instruks, som indebærer overtagelse eller indfrielse af en betalingsforpligtelse som defineret i systemets regler, eller

- en instruks fra en deltager om at overføre ejendomsretten eller andre rettigheder til et eller flere værdipapirer ved notering i et register eller på anden vis

j) »insolvensbehandling«: kollektive foranstaltninger i henhold til en medlemsstats eller et tredjelands lovgivning med henblik på likvidation eller sanering af deltageren, når sådanne foranstaltninger indebærer standsning eller begrænsning af overførsler eller betalinger

k) »netting«: omregning til én nettofordring eller én nettoforpligtelse af fordringer og forpligtelser, der følger af overførselsordrer, som en eller flere deltagere udsteder til eller modtager fra en eller flere andre deltagere, med det resultat, at der kun kan gøres en nettofordring eller en nettoforpligtelse gældende

l) »afregningskonto«: en konto i en centralbank, hos et afregningsfirma eller en central medkontrahent, der anvendes til anbringelse af midler og værdipapirer samt til afregning af transaktioner mellem deltagerne i et system

m) »sikkerhed«: alle realiserbare aktiver, der som pant (herunder penge som pant) eller som led i en genkøbsaftale eller lignende aftale eller på anden måde stilles som sikkerhed for rettigheder og forpligtelser, der kan opstå i forbindelse med et system, eller som stilles som sikkerhed for medlemsstaternes centralbanker eller den fremtidige europæiske centralbank.

AFDELING II

NETTING OG OVERFØRSELSORDRER

Artikel 3

1. Overførselsordrer og netting har retsvirkning og er bindende for tredjeparter, selv i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager, såfremt overførselsordrerne var indgået i et system inden tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning, jf. artikel 6, stk. 1.

Hvis overførselsordrer undtagelsesvis indgår i et system efter tidspunktet for indledningen af insolvensbehandlingen og udføres på dagen for indledningen af denne behandling, kan de kun gøres retligt gældende over for og er kun retligt bindende for tredjeparter, hvis afregningsfirmaet, den centrale medkontrahent eller clearinginstituttet efter afregningstidspunktet kan bevise, at de var uvidende om og ikke burde have været vidende om indledningen af insolvensbehandlingen.

2. Ingen lov, forskrift, regel eller praksis med hensyn til omstødelse af kontrakter og transaktioner, som er indgået inden tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning, jf. artikel 6, stk. 1, må medføre tilbageføring af netting.

3. Tidspunktet for, hvornår en overførselsordre er indgået i et system, fastsættes i det pågældende systems regler. Hvis den nationale lovgivning, som systemet er underlagt, indeholder bestemmelser om, hvornår en overførselsordre er indgået, skal det pågældende systems regler være i overensstemmelse med sådanne bestemmelser.

Artikel 4

Medlemsstaterne kan fastsætte, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke må være til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den pågældende deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på dagen for insolvensbehandlingens indledning. Medlemsstaterne kan endvidere fastsætte, at en kreditfacilitet, der er bevilget en sådan deltager i forbindelse med deltagelse i systemet, anvendes til at indfri vedkommendes forpligtelser inden for systemet mod fyldestgørelse i en disponibel, reel sikkerhed.

Artikel 5

En overførselsordre kan ikke tilbagekaldes af en deltager i et system og heller ikke af en tredjepart efter et bestemt tidspunkt, der er fastsat i systemets regler.

AFDELING III

BESTEMMELSER VEDRØRENDE INSOLVENSBEHANDLING

Artikel 6

1. Ved anvendelsen af dette direktiv er tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning det tidspunkt, hvor den kompetente retslige eller administrative myndighed træffer afgørelse herom.

2. Når der er truffet en afgørelse efter stk. 1, meddeler den kompetente retslige eller administrative myndighed straks denne afgørelse til den myndighed, som medlemsstaten har gjort ansvarlig.

3. Den i stk. 2 omhandlede medlemsstat underretter straks de øvrige medlemsstater.

Artikel 7

Insolvensbehandling har ikke tilbagevirkende kraft for de rettigheder og forpligtelser for en deltager, der følger af eller har forbindelse med den pågældendes deltagelse i et system forud for tidspunktet for en sådan behandlings indledning, jf. artikel 6, stk. 1.

Artikel 8

Hvis der indledes insolvensbehandling mod en deltager i et system, skal de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med den pågældendes deltagelse i systemet, fastlægges efter den lovgivning, som systemet er underlagt.

AFDELING IV

BESKYTTELSE AF SIKKERHEDSHAVERENS RETTIGHEDER MOD VIRKNINGERNE AF SIKKERHEDSSTILLERENS INSOLVENS

Artikel 9

1. Den ret til fyldestgørelse i stillet sikkerhed, som tilkommer:

- en deltager, der har fået sikkerheden stillet i forbindelse med et system, og

- medlemsstaternes centralbanker eller den fremtidige europæiske centralbank,

berøres ikke af insolvensbehandling mod den sikkerhedsstillende deltager eller den sikkerhedsstillende medkontrahent for medlemsstaternes centralbanker eller den fremtidige europæiske centralbank. Den stillede sikkerhed kan realiseres med henblik på fyldestgørelse af sådanne rettigheder.

2. Hvis værdipapirer (herunder rettigheder til værdipapirer) stilles som sikkerhed for deltagere og/eller medlemsstaternes centralbanker eller den fremtidige europæiske centralbank, jf. stk. 1, og disses rettigheder med hensyn til de pågældende værdipapirer (eller rettigheder, der tilkommer en forvalter (nominee), mandatar eller tredjemand, der handler på deres vegne) som fastsat i loven er noteret i et register, på en konto eller i en værdipapircentral i en medlemsstat, afgøres sådanne enheders rettigheder som sikkerhedshavere med hensyn til de pågældende værdipapirer efter denne medlemsstats lovgivning.

AFDELING V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 10

Medlemsstaterne angiver, hvilke systemer der skal omfattes af dette direktiv, og anmelder disse til Kommissionen, idet de også meddeler Kommissionen, hvilken myndighed de har gjort ansvarlig, jf. artikel 6, stk. 2.

Systemet skal over for den medlemsstat, hvis lovgivning det er underlagt, angive, hvem deltagerne i systemet er, herunder eventuelle indirekte deltagere, og skal meddele enhver ændring med hensyn til deltagerne.

Foruden den i andet afsnit omhandlede angivelse kan medlemsstaterne bestemme, at der skal føres tilsyn med eller ske godkendelse af systemer, der henhører under deres kompetence.

Enhver, der har en begrundet interesse, kan af et institut forlange at blive informeret om, hvilke systemer det deltager i, samt om de væsentligste bestemmelser, der gælder for disse systemers virkemåde.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 11. december 1999. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. I meddelelsen opstiller medlemsstaterne en oversigt, der viser, hvilke nationale bestemmelser der findes eller indføres i forhold til hver enkelt artikel i dette direktiv.

Artikel 12

Kommissionen forelægger senest tre år efter den i artikel 11, stk. 1, nævnte dato Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af forslag til en revision heraf.

Artikel 13

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 14

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. maj 1998.

På Europa-Parlamentets vegne

J. M. GIL-ROBLES

Formand

På Rådets vegne

G. BROWN

Formand

1) EFT C 207 af 18. 7. 1996, s. 13, og EFT C 259 af 26. 8. 1997, s. 6.
2) Udtalelse afgivet den 21. november 1996.
3) EFT C 56 af 24. 2. 1997, s. 1.
4) Europa-Parlamentets udtalelse af 9. april 1997 (EFT C 132 af 28. 4. 1997, s. 74), Rådets fælles holdning af 13. oktober 1997 (EFT C 375 af 10. 12. 1997, s. 34) og Europa-Parlamentets afgørelse af 29. januar 1998 (EFT C 56 af 23. 2. 1998). Rådets afgørelse af 27. april 1998.
5) Rådets første direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (EFT L 322 af 17. 12. 1977, s. 30). Direktivet er senest ændret ved direktiv 96/13/EF (EFT L 66 af 16. 3. 1996, s. 15).
6) Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer (EFT L 141 af 11. 6. 1993, s. 27). Direktivet er senest ændret ved direktiv 97/9/EF (EFT L 84 af 26. 3. 1997, s. 22).

Bilag 4

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/1148

af 6. juli 2016

om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[1)],

efter den almindelige lovgivningsprocedure[2)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Net- og informationssystemer og net- og informationstjenester spiller en afgørende rolle i samfundet. Det er af afgørende betydning for de økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter og navnlig for et velfungerende indre marked, at de er pålidelige og sikre.

(2) Omfanget, hyppigheden og konsekvenserne af sikkerhedshændelser er tiltagende og udgør en alvorlig trussel for driften af net- og informationssystemer. Disse systemer kan endvidere blive et mål for forsætligt skadelige handlinger, som har til formål at ødelægge eller forstyrre systemernes drift. Sådanne hændelser kan hindre gennemførelsen af økonomiske aktiviteter, medføre betydelige finansielle tab, underminere brugernes tillid og forårsage stor skade på Unionens økonomi.

(3) Net- og informationssystemer og navnlig internettet spiller en væsentlig rolle, når det gælder om at fremme grænseoverskridende bevægelighed for varer, tjenester og personer. På grund af den tværnationale karakter vil betydelige afbrydelser af sådanne systemer, hvad enten de er tilsigtede eller utilsigtede, og uanset hvor de opstår, kunne påvirke de enkelte medlemsstater og Unionen som helhed. Sikkerheden i net- og informationssystemer er derfor afgørende for et velfungerende indre marked.

(4) Med udgangspunkt i de væsentlige fremskridt, der er gjort inden for det europæiske forum af medlemsstater med at fremme drøftelser og udvekslinger om god praksis for politikker, herunder udvikling af principper for et europæisk cyberkrisesamarbejde, bør der oprettes en samarbejdsgruppe bestående af repræsentanter for medlemsstaterne, Kommissionen og Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed (»ENISA«) for at støtte og fremme et strategisk samarbejde mellem medlemsstaterne vedrørende sikkerhed for net- og informationssystemer. Hvis denne gruppe skal være effektiv og inklusiv, er det vigtigt, at alle medlemsstater har et minimum af kapacitet og en strategi, der sikrer et højt sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer på medlemsstaternes område. Dertil kommer, at sikkerhedskrav og underretningspligt bør gælde for operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester for at fremme en risikostyringskultur og sikre underretning om de mest alvorlige hændelser.

(5) Den eksisterende kapacitet er ikke tilstrækkelig til at sikre et højt sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i Unionen. Medlemsstaterne har meget forskellige beredskabsniveauer, hvilket har ført til en usammenhængende tilgang i Unionen som helhed. Dette resulterer i et uensartet beskyttelsesniveau for forbrugere og virksomheder og undergraver det samlede sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i Unionen. Manglende fælles krav til operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester gør det også umuligt at iværksætte en overordnet og effektiv samarbejdsmekanisme på EU-plan. Universiteter og forskningscentre har en afgørende rolle at spille med hensyn til at fremme forskning, udvikling og innovation på disse områder.

(6) En effektiv reaktion på de sikkerhedsproblemer, der opstår i net- og informationssystemer, forudsætter derfor en samlet tilgang på EU-plan med fælles mindstekrav til kapacitetsopbygning og planlægning, udveksling af oplysninger, samarbejde og fælles sikkerhedskrav for operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester. Operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester er dog ikke afskåret fra at indføre strengere sikkerhedsforanstaltninger end dem, der er fastsat i dette direktiv.

(7) For at dække alle relevante hændelser og risici bør dette direktiv både finde anvendelse for operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester. Forpligtelserne for operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester bør dog hverken finde anvendelse for virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF[3)], idet disse er omfattet af de særlige sikkerheds- og integritetskrav, der er fastsat i nævnte direktiv, eller finde anvendelse for tillidstjenesteudbydere, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014[4)], som er underlagt sikkerhedskravene i nævnte forordning.

(8) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at hver medlemsstat kan træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre beskyttelsen af sine væsentlige sikkerhedsinteresser, opretholde den offentlige orden og sikkerhed samt tillade efterforskning, afsløring og retsforfølgelse af strafbare handlinger. I henhold til artikel 346 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) er ingen medlemsstat forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser. I den forbindelse er Rådets afgørelse 2013/488/EU[5)] og hemmeligholdelsesaftaler eller uformelle hemmeligholdelsesaftaler, f.eks. Traffic Light Protocol, af betydning.

(9) Visse sektorer i økonomien er allerede reguleret eller vil fremover blive reguleret af sektorspecifikke EU-retsakter, der indeholder bestemmelser om sikkerheden i net- og informationssystemer. Når de pågældende EU-retsakter indeholder bestemmelser om indførelse af krav vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer eller underretninger om hændelser, bør disse bestemmelser anvendes, hvis de indeholder krav, der i praksis mindst svarer til forpligtelserne i dette direktiv. Medlemsstaterne bør i så fald anvende bestemmelserne i sådanne sektorspecifikke EU-retsakter, herunder bestemmelser, der vedrører jurisdiktion, og bør ikke gennemføre identifikationsprocessen for operatører af væsentlige tjenester som defineret i dette direktiv. I den forbindelse bør medlemsstaterne sende Kommissionen oplysninger om anvendelsen af sådanne lex specialis-bestemmelser. Når det skal fastlægges, om de krav til sikkerheden i net- og informationssystemer og underretninger om hændelser, der er indeholdt i sektorspecifikke EU-retsakter, svarer til bestemmelserne i dette direktiv, bør der kun tages hensyn til bestemmelserne i relevante EU-retsakter og deres anvendelse i medlemsstaterne.

(10) I søfartssektoren dækker sikkerhedskrav for rederier, skibe, havnefaciliteter, havne og skibstrafiktjenester i medfør af EU-retsakter alle operationer, herunder radio- og telekommunikationssystemer, computersystemer og -net. En del af de obligatoriske procedurer, der skal følges, omfatter underretning om alle hændelser og bør derfor betragtes som lex specialis, såfremt disse krav mindst svarer til de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv.

(11) Når medlemsstaterne identificerer operatører i søfartssektoren, bør de tage hensyn til eksisterende og fremtidige internationale kodekser og vejledninger udarbejdet af navnlig Den Internationale Søfartsorganisation for at give de enkelte maritime operatører en sammenhængende tilgang.

(12) Regulering og tilsyn i banksektoren og sektoren for finansielle markedsinfrastrukturer er stærkt harmoniseret på EU-plan under anvendelse af primær og sekundær EU-ret og standarder, der er udviklet i samarbejde med de europæiske tilsynsmyndigheder. Inden for bankunionen er anvendelsen af og tilsynet med disse krav sikret af den fælles tilsynsmekanisme. For medlemsstater, der ikke deltager i bankunionen, sikres dette af de relevante banktilsynsmyndigheder i medlemsstaterne. På andre områder af reguleringen af den finansielle sektor sikrer Det Europæiske Finanstilsynssystem også en høj grad af sammenfald mellem og ensartethed i tilsynspraksis. Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed fører også direkte tilsyn med visse enheder, nemlig kreditvurderingsbureauer og transaktionsregistre.

(13) Operationel risiko er en afgørende del af tilsynsmæssig regulering og tilsyn inden for banksektoren og sektoren for finansielle markedsinfrastrukturer. Den omfatter alle operationer, herunder net- og informationssystemers sikkerhed, robusthed og integritet. Kravene vedrørende disse systemer, som ofte overstiger de krav, der er fastsat i dette direktiv, er fastsat i en række EU-retsakter, herunder regler om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, der indeholder krav vedrørende operationel risiko, regler om markeder for finansielle instrumenter, der indeholder krav vedrørende risikovurdering for investeringsselskaber og for regulerede markeder, regler om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, der indeholder krav vedrørende operationel risiko for centrale modparter og transaktionsregistre, og regler om forbedring af værdipapirafviklingen i Unionen og om værdipapircentraler, der indeholder krav vedrørende operationel risiko. Desuden indgår krav om underretning om hændelser i normal tilsynspraksis i den finansielle sektor og findes ofte i tilsynsmanualer. Medlemsstaterne bør tage hensyn til disse regler og krav ved anvendelse af lex specialis.

(14) Som Den Europæiske Centralbank bemærker i sin udtalelse af 25. juli 2014[6)], berører dette direktiv ikke regimet i henhold til EU-retten for Eurosystemets overvågning af betalings- og afviklingssystemer. Det vil være passende, hvis de myndigheder, der er ansvarlige for den pågældende overvågning, udveksler erfaringer om forhold vedrørende sikkerhed i net- og informationssystemer med de kompetente myndigheder efter dette direktiv. Det samme hensyn gælder medlemmer uden for euroområdet af Det Europæiske System af Centralbanker, der foretager en sådan overvågning af betalings- og afviklingssystemer på grundlag af nationale love og bestemmelser.

(15) En onlinemarkedsplads giver forbrugere og erhvervsdrivende mulighed for at indgå aftaler om køb eller tjenester online med erhvervsdrivende, og den er det endelige bestemmelsessted for indgåelse af sådanne kontrakter. Den bør ikke omfatte onlinetjenester, der kun tjener til at formidle tredjepartstjenester, hvor en kontrakt kan indgås i sidste ende. Den bør derfor ikke omfatte onlinetjenester, der sammenligner prisen på bestemte varer eller tjenester fra forskellige erhvervsdrivende og derefter omdirigerer brugeren til den foretrukne erhvervsdrivende for at købe produktet. Computing-tjenester leveret af onlinemarkeds-

pladsen kan omfatte behandling af transaktioner, aggregering af data eller analyse af brugere. App-butikker, der fungerer som onlineforretninger med henblik på digital distribution af applikationer eller softwareprogrammer fra tredjemand, anses som værende en form for onlinemarkedsplads.

(16) En onlinesøgemaskine gør det principielt muligt for brugeren at foretage søgninger på alle websteder på grundlag af en forespørgsel om et hvilket som helst emne. Søgningen kan alternativt være fokuseret på websteder på et bestemt sprog. Definitionen af en onlinesøgemaskine, der er omhandlet i dette direktiv, bør ikke dække søgefunktioner, der er begrænset til indholdet af et særligt websted, uanset om søgefunktionen er fra en ekstern søgemaskine. Den bør heller ikke omfatte onlinetjenester, der sammenligner prisen på bestemte varer eller tjenester fra forskellige erhvervsdrivende og derefter omdirigerer brugeren til den foretrukne erhvervsdrivende for at købe produktet.

(17) Cloud computing-tjenester omfatter en lang række aktiviteter, der kan leveres i henhold til forskellige modeller. Med henblik på dette direktiv dækker udtrykket »cloud computing-tjenester« tjenester, som muliggør adgang til en skalerbar og elastisk pulje af delbare IT-ressourcer. Disse IT-ressourcer omfatter ressourcer som f.eks. netværk, servere eller anden infrastruktur, lagring, applikationer og tjenester. Udtrykket »skalerbar« henviser til IT-ressourcer, som kan tildeles fleksibelt af udbyderen af cloud computing-tjenester uanset ressourcernes geografiske placering med henblik på at håndtere udsving i efterspørgslen. Udtrykket »elastisk pulje« bruges til at beskrive de IT-ressourcer, der tilvejebringes og stilles til rådighed alt efter efterspørgslen for hurtigt at øge eller mindske de tilgængelige ressourcer alt efter arbejdsbyrden. Udtrykket »delbar« bruges til at beskrive de IT-ressourcer, der leveres til flere brugere, som deler en fælles adgang til tjenesten, men hvor databehandlingen foretages særskilt for hver bruger, selv om tjenesten leveres fra samme elektroniske udstyr.

(18) Et internetudvekslingspunkt (IXP) har som funktion at sammenkoble net. Et IXP giver ikke netadgang og fungerer ikke som transitleverandør eller -operatør. Et IXP leverer heller ikke andre tjenester, som ikke er forbundet med samtrafik, selv om dette ikke forhindrer en IXP-operatør i at levere ikkeforbundne tjenester. Formålet med et IXP er at sammenkoble net, som er teknisk og organisatorisk adskilte. Udtrykket »autonomt system« bruges til at beskrive et teknisk selvstændigt net.

(19) Medlemsstaterne bør være ansvarlige for at fastlægge, hvilke enheder der opfylder kriterierne i definitionen af operatør af væsentlige tjenester. For at sikre en ensartet tilgang bør definitionen af operatør af væsentlige tjenester anvendes konsekvent i alle medlemsstater. Til dette formål fastlægger direktivet bestemmelser om vurderingen af enheder, der er aktive i særlige sektorer og delsektorer, opstilling af en liste over væsentlige tjenester, overvejelse af en fælles liste over tværsektorielle forhold for at fastslå, hvorvidt en potentiel hændelse ville have en væsentlig forstyrrende virkning, en høringsproces med inddragelse af relevante medlemsstater i tilfælde af enheder, der leverer tjenester i mere end én medlemsstat, og støtte af samarbejdsgruppen i identifikationsprocessen. For at sikre, at eventuelle ændringer på markedet afspejles korrekt, bør listen over identificerede operatører løbende tages op til revision i medlemsstaterne og om nødvendigt ajourføres. Endelig bør medlemsstaterne give Kommissionen de fornødne oplysninger for at vurdere, i hvilket omfang denne fælles fremgangsmåde har givet mulighed for en konsekvent anvendelse af definitionen i medlemsstaterne.

(20) I forbindelse med identificering af operatører af væsentlige tjenester bør medlemsstaterne vurdere, i det mindste for hver delsektor, der er omhandlet i dette direktiv, hvilke tjenester der skal anses for at være væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige og økonomiske aktiviteter, og om de enheder, der er opført på listen over de sektorer og delsektorer, der er omhandlet i dette direktiv, og som leverer

disse tjenester, opfylder kriterierne for identificering af operatører. Ved vurderingen af, om en enhed leverer en tjeneste, der er væsentlig for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, er det tilstrækkeligt at undersøge, om denne enhed yder en tjeneste, der er opført på listen over væsentlige tjenester. Det bør desuden påvises, at leveringen af væsentlige tjenester afhænger af net- og informationssystemer. Endelig skal medlemsstaterne ved vurderingen af, om en hændelse vil have en væsentlig forstyrrende virkning på leveringen af tjenesten, tage hensyn til en række tværsektorielle forhold samt, hvis det er relevant, sektorspecifikke forhold.

(21) Med henblik på at identificere operatører af væsentlige tjenester forstås ved etablering i en medlemsstat en effektiv og reel udøvelse af aktiviteter gennem stabile ordninger. De pågældende ordningers retlige form, hvad enten det er gennem en filial eller et datterselskab med status af juridisk person, har ikke afgørende betydning i denne forbindelse.

(22) Det er muligt, at enheder, der opererer i de sektorer og delsektorer, der er omhandlet i dette direktiv, både leverer væsentlige og ikkevæsentlige tjenester. Inden for luftfartssektoren leverer lufthavne eksempelvis tjenester, der af en medlemsstat kan betragtes som værende væsentlige, f.eks. forvaltning af start- og landingsbaner, men også en række tjenester, der kan betragtes som ikkevæsentlige, f.eks. tilvejebringelse af butiksområder. Operatører af væsentlige tjenester bør kun være omfattet af de særlige sikkerhedskrav, når det gælder tjenester, der betragtes som værende væsentlige. Med henblik på identificering af operatører bør medlemsstaterne derfor opstille en liste over de tjenester, der betragtes som væsentlige.

(23) Listen over tjenester bør indeholde alle tjenester på en given medlemsstats område, der opfylder kravene i dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne supplere den eksisterende liste ved at tilføje nye tjenester. Listen over tjenester bør tjene som referencepunkt for medlemsstaterne med henblik på identificering af operatører af væsentlige tjenester. Listens formål er at identificere de typer af væsentlige tjenester, der findes i en given sektor omhandlet i dette direktiv, så de kan holdes adskilt fra ikkevæsentlige aktiviteter, for hvilke en enhed, der er aktiv i en given sektor, kan være ansvarlig. Listen over tjenester, der fastlægges af hver medlemsstat, vil kunne tjene som et yderligere input i vurderingen af den lovgivningsmæssige praksis i hver medlemsstat, så der kan sikres en overordnet sammenhæng i identifikationsprocessen blandt medlemsstaterne.

(24) Når en enhed leverer en væsentlig tjeneste i to eller flere medlemsstater, bør disse medlemsstater med henblik på identifikationsprocessen deltage i bilaterale eller multilaterale drøftelser med hinanden. Denne høringsproces skal hjælpe dem med at vurdere operatørens kritiske karakter med hensyn til grænseoverskridende konsekvenser, hvilket giver hver af de involverede medlemsstater mulighed for at fremlægge deres synspunkter om de risici, der er forbundet med de leverede tjenester. De berørte medlemsstater bør tage hensyn til hinandens synspunkter i denne proces og bør kunne anmode om samarbejdsgruppens bistand i denne henseende.

(25) Som følge af identifikationsprocessen bør medlemsstaterne vedtage nationale foranstaltninger til at afgøre, hvilke enheder der er underkastet forpligtelser vedrørende sikkerhed i net- og informationssystemer. Dette resultat kan opnås ved at udarbejde en liste over alle operatører af væsentlige tjenester eller vedtage nationale foranstaltninger, herunder objektive målbare kriterier, som f.eks. operatørens produktion eller antallet af brugere, hvilket gør det muligt at fastslå, hvilke enheder der er underlagt forpligtelser vedrørende sikkerhed i net- og informationssystemer. De nationale foranstaltninger, hvad enten de allerede eksisterer eller vedtages i forbindelse med dette direktiv, bør omfatte alle retlige

foranstaltninger, administrative foranstaltninger og politikker, der gør det muligt at identificere operatører af væsentlige tjenester i medfør af dette direktiv.

(26) For at give en indikation af, hvor væsentlige de identificerede operatører af væsentlige tjenester er i forhold til den pågældende sektor, bør medlemsstaterne tage hensyn til antallet og størrelsen af disse operatører, f.eks. med hensyn til markedsandel, eller den producerede eller transporterede kvantitet, uden at være forpligtet til at videregive oplysninger, som ville afsløre, hvilke operatører der er blevet identificeret.

(27) For at afgøre, hvorvidt en hændelse ville have en væsentlig forstyrrende virkning for levering af en væsentlig tjeneste, bør medlemsstaterne tage hensyn til en række forskellige faktorer, som f.eks. det antal brugere, der er afhængige af denne tjeneste til private eller erhvervsmæssige formål. Brugen af denne tjeneste kan ske direkte, indirekte eller ved formidling. Ved vurderingen af, hvilke konsekvenser en hændelse kunne have rent omfangs- og varighedsmæssigt på økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter eller den offentlige sikkerhed, bør medlemsstaterne ligeledes undersøge, hvor lang tid der skønnes at ville gå, før diskontinuiteten ville begynde at have negative konsekvenser.

(28) Med henblik på at fastslå, hvorvidt en hændelse ville have en væsentlig forstyrrende virkning på leveringen af en væsentlig tjeneste, bør medlemsstaterne i tillæg til tværsektorielle forhold også tage højde for sektorspecifikke forhold. Med hensyn til energileverandører kan sådanne forhold f.eks. omfatte omfanget eller andelen af elektricitet, der er produceret på nationalt plan; for olieleverandører mængden pr. dag; for lufttransport, herunder lufthavne og luftfartsselskaber, jernbanetransport og søhavne, den nationale andel af trafikmængden og antallet af passagerer eller fragtoperationer årligt; for banker eller finansielle markedsinfrastrukturer deres systemiske betydning baseret på de samlede aktiver eller de samlede aktiver i forhold til BNP; for sundhedssektoren antallet af patienter under tjenesteyderens pleje pr. år; for vandproduktion, -behandling og -forsyning mængden og antallet samt typerne af brugere, der forsynes, herunder for eksempel hospitaler, organisationer for offentlige tjenester eller enkeltpersoner, og om der findes alternative vandkilder til dækning af samme geografiske område.

(29) Hver medlemsstat bør have en national strategi for sikkerheden i net- og informationssystemer, der fastlægger, hvilke strategiske mål og konkrete politiktiltag der skal gennemføres for at nå og bibeholde et højt sikkerhedsniveau i net- og informationssystemer.

(30) I betragtning af forskellene mellem nationale forvaltningsstrukturer og med henblik på at sikre allerede eksisterende sektorforanstaltninger eller Unionens tilsyns- og kontrolorganer og undgå overlapninger bør medlemsstaterne kunne udpege mere end én national kompetent myndighed med ansvar for udførelsen af de opgaver, som er knyttet til sikkerheden i net- og informationssystemer hos operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester i henhold til dette direktiv.

(31) For at fremme grænseoverskridende samarbejde og kommunikation og for at sikre en effektiv gennemførelse af dette direktiv er det nødvendigt, at hver medlemsstat, uden at det berører sektorspecifikke kontrolordninger, udpeger ét nationalt centralt kontaktpunkt med ansvar for at koordinere spørgsmål vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer samt grænseoverskridende samarbejde på EU-plan. Kompetente myndigheder og centrale kontaktpunkter bør have tilstrækkelige tekniske, finansielle og menneskelige ressourcer til at sikre, at de på en effektiv måde kan udføre de opgaver, som de pålægges, og dermed opfylde målene i dette direktiv. Da dette direktiv har til formål at forbedre det indre markeds

funktion ved at skabe tryghed og tillid, er medlemsstaterne nødt til at kunne samarbejde effektivt med de økonomiske aktører og struktureres i overensstemmelse hermed.

(32) Kompetente myndigheder eller enheder, der håndterer IT-sikkerhedshændelser (CSIRT'er), bør modtage underretninger om hændelser. De centrale kontaktpunkter bør ikke direkte modtage nogen underretninger om hændelser, medmindre de også handler som en kompetent myndighed eller som en CSIRT. En kompetent myndighed eller en CSIRT bør imidlertid kunne give det centrale kontaktpunkt til opgave at fremsende underretninger om hændelser til de centrale kontaktpunkter i andre berørte medlemsstater.

(33) For at sikre en effektiv tilvejebringelse af oplysninger til medlemsstaten og Kommissionen bør den sammenfattende rapport forelægges af det centrale kontaktpunkt for samarbejdsgruppen, og den bør anonymiseres for at sikre, at underretningerne og identiteten af operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester forbliver fortrolige, eftersom oplysninger om de underrettende enheders identitet ikke er påkrævet for udvekslingen af bedste praksis i samarbejdsgruppen. Den sammenfattende rapport bør indeholde oplysninger om antallet af modtagne underretninger og karakteren af de underrettede hændelser, f.eks. typerne af brud på sikkerheden, deres alvorlighed eller deres varighed.

(34) Medlemsstaterne bør være udstyret med både tilstrækkelig teknisk og organisatorisk kapacitet, til at forebygge, detektere, reagere på og afhjælpe hændelser og risici i net- og informationssystemer. Alle medlemsstater bør derfor sikre sig, at de har velfungerende CSIRT'er, også kendt som IT-beredskabsenheder (»CERT'er«), som opfylder de væsentlige krav for at sikre en effektiv og kompatibel kapacitet til at reagere på hændelser og risici og sikre et effektivt samarbejde på EU-plan. For at alle typer af operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester kan få gavn af disse kapaciteter og dette samarbejde, bør medlemsstaterne sikre, at alle typer er omfattet af en udpeget CSIRT. I betragtning af betydningen af internationalt samarbejde om cybersikkerhed bør CSIRT'er kunne deltage i internationale samarbejdsnetværk i tillæg til de CSIRT-netværk, der er oprettet ved dette direktiv.

(35) Da de fleste net- og informationssystemer er privatejede, er samarbejde mellem den offentlige og private sektor afgørende. Operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester bør tilskyndes til at benytte deres egne uformelle samarbejdsmekanismer for at sikre sikkerheden i net- og informationssystemer. Samarbejdsgruppen bør, hvis det er relevant, kunne indbyde relevante interessenter til drøftelser. For effektivt at fremme udvekslingen af oplysninger og bedste praksis er det afgørende at sikre, at operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester, som deltager i en sådan udveksling, ikke stilles dårligere som følge af deres samarbejde.

(36) ENISA bør bistå medlemsstaterne og Kommissionen med ekspertise og rådgivning og ved at lette udveksling af bedste praksis. Især ved anvendelsen af dette direktiv bør Kommissionen, og medlemsstaterne bør kunne, rådføre sig med ENISA. Med sigte på opbygning af kapacitet og viden blandt medlemsstaterne bør samarbejdsgruppen også fungere som et redskab til udveksling af bedste praksis og drøftelse af medlemsstaternes kapaciteter og beredskab, og den bør på frivillig basis bistå medlemmerne med evaluering af nationale strategier for sikkerheden i net- og informationssystemer, arbejde med kapacitetsopbygning og evaluering af øvelser vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer.

(37) Medlemsstaterne bør, hvis det er relevant, kunne benytte eller tilpasse eksisterende organisationsstrukturer eller -strategier, når de anvender dette direktiv.

(38) Samarbejdsgruppens og ENISA's respektive opgaver er indbyrdes afhængige og supplerer hinanden. Generelt bør ENISA bistå samarbejdsgruppen med udførelsen af dens opgaver i overensstemmelse med målet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 526/2013[7)], nemlig ved at bistå Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og medlemsstaterne med at gennemføre de politikker, der er nødvendige for at opfylde de retlige og reguleringsmæssige krav vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer i henhold til eksisterende og fremtidige EU-retsakter. ENISA bør navnlig yde bistand på de områder, der svarer til dets egne opgaver, jf. forordning (EU) nr. 526/2013, nemlig at analysere sikkerhedsstrategier for net- og informationssystemer, støtte tilrettelæggelsen og gennemførelsen af EU-øvelser vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer og udveksle oplysninger og bedste praksis for bevidstgørelse og uddannelse. ENISA bør også deltage i udarbejdelsen af retningslinjer for sektorspecifikke kriterier for fastlæggelse af omfanget af en hændelses konsekvenser.

(39) For at fremme forbedret sikkerhed i net- og informationssystemer bør samarbejdsgruppen, hvis det er relevant, samarbejde med relevante EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer med henblik på at udveksle knowhow og bedste praksis og yde rådgivning om sikkerhedsaspekter i net- og informationssystemer, der kan have konsekvenser for deres arbejde, samtidig med at den respekterer gældende ordninger for udveksling af fortrolige oplysninger. I samarbejdet med retshåndhævende myndigheder vedrørende sikkerhedsaspekter i net- og informationssystemer, der kan have konsekvenser for disse myndigheders arbejde, bør samarbejdsgruppen respektere eksisterende informationskanaler og etablerede net.

(40) Oplysninger om hændelser er stadig mere værdifulde for den brede offentlighed og virksomheder, navnlig små og mellemstore virksomheder. I nogle tilfælde er der allerede adgang til disse oplysninger via websteder på nationalt plan på et bestemt lands sprog og med fokus på hændelser og begivenheder, der har en national dimension. Da virksomhederne i stigende grad opererer på tværs af grænserne, og borgerne benytter onlinetjenester, bør oplysninger om hændelser gives i sammenfattet form på EU-plan. CSIRT-netværkets sekretariat tilskyndes til at oprette et websted eller vedligeholde en særlig side på et eksisterende websted, hvor generelle oplysninger om større hændelser, som har fundet sted i hele Unionen, stilles til rådighed for den brede offentlighed med særlig fokus på virksomhedernes interesser og behov. CSIRT'er, der deltager i CSIRT-netværket, tilskyndes til på frivillig basis at levere de oplysninger, der skal offentliggøres på det nævnte websted, uden at der medtages fortrolige eller følsomme oplysninger.

(41) Hvis oplysningerne betragtes som værende fortrolige i overensstemmelse med EU-regler og nationale regler om forretningshemmeligheder, bør denne fortrolighed sikres under udførelsen af aktiviteterne og opfyldelsen af målene i dette direktiv.

(42) Øvelser, der simulerer hændelsesscenarier i realtid, er afgørende for testningen af medlemsstaternes beredskab og samarbejde vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer. Øvelsesforløbet Cyber Europe, som ENISA koordinerer med medlemsstaternes deltagelse, er et nyttigt redskab til testning og udarbejdelse af anbefalinger til, hvordan håndteringen af hændelser på EU-plan bør forbedres over tid. Eftersom medlemsstaterne ikke for øjeblikket er forpligtet til hverken at planlægge eller deltage i øvelser, bør oprettelsen af CSIRT-netværket i henhold til dette direktiv give dem mulighed for at deltage i øvelser på grundlag af præcis planlægning og strategiske valg. Den samarbejdsgruppe, der er nedsat i henhold til dette direktiv, bør drøfte de strategiske beslutninger vedrørende øvelser, navnlig, men ikke udelukkende, med hensyn til øvelsernes hyppighed og udformningen af scenarierne. ENISA bør i overensstemmelse med sit mandat støtte tilrettelæggelsen og gennemførelsen af EU-dækkende øvelser ved at bistå samarbejdsgruppen og CSIRT-netværket med ekspertise og rådgivning.

(43) I betragtning af den globale karakter af sikkerhedsproblemer, der påvirker net- og informationssystemer, er der behov for et tættere internationalt samarbejde om at forbedre sikkerhedsstandarderne og informationsudvekslingen og for at fremme en fælles samlet tilgang til sikkerhedsspørgsmål.

(44) Ansvaret for at sikre sikkerheden i net- og informationssystemer ligger i vid udstrækning hos operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester. En risikostyringskultur med risikovurdering og gennemførelse af sikkerhedsforanstaltninger, som står i forhold til risiciene, bør fremmes og udvikles gennem passende forskriftsmæssige krav og en frivillig indsats fra erhvervslivets side. Etablering af pålidelige lige vilkår er også afgørende for, at samarbejdsgruppen og CSIRT-netværket er velfungerende, så man sikrer et effektivt samarbejde fra alle medlemsstater.

(45) Dette direktiv finder kun anvendelse på de offentlige myndigheder, der er identificeret som operatører af væsentlige tjenester. Det er derfor medlemsstaternes ansvar at sikre sikkerheden i net- og informationssystemer tilhørende offentlige myndigheder, som ikke henhører under dette direktivs anvendelsesområde.

(46) Risikostyringsforanstaltninger omfatter foranstaltninger til at identificere alle risici for hændelser, forebygge, detektere og håndtere hændelser og begrænse deres konsekvenser. Sikkerheden i net- og informationssystemer omfatter lagrede, overførte og behandlede datas sikkerhed.

(47) Kompetente myndigheder bør fortsat have mulighed for at vedtage nationale retningslinjer om de omstændigheder, hvorunder operatører af væsentlige tjenester har pligt til at underrette om hændelser.

(48) Mange virksomheder i Unionen er afhængige af udbydere af digitale tjenester til levering af deres tjenester. Da nogle digitale tjenester kan være en vigtig ressource for deres brugere, herunder operatører af væsentlige tjenester, og brugerne af den grund måske ikke altid har nogen alternativer, bør dette direktiv også finde anvendelse på udbydere af denne type tjenester. Sikkerheden og kontinuiteten i samt pålideligheden af denne type digitale tjenester, der er omhandlet i dette direktiv, er for mange virksomheder afgørende for, at de fungerer godt. En afbrydelse af en sådan digital tjeneste kunne forhindre levering af andre tjenester, der er afhængige af den, og kunne dermed få konsekvenser for økonomiske og samfundsmæssige nøgleaktiviteter i Unionen. Sådanne digitale tjenester kan derfor have afgørende betydning for, at virksomheder, der er afhængige af dem, fungerer godt, og for, at disse virksomheder kan deltage i det indre marked og i grænseoverskridende handel i hele Unionen. De nævnte udbydere af digitale tjenester, der er omfattet af dette direktiv, er de udbydere, der anses for at tilbyde digitale tjenester, som mange virksomheder i Unionen i stigende grad er afhængige af.

(49) Udbydere af digitale tjenester bør sikre et sikkerhedsniveau, der afspejler graden af den risiko, som de digitale tjenester, de leverer, udsættes for, i betragtning af den betydning, deres tjenester har for aktiviteter, der udføres af andre virksomheder i Unionen. I praksis vil graden af risiko for operatører af væsentlige tjenester, som ofte er af væsentlig betydning for opretholdelsen af vigtige økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter, være højere end for udbydere af digitale tjenester. Derfor bør sikkerhedskravene for udbydere af digitale tjenester være mere moderate. Udbydere af digitale tjenester bør fortsat kunne træffe de foranstaltninger, som de mener er passende for at styre de risici, som sikkerheden i deres net- og informationssystemer udsættes for. Udbydere af digitale tjenester bør som følge af deres grænseoverskridende karakter omfattes af en mere harmoniseret tilgang på EU-plan. Gennemførelsesretsakter bør lette specificeringen og gennemførelsen af sådanne foranstaltninger.

(50) Selv om hardwarefabrikanter og softwareudviklere hverken er operatører af væsentlige tjenester eller udbydere af digitale tjenester, forbedrer deres produkter sikkerheden i net- og informationssystemer. De spiller derfor en vigtig rolle for, at operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester kan sikre deres net- og informationssystemer. Sådanne hardware- og softwareprodukter er allerede underlagt gældende regler om produktansvar.

(51) Tekniske og organisatoriske foranstaltninger, der pålægges operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester, bør ikke kræve, at et bestemt kommercielt informations- og kommunikationsteknologiprodukt skal konstrueres, udvikles eller fremstilles på en bestemt måde.

(52) Operatørerne af væsentlige tjenester og udbyderne af digitale tjenester bør sikre beskyttelsen af de net- og informationssystemer, de anvender. Det er hovedsageligt private net- og informationssystemer, hvor administrationen varetages af deres eget IT-personale, eller hvor sikkerhedsopgaverne er outsourcet. Sikkerhedskravene og underretningspligten bør gælde for de relevante operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester, uanset om de selv står for vedligeholdelsen af deres net- og informationssystemer eller outsourcer denne opgave.

(53) Med sigte på at undgå, at operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester pålægges en uforholdsmæssig stor finansiel og administrativ byrde, bør kravene stå i et rimeligt forhold til den risiko, der er forbundet med det pågældende net- og informationssystem, under hensyntagen til sådanne foranstaltningers aktuelle stade. For så vidt angår udbydere af digitale tjenester, bør disse krav ikke gælde for mikrovirksomheder og små virksomheder.

(54) Når offentlige myndigheder i medlemsstaterne anvender tjenester, der tilbydes af udbydere af digitale tjenester, navnlig cloud computing-tjenester, vil de måske ønske at stille krav til udbyderne af disse tjenester om flere sikkerhedsforanstaltninger end dem, som udbydere af digitale tjenester normalt tilbyder i overensstemmelse med kravene i dette direktiv. De bør kunne gøre dette ved hjælp af kontraktlige forpligtelser.

(55) Definitionerne af onlinemarkedsplads, onlinesøgemaskiner og cloud computing-tjenester i dette direktiv er specifikke for dette direktiv og berører ikke andre instrumenter.

(56) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at vedtage nationale foranstaltninger, der forpligter offentligretlige organer til at sikre særlige sikkerhedskrav, når de indgår aftaler om cloud computing-tjenester. Sådanne nationale foranstaltninger bør finde anvendelse på den pågældende offentlige myndighed og ikke udbyderen af cloud computing-tjenester.

(57) I betragtning af de grundlæggende forskelle mellem operatører af væsentlige tjenester, navnlig deres direkte forbindelse til fysisk infrastruktur, og udbydere af digitale tjenester, navnlig deres grænseoverskridende karakter, bør dette direktiv benytte en differentieret tilgang med hensyn til harmoniseringsniveauet i forbindelse med disse to grupper af enheder. For operatører af væsentlige tjenester bør medlemsstaterne kunne identificere de relevante operatører og indføre strengere krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør ikke identificere udbydere af digitale tjenester, eftersom dette direktiv bør gælde for alle udbydere af digitale tjenester inden for dets anvendelsesområde. Desuden bør dette direktiv og de gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold hertil, sikre et højt harmoniseringsniveau for udbydere af digitale tjenester med hensyn til sikkerhedskrav og underretningspligt. Dette bør sætte

udbyderne af digitale tjenester i stand til at blive behandlet på en ensartet måde i hele Unionen og på en måde, der står i rimeligt forhold til deres karakter og graden af den risiko, de kunne blive udsat for.

(58) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at indføre sikkerhedskrav og underretningspligt for enheder, der ikke er udbydere af digitale tjenester inden for rammerne af dette direktiv, idet dette ikke berører medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten.

(59) De kompetente myndigheder bør tage behørigt hensyn til nødvendigheden af at bevare uformelle og pålidelige kanaler til informationsudveksling. Ved offentliggørelse af hændelser, der underrettes til de kompetente myndigheder, bør der foretages en nøje afvejning af offentlighedens interesse i at blive informeret om trusler i forhold til mulig imageskade og kommerciel skade for de operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester, der underretter om hændelser. Ved gennemførelsen af underretningspligten bør de kompetente myndigheder og CSIRT'erne være særlig opmærksomme på behovet for at holde oplysninger om produkters sårbarhed strengt fortrolige, indtil der udsendes passende sikkerhedsopdateringer.

(60) Udbydere af digitale tjenester bør underkastes et lempeligere og reaktivt efterfølgende tilsyn under hensyn til arten af deres tjenester og operationer. Den berørte kompetente myndighed bør derfor kun skride til handling, når den har fået dokumentation (f.eks. fra udbyderen af digitale tjenester selv, fra en anden kompetent myndighed, herunder en kompetent myndighed i en anden medlemsstat, eller fra brugeren af tjenesten) for, at en udbyder af digitale tjenester ikke overholder kravene i dette direktiv, navnlig efter at der er sket en hændelse. Den kompetente myndighed bør således ikke have en generel forpligtelse til at føre tilsyn med udbydere af digitale tjenester.

(61) De kompetente myndigheder bør have de nødvendige midler til at udføre deres opgaver, herunder beføjelser til at indhente tilstrækkelige oplysninger til, at de kan vurdere sikkerhedsniveauet i net- og informationssystemer.

(62) Hændelser kan være resultatet af kriminelle aktiviteter, og forebyggelse, efterforskning og retsforfølgelse heraf støttes ved koordinering og samarbejde mellem operatører af væsentlige tjenester, udbydere af digitale tjenester, kompetente myndigheder og retshåndhævende myndigheder. Hvis der er mistanke om, at en hændelse er forbundet med alvorlige kriminelle aktiviteter i henhold til EU-retten eller national ret, bør medlemsstaterne tilskynde operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester til at underrette om hændelser af formodet alvorlig kriminel karakter til de relevante retshåndhævende myndigheder. Hvis det er relevant, er det ønskværdigt, at koordineringen mellem forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder og retshåndhævende myndigheder lettes af det Europæiske Center til Bekæmpelse af IT-Kriminalitet (EC3) og ENISA.

(63) Personoplysninger er i mange tilfælde kompromitteret som følge af hændelser. De kompetente myndigheder og databeskyttelsesmyndighederne bør i denne forbindelse samarbejde og udveksle oplysninger om alle relevante spørgsmål for at håndtere alle brud på persondatasikkerheden som følge af hændelser.

(64) Jurisdiktion, for så vidt angår udbydere af digitale tjenester, bør tildeles den medlemsstat, hvor den pågældende udbyder af digitale tjenester har sit hjemsted i Unionen, hvilket i princippet svarer til det sted, hvor udbyderen har sit hovedkontor i Unionen. Ved hjemsted forstås en effektiv og reel udøvelse af aktivitet gennem stabile ordninger. De pågældende ordningers retlige form, hvad enten det

er en filial eller et datterselskab med status af juridisk person, har ikke afgørende betydning i denne forbindelse. Dette kriterium bør ikke afhænge af, hvorvidt net- og informationssystemerne fysisk befinder sig på et givent sted; tilstedeværelsen og anvendelsen af sådanne systemer udgør ikke i sig selv et sådant hjemsted og er derfor ikke et kriterium for fastlæggelse af hjemstedet.

(65) En udbyder af digitale tjenester, som ikke er etableret i Unionen, men tilbyder tjenester i Unionen, bør udpege en repræsentant. Med henblik på at afgøre, om en sådan udbyder af digitale tjenester tilbyder tjenester i Unionen, bør det fastslås, om det er åbenbart, at udbyderen af digitale tjenester påtænker at tilbyde tjenester til personer i en eller flere medlemsstater. Alene det forhold, at der i Unionen er adgang til udbyderen af digitale tjenesters eller en mellemmands websted eller til en e-mailadresse og andre kontaktoplysninger eller at der anvendes et sprog, som almindeligvis anvendes i det tredjeland, hvor udbyderen af digitale tjenester er etableret, er utilstrækkeligt til at fastslå en sådan hensigt. Imidlertid kan faktorer såsom anvendelse af et sprog eller en valuta, der almindeligvis anvendes i en eller flere medlemsstater med mulighed for at bestille tjenester på det pågældende sprog, eller omtale af kunder eller brugere, der er i Unionen, gøre det åbenbart, at udbyderen af digitale tjenester påtænker at tilbyde tjenester i Unionen. Repræsentanten bør handle på vegne af udbyderen af digitale tjenester, og kompetente myndigheder eller CSIRT'er bør kunne kontakte repræsentanten. Repræsentanten bør udtrykkeligt udpeges ved et skriftligt mandat fra udbyderen af digitale tjenester til at handle på sidstnævntes vegne, for så vidt angår sidstnævntes forpligtelser i medfør af dette direktiv, herunder underretning om hændelser.

(66) Standardisering af sikkerhedskrav er en markedsstyret proces. Medlemsstaterne bør for at sikre en konvergerende anvendelse af sikkerhedsstandarder tilskynde til overholdelse af eller overensstemmelse med specificerede standarder for at sikre et højt sikkerhedsniveau i net- og informationssystemer på EU-plan. ENISA bør bistå medlemsstaterne med rådgivning og retningslinjer. Med dette mål for øje kan det være nyttigt at udarbejde udkast til harmoniserede standarder, som bør udformes i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012[8)].

(67) Enheder, der falder uden for dette direktivs anvendelsesområde, kan opleve hændelser, der har væsentlige konsekvenser for de tjenester, de leverer. Hvis disse enheder anser det for at være i offentlighedens interesse at underrette om forekomsten af sådanne hændelser, bør de kunne gøre det på et frivilligt grundlag. Sådanne underretninger bør behandles af den kompetente myndighed eller CSIRT, når en sådan behandling ikke udgør en uforholdsmæssig stor eller unødvendig byrde for de berørte medlemsstater.

(68) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at fastlægge de proceduremæssige ordninger, der er nødvendige for samarbejdsgruppens funktion, og de sikkerhedskrav og den underretningspligt, der gælder for udbydere af digitale tjenester. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011[9)]. Når Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter vedrørende de proceduremæssige ordninger, der er nødvendige for samarbejdsgruppens funktion, bør den tage størst muligt hensyn til udtalelsen fra ENISA.

(69) Når Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om sikkerhedskravene for udbydere af digitale tjenester, bør den tage størst muligt hensyn til udtalelsen fra ENISA og den bør konsultere de interesserede interessenter. Endvidere tilskyndes Kommissionen til at tage hensyn til følgende eksempler: vedrørende systemers og faciliteters sikkerhed: fysisk og miljømæssig sikkerhed, forsyningssikkerhed, kontrol af adgang til net- og informationssystemer og integritet i forbindelse med net- og informationssystemer; vedrørende håndtering af hændelser: procedurer for håndtering af hændelser, kapacitet til

detektering af hændelser, underretning om og meddelelse af hændelser; vedrørende styring af driftskontinuitet: strategi for tjenesters kontinuitet og beredskabsplaner, katastrofeberedskabskapaciteter; vedrørende monitorering, audit og testning: monitorerings- og logningspolitikker, øvelsesberedskabsplaner, testning af net- og informationssystemer, sikkerhedsvurdering og kontrol med overholdelse.

(70) I forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen i passende omfang varetage kontakten med relevante sektorudvalg og relevante organer på EU-plan inden for de områder, der er omfattet af dette direktiv.

(71) Kommissionen bør regelmæssigt tage dette direktivs bestemmelser op til fornyet overvejelse efter høring af interesserede interessenter, navnlig med henblik på at afgøre, om der er behov for ændringer i lyset af skiftende samfundsmæssige, politiske eller teknologiske vilkår eller markedsvilkår.

(72) Udveksling af oplysninger om risici og hændelser i samarbejdsgruppen og CSIRT-netværket og overholdelse af kravet om underretning om hændelser til de nationale kompetente myndigheder eller CSIRT'er kan kræve behandling af personoplysninger. En sådan behandling bør ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF[10)] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001[11)]. I forbindelse med anvendelsen af dette direktiv bør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001[12)] finde anvendelse i relevant omfang.

(73) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 14. juni 2013[13)].

(74) Målene for dette direktiv, nemlig at opnå et højt, fælles sikkerhedsniveau i net- og informationssystemer i Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(75) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til respekt for privatlivet og kommunikation, beskyttelsen af personoplysninger, frihed til at oprette og drive egen virksomhed, ejendomsretten og retten til effektive retsmidler for en domstol og ret til at blive hørt. Direktivet bør gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter foranstaltninger med henblik på at opnå et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i Unionen for at forbedre det indre markeds funktion.

2. Direktivet:
a) fastsætter forpligtelser for alle medlemsstater til at vedtage en national strategi for sikkerhed i net- og informationssystemer
b) nedsætter en samarbejdsgruppe med henblik på at støtte og lette strategisk samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og at skabe tillid blandt dem
c) opretter et netværk af enheder, der håndterer IT-sikkerhedshændelser (»CSIRT-netværk«), med henblik på at bidrage til skabelsen af tillid mellem medlemsstaterne og at fremme et hurtigt og effektivt operationelt samarbejde
d) fastsætter sikkerhedskrav og underretningspligt for operatører af væsentlige tjenester og for udbydere af digitale tjenester
e) fastsætter forpligtelser for medlemsstaterne til at udpege nationale kompetente myndigheder, centrale kontaktpunkter og CSIRT'er, som pålægges opgaver relateret til sikkerheden i net- og informationssystemer.

3. De sikkerhedskrav og den underretningspligt, der er fastsat i dette direktiv, anvendes ikke for virksomheder, som er omfattet af kravene i artikel 13a og 13b i direktiv 2002/21/EF, eller for tillidstjenesteudbydere, som er omfattet af kravene i artikel 19 i forordning (EU) nr. 910/2014.

4. Dette direktiv berører ikke Rådets direktiv 2008/114/EF[14)] og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU[15)] og 2013/40/EU[16)].

5. Oplysninger, der er fortrolige i henhold til EU-regler og nationale regler, som f.eks. regler om forretningshemmeligheder, udveksles med forbehold af artikel 346 i TEUF kun med Kommissionen og andre relevante myndigheder, hvis en sådan udveksling er nødvendig for anvendelsen af dette direktiv. De udvekslede oplysninger begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen. En sådan udveksling af oplysninger skal sikre de nævnte oplysningers fortrolighed og beskytte sikkerheden og kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester.

6. Dette direktiv berører ikke de tiltag, som iværksættes af medlemsstaterne med henblik på at sikre deres centrale statslige funktioner, navnlig for at værne om den nationale sikkerhed, herunder foranstaltninger til beskyttelse af oplysninger, hvis udbredelse efter medlemsstaternes opfattelse ville stride mod deres væsentlige sikkerhedsinteresser, og opretholde lov og orden, navnlig for at tillade efterforskning, afsløring og retsforfølgelse af strafbare handlinger.

7. Når en sektorspecifik EU-retsakt stiller krav om, at operatører af væsentlige tjenester og udbydere af digitale tjenester enten skal sikre sikkerheden i deres net- og informationssystemer eller underrette om hændelser, forudsat at sådanne krav har mindst samme virkning som forpligtelserne i dette direktiv, anvendes de pågældende bestemmelser i den nævnte sektorspecifikke EU-retsakt.

Artikel 2

Behandling af personoplysninger

1. Behandling af personoplysninger i henhold til nærværende direktiv udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

2. Behandling af personoplysninger i EU-institutioner og -organer i henhold til nærværende direktiv gennemføres i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.

Artikel 3

Minimumsharmonisering

Uden at dette berører artikel 16, stk. 10, og deres forpligtelser i henhold til EU-retten, kan medlemsstaterne vedtage eller bibeholde bestemmelser, som har til formål at nå et højere sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »net- og informationssystem«:
a) et elektronisk kommunikationsnet som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF
b) enhver anordning eller gruppe af indbyrdes forbundne eller beslægtede anordninger, hvoraf en eller flere ved hjælp af et program udfører automatisk behandling af digitale data, eller
c) digitale data, som lagres, behandles, fremfindes eller overføres af elementer i litra a) og b) med henblik på deres drift, brug, beskyttelse og vedligeholdelse

2) »sikkerhed i net- og informationssystemer«: net- og informationssystemers evne til, på et givet sikkerhedsniveau, at modstå handlinger, der er til skade for tilgængeligheden, autenticiteten, integriteten eller fortroligheden i forbindelse med lagrede eller overførte eller behandlede data eller de dermed forbundne tjenester, der tilbydes af eller er tilgængelige via disse net- og informationssystemer

3) »national strategi for sikkerheden i net- og informationssystemer«: en ramme for strategiske mål og prioriteter for sikkerheden i net- og informationssystemer på nationalt plan

4) »operatør af væsentlige tjenester«: en offentlig eller privat enhed af en type som omhandlet i bilag II, der opfylder kriterierne i artikel 5, stk. 2

5) »digital tjeneste«: en tjeneste som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535[17)], som er af en type, der er opført i bilag III

6) »udbyder af digitale tjenester«: enhver juridisk person, som udbyder en digital tjeneste

7) »hændelse«: enhver begivenhed, der har en egentlig negativ indvirkning på sikkerheden i net- og informationssystemer

8) »håndtering af hændelser«: alle procedurer til støtte for detektering, analyse og begrænsning af en hændelse samt reaktionen derpå

9) »risiko«: enhver rimeligt identificerbar omstændighed eller begivenhed, der har en potentiel negativ indvirkning på sikkerheden i net- og informationssystemer

10) »repræsentant«: enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som udtrykkeligt er udpeget til at handle på vegne af en udbyder af digitale tjenester, som ikke er etableret i Unionen, og som en national kompetent myndighed eller en CSIRT kan henvende sig til i stedet for udbyderen af digitale tjenester, for så vidt angår de forpligtelser, der påhviler den nævnte udbyder af digitale tjenester i medfør af dette direktiv

11) »standard«: en standard som omhandlet i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1025/2012

12) »specifikation«: en teknisk specifikation som omhandlet i artikel 2, nr. 4), i forordning (EU) nr. 1025/2012

13) »internetudvekslingspunkt (IXP)«: en netfacilitet, som muliggør sammenkobling af mere end to uafhængige autonome systemer, hovedsageligt med henblik på at lette udvekslingen af internettrafik; et IXP leverer kun sammenkobling til autonome systemer; et IXP forudsætter ikke, at internettrafik, som bevæger sig mellem et givent par af deltagende autonome systemer, bevæger sig gennem et eventuelt tredje autonomt system, og det hverken ændrer eller forstyrrer en sådan trafik

14) »domænenavnesystem (DNS)«: et hierarkisk opbygget navnesystem i et net, som behandler forespørgsler vedrørende domænenavne

15) »DNS-tjenesteudbyder«: en enhed, som leverer DNS-tjenester på internettet.

16) »topdomænenavneadministrator«: en enhed, som administrerer og driver registreringen af internetdomænenavne under et særligt topdomæne (TLD)

17) »onlinemarkedsplads«: en digital tjeneste, som giver forbrugere og/eller erhvervsdrivende som defineret i henholdsvis artikel 4, stk. 1, litra a) og b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU[18)] mulighed for at indgå aftaler om køb eller tjenester online med erhvervsdrivende enten på onlinemarkedspladsens websted eller på et websted tilhørende en erhvervsdrivende, som anvender computingtjenester, der udbydes af onlinemarkedspladsen

18) »onlinesøgemaskine«: en digital tjeneste, som giver brugerne mulighed for at foretage søgninger på principielt alle websteder eller websteder på et bestemt sprog på grundlag af en forespørgsel om et hvilket som helst emne ved hjælp af et søgeord, en sætning eller andet input, og som fremviser links, hvor der kan findes oplysninger om det ønskede indhold

19) »cloud computing-tjeneste«: en digital tjeneste, som giver adgang til en skalerbar og elastisk pulje af delbare IT-ressourcer

Artikel 5

Identificering af operatører af væsentlige tjenester

1. Senest den 9. november 2018 identificerer medlemsstaterne for hver sektor og delsektor, som er omhandlet i bilag II, de operatører af væsentlige tjenester, der er etableret på deres område.

2. De i artikel 4, nr. 4), omhandlede kriterier for identificering af operatører af væsentlige tjenester er følgende:

a) en enhed leverer en tjeneste, der er væsentlig for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige og/eller økonomiske aktiviteter
b) leveringen af denne tjeneste afhænger af net- og informationssystemer, og
c) en hændelse ville få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af den nævnte tjeneste.

3. Med henblik på stk. 1 udarbejder hver medlemsstat en liste over de i stk. 2, litra a), omhandlede tjenester.

4. Med henblik på stk. 1 hører disse medlemsstater hinanden, hvis en enhed leverer en tjeneste, der er omhandlet i stk. 2, litra a), i to eller flere medlemsstater. Denne høring skal finde sted, inden der træffes afgørelse om identificering.

5. Medlemsstaterne tager regelmæssigt og mindst hvert andet år efter den 9. maj 2018 listen over identificerede operatører af væsentlige tjenester op til revision og ajourfører den, hvis det er relevant.

6. Samarbejdsgruppens rolle skal i overensstemmelse med de i artikel 11 omhandlede opgaver være at støtte medlemsstaterne i at anvende en ensartet tilgang, når operatører af væsentlige tjenester identificeres.

7. Med henblik på den i artikel 23 omhandlede revision og senest den 9. november 2018 og herefter hvert andet år forelægger medlemsstaterne Kommissionen de oplysninger, som er nødvendige for, at Kommissionen kan vurdere gennemførelsen af dette direktiv, navnlig ensartetheden i medlemsstaternes fremgangsmåder ved identificeringen af operatører af væsentlige tjenester. Disse oplysninger skal som minimum omfatte:

a) nationale foranstaltninger, som gør det muligt at identificere operatører af væsentlige tjenester
b) den i stk. 3 omhandlede liste over tjenester
c) det antal af operatører af væsentlige tjenester, som er identificeret for hver sektor, der er omhandlet i bilag II, og en angivelse af deres betydning i forhold til den pågældende sektor
d) tærskler, hvis sådanne findes, til fastlæggelse af det relevante forsyningsniveau ved henvisning til antallet af brugere, der er afhængige af denne tjeneste, jf. artikel 6, stk. 1, litra a), eller til vigtigheden af den pågældende operatør af væsentlige tjenester, jf. artikel 6, stk. 1, litra f).

For at bidrage til at levere sammenlignelige oplysninger kan Kommissionen under størst mulig hensyntagen til udtalelsen fra ENISA vedtage passende tekniske retningslinjer for kriterier for de oplysninger, som er omhandlet i dette stykke.

Artikel 6

Væsentlig forstyrrende virkning

1. Ved fastlæggelsen af betydningen af en forstyrrende virkning, jf. artikel 5, stk. 2, litra c), tager medlemsstaterne som minimum hensyn til følgende tværsektorielle forhold:

a) antal af brugere, der er afhængige af de tjenester, som udbydes af den pågældende enhed
b) afhængighed i andre sektorer som omhandlet i bilag II af den tjeneste, der leveres af den nævnte enhed
c) de konsekvenser, som hændelser kan have med hensyn til omfang og varighed på økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter eller den offentlige sikkerhed
d) den nævnte enheds markedsandel
e) den geografiske udbredelse med hensyn til det område, som kunne berøres af en hændelse
f) enhedens betydning med henblik på at opretholde et tilstrækkeligt tjenesteniveau under hensyntagen til tilgængelige alternative måder til levering af denne tjeneste.

2. Med henblik på at fastslå, hvorvidt en hændelse vil have en væsentlig forstyrrende virkning, tager medlemsstaterne endvidere, hvis det er relevant, hensyn til sektorspecifikke forhold.

KAPITEL II

NATIONALE RAMMER FOR SIKKERHEDEN I NET- OG INFORMATIONSSYSTEMER

Artikel 7

National strategi for sikkerheden i net- og informationssystemer

1. Hver medlemsstat vedtager en national strategi for sikkerheden i net- og informationssystemer, som fastlægger de strategiske mål og passende politiske og lovgivningsmæssige foranstaltninger med henblik på at nå og opretholde et højt sikkerhedsniveau i net- og informationssystemer, og som mindst

omfatter de i bilag II omhandlede sektorer og de i bilag III omhandlede tjenester. Den nationale strategi for sikkerheden i net- og informationssystemer skal navnlig behandle følgende emner:

a) målene og de prioriterede områder i den nationale strategi for sikkerhed i net- og informationssystemer
b) en styringsmæssig ramme for at nå målene og de prioriterede områder i den nationale strategi for sikkerhed i net- og informationssystemer, herunder de statslige organers og andre relevante aktørers roller og ansvar
c) fastlæggelse af foranstaltninger vedrørende beredskab, reaktion og genopretning, herunder samarbejde mellem den offentlige og den private sektor
d) en angivelse af teoretiske og praktiske uddannelsesprogrammer og oplysningsprogrammer i forbindelse med den nationale strategi for sikkerhed i net- og informationssystemer
e) en angivelse af forsknings- og udviklingsplaner relateret til den nationale strategi for sikkerhed i net- og informationssystemer
f) en risikovurderingsplan til brug ved identifikation af risici
g) en liste over de forskellige aktører, der er involveret i gennemførelse af den nationale strategi for sikkerhed i net- og informationssystemer.

2. Medlemsstaterne kan anmode ENISA om bistand til at udvikle nationale strategier for sikkerhed i net- og informationssystemer.

3. Medlemsstaterne meddeler deres nationale strategier for sikkerhed i net- og informationssystemer til Kommissionen senest tre måneder efter vedtagelsen heraf. Medlemsstaterne kan i forbindelse hermed udelukke elementer i strategien, der vedrører national sikkerhed.

Artikel 8

Nationale kompetente myndigheder og centralt kontaktpunkt

1. Hver medlemsstat udpeger en eller flere nationale kompetente myndigheder for sikkerheden i net- og informationssystemer (»kompetent myndighed«), som mindst omfatter de i bilag II omhandlede sektorer og de i bilag III omhandlede tjenester. Medlemsstaterne kan tildele en eller flere eksisterende myndigheder denne rolle.

2. De kompetente myndigheder fører tilsyn med anvendelsen af dette direktiv på nationalt plan.

3. Hver medlemsstat udpeger et nationalt centralt kontaktpunkt for sikkerheden i net- og informationssystemer (»centralt kontaktpunkt«). Medlemsstaterne kan tildele en eksisterende myndighed denne rolle. Hvis en medlemsstat kun udpeger én kompetent myndighed, fungerer denne kompetente myndighed ligeledes som det centrale kontaktpunkt.

4. Det centrale kontaktpunkt udgør et forbindelsesled til at sikre grænseoverskridende samarbejde mellem medlemsstaternes myndigheder og de relevante myndigheder i andre medlemsstater samt den samarbejdsgruppe, der er omhandlet i artikel 11, og det i artikel 12 omhandlede CSIRT-netværk.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og de centrale kontaktpunkter har tilstrækkelige ressourcer til på en effektiv måde at udføre de opgaver, som de pålægges, og dermed opfylde målene i dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer et effektivt og sikkert samarbejde mellem de udpegede repræsentanter i samarbejdsgruppen.

6. De kompetente myndigheder og det centrale kontaktpunkt konsulterer og samarbejder, hvor det er passende og i henhold til national ret, med de relevante nationale retshåndhævende myndigheder og de nationale databeskyttelsesmyndigheder.

7. Hver medlemsstat underretter straks Kommissionen om udpegelsen af den kompetente myndighed og det centrale kontaktpunkt, deres opgaver og enhver senere ændring heraf. Hver medlemsstat offentliggør sin udpegelse af den kompetente myndighed og det centrale kontaktpunkt. Kommissionen offentliggør listen over udpegede centrale kontaktpunkter.

Artikel 9

Enheder, der håndterer IT-sikkerhedshændelser (»CSIRT'er«)

1. Hver medlemsstat udpeger en eller flere CSIRT'er, der skal opfylde kravene i bilag I, punkt 1, og som mindst omfatter de i bilag II omhandlede sektorer og de i bilag III omhandlede tjenester, og som er ansvarlige for at håndtere hændelser og risici i overensstemmelse med en nøje fastlagt proces. En CSIRT kan oprettes som en del af en kompetent myndighed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at CSIRT'erne har tilstrækkelige ressourcer til effektivt at udføre deres opgaver som fastlagt i bilag I, punkt 2.

Medlemsstaterne sikrer et effektivt og sikkert samarbejde mellem deres CSIRT'er i det CSIRT-netværk, der er omhandlet i artikel 12.

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres CSIRT'er har adgang til en passende, sikker og robust kommunikations- og informationsinfrastruktur på nationalt plan.

4. Medlemsstaterne oplyser Kommissionen om deres CSIRT'ers kompetenceområde og de vigtigste elementer i procedurerne for håndtering af hændelser.

5. Medlemsstaterne kan anmode ENISA om bistand til at udvikle nationale CSIRT'er.

Artikel 10

Samarbejde på nationalt plan

1. Hvis den samme medlemsstats kompetente myndighed, centrale kontaktpunkt og CSIRT er adskilte enheder, samarbejder de med hensyn til opfyldelsen af de forpligtelser, der er fastlagt i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at enten de kompetente myndigheder eller CSIRT'erne modtager underretninger om hændelser, som fremsendes i henhold til dette direktiv. Hvis en medlemsstat beslutter, at CSIRT'er ikke skal modtage underretninger, skal CSIRT'erne, i det omfang det er nødvendigt, for at de kan udføre deres opgaver, have adgang til oplysninger om hændelser, der er underrettet af operatører af væsentlige tjenester i henhold til artikel 14, stk. 3 og 5, eller af udbydere af digitale tjenester i henhold til artikel 16, stk. 3 og 6.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder eller CSIRT'erne oplyser de centrale kontaktpunkter om underretninger om hændelser fremsendt i henhold til dette direktiv.

Senest den 9. august 2018 og derefter en gang om året forelægger det centrale kontaktpunkt samarbejdsgruppen en sammenfattende rapport om de underretninger, som det har modtaget, herunder antallet af

underretninger og arten af de underrettede hændelser, samt de tiltag, der er iværksat i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3 og 5, og artikel 16, stk. 3 og 5.

KAPITEL III

SAMARBEJDE

Artikel 11

Samarbejdsgruppe

1. For at støtte og lette strategisk samarbejde og udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne samt for at skabe tillid samt med henblik på at opnå et højt fælles sikkerhedsniveau i net- og informationssystemer i Unionen oprettes der herved en samarbejdsgruppe.

Samarbejdsgruppen udfører sine opgaver på grundlag af toårige arbejdsprogrammer som omhandlet i stk. 3, andet afsnit.

2. Samarbejdsgruppen består af repræsentanter fra medlemsstaterne, Kommissionen og ENISA.

Samarbejdsgruppen kan, hvis det er relevant, indbyde repræsentanter fra de relevante interessenter til at deltage i arbejdet.

Sekretariatsopgaverne varetages af Kommissionen.

3. Samarbejdsgruppen har følgende opgaver:

a) at give strategisk vejledning om aktiviteterne i det CSIRT-netværk, som oprettes i medfør af artikel 12
b) at udveksle bedste praksis for udveksling af oplysninger vedrørende underretning om hændelser, jf. artikel 14, stk. 3 og 5, og artikel 16, stk. 3 og 6
c) at udveksle bedste praksis mellem medlemsstaterne og i samarbejde med ENISA bistå medlemsstaterne med kapacitetsopbygning for at sikre sikkerheden i net- og informationssystemer
d) at drøfte medlemsstaternes kapaciteter og beredskab og på frivillig basis evaluere nationale strategier for sikkerheden i net- og informationssystemer og CSIRT'ers effektivitet samt identificere bedste praksis
e) at udveksle oplysninger og bedste praksis for oplysning og uddannelse
f) at udveksle oplysninger og bedste praksis for forskning og udvikling i forbindelse med sikkerheden i net- og informationssystemer
g) hvis det er relevant, at udveksle erfaringer om forhold vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer med Unionens relevante institutioner, organer, kontorer og agenturer
h) at drøfte de i artikel 19 omhandlede standarder og specifikationer med repræsentanter fra de relevante europæiske standardiseringsorganisationer
i) at indsamle oplysninger om bedste praksis i forbindelse med risici og hændelser
j) årligt at gennemgå de sammenfattende rapporter som omhandlet i artikel 10, stk. 3, andet afsnit
k) at drøfte det arbejde, som er udført med hensyn til øvelser vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer, teoretiske uddannelsesprogrammer og praktisk uddannelse, herunder det arbejde, som er udført af ENISA
l) med ENISA's bistand at udveksle bedste praksis med hensyn til medlemsstaternes identificering af operatører af væsentlige tjenester, herunder i forbindelse med en grænseoverskridende afhængighed vedrørende risici og hændelser
m) at drøfte metoder til rapportering af underretning om hændelser som omhandlet i artikel 14 og 16.

Senest den 9. februar 2018 og derefter hvert andet år udarbejder samarbejdsgruppen et arbejdsprogram vedrørende tiltag, der skal iværksættes for at gennemføre dens mål og opgaver, og som skal være i overensstemmelse med målene i dette direktiv.

4. Med henblik på den i artikel 23 omhandlede revision og senest den 9. august 2018 og derefter hver 18. måned udarbejder samarbejdsgruppen en rapport om de erfaringer, der er gjort med det strategiske samarbejde i medfør af denne artikel.

5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter proceduremæssige ordninger, som er nødvendige for samarbejdsgruppens funktion. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 2.

Med henblik på første afsnit forelægger Kommissionen det første udkast til gennemførelsesretsakt for det i artikel 22, stk. 1, omhandlede udvalg senest den 9. februar 2017.

Artikel 12

CSIRT-netværket

1. Med henblik på at bidrage til skabelsen af tillid mellem medlemsstaterne og at fremme et hurtigt og effektivt operationelt samarbejde oprettes der herved et netværk af nationale CSIRT'er.

2. CSIRT-netværket består af repræsentanter fra medlemsstaternes CSIRT'er og CERT-EU. Kommissionen deltager i CSIRT-netværket som observatør. ENISA varetager sekretariatsopgaverne og støtter aktivt samarbejdet mellem CSIRT'erne.

3. CSIRT-netværket har følgende opgaver:

a) at udveksle oplysninger om CSIRT'ers tjenester, aktiviteter og samarbejdsmuligheder

b) på anmodning af en CSIRT-repræsentant fra en medlemsstat, som potentielt er berørt af en hændelse, at udveksle og drøfte oplysninger, der ikke er kommercielt følsomme, vedrørende denne hændelse og dermed forbundne risici; en medlemsstats CSIRT kan dog nægte at bidrage til denne drøftelse, hvis der er risiko for skade på efterforskningen af hændelsen

c) at udveksle ikkefortrolige oplysninger om de enkelte hændelser og stille til dem rådighed på frivillig basis

d) på anmodning af en repræsentant for en medlemsstats CSIRT at drøfte og, når det er muligt, identificere en samordnet reaktion på en hændelse, som er identificeret inden for den samme medlemsstats jurisdiktion

e) at yde medlemsstater støtte i at håndtere grænseoverskridende hændelser med udgangspunkt i frivillig gensidig bistand

f) at drøfte, undersøge og identificere yderligere former for operationelt samarbejde, herunder i forhold til:

i) kategorier af risici og hændelser

ii) tidlige varslinger

iii) gensidig bistand

iv) principper og retningslinjer for koordination, når medlemsstaterne reagerer på grænseoverskridende risici og hændelser

g) at oplyse samarbejdsgruppen om sine aktiviteter og om yderligere former for operationelt samarbejde som drøftet i henhold til litra f) og anmode om vejledning i forbindelse hermed
h) at drøfte erfaringer fra øvelser vedrørende sikkerheden i net- og informationssystemer, herunder fra øvelser, der afholdes af ENISA
i) på anmodning af en given CSIRT at drøfte denne CSIRT's kapaciteter og beredskab
j) at udstede retningslinjer for at lette konvergensen mellem operationel praksis med hensyn til anvendelsen af bestemmelserne i denne artikel vedrørende operationelt samarbejde.

4. Med henblik på den i artikel 23 omhandlede revision og senest den 9. august 2018 og derefter hver 18. måned udarbejder CSIRT-netværket en rapport om de erfaringer, der er gjort med det operationelle samarbejde, herunder konklusioner og anbefalinger, i medfør af denne artikel. Rapporten forelægges ligeledes for samarbejdsgruppen.

5. CSIRT-netværket fastlægger sin egen forretningsorden.

Artikel 13

Internationalt samarbejde

Unionen kan i overensstemmelse med artikel 218 i TEUF indgå internationale aftaler med tredjelande eller internationale organisationer, som giver disse mulighed for og tilrettelægger deres deltagelse i nogle af samarbejdsgruppens aktiviteter. En sådan aftale skal tage hensyn til behovet for at sikre tilstrækkelig beskyttelse af oplysninger.

KAPITEL IV

SIKKERHED I NET- OG INFORMATIONSSYSTEMER FOR OPERATØRER AF VÆSENTLIGE TJENESTER

Artikel 14

Sikkerhedskrav og underretning om hændelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at operatører af væsentlige tjenester træffer passende og forholdsmæssige tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at styre risiciene for sikkerheden i net- og informationssystemer, som de anvender til deres aktiviteter. Under hensyntagen til teknologiens aktuelle stade skal disse foranstaltninger sikre et sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer, der står i forhold til risikoen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at operatører af væsentlige tjenester træffer passende foranstaltninger for at forebygge og minimere konsekvensen af hændelser, der berører sikkerheden i net- og informationssystemer, som anvendes til levering af sådanne væsentlige tjenester, med henblik på at sikre kontinuiteten i disse tjenester.

3. Medlemsstaterne sikrer, at operatører af væsentlige tjenester hurtigst muligt foretager en underretning til den kompetente myndighed eller CSIRT af hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som de leverer. Underretningerne skal indeholde oplysninger, der gør det muligt for den kompetente myndighed eller CSIRT at fastslå eventuelle grænseoverskridende konsekvenser af hændelsen. Underretning gør ikke den underrettende part til genstand for et øget ansvar.

4. Med henblik på at fastlægge omfanget af en hændelses konsekvenser tages navnlig følgende kriterier i betragtning:
a) antallet af brugere, der berøres af afbrydelsen af den væsentlige tjeneste

b) hændelsens varighed
c) den geografiske udbredelse med hensyn til det område, der er berørt af hændelsen.

5. På grundlag af oplysningerne i den underretning, der er givet af operatøren af væsentlige tjenester, oplyser den kompetente myndighed eller CSIRT den eller de øvrige berørte medlemsstater herom, hvis hændelsen har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten i de væsentlige tjenester i denne medlemsstat. I den forbindelse sikrer den kompetente myndighed eller CSIRT i overensstemmelse med EU-retten eller national lovgivning, der er i overensstemmelse med EU-retten, sikkerheden og de kommercielle interesser for operatøren af væsentlige tjenester samt fortrolig behandling af de oplysninger, der er givet i dennes underretning.

Hvis omstændighederne tillader det, leverer den kompetente myndighed eller CSIRT relevante oplysninger til den underrettende operatør af væsentlige tjenester vedrørende opfølgningen af dennes underretning, som f.eks. oplysninger, der kan støtte en effektiv håndtering af hændelsen.

På den kompetente myndigheds eller CSIRT's anmodning videresender de centrale kontaktpunkter de underretninger, der er omhandlet i første afsnit, til centrale kontaktpunkter i andre berørte medlemsstater.

6. Efter høring af den underrettende operatør af væsentlige tjenester kan den kompetente myndighed eller CSIRT'en oplyse offentligheden om konkrete hændelser, hvis offentlighedens kendskab hertil er nødvendigt for at forebygge en hændelse eller håndtere en igangværende hændelse.

7. Kompetente myndigheder, der handler sammen inden for samarbejdsgruppen, kan udarbejde og vedtage retningslinjer om de omstændigheder, hvorunder operatører af væsentlige tjenester har pligt til at underrette om hændelser, herunder om kriterier for fastlæggelse af omfanget af en hændelses konsekvenser som omhandlet i stk. 4.

Artikel 15

Gennemførelse og håndhævelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og midler til at vurdere, hvorvidt operatører af væsentlige tjenester opfylder deres forpligtelser i medfør af artikel 14 og virkningerne heraf på net- og informationssystemers sikkerhed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelser og midler til at pålægge operatører af væsentlige tjenester at levere:
a) de oplysninger, der nødvendige for at vurdere sikkerheden i deres net- og informationssystemer, herunder dokumenterede sikkerhedspolitikker
b) dokumentation for den faktiske gennemførelse af sikkerhedspolitikker, som f.eks. resultaterne af en sikkerhedsaudit udført af den kompetente myndighed eller en kvalificeret auditør og i sidstnævnte tilfælde stille resultaterne heraf, herunder den tilgrundliggende dokumentation, til rådighed for den kompetente myndighed.

Når der anmodes om sådanne oplysninger eller sådan dokumentation, angiver de kompetente myndigheder formålet med anmodningen og anfører, hvilke oplysninger der kræves.

3. Efter vurderingen af oplysninger eller resultaterne af sikkerhedsaudit, jf. stk. 2, kan den kompetente myndighed udstede påbud til operatører af væsentlige tjenester for at afhjælpe de påviste mangler.

4. Den kompetente myndighed indgår i et tæt samarbejde med databeskyttelsesmyndigheder, når de håndterer hændelser, som medfører brud på persondatasikkerheden.

KAPITEL V

SIKKERHED I NET- OG INFORMATIONSSYSTEMER FOR UDBYDERE AF DIGITALE TJENESTER

Artikel 16

Sikkerhedskrav og underretning om hændelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af digitale tjenester identificerer og træffer passende og forholdsmæssige tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at styre risiciene i forhold til sikkerheden i net- og informationssystemer, som de anvender i forbindelse med tjenester, der er omhandlet i bilag III, i Unionen. Under hensyntagen til teknologiens aktuelle stade skal disse foranstaltninger sikre et sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer, der står i forhold til risikoen, under hensyntagen til følgende elementer:

a) systemers og faciliteters sikkerhed
b) håndtering af hændelser
c) styring af driftskontinuitet
d) monitorering, audit og testning
e) overholdelse af internationale standarder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af digitale tjenester træffer foranstaltninger for at forebygge og minimere konsekvensen af hændelser, der berører sikkerheden i deres net- og informationssystemer, for så vidt angår de tjenester, der er omhandlet i bilag III, og som udbydes i Unionen, for at sikre kontinuiteten i disse tjenester.

3. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af digitale tjenester hurtigst muligt foretager en underretning til den kompetente myndighed eller CSIRT af enhver hændelse, der har betydelige konsekvenser for leveringen af en tjeneste som omhandlet i bilag III, som de udbyder i Unionen. Underretninger skal indeholde oplysninger, der gør det muligt for den kompetente myndighed eller CSIRT at fastslå betydningen af eventuelle grænseoverskridende konsekvenser. Underretningen gør ikke den underrettende part genstand for et øget ansvar.

4. Med henblik på at fastlægge, om en hændelses konsekvenser er betydelige, tages navnlig følgende kriterier i betragtning:

a) antallet af brugere, der berøres af hændelsen, navnlig brugere, som er afhængige af tjenesten med henblik på levering af deres egne tjenester
b) hændelsens varighed
c) den geografiske udbredelse med hensyn til det område, der er berørt af hændelsen
d) omfanget af afbrydelsen af tjenestens funktion
e) omfanget af konsekvenserne for økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter.

Forpligtelsen til at underrette om en hændelse finder kun anvendelse, hvis udbyderen af digitale tjenester har adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere en hændelses konsekvenser i henhold til de i første afsnit omhandlede kriterier.

5. Når en operatør af væsentlige tjenester er afhængig af en tredjepartsudbyder af digitale tjenester vedrørende leveringen af en tjeneste, der er væsentlig for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige og økonomiske aktiviteter, underretter operatøren af væsentlige tjenester om alle væsentlige konsekvenser for de væsentlige tjenesters kontinuitet som følge af en hændelse, der berører den pågældende udbyder.

6. Hvis det er relevant, og navnlig hvis den hændelse, der er omhandlet i stk. 3, berører to eller flere medlemsstater, informerer den kompetente myndighed eller CSIRT de øvrige berørte medlemsstater. De kompetente myndigheder, CSIRT'erne og de centrale kontaktpunkter sikrer i den forbindelse i overensstemmelse med EU-retten eller national lovgivning, der er i overensstemmelse med EU-retten, den digitale tjenesteudbyders sikkerhed og kommercielle interesser samt fortrolig behandling af de givne oplysninger.

7. Efter høring af udbyderen af de digitale tjenester kan den kompetente myndighed eller CSIRT og, hvis det er relevant, myndighederne eller CSIRT'erne i andre berørte medlemsstater oplyse offentligheden om konkrete hændelser eller kræve, at udbyderen af digitale tjenester gør det, hvis offentlighedens kendskab hertil er nødvendigt for at forebygge en hændelse eller håndtere en igangværende hændelse, eller hvis offentliggørelse af hændelsen i øvrigt er i offentlighedens interesse.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at fastsætte en yderligere specifikation af de elementer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og de kriterier, der er opført i stk. 4. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 2, senest den 9. august 2017.

9. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter formater og procedurer for underretningspligten. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 2.

10. Medlemsstaterne må ikke indføre yderligere sikkerhedskrav eller underretningspligt for udbydere af digitale tjenester, jf. dog artikel 1, stk. 6.

11. Kapitel V finder ikke anvendelse på mikrovirksomheder og små virksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF[19)].

Artikel 17

Gennemførelse og håndhævelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder om nødvendigt griber ind ved hjælp af efterfølgende tilsynsforanstaltninger, når det kan dokumenteres, at en udbyder af digitale tjenester ikke opfylder kravene i artikel 16. Denne dokumentation kan indgives af en kompetent myndighed i en anden medlemsstat, hvor tjenesten leveres.

2. Med henblik på stk. 1 tillægges de kompetente myndigheder de fornødne beføjelser og midler til at pålægge udbydere af digitale tjenester at:

a) forelægge de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere sikkerheden af deres net- og informationssystemer, herunder dokumenterede sikkerhedspolitikker
b) afhjælpe mangler i opfyldelsen af de krav, der er fastsat i artikel 16.

3. Hvis en udbyder af digitale tjenester har sit hjemsted eller en repræsentant i en medlemsstat, men dets net- og informationssystemer er beliggende i en eller flere andre medlemsstater, samarbejder den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor hjemstedet eller repræsentanten befinder sig, og de kompetente myndigheder i de pågældende andre medlemsstater og bistår hinanden efter behov. En sådan bistand og et sådant samarbejde kan omfatte udveksling af oplysninger mellem de berørte kompetente myndigheder og anmodninger om at gennemføre de tilsynsforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 2.

Artikel 18

Jurisdiktion og territorialitet

1. Med henblik på dette direktiv anses en udbyder af digitale tjenester for at høre under den medlemsstats jurisdiktion, hvor den har sit hjemsted. En udbyder af digitale tjenester anses for at have sit hjemsted i en medlemsstat, hvis dens hovedkontor er placeret i den pågældende medlemsstat.

2. En udbyder af digitale tjenester, som ikke er etableret i Unionen, men som tilbyder tjenester som omhandlet i bilag III i Unionen, udpeger en repræsentant i Unionen. Repræsentanten skal være etableret i en af de medlemsstater, hvor tjenesterne tilbydes. En udbyder af digitale tjenester anses for at høre under den medlemsstats jurisdiktion, hvor repræsentanten er etableret.

3. Udpegelsen af en repræsentant af udbyderen af digitale tjenester berører ikke eventuelle retlige skridt mod selve udbyderen af digitale tjenester.

KAPITEL VI

STANDARDISERING OG FRIVILLIG UNDERRETNING

Artikel 19

Standardisering

1. For at sikre en konvergerende gennemførelse af artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 16, stk. 1 og 2, tilskynder medlemsstaterne til at benytte europæiske eller internationalt anerkendte standarder og specifikationer, der er relevante for sikkerheden i net- og informationssystemer, uden at de påtvinger eller forskelsbehandler til fordel for anvendelse af en bestemt type teknologi.

2. ENISA udarbejder i samarbejde med medlemsstaterne vejledning og retningslinjer om de tekniske områder, der skal overvejes i forbindelse med stk. 1, samt om allerede eksisterende standarder, herunder medlemsstaternes nationale standarder, hvilket vil give mulighed for at dække disse områder.

Artikel 20

Frivillig underretning

1. Med forbehold af artikel 3 kan enheder, som ikke er blevet identificeret som operatører af væsentlige tjenester og ikke er udbydere af digitale tjenester, på frivillig basis underrette om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de tjenester, som de leverer.

2. Når medlemsstaterne behandler underretninger, handler de efter proceduren i artikel 14. Medlemsstaterne kan prioritere behandling af obligatoriske underretninger før frivillige underretninger. Frivillige underretninger behandles udelukkende, når en sådan behandling ikke udgør en uforholdsmæssig stor eller unødvendig byrde for de berørte medlemsstater.

Frivillig underretning må ikke medføre, at den underrettende enhed pålægges nogen forpligtelser, som den ikke ville være omfattet af, hvis den ikke havde indgivet denne underretning.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 9. maj 2018 Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og underretter den straks om alle senere ændringer, der berører dem.

Artikel 22

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed i net- og informationssystemer. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 23

Revision

1. Senest den 9. maj 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af ensartetheden i medlemsstaternes tilgange i forbindelse med identificeringen af operatører af væsentlige tjenester.

2. Kommissionen tager regelmæssigt dette direktivs funktion op til revision og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet. Til dette formål og med henblik på yderligere at fremme det strategiske og operationelle samarbejde tager Kommissionen højde for rapporterne fra samarbejdsgruppen og CSIRT-netværket om de erfaringer, der er gjort på strategisk og operationelt plan. I sin revision vurderer Kommissionen også listerne i bilag II og III samt ensartetheden i forbindelse med identificeringen af operatører af væsentlige tjenester og tjenester i de sektorer, der er omhandlet i bilag II. Den første rapport forelægges senest den 9. maj 2021.

Artikel 24

Overgangsforanstaltninger

1. Uden at det berører artikel 25 og med henblik på at give medlemsstaterne flere muligheder for passende samarbejde under gennemførelsesperioden påbegynder samarbejdsgruppen og CSIRT-netværket deres opgaver, jf. henholdsvis artikel 11, stk. 3, og artikel 12, stk. 3, senest den 9. februar 2017.

2. I perioden fra den 9. februar 2017 til den 9. november 2018 og med henblik på at støtte medlemsstaterne i at anvende en ensartet tilgang, når operatører af væsentlige tjenester identificeres, drøfter samarbejdsgruppen processen, indholdet og typen af nationale foranstaltninger, som gør det muligt at identificere operatører af væsentlige tjenester inden for en bestemt sektor i overensstemmelse med kriterierne i artikel 5 og 6. Efter anmodning fra en medlemsstat drøfter samarbejdsgruppen også denne medlemsstats konkrete udkast til nationale foranstaltninger, som gør det muligt at identificere operatører af væsentlige tjenester inden for en bestemt sektor i overensstemmelse med kriterierne i artikel 5 og 6.

3. Senest den 9. februar 2017 og med henblik på denne artikel sikrer medlemsstaterne en passende repræsentation i samarbejdsgruppen og CSIRT-netværket.

Artikel 25

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 9. maj 2018 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 10. maj 2018.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 26

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 27

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 6. juli 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

I. KORČOK

Formand

BILAG I

KRAV TIL DE ENHEDER, DER HÅNDTERER IT-SIKKERHEDSHÆNDELSER (CSIRT'er), OG DERES OPGAVER

Kravene til CSIRT'er og deres opgaver skal være tilstrækkeligt og klart defineret og understøttet af national politik og/eller regulering. De skal omfatte følgende:

1) Krav til CSIRT'er:

a) CSIRT'er skal sikre et højt tilgængelighedsniveau for deres kommunikationstjenester ved at undgå svage punkter (»single points of failure«) og for til enhver tid at have flere muligheder for at blive kontaktet og til at kontakte andre. Desuden skal kommunikationskanalerne være tydeligt angivet og kendt af samarbejdspartnere.

b) CSIRT'ers lokaler og de underliggende informationssystemer skal være placeret i sikrede områder.

c) Driftskontinuitet:

i) CSIRT'er skal være udstyret med et passende system til at administrere og videresende anmodninger, så overdragelser lettes

ii) CSIRT'er skal have tilstrækkeligt personale til at sikre tilgængelighed døgnet rundt

iii) CSIRT'er skal råde over en infrastruktur, hvis driftskontinuitet er sikret. Med henblik herpå skal redundante systemer og backuparbejdsområder være til rådighed

d) CSIRT'er skal, hvis de ønsker det, have mulighed for at deltage i internationale samarbejdsnetværk.

2) CSIRT'ers opgaver:

a) CSIRT'ers opgaver skal som minimum omfatte følgende:

i) monitorering af hændelser på nationalt plan

ii) tidlig varsling, advarsler, meddelelser og formidling af information til relevante interessenter om risici og hændelser

iii) at reagere på hændelser

iv) udarbejdelse af dynamiske risiko- og hændelsesanalyser og situationsrapporter

v) deltagelse i CSIRT-netværket

b) CSIRT'er skal etablere et samarbejde med den private sektor.

c) For at lette samarbejdet fremmer CSIRT'er vedtagelse og anvendelse af fælles eller standardiseret praksis for:

i) procedurer for håndtering af hændelser og risici

ii) systemer til klassificering af hændelser, risici og oplysninger.

BILAG II

TYPER AF ENHEDER MED HENBLIK PÅ ARTIKEL 4, NR. 4)

Sektor	Delsektor	Type af enhed

1. Energi	a) Elektricitet	Elektricitetsvirksomhed som defineret i artikel 2, nr. 35), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF (1), der varetager »forsyningen« som defineret i artikel 2, nr. 19), i nævnte direktiv (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 55).
		Distributionssystemoperatører som defineret i artikel 2, nr. 6), i direktiv 2009/72/EF
		Transmissionssystemoperatører som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv 2009/72/EF
	b) Olie	Olierørledningsoperatør
		Operatører af olieproduktion, raffinaderier og behandlingsanlæg, olielagre og olietransmission
	c) Gas	Forsyningsvirksomheder som defineret i artikel 2, nr. 8), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF (2) (2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 94).
		Distributionssystemoperatører som defineret i artikel 2, nr. 6), i direktiv 2009/73/EF
		Transmissionssystemoperatører som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv 2009/73/EF
		Lagersystemoperatører som defineret i artikel 2, nr. 10), i direktiv 2009/73/EF
		LNG-systemoperatører som defineret i artikel 2, nr. 12), i direktiv 2009/73/EF
		Naturgasvirksomheder som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/73/EF
		Naturgasoperatør, raffinaderier og behandlingsanlæg
2. Transport	a)Lufttransport	Luftfartsselskaber som defineret i artikel 3, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008 (3) (3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008 af 11. marts 2008 om fælles bestemmelser om sikkerhed inden for civil luft-

		fart og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2320/2002 (EUT L 97 af 9.4.2008, s. 72).
		Lufthavnsdriftsorganer som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF (4), lufthavne som defineret i artikel 2, nr. 1), i nævnte direktiv, herunder de hovedlufthavne, der er anført i afsnit 2 i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1315/2013 (5); og enheder med tilknyttede anlæg i lufthavne (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter (EUT L 70 af 14.3.2009, s. 11). (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1315/2013 af 11. december 2013 om Unionens retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet og om ophævelse af afgørelse nr. 661/2010/EU (EUT L 348 af 20.12.2013, s. 1).
		Trafikledelses- og kontroloperatører, der udøver flyvekontroltjeneste som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 549/2004 (6) (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 549/2004 af 10. marts 2004 om rammerne for oprettelse af et fælles europæisk luftrum (»rammeforordningen«) (EUT L 96 af 31.3.2004, s. 1).
	b) Jernbanetransport	Infrastrukturforvalter som defineret i artikel 3, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU (7) (7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde (EUT L 343 af 14.12.2012, s. 32).
		som defineret i artikel 3, nr. 1), i direktiv 2012/34/EU, herunder operatører af servicefaciliteter som defineret i artikel 3, nr. 12), i direktiv 2012/34/EU
	c) Søfart	Rederier, som udfører passager- og godstransport ad indre vandveje, i højsøfarvand eller kystnært farvand som defineret for søtransport i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF)

		nr. 725/2004 (8), bortset fra de enkelte fartøjer, som drives af disse rederier (8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 725/2004 af 31. marts 2004 om bedre sikring af skibe og havnefaciliteter (EUT L 129 af 29.4.2004, s. 6).
		Havnedriftsorganer som defineret i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/65/EF (9), herunder deres havnefaciliteter som defineret i artikel 2, nr. 11), i forordning (EF) nr. 725/2004; og enheder, der opererer anlæg og udstyr i havne (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/65/EF af 26. oktober 2005 om bedre havnesikring (EUT L 310 af 25.11.2005, s. 28).
		Skibstrafiktjenesteoperatører som defineret i artikel 3, litra o), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/59/EF (10) (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/59/EF af 27. juni 2002 om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet og om ophævelse af Rådets direktiv 93/75/EØF (EFT L 208 af 5.8.2002, s. 10).
	d) Vejtransport	Vejmyndigheder som defineret i artikel 2, nr. 12), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/962 (11), og som er ansvarlige for trafikledelse (11) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/962 af 18. december 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/40/EU for så vidt angår tilrådighedsstillelse af EU-dækkende tidstro trafikinformationstjenester (EUT L 157 af 23.6.2015, s. 21).
		Operatører af intelligente transportsystemer som defineret i artikel 4, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/40/EU (12) (12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/40/EU af 7. juli 2010 om rammerne for indførelse af intelligente transportsystemer på vejtransportområdet og for grænsefladerne til andre transportformer (EUT L 207 af 6.8.2010, s. 1).

3. Bankvæsen		artikel 4, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (13) (13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
4 . Finansielle markedsinfrastrukturer		Markedspladsoperatører som defineret i artikel 4, nr. 24), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (14) (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
		Central modpart (CCP) som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 (15) (15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
5. Sundhedssektoren	Sundhedstjenestemiljøer (herunder hospitaler og private klinikker)	Sundhedstjenesteydere som defineret i artikel 3, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU (16) (16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser (EUT L 88 af 4.4.2011, s. 45).
6. Drikkevandsforsyning og distribution		Leverandør og distributør af »drikkevand« som defineret i artikel 2, nr. 1), litra a), i Rådets direktiv 98/83/EF (17) bortset fra distributører, for hvem distribution af drikkevand kun er en del af deres generelle aktivitet med distribution af andre råvarer og varer, der ikke anses som væsentlige tjenester. (17) Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32).
7. Digital infrastruktur		IXP'er
		DNS-tjenesteudbyder
		TLD-navneadministratorer

BILAG III

TYPER AF DIGITALE TJENESTER MED HENBLIK PÅ ARTIKEL 4, NR. 5)

1. Onlinemarkedsplads
2. Onlinesøgemaskine
3. Cloud computing-tjeneste.

1) EUT C 271 af 19.9.2013, s. 133.
2) Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 17.5.2016 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 6.7.2016 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).
4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).
5) Rådets afgørelse 2013/488/EU af 23. september 2013 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 274 af 15.10.2013, s. 1).
6) EUT C 352 af 7.10.2014, s. 4.
7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 526/2013 af 21. maj 2013 om Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed (ENISA) og om ophævelse af forordning (EF) nr. 460/2004 (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 41).
8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12).
9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
10) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).
13) EUT C 32 af 4.2.2014, s. 19.
14) Rådets direktiv 2008/114/EF af 8. december 2008 om indkredsning og udpegning af europæisk kritisk infrastruktur og vurdering af behovet for at beskytte den bedre (EUT L 345 af 23.12.2008, s. 75).
15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).
16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/40/EU af 12. august 2013 om angreb på informationssystemer og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2005/222/RIA (EUT L 218 af 14.8.2013, s. 8).
17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).
18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).
19) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

Bilag 5

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/92/EU

af 23. juli 2014

om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank[1)],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[2)],

efter den almindelige lovgivningsprocedure[3)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 26, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. At fjerne direkte og indirekte hindringer for, at det indre marked kan fungere korrekt, er afgørende for dets gennemførelse. Unionens indsats for det indre marked for finansielle detailtjenesteydelser har allerede bidraget væsentligt til at udvikle betalingstjenesteudbyderes grænseoverskridende virksomhed, forbedre forbrugernes valgmuligheder og øge kvaliteten og gennemsigtigheden af tilbuddene.

(2) I den forbindelse er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF[4)] fastsat grundlæggende gennemsigtighedskrav til gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere for tjenester i forbindelse med betalingskonti. Indførelsen af ensartede regler for ydelse af betalingstjenester og de oplysninger, der skal gives, har i høj grad lettet betalingstjenesteudbyderes virksomhed, reduceret den administrative byrde og bevirket omkostningsbesparelser for betalingstjenesteudbydere.

(3) Et velfungerende indre marked og udviklingen af en moderne og socialt inklusiv økonomi er i stigende grad betinget af et universelt udbud af betalingstjenester. Ny lovgivning i denne forbindelse skal være led i en intelligent økonomisk strategi for Unionen, som effektivt skal tage højde for de mere svagtstillede forbrugeres behov.

(4) Som anført i Europa-Parlamentets beslutning af 4. juli 2012 med henstillinger til Kommissionen om adgang til basale bankydelser skal der dog gøres mere for at forbedre og udvikle det indre marked for detailbankydelser. På nuværende tidspunkt hæmmer den manglende gennemsigtighed og sammenlignelig-

hed af gebyrer samt problemerne med at flytte betalingskonto fortsat udfoldelsen af et fuldt integreret marked og bidrager til lav konkurrence i detailbanksektoren. Disse problemer skal der gøres noget ved, og der skal opnås standarder af høj kvalitet.

(5) De nuværende vilkår i det indre marked vil kunne afholde betalingstjenesteudbydere fra at udøve deres frihed til at etablere sig eller levere tjenesteydelser i Unionen på grund af vanskelighederne med at tiltrække kunder, når de går ind på et nyt marked. At gå ind på nye markeder er ofte forbundet med store investeringer. Sådanne investeringer kan kun betale sig, hvis kreditinstituttet kan forvente tilstrækkelige forretningsmuligheder og en tilsvarende efterspørgsel fra forbrugernes side. Forbrugernes ringe mobilitet for så vidt angår finansielle detailtjenesteydelser skyldes i stor udstrækning den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af de gebyrer og tjenester, der tilbydes, samt problemerne med flytning af betalingskonti. Disse faktorer kvæler også efterspørgslen. Det gælder navnlig i grænseoverskridende sammenhæng.

(6) At de eksisterende nationale regelsæt er forskellige, kan desuden medføre betydelige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for betalingskonti. De eksisterende nationale bestemmelser vedrørende betalingskonti og særlig vedrørende sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti afviger fra hinanden. Med hensyn til flytning har manglen på ensartede bindende foranstaltninger på EU-plan ført til forskellig praksis og forskellige foranstaltninger på nationalt plan. Disse forskelle er endnu mere udprægede inden for sammenlignelighed af gebyrer, hvor der ikke findes foranstaltninger på EU-plan, heller ikke selvreguleringsforanstaltninger. Bliver disse forskelle mere markante i fremtiden, fordi betalingstjenesteudbyderne er tilbøjelige til at tilpasse deres praksis til de nationale markeder, vil det øge omkostningerne ved udøvelse af virksomhed på tværs af grænserne sammenlignet med de hjemlige kreditinstitutters omkostninger og dermed gøre det mindre attraktivt at udøve grænseoverskridende virksomhed. Den grænseoverskridende virksomhed i det indre marked hæmmes også af de hindringer, der for forbrugerne er forbundet med at åbne en betalingskonto i udlandet. De nuværende restriktive kriterier kan forhindre EU-borgere i at bevæge sig frit i Unionen. Hvis alle forbrugere får adgang til en betalingskonto, vil de kunne deltage i og drage fordel af det indre marked.

(7) Da visse potentielle kunder ikke åbner en betalingskonto, enten fordi de får afslag, eller fordi de ikke tilbydes passende produkter, udnyttes den potentielle efterspørgsel efter betalingskontoydelser i Unionen i øjeblikket ikke fuldt ud. Større forbrugerdeltagelse i det indre marked vil give betalingstjenesteudbydere en yderligere tilskyndelse til at gå ind på nye markeder. At skabe de vilkår, der gør det muligt for alle forbrugere at have adgang til en betalingskonto, er også nødvendigt for at fremme deres deltagelse i det indre marked og give dem mulighed for at nyde godt af de fordele, det har ført med sig.

(8) Gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer har været overvejet på EU-plan i et selvreguleringsinitiativ iværksat af banksektoren. Man nåede dog ikke til endelig enighed om dette initiativ. Med hensyn til flytning udgør de fælles principper, som European Banking Industry Committee fastlagde i 2008, en standardmekanisme for flytning af betalingskonti mellem banker, som er etableret i samme medlemsstat. Men da principperne ikke er bindende, er disse fælles principper blevet anvendt på en uensartet måde i Unionen og med ineffektive resultater. De fælles principper vedrører desuden kun flytning af betalingskonti på nationalt plan, ikke på tværs af grænserne. Med hensyn til adgangen til en basal betalingskonto opfordredes medlemsstaterne i Kommissionens henstilling 2011/442/EU[5)] til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre anvendelsen heraf senest seks måneder efter offentliggørelsen. Til dags dato efterlever kun nogle få medlemsstater henstillingens hovedprincipper.

(9) Med henblik på at understøtte effektiv og problemfri finansiel mobilitet på lang sigt er det afgørende, at der indføres ensartede regler for at løse problemet med den ringe kundemobilitet og især for at forbedre sammenligningen af betalingskontoydelser og -gebyrer og tilskynde til flytning af betalingskonti samt for at undgå, at forbrugere, der ønsker at åbne og anvende en betalingskonto i udlandet, forskelsbehandles på grund af bopæl. Herudover et det meget vigtigt, at der træffes passende foranstaltninger til at fremme kundernes deltagelse i markedet for betalingskonti. Disse foranstaltninger vil tilskynde betalingstjenesteudbyder til at deltage i det indre marked og sikre lige konkurrencevilkår, hvilket vil skærpe konkurrencen og effektivisere ressourcefordelingen i Unionens marked for finansielle detailtjenesteydelser til gavn for virksomheder og forbrugere. Gennemsigtige oplysninger om gebyrer og flytningsmuligheder kombineret med retten til en betalingskonto med basale funktioner vil desuden gøre det nemmere for EU-borgere at bevæge sig frit og gøre indkøb i Unionen og dermed drage fordel af et fuldt fungerende indre marked for finansielle detailtjenesteydelser og vil bidrage til den videre udvikling af det indre marked.

(10) Det er endvidere afgørende at sikre, at direktivet ikke hæmmer innovationen inden for området finansielle detailtjenesteydelser. Hvert år bliver nye teknologier tilgængelige, hvilket kan gøre den nuværende betalingskontomodel forældet, som f.eks. mobilbanktjenester og forudbetalte betalingskort.

(11) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller vedtager strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten og dette direktiv.

(12) Bestemmelserne i dette direktiv om sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti bør finde anvendelse på alle betalingstjenesteudbydere som defineret i direktiv 2007/64/EF. Bestemmelserne i dette direktiv om adgang til betalingskonti med basale funktioner bør kun finde anvendelse på kreditinstitutter. Alle bestemmelser i dette direktiv bør omhandle betalingskonti, gennem hvilke forbrugere kan udføre følgende transaktioner: indsætte midler, hæve kontanter samt gennemføre og modtage betalingstransaktioner til og fra tredjemand, herunder gennemførelse af kredittransaktioner. Følgelig bør konti med mere begrænsede funktioner ikke være omfattet. F.eks. bør konti såsom opsparingskonti, kreditkortkonti, som der normalt kun indsættes midler på med henblik på tilbagebetaling af kreditkortgæld, realkreditlån på løbende konti eller e-pengekonti i princippet ikke være omfattet af direktivets anvendelsesområde. Hvis disse konti bruges til daglige betalingstransaktioner og indeholder alle de ovenfor anførte funktioner, vil de imidlertid falde inden for dette direktivs anvendelsesområde. Konti, der indehaves af virksomheder, også små virksomheder og mikrovirksomheder, bør falde uden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre de ejes personligt. Medlemsstaterne bør kunne vælge at udvide anvendelsen af dette direktiv til andre betalingstjenesteudbydere og andre betalingskonti, f.eks. konti med mere begrænsede betalingsfunktioner.

(13) Eftersom en betalingskonto med basale funktioner i dette direktiv er en type betalingskonto, bør bestemmelserne om gennemsigtighed og flytning også finde anvendelse på sådanne konti.

(14) Definitionerne i dette direktiv bør i det omfang, det er muligt, stemme overens med dem, der findes i anden EU-lovgivning, især definitionerne i direktiv 2007/64/EF og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012[6)].

(15) Det er vigtigt for forbrugerne at kunne forstå gebyrer, således at de kan sammenligne tilbud fra forskellige betalingstjenesteudbydere og træffe informerede beslutninger om, hvilken betalingskonto der bedst modsvarer deres behov. Gebyrer kan ikke sammenlignes, hvis betalingstjenesteudbyderne anvender

forskellig terminologi for de samme tjenester og præsenterer oplysningerne forskelligt. Standardiseret terminologi kombineret med målrettede oplysninger om gebyrer, der omfatter de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, præsenteret på en ensartet måde kan være en hjælp til forbrugerne til både at forstå og sammenligne gebyrer.

(16) Forbrugerne vil få mest gavn af kortfattede oplysninger, som er standardiserede og nemme at sammenligne de forskellige betalingstjenesteudbydere imellem. De værktøjer, der stilles til rådighed for forbrugerne til sammenligning af tilbud om betalingskonti, vil ikke virke positivt, hvis den tid, det tager at gennemgå lange lister over gebyrer for forskellige tilbud, ikke står mål med fordelen ved at vælge det økonomisk mest fordelagtige tilbud. Disse værktøjer bør være mangesidede, og der bør gennemføres forbrugerundersøgelser. På nuværende tidspunkt bør terminologien for gebyrer kun standardiseres for de mest repræsentative udtryk og definitioner i medlemsstaterne for at undgå risikoen for, at der gives for mange oplysninger, og for at fremme en hurtig gennemførelse.

(17) Terminologien for gebyrer bør fastlægges af medlemsstaterne, så der kan tages hensyn til de lokale markeders særkendetegn. For at blive betragtet som repræsentativ bør en tjeneste være omfattet af et gebyr hos mindst én betalingstjenesteudbyder i en medlemsstat. Desuden bør den terminologi, der anvendes til at definere sådanne tjenester, i tilfælde hvor tjenesterne er fælles for et flertal af medlemsstaterne, standardiseres på EU-plan for at gøre det lettere at sammenligne betalingskontotilbud i hele Unionen. For at sikre, at de nationale lister er tilstrækkeligt ensartede, bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, »EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010[7)] etablere retningslinjer, som medlemsstaterne kan støtte sig til, når de fastlægger de tjenester, som er mest udbredte, og som medfører de største udgifter for forbrugerne på nationalt plan. Med henblik herpå bør medlemsstaterne senest den 18. december 2014 meddele Kommissionen og EBA, hvilke myndigheder disse retningslinjer bør rettes til.

(18) Når medlemsstaterne har fastlagt en foreløbig liste over de mest repræsentative tjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, med tilhørende udtryk og definitioner, bør EBA gennemgå dem for ved hjælp af et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder at udpege de tjenester, der er fælles for et flertal af medlemsstaterne, og ved hjælp af retningslinjer foreslå standardiserede udtryk og definitioner herfor på EU-plan på alle Unionens institutioners officielle sprog. EBA bør sikre, at der kun bruges ét udtryk for hver tjeneste på alle en given medlemsstats officielle sprog, som også er et af Unionens institutioners officielle sprog. Dette betyder, at forskellige udtryk for den samme tjeneste kan anvendes i forskellige medlemsstater, der deler et af Unionens institutioners officielle sprog, idet der tages hensyn til nationale særtræk. Medlemsstaterne bør derefter indarbejde alle de udtryk, der kan anvendes på EU-plan, i deres foreløbige lister og offentliggøre deres endelige lister på grundlag heraf.

(19) For at gøre det nemmere for forbrugerne at sammenligne gebyrer for betalingskonti i det indre marked bør betalingstjenesteudbyderne stille et gebyroplysningsdokument, som indeholder gebyrerne for alle de tjenester, der erknyttet til en betalingskonto, som er anført på listen over de mest repræsentative tjenester på nationalt plan, til rådighed for forbrugerne. Gebyroplysningsdokumentet bør, hvis det er relevant, anvende de standardiserede udtryk og definitioner, der er fastlagt på EU-plan. Dette forventes også at bidrage til at skabe lige konkurrencevilkår for betalingstjenesteudbydere, der konkurrerer med hinanden på markedet for betalingskonti. Gebyroplysningsdokumentet bør ikke omfatte andre gebyrer. Hvis en betalingstjenesteudbyder ikke tilbyder en tjeneste fra listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, bør det angive dette ved f.eks. at markere tjenesten med »tilbydes ikke« eller »ikke relevant«. Medlemsstaterne bør kunne kræve, at nøgleindikatorer såsom en samlet

omkostningsindikator, der giver et overblik over forbrugernes samlede årlige omkostninger for betalingskontoen, angives i gebyroplysningsdokumentet. For at hjælpe forbrugerne med at forstå de gebyrer, de skal betale for deres betalingskonto, bør der stilles et glossar med tydelige, ikketekniske og utvetydige forklaringer af som minimum de gebyrer og tjenester, der er omfattet af gebyroplysningsdokumentet, til rådighed for dem. Glossaret bør fungere som et nyttigt værktøj til at fremme en bedre forståelse af gebyrer og dermed medvirke til at sætte forbrugerne i stand til at vælge fra et bredere udvalg af betalingskontotilbud. Betalingstjenesteudbyderne bør også forpligtes til vederlagsfrit og mindst en gang om året at oplyse forbrugerne om alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med deres betalingskonto, herunder overtræksrenten og kreditrentesatsen, hvis det er relevant.

Dette berører ikke bestemmelserne om kassekredit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF[8)]. Disse bagudrettede oplysninger bør gives i form af et dokument benævnt »Gebyropgørelse«. Den bør indeholde en oversigt over påløbne rentebeløb og alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med brugen af betalingskontoen, så forbrugeren kan forstå, hvad der er betalt for, og tage stilling til, om han bør ændre sit forbrugsmønster eller skifte til en anden udbyder. Hvis de oplysninger, der gives om gebyrer efterfølgende, præsenterer de mest repræsentative tjenester i samme rækkefølge som de oplysninger, der gives om gebyrer på forhånd, vil den positive virkning være optimal.

(20) For at imødekomme forbrugernes behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om gebyrer for betalingskonti er præcise, klare og sammenlignelige. EBA bør derfor efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat til gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen samt fælles symboler, så det sikres, at de er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne. Alle gebyroplysningsdokumenter og gebyropgørelser fra alle kreditinstitutter i en medlemsstat bør have samme udformning, rækkefølgen af enkeltoplysninger bør være den samme, og de bør anvende de samme betegnelser for kategorier, så forbrugerne kan sammenligne de to dokumenter og således forstå og anvende oplysningerne bedst muligt. Gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen bør klart kunne skelnes fra anden kommunikation. Når udformningen fastlægges, bør EBA desuden også tage hensyn til, at medlemsstaterne kan vælge at udlevere gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester.

(21) For at sikre ensartet anvendelse af den gældende EU-terminologi i hele Unionen bør medlemsstaterne forpligte betalingstjenesteudbyderne til at anvende EU-terminologien sammen med den resterende standardiserede nationale terminologi, som er udpeget i den endelige liste, når de kommunikerer med forbrugerne, herunder i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen. Betalingstjenesteudbyderne bør kunne anvende handelsnavne for deres tjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk. Når de vælger at bruge handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet eller gebyropgørelsen, bør det gøres som supplement til de standardiserede udtryk som en sekundær betegnelse, f.eks. ved hjælp af parentes eller mindre skriftstørrelse.

(22) Sammenligningswebsteder, der er uafhængige, er et effektivt middel for forbrugerne til at vurdere forskellige betalingskontotilbud på et sted. Sådanne websteder kan tilvejebringe den rette balance mellem behovet for klare og kortfattede og for fuldstændige og fuldt dækkende oplysninger, idet de giver brugerne mulighed for at få mere detaljerede oplysninger, hvis de ønsker det. De bør sigte mod at omfatte den bredest mulige vifte af tilbud for at give et repræsentativt overblik, samtidig med at de dækker

en betydelig del af markedet. Webstederne kan også reducere udgifterne til søgning af information, da forbrugerne ikke behøver at indhente oplysninger hos de forskellige betalingstjenesteudbydere. Det er vigtigt, at de oplysninger, der gives på sådanne websteder, er troværdige, upartiske og gennemsigtige, og at forbrugerne oplyses om, at sådanne websteder er tilgængelige. Medlemsstaterne bør i denne forbindelse informere offentligheden om sådanne websteder.

(23) For at kunne indhente upartiske oplysninger om opkrævede gebyrer og rentesatser, der finder anvendelse på betalingskonti, bør forbrugerne kunne bruge offentligt tilgængelige sammenligningswebsteder, som er operationelt uafhængige af betalingstjenesteudbyderne, hvilket betyder, at ingen betalingstjenesteudbyder bør gives gunstigere behandling end andre i søgeresultaterne. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at forbrugerne har fri adgang til mindst ét sådant websted på deres respektive områder. Sammenligningswebsteder kan drives af eller på vegne af de kompetente myndigheder, andre offentlige myndigheder og/eller private operatører. Funktionen til sammenligning af gebyrer i forbindelse med betalingskonti kan også udfyldes af eksisterende websteder, der sammenligner en bred vifte af finansielle eller ikkefinansielle produkter. Sådanne websteder bør drives i henhold til bestemte kvalitetskriterier, herunder kravet om at formidle oplysninger om deres ejere, at præcise og ajourførte oplysninger, at angive tidspunktet for den seneste ajourføring, at fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på, og at omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, hvor ofte sammenligningswebsteder skal gennemgå og ajourføre de oplysninger, de leverer til forbrugerne, under hensyntagen til hvor ofte betalingstjenesteudbyderne generelt ajourfører deres gebyroplysninger. Medlemsstaterne bør ligeledes fastsætte, hvad der udgør en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet ved f.eks. at vurdere, hvor mange betalingstjenesteudbydere der findes, og/eller deres markedsandel og/eller deres geografiske placering, og dermed om et simpelt flertal eller mindre vil være tilstrækkeligt. Et sammenligningswebsted bør sammenligne de gebyrer, som skal betales for tjenester, som er opregnet på listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, som er omfattet af listen over de, under anvendelse af EU-terminologi.

Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør kunne kræve, at sådanne websteder kan sammenligne andre oplysninger, f.eks. oplysninger om bestemmende faktorer for det serviceniveau, som betalingstjenesteudbyderne yder, såsom antallet og placeringen af filialer eller pengeautomater. Hvis der kun er ét websted i en medlemsstat, og dette websted ophører med driften eller med at efterleve kvalitetskriterierne, bør medlemsstaten sikre, at forbrugerne har adgang inden for rimelig tid til et andet sammenligningswebsted på nationalt plan.

(24) Det er almindelig praksis, at betalingstjenesteudbyderne tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med produkter eller tjenester, som ikke er tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, såsom forsikringsprodukter eller finansiel rådgivning. Denne praksis kan være et middel for betalingstjenesteudbyderne til at diversificere deres udbud og konkurrere med hinanden, hvilket i sidste ende kan komme forbrugerne til gode. Kommissionens undersøgelse fra 2009 vedrørende koblingssalg i den finansielle sektor samt relevante høringer og forbrugerklager har imidlertid vist, at betalingstjenesteudbydere i nogle tilfælde tilbyder betalingskonti i pakker med andre produkter, som forbrugerne ikke har anmodet om, og som ikke er væsentlige for betalingskonti, f.eks. boligforsikring. Det er desuden blevet bemærket, at denne praksis kan gøre priserne mindre gennemsigtige og sammenlignelige, begrænse forbrugernes købsmuligheder og indvirke negativt på deres mobilitet. Når betalingstjenesteudbydere tilbyder betalingskonti som en del af en pakke, bør medlemsstaterne derfor sikre, at forbrugerne får oplysninger om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og i så fald give særskilte oplysninger om de gældende

priser og gebyrer, der er forbundet med hver af de øvrige produkter eller tjenester i denne pakke, der kan købes separat.

(25) Proceduren for flytning af betalingskonti bør harmoniseres i hele Unionen. På nuværende tidspunkt er de eksisterende foranstaltninger på nationalt plan ekstremt forskelligartede, og de sikrer ikke et tilstrækkeligt niveau af forbrugerbeskyttelse i alle medlemsstaterne. Fastsættelse af lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende de hovedprincipper, som betalingstjenesteudbydere skal følge, når de leverer disse tjenester i de enkelte medlemsstater, vil forbedre den måde, det indre marked fungerer på både for forbrugere og betalingstjenesteudbydere. På den ene side vil det kunne sikre lige konkurrencevilkår for forbrugere, som kan ønske at åbne en betalingskonto i en anden medlemsstat, da det vil sikre, at der ydes et tilsvarende niveau af beskyttelse. På den anden side vil det kunne mindske forskellene mellem de lovgivningsmæssige foranstaltninger på nationalt plan og derfor begrænse den administrative byrde for de betalingstjenesteudbydere, som agter at tilbyde deres tjenester på tværs af grænserne. Følgelig vil foranstaltningerne vedrørende flytning kunne lette ydelsen af tjenester, der er knyttet til betalingskonti inden for det indre marked.

(26) Flytning bør ikke indebære overførsel af aftalen fra den overførende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder.

(27) Forbrugerne har kun incitament til at flytte deres betalingskonti, hvis proceduren ikke indebærer en uforholdsmæssigt stor administrativ og finansiel byrde. Derfor bør betalingstjenesteudbydere tilbyde forbrugerne en klar, hurtig og sikker procedure for flytning af betalingskonti, herunder betalingskonti med basale funktioner. En sådan procedure bør sikres, når forbrugerne ønsker at flytte fra én betalingstjenesteudbyder til en anden, og også når forbrugerne ønsker at flytte mellem forskellige betalingskonti inden for samme betalingstjenesteudbyder. Dette vil kunne gøre det muligt for forbrugerne at drage fordel af de mest hensigtsmæssige tilbud på markedet og nemt skifte fra deres nuværende betalingskonto til andre potentielt mere passende betalingskonti, uanset om det er inden for samme betalingstjenesteudbyder eller mellem forskellige betalingstjenesteudbydere. Hvis betalingstjenesteudbyderne opkræver gebyrer i forbindelse med flytningsservice, bør de være rimelige og modsvare de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderen faktisk afholder.

(28) Medlemsstaterne bør i forbindelse med flytning mellem to betalingstjenesteudbydere, der begge er etableret på deres område, kunne fastsætte eller opretholde andre ordninger end dem, der er fastsat i dette direktiv, hvis det klart er i forbrugerens interesse.

(29) Flytningsproceduren bør være så ligetil som muligt for forbrugeren. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at den modtagende betalingstjenesteudbyder påtager sig ansvaret for at indlede og forestå proceduren på forbrugerens vegne. Medlemsstaterne bør kunne anvende yderligere midler, såsom en teknisk løsning, når de fastlægger flytningsservicen. Sådanne yderligere midler kan gå videre end kravene i dette direktiv, f.eks. kan flytningsservicen leveres inden for en kortere tidsramme, eller betalingstjenesteudbyderne kan pålægges at sikre, hvis en forbruger anmoder herom, automatisk eller manuel omdirigering af kredittransaktioner, der modtages på den tidligere betalingskonto, til den nye betalingskonto inden for en fastsat begrænset periode, som løber fra modtagelsen af tilladelsen til flytning. Sådanne yderligere midler kan også bruges af betalingstjenesteudbydere på frivillig basis, selv hvor en medlemsstat ikke kræver det.

(30) Forbrugerne bør kunne anmode den modtagende betalingstjenesteudbyder om at foretage flytningen af alle eller en del af deres indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner eller

mandater til direkte debiteringer, ideelt set ved et enkelt møde med den modtagende betalingstjenesteudbyder. Med henblik herpå bør forbrugerne kunne underskrive én enkelt tilladelse til udførelse af hver af de ovennævnte opgaver. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren er skriftlig, men kan også vælge at acceptere tilsvarende midler, hvor det er relevant, f.eks. i tilfælde af et automatisk flytningssystem. Før forbrugeren giver sin tilladelse, bør han underrettes om alle etaper af den procedure, der er nødvendig for at gennemføre flytningen. F.eks. kan tilladelsen omfatte alle de opgaver, der er en del af flytningsservicen, og kunne give mulighed for, at forbrugeren kun kan vælge mellem disse opgaver.

(31) Det er nødvendigt for en vellykket flytning, at den overførende betalingstjenesteudbyder samarbejder i forbindelse med proceduren. Den modtagende betalingstjenesteudbyder bør modtage alle de oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, der er nødvendige for at kunne iværksætte betalingerne på den anden betalingskonto. Disse oplysninger bør imidlertid ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage flytningen.

(32) For at gøre det lettere at åbne konti på tværs af grænserne bør forbrugerne kunne anmode den nye betalingstjenesteudbyder om for den nye betalingskonto at oprette alle eller en del af stående ordrer om kredittransaktioner, acceptere de direkte debiteringer fra den dato, som forbrugeren har anført, og give forbrugeren oplysninger om den nye betalingskonto, ideelt set ved et enkelt møde med den nye betalingstjenesteudbyder.

(33) Forbrugerne bør ikke udsættes for økonomiske tab, herunder omkostninger og renter forårsaget af fejl, der er begået af en af de betalingstjenesteudbydere, som er involveret i flytningsproceduren. Navnlig bør forbrugerne ikke lide økonomiske tab som følge af betaling af yderligere gebyrer, renter eller andre afgifter samt bøder, strafafgifter eller anden form for økonomisk skade, der skyldes forsinkelser i udførelsen af betalinger.

(34) Medlemsstaterne bør sikre, at forbrugere, der ønsker at åbne en betalingskonto, ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl. Det er ganske vist vigtigt, at kreditinstitutterne sikrer sig, at deres kunder ikke anvender det finansielle system til ulovlige formål som f.eks. svig, hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, men de bør ikke stille hindringer i vejen for forbrugere, der ønsker at udnytte fordelene ved det indre marked ved at åbne og anvende betalingskonti i udlandet. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF[9)] bør derfor ikke anvendes som påskud for at afvise kommercielt mindre attraktive forbrugere.

(35) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, bør ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), når de ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Adgangen til betalingskonti med basale funktioner bør desuden sikres af medlemsstaterne, uanset forbrugerens økonomiske situation, f.eks. deres beskæftigelsesstatus, indkomstniveau, kredithistorik eller personlige konkurs.

(36) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, og som ikke har en betalingskonto i en bestemt medlemsstat, bør kunne åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Begrebet »lovligt ophold i Unionen« bør omfatte både unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der allerede nyder godt af de rettigheder, de har i henhold til EU-retsakter såsom Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71[10)], Rådets direktiv 2003/109/EF[11)], Rådets forordning (EF) nr. 859/2003[12)] og

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF[13)]. Det bør også omfatte personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling og protokollen af 31. januar 1967 og andre relevante internationale traktater. Desuden bør medlemsstaterne kunne udvide begrebet »lovligt ophold i Unionen« til også at omfatte andre tredjelandsstatsborgere, der befinder sig på deres område.

(37) Medlemsstaterne bør under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kunne kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en ægte interesse heri. Uden at det berører de krav, der er fastsat i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF medhenblik på bekæmpelse af hvidvaskning af penge, bør fysisk tilstedeværelse på kreditinstitutternes forretningssted ikke være en forudsætning for at udvise en sådan ægte interesse.

(38) Medlemsstaterne bør sikre, at antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, er tilstrækkeligt til at sikre, at de kan stilles til rådighed for alle forbrugere, med henblik på at forhindre enhver form for forskelsbehandling af dem og hindre konkurrencefordrejning. De faktorer, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter, bør omfatte dækningen af netværket af kreditinstitutter, størrelsen af medlemsstatens område, forbrugernes fordeling på området, kreditinstitutternes markedsandel, og hvorvidt betalingskonti med basale funktioner kun udgør en lille del af de betalingskonti, som kreditinstituttet stiller til rådighed. I princippet bør betalingskonti med basale funktioner tilbydes af så mange kreditinstitutter som muligt for at sikre, at forbrugerne kan åbne sådanne konti i et kreditinstitut, der ligger inden for kort afstand fra deres bopæl, og at forbrugerne på ingen måde forskelsbehandles i forbindelse med adgangen til disse konti og reelt kan gøre brug af dem. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at der ikke forekommer synlig forskelsbehandling i form af f.eks. et kort med et andet udseende eller et anderledes kontonummer eller et anderledes kortnummer. Det bør dog være muligt for en medlemsstat at fastsætte, at betalingskonti med basale funktioner kun tilbydes af et mindre antal kreditinstitutter, men dette bør være begrundet i den omstændighed, at disse kreditinstitutter for eksempel er så spredt ud over den pågældende medlemsstats område, at de kan betjene alle forbrugere, uden at de behøver at bevæge sig særlig langt væk fra deres hjem for at komme dertil. Endvidere bør forbrugere, der anvender betalingskonti med basale funktioner, på ingen måde stigmatiseres, og dette mål kan bedst opfyldes, hvis der udpeges et større antal kreditinstitutter.

(39) Medlemsstaterne bør kunne indføre mekanismer for at bistå forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, således at de fuldt ud kan drage fordel af dette direktiv.

(40) Når medlemsstater tillader, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner, bør de kunne fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Medlemsstaterne bør også kunne sikre, at forbrugerne oplyses om eventuelle forbundne gebyrer på en gennemsigtig måde. Endelig bør kreditinstitutter overholde direktiv 2008/48/EF, når de tilbyder en kassekredit sammen med en betalingskonto med basale funktioner.

(41) For at sikre, at brugere af betalingskonti med basale funktioner bliver betjent på en hensigtsmæssig måde, bør medlemsstaterne pålægge kreditinstitutterne at sikre, at det relevante personale er tilstrækkeligt uddannet, og at potentielle interessekonflikter ikke påvirker disse kunder på en negativ måde.

(42) Medlemsstaterne bør kunne tillade kreditinstitutter at afslå at åbne en betalingskonto med basale funktioner for forbrugere, der i forvejen har en aktiv eller mindst tilsvarende betalingskonto i samme medlemsstat. For at kontrollere, om en forbruger allerede har en betalingskonto, bør kreditinstitutterne kunne basere sig på en tro og love-erklæring, der fremlægges af forbrugeren.

(43) Medlemsstaterne bør sikre, at kreditinstitutterne behandler ansøgninger om en betalingskonto med basale funktioner inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv, og at kreditinstitutterne i tilfælde af afslag på en sådan ansøgning underretter forbrugeren om de specifikke årsager til afslaget, medmindre dette ville være i strid med national sikkerhed, offentlig orden eller direktiv 2005/60/EF.

(44) Forbrugerne bør sikres adgang til en række basale betalingstjenester. Tjenester, der er knyttet til betalingskonti med basale funktioner bør omfatte muligheden for at indsætte midler og hæve kontanter. Forbrugerne bør kunne foretage væsentlige betalingstransaktioner såsom modtagelse af indkomst eller ydelser, betaling af regninger eller afgifter og køb af varer og tjenester, herunder også via direkte debitering, kredittransaktioner og anvendelse af betalingskort. Disse tjenester bør gøre det muligt at købe varer og tjenester over internettet og give forbrugerne mulighed for at initiere betalingsordrer via kreditinstituttets internetfaciliteter, når en sådan forefindes. Betalingskonti med basale funktioner bør dog ikke kun være til onlinebrug, da dette ville skabe en hindring for forbrugere, der ikke har internetadgang. Medlemsstaterne bør sikre, at, der i forbindelse med tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto samt indsættelse af midler og hævning af kontanter og gennemførelse af betalingstransaktioner med betalingskort, bortset fra kreditkort, ikke er nogen grænse for det antal af transaktioner, forbrugeren har adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv. Med hensyn til udførelsen af kredittransaktioner og direkte debiteringer samt transaktioner via kreditkort, der er knyttet til en betalingskonto med basale funktioner, bør medlemsstaterne kunne fastsætte et minimumsantal af transaktioner, forbrugeren vil have adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv, forudsat at de tjenester, som transaktionerne relaterer sig til, vedrører forbrugerens personlige brug. Ved fastsættelse af, hvad der bør betragtes som personlig brug, bør medlemsstaterne tage højde for eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af transaktioner, bør aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.

(45) Ved proceduren for fastsættelse af, hvilke tjenester der skal tilbydes sammen med en betalingskonto med basale funktioner, og hvilket minimumsantal transaktioner der skal omfattes, bør der tages hensyn til nationale særkendetegn. Navnlig kan visse tjenester anses for vigtige for at sikre, at en betalingskonto udnyttes fuldt ud, i en bestemt medlemsstat på grund af deres udbredte anvendelse på nationalt plan. I nogle medlemsstater anvender forbrugerne f.eks. stadig checks i vidt omfang, mens det betalingsmiddel meget sjældent anvendes i andre medlemsstater. Dette direktiv bør derfor gøre det muligt for medlemsstaterne at fastsætte yderligere tjenester, der anses for vigtige på nationalt plan, og bør leveres sammen med en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at de gebyrer, som kreditinstitutterne opkræver for at tilbyde sådanne yderligere tjenester i forbindelse med betalingskonti med basale funktioner, er rimelige.

(46) For at sikre, at betalingskonti med basale funktioner er tilgængelige for så mange forbrugere som muligt, bør de tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. For at tilskynde bankløse, svagtstillede forbrugere til at deltage i markedet for detailbankydelser bør medlemsstaterne kunne bestemme, at betalingskonti med basale funktioner skal tilbydes disse forbrugere på særlig gunstige vilkår, f.eks. vederlagsfrit. Medlemsstaterne bør frit kunne definere mekanismen til at identificere de forbrugere, der

kan få tilbudt betalingskonti med basale funktioner på mere gunstige vilkår, når blot systemet sikrer, at svagtstillede forbrugere kan få adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Under alle omstændigheder bør en sådan tilgang ikke berøre den ret, som alle forbrugere, herunder også ikkesvagtstillede forbrugere, har til at få adgang til betalingskonti med basale funktioner, i det mindste mod et rimeligt gebyr. Desuden bør alle øvrige gebyrer, som forbrugeren afkræves ved manglende overholdelse af aftalevilkårene, være rimelige. Medlemsstaterne bør afgøre, hvad der udgør et rimeligt gebyr, alt efter de nationale omstændigheder.

(47) Kreditinstituttet bør kun afslå at åbne — og bør kun opsige — en aftale om en betalingskonto med basale funktioner under særlige omstændigheder, f.eks. manglende efterlevelse af lovgivningen om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme eller om forebyggelse og efterforskning af kriminalitet. Selv i disse tilfælde kan et afslag kun være berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever den pågældende lovgivning, ikke fordi proceduren med at kontrollere, om lovgivningen efterleves, er for besværlig eller dyr. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en forbruger misbruger sin ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. En medlemsstat bør f.eks. kunne tillade, at et kreditinstitut træffer foranstaltninger over for en forbruger, der har begået en forbrydelse, som f.eks. grov svig imod et kreditinstitut, for at undgå, at en sådan kriminalitet forekommer igen. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte begrænsning af den pågældende forbrugers adgang til en betalingskonto med basale funktioner i et vist tidsrum. Der kan desuden forekomme tilfælde, hvor det forudgående afslag på ansøgning om en betalingskonto kan være nødvendigt for at identificere forbrugere, der kunne tilbydes en betalingskonto på mere gunstige vilkår. I så tilfælde bør kreditinstituttet meddele forbrugeren, at han kan benytte en specifik mekanisme i tilfælde af afslag på ansøgning om en betalingskonto, der opkræves gebyr for, som fastsat i dette direktiv, til at få adgang til en gebyrfri betalingskonto med basale funktioner. Begge disse yderligere tilfælde bør dog være begrænsede, specifikke og baseret på præcist identificerede nationale retsforskrifter. Når der fastsættes yderligere tilfælde, hvor kreditinstitutter kan afslå at tilbyde betalingskonti til forbrugere, bør medlemsstaterne kunne inddrage bl.a. hensyn til den offentlige sikkerhed eller orden.

(48) Medlemsstaterne og kreditinstitutterne bør give forbrugerne klare og forståelige oplysninger om retten til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne bør sikre, at kommunikationsforanstaltningerne er målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere. Kreditinstitutterne bør aktivt oplyse forbrugerne om de specifikke funktioner, der er forbundet med den tilbudte betalingskonto med basale funktioner, de dertil hørende gebyrer og vilkårene for deres anvendelse, og yde passende assistance i denne forbindelse, og ligeledes om, hvordan forbrugerne kan udøve deres ret til at åbne en betalingskonto med basale funktioner. Forbrugerne bør navnlig oplyses om, at køb af yderligere tjenester ikke er en forudsætning for at få adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

(49) Medlemsstaterne bør fremme foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til de svagest stillede forbrugere og giver dem vejledning og bistand i en ansvarlig forvaltning af deres midler. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere. Medlemsstaterne bør endvidere fremme kreditinstitutternes initiativer med henblik på at kombinere tilbuddet om betalingskonti med basale funktioner og uafhængige uddannelsestilbud vedrørende økonomiske forhold.

(50) For at lette betalingstjenesteudbyderes mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompeten-

te myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at håndhæve dette direktiv være de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed, jf. forordning (EU) nr. 1093/2010, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(51) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til relevante organer og til domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder for at håndhæve de vidtrækkende forpligtelser, der er fastlagt i dette direktiv. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(52) Forbrugerne bør have adgang til effektive procedurer for alternativ bilæggelse af tvister, der opstår i forbindelse med rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Dette er allerede sikret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU[14)] for så vidt angår relevante aftalerelaterede tvister. Forbrugerne bør dog også have adgang til alternativ tvistbilæggelse i tilfælde af tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, f.eks. hvis de har fået afslag på adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Derfor fastsætter dette direktiv, at forbrugerne bør have adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, uden skelnen mellem aftalerelaterede tvister og tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, bør opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU. Efterlevelse af nærværende direktiv kræver behandling af forbrugernes personoplysninger. Denne behandling er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF[15)]. Nærværende direktiv bør derfor være i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

(53) Hvert andet år og første gang senest fire år efter dette direktivs ikrafttræden bør medlemsstaterne udarbejde pålidelige årlige statistikker om den måde, som de ved dette direktiv indførte foranstaltninger fungerer på. De bør hertil anvende alle relevante informationskilder og meddele oplysningerne til Kommissionen. Kommissionen bør udarbejde en rapport på grundlag af de oplysninger, den modtager fra medlemsstaterne, første gang fire år efter dette direktivs ikrafttræden og derefter hvert andet år.

(54) Dette direktiv bør tages op til fornyet gennemgang fem år efter ikrafttrædelsen for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. nye typer betalingskonti og betalingstjenester, samt udviklingen på andre områder af EU-lovgivningen og medlemsstaternes erfaringer. Rapporten, som baseres på denne gennemgang, bør omfatte en opregning af de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv. Den bør også omfatte en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv, af spørgsmålet om de indførte foranstaltninger har forbedret forbrugernes forståelse af betalingskontogebyrer og sammenligneligheden af betalingskonti,

og om de har gjort det nemmere at flytte betalingskonti, og af antallet af kontohavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv.

Den bør også analysere antallet af udbydere, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, og hvor mange af disse konti der er blevet åbnet, herunder af tidligere bankløse forbrugere, eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester samt de årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner. Den bør også vurdere omkostningerne og fordelene ved at indføre portabilitet af betalingskonti i hele Unionen, muligheden for at skabe en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres, og ved at udvide flytningsservicen til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende udbyder af betalingstjenester er etableret i forskellige medlemsstater. Den bør også omfatte en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning. Den bør også vurdere, om bestemmelserne om de oplysninger, betalingstjenesteudbyderne skal give, når de tilbyder pakkeprodukter, er tilstrækkelige, eller om der er behov for yderligere foranstaltninger. Den bør også vurdere, om der er behov for yderligere foranstaltninger for så vidt angår sammenligningswebsteder og for akkreditering af sammenligningswebsteder. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet denne rapport, der ledsages af lovgivningsforslag, hvis det er relevant.

(55) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i chartret i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

(56) Målene for dette direktiv, nemlig gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af behovet for at undgå markedsopsplitning og for at sikre lige konkurrencevilkår vilkår i Unionen bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(57) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[16)] forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.

(58) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer, der pålægges forbrugerne i forbindelse med deres betalingskonti i Unionen, regler om flytning af betalingskonti inden for en medlemsstat og regler om lettelse af forbrugernes åbning af betalingskonti på tværs af landegrænserne.

2. Dette direktiv fastsætter desuden en ramme for de regler og vilkår, efter hvilke medlemsstaterne skal sikre forbrugernes ret til at åbne og anvende betalingskonti med basale funktioner i Unionen.

3. Kapitel II og III finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.

4. Kapitel IV finder anvendelse på kreditinstitutter.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende kapitel IV på udbydere af betalingstjenester, som ikke er kreditinstitutter.

5. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv helt eller delvist på de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU[17)].

6. Dette direktiv finder anvendelse på betalingskonti, gennem hvilke forbrugere som minimum kan:
a) indsætte midler på en betalingskonto
b) hæve kontanter fra en betalingskonto
c) udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv helt eller delvist på andre betalingskonti end dem, der er omhandlet i første afsnit.

7. Åbning og anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner i medfør af dette direktiv skal være i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »forbruger«: enhver fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed

2) »person med lovligt ophold i Unionen«: en fysisk person, der har ret til at opholde sig i en medlemsstat i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder forbrugere uden fast adresse og personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, protokollen af 31. januar 1967 hertil og andre relevante internationale traktater

3) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner

4) »betalingstjeneste«: en betalingstjeneste som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2007/64/EF

5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren

6) »tjenester, der er knyttet til betalingskontoen«: alle tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner inden for anvendelsesområdet for artikel 3, litra g), i direktiv 2007/64/EF og kassekreditter og overtræk

7) »udbyder af betalingstjenester«: en udbyder af betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2007/64/EF

8) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013[18)]

9) »betalingsinstrument«: et betalingsinstrument som defineret i artikel 4, nr. 23), i direktiv 2007/64/EF

10) »overførende udbyder af betalingstjenester«: den udbyder af betalingstjenester, som overfører de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen

11) »modtagende udbyder af betalingstjenester«: den udbyder af betalingstjenester, som de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen, overføres til

12) »betalingsordre«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion

13) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto

14) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

15) »gebyrer«: alle de eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto

16) »kreditrentesats«: enhver rentesats, der betales til forbrugeren i forbindelse med opbevaring af midler på en betalingskonto

17) »varigt medium«: ethvert instrument, der gør det muligt for forbrugeren at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information

18) »flytning« eller »flytningsservice«: overførsel på en forbrugers anmodning fra en betalingstjenesteudbyder til en anden enten af oplysningerne om alle eller nogle af de stående ordrer om kredittransaktioner, tilbagevendende direkte debiteringer og tilbagevendende indgående kredittransaktioner, der udføres på en betalingskonto, eller af enhver positiv saldo fra en betalingskonto til en anden eller begge, med eller uden lukning af den tidligere betalingskonto

19) »direkte debitering«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion

20) »kredittransaktioner«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren

21) »stående ordre«: en instruks fra betaleren til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner

22) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2009/110/EF[19)]

23) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto

24) »arbejdsdag«: en dag, hvor den relevante betalingstjenesteudbyder holder åbent som påkrævet for gennemførelse af en betalingstransaktion

25) »kassekredit«: en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en betalingstjenesteudbyder eller et kreditinstitut stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto

26) »overtræk«: et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto eller den aftalte kassekredit

27) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 21 udpeges som kompetent af en medlemsstat.

KAPITEL II

SAMMENLIGNELIGHED AF GEBYRER I FORBINDELSE MED BETALINGSKONTI

Artikel 3

Liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, og for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi

1. Medlemsstaterne opstiller en foreløbig liste over mindst 10 og højst 20 af de mest repræsentative tjenester, tilknyttet en betalingskonto der opkræves gebyr for, som udbydes af mindst én betalingstjenesteudbyder på nationalt plan. Listen skal indeholde udtryk og definitioner for hver af de identificerede tjenesteydelser. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.

2. Med henblik på stk. 1 tager medlemsstaterne de tjenesteydelser i betragtning,
a) som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto
b) der både samlet set og pr. enhed medfører de største udgifter for forbrugerne.

For at sikre en tilfredsstillende anvendelse af kriterierne i første afsnit i dette stykke udarbejder EBA senest den 18. marts 2015 retningslinjer i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. Medlemsstaterne meddeler senest den 18. september 2015 Kommissionen og EBA de foreløbige lister, der er omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne giver på anmodning Kommissionen supplerende oplysninger om de data, på grundlag af hvilke de har udarbejdet disse lister for så vidt angår de i stk. 2 fastsatte kriterier.

4. EBA udarbejder på grundlag af de foreløbige lister, der er meddelt i medfør af stk. 3, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende en standardiseret EU-terminologi for de tjenesteydelser, der er fælles for mindst et flertal af medlemsstaterne. Den standardiserede EU-terminologi skal omfatte fælles udtryk og definitioner for de fælles tjenesteydelser og gøres tilgængelig på Unionens institutioners officielle sprog. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Medlemsstaterne indarbejder den standardiserede EU-terminologi, der er fastsat i medfør af stk. 4, i den foreløbige liste, der er omhandlet i stk. 1, og offentliggør den deraf følgende endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, snarest muligt og inden for tre måneder efter, at den delegerede retsakt, der er omhandlet i stk. 4, er trådt i kraft.

6. Medlemsstaterne vurderer og ajourfører om nødvendigt hvert fjerde år efter offentliggørelse af den i stk. 5 omhandlede endelige liste listen over de mest repræsentative tjenester, der er opstillet i henhold til stk. 1 og 2. De meddeler Kommissionen og EBA resultatet af deres vurdering og om nødvendigt den ajourførte liste over de mest repræsentative tjenester. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt den standardiserede EU-terminologi efter fremgangsmåden i stk. 4. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi ajourfører og offentliggør medlemsstaterne deres endelige liste, jf. stk. 5, og sikrer, at udbydere af betalingstjenester anvender de ajourførte udtryk og definitioner.

Artikel 4

Gebyroplysningsdokument og glossar

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester, i god tid inden de indgår en aftale om en betalingskonto med en forbruger, udleverer et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium, der indeholder de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv og, hvis en sådan tjeneste udbydes af en betalingstjenesteudbyder, gebyrerne for hver enkelt tjeneste, jf. dog artikel 42, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF og kapitel II i direktiv 2008/48/EF.

2. Gebyroplysningsdokumentet skal:

a) være et kort og selvstændigt dokument
b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog
e) være præcist, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en af Unionens andre valutaer
f) indeholde titlen »gebyroplysningsdokument« øverst på første side ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og

g) indeholde en erklæring om, at det omfatter gebyrer for de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskontoen, og at de fuldstændige oplysninger om alle tjenesteydelserne forud for og i forbindelse med aftaleindgåelsen angives i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyroplysningsdokumentet med henblik på stk. 1 udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til andre EU-retsakter eller anden national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, forudsat, at alle krav i nærværende stykkes første afsnit overholdes.

3. Tilbydes en eller flere af tjenesterne som en del af en pakke af tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, skal gebyret for hele pakken, de tjenester, der er omfattet af pakken, og antallet heraf samt yderligere gebyrer for tjenester ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken, fremgå af gebyroplysningsdokumentet.

4. Medlemsstaterne fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar over i det mindste de standardiserede udtryk, der er fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, med tilhørende definitioner til rådighed for forbrugerne.

Medlemsstaterne sikrer, at det i henhold til første afsnit udarbejdede glossar, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikketeknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

5. Udbyderne af betalingstjenester stiller til enhver tid gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed for forbrugerne. De stilles til rådighed på en let tilgængelig måde, herunder til ikkekunder, i elektronisk form på deres websteder, når sådanne haves, og på betalingstjenesteudbyderens forretningssted, hvortil forbrugere har adgang. De forelægges endvidere i papirform eller på et andet varigt medium vederlagsfrit på forbrugerens anmodning.

6. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsentationsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 6.

Artikel 5

Gebyropgørelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbyderne af betalingstjenester mindst en gang om året og vederlagsfrit udleverer en opgørelse til forbrugerne over alle påløbne gebyrer samt, hvis det er relevant, oplysninger om de i stk. 2, litra c) og d), i denne artikel, omhandlede rentesatser for tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. dog artikel 47 og 48 i direktiv 2007/64/EF og artikel 12 i direktiv 2008/48/EF. Udbydere af betalingstjenester anvender, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv.

Det kommunikationsmiddel, der skal anvendes til at udlevere gebyropgørelsen aftales med forbrugeren. Gebyropgørelsen forelægges i det mindste efter anmodning fra forbrugeren i papirform.

2. Gebyropgørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

a) det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse, og det antal gange, der blev gjort brug af tjenesteydelsen i den relevante periode, og, hvis tjenesteydelserne er kombineret i en pakke, gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret for pakken er opkrævet i den relevante periode, samt yderligere gebyrer for tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken

b) det samlede påløbne gebyrbeløb i den relevante periode for hver tjenesteydelse, hver pakke af tjenesteydelser, som blev ydet, og tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken

c) den overtræksrente, der gælder for betalingskontoen, og det samlede betalte rentebeløb i forbindelse med overtrækket i den relevante periode, hvis det er relevant

d) den kreditrentesats, der gælder for betalingskontoen, og det samlede påløbne rentebeløb for den relevante periode, hvis det er relevant

e) det samlede beløb af pålagte gebyrer for alle tjenesteydelser, som blev ydet i den relevante periode.

3. Gebyropgørelsen skal:

a) udformes og opstilles således, at den er klar og letlæselig, med brug af en læservenlig skriftstørrelse

b) være præcis, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en anden valuta

c) indeholde titlen »gebyropgørelse« øverst på første side af opgørelsen ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og

d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyropgørelsen udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, så længe alle krav i første afsnit overholdes.

4. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit i denne artikel omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 4.

Artikel 6

Forbrugeroplysning

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbyderne af betalingstjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, når det er relevant, anvender de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5. Udbyderne af betalingstjenester kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som supplement til de standardiserede udtryk i listen, jf. artikel 3, stk. 5, som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser.

2. Udbyderne af betalingstjenester kan anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de, når det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5.

Artikel 7

Sammenligningswebsteder

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har vederlagsfri adgang til mindst et websted, der sammenligner de gebyrer, som udbydere af betalingstjenester mindst opkræver for tjenesteydelser på den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, på nationalt plan.

Sammenligningswebsteder kan drives enten af en privat operatør eller en offentlig myndighed.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede sammenligningswebsteder indeholder yderligere sammenlignende bestemmende faktorer for det serviceniveau, som udbydere af betalingstjenester tilbyder.

3. De sammenligningswebsteder, der er etableret i overensstemmelse med stk. 1, skal:

a) være operationelt uafhængige og sikre, at udbydere af betalingstjenester behandles lige i søgeresultaterne
b) tydeligt angive deres ejere
c) fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på
d) anvende et letforståeligt og utvetydigt sprog og, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5
e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring
f) omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en signifikant del af markedet, og, såfremt de fremlagte oplysninger ikke giver et fuldstændigt billede af markedet, en tydelig erklæring derom, inden resultaterne vises, og
g) tilbyde en effektiv procedure til indberetning af forkerte oplysninger om offentliggjorte gebyrer.

4. Medlemsstaterne sikrer, at der online stilles oplysninger til rådighed om tilgængeligheden af websteder, som opfylder bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 8

Betalingskonti i en pakke med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse

Medlemsstaterne sikrer, at en udbyder af betalingstjenester, der tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, der ikke er tjenester knyttet til en betalingskonto, oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og, hvis dette er tilfældet, giver særskilte oplysninger om priser og gebyrer i forbindelse med hvert af de andre produkter og tjenesteydelser i denne pakke, der kan købes separat.

KAPITEL III

FLYTNING

Artikel 9

Ydelse af flytningsservice

Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere yder en flytningsservice som beskrevet i artikel 10 mellem betalingskonti i samme valuta til alle forbrugere, der åbner eller har en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 10

Flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at flytningsservicen initieres af den modtagende udbyder af betalingstjenester på forbrugerens anmodning. Flytningsservicen skal som minimum overholde stk. 2- 6.

Medlemsstaterne kan fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger i forhold til dem, der er omhandlet i stk. 2- 6, forudsat at

a) dette klart er i forbrugerens interesse,
b) det ikke medfører en ekstra byrde for forbrugeren, og
c) flytningen gennemføres inden for højst den samme overordnede tidsramme som den, der er angivet i stk. 2- 6.

2. Den modtagende udbyder af betalingstjenester gennemfører flytningsservicen ved modtagelse af tilladelse fra forbrugeren. Er der tale om to eller flere indehavere af kontoen, indhentes en tilladelse fra hver af dem.

Tilladelsen affattes på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor flytningsservicen initieres, eller på ethvert andet sprog, som er aftalt mellem parterne.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at give samtykke til den overførende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 3, og specifikt at give samtykke til den modtagende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 5.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at bestemme, hvilke indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debiteringer der skal flyttes. Tilladelsen skal også gøre det muligt for forbrugeren at angive, fra hvilken dato stående ordrer om kredittransaktioner og direkte debiteringer skal foretages fra den betalingskonto, som han åbner eller har hos den modtagende udbyder af betalingstjenester. Den pågældende dato skal være mindst seks arbejdsdage efter den dato, hvor den modtagende betalingstjenesteudbyder modtager de dokumenter, der er overført fra den overførende betalingstjenesteudbyder i henhold til stk. 4. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren skal være skriftlig, og at forbrugeren skal have en kopi af tilladelsen.

3. Senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede tilladelse anmoder den modtagende betalingstjenesteudbyder den overførende betalingstjenesteudbyder om at gennemføre følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugerens tilladelse:

a) sende en liste til den modtagende betalingstjenesteudbyder — og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom — over de eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der flyttes

b) sende de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugerens betalingskonto i de foregående 13 måneder, til den modtagende betalingstjenesteudbyder og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom
c) ophøre med at acceptere direkte debiteringer og indgående kredittransaktioner med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til forbrugerens betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder
d) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen
e) overføre en eventuel resterende positiv saldo til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den af forbrugeren anførte dato
f) lukke betalingskontoen hos den overførende betalingstjenesteudbyder på den af forbrugeren anførte dato.

4. Den overførende betalingstjenesteudbyder udfører på anmodning af den modtagende betalingstjenesteudbyder følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugerens tilladelse:
a) sende den modtagende betalingstjenesteudbyder de oplysninger, der er anført i stk. 3, litra a) og b), inden for fem arbejdsdage
b) ophøre med at acceptere indgående kredittransaktioner til og direkte debiteringer fra betalingskontoen med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Medlemsstaterne kan kræve, at den overførende betalingstjenesteudbyder oplyser betaleren eller betalingsmodtageren om årsagen til, at betalingstransaktionen ikke accepteres
c) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen
d) overføre en eventuel resterende positiv saldo fra betalingskontoen til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den dato, der er anført i tilladelsen
e) lukke betalingskontoen på den dato, der er anført i tilladelsen, hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, og forudsat at foranstaltningerne i litra a), b) og d) er blevet gennemført, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis sådanne udestående forpligtelser er til hinder for, at forbrugeres betalingskonto kan lukkes.

5. Hvis det fremgår af tilladelsen og i det omfang, det ifølge oplysningerne fra den overførende betalingstjenesteudbyder eller forbrugeren er muligt for den modtagende betalingstjenesteudbyder, udfører den modtagende betalingstjenesteudbyder senest fem arbejdsdage efter at have modtaget de anmodede oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, jf. stk. 3, følgende opgaver:
a) oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kredittransaktioner og udføre dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato
b) foretage eventuelle nødvendige forberedelser med henblik på at acceptere direkte debiteringer og acceptere dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato
c) oplyse forbrugerne, hvor det er relevant, om deres rettigheder, jf. artikel 5, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 260/2012
d) meddele de betalere, der er anført i tilladelsen, og som foretager tilbagevendende indgående kredittransaktioner til forbrugerens betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder og sende en kopi af forbrugerens tilladelse til betalerne. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles

betaleren, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed

e) meddele de betalingsmodtagere, der er anført i tilladelsen, og som foretager direkte debiteringer fra forbrugerens betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og fra hvilken dato der skal foretages direkte debiteringer fra denne betalingskonto, og sende en kopi af forbrugerens tilladelse til betalingsmodtagerne. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betalingsmodtagerne, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed.

Hvis forbrugeren vælger selv at meddele de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra d) og e), i nærværende stykke, til betalerne eller betalingsmodtagerne frem for specifikt at give samtykke i overensstemmelse med stk. 2 til, at den modtagende betalingstjenesteudbyder kan gøre dette, sender den modtagende betalingstjenesteudbyder forbrugeren standardbreve med betalingskontooplysningerne og den i tilladelsen anførte startdato inden for den frist, der er omhandlet i første afsnit i nærværende stykke.

6. Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er anført i forbrugerens tilladelse, så leveringen af betalingstjenester til forbrugeren ikke afbrydes under ydelsen af flytningsservicen, jf. dog artikel 55, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF.

Artikel 11

Lettelse af forbrugernes åbning af konti på tværs af landegrænser

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en forbruger oplyser sin udbyder af betalingstjenester om, at han ønsker at åbne en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester, der er etableret i en anden medlemsstat, yder den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, efter modtagelsen af en sådan anmodning følgende bistand til forbrugeren:

a) vederlagsfrit stille en liste til rådighed for forbrugeren over alle eksisterende aktive stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debitering initieret af debitor, hvor sådanne forefindes, og tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugerens betalingskonto i de foregående 13 måneder. Denne liste forpligter ikke den nye udbyder af betalingstjenester til at etablere tjenester, som den ikke allerede leverer

b) overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugerens betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den nye udbyder af betalingstjenester, forudsat at anmodningen indeholder fuldstændige oplysninger, der gør det muligt at identificere den nye udbyder af betalingstjenester samt forbrugerens betalingskonto

c) lukke forbrugerens betalingskonto.

2. Hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, træffer den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, de foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 1, litra a), b) og c), på den af forbrugeren fastsatte dato, som skal være mindst seks arbejdsdage efter, at denne udbyder af betalingstjenester har modtaget forbrugerens anmodning, medmindre andet er aftalt mellem parterne, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis udestående forpligtelser er til hindrer for, at betalingskontoen kan lukkes.

Artikel 12

Gebyrer i forbindelse med flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne vederlagsfrit har adgang til deres personoplysninger vedrørende eksisterende stående ordrer og direkte debiteringer hos både den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den overførende betalingstjenesteudbyder leverer de oplysninger, som den modtagende betalingstjenesteudbyder anmoder om i henhold til artikel 10, stk. 4, litra a), uden modydelse fra forbrugeren og den modtagende betalingstjenesteudbyder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for opsigelse af betalingskontoen hos den pågældende udbyder, fastlægges i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, 4 og 6, i direktiv 2007/64/EF.

4. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende eller den modtagende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for en tjenesteydelse i henhold til artikel 10, bortset fra dem, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, i denne artikel, er rimelige og modsvarer den pågældende betalingstjenesteudbyders faktiske omkostninger.

Artikel 13

Økonomiske tab for forbrugerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle økonomiske tab, herunder omkostninger og renter, som forbrugeren påføres som direkte følge af, at en udbyder af betalingstjenester, der er involveret i flytningen, ikke efterlever sine forpligtelser i henhold til artikel 10, refunderes af den pågældende udbyder af betalingstjenester snarest muligt.

2. Ansvar efter stk. 1 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den udbyder af betalingstjenester, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af lovgivningsmæssige EU-retsakter eller national lovgivning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansvar, jf. stk. 1 og 2, fastslås i overensstemmelse med de lovgivningsmæssige krav, der finder anvendelse på nationalt plan.

Artikel 14

Oplysning om flytningsservice

1. Medlemsstaterne sørger for, at betalingstjenesteudbydere stiller følgende oplysninger om flytningsservice til rådighed for forbrugerne:

a) den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyders opgaver i forbindelse med hver etape af flytningen, jf. artikel 10
b) den tid, der er afsat til gennemførelse af de respektive etaper
c) de eventuelle gebyrer, der opkræves for flytningen
d) hvilke oplysninger forbrugeren eventuelt vil blive anmodet om at stille til rådighed, og
e) de i artikel 24 omhandlede procedurer for alternativ tvistbilæggelse.

Medlemsstaterne kan kræve, at udbyderne af betalingstjenester også stiller andre oplysninger til rådighed, herunder, hvor det er relevant, oplysninger, der er nødvendige for at bestemme den indskudsgarantiordning i Unionen, som udbyderen af betalingstjenester er medlem af.

2. Oplysningerne omhandlet i stk. 1 stilles vederlagsfrit til rådighed i papirform eller på et andet varigt medium på samtlige betalingstjenesteudbyderes forretningssteder, som forbrugere har adgang til, og foreligger til enhver tid i elektronisk form på deres websteder samt gives til forbrugere efter anmodning.

KAPITEL IV

ADGANG TIL BETALINGSKONTI

Artikel 15

Ikkeforskelsbehandling

Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter ikke forskelsbehandler forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i chartret, når sådanne forbrugere ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Betingelserne for at have en betalingskonto med basale funktioner må på ingen måde medføre forskelsbehandling.

Artikel 16

Retten til adgang til en betalingskonto med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditinstitutter eller et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter tilbyder forbrugerne betalingskonti med basale funktioner med henblik på at garantere adgang hertil for alle forbrugere på deres område og for at hindre konkurrencefordrejning. Medlemsstaterne sikrer, at betalingskonti med basale funktioner ikke kun tilbydes af kreditinstitutter, der udelukkende stiller betalingskonti med internetfaciliteter til rådighed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, herunder forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, har ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner hos kreditinstitutter på deres område. En sådan ret gælder uanset forbrugerens bopæl.

Medlemsstaterne kan under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en reel interesse heri.

Medlemsstaterne sikrer, at udøvelsen af denne ret ikke gøres for vanskelig eller bebyrdende for forbrugeren.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i de enkelte tilfælde åbner en betalingskonto med basale funktioner eller afslår en forbrugers ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner uden unødig forsinkelse og senest inden for ti arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter afslår en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner, hvis åbning af en sådan konto ville føre til overtrædelse af bestemmelserne om forebyggelse af hvidvaskning af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme fastsat i direktiv 2005/60/EF.

5. Medlemsstaterne kan tillade, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, afslår en ansøgning om en sådan konto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto hos et kreditinstitut på deres område, som giver ham mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, medmindre forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at en betalingskonto vil blive lukket.

I disse tilfælde kan kreditinstituttet, før det åbner en betalingskonto med basale funktioner, kontrollere, om forbrugeren hos et kreditinstitut i samme medlemsstat har en betalingskonto, som giver forbrugere mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser. Kreditinstitutterne kan med henblik herpå basere sig på en af forbrugeren underskrevet tro og love-erklæring.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor kreditinstitutter kan pålægges eller vælge at afslå en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål enten at lette forbrugerens vederlagsfrie adgang til en betalingskonto med basale funktioner i henhold til mekanismen i artikel 25 eller at forhindre forbrugeres misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

7. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4, 5 og 6 omhandlede tilfælde straks efter at have truffet sin beslutning meddeler forbrugeren afslaget og sin specifikke begrundelse herfor skriftligt og vederlagsfrit, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden eller med direktiv 2005/60/EF. I tilfælde af afslag vejleder kreditinstituttet forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget og om forbrugerens ret til at kontakte den relevante kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt giver de relevante kontaktoplysninger.

8. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4 nævnte tilfælde træffer passende foranstaltninger i henhold til kapitel III i direktiv 2005/60/EF.

9. Medlemsstaterne sikrer, at adgang til en betalingskonto med basale funktioner ikke gøres betinget af køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier i kreditinstituttet, medmindre sidstnævnte er en betingelse for alle kreditinstituttets kunder.

10. Medlemsstaterne anses for at overholde kravene i kapitel IV, såfremt en eksisterende bindende ramme sikrer fuld anvendelse heraf på en tilstrækkelig klar og præcis måde, således at de berørte personer kan få fuldt kendskab til deres rettigheder og påberåbe sig disse rettigheder ved de nationale domstole.

Artikel 17

Kendetegn for en betalingskonto med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner omfatter følgende tjenesteydelser:

a) tjenesteydelser, der gør det muligt at åbne, anvende og lukke en betalingskonto
b) tjenesteydelser, der gør det muligt at indsætte midler på en betalingskonto
c) tjenester, der gør det muligt at hæve kontanter inden for Unionen fra en betalingskonto, ved skranken eller ved automatiske pengeautomater inden for eller uden for kreditinstituttets åbningstider
d) udførelse af følgende betalingstransaktioner i Unionen:

   i) direkte debiteringer

   ii) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger

iii) kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, såfremt de forefindes, terminaler, skranker og via kreditinstituttets onlinefaciliteter.

De i første afsnit, litra a) til d), anførte tjenesteydelser skal tilbydes af kreditinstitutter i det omfang, de allerede udbydes til forbrugere, der har andre betalingskonti end en betalingskonto med basale funktioner.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditinstitutter, der er etableret på deres område, er forpligtet til sammen med en betalingskonto med basale funktioner at yde yderligere tjenesteydelser, der anses for vigtige for forbrugerne på baggrund af fælles praksis på nationalt plan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditinstitutter, der er etableret på deres område, tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i det mindste i den nationale valuta i den pågældende medlemsstat.

4. Medlemsstaternes sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner giver forbrugere mulighed for at gennemføre et ubegrænset antal operationer for så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1.

5. For så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1, litra a), b), c) og d), nr. ii), i denne artikel, dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort, sikrer medlemsstaterne, at kreditinstitutter ikke pålægger gebyrer ud over eventuelle rimelige gebyrer omhandlet i artikel 18, uanset hvor mange operationer der er gennemført på betalingskontoen.

6. For så vidt angår de tjenester, som er omhandlet i stk. 1, litra d), nr. i) og ii), i nærværende artikel, dog kun med hensyn til betalingstransaktioner med kreditkort, samt stk. 1, litra d), nr. iii), i denne artikel kan medlemsstaterne fastsætte et minimumsantal af operationer, som kreditinstitutter kun kan pålægge eventuelle rimelige gebyrer, jf. artikel 18. Medlemsstaterne sikrer, at minimumsantallet af operationer er tilstrækkeligt til at dække forbrugerens personlige brug, under hensyntagen til eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af operationer, må aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.

7. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren kan styre og initiere betalingstransaktioner fra sin betalingskonto med basale funktioner på kreditinstituttets forretningssteder og/eller via onlinefaciliteter, hvis de forefindes.

8. Med forbehold af kravene fastsat i direktiv 2008/48/EF kan medlemsstaterne tillade, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning herom stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne kan fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Adgang til eller anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner må ikke være begrænset eller gøres betinget af køb af sådanne kreditydelser.

Artikel 18

Tilhørende gebyrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutterne tilbyder de i artikel 17 nævnte tjenesteydelser vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de gebyrer, der pålægges forbrugeren ved manglende overholdelse af forpligtelserne i rammeaftalen, er rimelige.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der som minimum tages hensyn til følgende kriterier, når rimelige gebyrer, jf. stk. 1 og 2, fastsættes:

a) de nationale indkomstniveauer

b) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af kreditinstitutter i den pågældende medlemsstat for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti.

4. Uden at dette berører den ret, som er omhandlet i artikel 16, stk. 2, og den forpligtelse, som er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, kan medlemsstaterne kræve, at kreditinstitutterne gennemfører en række prisfastsættelsesordninger, som afhænger af, i hvilket omfang forbrugeren benytter banktjenesteydelser, og som navnlig giver mulighed for at tilbyde bankløse, svagtstillede forbrugere mere gunstige vilkår. I disse tilfælde sikrer medlemsstaterne, at forbrugerne får vejledning og fyldestgørende oplysninger om de foreliggende valgmuligheder.

Artikel 19

Rammeaftaler og opsigelse

1. Rammeaftaler, der giver adgang til en betalingskonto med basale funktioner, er omfattet af direktiv 2007/64/EF, medmindre andet er anført i stk. 2 og 4 i denne artikel.

2. Et kreditinstitut kan kun opsige en rammeaftale ensidigt, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

a) forbrugeren har forsætligt anvendt betalingskontoen til ulovlige formål
b) der har ikke været nogen transaktioner på betalingskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder
c) forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en betalingskonto med basale funktioner i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag
d) forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i Unionen
e) forbrugeren har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto, som gør det muligt at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, i den medlemsstat, hvor han allerede har en betalingskonto med basale funktioner.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner kan opsiges ensidigt af kreditinstituttet. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål at forhindre forbrugeres misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, der opsiger en aftale om en betalingskonto med basale funktioner af en eller flere af de i stk. 2, litra b), d) og e), og stk. 3 nævnte grunde, meddeler forbrugeren begrundelsen for opsigelsen skriftligt og vederlagsfrit, mindst to måneder inden opsigelsen får virkning, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden. Hvis et kreditinstitut opsiger aftalen i overensstemmelse med stk. 2, litra a) eller c), har opsigelsen øjeblikkelig virkning.

5. Meddelelsen skal indeholde vejledning til forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget, hvis det er relevant, samt forbrugerens ret til at kontakte den kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt indeholde de relevante kontaktoplysninger.

Artikel 20

Generelle oplysninger om betalingskonti med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes passende foranstaltninger til at gøre den almene befolkning opmærksom på, at der findes betalingskonti med basale funktioner, og på de almindelige priser

herfor, samt på fremgangsmåden for at udøve retten til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner og for adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister. Medlemsstaterne sikrer, at kommunikationsforanstaltningerne er tilstrækkelige og målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter vederlagsfrit stiller oplysninger og bistand til rådighed om de specifikke funktioner, der er forbundet med de tilbudte betalingskonti med basale funktioner, de tilhørende gebyrer og vilkårene for anvendelsen heraf til rådighed for forbrugerne. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at oplysningerne gør det klart, at køb af yderligere tjenesteydelser ikke er en forudsætning for adgangen til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL V

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG ALTERNATIV TVISTBILÆGGELSE

Artikel 21

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De kompetente myndigheder er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være udbydere af betalingstjenester, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med EU-retten og national ret udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, er en af eller begge følgende:

a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med EBA, som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 18. september 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national lovgivning enten:

a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller

b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i begæringen om at træffe den nødvendige afgørelse.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i Den Europæiske Unions Tidende en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

Artikel 22

Pligt til at samarbejde

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger hver medlemsstat én kompetent myndighed som kontaktpunkt for så vidt angår dette direktiv. Medlemsstaten meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter for så vidt angår dette direktiv i overensstemmelse med stk. 1, giver uden unødig forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må kun videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer efter udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og alene til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde den straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun afslå at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare

b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af afslag skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 23

Bilæggelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afslået eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

Artikel 24

Alternativ tvistbilæggelse

Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har adgang til egnede og effektive procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, skal opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU.

Artikel 25

Mekanisme i tilfælde af afslag på betalingskonto, som der er opkrævet gebyr for

Uden at dette berører artikel 16, kan medlemsstaterne fastlægge en særlig mekanisme med henblik på at sikre, at forbrugere, som ikke har en betalingskonto på deres område, og som har fået afslag på adgang til en betalingskonto, der er pålagt gebyr af kreditinstitutter, vederlagsfrit har reel adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL VI

SANKTIONER

Artikel 26

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af den nationale lovgivning, hvorved dette direktiv gennemføres, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemfø-

relsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 27

Evaluering

1. Medlemsstaterne giver Kommissionen underretning om følgende, første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år:

a) betalingstjenesteudbydernes efterlevelse af artikel 4, 5 og 6
b) medlemsstaternes efterlevelse af kravene om at sikre, at der findes sammenligningswebsteder i henhold til artikel 7
c) antal flyttede betalingskonti og andelen af ansøgninger om at flytte betalingskonti, som er blevet afslået
d) antal kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, antallet af sådanne konti, som er blevet åbnet, og andelen af ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner, som er blevet afslået.

2. Kommissionen udarbejder en rapport første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år på grundlag af de oplysninger, som den modtager fra medlemsstaterne.

Artikel 28

Fornyet gennemgang

1. Senest den 18. september 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af et lovgivningsforslag.

Rapporten skal indeholde:

a) en liste over alle de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv
b) en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv
c) en vurdering af muligheden for at udvikle en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres
d) en vurdering af muligheden for at udvide den i artikel 10 omhandlede flytningsservice til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater, og af muligheden for at åbne konti på tværs af grænserne i henhold til artikel 11
e) en vurdering af antallet af kontoindehavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv, baseret på de oplysninger, som medlemsstaterne har forelagt i medfør af artikel 27
f) en vurdering af omkostningerne og fordelene ved at indføre fuldstændig portabilitet af betalingskontonumre i hele Unionen
g) en vurdering af antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner
h) en vurdering af antallet af og, såfremt anonymiserede oplysninger er gjort tilgængelige, karakteristika ved de forbrugere, der har åbnet betalingskonti med basale funktioner efter gennemførelsen af dette direktiv

i) en vurdering af de gennemsnitlige årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner på medlemsstatsplan
j) en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning
k) eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester.

2. I rapporten vurderes det, bl.a. på grundlag af de oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaterne i henhold til artikel 27, hvorvidt listen over tjenesteydelser, der er omfattet af en betalingskonto med basale funktioner, skal ændres og ajourføres, idet der tages hensyn til udviklingen inden for betalingsmidler og teknologi.

3. I rapporten vurderes det endvidere, om der er behov for yderligere foranstaltninger vedrørende sammenligningswebsteder og pakketilbud ud over dem, der er truffet i medfør af artikel 7 og 8, navnlig om der er behov for en akkreditering af sammenligningswebsteder.

Artikel 29

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 18. september 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 18. september 2016.

Der gælder følgende undtagelser fra bestemmelserne i første afsnit:
a) Artikel 3 anvendes fra den 17. september 2014.
b) Medlemsstaterne anvender de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 4, stk. 1-5, artikel 5, stk. 1, 2 og 3, artikel 6, stk. 1 og 2, og artikel 7 senest ni måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
c) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til et gebyroplysningsdokument på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
d) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til en gebyropgørelse på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.

3. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 30

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

1) EUT C 51 af 22.2.2014, s. 3.
2) EUT C 341 af 21.11.2013, s. 40.
3) Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.
4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).
5) Kommissionens henstilling 2011/442/EU af 18. juli 2011 om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto (EUT L 190 af 21.7.2011, s. 87).
6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).
7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).
10) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2).
11) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).
12) Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1).
13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).
14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).
15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
16) EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.
17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.)
18) Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

Bilag 6

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU

af 15. maj 2014

om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank[1)],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[2)],

efter den almindelige lovgivningsprocedure[3)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den finansielle krise har vist, at der i høj grad mangler gode værktøjer på EU-plan til effektiv håndtering af usunde eller nødlidende kreditinstitutter og investeringsselskaber (»institutter«). Der er navnlig behov for sådanne værktøjer for at forebygge insolvens eller, når der opstår insolvens, at minimere de negative konsekvenser ved at bevare det berørte instituts systemisk vigtige funktioner. Under krisen var disse udfordringer en af de væsentlige faktorer, der tvang medlemsstaterne til at redde institutter med skatteydernes penge. Målet med et troværdigt regelsæt for genopretning og afvikling er så vidt muligt at fjerne behovet for sådanne tiltag.

(2) Den finansielle krise var af systemisk karakter, idet den påvirkede et stort antal kreditinstitutters adgang til finansiering. For at undgå et sammenbrud med konsekvenser for den samlede økonomi kræver en sådan krise foranstaltninger, der sigter på at sikre adgang til finansiering under ensartede forhold for alle kreditinstitutter, der ellers er solvente. Sådanne foranstaltninger indebærer likviditetsstøtte fra centralbanker og garantier fra medlemsstaterne for værdipapirer, der var udstedt af solvente kreditinstitutter.

(3) De finansielle markeder i Unionen er i høj grad integrerede og indbyrdes forbundne, og de tæller mange institutter med vidtrækkende aktiviteter på tværs af de nationale grænser. Et grænseoverskridende instituts sammenbrud vil med stor sandsynlighed påvirke stabiliteten på de finansielle markeder i de forskellige medlemsstater, hvor det driver virksomhed. Det forhold, at medlemsstaterne ikke har mulighed for at tage kontrollen over et nødlidende institut og afvikle det på en måde, der effektivt forhindrer yderligere systemisk skade, kan undergrave medlemsstaternes indbyrdes tillid og troværdigheden af det indre marked for finansielle tjenesteydelser. De finansielle markeders stabilitet er derfor en væsentlig forudsætning for det indre markeds gennemførelse og funktion.

(4) I øjeblikket er procedurerne for afvikling af institutter ikke harmoniseret på EU-plan. Nogle medlemsstater anvender de samme procedurer på institutter som på andre insolvente virksomheder og har i nogle tilfælde tilpasset dem med henblik på institutter. Der er betydelige materielle og processuelle forskelle mellem de love og administrative bestemmelser, der gælder for institutters insolvens i medlemsstaterne. Den finansielle krise har endvidere gjort det klart, at den almindelige insolvensbehandling af virksomheder ikke nødvendigvis altid er hensigtsmæssig i forbindelse med institutter, da den ikke altid sikrer tilstrækkelig hurtig indgriben, videreførelse af institutters kritiske funktioner og bevarelse af den finansielle stabilitet.

(5) Der bør derfor indføres en ordning, som giver myndighederne et troværdigt sæt af værktøjer til at gribe ind tilstrækkelig tidligt og hurtigt over for et usundt eller nødlidende institut, så man sikrer videreførelse af instituttets kritiske finansielle og økonomiske funktioner, samtidig med at man minimerer virkningerne af instituttets sammenbrud for økonomien og det finansielle system. Ordningen bør sikre, at tab i første række bæres af aktionærer og dernæst af kreditorer, forudsat at ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, i overensstemmelse med princippet om at ingen kreditorer må stilles ringere, som fastsat i dette direktiv. Nye beføjelser bør sætte myndighederne i stand til eksempelvis at opretholde uafbrudt adgang til indskud og betalingstransaktioner, eventuelt at sælge levedygtige dele af instituttet og at fordele tabene på en retfærdig og forudsigelig måde. Disse mål forventes at bidrage til at undgå en destabilisering af de finansielle markeder og minimere omkostningerne for skatteyderne.

(6) Den igangværende revision af regelsættet, navnlig styrkelsen af kapital- og likviditetsbuffere og forbedringen af værktøjerne for makroprudentielle politikker, bør mindske risikoen for fremtidige kriser og øge institutternes modstandsdygtighed over for økonomisk stress, hvad enten denne stress skyldes systemiske forstyrrelser eller hændelser, som er specifikke for det enkelte institut. Det er imidlertid ikke muligt at udarbejde lovgivnings- og tilsynsregler, som kan forhindre disse institutter i nogensinde at komme i vanskeligheder. Medlemsstaterne bør derfor have et beredskab og råde over egnede genopretnings- og afviklingsværktøjer med henblik på at håndtere såvel systemiske kriser som enkelte institutters sammenbrud. Sådanne værktøjer bør bl.a. omfatte mekanismer, der sætter myndighederne i stand til at tage sig effektivt af nødlidende eller forventeligt nødlidende institutter.

(7) Der bør ved udøvelsen af sådanne beføjelser og fastlæggelsen af foranstaltninger tages hensyn til de omstændigheder, hvorunder sammenbruddet finder sted. Hvis problemet opstår i et individuelt institut, og resten af det finansielle system ikke er berørt, bør myndighederne kunne udøve deres afviklingsbeføjelser uden større hensyn til afsmitningseffekter. Er der derimod tale om et sårbart miljø, bør der udvises større omhu for at undgå at destabilisere de finansielle markeder.

8) Afvikling af et institut med henblik på at videreføre det som en going concern kan som en sidste udvej indebære brug af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer, herunder midlertidigt offentligt ejerskab. Det er derfor vigtigt, at afviklingsbeføjelserne og ordningerne for finansiering af afvikling udformes på en måde, der sikrer, at det er skatteyderne, der får gavn af et eventuelt overskud fra omstruktureringen af et institut, som myndighederne har bragt på fode igen. Ansvarlighed og påtagelse af risici bør belønnes.

(9) Nogle medlemsstater har allerede vedtaget lovændringer, hvorved der indføres mekanismer til afvikling af nødlidende institutter; andre har meddelt deres hensigt om at indføre sådanne mekanismer, hvis det ikke sker på EU-plan. Den omstændighed, at der ikke findes fælles betingelser, beføjelser

og procedurer for afvikling af institutter, er sandsynligvis en hindring for, at det indre marked kan fungere gnidningsløst, og for samarbejdet mellem nationale myndigheder om håndtering af nødlidende grænseoverskridende institutkoncerner. Dette gælder navnlig, når forskellige tilgange betyder, at nationale myndigheder ikke har samme grad af kontrol over eller samme mulighed for at afvikle institutter. Disse forskelle i afviklingsordningerne kan også berøre institutternes finansieringsomkostninger forskelligt i de forskellige medlemsstater og potentielt skabe konkurrenceforvridninger mellem institutterne. Det er endvidere nødvendigt med effektive afviklingsordninger i alle medlemsstater for at sikre, at institutterne ikke hæmmes i udøvelsen af den frie etableringsret i det indre marked på grund af deres hjemlands manglende finansielle kapacitet til at håndtere deres sammenbrud.

(10) Disse hindringer bør ryddes af vejen, og der bør indføres regler for at sikre, at bestemmelserne om det indre marked ikke undermineres. Med henblik herpå bør reglerne om afvikling af institutter underkastes et fælles minimum af harmonisering.

(11) For at sikre overensstemmelse med den eksisterende EU-lovgivning vedrørende finansielle tjenesteydelser og størst mulig finansiel stabilitet for hele viften af institutter bør afviklingsordningen finde anvendelse på institutter under overholdelse af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013[4)] og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU[5)]. Ordningen bør også gælde for finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF[6)], blandede holdingselskaber og finansieringsinstitutter, når sidstnævnte er datterselskaber af et institut eller af et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab eller et blandet holdingselskab, som er underlagt tilsyn af moderselskabet på et konsolideret grundlag. Krisen har gjort det klart, at insolvens i en enhed, der tilhører en koncern, hurtigt kan belaste hele koncernens solvens og dermed i sig selv få systemiske konsekvenser. Myndighederne bør derfor have effektive midler til at sætte ind over for disse enheder for at forebygge afsmitningseffekter og udarbejde en konsistent afviklingsordning for koncernen som helhed, eftersom insolvens i en enhed, der tilhører en koncern, hurtigt kan belaste hele koncernens solvens.

(12) Af hensyn til konsekvensen i de lovgivningsmæssige rammer kunne centrale modparter som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012[7)] og værdipapircentraler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets kommende forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSD'er) behandles i et separat lovgivningsmæssigt initiativ om indførelse af et regelsæt for genopretning og afvikling af disse virksomheder.

(13) Anvendelsen af afviklingsværktøjer og -beføjelser i henhold til dette direktiv kan gribe forstyrrende ind i aktionærers og kreditorers rettigheder. Myndighedernes beføjelse til at overføre et instituts aktier eller alle eller en del af dets aktiver til en privat køber uden aktionærernes samtykke berører f.eks. aktionærernes ejendomsrettigheder. Desuden kan beføjelsen til at beslutte, hvilke passiver der skal overføres fra et nødlidende institut, ud fra målene om at sikre videreførelsen af ydelser og undgå negative virkninger for den finansielle stabilitet, berøre den upartiske behandling af kreditorer. Der bør derfor kun træffes afviklingshandlinger, når det er i samfundets interesse, og ethvert indgreb i aktionærernes og kreditorernes rettigheder, som er et resultat af en afviklingshandling, bør være i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«). Hvis kreditorer inden for samme klasse behandles forskelligt som led i en afviklingshandling, bør sådanne forskelle navnlig være begrundet i hensynet til samfundets interesse og stå i forhold til de konkrete risici, og de må hverken direkte eller indirekte medføre forskelsbehandling på grund af nationalitet.

(14) Myndigheder bør tage hensyn til karakteren af et instituts forretningsaktiviteter, dets aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse, retlige status og dets forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter, hvorvidt det er medlem af en institutsikringsordning eller af andre kooperative systemer for gensidig solidaritet, hvorvidt det udfører investeringsservice eller -aktiviteter, og hvorvidt dets sammenbrud og efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling kan forventes at få en betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, på andre institutter, på finansieringsvilkårene eller på økonomien i almindelighed, både i forbindelse med genopretnings- og afviklingsplaner og når de anvender de forskellige beføjelser og værktøjer, de råder over, således at det sikres, at ordningen anvendes på formålstjenlig og forholdsmæssig vis, og at der er minimale administrative byrder i forbindelse med forpligtelserne til at udarbejde genopretnings- og afviklingsplaner. De indholds- og informationsmæssige krav i dette direktiv og i dets bilag fastlægger en minimumsstandard for institutter med åbenbar systemisk relevans, men myndighederne bør samtidig for individuelle institutters vedkommende have mulighed for at anvende andre eller væsentligt mindskede krav vedrørende genopretnings- og afviklingsplaner og informationskrav samt en lavere ajourføringshyppighed end et år. For så vidt angår et lille institut med få forbindelser og ukompliceret opbygning bør en genopretningsplan kunne begrænses til visse basale oplysninger om struktur, udløsningsmekanismer for genopretningsforanstaltninger og genopretningsmuligheder. Såfremt et institut kunne få lov til at gå konkurs, vil afviklingsplanen også kunne reduceres. Desuden bør ordningen anvendes på en sådan måde, at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare. Navnlig i situationer, hvor der er mere omfattende problemer eller endog tvivl om mange institutters modstandsdygtighed, er det afgørende, at myndighederne tager højde for risikoen for afsmitningseffekter af de foranstaltninger, der træffes i forbindelse med individuelle institutter.

(15) For at kunne handle med den fornødne hurtighed, sikre uafhængighed af økonomiske aktører og undgå interessekonflikter bør medlemsstaterne udpege offentlige administrative myndigheder eller myndigheder med offentlige administrative beføjelser til at varetage de funktioner og opgaver, der vedrører afvikling i medfør af dette direktiv. Medlemsstaterne bør sikre, at disse afviklingsmyndigheder tildeles passende ressourcer. Udpegelse af offentlige myndigheder bør ikke udelukke delegation under en afviklingsmyndigheds ansvar. Det er imidlertid ikke nødvendigt at foreskrive, præcis hvilken type af myndighed eller myndigheder medlemsstaterne skal udpege som afviklingsmyndighed. En harmonisering af dette aspekt kan ganske vist lette koordineringen, men vil også gribe betydeligt ind i medlemsstaternes forfatningsmæssige og administrative systemer. Det er muligt at opnå en tilstrækkelig grad af koordinering med et mindre indgribende krav: Alle nationale myndigheder, der beskæftiger sig med afvikling af institutter, bør være repræsenteret i afviklingskollegier, hvor der bør foretages en koordinering på grænseoverskridende plan eller EU-plan. Medlemsstaterne bør derfor frit kunne vælge, hvilke myndigheder der skal have ansvaret for at anvende de afviklingsværktøjer og udøve de beføjelser, der er fastsat i dette direktiv. Såfremt en medlemsstat til hvervet som afviklingsmyndighed udpeger den myndighed, som er ansvarlig for tilsynet med institutter (kompetent myndighed), bør der træffes passende strukturelle foranstaltninger med henblik på at adskille tilsyns- og afviklingsfunktionerne. En sådan adskillelse bør ikke forhindre afviklingsfunktionen i at få adgang til alle oplysninger, som er til rådighed for tilsynsfunktionen.

(16) I betragtning af de konsekvenser, som et instituts sammenbrud kan have for en medlemsstats finansielle system og økonomi, og det mulige behov for at anvende offentlige midler til at løse en krise bør medlemsstaternes finansministerier eller andre relevante ministerier på et tidligt tidspunkt inddrages tæt i forløbet med krisestyring og -løsning.

(17) Effektiv afvikling af institutter eller koncerner, der opererer på tværs af Unionen, kræver samarbejde mellem de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i tilsyns- og afviklingskollegier i alle de etaper, der er omfattet af dette direktiv, fra udarbejdelsen af genopretnings- og afviklingsplaner til et instituts faktiske afvikling. I tilfælde af tvister mellem nationale myndigheder om afgørelser, der skal træffes i henhold til dette direktiv vedrørende institutter, bør Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (»EBA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010[8)], når det er præciseret i dette direktiv, som en sidste udvej have en mæglende rolle. I visse tilfælde indeholder dette direktiv bestemmelser om bindende mægling foretaget af EBA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Sådan mægling forhindrer ikke ikkebindende mægling i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010 i andre tilfælde.

(18) I forbindelse med afvikling af institutter eller koncerner, der opererer på tværs af Unionen, bør de afgørelser, der træffes, også sigte på at bevare den finansielle stabilitet og minimere de økonomiske og sociale konsekvenser i de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen opererer.

(19) For at kunne håndtere nødlidende institutter effektivt bør myndighederne have beføjelse til at kræve gennemførelse af forberedende og forebyggende foranstaltninger.

(20) I lyset af udvidelsen af EBA's ansvar og opgaver fastsat i dette direktiv bør Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen sikre, at de fornødne menneskelige og finansielle ressourcer stilles til rådighed hurtigst muligt. Proceduren for fastlæggelse, gennemførelse og kontrol af EBA's budget, jf. artikel 63 og 64 i forordning (EU) nr. 1093/2010, bør med henblik herpå tage behørigt højde for disse opgaver. Europa-Parlamentet og Rådet bør sikre, at de bedste standarder for effektivitet følges.

(21) Det er afgørende, at alle institutter udarbejder og regelmæssigt ajourfører genopretningsplaner, der beskriver de foranstaltninger, som de pågældende institutter skal træffe med henblik på genopretning af deres finansielle stilling efter en betydelig forværring. Disse planer bør være detaljerede og baseret på realistiske antagelser gældende for en række solide og krævende scenarier. Kravet om udarbejdelse af en genopretningsplan bør imidlertid finde anvendelse forholdsmæssigt, under hensyntagen til instituttets eller koncernens systemiske betydning og dens indbyrdes forbundethed, herunder gennem gensidige garantiordninger. På samme måde bør der i kravene til planens indhold også tages hensyn til arten af instituttets finansieringskilder, herunder gensidige garantiordninger for finansiering eller forpligtelser, og til, i hvilket omfang der reelt kan forventes støtte fra koncernen. Der bør stilles krav til institutterne om at forelægge deres planer for de kompetente myndigheder til en samlet vurdering, bl.a. af om planerne er fuldstændige og gør det muligt at genoprette et instituts levedygtighed inden for rimelig tid, også i perioder med alvorlig finansiel stress.

(22) Genopretningsplaner bør omfatte mulige foranstaltninger, som instituttets ledelse bør træffe, når betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt.

(23) Den relevante myndighed bør ved vurderingen af, om foranstaltninger iværksat af den private sektor vil kunne forhindre et instituts sammenbrud inden for en rimeligt tidsfrist, tage hensyn til effektiviteten af foranstaltninger til tidlig indgriben, der træffes inden for den tidsfrist, som på forhånd er fastsat af den kompetente myndighed. For så vidt angår koncerngenopretningsplaner bør der ved udarbejdelsen af sådanne planer tages hensyn til genopretningsforanstaltningernes potentielle indvirkning på alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

(24) Hvis et institut ikke forelægger en fyldestgørende genopretningsplan, bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at kræve, at det pågældende institut træffer de nødvendige foranstaltninger til at afhjælpe planens væsentlige mangler. Dette krav kan berøre friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved artikel 16 i chartret. Begrænsningen af denne grundlæggende rettighed er imidlertid nødvendig for at opfylde målene om finansiel stabilitet. Nærmere bestemt er en sådan begrænsning nødvendig for at styrke institutternes forretningsaktiviteter, og for at undgå, at de vokser umådeholdent eller tager uforholdsmæssigt store risici uden at være i stand til at håndtere tilbageslag og tab og til at genoprette deres kapitalgrundlag. Begrænsningen er forholdsmæssigt afpasset, fordi den tillader forebyggende foranstaltninger i det omfang, det er nødvendigt for at afhjælpe manglerne, og er dermed i overensstemmelse med artikel 52 i chartret.

(25) Afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling. Myndighederne bør være i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at identificere og sikre videreførelse af kritiske funktioner. Indholdet af en afviklingsplan bør dog stå i passende forhold til instituttets eller koncernens systemiske betydning.

(26) På grund af institutternes privilegerede kendskab til deres egen funktionsmåde og hermed forbundne problemer bør de afviklingsplaner, som afviklingsmyndighederne udarbejder, bl.a. være baseret på de oplysninger, som de berørte institutter har afgivet.

(27) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og for at undgå uforholdsmæssigt store administrative byrder bør der være mulighed for, at kompetente myndigheder og, når det er relevant, afviklingsmyndigheder på enkeltsagsbasis kan give fritagelse fra kravene om udarbejdelse af genopretnings- og afviklingsplaner i de begrænsede tilfælde, der er præciseret i dette direktiv. Sådanne tilfælde omfatter institutter, der er tilknyttet til et centralt organ, og som helt eller delvis er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i national ret i overensstemmelse med artikel 21 i direktiv 2013/36/EU, og institutter, der er omfattet af en institutsikringsordning i overensstemmelse med artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013. I hvert enkelt tilfælde bør fritagelse indrømmes på de betingelser, der er præciseret i dette direktiv.

(28) Under hensyntagen til kapitalstrukturen i institutter, der er tilknyttet et centralt organ, bør disse institutter ikke være forpligtet til hver især at udarbejde separate genopretnings- og afviklingsplaner i henhold til dette direktiv alene af den grund, at det centrale organ, de er tilknyttet, er under direkte tilsyn af Den Europæiske Centralbank.

(29) Afviklingsmyndighederne bør på grundlag af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget af de relevante afviklingsmyndigheder, have beføjelse til direkte eller indirekte via den kompetente myndighed at kræve ændringer i institutters opbygning og organisering, træffe nødvendige og forholdsmæssig foranstaltninger til at reducere eller fjerne væsentlige hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer og sikre, at de pågældende enheder kan afvikles. Da alle institutter potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at myndighederne har mulighed for at afvikle et hvilket som helst institut. Af hensyn til overholdelsen af friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved artikel 16 i chartret, bør myndighedernes skønsbeføjelse begrænses til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af instituttet, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle det. Herudover bør alle foranstaltninger, der træffes med dette mål for øje, være i overensstemmelse med EU-retten. Foranstaltningerne bør ikke direkte eller indirekte medføre forskelsbehandling på grund af nationalitet og bør være begrundet i tvingende almene hensyn vedrørende den finansielle stabilitet. Desuden bør en foranstaltning ikke gå videre, end hvad der

er nødvendigt for at nå de mål, der søges nået. Ved valget af de foranstaltninger, der skal træffes, bør afviklingsmyndighederne tage hensyn til advarslerne og henstillingerne fra Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010[9)].

(30) De foranstaltninger, der foreslås med henblik på at afhjælpe eller fjerne hindringer for afviklingen af et institut eller en koncern, bør ikke forhindre institutterne i at udøve deres etableringsret i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

(31) Genopretnings- og afviklingsplaner bør ikke bygge på en antagelse om adgang til ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller udsætte skatteyderne for tabsrisiko.

(32) Den koncernbehandling i forbindelse med udarbejdelsen af genopretnings- og afviklingsplaner, der er fastlagt i dette direktiv, bør anvendes på alle institutkoncerner, der er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag, herunder koncerner, hvis selskaber er indbyrdes forbundne på den måde, der er omhandlet i artikel 22, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU[10)]. Genopretnings- og afviklingsplanerne bør tage højde for den pågældende koncerns finansielle, tekniske og forretningsmæssige struktur. Hvis der udarbejdes individuelle genopretnings- og afviklingsplaner for institutter, der er en del af en koncern, bør de relevante myndigheder bestræbe sig på at sikre, at disse planer i størst muligt omfang er i overensstemmelse med genopretnings- og afviklingsplanerne for resten af koncernen.

(33) Hovedreglen bør være, at koncernens genopretnings- og afviklingsplaner udarbejdes for koncernen som helhed og definerer foranstaltninger over for moderinstituttet samt alle de individuelle datterselskaber, der indgår i en koncern. De relevante myndigheder, der deltager i afviklingskollegiet, bør gøre sig alle bestræbelser på at nå frem til en fælles afgørelse om vurderingen og vedtagelsen af sådanne planer. I specifikke tilfælde, hvor der er udarbejdet en individuel genopretnings- eller afviklingsplan, bør den koncerngenopretningsplan, der er vurderet af den konsoliderende tilsynsmyndighed, eller den koncernafviklingsplan, der er besluttet af koncernafviklingsmyndigheden, imidlertid ikke omfatte koncernenheder, for hvilke de relevante myndigheder har vurderet eller udarbejdet individuelle planer.

(34) For så vidt angår koncernafviklingsplaner bør der ved udarbejdelsen af sådanne planer tages hensyn til afviklingshandlingernes potentielle indvirkning på alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed. Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor koncernen har datterselskaber, bør inddrages i udarbejdelsen af planen.

(35) Genopretnings- og afviklingsplaner bør i relevant omfang indeholde procedurer for information og høring af arbejdstagerrepræsentanter gennem hele genopretnings- og afviklingsprocessen. I samme forbindelse bør kollektive aftaler eller andre ordninger, der er indgået af arbejdsmarkedets parter, samt national ret og EU-ret vedrørende inddragelse af fagforeninger og arbejdstagerrepræsentanter i omstruktureringsprocesser overholdes, når det er relevant.

(36) Fortrolige oplysninger i genopretnings- og afviklingsplanerne bør i betragtning af de følsomme oplysninger, de indeholder, være omfattet fortrolighedsbestemmelser fastsat i dette direktiv.

(37) De kompetente myndigheder bør sende genopretningsplanerne og eventuelle ændringer heraf til de relevante afviklingsmyndigheder, og sidstnævnte bør sende afviklingsplanerne og eventuelle ændringer heraf til førstnævnte for at sikre, at alle relevante myndigheder til stadighed holdes fuldt ud orienteret.

(38) Ydelse af finansiel støtte fra en enhed i en grænseoverskridende koncern til en anden enhed i samme koncern er i øjeblikket begrænset af en række bestemmelser i visse medlemsstaters nationale love. Disse bestemmelser har til formål at beskytte de enkelte enheders kreditorer og aktionærer. De tager imidlertid ikke højde for den indbyrdes afhængighed mellem enhederne i samme koncern. Det bør derfor bestemmes, på hvilke vilkår der kan overføres finansielle midler mellem enhederne i en grænseoverskridende institutkoncern med henblik på at sikre den finansielle stabilitet i koncernen som helhed uden at true likviditeten eller solvensen i den koncernenhed, der yder støtten. Finansiel støtte mellem koncernenheder bør være frivillig og være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger. Medlemsstaterne bør ikke gøre udøvelsen af den frie etableringsret direkte eller indirekte betinget af, at der foreligger en aftale om finansiel støtte. Bestemmelserne i dette direktiv om koncernintern finansiel støtte berører ikke aftalemæssige eller vedtægtsmæssige ansvarsordninger mellem institutter, der beskytter de deltagende institutter gennem krydsgarantier og lignende ordninger. Såfremt en kompetent myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte, og koncerngenopretningsplanen omtaler en sådan koncernintern finansiel støtte, bør en sådan begrænsning eller et sådant forbud betragtes som en væsentlig ændring med henblik på en revision af genopretningsplanen.

(39) I faserne for genopretning og tidlig indgriben som fastsat i dette direktiv bør aktionærerne bevare det fulde ansvar for og den fulde kontrol med instituttet, medmindre den kompetente myndighed har udpeget en midlertidig administrator. De bør ikke længere have et sådant ansvar, når instituttet er kommet under afvikling.

(40) For at bevare den finansielle stabilitet er det vigtigt, at de kompetente myndigheder har mulighed for at afhjælpe forværringen af et instituts finansielle og økonomiske situation, inden instituttet når til et punkt, hvor myndighederne ikke har noget andet alternativ end at afvikle det. Med henblik herpå bør de kompetente myndigheder tillægges beføjelse til tidlig indgriben, herunder beføjelse til at udpege en midlertidig administrator enten for at erstatte eller midlertidigt arbejde sammen med et instituts ledelsesorgan eller daglige ledelse. Den midlertidige administrators opgave bør være at udøve de beføjelser, som vedkommende har fået tillagt, med henblik på at fremme løsninger til at genoprette instituttets finansielle situation. Udpegelsen af den midlertidige administrator bør ikke unødigt berøre aktionær- eller ejerrettigheder eller proceduremæssige forpligtelser, som er fastsat i Unionens eller de enkelte landes selskabsret, og bør opfylde Unionens eller medlemsstaternes internationale forpligtelser vedrørende investeringsbeskyttelse. Beføjelserne til tidlig indgriben bør omfatte de beføjelser, der allerede er fastsat i direktiv 2013/36/EU, med henblik på andre omstændigheder end dem, der betragtes som tidlig indgriben, samt andre situationer, hvor det anses for nødvendigt at genoprette et instituts finansielle sundhed.

(41) Regelsættet for afvikling bør give mulighed for afvikling i tide, inden et finansieringsinstitut bliver insolvent på papiret (i henhold til balancen), og inden egenkapitalen er helt opbrugt. Afviklingen bør indledes, når en kompetent myndighed efter høring af en afviklingsmyndighed konstaterer, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og at alternative foranstaltninger som præciseret i dette direktiv vil kunne forhindre et sådant sammenbrud inden for en passende tidsfrist. Medlemsstaterne bør undtagelsesvist kunne fastsætte, at konstateringen af, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, ud over af den kompetente myndighed også kan foretages af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed. Det forhold, at et institut ikke opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse, bør ikke i sig selv berettige, at der indledes en afvikling, navnlig hvis instituttet fortsat er eller forventes fortsat at være levedygtigt. Et institut bør betragtes som nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det overtræder eller i nær fremtid forventes at overtræde kravene til fortsat tilladelse, når instituttets aktiver er eller ikke i nær fremtid forventes at være mindre end dets passiver, når instituttet ikke kan eller

ikke i nær fremtid forventes at kunne indfri sin gæld, når den forfalder, eller når instituttet har behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra under de særlige omstændigheder, der er fastsat i dette direktiv. Behovet for likviditetsstøtte fra en centralbank i en nødsituation bør ikke i sig selv betragtes som tilstrækkeligt bevis for, at instituttet er eller i nær fremtid vil være ude af stand til at betale sine forpligtelser, når de forfalder.

Hvis denne facilitet garanteres af en stat, vil et institut, der gør brug af faciliteten, være underlagt statsstøttereglerne. For at bevare den finansielle stabilitet, navnlig i tilfælde af systemisk likviditetsmangel, bør statsgarantier for likviditetsfaciliteter, som udstedes af centralbanker, eller statsgarantier for nyligt udstedte forpligtelser med henblik på at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi ikke nødvendigvis udløse afviklingsregelsættet, forudsat at en række betingelser er opfyldt. Navnlig bør statsgarantiforanstaltningerne være godkendt efter statsstøttereglerne, de bør ikke indgå i en større hjælpepakke, og deres anvendelse bør være strengt tidsbegrænset. Medlemsstatsgarantier for aktieeksponeringer bør være forbudt. Når en medlemsstat stiller en garanti for nyligt udstedte forpligtelser, bortset fra egenkapital, bør den drage omsorg for, at instituttet betaler en tilstrækkelig modydelse for garantien. Endvidere bør ydelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ikke udløse afvikling, hvis en medlemsstat som en sikkerhedsforanstaltning erhverver en aktiepost i et institut, herunder også i et offentligt ejet institut, som opfylder sit kapitalkrav. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis et institut skal rejse ny kapital som følge af resultatet af en scenariebaseret stresstest eller af den tilsvarende test udført af makroprudentielle tilsynsmyndigheder, som omfatter et krav, der skal sikre opretholdelsen af finansiel stabilitet i en systemisk krise, men instituttet er ude af stand til at rejse kapital privat på markederne. Et institut bør ikke betragtes som nødlidende eller forventeligt nødlidende alene af den grund, at ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige blev ydet inden dette direktivs ikrafttræden. Endelig kan adgang til likviditetsfaciliteter, herunder likviditetsstøtte i en nødsituation, der stilles til rådighed af centralbanker, udgøre statsstøtte i henhold til statsstøttereglerne.

(42) Ved afvikling af et institut eller af en koncern med grænseoverskridende aktiviteter bør enhver afviklingshandling tage hensyn til afviklingens potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen er aktiv.

(43) Afviklingsmyndighedernes beføjelser bør også finde anvendelse på holdingselskaber, når både holdingselskabet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og et datterselskabsinstitut i Unionen eller i et tredjeland er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Herudover bør afviklingsmyndighedernes beføjelser også finde anvendelse på holdingselskaber, når et eller flere datterselskabsinstitutter opfylder betingelserne for afvikling, eller et tredjelandsinstitut opfylder betingelserne for afvikling i det pågældende tredjeland, og det er nødvendigt at anvende afviklingsværktøjerne og -beføjelserne over for holdingselskabet med henblik på afvikling af et eller flere af datterselskaberne eller hele koncernen, uagtet at holdingselskabet ikke nødvendigvis er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

(44) Hvis et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør nationale afviklingsmyndigheder råde over et mindstemål af harmoniserede afviklingsværktøjer og -beføjelser. Anvendelsen heraf bør være underlagt fælles betingelser, mål og overordnede principper. Når afviklingsmyndigheden har truffet afgørelsen om at afvikle instituttet, bør almindelige insolvensbehandlinger være udelukket, medmindre der på afviklingsmyndighedens initiativ findes behov for at kombinere dem med brugen af afviklingsværktøjerne. Medlemsstaterne bør kunne tildele afviklingsmyndighederne supplerende beføjelser og værktøjer ud over dem, som de tildeles i medfør af dette direktiv. Anvendelsen af disse supplerende beføjelser og værktøjer bør imidlertid være i overensstemmelse med de afviklingsprincipper og -mål, der er fastsat i

dette direktiv. Navnlig bør anvendelsen af disse værktøjer og beføjelser ikke indvirke negativt på den effektive afvikling af grænseoverskridende koncerner.

(45) For at undgå moralsk hasard bør ethvert nødlidende institut have mulighed for at forlade markedet, uanset størrelse og forbundethed med andre institutter, uden at forårsage systemiske forstyrrelser. Et nødlidende institut bør i princippet likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Likvidation ved almindelig insolvensbehandling kan imidlertid bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af kritiske funktioner og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I et sådant tilfælde er det højst sandsynligt, at hensynet til samfundets interesse tilsiger, at instituttet tages under afvikling og at afviklingsværktøjerne anvendes snarere end en normal insolvensbehandling. Målene for afvikling bør derfor være at sikre videreførelse af kritiske funktioner, undgå negative virkninger for den finansielle stabilitet, beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til nødlidende institutter samt beskytte dækkede indskydere, investorer, kunders midler og kunders aktiver.

(46) Likvidationen af et nødlidende institut ved almindelig insolvensbehandling bør altid overvejes, inden der tages afviklingsværktøjer i brug. Videreførelse af et nødlidende institut som en going concern via afviklingsværktøjer bør så vidt muligt ske under anvendelse af private midler. Dette kan opnås enten gennem salg til eller fusion med en privat køber eller efter en nedskrivning af instituttets passiver eller en konvertering af dets gæld til egenkapital med henblik på at foretage en rekapitalisering.

(47) Når afviklingsmyndigheder anvender afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser, bør de træffe enhver passende foranstaltning til at sikre, at afviklingshandlingerne bl.a. træffes ud fra principperne om, at aktionærer og kreditorer børe bære en passende andel af tabene, at ledelsen i princippet bør udskiftes, at omkostningerne i forbindelse med instituttets afvikling bør holdes på et minimum, og at kreditorer i samme klasse bør behandles ens. Navnlig hvis kreditorer i samme klasse behandles forskelligt som led i en afviklingshandling, bør sådanne forskelle være begrundet i hensynet til samfundets interesse og være forholdsmæssige, og de bør hverken direkte eller indirekte indebærer forskelsbehandling på grund af nationalitet. Såfremt anvendelsen af afviklingsværktøjer involverer statsstøtte, bør indgrebene skulle vurderes efter de relevante statsstøtteregler. Der kan bl.a. være statsstøtte involveret, når afviklingsfonde eller indskudsgarantifonde griber ind for at bistå med afviklingen af nødlidende institutter.

(48) I forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser bør afviklingsmyndighederne underrette og høre arbejdstagerrepræsentanterne i passende omfang. I den forbindelse bør der, når det er relevant, tages fuldt hensyn til kollektive aftaler eller andre ordninger aftalt af arbejdsmarkedets parter.

(49) Begrænsningerne af aktionærers og kreditorers rettigheder bør være i overensstemmelse med artikel 52 i chartret. Afviklingsværktøjerne bør derfor kun anvendes på institutter, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiel stabilitet i samfundets interesse. Nærmere bestemt bør der anvendes afviklingsværktøjer, når instituttet ikke kan likvideres ved almindelig insolvensbehandling uden at destabilisere det finansielle system, og foranstaltningerne er nødvendige for at sikre hurtig overførsel og videreførelse af systemisk vigtige funktioner, og når der ikke er rimelig udsigt til en alternativ privat løsning, f.eks. at de eksisterende aktionærer eller tredjemand foretager en kapitalforøgelse, som er tilstrækkelig til atter at gøre instituttet fuldt levedygtigt. Herudover bør der ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser tages hensyn til proportionalitetsprincippet og til de særlige karakteristika ved et kreditinstituts retlige form.

(50) Indgriben i ejendomsret bør være forholdsmæssig. De berørte aktionærer og kreditorer bør ikke lide større tab end dem, de ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret på tidspunktet for afgørelsen om afvikling. Hvis en del af aktiverne i et institut under afvikling overføres til en privat køber eller en brobank, bør den resterende del af instituttet likvideres ved almindelig insolvensbehandling. For at beskytte de aktionærer og kreditorer, der er tilbage ved likvidationen af instituttet, bør disse have ret til at modtage mindst det samme i betaling eller kompensation for deres fordringer som det, de kunne have forventet, hvis hele instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

(51) For at beskytte aktionærers og kreditorers rettigheder bør der fastlægges klare forpligtelser vedrørende værdiansættelsen af aktiver og passiver i det institut, der er under afvikling, og, hvis det kræves i henhold til dette direktiv, en værdiansættelse af den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have fået, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling. Det bør være muligt at indlede en værdiansættelse allerede i fasen for tidlig indgriben. Inden der træffes nogen iværksættelsesforanstaltning, bør der foretages en retfærdig og realistisk værdiansættelse af instituttets aktiver og passiver. En sådan værdiansættelse bør kun kunne påklages sammen med afviklingsafgørelsen. Der bør desuden, hvis det kræves i henhold til dette direktiv, efter anvendelsen af afviklingsværktøjerne foretages en ex post-sammenligning mellem den behandling, aktionærer og kreditorer faktisk er blevet ydet, og den behandling, de ville have fået ved almindelig insolvensbehandling. Hvis det fastslås, at aktionærer og kreditorer har modtaget et mindre beløb i betaling eller kompensation for deres fordringer end det, de ville have modtaget ved almindelig insolvensbehandling, bør de have ret til at få differencen udbetalt, hvis det kræves i henhold til dette direktiv. I modsætning til værdiansættelsen forud for afviklingshandlingen bør denne sammenligning kunne anfægtes uafhængigt af afviklingsafgørelsen. Medlemsstaterne bør frit kunne afgøre, hvordan de vil betale en eventuel konstateret forskel i behandlingen til de pågældende aktionærer og kreditorer. Differencen bør i givet fald betales via de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til dette direktiv.

(52) Det er vigtigt, at tab anerkendes ved et instituts sammenbrud. Værdiansættelsen af nødlidende institutters aktiver og passiver bør bygge på rimelige, forsigtige og realistiske antagelser på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes. Værdiansættelsen af passiverne bør imidlertid ikke påvirkes af instituttets finansielle situation. Afviklingsmyndighederne bør i hastetilfælde kunne foretage en hurtig værdiansættelse af et nødlidende instituts aktiver eller passiver. Denne værdiansættelse bør være midlertidig og gælde, indtil der foretages en uafhængig værdiansættelse. EBA's bindende tekniske standarder vedrørende værdiansættelsesmetoder bør indeholde et sæt principper, som skal anvendes ved sådanne værdiansættelser, og bør give afviklingsmyndigheder og eventuelt uafhængige valuarer mulighed for at anvende forskellige specifikke metoder.

(53) Det er nødvendigt at handle hurtigt og koordineret for at opretholde markedstilliden og minimere afsmitningseffekterne. Så snart et institut vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke er nogen realistisk udsigt til, at en alternativ foranstaltning fra den private sektors eller en tilsynsmyndigheds side vil kunne forhindre instituttets sammenbrud inden for en rimelig tidsfrist, bør afviklingsmyndighederne ufortøvet træffe passende og koordinerede afviklingshandlinger af hensyn til samfundets interesse. De omstændigheder, under hvilke et instituts sammenbrud kan forekomme, og særlig situationens eventuelle hastende karakter bør gøre det muligt for afviklingsmyndighederne at træffe afviklingshandlinger uden først at skulle anvende beføjelserne til tidlig indgriben.

(54) Når afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger, bør de tage hensyn til og følge de foranstaltninger, der er fastsat i afviklingsplanerne, medmindre myndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne.

(55) Medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i dette direktiv, bør afviklingsværktøjerne anvendes inden en eventuel kapitaltilførsel fra den offentlige sektor eller en tilsvarende ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til et institut. Dette bør imidlertid ikke hindre, at midler fra indskudsgarantiordninger eller afviklingsfonde kan anvendes til at dække de tab, som dækkede indskydere eller skønsmæssigt udelukkede kreditorer ellers ville have lidt. I den forbindelse bør anvendelsen af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, afviklingsfonde eller indskudsgarantiordninger, i forbindelse med afviklingen af nødlidende institutter overholde de relevante statsstøtteregler.

(56) Problemer på Unionens finansielle markeder, der hidrører fra hændelser, som berører hele systemet, kan få negative konsekvenser for Unionens økonomi og Unionens borgere. Afviklingsværktøjer bør derfor udformes på en sådan måde, at de kan anvendes til at imødegå en bred vifte af scenarier, der i vid udstrækning er uforudsigelige, under hensyntagen til, at der kan være forskel på en krise for et enkelt institut og en bredere systemisk bankkrise.

(57) Når Kommissionen foretager den i dette direktiv omhandlede godkendelse af offentlige stabiliseringsværktøjer i henhold til statsstøttereglerne, jf. artikel 107 TEUF, bør den særskilt vurdere, om de meddelte offentlige stabiliseringsværktøjer strider mod principielt relevante bestemmelser i EU-retten, herunder dem, der vedrører kravet om en tabsabsorbering på mindst 8 % i dette direktiv, samt om der foreligger en meget usædvanlig systemisk krise, der kan begrunde ibrugtagningen af sådanne værktøjer i henhold til dette direktiv, samtidig med at de lige konkurrencevilkår på det indre marked sikres. I overensstemmelse med artikel 107 og 108 i TEUF bør en sådan vurdering foretages, inden et offentligt stabiliseringsværktøj kan tages i brug.

(58) Anvendelsen af offentlige stabiliseringsværktøjer bør være finanspolitisk neutral på mellemlangt sigt.

(59) Afviklingsværktøjerne bør bl.a. omfatte salg af forretningsaktiviteter eller aktier tilhørende et institut under afvikling, oprettelse af et broinstitut, adskillelse af det nødlidende instituts sunde aktiver fra de værdiforringede eller underpræsterende aktiver og bail-in af det nødlidende instituts aktionærer og kreditorer.

(60) Hvis afviklingsværktøjerne er blevet anvendt til at overføre et instituts systemisk vigtige ydelser eller levedygtige forretningsaktiviteter til en sund enhed som f.eks. en privat køber eller et broinstitut, bør den resterende del af instituttet likvideres inden for en passende tidsfrist under hensyntagen til det behov, der måtte være for, at det nødlidende institut ved hjælp af tjenesteydelser eller støtte sætter køberen eller broinstituttet i stand til at udføre de ved overførslen erhvervede aktiviteter eller ydelser.

(61) Virksomhedssalgsværktøjet bør sætte myndighederne i stand til at sælge instituttet eller dele af dets forretningsaktiviteter til en eller flere købere uden aktionærernes samtykke. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet bør myndighederne foranstalte markedsføringen af instituttet eller en del af dets forretningsaktiviteter på en åben, gennemsigtig og ikkediskriminerende måde og samtidig sigte mod

så høj en salgspris som muligt. Såfremt en sådan fremgangsmåde af hastende årsager ikke er mulig, bør myndighederne tage skridt til at afhjælpe skadelige virkninger for konkurrencen og for det indre marked.

(62) Et eventuelt nettoprovenu fra overførslen af aktiver eller passiver fra det institut, der er under afvikling, når virksomhedssalgsværktøjet anvendes, bør gå til det institut, der er tilbage ved likvidationen. Et eventuelt nettoprovenu fra overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af det institut, der er under afvikling, når virksomhedssalgsværktøjet anvendes, bør gå til ejerne af sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter. Provenuet bør opgøres netto efter fradrag af omkostningerne i forbindelse med instituttets sammenbrud og afviklingsprocessen.

(63) For at kunne sælge forretningsaktiviteterne i tide og beskytte den finansielle stabilitet bør vurderingen af køberen af en kvalificeret kapitalandel gennemføres i så god tid, at det ikke forsinker anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet i overensstemmelse med dette direktiv, uanset de tidsfrister og procedurer, der er fastsat i direktiv 2013/36/EU og 2014/65/EF[11)].

(64) Oplysninger vedrørende markedsføringen af et nødlidende institut og forhandlingerne med potentielle købere forud for anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, vil ofte være systemisk vigtige. For at sikre finansiel stabilitet er det vigtigt, at den påkrævede offentliggørelse af sådanne oplysninger, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014[12)], kan udsættes med den tid, der er nødvendig til at planlægge og strukturere afviklingen af instituttet, i overensstemmelse med de udsættelser, reglerne for markedsmisbrug tillader.

(65) Som et institut, der helt eller delvis ejes af en eller flere offentlige myndigheder eller kontrolleres af afviklingsmyndigheden, bør et broinstituts hovedformål være at sikre, at væsentlige finansielle tjenesteydelser fortsat ydes til kunderne hos det nødlidende institut og at væsentlige finansielle aktiviteter fortsat udføres. Broinstituttet bør drives som en levedygtig going concern og genintroduceres på markedet, når de rette betingelser er til stede og inden for den frist, der er fastsat i dette direktiv, eller likvideres, hvis det ikke er levedygtigt.

(66) Værktøjet til adskillelse af aktiver bør sætte myndighederne i stand til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til et særskilt selskab. Dette værktøj bør kun anvendes sammen med andre værktøjer for at undgå, at det nødlidende institut får en uberettiget konkurrencefordel.

(67) I en effektiv afviklingsordning bør omkostningerne til afvikling af et nødlidende institut i mindst muligt omfang bæres af skatteyderne. En sådan ordning bør desuden sikre, at systemisk vigtige institutter kan afvikles uden at bringe den finansielle stabilitet i fare. Bail-in-værktøjet opfylder dette mål, idet det sikrer, at det nødlidende instituts aktionærer og kreditorer lider passende tab og bærer en passende del af de omkostninger, der er forbundet med instituttets sammenbrud. Bail-in-værktøjet vil derfor give institutternes aktionærer og kreditorer et stærkere incitament til at overvåge et instituts sundhedstilstand under normale forhold og er i overensstemmelse med henstillingen fra Rådet for Finansiel Stabilitet om, at man i et regelsæt for afvikling medtager lovpligtige gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser som en yderligere mulighed i samspil med andre afviklingsværktøjer.

(68) For at sikre, at afviklingsmyndighederne har det nødvendige råderum til at allokere tab til kreditorer under en række forskellige omstændigheder, bør disse myndigheder kunne anvende bail-in-værktøjet, både når målet er at afvikle det nødlidende institut som en going concern, hvis der er realistisk udsigt til,

at instituttets levedygtighed kan genoprettes, og når systemisk vigtige ydelser overføres til et broinstitut, og den resterende del af instituttet indstiller sin virksomhed og likvideres.

(69) Hvis bail-in-værktøjet anvendes med henblik på at genoprette det nødlidende instituts kapital, så det vil kunne fortsætte sin virksomhed som en going concern, bør afviklingen ved bail-in ledsages af udskiftning af ledelsen, medmindre det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at beholde ledelsen for at nå afviklingsmålene, og af en efterfølgende omstrukturering af instituttet og dets aktiviteter på en måde, der fokuserer på årsagerne til dets sammenbrud. Omstruktureringen bør gennemføres ved iværksættelse af en plan for omorganisering af forretningsaktiviteterne. Sådanne planer bør i givet fald være forenelige med den omstruktureringsplan, som instituttet skal indgive til Kommissionen i henhold til statsstøtteglerne. Planen bør navnlig, ud over foranstaltninger med henblik på at genoprette instituttets levedygtighed på lang sigt, indeholde foranstaltninger, der begrænser støtten til et minimum, foranstaltninger til byrdefordeling samt foranstaltninger, der begrænser konkurrenceforvridninger.

(70) Bail-in-værktøjet bør ikke anvendes på fordringer, som er sikrede, omfattet af en sikkerhedsstillelse eller på anden måde garanterede. For at sikre, at bail-in-værktøjet er effektivt og formålstjenligt, er det imidlertid ønskeligt, at det kan anvendes på så bred en vifte af usikrede passiver i et nødlidende institut som muligt. Ikke desto mindre bør visse former for usikrede passiver ikke være omfattet af anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet. For at beskytte indehaverne af dækkede indskud bør bail-in-værktøjet ikke finde anvendelse på indskud, der er beskyttet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU[13)]. For at sikre kontinuiteten af kritiske funktioner bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på visse forpligtelser over for de ansatte i det nødlidende institut eller på krav fra handelsvirksomheder vedrørende varer og tjenesteydelser af kritisk betydning for instituttets daglige virke. For at beskytte pensionsrettigheder og pensionsbeløb, som pensionskasser og pensionsforvaltere har til gode, bør bail-in-værktøjet ikke gælde for det nødlidende instituts forpligtelser over for en pensionsordning. Bail-in værktøjet vil gælde for forpligtelser for pensionsydelser, der kan henføres til variabel aflønning, som ikke har baggrund i kollektive overenskomster, såvel som for den variable del af lønnen for væsentlige risikotagere. For at nedbringe risikoen for systemiske afsmitningseffekter bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på forpligtelser hidrørende fra deltagelse i betalingssystemer, hvis restløbetid er på under syv dage, eller forpligtelser over for andre institutter, bortset fra enheder i samme koncern, med en oprindelig løbetid på under syv dage.

(71) Da et af afviklingens vigtigste formål er beskyttelse af dækkede indskydere, bør dækkede indskud ikke være omfattet af anvendelsen af bail-in-værktøjet. Indskudsgarantiordningen bør imidlertid bidrage til finansiering af afviklingen ved at absorbere tabene op til de nettotab, som den ville have skullet bære efter at have kompenseret indskyderne ved almindelig insolvensbehandling. Udøvelsen af bail-in-beføjelserne forventes at sikre, at indskyderne fortsat har adgang til deres indskud som minimum op til dækningsniveauet, hvilket er hovedårsagen til oprettelsen af indskudsgarantiordningerne. Ikke at fastsætte inddragelse af disse ordninger i sådanne tilfælde ville udgøre en urimelig fordel i forhold til de øvrige kreditorer, der ville blive underkastet afviklingsmyndighedens beføjelser.

(72) Afviklingsmyndighederne bør kunne udelukke eller delvis udelukke passiver i en række tilfælde, bl.a. når det ikke er muligt at foretage en bail-in for sådanne passiver inden for en rimelig frist, når udelukkelsen er strengt nødvendig og er proportional i forhold til at gennemføre videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder, eller når anvendelse af bail-in-værktøjet på passiverne ville medføre et værditab af en sådan størrelse, at andre kreditorers tab ville være større, end hvis disse passiver ikke var udelukket fra bail-in. Afviklingsmyndighederne bør kunne udelukke eller delvis udelukke

passiver, når dette er nødvendigt for at undgå afsmitningseffekter og finansiel ustabilitet, som kan skabe alvorlige forstyrrelser i en medlemsstats økonomi. Afviklingsmyndighederne bør i forbindelse med disse vurderinger overveje konsekvenserne af en eventuel bail-in af passiver bestående af berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, som ligger ud over det dækningsniveau, der er fastsat i direktiv 2014/49/EU.

(73) Når disse udelukkelser tages i anvendelse, kan omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af andre nedskrivningsrelevante passiver øges for at tage hensyn til udelukkelserne, dog således at princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere end under normale insolvensbehandlinger, overholdes. Når tabene ikke kan videregives til andre kreditorer, kan der fra afviklingsfinansieringsordningen ydes et bidrag til det institut, der er under afvikling, under overholdelse af en række strenge betingelser, herunder at tab, der i alt udgør mindst 8 % af de samlede passiver, inklusive kapitalgrundlaget, allerede skal have været genstand for bail-in, og at afviklingsfondens finansiering skal være begrænset til det laveste beløb af enten 5 % af de samlede passiver, inklusive kapitalgrundlaget, eller de midler, der er til rådighed for afviklingsfonden og det beløb, der kan tilvejebringes gennem ex post-bidrag inden for tre år.

(74) I ekstraordinære tilfælde, hvor passiver er blevet udelukket, og afviklingsfonden er anvendt til at bidrage til bail-in i stedet for de pågældende passiver op til det tilladte loft, bør afviklingsmyndigheden kunne forsøge at tilvejebringe midler fra alternative finansieringskilder.

(75) Minimumsbeløbet for bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering på 8 % af de samlede passiver inklusive kapitalgrundlaget eller i givet fald 20 % af de risikovægtede aktiver bør beregnes på grundlag af værdiansættelsen med henblik på afvikling i overensstemmelse med dette direktiv. Historiske tab, der allerede er absorberet af aktionærerne gennem en reduktion af kapitalgrundlaget forud for en sådan værdiansættelse, bør ikke medtages i disse procentsatser.

(76) Intet i dette direktiv bør kræve, at medlemsstaterne finansierer afviklingsfinansieringsordninger med midler fra deres almindelige budget.

(77) Medmindre andet er fastsat i dette direktiv, bør afviklingsmyndighederne anvende bail-in-værktøjet på en sådan måde, at princippet om kreditorernes ligestilling og prioritetsrækkefølgen af fordringerne efter gældende insolvensret respekteres. Tab bør i første række dækkes af lovregulerede kapitalinstrumenter og fordeles på aktionærerne enten ved annullering eller overførsel af aktier eller ved kraftig udvanding. Hvis disse instrumenter ikke er tilstrækkelige, bør efterstillet gæld konverteres eller nedskrives. Privilegerede forpligtelser bør konverteres eller nedskrives, hvis de efterstillede klasser er blevet konverteret eller nedskrevet fuldstændigt.

(78) Forpligtelser, der er omfattet af en undtagelse, såsom forpligtelser over for betalings- og afregningssystemer, medarbejdere eller leverandører, eller har en fortrinsstilling såsom indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, bør have samme status i tredjelande som i Unionen. For at sikre muligheden for i givet fald at nedskrive eller konvertere forpligtelser i tredjelande bør anerkendelsen af denne mulighed inkluderes i de kontraktbestemmelser, som er underlagt lovgivningen i tredjelandet, navnlig hvad angår de forpligtelser, som har lavere prioritet i kreditorhierarkiet. Sådanne kontraktbestemmelser bør ikke være påkrævet for forpligtelser, der er undtaget fra bail-in for indskud fra fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, eller i tilfælde, hvor det pågældende tredjelands ret eller en bindende aftale indgået med det pågældende tredjeland tillader afviklingsmyndigheden i medlemsstaten at udøve sine nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

(79) For at undgå, at institutterne strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør bail-in-værktøjet mindre effektivt, bør det fastsættes, at institutterne til enhver tid skal opfylde et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som en procentdel af instituttets samlede passiver og kapitalgrundlag. Afviklingsmyndighederne bør også i konkrete tilfælde kunne kræve, at denne procentdel helt eller delvis udgøres af kapitalgrundlaget eller af en specifik type forpligtelser.

(80) Dette direktiv anvender en top-down-tilgang til fastsættelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL) inden for en koncern. Tilgangen anerkender endvidere, at der anvendes afviklingshandlinger inden for den enkelte juridiske person, og at det er bydende nødvendigt, at tabsabsorberingskapaciteten befinder sig i eller er tilgængelig for den juridiske person inden for den koncern, i hvilken tabene forekommer. Til dette formål bør afviklingsmyndighederne sikre, at tabsabsorberingskapaciteten inden for en koncern fordeles på hele koncernen i overensstemmelse med risikoniveauet i de juridiske personer, den består af. Det minimumskrav, der er nødvendigt for de enkelte datterselskaber, bør vurderes særskilt. Endvidere bør afviklingsmyndighederne sikre, at al kapital og alle forpligtelser, der medregnes i minimumskravet på et konsolideret grundlag, befinder sig i enheder, hvor der kan opstå tab, eller som på anden vis er til rådighed for at absorbere tabene. Dette direktiv bør give mulighed for såvel en selskabsspecifik (»multiple points of entry«) som en koncernspecifik (»single point of entry«) tilgang til afvikling. MREL-kravet bør afspejle den afviklingsstrategi, der egner sig for en koncern i overensstemmelse med afviklingsplanen. Navnlig bør MREL-kravet gælde på det passende niveau i koncernen for at afspejle den selskabsspecifikke eller koncernspecifikke tilgang, der er fastlagt i afviklingsplanen, idet der dog kan forekomme tilfælde, hvor en anden tilgang end den, der er fastlagt i planen, vil være hensigtsmæssig, eksempelvis fordi den vil gøre det muligt at opfylde afviklingsmålene mere effektivt. På denne baggrund bør alle institutter og andre juridiske personer i koncernen, hvis det kræves af afviklingsmyndighederne, uanset om der er valgt en koncernspecifik eller en selskabsspecifik tilgang, på ethvert tidspunkt have et MREL-krav med henblik på at undgå risikoen for afsmitningseffekter og for et bank-run.

(81) Medlemsstaterne bør sikre, at hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter fuldt ud absorberer tabene på det tidspunkt, hvor det udstedende institut ikke er levedygtigt. Der bør derfor stilles krav til afviklingsmyndighederne om at nedskrive de pågældende instrumenter fuldstændigt eller konvertere dem til egentlige kernekapitalinstrumenter på det tidspunkt, hvor instituttet ikke er levedygtigt, og inden der træffes afviklingshandlinger. I den forbindelse bør tidspunktet for manglende levedygtighed forstås som det tidspunkt, hvor den relevante myndighed fastslår, at instituttet opfylder betingelserne for afvikling, eller det tidspunkt, hvor myndigheden fastslår, at instituttet ville ophøre med at være levedygtigt, hvis de pågældende kapitalinstrumenter ikke bliver nedskrevet eller konverteret. Det forhold, at instrumenterne skal nedskrives eller konverteres af myndighederne under de i dette direktiv fastsatte omstændigheder, bør fremgå af bestemmelserne vedrørende instrumentet og af prospekter eller udbudsdokumenter, som offentliggøres eller udleveres i forbindelse med instrumenterne.

(82) For at give mulighed for effektive afviklingsresultater bør det være muligt at anvende bail-in-værktøjet før den 1. januar 2016.

(83) Afviklingsmyndighederne bør være i stand til kun at anvende bail-in-værktøjet delvist, hvis en vurdering af de potentielle konsekvenser for stabiliteten af det finansielle system i de pågældende medlemsstater og i resten af Unionen viser, at fuld anvendelse af værktøjet ville være i strid med de overordnede samfundsinteresser i medlemsstaten eller Unionen som helhed.

(84) Afviklingsmyndighederne bør have alle de nødvendige retlige beføjelser, der vil kunne udøves i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer, i forskellige kombinationer. Disse beføjelser bør bl.a. omfatte beføjelsen til at overføre aktierne i et nødlidende institut eller dets aktiver, rettigheder eller passiver til en anden enhed som f.eks. et andet institut eller et broinstitut; beføjelsen til at nedskrive eller annullere et nødlidende instituts aktier eller til at nedskrive eller konvertere dets passiver, samt beføjelsen til at udskifte ledelsen og til at indføre et midlertidigt moratorium på indfrielse af fordringer. Der er også behov for yderligere beføjelser, herunder beføjelse til at kræve, at andre dele af koncernen viderefører væsentlige ydelser.

(85) Det er ikke nødvendigt at foreskrive præcist, hvordan afviklingsmyndighederne bør gribe ind i det nødlidende institut. Afviklingsmyndighederne bør kunne vælge mellem at overtage kontrollen ved et direkte indgreb i instituttet eller ved en bekendtgørelse. De bør træffe afgørelse alt efter omstændighederne i sagen. Det forekommer ikke nødvendigt at indføre en fælles model for at sikre effektivt samarbejde mellem medlemsstaterne på nuværende tidspunkt.

(86) Regelsættet for afvikling bør omfatte procedurekrav, der sikrer, at afviklingshandlingerne meddeles og, med de begrænsede undtagelser, der er fastlagt i dette direktiv, offentliggøres korrekt. Da de oplysninger, der indhentes af afviklingsmyndighederne og deres professionelle rådgivere under afviklingen, imidlertid kan være følsomme, bør de være omfattet af en effektiv fortrolighedsordning, indtil afviklingsafgørelsen offentliggøres. Det forhold, at nærmere oplysninger om indholdet af genopretnings- og afviklingsplaner og resultatet af en vurdering af disse planer kan have vidtrækkende konsekvenser, navnlig for de berørte selskaber, skal tages i betragtning. Enhver oplysning vedrørende en afgørelse, som kommer frem, før den er truffet, det være sig om opfyldelsen af betingelserne for afvikling, om brugen af et bestemt værktøj eller om enhver foranstaltning under sagsbehandlingen, skal antages at have indvirkning på de offentlige og private interesser, der er berørt af foranstaltningen. Den oplysning, at afviklingsmyndigheden er i færd med at undersøge et konkret institut, kan dog være nok til at få negative konsekvenser for det pågældende institut. Det er derfor nødvendigt at sikre, at der forefindes passende mekanismer til at bevare fortroligheden af sådanne oplysninger vedrørende eksempelvis det nærmere indhold af genopretnings- og afviklingsplaner og resultatet af eventuelle vurderinger foretaget i den forbindelse.

(87) Afviklingsmyndighederne bør have accessoriske beføjelser til at sikre effektiviteten af overførslen af aktier eller gældsinstrumenter samt aktiver, rettigheder og passiver. Med forbehold af de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i dette direktiv, bør disse beføjelser omfatte beføjelser til at ophæve tredjemands rettigheder til de overførte instrumenter eller aktiver og beføjelsen til at fuldbyrde kontrakter og til at sørge for videreførelse af eksisterende ordninger over for modtageren af de overførte aktiver og aktier. Arbejdstageres ret til at opsige en ansættelseskontrakt bør dog ikke anfægtes. En parts ret til at opsige en kontrakt med et institut under afvikling eller en af dennes koncertenheder af andre grunde end afvikling af det nødlidende institut bør heller ikke berøres. Afviklingsmyndighederne bør også have accessorisk beføjelse til at kræve, at den resterende del af instituttet, der likvideres ved almindelig insolvensbehandling, yder de tjenesteydelser, der er nødvendige for, at det institut, til hvilket aktiverne eller aktierne er overført i medfør af anvendelsen af virksomhedssalgs- eller broinstitutværktøjet, er i stand til at drive sine forretningsaktiviteter.

(88) I overensstemmelse med artikel 47 i chartret har de berørte parter ret til en retfærdig rettergang og effektive retsmidler mod de foranstaltninger, der berører dem. De afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, bør kunne påklages.

(89) Krisestyringsforanstaltninger truffet af nationale afviklingsmyndigheder kan forudsætte komplekse økonomiske vurderinger og en stor skønsmargen. De nationale afviklingsmyndigheder er udstyret med den specifikke ekspertise, der kræves for at foretage sådanne vurderinger og fastslå den mest hensigtsmæssige brug af skønsmargenen. Det er derfor vigtigt at sikre, at de komplekse økonomiske vurderinger, som nationale afviklingsmyndigheder foretager i denne forbindelse, danner grundlag for nationale domstoles behandling af de pågældende krisestyringsforanstaltninger. Imidlertid bør den komplekse karakter af disse vurderinger ikke forhindre de nationale domstole i at undersøge, om den dokumentation, afviklingsmyndigheden støtter sig på, er faktuelt korrekt, pålidelig og sammenhængende, om dokumentationen indeholder alle de relevante oplysninger, som bør tages i betragtning for at vurdere en kompleks situation, og om myndigheden er i stand til at underbygge de konklusioner, den har draget heraf.

(90) Da formålet med dette direktiv er at omfatte ekstreme hastetilfælde, og da en suspension af enhver afgørelse truffet af afviklingsmyndighederne kan være til hinder for videreførelsen af kritiske funktioner, er det nødvendigt at bestemme, at en påklage ikke bør medføre automatisk suspension af retsvirkningerne af den anfægtede afgørelse, og at afviklingsmyndighedens afgørelse bør kunne fuldbyrdes omgående med en formodning om, at suspensionen af den ikke vil være i offentlighedens interesse.

(91) Når det er nødvendigt for at beskytte tredjemand, der i medfør af myndighedernes udøvelse af afviklingsbeføjelser i god tro har erhvervet aktiver, rettigheder og passiver i det institut, der er under afvikling, og for at sikre de finansielle markeders stabilitet, bør en klageadgang endvidere ikke berøre efterfølgende administrative handlinger eller transaktioner, der er baseret på en annulleret afgørelse. I sådanne tilfælde bør afhjælpning i tilfælde af en fejlagtig afgørelse derfor være begrænset til kompensation for den skade, de berørte personer har lidt.

(92) Da det i forbindelse med alvorlige risici for finansiel ustabilitet i medlemsstaten og Unionen kan haste med at træffe krisestyringsforanstaltninger, bør enhver procedure i national ret, der har forbindelse med en ansøgning om en domstols forhåndsgodkendelse af en krisestyringsforanstaltning og domstolens behandling af en sådan ansøgning, afvikles hurtigt. Domstolen bør i lyset af behovet for at træffe en krisestyringsforanstaltning hurtigt træffe sin afgørelse inden for 24 timer, og medlemsstaterne bør sikre, at den relevante myndighed kan træffe sin afgørelse umiddelbart efter, at retten har givet sin godkendelse. Dette berører ikke berørte parters eventuelle ret til at indgive en begæring til domstolen om at omstøde afgørelsen inden for en begrænset frist, efter at afviklingsmyndigheden har truffet krisestyringsforanstaltningen.

(93) Af hensyn til en effektiv afvikling og for at undgå kompetencekonflikter bør der ikke indledes en almindelig insolvensbehandling for det nødlidende institut, og der bør heller ikke pågå en sådan, mens afviklingsmyndigheden udøver sine afviklingsbeføjelser eller anvender afviklingsværktøjer, bortset fra når det sker på afviklingsmyndighedens initiativ eller med dens samtykke. Det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at suspendere visse kontraktlige forpligtelser i en begrænset periode for at give afviklingsmyndigheden tid til at tage afviklingsværktøjerne i brug. Dette bør dog ikke gælde for forpligtelser i relation til systemer udpeget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF[14)], centrale modparter og centralbanker. Direktiv 98/26/EF reducerer den risiko, der er forbundet med deltagelse i betalings- og værdipapirafregningssystemer, navnlig ved at reducere forstyrrelserne i tilfælde af insolvens hos en deltager i et sådant system. For at sikre, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger fungerer hensigtsmæssigt i krisesituationer, og samtidig give operatører af betalings-og værdipapirsystemer og andre markedsdeltagere en passende sikkerhed, fastsættes det i dette direktiv, at en kriseforebyggelsesforanstaltning

eller en krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv bør vurderes at være en insolvensbehandling henhold til direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes. Intet i dette direktiv er imidlertid til hinder for driften af et system, der er udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF eller retten til sikkerhed i henhold til artikel 9 i direktiv 98/26/EF.

(94) For at sikre, at afviklingsmyndighederne i forbindelse med overførsel af aktiver og passiver til en privat køber eller et broinstitut har et tilstrækkeligt tidsrum til at identificere de kontrakter, der skal overføres, kan det være formålstjenligt at indføre proportionelt afpassede restriktioner for modparternes ret til at afslutte, fremskynde eller på anden måde opsige finansielle kontrakter forud for overførslen. En sådan restriktion vil være nødvendig for at give myndighederne mulighed for at danne sig et korrekt indtryk af det nødlidende instituts balance, uafhængigt af de ændringer i værdi og omfang, som en omfattende udøvelse af opsigelsesrettigheder ville medføre. For ikke at gribe mere ind i modparternes kontraktlige rettigheder end højst nødvendigt bør restriktionen på opsigelsesrettigheder kun gælde i forbindelse med en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, herunder forekomsten af en begivenhed, der er direkte knyttet til anvendelsen af en sådan foranstaltning, og retten til opsigelse i forbindelse med enhver anden misligholdelse, herunder undladelse af at foretage betalinger eller fastsætte margener, bør fortsat bestå.

(95) For at bevare legitime kapitalmarkedsordninger i tilfælde af en overførsel af nogle af et nødlidende instituts aktiver, rettigheder og passiver, men ikke alle, bør der indføres sikkerhedsforanstaltninger for at forhindre opsplitning af indbyrdes forbundne forpligtelser, rettigheder og kontrakter, alt efter omstændighederne. En sådan restriktion på selektiv udvælgelse blandt indbyrdes forbundne kontrakter bør udstrækkes til også at gælde for kontrakter med samme modpart, som er omfattet af aftaler om sikkerhed, aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, aftale om modregning, slutafregning og struktureret finansiering. Hvis sikkerhedsforanstaltningen finder anvendelse, bør afviklingsmyndighederne skulle overføre alle indbyrdes forbundne kontrakter, der er omfattet af en beskyttet ordning, eller lade dem alle blive i den resterende del af det nødlidende institut. Sådanne sikkerhedsforanstaltninger bør sikre, at den lovbestemte behandling af eksponeringer, der er omfattet af en nettingaftale som omhandlet i direktiv 2013/36/EU, ikke berøres.

(96) At det sikres, at afviklingsmyndighederne råder over de samme værktøjer og beføjelser, vil lette en koordineret indsats i tilfælde af en grænseoverskridende koncerns sammenbrud, men der er uden tvivl behov for yderligere foranstaltninger for at fremme samarbejdet og forebygge opsplitning i de nationale tiltag. Der bør stilles krav til afviklingsmyndighederne om at rådføre sig med hinanden og samarbejde i afviklingskollegier, når de afvikler koncernenheder, for at nå til enighed om en koncernafviklingsordning. Der bør oprettes afviklingskollegier omkring kernen i de eksisterende tilsynskollegier ved at inddrage afviklingsmyndigheder og kompetente ministerier, centralbanker, EBA, og i givet fald myndigheder, der er ansvarlige for indskudsgarantiordninger. I en krisesituation bør afviklingskollegiet fungere som et forum for udveksling af oplysninger om og koordinering af afviklingshandlinger.

(97) Ved afviklingen af grænseoverskridende koncerner bør der findes en balance mellem på den ene side behovet for procedurer, der tager hensyn til situationens hastende karakter og muliggør effektive, rimelige og rettidige løsninger for koncernen som helhed, og på den anden side nødvendigheden af at beskytte den finansielle stabilitet i alle de medlemsstater, hvor koncernen er aktiv. De forskellige afviklingsmyndigheder bør udveksle synspunkter i afviklingskollegiet. De afviklingshandlinger, der foreslås af koncernafviklingsmyndigheden, bør udarbejdes og drøftes af de forskellige afviklingsmyndigheder i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. Afviklingskollegier bør, hver gang det er muligt, medtage

synspunkterne hos afviklingsmyndighederne i alle de medlemsstater, hvor koncernen er aktiv, for at lette hurtige, fælles beslutninger. I de afviklingshandlinger, der træffes af koncernafviklingsmyndigheden, bør der altid tages hensyn til deres virkninger for den finansielle stabilitet i de medlemsstater, hvor koncernen er aktiv. Dette bør sikres ved, at afviklingsmyndighederne i den medlemsstat, hvor et datterselskab er etableret, har mulighed for at gøre indsigelse mod koncernafviklingsmyndighedens beslutninger, ikke kun hvad angår afviklingshandlingernes hensigtsmæssighed, men også ud fra behovet for at beskytte den pågældende medlemsstats finansielle stabilitet.

(98) Afviklingskollegiet bør ikke være et beslutningstagende organ, men en platform, der fremmer de nationale myndigheders beslutningstagning. De fælles afgørelser bør træffes af de forskellige berørte nationale myndigheder.

(99) Indførelsen af en koncernafviklingsordning vil formentlig være befordrende for en koordineret afvikling, som sandsynligvis vil give det bedste resultat for alle institutter i en koncern. Koncernafviklingsmyndigheden bør foreslå koncernafviklingsordningen og forelægge den for afviklingskollegiet. Nationale afviklingsmyndigheder, der modsætter sig ordningen eller beslutter at træffe uafhængige afviklingshandlinger, bør gøre rede for deres uenighed og meddele grundene hertil og detaljerne vedrørende eventuelle uafhængige afviklingshandlinger, de agter at træffe, over for koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen. Nationale myndigheder, der beslutter at afvige fra koncernafviklingsordningen, bør tage behørigt hensyn til den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de medlemsstater, hvor de andre afviklingsmyndigheder befinder sig, og den potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

(100) Som led i en koncernafviklingsordning bør myndighederne opfordres til at anvende det samme værktøj på de juridiske personer, der opfylder betingelserne for afvikling. Koncernafviklingsmyndigheden bør have beføjelse til at anvende broinstitutværktøjet på koncernniveau (hvilket eventuelt kan omfatte byrdefordelingsarrangementer) for at stabilisere koncernen som helhed. Ejendomsretten til datterselskaberne vil kunne overføres til brobanken med henblik på videresalg, enten samlet eller hver for sig, når de rette markedsvilkår indfinder sig. Koncernafviklingsmyndigheden bør desuden have beføjelse til at anvende bail-in-værktøjet på moderinstitutniveau.

(101) En effektiv afvikling af internationalt aktive institutter og koncerner kræver samarbejde mellem Unionens, medlemsstaternes og tredjelandes afviklingsmyndigheder. Det vil befordre samarbejdet, hvis tredjelandes afviklingsordninger baseres på de fælles principper og tilgange, som i øjeblikket udvikles af Rådet for Finansiel Stabilitet og G20-landene. Med henblik herpå bør EBA have beføjelse til at udarbejde og indgå ikkebindende rammeaftaler om samarbejde med myndigheder i tredjelande i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og de nationale myndigheder bør kunne indgå bilaterale aftaler, der er i overensstemmelse med rammeaftalerne under EBA. Udarbejdelsen af sådanne aftaler mellem nationale myndigheder, der er ansvarlige for at håndtere nødlidende globale virksomheder, bør være et middel til at sikre effektiv planlægning, beslutningstagning og koordinering i forhold til internationale koncerner. Generelt bør der være gensidighed i disse ordninger. De nationale afviklingsmyndigheder bør som medlemmer af det europæiske afviklingskollegium, når det er relevant, anerkende og håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer i de tilfælde, der er fastsat i dette direktiv.

(102) Der bør finde et samarbejde sted om både datterselskaber af EU- og tredjelandskoncerner og filialer af EU- eller tredjelandsinstitutter. Datterselskaber af tredjelandskoncerner er virksomheder etableret i Unionen og er derfor fuldt ud underlagt EU-retten, herunder de afviklingsværktøjer, der fastsættes ved

dette direktiv. Det er imidlertid nødvendigt, at medlemsstaterne bibeholder retten til at tage skridt i forhold til filialer af institutter, der har deres hovedkontor i tredjelande, når anerkendelse og anvendelse af tredjelandes afviklingsprocedurer, som har forbindelse med en filial, ville bringe Unionens finansielle stabilitet i fare, eller når EU-indskydere ikke ville få samme behandling som tredjelandsindskydere. I sådanne tilfælde og i de tilfælde, der er fastsat i dette direktiv bør medlemsstaterne have ret til efter høring af de nationale afviklingsmyndigheder at nægte anerkendelse af tredjelandes afviklingsprocedurer i forbindelse med EU-filialer af tredjelandsinstitutter.

(103) Under visse omstændigheder kan effektiviteten af de anvendte afviklingsværktøjer være betinget af adgangen til kortfristede finansieringsmidler for et institut eller et broinstitut, garantier, der stilles til rådighed for potentielle købere, eller tilvejebringelsen af kapital til broinstituttet. Uagtet centralbankernes rolle med hensyn til at tilføre det finansielle system likviditet, også i perioder med stress, er det vigtigt, at medlemsstaterne opretter finansieringsordninger for at undgå, at midlerne til disse formål kommer fra de nationale budgetter. Det bør være den finansielle sektor som helhed, der finansierer stabiliseringen af det finansielle system.

(104) Som hovedregel bør medlemsstaterne etablere deres egne nationale finansieringsordninger ved hjælp af fonde, der kontrolleres af deres afviklingsmyndigheder, og som skal bruges til de formål, der er fastsat i dette direktiv. Hertil bør dog knyttes en nøje afgrænset undtagelse, som giver medlemsstaterne mulighed for at etablere deres nationale finansieringsordninger gennem obligatoriske bidrag fra institutter, som er meddelt tilladelse på deres områder, og som ikke ejes af fonde, der kontrolleres af deres afviklingsmyndigheder, forudsat at visse betingelser er opfyldt.

(105) I princippet bør der indsamles bidrag i sektoren forud for og uafhængigt af et afviklingsforløb. Hvis de på forhånd fremskaffede midler ikke er tilstrækkelige til at dække tabene eller omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, bør der indsamles supplerende bidrag til dækning af de yderligere omkostninger eller tab.

(106) For at nå en kritisk masse og undgå procykliske virkninger, som ville opstå, hvis finansieringsordningerne skulle baseres udelukkende på ex post-bidrag under en systemisk krise, er det absolut nødvendigt, at de finansielle midler, der er til rådighed ex ante under de nationale finansieringsordninger, mindst beløber sig til et vist minimumsmålniveau.

(107) For at sikre en rimelig beregning af bidrag og give incitamenter til at anvende en mindre risikobetonet model bør der i forbindelse med bidrag til nationale finansieringsordninger tages hensyn til omfanget af de kredit-, likviditets- og markedsrisici, institutterne har påtaget sig.

(108) At sikre effektiv afvikling af nødlidende institutter i Unionen er et væsentligt led i gennemførelsen af det indre marked. Et instituts sammenbrud påvirker ikke kun den finansielle stabilitet på de markeder, hvor det opererer direkte, men også hele Unionens finansielle marked. Gennemførelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser har styrket samspillet mellem de forskellige nationale finansielle systemer. Institutterne opererer uden for deres etableringsmedlemsstat og er indbyrdes forbundne med hinanden via interbankmarkedet og andre markeder, som i det væsentlige er tværeuropæiske. Det er ikke kun de medlemsstater, hvor disse institutter opererer, men samtlige medlemsstater generelt, der har en interesse i at sikre en effektiv finansiering af institutternes afvikling i alle medlemsstater for at sikre lige konkurrencevilkår og forbedre den måde, hvorpå det indre finansielle marked fungerer. Oprettelsen af et europæisk system af finansieringsordninger bør sikre, at alle de institutter, der opererer i Unionen,

er omfattet af lige effektive ordninger til finansiering af afvikling og bidrager til stabiliteten i det indre marked.

(109) For at opbygge modstandsdygtigheden i det europæiske system af finansieringsordninger og i overensstemmelse med det mål, der tilsiger, at finansieringen i første række bør komme fra aktionærer og kreditorer hos det institut, der er under afvikling, og dernæst fra erhvervslivet frem for fra de offentlige budgetter, kan finansieringsordninger anmode om at optage lån hos andre finansieringsordninger, hvis der er behov for det. De bør ligeledes have beføjelse til at yde lån til andre ordninger, der har behov for det. En sådan långivning bør være strengt frivillig. Afgørelsen om at yde lån til andre ordninger bør træffes af den udlånende finansieringsordning, men på grund af de potentielle finanspolitiske konsekvenser bør medlemsstater kunne kræve høring af eller samtykke fra det kompetente ministerium.

(110) Finansieringsordninger oprettes på nationalt plan, men bør gensidiggøres i forbindelse med en koncernafvikling, forudsat at der opnået enighed mellem de nationale myndigheder om afvikling af instituttet. Indskud, der er dækket af indskudsgarantiordninger, bør ikke bære noget tab under afviklingsproceduren. Hvis en afviklingshandling sikrer, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud, bør der stilles krav om, at indskudsgarantiordninger, som et institut under afvikling er medlem af, yder et bidrag, der ikke er højere end de tab, de ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

(111) Dækkede indskud er beskyttet mod tab under afvikling, men andre berettigede indskud er potentielt til rådighed for tabsabsorbering. For at sikre en vis beskyttelse af fysiske personer og mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder med berettigede indskud, der overstiger det dækkede beløb, bør sådanne indskud placeres højere i prioritetsrækkefølgen end almindelige usikrede, ikkeprivilegerede kreditorers fordringer i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling. Fordringer under indskudsgarantiordningen bør have en endnu højere prioritet i henhold til sådanne nationale bestemmelser end førnævnte kategorier af berettigede indskud. En harmonisering af national insolvensret på dette område er nødvendig for at mindske eksponeringen af afviklingsfondene i medlemsstaterne i henhold til princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end under en insolvensbehandling, som fastlagt i dette direktiv.

(112) Hvis der i forbindelse med afviklingen af et institut overføres indskud til et andet institut, bør indskyderne ikke være forsikret ud over det dækningsniveau, der er fastsat i direktiv 2014/49/EU. Derfor bør fordringer på indskud, der forbliver i det institut, som er under afvikling, begrænses til differencen mellem de overførte midler og den dækning, der ydes i direktiv 2014/49/EU. Hvis de overførte indskud overstiger dækningen, bør indskyderen ikke kunne gøre nogen fordringer gældende over for indskudsgarantiordningen for så vidt angår indskud, der forbliver i det institut, der er under afvikling.

(113) Ved oprettelsen af de finansieringsordninger, der skal udgøre det europæiske system af finansieringsordninger som fastsat i dette direktiv, bør det sikres, at anvendelsen af de midler, der er til rådighed på nationalt plan til afvikling, koordineres.

(114) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår præcisering af kriterier for definition af »kritiske funktioner« og »centrale forretningsområder« med henblik på dette direktiv; de omstændigheder, hvor udelukkelse af passiver fra gældsnedskrivning eller konverteringskrav efter dette direktiv er nødvendig, kategorier af ordninger for hvilke medlemsstaterne bør sikre passende beskyttelse af delvise overførsler; den måde på hvilken

institutters bidrag til afviklingsfinansieringsordninger bør justeres i forhold til deres risikoprofil; registreringen, bogføringen, rapporteringskravene og andre krav, der har til hensigt at sikre, at de ex ante-bidrag faktisk bliver betalt; og de omstændigheder under hvilke og betingelser efter hvilke et institut kan undtages midlertidigt fra at betale ex post-bidrag. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder også på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(115) Når det er fastsat i dette direktiv, er det hensigtsmæssigt, at EBA bør fremme konvergens i de nationale myndigheders praksis ved hjælp af retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Inden for områder, som ikke er omfattet af reguleringsmæssige eller gennemførelsesmæssige tekniske standarder, kan EBA på eget initiativ udstede retningslinjer og henstillinger om anvendelse af EU-retten.

(116) Europa-Parlamentet og Rådet bør have tre måneder fra meddelelsesdatoen til at gøre indsigelse mod en delegeret retsakt. Europa-Parlamentet og Rådet bør kunne underrette de øvrige institutioner om, at de ikke agter at gøre indsigelse.

(117) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør fremme en ensartet harmonisering og passende beskyttelse af indskydere, investorer og forbrugere i hele Unionen. Da EBA sidder inde med højt specialiseret faglig kompetence, vil det være effektivt og hensigtsmæssigt i de tilfælde, der er præciseret i dette direktiv, at lade dette organ få til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke indebærer politiske valg, med henblik på forelæggelse for Kommissionen.

(118) Kommissionen bør, når det er fastsat i dette direktiv, vedtage de udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Kommissionen bør, når det er fastsat i dette direktiv, vedtage udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved hjælp af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

(119) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF[15)] indeholder bestemmelser om gensidig anerkendelse og håndhævelse i alle medlemsstater af afgørelser vedrørende sanering og likvidation af institutter, der har filialer i andre medlemsstater end den, hvor de har deres hovedkontor. Direktivet sikrer, at alle instituttets aktiver og passiver, uanset i hvilket land de befinder sig, behandles ved en enkelt procedure i hjemlandet, og at kreditorer i værtsmedlemsstaterne behandles på samme måde som kreditorer i hjemlandet. For at gøre afviklingen effektiv bør direktiv 2001/24/EF gælde, hvis afviklingsværktøjerne tages i brug, både når disse instrumenter anvendes på institutter, og når de anvendes på andre enheder, som er omfattet af afviklingsordningen. Direktiv 2001/24/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(120) Unionens selskabsdirektiver indeholder ufravigelige regler om beskyttelse af aktionærer og kreditorer i institutter, der falder ind under disse direktivers anvendelsesområde. I en situation, hvor afviklingsmyndighederne har behov for at handle hurtigt, kan disse regler være til hinder for afviklingsmyndighedernes effektive indsats og anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser, og der bør derfor indføres passende undtagelser i dette direktiv. For at sikre størst mulig retssikkerhed for de berørte parter bør

undtagelserne defineres klart og snævert, og de bør kun anvendes ud fra almene hensyn, og når kriterierne for udløsning af afvikling er opfyldt. Anvendelsen af afviklingsværktøjer forudsætter, at afviklingsmålene og betingelserne for afvikling, der er fastsat i dette direktiv, opfyldes.

(121) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU[16)] indeholder regler om aktionærernes ret til at træffe afgørelse om kapitalforhøjelser og -nedsættelser, om deres ret til at deltage i nye aktieudstedelser som vederlag for indskud, om beskyttelse af kreditorer i tilfælde af kapitalnedsættelser og om indkaldelse af generalforsamlingen i tilfælde af betydelige kapitaltab. Disse regler kan være til hinder for en hurtig indsats fra afviklingsmyndighedernes side, og der bør derfor fastsættes passende undtagelser.

(122) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU[17)], fastsætter regler om bl.a. samtykke til fusioner fra generalforsamlingen i hvert af de fusionerende selskaber, om krav til fusionsplanen, beretningen fra ledelsesorganerne og beretningen fra sagkyndige samt om beskyttelse af kreditorer. Rådets sjette direktiv 82/891/EØF[18)] indeholder lignende regler om spaltning af aktieselskaber. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF[19)] fastsætter tilsvarende regler vedrørende grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar. Der bør fastsættes passende undtagelser fra disse direktiver, således at afviklingsmyndighederne kan handle hurtigt.

(123) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF[20)] er der fastsat en forpligtelse til at fremsætte et tilbud om at overtage alle et selskabs aktier til en rimelig pris som defineret i nævnte direktiv, hvis en person, direkte eller indirekte, alene eller i forståelse med andre, erhverver en vis procentdel af aktierne i selskabet, som giver vedkommende kontrol med selskabet ifølge national ret. Formålet med reglen om obligatorisk tilbud er at beskytte minoritetsinteresser, i tilfælde af at kontrollen med selskabet ændres. Udsigten til så bekostelig en forpligtelse kan dog muligvis afholde eventuelle investorer fra at investere i det berørte institut og dermed gøre det vanskeligt for afviklingsmyndighederne at gøre brug af alle deres afviklingsbeføjelser. Der bør indrømmes passende undtagelser fra reglen om obligatorisk tilbud i det omfang, det er nødvendigt for anvendelsen af afviklingsbeføjelserne, men efter afviklingsperioden bør denne regel gælde for enhver aktionær, der overtager kontrollen med det berørte institut.

(124) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF[21)], fastsætter proceduremæssige aktionærrettigheder i relation til generalforsamlinger. Direktiv 2007/36/EF indeholder bl.a. regler om minimumsvarslet for indkaldelse til generalforsamlinger og om indholdet af indkaldelsen til generalforsamling. Disse regler kan være til hinder for en hurtig indsats fra afviklingsmyndighedernes side, og der bør derfor fastsættes passende undtagelser fra direktivet. Forud for en afvikling kan der være behov for en hurtig kapitaludvidelse, hvis instituttet ikke opfylder eller forventes ikke at opfylde kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, og hvis en kapitaludvidelse forventes at kunne rette op på den finansielle situation og undgå en situation, hvor tærskelkriterierne for afvikling er opfyldt. I sådanne situationer bør der være mulighed for at indkalde til generalforsamling med kort varsel. Aktionærerne bør imidlertid fortsat have beføjelse til at træffe afgørelse om kapitaludvidelsen og om det kortere varsel for indkaldelse til generalforsamlinger. Der bør indrømmes passende undtagelser fra direktiv 2007/36/EF med henblik på indførelsen af denne ordning.

(125) For at sikre, at afviklingsmyndighederne er repræsenteret i Det Europæiske Finanstilsynssystem, der er oprettet ved forordning (EU) nr. 1092/2010, forordning (EU) nr. 1093/2010, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010[22)] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010[23)], og sikre, at EBA har den nødvendige sagkundskab til at udføre de opgaver, dette direktiv

fastsætter, bør forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således, at begrebet kompetente myndigheder som defineret i nævnte forordning også omfatter de nationale afviklingsmyndigheder som defineret i dette direktiv. Denne ligestilling af afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder i forordning (EU) nr. 1093/2010 ligger i forlængelse af de opgaver, der tildeles EBA i henhold til artikel 25 i forordning (EU) nr. 1093/2010, med at bidrage til og aktivt deltage i udarbejdelsen og koordineringen af genopretnings- og afviklingsplaner og sigte mod at lette afviklingen af nødlidende institutter og navnlig grænseoverskridende koncerner.

(126) Der bør stilles krav om, at medlemsstaterne for at sikre, at institutterne, de personer, der faktisk varetager den daglige ledelse, samt deres ledelsesorgan overholder de forpligtelser, der hidrører fra dette direktiv, og sikre, at de behandles ens i hele Unionen, indfører administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og er afskrækkende. Derfor bør de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som medlemsstaterne fastlægger, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden administrativ foranstaltning, offentliggørelsen af sanktionerer eller andre administrative foranstaltninger, de vigtigste sanktionsbeføjelser og størrelsen af de administrative bøder. EBA bør under overholdelse af en streng tjenstlig tavshedspligt føre en central database indeholdende alle administrative sanktioner og informationer om klager, den er blevet underrettet om af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne.

(127) Dette direktiv omhandler såvel administrative sanktioner som andre administrative foranstaltninger for at omfatte alle de skridt, der tages, efter at en overtrædelse er begået, og som skal forhindre yderligere overtrædelser, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre administrative foranstaltninger.

(128) Selv om intet forhindrer medlemsstaterne i at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør de ikke være forpligtet til at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for de overtrædelser af dette direktiv, der er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge såvel administrative som strafferetlige sanktioner for samme overtrædelse, men de kan gøre det, hvis det er tilladt i henhold til deres nationale lovgivning. Opretholdelsen af strafferetlige sanktioner snarere end administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke afviklingsmyndighedernes og de kompetente myndigheders mulighed for at samarbejde med og rettidigt få adgang til og udveksle oplysninger med afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med dette direktiv, herunder efter at de pågældende overtrædelser er indgivet ved de kompetente retslige myndigheder med henblik på retsforfølgning.

(129) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[24)] har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(130) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de rettigheder, friheder og principper, som bl.a. anerkendes i chartret, navnlig ejendomsretten, adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol og retten til et forsvar.

(131) Målet for dette direktiv, nemlig harmonisering af regler og procedurer for afvikling af institutter, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af virkningerne i hele Unionen af et instituts sammenbrud bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(132) Når kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder træffer afgørelser eller foranstaltninger i henhold til dette direktiv, bør de altid tage behørigt hensyn til konsekvenserne af deres afgørelser og foranstaltninger for den finansielle stabilitet og den økonomiske situation i andre medlemsstater, og de bør overveje betydningen af eventuelle datterselskaber eller filialer for den finansielle sektor og økonomien i den medlemsstat, hvor sådanne datterselskaber eller filialer er etableret eller beliggende, selv i tilfælde hvor det pågældende datterselskab eller den pågældende filial er af mindre betydning for den konsoliderede koncern.

(133) Kommissionen gennemgår erfaringerne med den overordnede anvendelse af dette direktiv og overvejer navnlig, på baggrund af de ordninger, der fastlægges i henhold til enhver EU-retsakt om indførelse af en afviklingsmekanisme, som omfatter mere end én medlemsstat, udøvelsen af EBA's beføjelser i henhold til dette direktiv til at mægle mellem en afviklingsmyndighed i en medlemsstat, der deltager i mekanismen, og en afviklingsmyndighed i en medlemsstat, der ikke deltager deri —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG MYNDIGHEDER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I dette direktiv fastsættes der regler og procedurer for genopretning og afvikling af følgende enheder:

a) institutter, der er etableret i Unionen

b) finansieringsinstitutter, der er etableret i Unionen, hvis finansieringsinstituttet er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab eller af et selskab som omhandlet i litra c) eller d) og indgår i tilsynet med moderselskabet på et konsolideret grundlag i overensstemmelse med artikel 6-17 i forordning (EU) nr. 575/2013

c) finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber, der er etableret i Unionen

d) finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskaber i Unionen, blandede finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat og blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen

e) filialer af institutter, der er etableret eller beliggende uden for Unionen, jf. de særlige vilkår, der er fastlagt i dette direktiv.

Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder skal i forbindelse med fastlæggelsen og anvendelsen af kravene i henhold til dette direktiv og anvendelsen af de forskellige værktøjer, som de har til rådighed for så vidt angår de første afsnit omhandlede enheder, samt under overholdelse af specifikke bestemmelser tage hensyn til karakteren af et instituts forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, eller af andre kooperative systemer for gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 6, i nævnte forordning, og spørgsmålet om, hvorvidt det udfører investeringsservice og -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde regler, som skærper eller supplerer dem, der er fastsat i dette direktiv og i de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages på grundlag af dette direktiv, forudsat at de er af generel karakter og ikke strider mod dette direktiv og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der er vedtaget på grundlag heraf.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

1) »afvikling«: anvendelse af et afviklingsværktøj eller af et værktøj som omhandlet i artikel 37, stk. 9, med henblik på at opfylde et eller flere af afviklingsmålene som omhandlet i artikel 31, stk. 2

2) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU

3) »investeringsselskab«: et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, som er underlagt startkapitalkravet fastsat i artikel 28, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU

4) »finansieringsinstitut«: et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013

5) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013

6) »moderselskab«: et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013

7) »konsolideret grundlag«: grundlaget for den konsoliderede situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47), i forordning (EU) nr. 575/2013

8) »institutsikringsordning«: en ordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013

9) »finansielt holdingselskab«: et finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 20), i forordning (EU) nr. 575/2013

10) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i forordning (EU) nr. 575/2013

11) »blandet holdingselskab«: et blandet holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i forordning (EU) nr. 575/2013

12) »finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat«: et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30), i forordning (EU) nr. 575/2013

13) »finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 31), i forordning (EU) nr. 575/2013

14) »blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat«: et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 32), i forordning (EU) nr. 575/2013

15) »blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 33), i forordning (EU) nr. 575/2013

16) »afviklingsmål«: de i artikel 31, stk. 2, omhandlede afviklingsmål

17) »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013

18) »afviklingsmyndighed«: en myndighed, som er udpeget af en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 3

19) »afviklingsværktøj«: et afviklingsværktøj som omhandlet i artikel 37, stk. 3

20) »afviklingsbeføjelse«: en beføjelse som omhandlet i artikel 63-72

21) »kompetent myndighed«: en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, herunder Den Europæiske Centralbank for så vidt angår de særlige opgaver, den har fået overdraget ved Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013[25)]

22) »kompetente ministerier«: finansministerier eller andre ministerier i medlemsstaterne, som har ansvar for økonomiske, finansielle og budgetmæssige beslutninger på nationalt plan i henhold til den nationale kompetencefordeling, og som er udpeget i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5

23) »institut«: et kreditinstitut eller et investeringsselskab

24) »ledelsesorgan«: et ledelsesorgan som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 7), i direktiv 2013/36/EU

25) »daglig ledelse«: den daglige ledelse som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 9), i direktiv 2013/36/EU

26) »koncern«: et moderselskab og dets datterselskaber

27) »grænseoverskridende koncern«: en koncern, der har etableret koncernenheder i mere end én medlemsstat

28) »ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige«: statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF eller enhver anden offentlig finansiel støtte på overnationalt niveau, som, hvis den blev ydet på

nationalt niveau, ville udgøre statsstøtte, og som ydes for at bevare eller genoprette levedygtigheden, likviditeten eller solvensen af et institut eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enheder eller af en koncern, som et sådant institut eller en sådan enhed er en del af

29) »likviditetsstøtte i en nødsituation«: en centralbanks ydelse af centralbankpenge eller enhver anden bistand, som kan medføre en forøgelse af mængden af centralbankpenge, til et solvent finansieringsinstitut eller en koncern af solvente finansieringsinstitutter, som har midlertidige likviditetsproblemer, uden at en sådan operation udgør en del af pengepolitikken

30) »systemisk krise«: forstyrrelse af det finansielle system med potentielt alvorlige negative konsekvenser for det indre marked og realøkonomien. Alle typer af finansielle formidlere, markeder og infrastrukturer kan potentielt være systemisk vigtige i et vist omfang

31) »koncernenhed«: en juridisk person, der tilhører en koncern

32) »genopretningsplan«: en genopretningsplan, der udarbejdes og vedligeholdes af et institut i overensstemmelse med artikel 5

33) »koncerngenopretningsplan«: en koncerngenopretningsplan, der udarbejdes og vedligeholdes i overensstemmelse med artikel 7

34) »væsentlig filial«: en filial, der ville blive betragtet som væsentlig i en værtsmedlemsstat i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU

35) »kritiske funktioner«: aktiviteter, ydelser eller transaktioner, hvis ophør i en eller flere medlemsstater kan forventes at føre til forstyrrelser i ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller til forstyrrelse af den finansielle stabilitet som følge af et instituts eller en koncerns størrelse, markedsandel, eksterne og interne forbundethed, kompleksitet eller grænseoverskridende aktiviteter, navnlig med hensyn til muligheden for at erstatte de pågældende aktiviteter, ydelser eller transaktioner

36) »centrale forretningsområder«: forretningsområder og hertil knyttede ydelser, der repræsenterer væsentlige kilder til indtægter, fortjeneste eller franchiseværdi for et institut eller en koncern, som et institut er en del af

37) »konsoliderende tilsynsmyndighed«: en konsoliderende tilsynsmyndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 41), i forordning (EU) nr. 575/2013

38) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013

39) »betingelser for afvikling«: de i artikel 32, stk. 1, omhandlede betingelser

40) »afviklingshandling«: afgørelse om at lade et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), afvikle i henhold til artikel 32 eller 33, anvendelse af et afviklingsværktøj eller udøvelse af en eller flere afviklingsbeføjelser

41) »afviklingsplan«: en afviklingsplan for et institut udarbejdet i overensstemmelse med artikel 10

42) »koncernafvikling«:

a) en afviklingshandling, der træffes for et moderselskab eller et institut, der er underlagt konsolideret tilsyn, eller

b) afviklingsmyndighedernes koordinering af anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser over for koncernenheder, der opfylder betingelserne for afvikling

43) »koncernafviklingsplan«: en plan for koncernafvikling udarbejdet i overensstemmelse med artikel 12 og 13

44) »koncernafviklingsmyndighed«: afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig

45) »koncernafviklingsordning«: en plan udarbejdet med henblik på koncernafvikling i overensstemmelse med artikel 91

46) »afviklingskollegium«: et kollegium etableret i overensstemmelse med artikel 88 med henblik på at udføre de i artikel 88, stk. 1, omhandlede opgaver

47) »almindelig insolvensbehandling«: en kollektiv insolvensbehandling, der medfører, at en skyldner helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator eller en administrator, og som normalt finder anvendelse på institutter i henhold til national ret, og som enten er specifik for disse institutter eller gælder generelt for alle fysiske og juridiske personer

48) »gældsinstrumenter«, jf. artikel 63, stk. 1, litra g) og j): obligationer og andre former for omsættelig gæld, instrumenter, der skaber eller anerkender en gæld, og instrumenter, der giver ret til at erhverve gældsinstrumenter

49) »moderinstitut i en medlemsstat«: et moderinstitut i en medlemsstat, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 28), i forordning (EU) nr. 575/2013

50) »moderinstitut i Unionen«: et moderinstitut i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 29), i forordning (EU) nr. 575/2013

51) »krav til kapitalgrundlag«: kravene i artikel 92-98 i forordning (EU) nr. 575/2013

52) »tilsynskollegium«: et kollegium af tilsynsførende etableret i henhold til artikel 116 i direktiv 2013/36/EU

53) »Unionens statsstøtteregler«: de rammebestemmelser, der er etableret ved artikel 107, 108 og 109 i TEUF, samt forordninger og alle EU-retsakter, herunder retningslinjer og meddelelser, der er udstedt eller vedtaget i medfør af artikel 108, stk. 4, eller artikel 109 i TEUF

54) »likvidation«: realisering af et instituts eller en enheds aktiver som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

55) »værktøj til adskillelse af aktiver«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der er under afvikling, til et porteføljeadministrationsselskab i overensstemmelse med artikel 42

56) »porteføljeadministrationsselskab«: en juridisk person, der opfylder kravene i artikel 42, stk. 2

57) »bail-in-værktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds udøvelse af beføjelserne til nedskrivning og konvertering af passiverne i et institut, der er under afvikling, i overensstemmelse med artikel 43

58) »virksomhedssalgsværktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller

passiver i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut, i overensstemmelse med artikel 38

59) »broinstitut«: en juridisk person, der opfylder kravene i artikel 40, stk. 2

60) »broinstitutværktøj«: mekanisme for overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til et broinstitut i overensstemmelse med artikel 40

61) »ejerskabsinstrumenter«: aktier, andre instrumenter, der overdrager ejerskab, instrumenter, der kan konverteres til eller giver ret til at erhverve aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, og instrumenter, der repræsenterer aktieinteresser eller andre ejerskabsinteresser

62) »aktionærer«: aktionærer eller indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter

63) »overførselsbeføjelser«: de beføjelser, der er anført i artikel 63, stk. 1, litra c) eller d), til at overføre aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling til en modtager

64) »central modpart«: en central modpart som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012

65) »derivat«: et derivat som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) nr. 648/2012

66) »gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser«: de i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), omhandlede beføjelser

67) »sikret passiv«: et passiv, hvor kreditors ret til betaling eller anden form for ydelse er sikret ved et aktiv, et pant eller en tilbageholdelsesret eller en sikkerhedsstillelse, herunder passiver hidrørende fra tilbagekøbsaftaler og andre sikkerhedsstillelser i form af overdragelse af ejendomsret

68) »egentlige kernekapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter, der opfylder kravene fastsat i artikel 28, stk. 1-4, artikel 29, stk. 1-5, eller artikel 31, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013

69) »hybride kernekapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter, der opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013

70) »samlet beløb«: det samlede beløb, på grundlag af hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives eller konverteres, jf. artikel 46, stk. 1

71) »nedskrivningsrelevante passiver«: de passiver og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificerer som egentlige eller hybride kernekapitalinstumenter eller supplerende kapitalinstrumenter i et institut eller i en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i medfør af artikel 44, stk. 2

72) »indskudsgarantiordning«: en indskudsgarantiordning, der indføres og officielt anerkendes af en medlemsstat i henhold til artikel 4 i direktiv 2014/49/EU

73) »supplerende kapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, der opfylder kravene i artikel 63 i forordning (EU) nr. 575/2013

74) »relevante kapitalinstrumenter«: i forbindelse med afsnit IV, kapitel IV, afdeling 5, og afsnit IV, kapitel V, hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter

75) »konverteringssats«: den faktor, der bestemmer antallet af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, som et passiv af en bestemt kategori vil blive konverteret til, enten på basis af et enkelt instrument af den pågældende kategori eller på basis af en specifik værdienhed af en gældsfordring

76) »berørt kreditor«: en kreditor, hvis fordring vedrører et passiv, der nedbringes eller konverteres til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter ved udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til anvendelsen af bail-in-værktøjet

77) »berørt indehaver«: en indehaver af ejerskabsinstrumenter, hvis ejerskabsinstrumenter annulleres i medfør af den i artikel 63, stk. 1, litra h), omhandlede beføjelse

78) »ansvarlig myndighed«: den myndighed i den efter artikel 61 identificerede medlemsstat, som i henhold til lovgivningen i denne medlemsstat er ansvarlig for at træffe de i artikel 59, stk. 3, anførte afgørelser

79) »relevant moderinstitut«: et moderinstitut i en medlemsstat, et moderinstitut i Unionen, et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab, et blandet holdingselskab, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, over for hvilket bail-in-værktøjet anvendes

80) »modtager«: den enhed, til hvilken der overføres aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling

81) »arbejdsdag«: enhver anden dag end en lørdag, en søndag eller en dag, som er helligdag i den berørte medlemsstat

82) »opsigelsesret«: retten til at opsige en kontrakt, retten til at fremskynde, afslutte, modregne eller nette forpligtelser og enhver lignende bestemmelse, der suspenderer, ændrer eller ophæver en kontraktparts forpligtelse eller en bestemmelse, der forhindrer en kontraktlig forpligtelse, som ellers ville opstå, i at opstå

83) »institut under afvikling«: et institut, et finansielt institut, et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab, et blandet holdingselskab, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, over for hvilket der træffes en afviklingshandling

84) »EU-datterselskab«: et institut, som er etableret i en medlemsstat, og som er et datterselskab af et institut eller et tredjelandsmoderselskab

85) »modervirksomhed i Unionen«: et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen

86) »tredjelandsinstitut«: en enhed, hvis hovedkontor er etableret i et tredjeland, og som ville være omfattet af definitionen på et institut, hvis det var etableret inden for Unionen

87) »tredjelandsmoderselskab«: et moderselskab i et tredjeland, et finansielt moderholdingselskab i et tredjeland eller et blandet finansielt moderholdingselskab i et tredjeland

88) »afviklingsprocedure i et tredjeland«: en foranstaltning i henhold til lovgivningen i et tredjeland med henblik på at forvalte et tredjelandsinstituts eller tredjelandsmoderselskabets sammenbrud, og som med

hensyn til målene og de forventede resultater kan sammenlignes med afviklingshandlinger i henhold til dette direktiv

89) »EU-filial«: et tredjelandsinstituts filial, der er beliggende i en medlemsstat

90) »relevant tredjelandsmyndighed«: en tredjelandsmyndighed, som varetager de samme opgaver som dem, der varetages af afviklingsmyndigheder eller kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv

91) »finansieringsordning for koncerner«: den eller de finansieringsordninger, der gælder i koncernafviklingsmyndighedens medlemsstat

92) »back-to-back-transaktion«: en transaktion, der indgås mellem to koncernenheder med det formål at overføre hele eller en del af risikoen i forbindelse med en anden transaktion, som en af disse koncernenheder har indgået med tredjemand

93) »koncernintern sikkerhedsstillelse«: en kontrakt, hvorved en koncernenhed stiller en sikkerhed for en anden koncernenheds forpligtelser over for tredjemand

94) »dækkede indskud«: dækkede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 5), i direktiv 2014/49/EU

95) »berettigede indskud«: berettigede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU

96) »dækket obligation«: et instrument som omhandlet i artikel 52, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF[26)]

97) »aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret«: en aftale som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF[27)]

98) »nettingaftale«: en aftale, hvorved et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et enkelt nettokrav, herunder slutregningsaftaler (close-out netting), hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund (uanset hvordan og hvor den er defineret) fremskyndes, således at de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, og i begge tilfælde konverteres til eller erstattes af et enkelt nettokrav, heri inkluderet »bestemmelser om slutafregning« (close-out netting) som defineret i artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i), i direktiv 2002/47/EF, og »netting« som defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 98/26/EF

99) »aftale om modregning«: en aftale, hvorved to eller flere krav eller forpligtelser mellem instituttet under afvikling og en modpart kan modregnes hinanden

100) »finansielle kontrakter«: følgende kontrakter og aftaler:

a) værdipapirkontrakter, herunder

i) kontrakter om køb, salg eller lån af et værdipapir, en gruppe værdipapirer eller et værdipapirindeks

ii) optioner på et værdipapir, en gruppe værdipapirer eller et værdipapirindeks

iii) tilbagekøbstransaktioner eller omvendte tilbagekøbstransaktioner vedrørende et sådant værdipapir, en sådan gruppe eller et sådant indeks

b) råvarekontrakter, herunder

i) kontrakter om køb, salg eller lån af en vare, en gruppe af råvarer eller et råvareindeks til fremtidig levering

ii) optioner på en råvare, en gruppe af råvarer eller et råvareindeks

iii) tilbagekøbstransaktioner eller omvendte tilbagekøbstransaktioner vedrørende en sådan råvare, en sådan gruppe eller et sådant indeks

c) futures og forwardkontrakter, herunder kontrakter (bortset fra varekontrakter) om køb, salg eller overførsel af en råvare eller et andet gode, tjenesteydelse, rettighed eller interesse til en fast pris på en fremtidig dato

d) swapaftaler, herunder:

i) swaps og optioner vedrørende rentesatser; spotaftaler eller andre aftaler vedrørende valuta; valuta, et aktieindeks eller en aktie, et obligationsindeks eller en obligation, råvareindeks eller råvarer; vejrforhold; emissioner eller inflation

ii) total return swaps, credit spread swaps eller credit swaps

iii) alle aftaler eller transaktioner, der svarer til en aftale som omhandlet i nr. i) eller ii), og som der løbende handles med på swaps- eller derivatmarkederne

e) låneaftaler mellem banker, hvor lånets løbetid er tre måneder eller derunder

f) masteraftaler vedrørende enhver af de i litra a)-e) omhandlede kontrakter eller aftaler

101) »kriseforebyggelsesforanstaltning«: udøvelse af beføjelser til at pålægge fjernelse af mangler eller hindringer for genopretningsmuligheden i henhold til artikel 6, stk. 6, udøvelse af beføjelser til at imødegå eller fjerne hindringer for afviklingsmuligheden i henhold til artikel 17 eller artikel 18, anvendelse af en foranstaltning til tidlig indgriben i henhold til artikel 27, udpegelse af en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 eller udøvelse af beføjelserne til nedskrivning eller konvertering i henhold til artikel 59

102) »krisestyringsforanstaltning«: en afviklingshandling eller udpegelse af en særlig administrator i henhold til artikel 35 eller en person i henhold til artikel 51, stk. 2, eller artikel 72, stk. 1

103) »genopretningskapacitet«: et instituts evne til at genoprette sin finansielle stilling efter en betydelig forværring

104) »indskyder«: en indskyder som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 6), i direktiv 2014/49/EU

105) »investor«: en investor som defineret i artikel 1, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF[28)]

106) »udpeget national makroprudentiel myndighed«: en myndighed, som det betros at gennemføre den makroprudentielle politik som omhandlet i henstilling B, punkt 1, i henstillingen fra Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risicis af 22. december 2011 om de nationale myndigheders makroprudentielle mandat (ESRB/2011/3)

107) »mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder«: mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder defineret ud fra kriteriet om årlig omsætning, jf. artikel 2, stk. 1, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF[29)].

108) »reguleret marked«: reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på at præcisere kriterierne for fastsættelse af de i stk. 1, nr. 35), omhandlede aktiviteter, ydelser og transaktioner med hensyn til definitionen af »kritiske funktioner« og kriterierne for fastsættelse af de i stk. 1, nr. 36), omhandlede forretningsområder og hertil knyttede ydelser med hensyn til definitionen af »centrale forretningsområder«.

Artikel 3

Udpegelse af myndigheder med ansvar for afvikling

1. Medlemsstaterne udpeger hver især en eller undtagelsesvis flere afviklingsmyndigheder, der tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser.

2. Afviklingsmyndigheden skal være en offentlig administrativ myndighed eller myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser.

3. Afviklingsmyndigheder kan være nationale centralbanker, kompetente ministerier eller andre offentlige administrative myndigheder eller myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser. Medlemsstaterne kan undtagelsesvis fastsætte, at afviklingsmyndigheden er de kompetente tilsynsmyndigheder for så vidt angår forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Der skal være passende strukturelle ordninger til at sikre operationel uafhængighed og undgå interessekonflikter mellem tilsynsfunktionerne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU eller den relevante myndigheds øvrige funktioner og afviklingsmyndighedernes funktioner i henhold til nærværende direktiv, uden at det berører den udveksling af oplysninger og de samarbejdsforpligtelser, der kræves i stk. 4. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at den relevante myndigheds afviklings- og tilsynsfunktion og andre funktioner holdes adskilt inden for rammerne af de kompetente myndigheder, de nationale centralbanker, de kompetente ministerier eller andre myndigheder.

De medarbejdere, der er involveret i at udføre afviklingsmyndighedens funktioner i henhold til dette direktiv, skal være strukturelt adskilt fra, og underlagt særskilte kommandoveje i forhold til, de medarbejdere, der er involveret i at udføre opgaverne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, eller i forhold til den pågældende myndigheds andre funktioner.

I forbindelse med anvendelsen af dette stykke skal medlemsstaterne eller afviklingsmyndigheden vedtage og offentliggøre eventuelt fornødne relevante interne regler, herunder regler om tavshedspligt og udveksling af oplysninger mellem de forskellige funktionsområder.

4. Medlemsstaterne stiller krav om, at de myndigheder, der udøver tilsyns- og afviklingsfunktioner, og de personer, der udøver disse funktioner på deres vegne, arbejder tæt sammen om forberedelse, planlægning og anvendelse af afviklingsafgørelser, både når afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed er separate enheder, og når funktionerne varetages i den samme enhed.

5. Hver medlemsstat udpeger et enkelt ministerium, som er ansvarligt for at varetage det kompetente ministeriums opgaver i henhold til dette direktiv.

6. Er afviklingsmyndigheden i en medlemsstat ikke det kompetente ministerium, skal den underrette det kompetente ministerium om afgørelser i henhold til dette direktiv og, medmindre andet er fastsat

i national ret, have dets godkendelse, inden den gennemfører afgørelser, der har direkte budgetmæssig virkning eller systemisk betydning.

7. De afgørelser, som de kompetente myndigheder, afviklingsmyndighederne og EBA træffer i overensstemmelse med dette direktiv, skal tage hensyn til den pågældende afgørelses potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen driver virksomhed, og minimere de negative virkninger for den finansielle stabilitet og de negative økonomiske og sociale virkninger i disse medlemsstater. EBA's afgørelser træffes i overensstemmelse med artikel 38 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt afviklingsmyndighed har sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne anvende afviklingshandlinger, og at den er i stand til at udøve sine beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig for at opfylde afviklingsmålene.

9. EBA udvikler i samarbejde med de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne den ekspertise, de ressourcer og den operationelle kapacitet, der er nødvendig, og overvåger gennemførelsen af stk. 8, herunder gennem periodiske peerevalueringer.

10. Udpeger en medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1 mere end én myndighed til at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser, giver den EBA og Kommissionen en fuldt begrundet meddelelse herom og fordeler opgaver og ansvarsområder klart mellem de pågældende myndigheder, sørger for tilstrækkelig koordinering mellem dem og udpeger en enkelt myndighed som kontaktmyndighed med henblik på samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i andre medlemsstater.

11. Medlemsstaterne meddeler EBA, hvilken eller hvilke nationale myndigheder der er udpeget som afviklingsmyndigheder og som kontaktmyndighed, og, hvis det er relevant, hvilke specifikke opgaver og ansvarsområder de har. EBA offentliggør en liste over de pågældende afviklingsmyndigheder og kontaktmyndigheder.

12. Med forbehold af artikel 85 kan medlemsstaterne begrænse afviklingsmyndighedens og den kompetente myndigheds og deres respektive medarbejderes ansvar i overensstemmelse med national ret for handlinger og forsømmelser i forbindelse med varetagelsen af deres funktioner efter dette direktiv.

AFSNIT II

FORBEREDELSE

KAPITEL I

Genopretnings- og afviklingsplanlægning

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 4

Forenklede forpligtelser for visse institutter

1. Under hensyntagen til de konsekvenser det kan få, at et institut bliver nødlidende, på grund af karakteren af dets forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbindelser med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af instituttets aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning eller af andre kooperative systemer vedrørende gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, til om det udfører investeringsservice eller -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, eller til om dets sammenbrud og efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling forventes at få betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, andre institutter, finansieringsvilkårene eller økonomien som helhed, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne fastsætter:

a) det nærmere indhold af genopretnings- og afviklingsplaner, jf. artikel 5-12

b) den dato, hvor de første genopretnings- og afviklingsplaner skal være udarbejdet, samt hyppigheden af ajourføringen af genopretnings- og afviklingsplanerne, som kan være mindre end den, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 5, artikel 10, stk. 6, og artikel 13, stk. 3

c) det nærmere indhold af de oplysninger, der kræves af institutterne, jf. artikel 5, stk. 5, artikel 11, stk. 1, og artikel 12, stk. 2, herunder oplysningerne i afsnit A og B i bilaget

d) detaljeringsgraden af de oplysninger, der anvendes til vurdering af afviklingsmulighederne i artikel 15 og 16 samt afsnit C i bilaget.

2. De kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne foretager den i stk. 1 omhandlede vurdering efter høring af den nationale makroprudentielle myndighed, hvis relevant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne, når der anvendes forenklede forpligtelser, til enhver tid kan indføre de fulde, uforenklede forpligtelser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af forenklede forpligtelser ikke i sig selv påvirker den kompetente myndigheds og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighedens beføjelser til at træffe en krisforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning.

5. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at præcisere kriterierne i stk. 1 for vurdering i henhold til nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.

6. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 5 omhandlede retningslinjer, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de i stk. 1 omhandlede kriterier for vurdering i overensstemmelse med nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne underretter EBA om, hvordan de har anvendt stk. 1, 8, 9 og 10, på institutterne i deres jurisdiktion. EBA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport senest den 31. december 2017 om gennemførelsen af stk. 1, 8, 9 og 10. Denne rapport skal navnlig fastlægge eventuelle forskelle i gennemførelsen af stk. 1, 8, 9 og 10 på nationalt plan.

8. Med forbehold af stk. 9 og 10 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne kan dispensere fra anvendelsen af:

a) kravene i dette kapitels afdeling 2 og 3 på institutter, som er tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvis er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i national ret i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013

b) kravene i afdeling 2 på institutter, der er medlemmer af en institutsikringsordning.

9. Hvis der er givet dispensation i medfør af stk. 8, skal medlemsstaterne:

a) anvende kravene i dette kapitels afdeling 2 og 3 på konsolideret grundlag på et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning

b) kræve, at institutsikringsordningen lever op til kravene i afdeling 2 i samarbejde med hvert af de medlemmer, der har fået dispensation.

Med henblik herpå omfatter enhver henvisning i afdeling 2 og 3 til en koncern et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning og deres datterselskaber, og enhver henvisning til moderselskaber eller institutter, som er underlagt tilsyn på konsolideret grundlag i medfør af artikel 111 i direktiv 2013/36/EU, centralorganet.

10. Institutter, der i medfør af artikel 6, stk. 4 i forordning (EU) nr. 1024/2013 er under direkte tilsyn af Den Europæiske Centralbank, eller som udgør en væsentlig andel af en medlemsstats finansielle system, udarbejder deres egne genopretningsplaner i overensstemmelse med nærværende kapitels afdeling 2 og er genstand for individuelle genopretningsplaner i overensstemmelse med afdeling 3.

For så vidt angår nærværende stykke anses et instituts aktiviteter for at udgøre en væsentlig andel af medlemsstatens finansielle system, hvis en af nedenstående betingelser er opfyldt:

a) den samlede værdi af dets aktiver overstiger 30 000 000 000 EUR, eller

b) de samlede aktiver i forhold til BNP i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, overstiger 20 %, medmindre den samlede værdi af aktiverne er under 5 000 000 000 EUR.

11. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at specificere ensartede formater, modeller og definitioner med henblik på de kompetente myndigheders og afviklingsmyndighedernes identifikation og videregivelse af oplysninger til EBA, jf. stk. 7, med forbehold for proportionalitetsprincippet.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Afdeling 2

Genopretningsplanlægning

Artikel 5

Genopretningsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle institutter, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU, udarbejder og vedligeholder en genopretningsplan, der fastsætter foranstaltninger, som skal træffes af instituttet for at genoprette dets finansielle situation efter en betydelig forværring af dets finansielle situation. Genopretningsplaner betragtes som en form for virksomhedsstyring som omhandlet i artikel 74 i direktiv 2013/36/EU.

2. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner mindst en gang om året eller efter en ændring, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle situation, og som kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen eller nødvendiggør en ændring heraf. De kompetente myndigheder kan kræve, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner hyppigere.

3. I genopretningsplaner må der ikke påregnes adgang til eller modtagelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige.

4. Genopretningsplaner skal, når det er relevant, indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.

5. Med forbehold af artikel 4, sikrer medlemsstaterne, at genopretningsplanerne omfatter de i bilagets afsnit A anførte oplysninger. Medlemsstaterne kan kræve, at yderligere oplysninger medtages i genopretningsplanerne.

Genopretningsplanerne skal endvidere omfatte mulige foranstaltninger, som instituttet kan træffe, når betingelserne for tidlig indgriben efter artikel 27 er opfyldt.

6. Medlemsstaterne skal kræve, at genopretningsplanerne omfatter passende kriterier og procedurer til at sikre rettidig gennemførelse af genopretningsforanstaltningerne samt et bredt udvalg af genopretningsmodeller. Medlemsstaterne skal kræve, at genopretningsplanerne indeholder en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiel stress, der er relevante for instituttets særlige omstændigheder, herunder begivenheder, der berører hele systemet, og stress, der berører individuelle juridiske personer og koncerner.

7. EBA udsteder i tæt samarbejde med Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for nærmere at præcisere den række scenarier, der skal anvendes i forbindelse med stk. 6 i nærværende artikel.

8. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge et institut at føre detaljerede registre over finansielle kontrakter, som det pågældende institut har indgået.

9. Ledelsesorganet i det i stk. 1 omhandlede institut vurderer og godkender genopretningsplanen, inden den forelægges for den kompetente myndighed.

10. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med en nærmere præcisering, med forbehold af artikel 4, af de oplysninger som omhandlet i nærværende artikels stk. 5, der skal indgå i genopretningsplanen.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 6

Vurdering af genopretningsplaner

1. Medlemsstaterne pålægger de institutter, der skal udarbejde genopretningsplaner i henhold til artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, at forelægge disse genopretningsplaner for den kompetente myndighed til gennemgang. Medlemsstaterne skal pålægge institutterne på tilfredsstillende vis at godtgøre over for den kompetente myndighed, at disse planer opfylder kriterierne i stk. 2.

2. Den kompetente myndighed gennemgår inden for seks måneder efter indlevering af hver plan, og efter høring af de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for denne filial, planen og vurderer, i hvilket omfang den lever op til kravene fastsat i artikel 5 og følgende kriterier:

a) iværksættelsen af de ordninger, der foreslås i planen, vil med rimelig sandsynlighed kunne opretholde eller genoprette instituttets eller koncernens levedygtighed og finansielle stilling, idet der tages hensyn til de forberedende foranstaltninger, som instituttet har truffet eller agter at træffe

b) planen og særlige modeller i planen vil med rimelig sandsynlighed kunne iværksættes hurtigt og effektivt i situationer med finansiel stress og i størst muligt omfang undgå at få betydelige negative virkninger for det finansielle system, heller ikke i forbindelse med scenarier, der ville få andre institutter til at iværksætte genopretningsplaner i samme periode.

3. Når den kompetente myndighed vurderer, om genopretningsplanerne er hensigtsmæssige, skal den tage hensyn til hensigtsmæssigheden af instituttets kapital- og finansieringsstruktur i forhold til kompleksiteten af den organisationsmæssige struktur og instituttets risikoprofil.

4. Den kompetente myndighed forelægger genopretningsplanen for afviklingsmyndigheden. Afviklingsmyndigheden kan gennemgå genopretningsplanen med henblik på at identificere eventuelle handlinger i genopretningsplanen, der kunne få en negativ indvirkning på instituttets afviklingsmuligheder, og fremsætte henstillinger herom til den kompetente myndighed.

5. Vurderer den kompetente myndighed, at genopretningsplanen har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse, underretter den instituttet eller koncernens moderselskab om sin vurdering og pålægger instituttet inden for to måneder, som med myndighedernes godkendelse kan forlænges med én måned, at forelægge en revideret plan hvoraf det fremgår, hvordan de pågældende mangler og hindringer håndteres.

Den kompetente myndighed skal, inden den kræver, at et institut skal forelægge en revideret genopretningsplan, give instituttet mulighed for at udtale sig om dette krav.

Hvis den kompetente myndighed ikke finder, at manglerne og hindringerne i den reviderede plan er blevet håndteret i tilstrækkelig grad, kan den pålægge instituttet at foretage specifikke ændringer af planen.

6. Hvis instituttet ikke forelægger en revideret genopretningsplan, eller hvis den kompetente myndighed finder, at den reviderede genopretningsplan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i den oprindelige vurdering påpegede mangler eller potentielle hindringer, og det ikke er muligt at afhjælpe disse mangler eller hindringer i tilstrækkelig grad med et pålæg om at foretage specifikke ændringer af planen, pålægger den kompetente myndighed instituttet inden for en rimelig frist at angive, hvordan det kan ændre sine forretningsaktiviteter med henblik på at håndtere manglerne i eller hindringerne for gennemførelsen af genopretningsplanen.

Såfremt instituttet ikke inden for den kompetente myndigheds frist angiver sådanne ændringer, eller hvis den kompetente myndighed vurderer, at de handlinger, som instituttet har foreslået, ikke i tilstrækkelig grad vil kunne afhjælpe manglerne eller hindringerne, kan den kompetente myndighed pålægge instituttet at træffe enhver foranstaltning, som den anser for nødvendig og forholdsmæssig, under hensyntagen til manglernes og hindringernes alvor og foranstaltningernes indvirkning på instituttets forretningsaktiviteter.

Den kompetente myndighed kan med forbehold af artikel 104 i direktiv 2013/36/EU pålægge instituttet at:

a) nedtone instituttets risikoprofil, herunder likviditetsrisikoen

b) muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger

c) revidere instituttets strategi og struktur

d) foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed

e) foretage ændringer i instituttets ledelsesstruktur.

Listen over foranstaltninger omhandlet i nærværende stykke forhindrer ikke medlemsstaterne i at bemyndige de kompetente myndigheder til at træffe yderligere foranstaltninger i henhold til national ret.

7. Når den kompetente myndighed pålægger et institut at træffe foranstaltninger i henhold til stk. 6, skal afgørelsen vedrørende foranstaltningerne være begrundet og forholdsmæssig.

Afgørelsen meddeles instituttet skriftligt og er omfattet af klageadgang.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal inddrage i vurderingen i henhold til nærværende artikels stk. 2 og artikel 8, stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 7

Koncerngenopretningsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at modervirksomheder i Unionen udarbejder og forelægger en koncerngenopretningsplan for den konsoliderende tilsynsmyndighed. Koncerngenopretningsplanen skal bestå af en genopretningsplan for hele koncernen under ledelse af modervirksomheden i Unionen i sin helhed. Koncerngenopretningsplanen skal identificere foranstaltninger, som det kan være nødvendigt at gennemføre i modervirksomheden i Unionen og i hvert enkelt datterselskab.

2. I overensstemmelse med artikel 8 kan de kompetente myndigheder kræve, at datterselskaber hver især udarbejder og forelægger genopretningsplaner.

3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed fremsender, under forudsætning af at der er indført fortrolighedskrav som fastsat i nærværende direktiv, koncerngenopretningsplanerne til:

a) de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU

b) de kompetente myndigheder i de medlemsstater, i hvilke der ligger væsentlige filialer, hvis dette er relevant for den pågældende filial

c) koncernafviklingsmyndigheden og

d) datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

4. Koncerngenopretningsplanen skal sigte mod at opnå en stabilisering af hele koncernen eller af et af dens institutter, når den/det befinder sig i en stresssituation, således at man tackler eller fjerner årsagerne til vanskelighederne og genopretter koncernens eller det pågældende instituts finansielle stilling og samtidig tager hensyn til andre koncernenheders finansielle stilling.

Koncerngenopretningsplanen skal indeholde ordninger, der sikrer, at de foranstaltninger, der skal træffes for modervirksomheden i Unionen, for de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), samt de foranstaltninger, der skal træffes for datterselskaber og, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU for væsentlige filialer, koordineres og er konsistente.

5. Koncerngenopretningsplanen og eventuelle planer, der er udarbejdet for de enkelte datterselskaber, skal indeholde de elementer, der er specificeret i artikel 5. Hvis det er relevant, skal disse planer indeholde ordninger for koncernintern finansiel støtte i henhold til en aftale om koncernintern finansiel støtte indgået i overensstemmelse med kapitel III.

6. Koncerngenopretningsplaner skal indeholde en række genopretningsmodeller, der beskriver foranstaltninger til håndtering af de i artikel 5, stk. 6, omhandlede scenarier.

For hvert af disse scenarier skal det i koncerngenopretningsplanen anføres, om der er hindringer for iværksættelsen af genopretningsforanstaltninger i koncernen, herunder i de enkelte enheder, der er omfattet af planen, og om der er væsentlige praktiske eller retlige hindringer for umiddelbar overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver eller aktiver inden for koncernen.

7. Ledelsesorganet for den enhed, der udarbejder koncerngenopretningsplanen i henhold til stk. 1, vurderer og godkender koncerngenopretningsplanen, inden det forelægger den for den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Artikel 8

Vurdering af koncerngenopretningsplaner

1. Den konsoliderende tilsynsmyndighed gennemgår sammen med de kompetente myndigheder for datterselskaberne og efter høring af de kompetente myndigheder, jf. artikel 116 i direktiv 2013/36/EU, og med de kompetente myndigheder for væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, koncerngenopretningsplanen og vurderer, i hvilket omfang den opfylder de i artikel 6 og 7 fastsatte krav og kriterier. Vurderingen foretages i overensstemmelse med proceduren i artikel 6 og nærværende artikel og skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af genopretningsforanstaltningerne for den finansielle stabilitet i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

2. Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for datterselskaberne bestræber sig på at træffe en fælles afgørelse om:

a) gennemgangen og vurderingen af koncerngenopretningsplanen

b) hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for de institutter, der tilhører koncernen, og

c) anvendelse af foranstaltningerne i artikel 6, stk. 5 og 6.

Parterne bestræber sig på at træffe den fælles afgørelse inden for fire måneder fra datoen for den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremsendelse af koncerngenopretningsplanen, jf. artikel 7, stk. 3.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. Foreligger der ikke inden for fire måneder efter forelæggelsesdatoen en fælles afgørelse fra de kompetente myndigheder om gennemgangen og vurderingen af koncerngenopretningsplanen eller om eventuelle foranstaltninger, som kræves gennemført af modervirksomheden i Unionen i henhold til artikel 6, stk. 5 og 6, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed selv afgørelse med hensyn til disse spørgsmål. Den konsoliderende tilsynsmyndighed træffer sin afgørelse efter at have taget hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter modervirksomheden i Unionen og de øvrige kompetente myndigheder om afgørelsen.

Har en af de i stk. 2 omhandlede kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en i stk. 7 omhandlet sag for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsperioden i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned, finder den konsoliderende tilsynsmyndigheds afgørelse anvendelse.

4. Foreligger der ikke en fælles afgørelse derom fra de kompetente myndigheder inden for fire måneder efter forelæggelsesdatoen, træffer hver kompetent myndighed selv afgørelse om:

a) hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for institutter i den kompetente myndigheds jurisdiktion, og

b) anvendelsen for datterselskaber af de i artikel 6, stk. 5 og 6, omhandlede foranstaltninger.

Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en i stk. 7 nævnt sag for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den kompetente myndighed for datterselskabet sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra den kompetente myndighed, der er ansvarlig for det pågældende datterselskab, anvendelse.

5. De øvrige kompetente myndigheder, der ikke er uenige i afgørelsen i stk. 4, kan træffe en fælles afgørelse om en koncerngenopretningsplan, der omfatter koncernenheder i deres jurisdiktion.

6. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 2 eller 5, og de afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse som omhandlet i stk. 3 og 4, anerkendes som endelige og anvendes af de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater.

7. Efter anmodning fra en kompetent myndighed i overensstemmelse med stk. 3 eller 4 kan EBA kun bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne og gennemførelsen af foranstaltningerne i artikel 6, stk. 6, litra a), b) og d).

Artikel 9

Indikatorer i genopretningsplaner

1. De kompetente myndigheder kræver med henblik på artikel 5-8, at hver genopretningsplan indeholder et sæt indikatorer, som instituttet har fastlagt, og som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen. De kompetente myndigheder skal godkende disse indikatorer i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne i henhold til artikel 6 og 8. Indikatorerne kan være af kvalitativ eller kvantitativ karakter i henhold til instituttets finansielle stilling og skal kunne overvåges uden besvær. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne indfører passende ordninger til regelmæssig overvågning af indikatorerne.

Uanset første afsnit kan et institut:

a) træffe foranstaltninger i henhold til sin genopretningsplan i tilfælde, hvor den relevante indikator ikke er opfyldt, men hvor instituttets ledelsesorgan finder, at det efter omstændighederne er hensigtsmæssigt, eller

b) undlade at træffe sådanne foranstaltninger, hvis instituttets ledelsesorgan finder, at det efter omstændighederne ikke er hensigtsmæssigt.

En afgørelse om at træffe foranstaltninger i henhold til genopretningsplanen eller en afgørelse om at undlade at træffe sådanne foranstaltninger skal omgående meddeles den kompetente myndighed.

2. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer som omhandlet i stk. 1.

Afdeling 3

Afviklingsplanlægning

Artikel 10

Afviklingsplaner

1. Afviklingsmyndigheden udarbejder efter høring af den kompetente myndighed og efter høring af afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, hvor der ligger væsentlige filialer, hvis det er relevant for den pågældende væsentlige filial, en afviklingsplan for hvert institut, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU. Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingshandlinger, som afviklingsmyndigheden kan træffe, hvis instituttet opfylder betingelserne for afvikling. Oplysningerne omhandlet i stk. 7, litra a), videregives til det pågældende institut.

2. Når afviklingsmyndigheden udarbejder en afviklingsplan, identificerer den eventuelle væsentlige hindringer for en sådan afvikling og angiver i nødvendigt og forholdsmæssigt omfang relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne sådanne hindringer i overensstemmelse med kapitel II i nærværende afsnit.

3. Der skal i afviklingsplanen tages højde for relevante scenarier, herunder at et instituts sammenbrud kan være idiosynkratisk eller finde sted i en periode med generel finansiel ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet. Der må i afviklingsplanen ikke regnes med noget af følgende:

a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller

c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

4. Afviklingsplanen skal indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, og skal identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.

5. Afviklingsmyndigheder kan pålægge institutterne at bistå dem med at udarbejde og ajourføre planerne.

6. Afviklingsplaner skal gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter væsentlige ændringer, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle stilling, og som kan få væsentlige konsekvenser for planens effektivitet eller på anden vis nødvendiggør en revision af afviklingsplanen.

Med henblik på en revision eller ajourføring af afviklingsplaner som omhandlet i første afsnit meddeler institutterne og de kompetente myndigheder straks afviklingsmyndighederne enhver ændring, der nødvendiggør en sådan revision eller ajourføring af afviklingsplanen.

7. Med forbehold af artikel 4 opstilles der i afviklingsplanen modeller for, hvordan de i afsnit IV omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på instituttet. Afviklingsplanen skal indeholde følgende, så vidt muligt kvantificerede, elementer:

a) en sammenfatning af planens vigtigste elementer

b) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet, der har fundet sted, siden de seneste afviklingsoplysninger blev registreret

c) en beskrivelse af, hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner for at sikre deres videreførelse i tilfælde af, instituttet bliver nødlidende

d) et skøn over tidsrammen for gennemførelsen af planens materielle aspekter

e) en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 og artikel 15

f) en beskrivelse af de foranstaltninger, der måtte være pålagt i medfør af artikel 17 for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling, som er påpeget ved vurderingen i henhold til artikel 15

g) en beskrivelse af procedurerne til bestemmelse af værdien og salgbarheden af instituttets kritiske funktioner, centrale forretningsområder og aktiver

h) en udførlig beskrivelse af de ordninger, der skal sikre, at de i artikel 11 krævede oplysninger er aktuelle og til enhver tid tilgængelige for afviklingsmyndighederne

i) en redegørelse fra afviklingsmyndigheden, der forklarer, hvordan de forskellige afviklingsmodeller vil kunne finansieres, uden at der regnes med noget af følgende:

i) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

ii) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller

iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser

j) en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier, der vil kunne anvendes, alt efter de forskellige mulige scenarier og de gældende tidsfrister

k) en beskrivelse af kritiske indbyrdes afhængighedsforhold

l) en beskrivelse af mulighederne for at bevare adgangen til betalings- og clearingtjenester samt andre infrastrukturer og en vurdering af overførbarheden af kundernes positioner

m) en analyse af planens konsekvenser for instituttets medarbejdere, herunder en vurdering af eventuelle omkostninger forbundet hermed, og en beskrivelse af de planlagte procedurer for høring af medarbejderne under afviklingsprocessen, idet der tages hensyn til de nationale ordninger for dialog med arbejdsmarkedets parter, hvor dette er relevant

n) en plan for kommunikation med medierne og offentligheden

o) minimumskravet til kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til artikel 45, stk. 1, og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant

p) hvor det er relevant, minimumskravet til kapitalgrundlaget og kontraktlige bail-in-instrumenter i medfør af artikel 45, stk. 1, og i givet fald en frist for opnåelse af dette niveau

q) en beskrivelse af de aktiviteter og systemer, der har afgørende betydning for opretholdelsen af den fortsatte gennemførelse af instituttets operationelle procedurer

r) hvor det er relevant, udtalelser fra instituttet om afviklingsplanen.

8. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at et institut og en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fører detaljerede registre over finansielle kontrakter, som det pågældende institut har indgået. Afviklingsmyndigheden kan fastsætte en tidsfrist, inden for hvilken instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal kunne fremlægge disse registre. Alle institutter og alle enheder, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i afviklingsmyndighedens jurisdiktion er omfattet af samme tidsfrist. Afviklingsmyndigheden kan beslutte at fastsætte forskellige tidsfrister for forskellige typer af finansielle kontrakter omhandlet i artikel 2, nr. 100). Dette stykke berører ikke den kompetente myndigheds informationsindsamlingsbeføjelser.

9. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver afviklingsplanens indhold.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 11

Oplysninger i forbindelse med afviklingsplaner og samarbejde fra instituttets side

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at institutterne:

a) samarbejder i nødvendigt omfang i udarbejdelsen af afviklingsplaner

b) giver dem, enten direkte eller via den kompetente myndighed, alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udarbejde og iværksætte afviklingsplaner.

Afviklingsmyndighederne skal navnlig have beføjelse til at kræve blandt andet at få udleveret de oplysninger og analyser, der er omhandlet i bilagets afsnit B.

2. De kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater samarbejder med afviklingsmyndighederne for at kontrollere, om alle eller nogle af de oplysninger, der skal afgives i henhold til stk. 1, allerede foreligger. Foreligger de pågældende oplysninger, skal de kompetente myndigheder videregive dem til afviklingsmyndighederne.

3. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der præciserer procedurerne og et minimumssæt af standardformularer og -modeller for forelæggelse af oplysningerne i henhold til denne artikel.

EBA skal forelægge disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 12

Koncernafviklingsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder og efter høring af væsentlige filialers afviklingsmyndigheder, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, udarbejder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsplaner skal indeholde en plan for afvikling af den koncern, der er ledet af modervirksomheden i Unionen, i sin helhed, enten via afvikling af modervirksomheden i Unionen eller via likvidation og afvikling af datterinstitutterne. Koncernafviklingsplanen skal angive foranstaltninger til afvikling af:

a) modervirksomheden i Unionen

b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og ligger i Unionen

c) de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder, og

d) med forbehold af afsnit VI, de datterselskaber, der tilhører koncernen og ligger uden for Unionen.

2. Koncernafviklingsplanen udarbejdes på grundlag af de oplysninger, der er afgivet i henhold til artikel 11.

3. Koncernafviklingsplanen skal:

a) fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for koncernenheder, både gennem afviklingshandlinger for de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), moderselskabet og datterselskabsinstitutterne og gennem koordinerede afviklingshandlinger for datterselskabsinstitutterne i de i artikel 10, stk. 3, omhandlede scenarier

b) redegøre for, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med koncernenheder, der er etableret i Unionen, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, som nogle af koncernenhederne varetager, eller af bestemte koncernenheder, og med henblik på at afdække potentielle hindringer for koordineret afvikling

c) for en koncern, der også omfatter enheder, som er etableret i tredjelande, påpege passende muligheder for samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i de pågældende tredjelande og konsekvenserne for afvikling i Unionen

d) afdække foranstaltninger, herunder juridisk og økonomisk udskillelse af bestemte funktioner eller forretningsområder, som er nødvendige for at lette afviklingen af koncernen, når betingelserne for afvikling er opfyldt

e) fastsætte eventuelle yderligere foranstaltninger, der ikke er omhandlet i dette direktiv, som koncernafviklingsmyndigheden påtænker at træffe i forbindelse med afvikling af koncernen

f) angive, hvordan de forskellige koncernafviklingshandlinger vil kunne finansieres, og, når der er behov for finansieringsordningen, opstille principper for deling af ansvaret for finansieringen mellem finansieringskilder i forskellige medlemsstater. Der må i planen ikke regnes med noget af følgende:

i) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

ii) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller

iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Disse principper opstilles på grundlag af rimelige og afbalancerede kriterier og tager navnlig hensyn til artikel 107, stk. 5, og indvirkningen på den finansielle stabilitet i alle de berørte medlemsstater.

4. Vurderingen af koncernens afviklingsmuligheder i henhold til artikel 16 foretages samtidig med udarbejdelsen og ajourføringen af koncernafviklingsplanen i overensstemmelse med nærværende artikel. En detaljeret beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i henhold til artikel 16, medtages i koncernafviklingsplanen.

5. Koncernafviklingsplanen må ikke have uforholdsmæssig stor indvirkning på en medlemsstat.

6. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver koncernafviklingsplanernes indhold, under hensyntagen til koncernernes forskellige forretningsmodeller på det indre marked.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 13

Krav om og procedure for koncernafviklingsplaner

1. Modervirksomheder i Unionen indsender de oplysninger, som kan kræves i henhold til artikel 11, til koncernafviklingsmyndigheden. Disse oplysninger vedrører modervirksomheden i Unionen og i nødvendigt omfang hver af koncernenhederne, herunder enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d).

Koncernafviklingsmyndigheden videresender, under forudsætning af at der er indført fortrolighedskrav som fastsat i direktivet, de i henhold til dette stykke indsendte oplysninger til:

a) EBA

b) datterselskabernes afviklingsmyndigheder

c) afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial

d) de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU, og

e) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder er etableret.

De oplysninger, som koncernafviklingsmyndigheden fremsender til datterselskabernes afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder, til afviklingsmyndighederne i den jurisdiktion, i hvilke der ligger væsentlige filialer, og til de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU, indeholder som et minimum alle de oplysninger, der er relevante for datterselskabet eller den væsentlige

filial. De oplysninger, der fremsendes til EBA, indeholder alle de oplysninger, der er relevante for EBA's rolle i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. For så vidt angår oplysninger vedrørende datterselskaber i tredjelande er koncernafviklingsmyndigheden ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger, hvis den relevante tilsynsmyndighed eller afviklingsmyndighed i tredjelandet ikke har givet sit samtykke.

2. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne i samarbejde med de i nærværende artikels stk. 1, andet afsnit, omhandlede afviklingsmyndigheder i afviklingskollegier og efter høring af de relevante kompetente myndigheder, herunder de kompetente myndigheder i medlemsstater, i hvis jurisdiktioner der ligger væsentlige filialer, udarbejder og opretholder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsmyndighederne kan efter eget skøn, og forudsat at de efterlever de fortrolighedskrav, som er fastsat i dette direktivs artikel 98, inddrage afviklingsmyndighederne i tredjelande, i hvis jurisdiktioner koncernen har etableret datterselskaber eller finansielle holdingselskaber eller væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 i direktiv 2013/36/EU, i udarbejdelsen og opretholdelsen af koncernafviklingsplaner.

3. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsplaner gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter ændringer, der berører koncernens, herunder eventuelle koncernenheders, retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, og som kan få væsentlige konsekvenser for eller nødvendiggøre en ændring af planen.

4. Koncernafviklingsplanen vedtages i form af en fælles afgørelse fra koncernafviklingsmyndigheden og datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

Afviklingsmyndighederne træffer en fælles afgørelse inden for fire måneder efter datoen for koncernafviklingsmyndighedens fremsendelse af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, andet afsnit.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om koncernafviklingsplanen. Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden, med forbehold af nærværende artikels stk. 9, sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

6. Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer hver koncernafviklingsmyndighed med ansvar for et datterselskab selv afgørelse og udarbejder og opretholder en afviklingsplan for hvert institut i sin jurisdiktion. De enkelte afgørelser skal være fuldt begrundede, gøre rede for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og tage hensyn til de øvrige kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Hver afviklingsmyndighed meddeler sin afgørelse til de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den pågældende afviklingsmyndighed, med

forbehold af nærværende artikels stk. 9, sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.

7. De øvrige afviklingsmyndigheder, der ikke er uenige i afgørelsen i stk. 6, kan træffe en fælles afgørelse om en koncernafviklingsplan, der omfatter koncernenhederne i deres jurisdiktion.

8. De fælles afgørelser, som er omhandlet i stk. 4 og 7, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 5 og 6, anerkendes som endelige og anvendes af de øvrige berørte afviklingsmyndigheder.

9. EBA kan i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5 og 6 efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, medmindre en berørt afviklingsmyndighed vurderer, at genstanden for uenigheden på en eller anden måde kan få indvirkning på dens medlemsstats finanspolitiske ansvar.

10. Hvor der træffes fælles afgørelser i henhold til stk. 4 og 7, og hvor en afviklingsmyndighed i forbindelse med stk. 9 vurderer, at genstanden for en uenighed om koncernafviklingsplaner kan få indvirkning på dens medlemsstats finanspolitiske ansvar, skal koncernafviklingsmyndigheden iværksætte en ny vurdering af koncernafviklingsplanen, og herunder minimumskravet vedrørende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

Artikel 14

Fremsendelse af afviklingsplanerne til de kompetente myndigheder

1. Afviklingsmyndigheden fremsender afviklingsplanerne med eventuelle ændringer til de relevante kompetente myndigheder.

2. Koncernafviklingsmyndigheden fremsender koncernafviklingsplanerne med eventuelle ændringer til de relevante kompetente myndigheder.

KAPITEL II

Afviklingsmuligheder

Artikel 15

Vurdering af afviklingsmulighederne for institutter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden efter at have hørt den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, vurderer, i hvilket omfang et institut, som ikke er en del af en koncern, kan afvikles, uden at der regnes med noget af følgende:

a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation,

c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Et institut anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndigheden enten likviderer det ved almindelig insolvensbehandling eller anvender de forskellige afviklingsværktøjer og -beføjelser på instituttet, idet det i videst muligt omfang forhindres, at det får betydelige negative virkninger for finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiel ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af instituttets kritiske funktioner sikres. Afviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når et institut anses for ikke at kunne afvikles.

2. Ved vurderingen af afviklingsmulighederne i henhold til stk. 1 ser afviklingsmyndigheden som minimum på de forhold, der er anført i afsnit C i bilaget.

3. Vurderingen af afviklingsmulighederne i henhold til nærværende artikel foretages af afviklingsmyndigheden samtidigt med og med henblik på udarbejdelsen og ajourføringen af afviklingsplanen i overensstemmelse med artikel 10.

4. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der beskriver de forhold og kriterier, der skal undersøges med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne for institutter eller koncerner, jf. nærværende artikels stk. 2 og artikel 16.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Vurdering af afviklingsmulighederne for koncerner

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med afviklingsmyndighederne for datterselskaber, efter høring af den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for sådanne datterselskaber samt afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, vurderer, i hvilket omfang koncerner kan afvikles, uden at der regnes med noget af følgende:

a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation

c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndighederne enten likviderer koncernenheder ved almindelig insolvensbehandling eller anvender afviklingsværktøjer og -beføjelser på enheder, idet de i størst muligt omfang forhindrer, at det får betydelige negative virkninger for de finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiel ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i de medlemsstater, i hvilke der er etableret koncernenheder, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis. Koncernafviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.

Vurderingen af, hvorvidt koncerner kan afvikles, tages i betragtning af afviklingskollegierne som omhandlet i artikel 88.

2. Ved vurderingen af koncernafviklingsmulighederne ser afviklingsmyndighederne som minimum på de forhold, der er anført i afsnit C i bilaget.

3. Vurderingen af koncernafviklingsmulighederne i henhold til nærværende artikel foretages samtidigt med og med henblik på udarbejdelsen og ajourføringen af koncernafviklingsplanerne i overensstemmelse med artikel 12. Vurderingen foretages efter den i artikel 13 fastsatte beslutningsprocedure.

Artikel 17

Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en afviklingsmyndighed ved en vurdering af afviklingsmulighederne for et institut i henhold til artikel 15 og 16 efter høring af den kompetente myndighed konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af det pågældende institut, giver afviklingsmyndigheden det berørte institut, den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, skriftlig underretning herom.

2. Kravet til afviklingsmyndighederne om at udarbejde afviklingsplaner og kravet til de relevante afviklingsmyndigheder om at træffe en fælles afgørelse om koncernafviklingsplaner, der er fastsat i henholdsvis artikel 10, stk. 1, og artikel 13, stk. 4, suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil foranstaltningerne med henblik på at fjerne de væsentlige hindringer for afvikling er blevet accepteret af afviklingsmyndigheden i henhold til nærværende artikels stk. 3 eller fastlagt i henhold til nærværende artikels stk. 4.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 forelægger instituttet afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige hindringer, der er påpeget i underretningen. Afviklingsmyndigheden vurderer efter høring af den kompetente myndighed, om de pågældende foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende væsentlige hindringer.

4. Vurderer afviklingsmyndigheden, at de af et institut foreslåede foranstaltninger i henhold til stk. 3 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kræver den enten direkte eller indirekte gennem den kompetente myndighed, at instituttet træffer andre foranstaltninger, der vil kunne opfylde dette mål, og giver skriftlig underretning om disse foranstaltninger til instituttet, som inden for en måned skal forelægge en plan for efterlevelsen heraf.

I sin vurdering af alternative foranstaltninger skal afviklingsmyndigheden påvise, hvorfor instituttets foreslåede foranstaltninger ikke ville kunne fjerne hindringerne for afviklingen, og hvordan de foreslåede

alternative foranstaltninger er forholdsmæssigt afpasset til at fjerne dem. Afviklingsmyndigheden skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet, og foranstaltningernes indvirkning på instituttets forretningsaktiviteter, dets stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

5. Med henblik på stk. 4 har afviklingsmyndighederne beføjelse til at træffe følgende foranstaltninger:

a) kræve, at instituttet reviderer koncerninterne finansieringsordninger, eller genovervejer fraværet af sådanne, eller udarbejder serviceaftaler, det være sig internt i koncernen eller med tredjemand, til dækning af kritiske funktioner

b) kræve, at instituttet begrænser sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer

c) i specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis indføre krav om yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med en afvikling

d) kræve, at instituttet afhænder bestemte aktiver

e) kræve, at instituttet begrænser eller indstiller eksisterende eller påtænkte aktiviteter

f) begrænse eller forhindre udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter

g) kræve, at instituttet eller en koncernenhed, som det enten direkte eller indirekte kontrollerer, forenkles gennem ændringer af dets eller dens retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjer

h) kræve, at et institut eller et moderselskab opretter et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et finansielt moderholdingselskab i Unionen

i) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udsteder nedskrivningsrelevante passiver for at opfylde kravene i artikel 45

j) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tager andre skridt for at leve op til minimumskravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til artikel 45, herunder navnlig forsøger at genforhandle de nedskrivningsrelevante passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, det har udstedt, med henblik på at sikre, at afviklingsmyndighedens eventuelle beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til retten i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under, og

k) at det, hvis instituttet er datterselskab af et blandet holdingselskab, kræves, at det blandede holdingselskab opretter et særskilt finansielt holdingselskab til at kontrollere instituttet, hvis det er nødvendigt for at lette afviklingen af instituttet og undgå, at anvendelsen af de i afsnit IV omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser får negative konsekvenser for koncernens ikke-finansielle del.

6. En afgørelse i henhold til stk. 1 eller 4 skal opfylde følgende krav:

a) den skal indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering

b) den skal angive, hvordan vurderingen eller konstateringen opfylder kravet om proportionalitet fastsat i stk. 4, og

c) den skal være omfattet af klageadgang.

7. Inden afviklingsmyndigheden peger på foranstaltninger i henhold til stk. 4 efter høring af den kompetente myndighed og, hvis det er relevant, den udpegede nationale makroprudentielle myndighed, tager den behørigt hensyn til de pågældende foranstaltningers potentielle konsekvenser for det pågældende institut, for det indre marked for finansielle tjenesteydelser, for den finansielle stabilitet i andre medlemsstater og i Unionen som helhed.

8. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 udkast til retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive de nærmere detaljer vedrørende foranstaltningerne i henhold til stk. 5 og omstændighederne for anvendelsen af hver enkelt foranstaltning.

Artikel 18

Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling: koncernbehandling

1. Koncernafviklingsmyndigheden tager sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder efter høring af tilsynskollegiet og afviklingsmyndighederne i jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, hensyn til den i artikel 16 krævede vurdering i afviklingskollegiet og tager alle rimelige skridt til at nå frem til en fælles afgørelse om anvendelsen af foranstaltninger, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, vedrørende alle institutter, som tilhører koncernen.

2. Koncernafviklingsmyndigheden udarbejder og forelægger i samarbejde med den konsoliderende tilsynsmyndighed og EBA i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 en rapport til modervirksomheden i Unionen, til datterselskabernes afviklingsmyndigheder og til afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer. I rapporten, der udarbejdes efter høring af de kompetente myndigheder, analyseres det, hvilke væsentlige hindringer der er for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og for udøvelse af afviklingsbeføjelserne i forbindelse med koncernen. I rapporten skal konsekvenserne for instituttets forretningsmodel overvejes, og der skal anbefales forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som myndigheden mener er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten kan modervirksomheden i Unionen indsende bemærkninger og forelægge koncernafviklingsmyndigheden forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de hindringer, der er påpeget i rapporten.

4. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler de foranstaltninger, der måtte være foreslået af modervirksomheden i Unionen, til den konsoliderende tilsynsmyndighed, EBA, datterselskabernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial. Koncernafviklingsmyndighederne og datterselskabernes afviklingsmyndigheder gør efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse i afviklingskollegiet om udpegelsen af væsentlige hindringer og, om nødvendigt, vurderingen af de foranstaltninger, der er foreslået af modervirksomheden i Unionen, og de foranstaltninger, myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne, som skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

5. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fire måneder efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra tredjelandsmoderselskabet eller ved udløbet af den i stk. 3 omhandlede frist på fire måneder, hvis den-

ne udløber først. Den skal være begrundet og fremgå af et dokument, som koncernafviklingsmyndigheden sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den i stk. 5 omhandlede frist, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på koncernniveau.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

7. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse træffer datterselskabernes afviklingsmyndigheder selv afgørelse om, hvilke passende foranstaltninger de enkelte datterselskaber skal træffe i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4. Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til det berørte datterselskab og til koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder datterselskabets afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.

8. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 5 og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis ikke der foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 6, anerkendes som endelige og anvendes af de øvrige berørte afviklingsmyndigheder.

9. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse om at træffe de i artikel 17, stk. 5, litra g), h) eller k), fastsatte foranstaltninger, kan EBA, efter anmodning fra en afviklingsmyndighed, i henhold til nærværende artikels stk. 6 eller 7 bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITEL III

Koncernintern finansiel støtte

Artikel 19

Aftale om koncernintern finansiel støtte

1. Medlemsstaterne sikrer, at et moderinstitut i en medlemsstat eller et moderinstitut i Unionen eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), og dens eller dets datterselskaber i andre medlemsstater eller i tredjelande, der er institutter eller finansieringsinstitutter, som er omfattet af det konsoliderede tilsyn med moderselskabet, kan deltage i en aftale om finansiel støtte til enhver anden part i aftalen, der opfylder betingelserne for tidlig indgriben i henhold til artikel 27, forudsat at betingelserne i dette kapitel også er opfyldt.

2. Dette kapitel finder ikke anvendelse på koncerninterne finansielle ordninger, herunder finansieringsordninger og forvaltningen af centraliserede finansieringsordninger, såfremt ingen af parterne i sådanne ordninger opfylder betingelserne for tidlig indgriben.

3. En aftale om koncernintern finansiel støtte er ikke en forudsætning:

a) for at yde koncernintern finansiel støtte til en koncernenhed, som oplever finansielle problemer, hvis instituttet beslutter at gøre dette i konkrete sager, og i overensstemmelse med koncernens politik, hvis det ikke udgør en risiko for koncernen som helhed eller

b) for at drive virksomhed i en medlemsstat.

4. Medlemsstaterne skal fjerne alle hindringer i national ret for transaktioner vedrørende koncernintern finansiel støtte, som gennemføres i overensstemmelse med dette kapitel, forudsat at intet i dette kapitel hindrer medlemsstaterne i at begrænse koncerninterne transaktioner som følge af nationale love, der anvender valgmulighederne i forordning (EU) nr. 575/2013, der gennemfører direktiv 2013/36/EU eller som af hensyn til den finansielle stabilitet kræver en adskillelse af dele af en koncern eller af aktiviteter, der udøves i en koncern.

5. Aftalen om koncernintern finansiel støtte kan:

a) omfatte et eller flere af koncernens datterselskaber og indeholde bestemmelser om finansiel støtte fra moderselskabet til datterselskaber, fra datterselskaber til moderselskabet, mellem de af koncernens datterselskaber, der er part i aftalen, eller en kombination af disse enheder

b) indeholde bestemmelser om finansiel støtte i form af lån, garantistillelse, aktiver, der stilles til rådighed som sikkerhed, eller en kombination af disse former for finansiel støtte i forbindelse med en eller flere transaktioner mellem støttemodtager og tredjemand.

6. Hvis en koncernenhed i henhold til aftalen om koncernintern finansiel støtte indvilliger i at yde finansiel støtte til en anden koncernenhed, kan aftalen indeholde et tilsvarende tilsagn om finansiel støtte fra den koncernenhed, der modtager støtten, til den koncernenhed, der yder støtten.

7. Aftalen om koncernintern finansiel støtte opstiller principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for transaktioner i henhold til aftalen. Disse principper omfatter et krav om, at vederlaget fastsættes på tidspunktet for ydelsen af finansiel støtte. Aftalen, herunder principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for ydelsen af finansiel støtte, og de øvrige bestemmelser i aftalen, skal leve op til følgende principper:

a) alle parter skal indgå aftalen af egen fri vilje

b) ved indgåelsen af aftalen og fastsættelsen af vederlaget for ydelse af den finansielle støtte skal alle parter handle i egen interesse og kan tage hensyn til eventuelle direkte eller indirekte fordele for en part som følge af ydelsen af den finansielle støtte

c) alle parter, der yder finansiel støtte, skal have fuld adgang til relevante oplysninger fra enhver part, der modtager finansiel støtte, forud for fastsættelsen af vederlaget for ydelse af finansiel støtte og forud for enhver afgørelse om at yde finansiel støtte

d) vederlaget for ydelse af finansiel støtte kan fastsættes under hensyntagen til de oplysninger, som den støtteydende part er i besiddelse af, i kraft af at denne er en del af samme koncern som den part, der modtager finansiel støtte, og som markedet ikke har adgang til, og

e) principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for ydelse af finansiel støtte, kan fastlægges, uden at der er pligt til at tage hensyn til den forventede midlertidige indvirkning på markedspriserne som følge af koncerneksterne begivenheder.

8. Aftalen om koncernintern finansiel støtte må kun indgås, hvis ingen af parterne på tidspunktet for den påtænkte indgåelse efter deres respektive kompetente myndigheders opfattelse opfylder betingelserne for tidlig indgriben.

9. Medlemsstaterne sikrer, at rettigheder, fordringer og handlinger, der følger af aftalen om koncernintern finansiel støtte, kun udøves af parterne heri, og at tredjemand er udelukket herfra.

Artikel 20

De kompetente myndigheders gennemgang af den påtænkte aftale og mægling

1. Moderinstituttet i Unionen indsender en ansøgning til den konsoliderende tilsynsmyndighed om tilladelse til at indgå en påtænkt aftale om koncernintern finansiel støtte, som påtænkes i overensstemmelse med artikel 19. Teksten til den påtænkte aftale skal være indeholdt i ansøgningen, og det skal fremgå, hvilke koncernenheder der ønsker at deltage i den.

2. Den konsoliderende tilsynsmyndighed fremsender straks ansøgningen til de kompetente myndigheder for hvert af de datterselskaber, der ønsker at deltage i aftalen, med henblik på at nå frem til en fælles afgørelse.

3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed meddeler i overensstemmelse med procedurerne i nærværende artikels stk. 5 og 6 tilladelse til den påtænkte aftale, hvis bestemmelserne heri er forenelige med de i artikel 23 fastsatte betingelser for finansiel støtte.

4. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan i overensstemmelse med procedurerne i nærværende artikels stk. 5 og 6 forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale, hvis aftalen anses for uforenelig med betingelserne for finansiel støtte, jf. artikel 23.

5. De kompetente myndigheder gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse, som tager hensyn til de potentielle konsekvenser, herunder finanspolitiske konsekvenser, af aftalens gennemførelse i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed, med hensyn til, om bestemmelserne i den påtænkte aftale er forenelige med betingelserne for finansiel støtte fastsat i artikel 23, senest fire måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos den konsoliderende tilsynsmyndighed. Den fælles afgørelse skal fremgå af et dokument, der indeholder den fuldt begrundede afgørelse, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til ansøgeren.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse fra de kompetente myndigheder inden for fire måneder, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed selv afgørelse om ansøgningen. Afgørelsen skal fremgå af et dokument, der indeholder en fuldstændig begrundelse, og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter ansøgeren og de øvrige kompetente myndigheder om sin afgørelse.

7. Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Artikel 21

Aktionærernes godkendelse af den påtænkte aftale

1. Medlemsstaterne kræver, at en påtænkt aftale, hvortil de kompetente myndigheder har meddelt tilladelse, skal forelægges til aktionærernes godkendelse i hver af de koncernenheder, der ønsker at deltage i aftalen. I så fald gælder aftalen kun for de parter, hvis aktionærer har godkendt aftalen i overensstemmelse med stk. 2.

2. En aftale om koncernintern finansiel støtte er kun gyldig for en koncernenhed, hvis dens aktionærer har tilladt denne koncernenheds ledelsesorgan at beslutte, at koncernenheden skal yde eller modtage finansiel støtte i henhold til aftalen og i overensstemmelse med betingelserne fastsat i dette kapitel, og denne aktionærgodkendelse ikke er trukket tilbage.

3. Ledelsesorganet for hver af de enheder, der deltager i aftalen, aflægger hvert år beretning for aktionærerne om, hvordan aftalen fungerer, og om gennemførelsen af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen.

Artikel 22

Fremsendelse af aftaler om koncernintern finansiel støtte til afviklingsmyndighederne

De kompetente myndigheder fremsender de aftaler om koncernintern finansiel støtte, hvortil de har meddelt tilladelse, sammen med eventuelle ændringer til de relevante afviklingsmyndigheder.

Artikel 23

Betingelser for koncernintern finansiel støtte

1. Der må kun ydes finansiel støtte fra en koncernenhed i henhold til artikel 19, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) det kan med rimelighed forventes, at støtten afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den koncernenhed, der modtager den

b) den finansielle støtte har til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed eller i en af koncernenhederne og er i den støtteydende koncernenheds interesse

c) den finansielle støtte ydes på visse betingelser, herunder mod et vederlag, i overensstemmelse med artikel 19, stk. 7

d) på grundlag af de oplysninger, som ledelsesorganet i den koncernenhed, der yder finansiel støtte, ligger inde med på det tidspunkt, hvor afgørelsen om at yde finansiel støtte træffes, er der rimelig udsigt til, at vederlaget for støtten vil blive erlagt, og, hvis støtten er ydet i form af et lån, at lånet vil blive tilbagebetalt af den koncernenhed, der modtager støtten. Hvis støtten ydes i form af en garanti eller en form for sikkerhed, gælder samme betingelser for modtagerens ansvar, hvis garantien eller sikkerheden gøres gældende

e) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke true likviditeten eller solvensen i den koncernenhed, der yder støtten

f) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i den medlemsstat, hvor den støtteydende koncernenhed er hjemmehørende

g) den koncernenhed, der yder støtten, opfylder på tidspunktet for ydelsen af støtten kapital- og likviditetskravene i direktiv 2013/36/EU og de øvrige krav i artikel 104, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, og ydelsen af den finansielle støtte medfører ikke, at koncernenheden overtræder disse krav, medmindre der er givet tilladelse hertil af den kompetente myndighed, der på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den enhed, der yder støtten

h) den koncernenhed, der yder støtten, opfylder på tidspunktet for ydelsen af støtten kravene vedrørende store eksponeringer fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU, herunder eventuel national lovgivning om udnyttelse af de heri fastsatte muligheder, og ydelsen af den finansielle støtte medfører ikke, at koncernenheden overtræder disse krav, medmindre der er givet tilladelse hertil af den kompetente myndighed, der på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den koncernenhed, der yder støtten

i) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke underminere afviklingsmulighederne for den koncernenhed, der yder støtten.

2. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i stk. 1, litra a), c), e) og i).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 til fremme af konvergens i praksis med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i nærværende artikels stk. 1, litra b), d), f) og h).

Artikel 24

Afgørelse om at yde finansiel støtte

Afgørelsen om at yde koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen træffes af ledelsesorganet for den koncernenhed, der yder støtten. Afgørelsen skal være begrundet, og formålet med den påtænkte finansielle støtte skal være anført. Navnlig skal det af afgørelsen fremgå, hvordan ydelsen af den finansielle støtte opfylder betingelserne fastsat i artikel 23, stk. 1. Afgørelsen om at acceptere koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen træffes af ledelsesorganet for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte.

Artikel 25

De kompetente myndigheders ret til at gøre indsigelse

1. Ledelsesorganet for en koncernenhed, der agter at yde støtte i henhold til en aftale om koncernintern finansiel støtte, underretter inden støtten ydes:

a) sin kompetente myndighed

b) hvis den adskiller sig fra myndighederne i litra a) og c), eventuelt den konsoliderende tilsynsmyndighed

c) hvis den adskiller sig fra litra a) og b), den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte, og

d) EBA.

Underretningen omfatter ledelsesorganets begrundede afgørelse i overensstemmelse med artikel 24 og detaljerede oplysninger om den påtænkte finansielle støtte, bl.a. en kopi af aftalen om koncernintern finansiel støtte.

2. Senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig underretning kan den kompetente myndighed for den koncernenhed, der yder finansiel støtte, forbyde eller begrænse den finansielle støtte, hvis den vurderer, at betingelserne for koncernintern finansiel støtte fastsat i artikel 23 ikke er opfyldt. En kompetent myndigheds afgørelse om at forbyde eller begrænse den finansielle støtte skal begrundes.

3. Den kompetente myndigheds beslutning om at acceptere, forbyde eller begrænse den finansielle støtte skal omgående meddeles til:

a) den konsoliderende tilsynsmyndighed

b) den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager støtten, og

c) EBA.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet.

4. Har den konsoliderende tilsynsmyndighed eller den kompetente myndighed, der er ansvarlig for den støttemodtagende koncernenhed, indvendinger mod beslutningen om at forbyde eller begrænse den finan-

sielle støtte, kan de inden for to dage indbringe sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Hvis den kompetente myndighed ikke forbyder eller begrænser den finansielle støtte inden for den i stk. 2 anførte frist eller inden fristens udløb har accepteret denne støtte, kan der ydes finansiel støtte på de betingelser, der er meddelt den kompetente myndighed.

6. Instituttets ledelsesorgans beslutning om at yde finansiel støtte fremsendes til:

a) den kompetente myndighed

b) hvis den adskiller sig fra myndighederne i litra a) og c), og hvor det er relevant, den konsoliderende tilsynsmyndighed

c) hvis den adskiller sig fra litra a) og b), den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte, og

d) EBA.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet.

7. Hvis den kompetente myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte i henhold til nærværende artikels stk. 2, og hvis koncerngenopretningsplanen i henhold til artikel 7, stk. 5, henviser til koncernintern finansiel støtte, kan den kompetente myndighed for den koncernenhed, over for hvilken der er givet afslag på eller nedlagt forbud mod støtte, anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed om at iværksætte en ny vurdering af koncerngenopretningsplanen i henhold til artikel 8 eller, hvis der er udarbejdet en individuel genopretningsplan, anmode koncernenheden om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Artikel 26

Fremlæggelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernenheder offentliggør, hvorvidt de deltager i en aftale om koncernintern finansiel støtte i medfør af artikel 19 og offentliggør en beskrivelse af en sådan aftales almindelige betingelser samt navnene på de koncernenheder, der er part i den, og ajourfører disse oplysninger mindst en gang om året.

Artikel 431-434 i forordning (EU) nr. 575/2013 finder anvendelse.

2. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at angive formen og indholdet af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

AFSNIT III

TIDLIG INDGRIBEN

Artikel 27

Foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben

1. Hvis et institut overtræder eller på grund af blandt andet en finansiel situation i hastig forværring, herunder en likviditetssituation der forværres, stigende gearingsgrad, misligholdte lån eller koncentration af eksponeringer, vurderet på grundlag af en række udløsningsmekanismer, som kan indbefatte instituttets kapitalkrav plus 1,5 procentpoint, kan forventes i nær fremtid at overtræde kravene i forordning (EU) nr. 575/2013, direktiv 2013/36/EU, afsnit II i direktiv 2014/65/EU eller en af artiklerne 3-7, 14-17 samt 24, 25 og 26 i forordning (EU) nr. 600/2014, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder, uden at det berører de i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU anførte foranstaltninger, hvor det er relevant, mindst råder over følgende foranstaltninger:

a) kræve, at instituttets ledelsesorgan iværksætter en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er beskrevet i genopretningsplanen, eller i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, ajourfører en sådan genopretningsplan, hvis de omstændigheder, der førte til tidlig indgriben, afviger fra antagelserne i den indledende genopretningsplan, og iværksætter en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er beskrevet i den ajourførte plan, inden for en bestemt tidsramme og for at sikre, at de i indledningen omhandlede betingelser ikke længere vil finde anvendelse

b) kræve, at instituttets ledelsesorgan undersøger situationen, udpeger foranstaltninger til løsning af de problemer, der måtte være afdækket, og udarbejder et handlingsprogram for løsning af problemerne og en tidsplan for iværksættelsen heraf

c) kræve, at instituttets ledelsesorgan indkalder til aktionærmøde, eller, hvis ledelsesorganet ikke efterkommer dette krav, direkte indkalde til aktionærmøde og i begge tilfælde fastlægge dagordenen og kræve, at aktionærerne overvejer bestemte afgørelser med henblik på vedtagelse

d) kræve, at et eller flere medlemmer af ledelsesorganet eller den daglige ledelse fjernes eller udskiftes, hvis disse personer findes uegnede til at varetage deres opgaver i henhold til artikel 13 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU

e) kræve, at instituttets ledelsesorgan udarbejder en plan for forhandling om omstrukturering af gælden med alle eller nogle af dets kreditorer i overensstemmelse med genopretningsplanen, hvor det er relevant

f) kræve ændringer af instituttets forretningsstrategi

g) kræve ændringer af instituttets retlige eller operationelle struktur og

h) indhente alle nødvendige oplysninger, også ved inspektion på stedet, og forsyne afviklingsmyndigheden med alle de oplysninger, der er nødvendige for at ajourføre afviklingsplanen og forberede instituttets eventuelle afvikling og for at foretage en værdiansættelse af instituttets aktiver og passiver i henhold til artikel 36.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder underretter afviklingsmyndighederne hurtigst muligt efter at have fastslået, at betingelserne fastsat i stk. 1 er opfyldt i forbindelse med et institut, og at afviklingsmyndighedernes beføjelser omfatter beføjelsen til at kræve, at instituttet kontakter potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af instituttet, med forbehold for betingelserne fastsat i artikel 39, stk. 2, og fortrolighedsbestemmelserne fastsat i artikel 84.

3. For hver af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal de kompetente myndigheder fastsætte en passende frist for afslutning og med henblik på at gøre det muligt for den kompetente myndighed at evaluere foranstaltningens effektivitet.

4. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme konsekvent anvendelse af udløsningsmekanismen for brug af foranstaltningerne omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

5. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 4 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere et minimumssæt af udløsningsmekanismer for brug af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 28

Fjernelse af den daglige ledelse og ledelsesorganet

Hvis der er sket en betydelig forværring af et instituts finansielle situation, eller hvis der forekommer alvorlige overtrædelser af love, administrative bestemmelser eller instituttets vedtægter eller alvorlige administrative uregelmæssigheder, og hvis andre foranstaltninger truffet i overensstemmelse med artikel 27 ikke er tilstrækkelige til at vende situationen, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan kræve, at instituttets daglige ledelse eller ledelsesorgan fjernes i sin helhed, eller for så vidt angår enkeltpersoner. Udpegelsen af ny daglig ledelse eller nyt ledelsesorgan foretages i overensstemmelse med national ret og EU-retten og er underlagt den kompetente myndigheds godkendelse eller samtykke.

Artikel 29

Midlertidig administrator

1. Hvis udskiftning af den daglige ledelse eller ledelsesorganet som omhandlet i artikel 28 af den kompetente myndighed anses for at være utilstrækkeligt til at rette op på situationen, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan udpege en eller flere midlertidige administratorer til instituttet. De kompetente myndigheder kan, ud fra hvad der er rimeligt under omstændighederne, udpege en hvilken som helst midlertidig administrator enten til at overtage instituttets ledelsesorgan midlertidigt eller til midlertidigt at arbejde sammen med instituttets ledelsesorgan, og den kompetente myndighed skal præcisere sin afgørelse ved udpegelsen. Hvis den kompetente myndighed udpeger en midlertidig administrator til at arbejde sammen med instituttets ledelsesorgan, præciserer den endvidere ved en sådan udpegelse den midlertidige administrators rolle, pligter og beføjelser og eventuelle krav om, at instituttets ledelsesorgan skal høre den midlertidige administrator eller indhente dennes samtykke, inden den træffer bestemte afgørelser eller foranstaltninger. Den kompetente myndighed er forpligtet til at offentliggøre udpegelsen af en eventuel midlertidig administrator, undtagen hvis den midlertidige administrator ikke har beføjelse til at repræsentere instituttet. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at en eventuel midlertidig administrator har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver og er helt fri af interessekonflikter.

2. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators beføjelser, ud fra hvad der er rimeligt efter omstændighederne. Beføjelserne kan omfatte nogle eller alle ledelsesorganets beføjelser i instituttet i henhold til dettes vedtægter og national ret, herunder beføjelse til at udøve nogle af eller alle ledelsesorganets administrative opgaver. Den midlertidige administrators beføjelser i forhold til instituttet skal være i overensstemmelse med den gældende selskabsret.

3. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators rolle og opgaver, som kan omfatte en vurdering af instituttets finansielle stilling, forvaltning af dets forretningsaktiviteter eller en del heraf for at bevare eller genoprette instituttets finansielle stilling og træffe foranstaltninger til genopretning af en forsvarlig og forsigtig forvaltning af instituttets forretningsaktiviteter. Den kompetente myndighed præciserer ved udpegelsen eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators rolle og opgaver.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har enekompetence til at udpege og fjerne en midlertidig administrator. Den kompetente myndighed kan fjerne en midlertidig administrator når som helst og med enhver begrundelse. Den kompetente myndighed kan når som helst ændre betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator med forbehold af nærværende artikel.

5. Den kompetente myndighed kan kræve, at visse af en midlertidig administrators handlinger skal forhåndsgodkendes af den kompetente myndighed. Den kompetente myndighed angiver alle sådanne krav ved udpegelsen af en midlertidig administrator eller i forbindelse med en ændring af betingelserne for udpegelsen af en midlertidig administrator.

Den midlertidige administrator må under alle omstændigheder kun udøve beføjelsen til at indkalde til generalforsamling i instituttet og fastlægge dagsordenen for generalforsamlingen med den kompetente myndigheds forudgående samtykke.

6. Den kompetente myndighed kan stille krav om, at den midlertidige administrator med mellemrum, der fastsættes af den kompetente myndighed, og ved afslutningen af sit mandat udarbejder rapporter om instituttets finansielle stilling og om de handlinger, administratoren har udført i løbet af sin ansættelse.

7. En midlertidig administrator må ikke udpeges for mere end et år. Denne periode kan undtagelsesvis fornys, hvis betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator fortsat er opfyldt. Den kompetente myndighed er ansvarlig for at afgøre, om det er hensigtsmæssigt at bibeholde en midlertidig administrator, og for at begrunde en eventuel beslutning herom over for aktionærerne.

8. Med forbehold af nærværende artikel må udpegelsen af en midlertidig administrator ikke medføre tilsidesættelse af aktionærrettigheder i henhold til Unionens eller de enkelte landes selskabsret.

9. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret begrænse en midlertidig administrators ansvar for handlinger og undladelser under varetagelsen af vedkommendes opgaver som midlertidig administrator i henhold til stk. 3.

10. En midlertidig administrator, der er udpeget i henhold til nærværende artikel, anses ikke for at være en skyggedirektør eller en de facto-direktør i henhold til national ret.

Artikel 30

Koordinering af beføjelser til tidlig indgriben og udpegelse af en midlertidig administrator i forbindelse med koncerner

1. Er betingelserne for at gøre kravene i artikel 27 gældende eller for at udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 opfyldt for en modervirksomhed i Unionen, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed EBA og hører de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet.

2. Efter denne underretning og høring afgør den konsoliderende tilsynsmyndighed, om den vil anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 eller udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 for så vidt angår den relevante modervirksomhed i Unionen under hensyntagen til konsekvenserne af disse foranstaltninger for koncernenhederne i andre medlemsstater. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt EBA om afgørelsen.

3. Er betingelserne for at pålægge kravene i artikel 27 eller for at udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 opfyldt for et datterselskab af en modervirksomheden i Unionen, underretter og hører den kompetente myndighed, som er ansvarlig for tilsynet på individuelt niveau, og som agter at træffe foranstaltninger i henhold til disse artikler, den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Efter modtagelsen af underretningen kan den konsoliderende tilsynsmyndighed vurdere de sandsynlige konsekvenser for koncernen eller for koncernenheder i andre medlemsstater af, at der pålægges krav i henhold til artikel 27 eller udpeges en midlertidig administrator for det pågældende institut i henhold til artikel 29. Den underretter den kompetente myndighed om denne vurdering inden for tre dage.

Efter denne underretning og høring afgør den kompetente myndighed, om den vil anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 eller udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29. I afgørelsen tages der behørigt hensyn til den konsoliderende tilsynsmyndigheds vurdering. Den kompetente myndighed underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt EBA om afgørelsen.

4. Hvis mere end én kompetent myndighed agter at udpege en midlertidig administrator eller at anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 for mere end ét institut i den samme koncern, vurderer den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege den samme administrator for alle de berørte enheder eller at koordinere anvendelsen af nogle af foranstaltningerne i artikel 27 på mere end ét institut, med henblik på at fremme løsninger der genopretter det berørte instituts finansielle stilling. Vurderingen udmønter sig i en fælles afgørelse fra den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fem dage efter den i stk. 1 nævnte underretning. Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fem dage, kan den konsoliderende tilsynsmyndighed og datterselskabernes kompetente myndigheder selv træffe individuelle afgørelser om udpegelse af en midlertidig administrator for institutter, som de har ansvar for, og om anvendelse af nogle af foranstaltningerne i artikel 27.

5. Hvis en berørt kompetent myndighed ikke er enig i den i overensstemmelse med stk. 1 eller 3 meddelte afgørelse, eller hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse i henhold til stk. 4, kan den kompetente myndighed indbringe sagen for EBA i henhold til stk. 6.

6. EBA kan efter anmodning af enhver kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende en eller flere af foranstaltningerne i nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, litra a), med

henblik på punkt 4), 10), 11) og 19) i nærværende direktivs bilag, afsnit A, eller nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, litra e) eller litra g), med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Den afgørelse, de enkelte kompetente myndigheder træffer, skal være begrundet. I forbindelse med afgørelsen skal der tages hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af den i stk. 1 eller 3 omhandlede høringsperiode eller perioden på fem dage, jf. stk. 4, samt til afgørelsens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater. Afgørelserne sendes af den konsoliderende tilsynsmyndighed til modervirksomheden i Unionen og af de respektive kompetente myndigheder til datterselskaberne.

Har en af de berørte kompetente myndigheder i de tilfælde, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 6, før udløbet af den høringsperiode, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 3, eller ved udløbet af perioden på fem dage som omhandlet i nærværende artikels stk. 4, indbragt sagen for EBA i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder deres afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fem dage anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for tre dage. Efter udløbet af perioden på fem dage, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

8. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for tre dage, finder de enkelte afgørelser, der er truffet i overensstemmelse med stk. 1 eller 3 eller stk. 4, tredje afsnit, anvendelse.

AFSNIT IV

AFVIKLING

KAPITEL I

Mål, betingelser og generelle principper

Artikel 31

Afviklingsmål

1. Ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser tager afviklingsmyndighederne hensyn til afviklingsmålene og vælger de værktøjer og beføjelser, der er bedst egnede til at nå de mål, der er relevante i den pågældende situation.

2. De i stk. 1 nævnte afviklingsmål er:

a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner

b) at undgå betydelige negative virkninger for finansiel stabilitet, navnlig ved at forebygge spredning, herunder til markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen

c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

d) at beskytte indskydere omfattet af direktiv 2014/49/EU og investorer omfattet af direktiv 97/9/EF

e) at beskytte kundernes midler og aktiver.

Når afviklingsmyndigheden forfølger ovennævnte mål, søger den at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre de er nødvendige for at nå afviklingsmålene.

3. Afviklingsmålene er alle lige vigtige, og afviklingsmyndighederne skal afveje dem efter omstændighederne i hvert enkelt tilfælde, medmindre andet fremgår af bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 32

Betingelser for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kun træffer en afviklingshandling over for et institut som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra a), hvis afviklingsmyndigheden mener, at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) konstateringen af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, foretages af den kompetente myndighed efter høring af afviklingsmyndigheden eller, med forbehold for betingelserne fastsat i stk. 2, af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, eller af en tilsynsmyndighed, herunder foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2), over for instituttet inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende

c) en afviklingshandling er nødvendig ud fra almene hensyn, jf. stk. 5.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at konstateringen af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til stk. 1, litra a), ud over af den kompetente myndighed også kan foretages af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, såfremt afviklingsmyndighederne i henhold til national ret har de nødvendige værktøjer til at kunne foretage den pågældende konstatering, navnlig tilstrækkelig adgang til de relevante oplysninger. Den kompetente myndighed forsyner uden unødigt ophold afviklingsmyndigheden med alle relevante oplysninger, som denne anmoder om med henblik på at udføre sin vurdering.

3. Ovennævnte vedtagelse af en foranstaltning til tidlig indgriben i overensstemmelse med artikel 27 er ikke en betingelse for iværksættelse af en afviklingshandling.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses et institut for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

a) instituttet overtræder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil overtræde, kravene til fortsat tilladelse på en måde, så den kompetente myndighed kan inddrage tilladelsen, bl.a. men ikke kun fordi instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag

b) instituttets aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttets aktiver i nær fremtid vil være mindre end dets passiver

c) instituttet er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder

d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i henhold til centralbankernes vilkår

ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser, eller

iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver instituttet en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er anført i nærværende stykkes litra a), b) eller c) eller i artikel 59, stk. 3, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

I hvert af de i første afsnit, litra d), nr. i), ii) og iii), nævnte tilfælde gælder følgende: Garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet deri, skal være begrænset til solvente institutter og være betinget af endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Støtteforanstaltninger i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), er begrænset til nødvendige tilførsler til håndtering af kapitalmangel, der er fastslået i de nationale stresstests eller i de stresstests, der gennemføres på EU-plan eller inden for rammerne af FTM, gennemgangen af aktivernes kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som Den Europæiske Centralbank, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af de kompetente myndigheder.

EBA udsteder senest den 3. januar 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for typen af ovennævnte tests, gennemgange eller aktiviteter, der kan føre til denne form for støtte.

Inden den 31. december 2015 tager Kommissionen stilling til, hvorvidt der fortsat er behov for at give tilladelse til støtteforanstaltningerne i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), gennemgår de betingelser, der skal opfyldes, såfremt støtteforanstaltningerne fortsættes, og aflægger rapport herom til Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingshandling for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene som omhandlet i artikel 31 og en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at fremme konvergens i tilsyns- og afviklingspraksis for så vidt angår fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Artikel 33

Betingelser for afvikling for så vidt angår finansieringsinstitutter og holdingselskaber

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for et finansieringsinstitut som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), hvis betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1, er opfyldt med hensyn til både finansieringsinstituttet og med hensyn til moderselskabet, der er underlagt konsolideret tilsyn.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1, er opfyldt med hensyn til både enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), og med hensyn til et eller flere datterselskaber, der er institutter, eller hvis tredjelandsmyndigheden, såfremt datterselskabet ikke er etableret i Unionen, har fastslået, at det opfylder betingelserne for afvikling i henhold til retten i det pågældende tredjeland.

3. Ejes et blandet holdingselskabs datterselskabsinstitutter direkte eller indirekte af et mellemliggende finansielt holdingselskab, sikrer medlemsstaterne, at afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling træffes over for det mellemliggende finansielle holdingselskab, og træffer ikke afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det blandede holdingselskab.

4. Med forbehold af nærværende artikels stk. 3, kan afviklingsmyndighederne, uanset om en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), ikke måtte opfylde betingelserne i artikel 32, stk. 1, træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis et eller flere af de datterselskaber, der er institutter, opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1, 4 og 5, og deres aktiver og passiver er af et sådant omfang, at deres sammenbrud udgør en trussel mod et institut eller koncernen som helhed, eller hvis medlemsstatens insolvensret kræver, at en koncern behandles som en helhed, og afviklingshandlinger over for den i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), omhandlede enhed er nødvendige for afvikling af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afvikling af koncernen som helhed.

Med henblik på stk. 2 og nærværende stykkes første afsnit kan afviklingsmyndigheden for instituttet og afviklingsmyndigheden for den i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d) omhandlede enhed, når de tager stilling til, om betingelserne i artikel 32, stk. 1, er opfyldt for så vidt angår af et eller flere datterselskaber, der er institutter, ved fælles aftale se bort fra eventuelle koncerninterne kapitaloverførsler eller overførsler af tab mellem enhederne, herunder udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

Artikel 34

Overordnede principper for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser træffer alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingshandlingen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

a) aktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene

b) kreditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med prioritetsordenen af deres fordringer ved almindelig insolvensbehandling, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i dette direktiv

c) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, udskiftes, undtagen i de tilfælde, hvor det anses for nødvendigt helt eller delvist, afhængigt af omstændighederne, at beholde ledelsesorganet og den daglige ledelse for at nå afviklingsmålene

d) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, yder al den støtte, der er nødvendig for at nå afviklingsmålene

e) fysisk og juridiske personer bærer i henhold til medlemsstatens ret det civil- eller strafferetlige ansvar for, at instituttet er blevet nødlidende

f) kreditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet er fastsat i dette direktiv

g) ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis instituttet eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede enhed var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i artikel 73-75

h) dækkede indskud er beskyttet fuldt ud, og

i) afviklingshandlinger træffes i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i dette direktiv.

2. Er et institut en koncernenhed, anvender afviklingsmyndighederne afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser på en måde, der minimerer konsekvenserne for andre koncernenheder og koncernen som helhed og minimerer de negative virkninger på den finansielle stabilitet i Unionen og dens medlemsstater, navnlig i de lande, hvor koncernen driver virksomhed, jf. dog artikel 31.

3. Ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser sikrer medlemsstaterne, at de overholder Unionens statsstøtteregler, når det er relevant.

4. Når virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d), anses dette institut eller denne enhed for at være under konkursbehandling eller en tilsvarende insolvensbehandling i forbindelse med artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF[30)].

5. I forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser informerer og hører afviklingsmyndighederne arbejdstagerrepræsentanterne i passende omfang.

6. Afviklingsmyndigheder anvender afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser uden at det berører bestemmelser om medarbejderrepræsentation i ledelsesorganer som fastsat i national ret eller retspraksis.

KAPITEL II

Administration

Artikel 35

Administration

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udpege en administrator til at overtage ledelsesorganet af det institut, der er under afvikling. Afviklingsmyndighederne offentliggør udpegelsen af en

administrator. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at administratoren har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver.

2. Administratoren har alle de beføjelser, der tillægges aktionærerne og instituttets ledelsesorgan. Administratoren må dog kun udøve sådanne beføjelser under afviklingsmyndighedens kontrol.

3. Administratoren skal have en lovbestemt pligt til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til fremme af de i artikel 31 omhandlede afviklingsmål og iværksætte afviklingshandlinger i henhold til afviklingsmyndighedens afgørelse. Denne opgave skal om nødvendigt have forrang frem for enhver anden ledelsesopgave i henhold til instituttets vedtægter eller national ret i tilfælde af uoverensstemmelse mellem opgaverne. Disse foranstaltninger kan bl.a. være en kapitaludvidelse, omorganisering af ejerforholdene i instituttet, eller at andre institutter, der er finansielt og organisatorisk sunde, overtager det i overensstemmelse med afviklingsværktøjerne omhandlet i kapitel IV.

4. Afviklingsmyndighederne kan fastsætte begrænsninger for en administrators råderum eller kræve, at visse af administratorens handlinger skal forhåndsgodkendes af afviklingsmyndigheden. Afviklingsmyndighederne kan til enhver tid afsætte administratoren.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at administratoren med jævne mellemrum, der fastsættes af afviklingsmyndigheden, og i begyndelsen og slutningen af sit mandat udarbejder rapporter til den udpegende afviklingsmyndighed om instituttets økonomiske og finansielle situation og om de handlinger, administratoren har udført i forbindelse med sine opgaver.

6. Administratorens mandatperiode må ikke være længere end et år. Denne periode kan undtagelsesvist fornyes, hvis afviklingsmyndigheden fastslår, at betingelserne for udpegelse af en administrator fortsat er opfyldt.

7. Hvis mere end en enkelt afviklingsmyndighed agter at udpege en administrator for en enhed, der er tilknyttet en koncern, vurderer de, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege en og samme administrator for alle de berørte enheder med henblik på at fremme løsninger, der genopretter de berørte enheders finansielle sundhed.

8. I tilfælde af insolvens kan insolvensbehandlingen, hvor en sådan behandling skal finde sted i henhold til national ret, tage form af administration som omhandlet i nærværende artikel.

KAPITEL III

Værdiansættelse

Artikel 36

Værdiansættelse ved afvikling

1. Før afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, sikrer de, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder afviklingsmyndigheden, og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Når alle kravene i nærværende artikel er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 13 og artikel 85.

2. Såfremt en uafhængig værdiansættelse i henhold til stk. 1 ikke er mulig, kan afviklingsmyndighederne foretage en midlertidig værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver i henhold til stk. 9.

3. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver, når det pågældende institut eller den pågældende enhed opfylder betingelserne for afvikling i artikel 32 og 33.

4. Målene med værdiansættelsen er:

a) at indgå i fastlæggelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt

b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i afgørelsen om, hvilken passende afviklingshandling der skal træffes for så vidt angår instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter

d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af de nedskrivningsrelevante passiver

e) hvis broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der skal overføres, og afgørelsen om værdien af et eventuelt vederlag, der skal betales til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter

f) hvis virksomhedssalgsværktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der skal overføres, og at indgå i afviklingsmyndighedens forståelse af, hvad der udgør kommercielle vilkår i den i artikel 38 anvendte betydning

g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver, kan anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves. 5. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke påregnes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser, til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingshandlinger, eller beføjelsen til at ned

5. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke påregnes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser, til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingshandlinger, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves. Hvis der anvendes et afviklingsværktøj, tages der i værdiansættelsen desuden hensyn til:

a) at afviklingsmyndigheden og enhver finansieringsordning, der handler i overensstemmelse med artikel 101, kan få dækket rimelige udgifter fra det institut, der er under afvikling, jf. artikel 37, stk. 7

b) at afviklingsfinansieringsordningen kan påregne renter eller gebyrer for alle lån eller garantier, der ydes til det institut, der er under afvikling, jf. artikel 101.

6. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), regnskaber og optegnelser:

a) en ajourført balance og en redegørelse for instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), finansielle stilling

b) en analyse af og skøn over aktivernes bogførte værdi

c) en liste over udestående balanceførte og ikke-balanceførte fordringer, således som de fremgår af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen i henhold til den gældende insolvensret.

7. Hvor det er relevant med henblik på at indgå i de afgørelser, som er omhandlet i stk. 4, litra e) og f), kan oplysningerne i stk. 6, litra b), suppleres af en analyse af og et skøn over værdien af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver baseret på markedsværdi.

8. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med deres prioritetsorden i henhold til den gældende insolvensret og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer og kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

Dette skøn berører ikke, at princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end under en insolvensbehandling, anvendes i henhold til artikel 74.

9. Hvis det på grund af hastende omstændigheder i den pågældende situation ikke er muligt at opfylde kravene i stk. 6 og 8, eller stk. 2 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene i stk. 3 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene i stk. 1, 6 og 8.

Den midlertidige værdiansættelse, der er omhandlet i nærværende stykke, skal omfatte en buffer til yderligere tab med en passende begrundelse.

10. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene i nærværende artikel, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene fastsat i nærværende artikel. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt. Den kan foretages særskilt fra den i artikel 74 omhandlede værdiansættelse eller samtidig med denne og af samme uafhængige person, men de to værdiansættelser skal være adskilt fra hinanden.

Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:

a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i det institut eller den enhed, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fuldt ud anerkendes i bogføringen for det institut eller den enhed, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. stk. 11.

11. Hvis skønnet i henhold til den efterfølgende endelige værdiansættelse over instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), nettoværdi er højere end skønnet i henhold til den midlertidige værdiansættelse over instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), nettoværdi, kan afviklingsmyndigheden:

a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet i henhold til bail-in-værktøjet

b) instruere et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab om at foretage en yderligere betaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til aktier eller ejerskabsinstrumenter til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter.

12. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 9 og 10 et gyldigt grundlag for, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger, herunder tage kontrol over et nødlidende institut eller en i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlet enhed, eller udøve beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter.

13. Værdiansættelsen skal være en integrerende del af afgørelsen om at anvende et afviklingsværktøj eller udøve en afviklingsbeføjelse eller afgørelsen om at udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter. Værdiansættelsen i sig selv kan ikke gøres til genstand for særskilt klageadgang, men kan påklages sammen med afgørelsen i henhold til artikel 85.

14. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne for, at en person anses for at være uafhængig af afviklingsmyndigheden og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for så vidt angår stk. 1 i nærværende artikel og artikel 74.

15. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende kriterier for så vidt angår stk. 1, 3 og 9 i nærværende artikel og artikel 74:

a) metodologien for ansættelse af værdien af aktiverne og passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) adskillelsen af værdiansættelserne efter artikel 36 og 74

c) metodologien for beregning og medregning af en buffer for yderligere tab i den midlertidige værdiansættelse.

16. EBA forelægger de i stk. 14 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 14 og 15 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITEL IV

Afviklingsværktøjer

Afdeling 1

Almindelige principper

Artikel 37

Almindelige principper for afviklingsværktøjer

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling.

2. Når en afviklingsmyndighed beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og denne afviklingshandling vil medføre, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver afviklingsmyndigheden beføjelsen til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter i henhold til artikel 59 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsværktøjet.

3. De i stk. 1 nævnte afviklingsværktøjer er:

a) virksomhedssalgsværktøjet

b) broinstitutværktøjet

c) værktøjet til adskillelse af aktiver

d) bail-in-værktøjet.

4. Med forbehold af stk. 5 kan afviklingsmyndighederne anvende afviklingsværktøjerne enten hver for sig eller i enhver kombination.

5. Afviklingsmyndighederne må kun anvende værktøjet til adskillelse af aktiver sammen med et andet afviklingsværktøj.

6. Anvendes alene de i nærværende artikels stk. 3, litra a) eller b), omhandlede afviklingsværktøjer, og anvendes de kun til at overføre en del af aktiverne, rettighederne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, skal den resterende del af det institut eller den enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), hvorfra aktiverne, rettighederne eller passiverne er blevet overført, likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Sådan likvidation sker inden for en rimelig tidsfrist, under hensyntagen til det pågældende instituts eller den pågældende enheds, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eventuelle behov for at levere ydelser eller støtte i henhold til artikel 65, for at gøre det muligt for den modtagende part at udføre de aktiviteter eller ydelser, der erhverves ved overførslen, og under hensyntagen til andre grunde til, at den resterende del af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal fortsætte for at nå afviklingsmålene eller overholde principperne fastsat i artikel 34.

7. Afviklingsmyndigheden og enhver finansieringsordning, der handler i overensstemmelse med artikel 101, kan få dækket rimelige udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjerne eller beføjelserne eller offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer på én eller flere af følgende måder:

a) som et fradrag for et vederlag, der er betalt af en modtager til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter

b) fra det institut, der er under afvikling, som privilegeret kreditor, eller

c) fra et eventuelt provenu som resultat af indstillingen af driften af broinstituttet eller porteføljeadministrationsselskabet, som privilegeret kreditor.

8. Medlemsstaterne sikrer, at nationale insolvensretlige regler vedrørende omstødelse eller anfægtelighed af retsakter, der er til skade for kreditorer, ikke finder anvendelse på overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til en anden enhed ved anvendelsen af et afviklingsværktøj eller udøvelsen af afviklingsbeføjelser eller anvendelsen af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer.

9. Medlemsstaterne kan ikke hindres i at give afviklingsmyndighederne supplerende værktøjer og beføjelser, som kan anvendes eller udøves, når et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne for afvikling, forudsat at:

a) de supplerende beføjelser, når de anvendes på en grænseoverskridende koncern, ikke udgør hindringer for effektiv koncernafvikling, og

b) de er i overensstemmelse med afviklingsmålene og de overordnede afviklingsprincipper omhandlet i artikel 31 og 34.

10. I det meget usædvanlige tilfælde, at der foreligger en systemisk krise, kan afviklingsmyndigheden forsøge at tilvejebringe finansiering fra alternative finansieringskilder ved anvendelse af de offentlige stabiliseringsværktøjer, der er fastsat i artikel 56 og 58, når følgende betingelser er opfyldt:

a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er fastsat i artikel 36, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis

b) den skal være betinget af forhåndsgodkendelse og endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler.

Afdeling 2

Virksomhedssalgsværktøjet

Artikel 38

Virksomhedssalgsværktøjet

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:

a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling

b) alle eller eventuelle aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede overførsel finder, med forbehold af nærværende artikels stk. 8 og 9 samt artikel 85, sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i det institut, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end køberen, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav bortset fra kravene i artikel 39.

2. En overførsel i henhold til stk. 1 finder sted på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler.

3. I overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 træffer afviklingsmyndighederne alle rimelige foranstaltninger for at opnå kommercielle vilkår for overførslen, der er i overensstemmelse med den værdiansættelse, der foretages efter artikel 36, under hensyn til de nærmere omstændigheder i det enkelte tilfælde.

4. Med forbehold af artikel 37, stk. 7, tilfalder et vederlag, der betales af køberen:

a) ejerne af aktierne eller ejerskabsinstrumenterne, når salget af forretningsaktiviteterne er foretaget ved at overføre aktier eller ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, fra ihændehaverne af aktierne eller instrumenterne til køberen

b) det institut, der er under afvikling, når salget af forretningsaktiviteterne er foretaget ved at overføre alle eller en del af aktiverne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, til køberen.

5. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndigheden udøve overførselsbeføjelsen flere gange for at foretage supplerende overførsler af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, eller, alt efter det enkelte tilfælde, aktiver, rettigheder eller passiver i det institut, der er under afvikling.

6. Efter anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndighederne med køberens samtykke udøve overførselsbeføjelserne på aktiver, rettigheder eller passiver overført til køberen for at tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller tilbageføre aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til de oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage.

7. En køber skal have den fornødne tilladelse til at udføre de erhvervede forretningsaktiviteter, når der foretages en overførsel i henhold til stk. 1. De kompetente myndigheder sikrer, at en ansøgning om tilladelse behandles i tide i forbindelse med overførslen.

8. Uanset artikel 22-25 i direktiv 2013/36/EU, kravet om at underrette de kompetente myndigheder i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, og kravet i artikel 10, stk. 3, artikel 11, stk. 1 og 2, og artikel 12 og 13 i direktiv 2014/65/EU og kravet i artikel 11, stk. 3, i nævnte direktiv om at give meddelelse, gælder, at hvis en overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som følge af anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet ville resultere i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret deltagelse i et institut af den art, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, foretager den kompetente myndighed for det pågældende institut den i henhold til de nævnte artikler krævede vurdering rettidigt nok til, at det ikke forsinker anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller forhindrer, at afviklingshandlingen opfylder de relevante afviklingsmål.

9. Medlemsstaterne sikrer, hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har gennemført den i stk. 8 omhandlede vurdering fra datoen for overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som led i afviklingsmyndighedens anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet, at følgende bestemmelser finder anvendelse:

a) overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen skal have øjeblikkelig retsvirkning

b) under vurderingsperioden og under en eventuel afhændelsesperiode som omhandlet i litra f) suspenderes køberens stemmeret knyttet til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, og stemmeretten

tildeles alene afviklingsmyndigheden, der ikke har pligt til at udøve denne stemmeret, og som ikke på nogen måde kan drages til ansvar for at udøve eller afstå fra at udøve denne stemmeret

c) under vurderingsperioden og under en eventuel afhændelsesperiode som omhandlet i litra f) finder de sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af krav til erhvervelser eller afhændelser af kvalificerede kapitalandele, som er omhandlet i artikel 66, 67 og 68 i direktiv 2013/36/EU, ikke anvendelse på overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

d) straks efter afslutningen af vurderingen ved den kompetente myndighed meddeler den kompetente myndighed skriftligt afviklingsmyndigheden og køberen, om den kompetente myndighed godkender eller i henhold til artikel 22, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU modsætter sig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køber

e) hvis den kompetente myndighed godkender overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen, anses den til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter knyttede stemmeret for i fuldt omfang at være tildelt køber umiddelbart efter, at afviklingsmyndigheden eller køberen har modtaget meddelelse om en sådan godkendelse fra den kompetente myndighed

f) hvis den kompetente myndighed modsætter sig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen, gælder følgende:

i) den til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter knyttede stemmeret, jf. litra b), har fuld retskraft og -virkning

ii) afviklingsmyndigheden kan kræve, at køberen afhænder sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter inden for en af afviklingsmyndigheden under hensyntagen til de gældende markedsvilkår fastsat afhændelsesperiode, og

iii) hvis køberen ikke inden for den af afviklingsmyndigheden fastsatte afhændelsesperiode afslutter afhændelsen, kan den kompetente myndighed med afviklingsmyndighedens samtykke pålægge køberen sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af krav til erhvervelser eller afhændelser af kvalificerede kapitalandele som omhandlet i artikel 66, 67 og 68 i direktiv 2013/36/EU.

10. Overførsler i medfør af virksomhedssalgsværktøjet er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne omhandlet i afsnit IV, kapitel VII.

11. I forbindelse med udøvelsen af retten til at levere tjenesteydelser eller til at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, anses køberen for at videreføre det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

12. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 1 nævnte køber kan fortsætte med at udøve den ret til medlemskab af og adgang til betalings-, clearings- og afregningssystemer, børser, investorgarantiordninger og indskudsgarantiordninger, som det institut, der er under afvikling, udøvede, såfremt køberen opfylder medlemsskabs- og deltagelseskriterierne for sådanne systemer.

Uanset første afsnit skal medlemsstaterne sikre, at:

a) der ikke nægtes adgang på grund af, at køberen ikke har en rating fra et kreditvurderingsbureau, eller at denne rating ikke opfylder de ratingniveauer, der kræves for at få adgang til systemerne som omhandlet i første afsnit

b) når køberen ikke opfylder medlemskabs- eller deltagelseskriterierne for et bestemt betalings-, clearing- eller afregningssystem, en bestemt børs, investorgarantiordning eller indskudsgarantiordning, udøves de i første afsnit nævnte rettigheder i en af afviklingsmyndigheden fastsat periode på højst 24 måneder, som kan fornyes af afviklingsmyndigheden efter ansøgning herom fra køberen.

13. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

Artikel 39

Virksomhedssalgsværktøjet: procedurekrav

1. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal afviklingsmyndigheden markedsføre eller træffe foranstaltninger til at markedsføre de aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som den agter at overføre, jf. dog nærværende artikels stk. 3. Puljer af rettigheder, aktiver og passiver kan markedsføres særskilt.

2. Den i stk. 1 omhandlede udbydning gennemføres efter følgende kriterier, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse:

a) den skal være så gennemsigtig som mulig og må ikke i væsentlig grad indeholde urigtige oplysninger om aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som afviklingsmyndigheden agter at overføre, i betragtning af omstændighederne og navnlig behovet for at opretholde den finansielle stabilitet

b) den må ikke ubehørigt begunstige eller forskelsbehandle potentielle købere

c) den skal være fri for interessekonflikter

d) den må ikke give en potentiel køber en urimelig fordel

e) den skal tage hensyn til behovet for at gennemføre en hurtig afvikling

f) den skal tilsigte en så høj salgspris som muligt for de berørte aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver.

Principperne omhandlet i dette stykke er ikke til hinder for, at afviklingsmyndigheden kan rette opfordring til bestemte potentielle købere, jf. dog første afsnit, litra b).

En eventuel offentliggørelse af markedsføringen af instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der ellers ville være påkrævet i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning (EU) nr. 596/2014, kan udsættes i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4 eller 5, i nævnte forordning.

3. Afviklingsmyndigheden kan anvende virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde kravene om markedsføring fastsat i stk. 1, hvis den finder, at overholdelse af disse krav ville svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet eller forventeligt bliver nødlidende, og

b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme ville svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet omhandlet i artikel 31, stk. 2, litra b).

4. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive de faktiske omstændigheder, der udgør en væsentlig trussel, og elementerne i tilknytning til effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet, jf. stk. 3, litra a) og b).

Afdeling 3

Broinstitutværktøjet

Artikel 40

Broinstitutværktøjet

1. For at broinstitutværktøjet kan få virkning og under hensyntagen til, at kritiske funktioner skal opretholdes i broinstituttet, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til et broinstitut:

a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et eller flere institutter under afvikling eller

b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede overførsel kan finde sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i de institutter, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end broinstituttet, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav, jf. dog artikel 85.

2. Ved broinstitut forstås en juridisk person, der opfylder følgende krav:

a) Det ejes helt eller delvis af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen, og kontrolleres af afviklingsmyndigheden.

b) Det er oprettet med henblik på at modtage og forvalte alle eller nogle aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling eller alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling med henblik på at opretholde adgangen til kritiske funktioner og sælge instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d).

Anvendelsen af bail-in-værktøjet som omhandlet i artikel 43, stk. 2, litra b), må ikke indskrænke afviklingsmyndighedens mulighed for at kontrollere broinstituttet.

3. Ved anvendelsen af broinstitutværktøjet sikrer afviklingsmyndigheden, at den samlede værdi af de passiver, der overføres til broinstituttet, ikke overstiger den samlede værdi af de rettigheder og aktiver, der overføres fra det institut, der er under afvikling, eller som tilføres fra andre kilder.

4. Med forbehold af artikel 37, stk. 7, tilfalder et vederlag, der betales af broinstituttet:

a) ejerne af aktierne eller ejerskabsinstrumenterne, når overførslen til broinstituttet er foretaget ved at overføre aktier eller ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, fra ihændehaverne af aktierne eller instrumenterne til broinstituttet

b) det institut, der er under afvikling, når overførslen til broinstituttet er foretaget ved at overføre alle eller en del af aktiverne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, til broinstituttet.

5. Ved anvendelsen af broinstitutværktøjet kan afviklingsmyndigheden udøve overførselsbeføjelsen flere gange for at foretage supplerende overførsler af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut, der er under afvikling, eller, alt efter det enkelte tilfælde, aktiver, rettigheder eller passiver i det institut, der er under afvikling.

6. Efter en anvendelse af broinstitutværktøjet kan afviklingsmyndigheden:

a) tilbageføre rettigheder, aktiver eller passiver fra broinstituttet til det institut, der er under afvikling, eller aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til deres oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage, forudsat at betingelserne fastsat i stk. 7 er opfyldt

b) overføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet til tredjemand.

7. Afviklingsmyndighederne kan tilbageføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet under en af følgende omstændigheder:

a) muligheden for en eventuel tilbageførsel af de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver er udtrykkelig angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget

b) de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver falder i virkeligheden ikke ind under de kategorier af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, der er angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget, eller de opfylder ikke betingelserne for overførsel heraf.

En sådan tilbageførsel kan ske inden for en hvilken som helst periode og skal være i overensstemmelse med de øvrige betingelser, der måtte være angivet i instrumentet til det pågældende formål.

8. Overførsler mellem det institut, der er under afvikling, eller den oprindelige ejer af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter på den ene side og broinstituttet på den anden side er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne omhandlet i afsnit IV, kapitel VII.

9. I forbindelse med udøvelsen af retten til at levere tjenesteydelser eller til at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, anses et broinstitut for at være en videreførelse af det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

Afviklingsmyndighederne kan med henblik på andre formål kræve, at et broinstitut anses for at videreføre det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet, der er under afvikling, udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

10. Medlemsstaterne sikrer, at broinstituttet kan fortsætte med at udøve den ret til medlemskab af og adgang til betalings-, clearings- og afregningssystemer, børser, investorgarantiordninger og indskudsgarantiordninger, som det institut, der er under afvikling, udøvede, forudsat at køberen opfylder medlemsskabs- og deltagelseskriterierne for sådanne systemer.

Uanset første afsnit skal medlemsstaterne sikre, at:

a) der ikke nægtes adgang på grund af, at broinstituttet ikke har en rating fra et kreditvurderingsbureau, eller at denne rating ikke opfylder de ratingniveauer, der kræves for at få adgang til systemerne som omhandlet i første afsnit

b) hvis broinstituttet ikke opfylder medlemskabs- eller deltagelseskriterierne for et bestemt betalings-, clearing- eller afregningssystem, en bestemt børs, investorgarantiordning eller indskudsgarantiordning, udøves de i første afsnit nævnte rettigheder i en af afviklingsmyndigheden fastsat periode på højst 24 måneder, som kan fornyes af afviklingsmyndigheden efter broinstituttets ansøgning herom.

11. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres til broinstituttet, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de aktiver, rettigheder eller passiver, der overføres til broinstituttet, dets ledelsesorgan eller daglige ledelse.

12. De mål, der er fastsat for broinstituttet, indebærer ikke pligter eller ansvar over for aktionærerne eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og ledelsesorganet eller den daglige ledelse hæfter ikke over for aktionærerne eller kreditorerne som følge af de handlinger, de udfører eller undlader at udføre som led i varetagelsen af deres opgaver, medmindre handlingen eller undladelsen i henhold til national ret indebærer en grov forsømmelse eller en alvorlig forseelse, som direkte påvirker aktionærernes eller kreditorernes rettigheder.

Medlemsstaterne kan yderligere begrænse et broinstituts og dets ledelsesorgans eller daglige ledelses ansvar i henhold til national ret for handlinger og undladelser under varetagelsen af deres pligter.

Artikel 41

Drift af et broinstitut

1. Medlemsstaterne sikrer, at et broinstitut drives i overensstemmelse med følgende krav:

a) indholdet af broinstituttets stiftelsesdokumenter godkendes af afviklingsmyndigheden

b) under iagttagelse af ejerforholdene i broinstituttet udpeger eller godkender afviklingsmyndigheden broinstituttets ledelsesorgan

c) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder

d) afviklingsmyndigheden godkender broinstituttets strategi og risikoprofil

e) broinstituttet er godkendt i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, alt efter hvad der er relevant, og har den fornødne tilladelse i henhold til gældende national ret til at udføre de aktiviteter og ydelser, det erhverver ved en overførsel i henhold til artikel 63 i dette direktiv

f) broinstituttet overholder kravene i og er underlagt tilsyn i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og med direktiv 2013/36/EU og 2014/65/EU, alt efter hvad der er relevant

g) broinstituttets drift skal være i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler, og afviklingsmyndigheden kan i overensstemmelse hermed præcisere begrænsninger for dets aktiviteter.

Uanset de i første afsnit, litra e) og f) omhandlede bestemmelser, og hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene, kan broinstituttet etableres og få tilladelse uden at opfylde direktiv 2013/36/EU eller

2014/65/EU for en kort periode fra begyndelsen af dets virksomhed. Med henblik herpå indgiver afviklingsmyndigheden en anmodning herom til den kompetente myndighed. Hvis den kompetente myndighed beslutter at give en sådan tilladelse, angiver den den periode, i hvilken broinstituttet er fritaget for at opfylde disse direktivers krav.

2. Med forbehold af eventuelle restriktioner i henhold til Unionens eller medlemsstaternes konkurrenceregler driver broinstituttets ledelse broinstituttet med henblik på at opretholde adgangen til kritiske funktioner og sælge instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), dets/dens aktiver, rettigheder eller passiver til en eller flere købere i den private sektor, når de rette vilkår er til stede og inden for den i nærværende artikels stk. 4, eller i givet fald nærværende artikels stk. 6 anførte frist.

3. Afviklingsmyndigheden træffer afgørelse om, at broinstituttet ikke længere er et broinstitut i den i artikel 40, stk. 2, anvendte betydning, i følgende tilfælde, alt efter hvilket der indtræder først:

a) broinstituttet fusionerer med en anden enhed

b) broinstituttet opfylder ikke længere kravene i artikel 40, stk. 2

c) alle eller praktisk taget alle broinstituttets aktiver, rettigheder eller passiver sælges til tredjemand

d) den i stk. 5 eller i givet fald stk. 6 anførte frist udløber

e) broinstituttets aktiver er helt likvideret, og dets passiver er helt indfriet.

4. Når afviklingsmyndigheden agter at sælge broinstituttet eller dets aktiver, rettigheder eller passiver, sikrer medlemsstaterne, at broinstituttet eller de relevante aktiver eller passiver markedsføres åbent og gennemsigtigt, at der i salget ikke i væsentlig grad indgår urigtige oplysninger om dem, og at salget ikke ubehørigt begunstiger eller forskelsbehandler potentielle købere.

Ethvert sådant salg skal ske på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler.

5. Hvis ingen af de i stk. 3, litra a), b), c) og e), nævnte resultater indtræder, indstiller afviklingsmyndigheden driften af broinstituttet hurtigst muligt og under alle omstændigheder to år efter den dato, hvor den sidste overførsel fra et institut under afvikling i medfør af broinstitutværktøjet, blev udført.

6. Afviklingsmyndigheden kan forlænge den i stk. 5 nævnte periode med en eller flere yderligere perioder på et år, hvis en sådan forlængelse:

a) fremmer de i stk. 3, litra a), b), c) eller e), nævnte resultater, eller

b) er nødvendig for at sikre videreførelse af væsentlige bankydelser eller finansielle ydelser.

7. En afgørelse fra afviklingsmyndigheden om at forlænge den i stk. 5 nævnte periode skal begrundes og indeholde en detaljeret vurdering af situationen, herunder af markedsvilkårene og -udsigterne, der taler for en forlængelse.

8. Indstilles driften af et broinstitut under de i stk. 3, litra c) eller d), nævnte omstændigheder, skal broinstituttet likvideres ved almindelig insolvensbehandling.

Et eventuelt provenu ved indstillingen af driften af broinstituttet tilfalder aktionærerne i broinstituttet, jf. dog artikel 37, stk. 7.

9. Hvis et broinstitut anvendes til at overføre aktiver og passiver i mere end et enkelt institut, der er under afvikling, gælder forpligtelsen i stk. 8 realiseringen af de aktiver og passiver, der er overført fra de enkelte institutter, der er under afvikling, og ikke broinstituttet som sådant.

Afdeling 4

Værktøjet til adskillelse af aktiver

Artikel 42

Værktøj til adskillelse af aktiver

1. For at værktøjet til adskillelse af aktiver kan få virkning, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling eller et broinstitut til et eller flere porteføljeadministrationsselskaber.

Den i første afsnit omhandlede overførsel kan finde sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i de institutter, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end broinstituttet, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav, jf. dog artikel 85.

2. I forbindelse med værktøjet til adskillelse af aktiver er et porteføljeadministrationsselskab en juridisk person, der opfylder følgende betingelser:

a) det ejes helt eller delvist af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen, og kontrolleres af afviklingsmyndigheden

b) det er oprettet med henblik på at modtage nogle eller alle aktiver, rettigheder og passiver i et eller flere institutter under afvikling eller et broinstitut.

3. Porteføljeadministrationsselskabet forvalter de aktiver, der er overført til det, med henblik på at maksimere deres værdi ved et efterfølgende salg eller en velordnet opløsning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et porteføljeadministrationsselskab drives i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) indholdet af porteføljeadministrationsselskabets stiftelsesdokumenter godkendes af afviklingsmyndigheden

b) under iagttagelse af ejerforholdene i porteføljeadministrationsselskabet udpeger eller godkender afviklingsmyndigheden porteføljeadministrationsselskabets ledelsesorgan

c) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder

d) afviklingsmyndigheden godkender porteføljeadministrationsselskabets strategi og risikoprofil.

5. Afviklingsmyndighederne må kun udøve beføjelsen i henhold til stk. 1 til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver, hvis:

a) situationen på det specifikke marked for de pågældende aktiver er af en sådan art, at det kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder, hvis de blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling

b) overførslen er nødvendig for at sikre, at instituttet under afvikling eller broinstituttet fungerer korrekt, eller

c) overførslen er nødvendig for at maksimere midlerne fra likvidationen.

6. Ved anvendelsen af værktøjet til adskillelse af aktiver fastsætter afviklingsmyndighederne det vederlag, for hvilket aktiverne, rettighederne og passiverne overføres til porteføljeadministrationsselskabet, i overensstemmelse med principperne i artikel 36 og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler. Dette stykke er ikke til hinder for, at vederlaget kan have en nominel eller negativ værdi.

7. Ethvert vederlag, der betales af porteføljeadministrationsselskabet med hensyn til de aktiver, rettigheder eller passiver, der er erhvervet direkte fra instituttet under afvikling, tilfalder instituttet under afvikling, jf. dog artikel 37, stk. 7. Vederlag kan betales i form af gæld udstedt af porteføljeadministrationsselskabet.

8. Hvis broinstitutværktøjet har været anvendt, kan et porteføljeadministrationsselskab, efter anvendelsen af broinstitutværktøjet, erhverve aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet.

9. Afviklingsmyndigheder kan overføre aktiver, rettigheder eller passiver fra det institut, der er under afvikling, til et eller flere porteføljeadministrationsselskaber ad flere omgange og tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver fra et eller flere porteføljeadministrationsselskaber til det institut, der er under afvikling, forudsat at betingelserne i stk. 10 er opfyldt.

Det institut, der er under afvikling, har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver tilbage.

10. Afviklingsmyndighederne kan tilbageføre rettigheder, aktiver eller passiver fra porteføljeadministrationsselskabet til det institut, der er under afvikling, under en af følgende omstændigheder:

a) muligheden for en eventuel tilbageførsel af de pågældende rettigheder, aktiver eller passiver er udtrykkelig angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget

b) de pågældende rettigheder, aktiver eller passiver falder reelt ikke ind under de kategorier af rettigheder, aktiver eller passiver, der er angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget, eller de opfylder ikke betingelserne for overførsel heraf.

I begge de i litra a) og b) nævnte tilfælde kan tilbageførslen ske inden for en hvilken som helst periode og skal være i overensstemmelse med de øvrige betingelser, der måtte være angivet i instrumentet til det pågældende formål.

11. Overførsler mellem det institut, der er under afvikling, og porteføljeadministrationsselskabet er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne i forbindelse med delvis overførsel af ejendom som fastsat i afsnit IV, kapitel VII.

12. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres til porteføljeadministrationsselskabet, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de aktiver, rettigheder eller passiver, der overføres til porteføljeadministrationsselskabet eller dets ledelsesorgan eller daglige ledelse.

13. De mål, der er fastsat for et porteføljeadministrationsselskab, indebærer ikke pligter eller ansvar over for aktionærerne eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og ledelsesorganet eller den daglige ledelse hæfter ikke over for aktionærerne eller kreditorerne som følge af de handlinger, de udfører eller undlader at udføre som led i varetagelsen af deres opgaver, medmindre handlingen eller undladelsen i henhold til national ret indebærer en grov forsømmelse eller en alvorlig forseelse, som direkte påvirker aktionærernes eller kreditorernes rettigheder.

Medlemsstaterne kan yderligere begrænse et porteføljeadministrationsselskabs og dets ledelsesorgans eller daglige ledelses ansvar i henhold til national ret for handlinger og undladelser under varetagelsen af deres pligter.

14. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme konvergensen mellem tilsyns- og afviklingspraksis med hensyn til konstatering af, hvornår det kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder, hvis aktiverne eller passiverne blev realiseret ved almindelig insolvensbehandling, jf. stk. 5.

Afdeling 5

»Bail-in«-værktøjet

Underafdeling 1

»Bail-in«-værktøjets formål og anvendelsesområde

Artikel 43

Bail-in-værktøjet

1. For at bail-in-værktøjet kan få virkning, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har de i artikel 63, stk. 1, anførte afviklingsbeføjelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan anvende bail-in-værktøjet for at nå de afviklingsmål, der er fastlagt i artikel 31, i overensstemmelse med principperne for afvikling anført i artikel 34 til et af følgende formål:

a) at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der opfylder betingelserne for afvikling i et tilstrækkeligt omfang til at genoprette dets evne til at opfylde betingelserne for godkendelse (for så vidt disse betingelser finder anvendelse på enheden) og til at udføre de aktiviteter, hvortil det eller den er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, hvis enheden er godkendt i henhold til disse direktiver, og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden

b) at konvertere til egenkapital eller nedbringe hovedstolen af fordrings- eller gældsinstrumenter, der overføres:

i) til et broinstitut med henblik på at skaffe kapital til dette broinstitut, eller

ii) under virksomhedssalgsværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kun anvender bail-in-værktøjet til det i nærværende artikels stk. 2, litra a), anførte formål, hvis det med rimelighed kan forventes, at anvendelsen af dette værktøj sammen med andre relevante foranstaltninger, herunder foranstaltninger, der gennemføres i overensstemmelse med den i artikel 52 krævede virksomhedsomlægningsplan, ud over at opfylde de relevante afviklingsmålsætninger vil føre til en genoprettelse af det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituts eller enheds finansielle sundhed og levedygtighed på længere sigt.

Hvis betingelserne i nærværende stykkes første afsnit ikke opfyldt, kan medlemsstaterne anvende et af afviklingsværktøjerne omhandlet i artikel 37, stk. 3, litra a), b) og c), og bail-in-værktøjet i nærværende artikels stk. 2, litra b).

4. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan anvende afviklingsværktøjet til alle institutter eller enheder omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), samtidig med at de respekterer det pågældende instituts eller den pågældende enheds juridiske form, eller de kan ændre den juridiske form.

Artikel 44

Bail-in-værktøjets anvendelsesområde

1. Medlemsstaterne sikrer, at bail-in-værktøjet kan anvendes til alle det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituts eller enheds passiver, som ikke er udelukket fra dette værktøjs anvendelsesområde i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3

2. Afviklingsmyndigheder må ikke gøre brug af deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i forhold til følgende passiver, uanset om de er omfattet af en medlemsstats eller tredjelands lovgivning:

a) dækkede indskud

b) sikrede passiver, dækkede obligationer og passiver i form af finansielle instrumenter, der anvendes til hedgingformål, som udgør en integreret del af sikkerhedspuljen, og som i henhold til national ret er sikret på en måde svarende til dækkede obligationer

c) ethvert passiv, der opstår som følge af instituttets eller den i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enheds besiddelse af kunders aktiver eller penge, herunder kunders aktiver eller penge, der er deponeret af eller på vegne af investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF eller AIF'er som defineret i artikel 4, stk. 1, litra a) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU[31)], under forudsætning af at denne kunde er beskyttet i henhold til den gældende insolvensret

d) ethvert passiv, der opstår som følge af et tillidsforhold mellem instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), (som administrator) og en anden person (som begunstiget), under forudsætning af at en sådan begunstiget er beskyttet i henhold til gældende insolvens- eller civilret

e) passiver i forhold til institutter, undtagen enheder, der indgår i samme koncern, med en oprindelig løbetid på mindre end syv dage

f) passiver med en resterende løbetid på mindre en syv dage, over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, eller deres deltager og som følge af deltagelse i et sådant system

g) et passiv over for:

i) en medarbejder som følge af et løntilgodehavende, pensionsydelser eller anden fast godtgørelse, undtagen den variable del af lønnen, som ikke er reguleret ved kollektive overenskomster

ii) en kommerciel eller handelsmæssig kreditor som følge af levering til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af varer eller tjenesteydelser, der er afgørende for den daglige drift af instituttets aktiviteter, herunder it-tjenesteydelser, forsyninger og leje, servicering og vedligeholdelse af lokaler

iii) skatte- og socialsikringsmyndigheder, såfremt disse passiver har fortrinsret i henhold til gældende ret

iv) indskudsgarantiordninger som følge af forfaldne bidrag i overensstemmelse med direktiv 2014/49/EU.

Første afsnit, litra g), nr. i), finder ikke anvendelse på den variable del af lønnen for væsentlige risikotagere som omhandlet i artikel 92, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterne sikrer, at alle sikrede aktiver i tilknytning til en sikkerhedspulje med dækkede obligationer er uberørte, holdes adskilt og finansieres i tilstrækkeligt omfang. Hverken dette krav eller første afsnit, litra a) og b), er til hinder for, at afviklingsmyndighederne, når det er hensigtsmæssigt, gør brug af deres beføjelser i forhold til en hvilken som helst del af et sikret passiv eller et passiv, for hvilket der er stillet sikkerhed, som overstiger værdien af de aktiver, det pant, den tilbageholdelsesret eller den kaution, der stilles som sikkerhed.

Første afsnit, litra a), forhindrer ikke afviklingsmyndigheder i, når det er hensigtsmæssigt, at udøve disse beføjelser i forhold til et hvilket som helst beløb af et indskud, der overstiger den dækning, som fastsat i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Uden at det berører bestemmelserne om store eksponeringer i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU sikrer medlemsstaterne for at give mulighed for at afvikle institutter og koncerner, at afviklingsmyndighederne i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 17, stk. 5, litra b), begrænser i hvilket omfang andre institutter besidder passiver, der kan blive omfattet af et bail-in-værktøj, bortset fra passiver, som besiddes i enheder, som er en del af den samme koncern.

3. Når bail-in-værktøjet anvendes, kan afviklingsmyndigheden i undtagelsestilfælde vælge helt eller delvis at undlade at lade nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne gælde visse passiver, hvis:

a) det, uanset at afviklingsmyndigheden efter bedste evne bestræber sig herpå, ikke er muligt at foretage en bail-in inden for en rimelig frist

b) udelukkelsen anses for strengt nødvendig og rimelig for videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder på en måde, der fortsat sætter instituttet under afvikling i stand til at videreføre nøglefunktioner, tjenesteydelser og transaktioner

c) udelukkelsen anses for strengt nødvendig og rimelig for at undgå en udbredt afsmittende virkning, navnlig med hensyn til berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, der alvorligt ville forstyrre de finansielle markeders funktion, herunder de finansielle markeders infrastrukturer på en måde, der ville medføre en alvorlig forstyrrelse for en medlemsstats eller Unionens økonomi, eller

d) anvendelsen af bail-in-værktøjet på disse passiver ville medføre et værditab af en sådan størrelse, at andre kreditorers tab ville være større, end hvis disse passiver ikke var udelukket fra bail-in.

Hvis en afviklingsmyndighed beslutter at udelukke eller delvist udelukke et nedskrivningsrelevant passiv eller en kategori af nedskrivningsrelevante passiver i henhold til dette stykke, kan omfanget af den

nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, øges for at tage højde for sådanne udelukkelser, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, overholder principperne i artikel 34, stk. 1, litra g).

4. Beslutter en afviklingsmyndighed helt eller delvist at udelukke et nedskrivningsrelevant passiv eller en kategori af nedskrivningsrelevante passiver i henhold til nærværende artikel, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan afviklingsfinansieringsordningen yde et bidrag til instituttet under afvikling ved at gøre et eller begge af følgende:

a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningsrelevante passiver, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 46, stk. 1, litra a)

b) købe aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med artikel 46, stk. 1, litra b).

5. Afviklingsfinansieringsordningen kan kun yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, hvis:

a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis, og

b) bidraget til afviklingsfinansieringsordningen ikke overstiger 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36.

6. Bidraget fra afviklingsfinansieringsordningen som omhandlet i stk. 4 kan finansieres af:

a) det beløb, der er til rådighed for afviklingsfinansieringsordningen, og som er opkrævet gennem bidrag fra institutterne og EU-filialer i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103

b) det beløb, der kan opkræves gennem ex post-bidrag i overensstemmelse med artikel 104 inden for en periode på tre år og

c) de beløb, der er opkrævet fra alternative finansieringskilder i overensstemmelse med artikel 105, hvis de i dette stykkes litra a) og b) omhandlede beløb ikke er tilstrækkelige.

7. I ekstraordinære tilfælde kan afviklingsmyndigheden forsøge at tilvejebringe yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder, efter at:

a) den grænse på 5 %, der er angivet i stk. 5, litra b), er nået, og

b) alle usikrede ikke-privilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er nedskrevet eller konverteret fuldt ud. Endvidere kan afviklingsfinansieringsordningen som et alternativ eller et supplement, når betingelserne i første afsnit, er opfyldt, yde et bidrag fra midler, der er opkrævet i form af ex ante-bidrag i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103, og som endnu ikke er udnyttet.

8. Uanset stk. 5, litra a), kan afviklingsfinansieringsordningen også yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, forudsat at:

a) bidraget til tabsabsorbering og rekapitalisering, jf. stk. 5, litra a), svarer til et beløb på mindst 20 % af det pågældende instituts risikovægtede aktiver

b) den berørte medlemsstats afviklingsfinansieringsordning gennem ex ante-bidrag (undtagen bidrag til en indskudsgarantiordning), der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103, råder over et beløb på mindst 3 % af de dækkede indskud for samtlige kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område, og

c) det pågældende institut har aktiver på under 900 mia. EUR på et konsolideret grundlag.

9. Afviklingsmyndigheder skal, når de udøver deres skønsbeføjelser i henhold til stk. 3, tage behørigt hensyn til:

a) princippet om, at tab først afholdes af aktionærerne og dernæst generelt af kreditorerne i prioritetsorden i det institut, der er under afvikling

b) hvor megen tabsabsorberingskapacitet der vil være tilbage i instituttet under afvikling, hvis passiverne eller kategorien af passiver udelukkes, og

c) behovet for at bibeholde tilstrækkelige midler til afviklingsfinansiering.

10. Udelukkelser i henhold til stk. 3 kan foretages enten med henblik på fuldstændig udelukkelse af et passiv fra nedskrivningen eller en begrænsning af omfanget af nedskrivningen for dette passiv.

11. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på yderligere at præcisere, under hvilke omstændigheder denne udelukkelse er nødvendig for at nå målene i nærværende artikels stk. 3.

12. Afviklingsmyndigheden underretter Kommissionen, inden den foretager det skøn vedrørende udelukkelse af et passiv, der er omhandlet i stk. 3. Hvis udelukkelsen kræver et bidrag fra afviklingsfinansieringsordningen eller en alternativ finansieringskilde i henhold til stk. 4-8, kan Kommissionen senest 24 timer efter, at den har modtaget en sådan underretning, eller med afviklingsmyndighedens samtykke inden for en længere frist, forbyde eller kræve ændringer af den foreslåede udelukkelse, hvis kravene i nærværende artikel og de delegerede retsakter ikke er opfyldt, for at beskytte det indre markeds integritet. Dette berører ikke Kommissionens anvendelse af Unionens statsstøtteregler.

Underafdeling 2

Minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

Artikel 45

Anvendelse af minimumskravet

1. Medlemsstaterne sikrer, at institutterne til stadighed opfylder et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Minimumskravet beregnes som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som en procentdel af instituttets samlede passiver og kapitalgrundlag.

Med henblik på første afsnit skal derivatpassiver medtages blandt de samlede passiver, i det omfang at der gives fuld anerkendelse af modparters nettingrettigheder.

2. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere de vurderingskriterier, der er nævnt i stk. 6, litra a)-f), på grundlag af hvilke der for hvert institut skal fastlægges et minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, herunder

efterstillet gæld og prioriteret usikret gæld med en restløbetid på mindst 12 måneder, der er omfattet af bail-in-beføjelsen, og dem, som kan anses for kapitalgrundlag.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere kriterier, på grundlag af hvilke minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver skal fastlægges.

3. Uanset stk. 1 skal afviklingsmyndigheder undtage realkreditinstitutter finansieret med dækkede obligationer, der i henhold til national ret ikke kan modtage indskud, fra kravet om på alle tidspunkter at opfylde minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, når:

a) disse institutter vil blive likvideret ved hjælp af nationale insolvensprocedurer, eller andre typer af procedurer, der er gennemført i overensstemmelse med dette direktivs artikel 38, 40 eller 42, der gælder for disse institutter, og

b) disse nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer vil sikre, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, vil bære tabet på en måde, som opfylder afviklingsmålene.

4. Nedskrivningsrelevante passiver indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver som anført i stk. 1, hvis de opfylder følgende betingelser:

a) instrumentet er udstedt og fuldt indbetalt

b) passivet er ikke et passiv over for instituttet selv, og dette har ikke stillet sikkerhed eller garanti for det

c) købet af instrumentet var ikke direkte eller indirekte finansieret af instituttet

d) passivet har en restløbetid på mindst et år

e) passivet hidrører ikke fra et derivat

f) passivet hidrører ikke fra et indskud, der har forrang i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens i henhold til artikel 108.

Med henblik på litra d) er udløbsdatoen for et passiv, såfremt det pågældende passiv giver ejeren ret til tilbagebetaling på et tidligere tidspunkt, den første dato, hvor en sådan ret opstår.

5. Er passivet underlagt lovgivningen i et tredjeland, kan afviklingsmyndighederne kræve, at instituttet godtgør, at en afgørelse fra afviklingsmyndigheden om at nedskrive eller konvertere det pågældende passiv vil træde i kraft i henhold til dette tredjelands lovgivning, idet der tages hensyn til de kontraktvilkår, der gælder for passivet, internationale aftaler om anerkendelse af afviklingsprocedurer og andre relevante forhold. Finder afviklingsmyndigheden det ikke godtgjort, at en afgørelse træder i kraft i henhold til dette tredjelands lovgivningen, medregnes gælden ikke i minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

6. Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for hvert institut som anført i stk. 1 fastsættes af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed som minimum på basis af følgende kriterier:

a) behovet for at sikre, at instituttet kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, herunder, hvis hensigtsmæssigt, bail-in-værktøjet, på en måde, hvormed afviklingsmålene opfyldes

b) behovet for i hensigtsmæssigt omfang at sikre, at instituttet har tilstrækkelig nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt bail-in-værktøjet anvendes, at sikre, at tabene kan dækkes, og instituttets egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden

c) behovet for at sikre, at instituttet, såfremt det ifølge afviklingsplanen forventes, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 44, stk. 3, eller at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan overføres til en modtager i sin helhed ved en delvis overførsel, har tilstrækkelige øvrige nedskrivningsrelevante passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og instituttets egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat udføre de aktiviteter, hvortil det er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU

d) instituttets størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil

e) i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til artikel 109

f) i hvilket omfang det forhold, at instituttet er nødlidende, har en negative virkninger på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter på grund af dets indbyrdes forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt.

7. Institutterne skal opfylde minimumskravene fastsat i nærværende artikel på individuel basis.

En afviklingsmyndighed kan efter høring af en kompetent myndighed beslutte, at minimumskravene i nærværende artikel finder anvendelse på en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

8. Ud over stk. 7 skal modervirksomheder i Unionen opfylde minimumskravene i nærværende artikel på et konsolideret grundlag.

Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på et konsolideret niveau i en modervirksomhed i Unionen skal fastlægges af koncernafviklingsmyndigheden efter høring af den konsoliderede tilsynsmyndighed i overensstemmelse med stk. 9 mindst på grundlag af de kriterier, der er fastsat i stk. 6, og såfremt koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i overensstemmelse med afviklingsplanen.

9. Koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuel basis, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om niveauet af det minimumskrav, der finder anvendelse på konsolideret niveau.

Den fælles afgørelse skal være fuldt begrundet og skal fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Fremsendes der ikke inden for fire måneder en sådan fælles afgørelse, træffer koncernafviklingsmyndigheden en afgørelse om det konsoliderede minimumskrav under behørig hensyntagen til den vurdering af datterselskaberne, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget. Har en af de pågældende afviklingsmyndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og af-

venter den afgørelse, EBA måtte vedtage i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

Den fælles afgørelse og, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, koncernafviklingsmyndighedens afgørelse er bindende for afviklingsmyndighederne i de pågældende medlemsstater.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

10. Afviklingsmyndighederne fastsætter det minimumskrav, der finder anvendelse på koncernens datterselskaber på individuel basis. Disse minimumskrav fastsættes på et niveau, der er relevant for datterselskabet, under hensyntagen til:

a) kriterierne i stk. 6, navnlig datterselskabets størrelse, forretningsmodel og risikoprofil, herunder dets kapitalgrundlag, og

b) det konsoliderede krav, der er fastsat for koncernen, jf. stk. 9.

Koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuel basis, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om niveauet for det minimumskrav, der finder anvendelse på hvert enkelt datterselskab på individuelt niveau.

Den fælles afgørelse skal være fuldt begrundet og skal fremsendes til datterselskaberne og til moderinstituttet i Unionen af henholdsvis afviklingsmyndigheden for datterselskaberne og koncernafviklingsmyndigheden.

Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for en periode på fire måneder, træffer de respektive afviklingsmyndigheder for datterselskaberne en afgørelse under behørig hensyntagen til de synspunkter og forbehold, som koncernafviklingsmyndigheden har givet udtryk for.

Har koncernafviklingsmyndigheden ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuel basis, deres afgørelser og afventer den afgørelse, EBA måtte vedtage i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelser i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Koncernafviklingsmyndigheden kan ikke indbringe sagen for EBA med henblik på bindende mægling, såfremt det af datterselskabets afviklingsmyndighed fastsatte niveau ligger inden for et procentpoint af det i nærværende artikels stk. 9 fastsatte konsoliderede niveau.

Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelserne fra datterselskabernes afviklingsmyndigheder anvendelse.

Den fælles afgørelse og en eventuel afgørelse truffet af datterselskabernes afviklingsmyndigheder, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

11. Koncernafviklingsmyndigheden kan dispensere helt fra anvendelsen af det individuelle minimumskrav på et moderinstitut i Unionen, såfremt:

a) moderinstituttet i Unionen på konsolideret grundlag opfylder minimumskravet fastsat i stk. 8, og

b) den kompetente myndighed for moderinstituttet i Unionen helt har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på instituttet i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3 i forordning (EU) nr. 575/2013.

12. Datterselskabets afviklingsmyndighed kan helt dispensere fra anvendelsen af stk. 7 på det pågældende datterselskab, såfremt:

a) både datterselskabet og dets moderselskab har fået meddelt tilladelse og er underlagt tilsyn i den samme medlemsstat

b) datterselskabet indgår i tilsynet på et konsolideret grundlag med moderselskabet, som er et institut

c) det øverste koncerninstitut i den medlemsstat, hvor datterselskabet er beliggende, hvis dette er forskelligt fra moderinstituttet i Unionen, på delkonsolideret grundlag opfylder minimumskravet fastsat i stk. 7

d) der ikke er nogen nuværende eller forudsete væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for moderselskabets hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til datterselskabet

e) enten moderselskabet over for de kompetente myndigheder godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de engagementer, som datterselskabet indgår, eller risikoen i datterselskabet er uden betydning

f) moderselskabets procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet

g) moderselskabet besidder mindst 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til besiddelsen af kapitalandele i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan, og

h) den kompetente myndighed for datterselskabet fuldt og helt har afveget fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på datterselskabet i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013.

13. Afgørelser, der træffes i overensstemmelse med nærværende artikel, kan fastsætte, at minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver opfyldes delvis på konsolideret eller individuelt niveau ved hjælp af kontraktlige bail-in-instrumenter.

14. For at et instrument kan betegnes som et kontraktligt bail-in-instrument, jf. stk. 13, skal afviklingsmyndigheden finde det godtgjort, at instrumentet:

a) indeholder et kontraktvilkår, der fastsætter, at instrumentet, såfremt en afviklingsmyndighed beslutter at anvende bail-in-instrumentet på det pågældende institut, skal nedskrives eller konverteres i nødvendigt omfang, før andre nedskrivningsrelevante passiver nedskrives eller konverteres, og

b) er omfattet af en bindende aftale, et tilsagn eller en bestemmelse om rangordning, som foreskriver, at det i tilfælde af almindelig insolvensbehandling rangerer under andre nedskrivningsrelevante passiver og først kan indfries, når andre samtidigt udestående nedskrivningsrelevante passiver er blevet indfriet.

15. Afviklingsmyndighederne skal i samordning med de kompetente myndigheder kræve og kontrollere, at institutterne opfylder minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver fastsat i

stk. 1, og, hvis det er relevant, kravet fastsat i stk. 13, og skal træffe en eventuel afgørelse i henhold til nærværende artikel parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

16. Afviklingsmyndighederne skal i samordning med de kompetente myndigheder underrette EBA om det for hvert institut i deres jurisdiktion fastsatte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og, hvis det er relevant, kravet fastsat i stk. 13.

17. EBA udarbejder i samordning med de kompetente myndigheder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at specificere ensartede formater, modeller og definitioner for identifikation og videregivelse af oplysninger fra afviklingsmyndighederne til EBA med henblik på stk. 16.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

18. På grundlag af resultaterne af den i stk. 19 omhandlede rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, senest den 31. december 2016 Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag om den harmoniserede anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Dette forslag skal, hvis det er relevant, omfatte forslag til indføring af et passende antal minimumsniveauer for minimumskravet, under hensyntagen til institutternes og koncernernes forskellige forretningsmodeller. Forslaget skal omfatte eventuelle passende justeringer af parametrene for minimumskravet og om nødvendigt passende ændringer af anvendelsen af minimumskravet på koncerner.

19. EBA aflægger senest den 31. oktober 2016 rapport til Kommissionen om mindst følgende:

a) hvordan minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver er blevet gennemført på nationalt plan, og navnlig om der har været forskelle mellem medlemsstaterne i de niveauer, der er fastsat for sammenlignelige institutter

b) hvordan beføjelsen til at pålægge institutter at opfylde minimumskravet i kraft af kontraktlige bail-in-instrumenter er blevet anvendt i medlemsstaterne, og om der har været forskelle i tilgangene hertil

c) identifikation af forretningsmodeller, der afspejler instituttets overordnede risikoprofil

d) det passende niveau for minimumskravet for så vidt angår hver af de forretningsmodeller, der er identificeret efter litra c)

e) om der for hver enkelt forretningsmodel bør fastsættes et interval for minimumskravet

f) en passende overgangsperiode, inden for hvilken institutterne skal efterkomme eventuelle foreskrevne harmoniserede minimumsniveauer

g) om kravene fastsat i artikel 45 er tilstrækkelige med henblik på at sikre, at hvert enkelt institut har en passende tabsabsorberingskapacitet, og, hvis dette ikke er tilfældet, hvilke yderligere forbedringer, der er nødvendige for at sikre dette mål

h) om der er behov for ændring af de beregningsmetoder, der er fastsat i nærværende artikel, for at sikre, at minimumsniveauet kan anvendes som en passende indikator for et instituts tabsabsorberingskapacitet

i) om det er hensigtsmæssigt at basere kravet på samlede passiver og kapitalgrundlag, og navnlig om det er mere hensigtsmæssigt at anvende instituttets risikovægtede aktiver som nævner i kravet

j) om tilgangen i nærværende artikel til anvendelsen af minimumskravet på koncerner er hensigtsmæssig, og navnlig om tilgangen på en passende måde sikrer, at koncernens tabsabsorberingskapacitet findes i eller er tilgængelig for de enheder, i hvilke der kan opstå tab

k) om betingelserne for dispensation fra minimumskravet er passende, og navnlig om der bør være adgang til sådanne dispensationer for datterselskaber på tværs af grænser

l) om det er hensigtsmæssigt, at afviklingsmyndighederne kan kræve, at minimumskravet opfyldes i kraft af kontraktlige bail-in-instrumenter, og om en yderligere harmonisering af tilgangen til kontraktlige bail-in-instrumenter er formålstjenlig

m) om kravene til kontraktlige bail-in-instrumenter fastsat i stk. 14 er passende, og

n) om det er hensigtsmæssigt, at institutter og koncerner pålægges at offentliggøre deres minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver eller niveauet for deres kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og i givet fald hvor hyppigt og i hvilket format denne offentliggørelse skal finde sted.

20. Rapporten i stk. 19 skal som minimum omfatte perioden fra den 2. juli 2014 til den 30. juni 2016 og som minimum omhandle følgende:

a) effekten af minimumskravet og eventuelle forslag til harmoniserede niveauer for minimumskravet med hensyn til:

i) de finansielle markeder i almindelighed og markederne for usikret gæld og derivater i særdeleshed

ii) institutters forretningsmodeller og balancestruktur, navnlig institutters finansieringsprofil og finansieringsstrategi, samt koncerners retlige og operationelle struktur

iii) institutters rentabilitet, navnlig deres finansieringsomkostninger

iv) migration af eksponeringer til enheder, der ikke er omfattet af tilsyn

v) finansiel innovation

vi) udbredelsen af kontraktlige bail-in-instrumenter samt arten og mulighederne for afsætning af disse instrumenter

vii) institutters risikoadfærd

viii) omfanget af institutters aktivbehæftelser

ix) institutters tiltag med henblik på at overholde minimumskravene, og navnlig i hvilket omfang minimumskravene er blevet opfyldt ved nedgearing på aktivsiden, udstedelse af langfristede gældsbeviser og kapitaltilførsel, og

x) omfanget af kreditinstitutternes udlånsvirksomhed med særlig fokus på udlån til mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, lokale myndigheder, regionale forvaltninger og offentlige enheder samt handelsfinansiering, herunder udlån i henhold til officielle eksportkreditforsikringsordninger

b) samspillet mellem minimumskravene og kravene til kapitalgrundlag, gearingsgrad og likviditetskravene fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU

c) institutters evne til på egen hånd at skaffe kapital eller finansiering på markederne med henblik på at opfylde et eventuelt krav om harmoniserede minimumsniveauer

d) overensstemmelse med minimumskravene i tilknytning til eventuelle internationale standarder, der er udviklet af internationale fora.

Underafdeling 3

Gennemførelse af bail-in-værktøjet

Artikel 46

Vurdering af bail-in-beløbet

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender bail-in-værktøjet, på grundlag af en værdiansættelse, der er i overensstemmelse med artikel 36, vurderer det samlede beløb som:

a) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives for at sikre, at nettoværdien af instituttet under afvikling er lig med nul og

b) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres til aktier andre typer af kapitalinstrumenter for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent af enten:

i) instituttet under afvikling, eller

ii) broinstituttet.

2. Den i stk. 1 anførte vurdering fastsætter det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres eller nedskrives for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for instituttet under afvikling eller, hvis relevant, for broinstituttet, idet der tages hensyn til kapitalbidrag fra afviklingsfonden i henhold til nærværende direktivs artikel 101, stk. 1, litra d), og for at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller til broinstituttet og give det mulighed for fortsat at opfylde kravene i løbet af en periode på mindst et år til godkendelse og fortsat at udføre de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

Agter afviklingsmyndighederne at anvende værktøjet til adskillelse af aktiver som omhandlet i artikel 42 skal det beløb, som de nedskrivningsrelevante passiver skal nedbringes med, i hensigtsmæssigt omfang tage hensyn til et forsigtigt skøn over porteføljeadministrationsselskabets kapitalbehov.

3. Er kapitalen blevet nedskrevet i overensstemmelse med artikel 59-62, og er der blevet gjort brug af bail-in i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, og nedskrivningsniveauet baseret på den indledende værdiansættelse i henhold til artikel 36 anses for at overstige kravene ved en vurdering i forhold til den endelige værdiansættelse i henhold til artikel 36, stk. 10, kan en opskrivningsmekanisme anvendes for at refundere kreditorerne og dernæst aktionærerne i det nødvendige omfang.

4. Afviklingsmyndighederne iværksætter og opretholder foranstaltninger til at sikre, at vurderingen og værdiansættelsen er baseret på oplysninger om aktiver og passiver i instituttet under afvikling, som er så ajourførte og omfattende som muligt.

Artikel 47

Behandling af aktionærer ved bail-in, nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender bail-in-værktøjet i artikel 43, stk. 2, eller nedskriver eller konverterer kapitalinstrumenter i artikel 59, iværksætter en eller begge af følgende foranstaltninger i forhold til aktionærerne og indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter:

a) mortificerer eksisterende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller overfører dem til kreditorerne, der er omfattet af bail-in

b) under forudsætning af at instituttet under afvikling ifølge vurderingen foretaget i efter artikel 36, har en positiv nettoværdi, udvander eksisterende aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter som følge af konverteringen til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter af:

i) relevante kapitalinstrumenter udstedt af instituttet i henhold til den i artikel 59, stk. 2), omhandlede beføjelse, eller

ii) nedskrivningsrelevante passiver udstedt af instituttet under afvikling i henhold til den i artikel 63, stk. 1, litra f), omhandlede beføjelse.

Med hensyn til første afsnit, litra b), foretages konverteringen til en konverteringssats, der i alvorlig grad udvander eksisterende beholdninger af aktier og andre ejerskabsinstrumenter.

2. Foranstaltningerne omhandlet i stk. 1 skal ligeledes iværksættes i forhold til aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, hvor de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter blev udstedt eller overført under følgende omstændigheder:

a) i forbindelse med konverteringen af gældsinstrumenter til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i overensstemmelse med de oprindelige gældsinstrumenters kontraktbestemmelser om forekomsten af en begivenhed før eller samtidig med afviklingsmyndighedens vurdering af, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne for afvikling

b) i forbindelse med konverteringen af relevante kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter i henhold til artikel 60.

3. I forbindelse med overvejelserne om, hvilken foranstaltning der skal træffes i henhold til stk. 1, tager afviklingsmyndighederne hensyn til:

a) værdiansættelsen udført i overensstemmelse med artikel 36

b) det beløb, med hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at egentlige kernekapitalinstrumenter skal reduceres, og relevante kapitalinstrumenter skal nedskrives eller konverteres i henhold til artikel 60, stk. 1, og

c) det samlede beløb, som afviklingsmyndigheden har vurderet i henhold til artikel 46.

4. Uanset artikel 22-25 i direktiv 2013/36/EU, kravet om at give meddelelse i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artikel 10, stk. 3, og artikel 11, stk. 1 og 2,og artikel 12 og 13 i direktiv 2014/65/EU og kravet om at give meddelelse i artikel 11, stk. 3, i direktiv 2014/65/EU gælder, at de kompetente myndigheder, hvis anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter resulterer i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel i et institut som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, foretager den i disse artikler krævede vurdering rettidigt nok til, at det ikke forsinker anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter eller forhindrer, at afviklingshandlingen opfylder de relevante afviklingsmål.

5. Hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har afsluttet den i stk. 4 krævede vurdering på datoen for anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter, finder artikel 38, stk. 9, anvendelse på en købers eventuelle erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel som følge af anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter.

6. EBA udsteder senest den 3. juli 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de omstændigheder, hvor de i nærværende artikels stk. 1 anførte foranstaltninger anses for passende, under hensyntagen til de i nærværende artikels stk. 3 anførte faktorer.

Artikel 48

Rækkefølge for nedskrivning og konvertering

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender af bail-in-værktøjet, udøver nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, med forbehold af undtagelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 og 3, under overholdelse af følgende krav:

a) egentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1, litra a)

b) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, reducerer myndighederne hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet.

c) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) og b) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet

d) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og relevante kapitalinstrumenter i henhold til litra a), b) og c) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang og i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, for, sammen med nedskrivningen i henhold til litra a), b) og c), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3. litra b) og c)

e) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til litra a), b), c) og d) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og d), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, herunder prioritetsrækkefølgen for indskud omhandlet i artikel 108, jf. artikel 44, for, sammen med nedskrivningen i henhold til dette stykkes litra a), b), c) og d), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3. litra b) og c).

2. Ved anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne fordeler afviklingsmyndighederne de tab, der udgøres af summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, ligeligt mellem aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver af samme rang ved at nedbringe hovedstolen af, eller det udestående beløb, der skal erlægges med hensyn til disse aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i samme omfang og i forhold til deres værdi, bortset fra de tilfælde, hvor en anden fordeling af tab mellem passiver af samme rang er mulig under de forhold, der er fastsat i artikel 44, stk. 3.

Dette stykke er ikke til hinder for, at passiver, der har været udelukket fra bail-in i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2 og 3, behandles gunstigere end nedskrivningsrelevante passiver af samme rang ved almindelig insolvensbehandling.

3. Inden anvendelse af den i stk. 1, litra e), omhandlede nedskrivning eller konvertering konverterer eller nedbringer afviklingsmyndighederne hovedstolen af instrumenterne omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), såfremt disse instrumenter indeholder følgende bestemmelser og ikke allerede er blevet konverteret:

a) bestemmelser om, at hovedstolen af instrumentet skal nedbringes ved enhver begivenhed, der vedrører den finansielle situation, solvens eller kapitalgrundlaget i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) bestemmelser om konvertering af instrumenterne til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, såfremt en sådan begivenhed forekommer.

4. Er hovedstolen af et instrument blevet nedbragt, men ikke til nul, i henhold til bestemmelser af typen i stk. 3, litra a), inden anvendelsen af bail-in-værktøjet eller i henhold til stk. 1, anvender afviklingsmyndighederne nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne på restbeløbet af hovedstolen i henhold til stk. 1.

5. Når afviklingsmyndighederne træffer afgørelse om, hvorvidt passiver skal nedskrives eller konverteres til egenkapital, må de ikke nedskrive hovedstolen af en kategori af passiver, mens en kategori af passiver, der er underordnet denne kategori, i det væsentlige ikke konverteres til egenkapital eller ikke nedskrives, medmindre det på anden vis er tilladt efter artikel 44, stk. 2 og 3.

6. For så vidt angår nærværende artikel udsteder EBA senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for enhver fortolkning vedrørende det indbyrdes forhold mellem dette direktivs bestemmelser og bestemmelserne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

Artikel 49

Derivater

1. Medlemsstaterne sikrer, at nærværende artikel overholdes, når afviklingsmyndighederne anvender nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne på passiver hidrørende fra derivater.

2. Afviklingsmyndighederne udøver først nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne vedrørende et passiv hidrørende fra et derivat ved eller efter afvikling af derivaterne. Når afviklingen indledes, har afviklingsmyndighederne beføjelse til at opsige og afslutte eventuelle derivatkontrakter med henblik herpå.

Er et derivatpassiv blevet udelukket fra anvendelsen af bail-in-værktøjet efter artikel 44, stk. 3, er afviklingsmyndighederne ikke forpligtet til at opsige eller afslutte derivatkontrakten.

3. Er derivattransaktioner omfattet af en nettingaftale, fastsætter afviklingsmyndigheden eller en uafhængig valuar som led i værdiansættelsen efter artikel 36 det passiv, der hidrører fra disse transaktioner, på nettobasis i overensstemmelse med aftalevilkårene.

4. Afviklingsmyndighederne fastsætter værdien af passiver hidrørende fra derivater i overensstemmelse med følgende:

a) passende metoder til at bestemme værdien af derivatklasser, herunder transaktioner, der er genstand for nettingaftaler

b) principper for etablering af de relevante tidspunkter for værdiansættelse af en derivatposition, og

c) passende metoder til at sammenligne det værditab, der ville følge af en afvikling og bail-in af derivater, med størrelsen af de tab, som derivaterne ville blive påført ved en bail-in.

5. EBA udarbejder efter høring af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA) oprettet ved forordning (EU) nr. 1095/2010 udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til specificering af de i stk. 4, litra a), b) og c), anførte metoder og principper for værdiansættelse af passiver hidrørende fra derivater.

I forbindelse med derivattransaktioner, som er omfattet af en nettingaftale, tager EBA hensyn til metoden for afvikling, der er fastsat i nettingaftalen.

EBA forelægger disse udkast til tekniske reguleringsstandarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 50

Sats for konvertering af gæld til egenkapital

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de udøver de i artikel 59, stk. 3, og artikel 63, stk. 1, litra f), anførte beføjelser, kan anvende en anden konverteringssats til forskellige kategorier af kapitalinstrumenter og passiver i overensstemmelse med et af eller begge principper i nærværende artikels stk. 2 og 3.

2. Konverteringssatsen repræsenterer en passende kompensation til den berørte kreditor for alle tab hidrørende fra anvendelsen af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne.

3. Når der anvendes forskellige konverteringssatser i overensstemmelse med stk. 1, er konverteringssatsen for passiver, der betragtes som ikkeefterstillede forpligtelser i henhold til gældende insolvensret, højere end konverteringssatsen for efterstillede forpligtelser.

4. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om fastsættelse af konverteringssatser.

Disse retningslinjer skal navnlig angive, hvorledes berørte kreditorer på passende vis kan kompenseres ved hjælp af konverteringssatsen, og hvilke konverteringssatser der anses for hensigtsmæssige til at tage hensyn til de ikke-efterstillede forpligtelsers prioritet i henhold til den gældende insolvensret.

Artikel 51

Genopretnings- og saneringsforanstaltninger som ledsageforanstaltninger til bail-in

1. Medlemsstaterne sikrer, at der, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet for at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, litra a), iværksættes foranstaltninger til at sikre udarbejdelsen og gennemførelsen af en virksomhedsomlægningsplan for det pågældende institut eller den pågældende enhed, i overensstemmelse med artikel 52.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan omfatte afviklingsmyndighedens udnævnelse af en person eller personer i overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, med det formål at udarbejde og gennemføre den i artikel 52 krævede virksomhedsomlægningsplan.

Artikel 52

Virksomhedsomlægningsplan

1. Medlemsstaterne påser, at ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, senest en måned efter anvendelsen af bail-in-værktøjet på et institut eller en enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, litra a), udarbejder og forelægger afviklingsmyndigheden en virksomhedsomlægningsplan, der opfylder kravene i stk. 4 og 5. Finder Unionens statsstøtteregler anvendelse, sikrer medlemsstaterne, at den pågældende plan er forenelig med den omstruktureringsplan, som det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indgive til Kommissionen i henhold til disse regler.

2. Når bail-in-værktøjet i artikel 43, stk. 2, litra a), anvendes på to eller flere koncernenheder, skal virksomhedsomlægningsplanen udarbejdes af moderinstituttet i Unionen og dække alle koncernens institutter efter proceduren anført i artikel 7 og 8 og skal sendes til koncernafviklingsmyndigheden. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler planen til de andre berørte afviklingsmyndigheder og til EBA.

3. I undtagelsestilfælde og hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene kan afviklingsmyndigheden forlænge perioden i stk. 1 med højst to måneder efter anvendelsen af bail-in-værktøjet.

Hvis virksomhedsomlægningsplanen skal meddeles i henhold til Unionens statsstøtteregler, kan afviklingsmyndigheden forlænge perioden i stk. 1 med højst to måneder efter anvendelsen af bail-in-værktøjet eller frem til den frist, som er fastsat i Unionens statsstøtteregler, afhængigt af hvad der indtræffer først.

4. En virksomhedsomlægningsplan indeholder foranstaltninger, som har til formål at genoprette levedygtigheden på lang sigt af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller af dele af dets aktiviteter inden for en rimelig tidsfrist. Disse foranstaltninger er baseret på realistiske antagelser vedrørende de økonomiske og finansielle markedsbetingelser, som instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er underlagt.

Virksomhedsomlægningsplanen skal bl.a. tage hensyn til de gældende forhold og fremtidsudsigterne på de finansielle markeder på grundlag af såvel de mest optimistiske (best-case) som de mest pessimistiske (worst-case) hypoteser, herunder en kombination af begivenheder, der giver mulighed for at identificere instituttets største svagheder. Antagelserne skal sammenlignes med passende brancherelevante benchmarks.

5. En virksomhedsomlægningsplan skal mindst indeholde følgende elementer:

a) en detaljeret diagnose af de faktorer og problemer, der har medført, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og de forhold, der har ført til dets vanskeligheder

b) en beskrivelse af de foranstaltninger, der skal træffes til genoprettelse af levedygtigheden på længere sigt for et institut eller en enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

c) en tidsplan for gennemførelsen af disse foranstaltninger.

6. Foranstaltninger til genoprettelse af levedygtigheden på lang sigt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kan omfatte:

a) omlægning af aktiviteterne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) ændringer af de operationelle systemer og infrastrukturen i instituttet

c) tilbagetrækning fra tabsgivende aktiviteter

d) sanering af eksisterende aktiviteter, der kan gøres konkurrencedygtige

e) salg af aktiver eller af forretningsområder.

7. Senest en måned efter fremlæggelsen af virksomhedsomlægningsplanen vurderer den relevante afviklingsmyndighed sandsynligheden for, at planen, såfremt den gennemføres, vil genoprette levedygtigheden på lang sigt af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Vurderingen foretages efter aftale med den relevante kompetente myndighed.

Finder afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed, at planen må anses for at opfylde denne målsætning, godkender afviklingsmyndigheden planen.

8. Finder afviklingsmyndigheden ikke, at planen må anses for at opfylde målsætningen omhandlet i stk. 7, giver den efter aftale med den kompetente myndighed ledelsesorganet eller den personer eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, meddelelse om sine indsigelser og anmoder om, at planen ændres på en sådan måde, at der tages hensyn til disse indsigelser.

9. Senest to uger efter modtagelse af meddelelsen omhandlet i stk. 8 fremlægger ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, en ændret plan for afviklingsmyndigheden med henblik på godkendelse. Afviklingsmyndigheden vurderer den ændrede plan og giver senest en uge efter ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, meddelelse om, hvorvidt den finder, at den ændrede plan tager behørigt hensyn til de meddelte indsigelser, eller om der kræves yderligere ændringer.

10. Ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, gennemfører omlægningsplanen, som godkendt af afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed, og aflægger rapport til afviklingsmyndigheden mindst hver sjette måned om, hvorledes planens gennemførelse forløber.

11. Ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, reviderer planen, hvis det efter afviklingsmyndighedens opfattelse og efter aftale med den kompetente myndighed er nødvendigt for at opfylde den i stk. 4 omhandlede målsætning, og fremlægger en sådan revision for afviklingsmyndigheden med henblik på godkendelse.

12. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

a) de elementer, der mindst skal være omfattet af en virksomhedsomlægningsplan i henhold til stk. 5, og

b) minimumsindholdet af de rapporter, der kræves i henhold til stk. 10.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

13. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i henhold til stk. 7.

14. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 13 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med stk. 7.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Underafdeling 4

»Bail-in«-værktøjet: supplerende bestemmelser

Artikel 53

Virkninger af en bail-in

1. Anvender en afviklingsmyndighed en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), sikrer medlemsstaterne, at nedbringelsen af hovedstolen eller det udestående beløb, konverteringen eller opsigelsen træder i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for det institut, der er under afvikling, samt de berørte kreditorer og aktionærer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden har beføjelse til at afslutte eller kræve afslutning af alle administrative og proceduremæssige foranstaltninger, som er nødvendige for at kunne udøve en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), herunder:

a) ændring af alle relevante registre

b) fjernelse fra lister eller fjernelse fra handelen med aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller gældsinstrumenter

c) optagelse på lister eller optagelse til handel af nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

d) genoptagelse på lister eller genoptagelse til handel af gældsinstrumenter, som er nedskrevet, uden krav om udarbejdelse af et prospekt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF[32)].

3. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, til nul ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede

beføjelse, behandles dette passiv eller enhver forpligtelse eller krav hidrørende herfra, som ikke er opstået på det tidspunkt, hvor beføjelsen anvendes, som værende afviklet i alle henseender, og der skal ikke erlægges bevis herfor i nogen efterfølgende procedure vedrørende instituttet under afvikling eller noget efterfølgende enhed i nogen efterfølgende likvidation.

4. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, delvis men ikke fuldstændigt ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse:

a) afvikles passivet i samme omfang som det nedbragte beløb

b) finder det relevante instrument eller den relevante aftale, der ligger til grund for den oprindelige forpligtelse, fortsat anvendelse i forhold til resthovedstolen af passivet eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til passivet, med forbehold af enhver ændring af de påløbne rentebeløb for at afspejle nedbringelsen af hovedstolen og enhver yderligere ændring af betingelserne, som afviklingsmyndigheden måtte foretage i kraft af den i artikel 63, stk. 1, litra j), omhandlede beføjelse.

Artikel 54

Fjernelse af proceduremæssige hindringer for bail-in

1. Med forbehold af artikel 63, stk. 1, litra i), pålægger medlemsstaterne, hvor det er relevant, institutterne og enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), til enhver tid at besidde tilstrækkelig registreret aktiekapital eller andre egentlige kernekapitalinstrumenter, således at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), såfremt afviklingsmyndigheden udøver de i artikel 63, stk. 1, litra e) og f), omhandlede beføjelser i forhold til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller et af dets eller dens datterselskaber, ikke forhindres i at udstede tilstrækkelige nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til at sikre en effektiv gennemførelse af konverteringen af passiver til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter.

2. Afviklingsmyndighederne vurderer, om det er hensigtsmæssigt at pålægge det i stk. 1 fastsatte krav i forhold til et bestemt institut eller en bestemt enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og inden for rammerne af udarbejdelsen og videreførelsen af afviklingsplanen for det pågældende institut eller den pågældende koncern, særlig under hensyntagen til de i denne plan omhandlede afviklingshandlinger. Omfatter afviklingsplanen en eventuel anvendelse af bail-in-værktøjet, kontrollerer afviklingsmyndighederne, at selskabskapitalen eller andre egentlige kernekapitalinstrumenter er tilstrækkelige til at dække summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb.

3. Medlemsstaterne skal sikre, at der ikke er nogen proceduremæssige hindringer for konverteringen af passiver til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, som måtte forefindes i deres vedtægter, herunder fortegningsrettigheder for aktionærer eller krav om aktionærers samtykke til en udvidelse af kapitalen.

4. Nærværende artikel berører ikke ændringerne til direktiv 82/891/EØF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU og direktiv 2012/30/EU som anført i afsnit X i dette direktiv.

Artikel 55

Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in

1. Medlemsstaterne pålægger institutterne og de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheder at indføre en bestemmelse, hvormed kreditor eller en part i aftalen, i henhold til hvilken passivet oprettes, anerkender, at forpligtelsen kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, og indvilger i at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse/mortificering, der berøres af afviklingsmyndighedens udøvelse af disse beføjelser forudsat at dette passiv:

a) ikke er udelukket efter artikel 44, stk. 2

b) ikke er et indskud som omhandlet i artikel 108, litra a)

c) er omfattet af lovgivningen i et tredjeland, og

d) er udstedt eller indgået efter den dato på hvilken, medlemsstaterne anvender de med henblik på gennemførelse af denne afdeling vedtagne bestemmelser,.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis en medlemsstats afviklingsmyndighed bestemmer, at de i første afsnit omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, der udøves af afviklingsmyndigheden i en medlemsstat i overensstemmelse med tredjelandets lovgivning eller med en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at forelægge myndighederne en juridisk udtalelse om en sådan bestemmelses retlige eksigibilitet og virkning.

2. Undlader et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i kontraktbestemmelserne vedrørende et nedskrivningsrelevant passiv at indsætte en bestemmelse som krævet i overensstemmelse med stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i forhold til dette passiv.

3. EBA udarbejder under hensyntagen til de berørte bankers forskellige forretningsmodeller et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge listen over forpligtelser, som undtagelsen i stk. 1 finder anvendelse på, og indholdet af de i stk. 1 omhandlede kontraktsbestemmelser.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 56

Offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter

1. Medlemsstaterne kan yde ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige gennem supplerende finansielle stabiliseringsinstrumenter i overensstemmelse med stk. 3 i nærværende artikel, artikel 37, stk. 10, og Unionens statsstøtteregler med henblik på at deltage i afviklingen af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), herunder ved at gribe direkte ind for at forhindre en likvidation heraf i overensstemmelse med afviklingsmålene omhandlet i artikel 31, stk. 2, i forhold til medlemsstaten eller Unionen som helhed. En sådan foranstaltning gennemføres af medlemsstaten eller

under ledelse af det kompetente ministerium eller forvaltningen i nært samarbejde med afviklingsmyndigheden.

2. Med henblik på anvendelsen af de offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente ministerier eller forvaltninger er i besiddelse af de i artikel 63-72 omhandlede afviklingsbeføjelser, og sikrer, at artikel 66, 68, 83 og 117 finder anvendelse.

3. De offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter anvendes efter afgørelse fra den kompetente ministerium eller forvaltningen efter høring af afviklingsmyndigheden som en sidste udvej, efter at de øvrige afviklingsværktøjer i videst muligt omfang er blevet vurderet og udnyttet, samtidig med, at den finansielle stabilitet er blevet opretholdt.

4. Når medlemsstaterne anvender de offentlige finansielle stabiliseringsmekanismer, sikrer de, at de eller deres kompetente ministerier eller forvaltninger og afviklingsmyndigheden kun anvender mekanismerne, hvis alle betingelserne i artikel 32, stk. 1, såvel som én af følgende betingelser er opfyldt:

a) det kompetente ministerium eller den kompetente forvaltning og afviklingsmyndigheden har efter høring af centralbanken og den kompetente myndighed fastslået, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at undgå betydelige negative virkninger for finansiel stabilitet

b) det kompetente ministerium eller den kompetente forvaltning og afviklingsmyndigheden fastslår, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at beskytte samfundets interesser, når instituttet tidligere har modtaget ekstraordinær likviditetsstøtte fra centralbanken

c) for så vidt angår mekanismen med midlertidigt offentligt ejerskab, fastslår det kompetente ministerium eller den relevante forvaltning efter høring af den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at beskytte offentlighedens interesse, når der tidligere er ydet instituttet offentlig kapitalstøtte via kapitalstøttemekanismen.

5. De finansielle stabiliseringsværktøjer omfatter følgende:

a) et værktøj for tilførsel af offentlig egenkapital som omhandlet i artikel 57

b) et værktøj for midlertidigt offentligt ejerskab som omhandlet i artikel 58.

Artikel 57

Værktøj for tilførsel af offentlig egenkapital

1. Medlemsstaterne kan under overholdelse af bestemmelserne i den nationale selskabsret deltage i rekapitaliseringen af et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ved at stille kapital til rådighed for disse til gengæld for følgende værktøjer, som er underlagt kravene i forordning (EU) nr. 575/2013:

a) egentlige kernekapitalinstrumenter

b) hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter.

2. Medlemsstaterne sikrer, i det omfang deres indskud i et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tillader det, at sådanne institutter eller enheder, der modtager kapitaltilførsel via værktøjet for tilførsel af offentlig egenkapital i overensstemmelse med nærværende artikel, ledes efter forretningsmæssige og professionelle principper.

3. Foretager en medlemsstat en kapitaltilførsel via værktøjet for tilførsel af offentlig egenkapital i henhold til nærværende artikel, sikrer den, at dens indskud i instituttet eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), overføres til den private sektor, så snart de forretningsmæssige og finansielle forhold tillader det.

Artikel 58

Værktøj for midlertidigt offentligt ejerskab

1. Medlemsstaterne kan tage midlertidigt offentligt ejerskab over et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. Til dette formål kan en medlemsstat foretage en eller flere aktieoverførsler til:

a) en person, der er udpeget af medlemsstaten, eller

b) et selskab, der fuldt ud ejes af medlemsstaten.

3. Medlemsstaterne sikrer, at institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der er underlagt værktøjet for midlertidigt offentligt ejerskab i overensstemmelse med nærværende artikel, ledes efter forretningsmæssige og professionelle principper, og at de overføres til den private sektor, så snart de forretningsmæssige og finansielle forhold tillader det.

KAPITEL V

Gældsnedskrivning af kapitalinstrumenter

Artikel 59

Krav om nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter

1. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter kan udøves enten:

a) uafhængigt af afviklingshandlinger, eller

b) kombineret med en afviklingshandling, når betingelserne for afvikling i artikel 32 og 33 er opfyldt.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at nedskrive eller konvertere de relevante kapitalinstrumenter til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d).

3. Medlemsstaterne skal stille krav om, at afviklingsmyndighederne straks anvender deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, jf. artikel 60, i forhold til relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), når et eller flere af følgende forhold er gældende:

a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 32 og 33 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingshandling

b) hvis den ansvarlige myndighed konstaterer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke længere vil være levedygtigt eller levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes i forhold til de relevante kapitalinstrumenter

c) ved relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et datterselskab, og som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt og konsolideret grundlag, foretager den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor datterselskabet er etableret, en fælles konstatering i form af en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3 og 4, om, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen anvendes i forhold til disse instrumenter

d) ved relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt på moderselskabsniveau, og som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på individuelt grundlag på moderselskabsniveau eller på konsolideret grundlag, og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, konstaterer, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen anvendes i forhold til disse instrumenter

e) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kræver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra når nogen af de i artikel 32, stk. 4, litra d), nr. iii), omhandlede omstændigheder gør sig gældende.

4. Med henblik på nærværende artikels stk. 3 anses et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller en koncern kun for ikke længere at være levedygtig(t), hvis følgende to betingelser begge er opfyldt:

a) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende

b) under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ser det ikke ud til, at nogen anden foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed (bl.a. tidlig indgriben), end nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter, enten uafhængigt eller kombineret med en afviklingshandling, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen bliver nødlidende.

5. Med henblik på nærværende artikels stk. 4, litra a), anses et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis instituttet eller enheden befinder sig i en eller flere af de situationer, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4.

6. Med henblik på stk. 4, litra a), anses en koncern for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen overtræder, eller der er objektive faktorer, der støtter en vurdering af, at koncernen i nær fremtid vil overtræde de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger, bl.a. men ikke kun fordi koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag.

7. Et datterselskabs relevante kapitalinstrument nedskrives eller konverteres ikke i henhold til stk. 3, litra c), i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang på moderselskabsniveau, der er blevet nedskrevet eller konverteret.

8. Foretager en ansvarlig myndighed en konstatering som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, skal den straks underrette den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for det pågældende institut eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enhed, hvis det ikke er den samme myndighed.

9. Inden den ansvarlige myndighed foretager en konstatering som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, litra c), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt og konsolideret grundlag, skal den opfylde kravene om underretning og høring som fastsat i artikel 62.

10. Inden afviklingsmyndigheder udøver deres beføjelse til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter, sikrer de, at der foretages en værdiansættelse af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede institutters eller enheders aktiver og passiver i overensstemmelse med artikel 36. Denne værdiansættelse danner grundlaget for beregningen af den nedskrivning, der skal anvendes på de relevante kapitalinstrumenter for at dække tab, og den konvertering, der skal anvendes på de relevante kapitalinstrumenter for at rekapitalisere instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

Artikel 60

Bestemmelser om nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter

1. Afviklingsmyndighederne skal i forbindelse med opfyldelsen af kravene fastsat i artikel 59 udøve nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen efter prioritetsordenen ved almindelig insolvensbehandling på en måde, der giver følgende resultater:

a) egentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes først i forhold til tabene og inden for rammerne af deres kapacitet. Afviklingsmyndigheden træffer en eller flere af foranstaltningerne i artikel 47, stk. 1, vedrørende ejerne af egentlige kernekapitalinstrumenter

b) hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest

c) hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

2. Når hovedstolen af et relevant kapitalinstrument nedskrives:

a) skal nedbringelsen af hovedstolen være permanent, dog med forbehold af eventuel opskrivning i overensstemmelse med refusionsordningen i artikel 46, stk. 3

b) er der ikke længere nogen forpligtelse over for ejeren af det relevante kapitalinstrument under eller i forbindelse med det nedskrevne instruments beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen

c) betales der ingen anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter end den i henhold til stk. 3.

Litra b) er ikke til hinder for ydelse af egentlige kernekapitalinstrumenter til en ejer af relevante kapitalinstrumenter i henhold til stk. 3.

3. Med henblik på en konvertering af relevante kapitalinstrumenter i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), kan afviklingsmyndighederne kræve, at de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede

institutter og enheder udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter. De relevante kapitalinstrumenter kan kun konverteres, når følgende betingelser er opfyldt:

a) disse egentlige kernekapitalinstrumenter er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller af et moderselskab til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), med godkendelse af afviklingsmyndigheden for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller, hvor det er relevant, af moderselskabets afviklingsmyndighed

b) disse egentlige kernekapitalinstrumenter er udstedt forud for dette instituts eller denne enheds, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udstedelse af aktier eller ejerskabsinstrumenter med henblik på kapitalgrundlagsindskud fra staten eller en offentlig enhed.

c) disse egentlige kernekapitalinstrumenter tildeles og overføres straks efter anvendelsen af konverteringsbeføjelsen

d) konverteringssatsen, der bestemmer antallet af egentlige kernekapitalinstrumenter, som leveres i forhold til hvert relevant kapitalinstrument, opfylder principperne i artikel 50 og enhver retningslinje, der er udviklet af EBA i henhold til artikel 50, stk. 4.

4. Med henblik på leveringen af egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med stk. 3 kan afviklingsmyndighederne pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til enhver tid at være i besiddelse af den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter.

5. Opfylder et institut betingelserne for afvikling, og beslutter afviklingsmyndigheden at anvende et afviklingsværktøj for dette institut, skal afviklingsmyndigheden opfylde kravet fastsat i artikel 59, stk. 3, inden det relevante afviklingsværktøj anvendes.

Artikel 61

Myndigheder, der foretager konstatering

1. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er ansvarlige for at foretage konstateringer som omhandlet i artikel 59, stk. 3, er de myndigheder, der er fastsat i nærværende artikel.

2. Hver medlemsstat udpeger i nationale ret den myndighed, der er ansvarlig for at foretage konstateringer i henhold til artikel 59. Den ansvarlige myndighed kan være den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden, jf. artikel 32.

3. Anses de relevante kapitalinstrumenter for at opfylde kravene til kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 på et individuelt grundlag, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage den i artikel 59, stk. 3, anførte konstatering, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er blevet godkendt i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU.

4. Er de relevante kapitalinstrumenter udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er et datterselskab, og anses de for at opfylde kravene kapitalgrundlag på et individuelt og på et konsolideret grundlag, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage konstateringer som omhandlet i artikel 59, stk. 3, følgende:

a) den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt disse instrumenter, er blevet etableret i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU, skal være ansvarlig for at foretage de i artikel 59, stk. 3, litra b), i nærværende direktiv anførte konstateringer

b) den ansvarlige myndighed i den konsoliderende tilsynsmyndigheds medlemsstat og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der har udstedt disse instrumenter, er blevet etableret i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU, skal være ansvarlig for den fælles konstatering i form af en fælles afgørelse som omhandlet i nærværende direktivs artikel 59, stk. 3, litra c).

Artikel 62

Konsolideret anvendelse: procedure for konstatering

1. Medlemsstaterne sikrer, at de ansvarlige myndigheder, inden der foretages en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d eller e), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlags på et individuelt og på et konsolideret grundlag, opfylder følgende betingelser:

a) en ansvarlig myndighed, der overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d) eller e), skal straks underrette den konsoliderende tilsynsmyndighed og, hvis der er tale om en anden myndighed, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig.

b) en ansvarlig myndighed, der overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), skal straks underrette den kompetente myndighed, der er ansvarlig for hvert institut eller enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt de relevante kapitalinstrumenter, for hvilke nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen vil blive anvendt, hvis denne konstatering foretages, og hvis der er tale om en anden myndighed, de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor disse kompetente myndigheder og de konsoliderende tilsynsmyndigheder befinder sig.

2. De ansvarlige myndigheder skal, når de foretager en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), d) eller e), i tilfælde af et institut eller af en koncern med grænseoverskridende aktiviteter tage hensyn til afviklingens potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen er aktive.

3. En ansvarlig myndighed skal sammen med en meddelelse i henhold til stk. 1 forelægge en begrundelse for, hvorfor den overvejer at foretage den pågældende konstatering.

4. Er der indgivet meddelelse i henhold til stk. 1, skal den ansvarlige myndighed efter høring af de myndigheder, som er blevet underrettet, foretage en vurdering af følgende:

a) hvorvidt der findes en alternativ foranstaltning til anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til artikel 59, stk. 3

b) hvorvidt en sådan alternativ foranstaltning anses for at kunne anvendes i praksis

c) såfremt en sådan alternativ foranstaltning anses for at kunne anvendes i praksis, hvorvidt der er realistisk udsigt til, at den inden for en passende tidsfrist vil kunne løse de problemer, som ellers vil kræve en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3.

5. I forbindelse med stk. 4 i nærværende artikel skal der ved »alternative foranstaltninger« forstås foranstaltninger til tidlig indgriben som omhandlet i artikel 27 i dette direktiv, foranstaltninger som omhandlet i artikel 104, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller overførsel af midler eller kapital fra moderselskabet.

6. Finder den ansvarlige myndighed efter høring af de underrettede myndigheder i henhold til stk. 4, at der findes en eller flere alternative foranstaltninger, at de kan anvendes i praksis og at de vil give et resultat som omhandlet i litra c) i nævnte stykke, skal den sikre, at disse foranstaltninger anvendes.

7. Finder den ansvarlige myndighed i et tilfælde som omhandlet i stk. 1, litra a), efter høring af de underrettede myndigheder i henhold til stk. 4, at der ikke findes nogen alternativ foranstaltning, som vil give et resultat som omhandlet i stk. 4, litra c), skal den ansvarlige myndighed beslutte, hvorvidt den konstatering, jf. artikel 59, stk. 3, der overvejes, er passende.

8. Når en ansvarlig myndighed beslutter at foretage en konstatering i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c), underretter den straks de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor de berørte datterselskaber er beliggende, og konstateringen skal tage form af en fælles afgørelse som omhandlet i artikel 92, stk. 3 og 4. Foreligger der ikke en fælles afgørelse, skal der ikke foretages en konstatering i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c).

9. Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor de enkelte berørte datterselskaber ligger, skal straks gennemføre en afgørelse om at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter, der er truffet i overensstemmelse med nærværende artikel, under behørig hensyntagen til de hastende omstændigheder i den pågældende situation.

KAPITEL VI

Afviklingsbeføjelser

Artikel 63

Generelle beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har alle de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling. Navnlig anvender afviklingsmyndighederne følgende afviklingsbeføjelser, som de kan anvende enkeltvis eller kombineret:

a) beføjelsen til at pålægge enhver person at indgive de oplysninger, der kræves for, at afviklingsmyndigheden kan træffe afgørelse og udarbejde en afviklingsplan, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne, og krav om, at der gives oplysninger ved inspektioner på stedet

b) beføjelsen til at tage kontrollen over et institut under afvikling og udøve alle de rettigheder og beføjelser, der tillægges instituttets aktionærer, andre ejere og ledelsesorganet i det pågældende institut

c) beføjelsen til at overføre aktier og andre ejerskabsinstrumenter, der udstedes af et institut under afvikling

d) beføjelsen til at overføre rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden enhed med enhedens samtykke

e) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, hovedstolen eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til de nedskrivningsrelevante passiver i et institut under afvikling

f) beføjelsen til at konvertere nedskrivningsrelevante passiver i et institut under afvikling til ordinære aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i dette institut eller i denne enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), et relevant moderinstitut eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) overføres

g) beføjelsen til at annullere gældsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, dog ikke sikrede passiver omfattet af artikel 44, stk. 2

h) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, den nominelle værdi af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i et institut under afvikling og til at annullere sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

i) beføjelsen til at pålægge et institut under afvikling eller et relevant moderselskab at udstede nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter, herunder præferenceaktier og betingede konvertible instrumenter

j) beføjelsen til at ændre eller omlægge løbetiden for gældsinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver, der er udstedt af et institut under afvikling, eller ændre det påløbne rentebeløb for sådanne instrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver eller datoen for renteudbetalingen, herunder ved at suspendere betalingen midlertidigt, dog ikke sikrede passiver omfattet af artikel 44, stk. 2

k) beføjelsen til at afslutte og opsige finansielle kontrakter eller derivataftaler med henblik på anvendelsen af artikel 49

l) beføjelsen til at fjerne eller erstatte ledelsesorganet og den daglige ledelse i et institut under afvikling

m) beføjelsen til at kræve, at den kompetente myndighed vurderer køberen af en kvalificeret deltagelse rettidigt ved hjælp af en undtagelse fra tidsfristerne fastsat i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU og artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne skal iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser ikke er underlagt nogen af følgende krav, der ellers måtte finde anvendelse i henhold til national ret, en kontrakt eller lignende:

a) med forbehold af artikel 3, stk. 6, og artikel 85, stk. 1, krav om at opnå godkendelse eller samtykke fra bestemte personer, enten offentlige eller private, herunder aktionærer eller kreditorer i instituttet under afvikling

b) forud for udøvelse af beføjelsen, proceduremæssige krav om at underrette bestemte personer, herunder krav om at offentliggøre en meddelelse eller et prospekt eller arkivere eller registrere dokumenter hos en anden myndighed.

Medlemsstaterne sikrer navnlig, at afviklingsmyndighederne kan udøve beføjelserne i henhold til nærværende artikel, uanset enhver begrænsning af eller ethvert krav om samtykke for overførslen af de pågældende finansielle instrumenter, rettigheder, aktiver eller passiver, der ellers måtte finde anvendelse.

Første afsnit, litra b), berører ikke kravene fastsat i artikel 81 og 83 og ethvert underretningskrav i henhold til Unionens statsstøtteregler.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder, i det omfang en af beføjelserne i nærværende artikels stk. 1 som følge af den specifikke retlige form af en enhed, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, ikke finder anvendelse på denne enhed, har beføjelser, der er så ens som muligt, herunder med hensyn til deres konsekvenser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at når afviklingsmyndighederne udøver beføjelserne i stk. 3, skal sikkerhedsforanstaltningerne i dette direktiv eller sikkerhedsforanstaltninger, der har samme virkning, finde anvendelse på de berørte personer, herunder aktionærer, kreditorer og modparter.

Artikel 64

Supplerende beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved udøvelsen af deres afviklingsbeføjelser har beføjelse til:

a) at sørge for, at der finder en overførsel sted uden nogen form for forpligtelse eller hæftelse, der påvirker de overførte finansielle instrumenter, rettigheder, aktiver eller passiver, jf. dog artikel 78; med henblik herpå betragtes enhver ret til kompensation i overensstemmelse med dette direktiv ikke som en forpligtelse eller hæftelse

b) at fjerne rettigheder til at erhverve yderligere aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

c) at kræve, at den pågældende myndighed afbryder eller suspenderer optagelsen til handel på et reguleret marked eller optagelsen til officiel notering af finansielle instrumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF[33)]

d) at sørge for, at den modtagende part behandles, som om den var instituttet under afvikling for så vidt angår alle rettigheder eller forpligtelser, der gælder for instituttet under afvikling, eller foranstaltninger iværksat af instituttet under afvikling, herunder, jf. artikel 38 og 40, rettigheder eller forpligtelser vedrørende deltagelse i en markedsinfrastruktur

e) at pålægge instituttet under afvikling eller den modtagende part at udveksle oplysninger og yde hinanden bistand, og

f) at ophæve eller ændre betingelserne i en kontrakt, som kreditinstituttet under afvikling har indgået, eller at erstatte en modtagende part som part.

2. Afviklingsmyndigheder kan kun udøve de i stk. 1 anførte beføjelser, når de anser det for nødvendigt for at sikre en effektiv afviklingshandling eller for at opfylde en eller flere afviklingsmålsætninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved udøvelsen af en afviklingsbeføjelse har beføjelse til at sørge for de nødvendige kontinuitetsforanstaltninger til at sikre en effektiv afviklingshandling, og i givet fald at modtageren kan drive den overførte virksomhed. Sådanne kontinuitetsforanstaltninger omfatter navnlig følgende:

a) videreførelsen af kontrakter, som instituttet under afvikling har indgået, således at modtageren påtager sig alle rettigheder og forpligtelser fra instituttet under afvikling vedrørende ethvert finansielt instrument, enhver rettighed, ethvert aktiv eller ethvert passiv, som er blevet overført og udtrykkeligt eller stiltiende er indsat i stedet for instituttet under afvikling i alle relevante kontraktmæssige dokumenter

b) indsættelse af modtageren i stedet for instituttet under afvikling i enhver retslig procedure vedrørende ethvert finansielt instrument, enhver rettighed, ethvert aktiv eller ethvert passiv, som er blevet overført.

4. Beføjelserne i stk. 1, litra d), og i stk. 3, litra b), berører ikke følgende:

a) retten for en medarbejder i instituttet under afvikling til at opsige en ansættelseskontrakt

b) med forbehold af artikel 69, 70 og 71 enhver ret for en part i en kontrakt til at udøve de rettigheder, der følger af kontrakten, herunder retten til at opsige kontrakten, når der gives mulighed for dette i henhold til kontraktvilkårene som følge af en handling eller en udeladelse af instituttet under afvikling forud for den relevante overførsel eller af modtageren efter den relevante overførsel.

Artikel 65

Beføjelse til at anmode om levering af tjenesteydelser og faciliteter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at et institut under afvikling eller nogen af dets koncernenheder, stiller enhver tjenesteydelse eller facilitet til rådighed, som er nødvendig for at give en modtager mulighed for på effektiv vis at drive den virksomhed, som overføres.

Første afsnit finder også anvendelse, når instituttet under afvikling eller den relevante koncernenhed har indledt almindelig insolvensbehandling.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres afviklingsmyndigheder har beføjelse til over for afviklingsmyndigheder i andre medlemsstater at håndhæve de forpligtelser, der i henhold til stk. 1 påhviler koncernenheder, som er etableret på deres område.

3. De i stk. 1 og 2 anførte tjenesteydelser og faciliteter er begrænset til operationelle tjenesteydelser og faciliteter, og de omfatter således ikke nogen form for finansiel støtte.

4. De i stk. 1 og 2 anførte tjenesteydelser og faciliteter leveres på følgende betingelser:

a) på samme betingelser, når tjenesteydelserne og faciliteterne blev leveret til instituttet under afvikling i henhold til en aftale, umiddelbart før afviklingshandlingen blev iværksat, og så længe aftalen varer

b) på rimelige betingelser, hvis der ikke findes nogen aftale, eller hvis aftalen er udløbet.

5. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive minimumslisten over de tjenesteydelser eller faciliteter, som er nødvendige for at give en modtager mulighed for på effektiv vis at drive en virksomhed, som overføres til den.

Artikel 66

Beføjelse til at håndhæve krisestyringsforanstaltninger eller kriseforebyggelsesforanstaltninger i andre medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, når en overførsel af aktier, andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver omfatter aktiver, der befinder sig i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence, eller rettigheder eller passiver, der er omfattet af lovgivningen i

en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence, at overførslen er gyldig i henhold til lovgivningen i denne anden medlemsstat.

2. Medlemsstaterne giver den afviklingsmyndighed, der har foretaget eller agter at foretage overførslen, enhver passende støtte med henblik på at sikre, at aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver overføres til modtageren i henhold til ethvert gældende nationalt lovkrav.

3. Medlemsstaterne sikrer, at aktionærer, kreditorer og tredjemænd, der er berørt af overførslen af aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver som omhandlet i stk. 1, ikke kan forhindre, bestride eller tilsidesætte overførslen i henhold til en lovbestemmelse i den medlemsstat, hvor aktiverne befinder sig, eller i henhold til den lov, der finder anvendelse på aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver.

4. Udøver en afviklingsmyndighed i en medlemsstat (medlemsstat A) en nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, herunder i forhold til kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 59, og omfatter de nedskrivningsrelevante passiver eller de relevante kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling følgende:

a) instrumenter eller passiver, der er omfattet af loven i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den afviklingsmyndighed, som har udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen, er etableret (»medlemsstat B«)

b) forpligtelser over for kreditorer, der befinder sig i medlemsstat B

sikrer medlemsstat B, at hovedstolen af disse forpligtelser eller instrumenter nedbringes, eller at forpligtelser eller instrumenter konverteres i overensstemmelse med, at afviklingsmyndigheden i medlemsstat A udøver sin nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, som er berørt af udøvelsen af den i stk. 4 anførte nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, ikke kan anfægte nedbringelsen af hovedstolen af instrumentet eller passivet eller i givet fald konverteringen heraf i henhold til lovgivningen i medlemsstat B.

6. Hver medlemsstat sikrer, at følgende fastsættes i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence:

a) aktionærers, kreditorers og tredjemænds ret til ved påklage, jf. artikel 85, at anfægte en overførsel af aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver som anført i stk. 1 i nærværende artikel

b) kreditorers ret til ved påklage, jf. artikel 85, at anfægte nedbringelsen af hovedstolen eller konverteringen af et instrument eller et passiv, der er omfattet af stk. 4, litra a) eller b), i nærværende artikel

c) sikkerhedsforanstaltningerne for delvise overførsler, som krævet i kapitel VII, for så vidt angår aktiver, rettigheder eller passiver som anført i stk. 1.

Artikel 67

Beføjelse vedrørende aktiver, rettigheder eller passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der befinder sig i tredjelande

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne i tilfælde, hvor en afviklingshandling omfatter en foranstaltning i forhold til aktiver, der befinder sig i et tredjeland, eller aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver, som er omfattet af lovgivningen i et tredjeland, kan anmode om følgende:

a) at administrator, modtager eller enhver anden person, der udøver kontrol med instituttet under afvikling og det modtagende selskab, er pålagt at iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen træder i kraft

b) at administrator, modtager eller enhver anden person, der udøver kontrol med instituttet under afvikling, er pålagt at forvalte aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver eller rettigheder eller afvikle passiverne på vegne af det modtagende selskab, indtil overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen træder i kraft

c) at rimelige omkostninger for modtageren ved gennemførelsen af enhver foranstaltning som omhandlet i nærværende stykkes litra a) og b) afholdes på en af de i artikel 37, stk. 7, omhandlede måder.

2. Hvis afviklingsmyndigheden vurderer, at det på trods af alle de nødvendige foranstaltninger, der er truffet af administratoren, modtageren eller en anden person i overensstemmelse med stk. 1a, er højst usandsynligt, at overførslen, konverteringen, eller foranstaltningen vil blive effektiv i forhold til visse aktiver, der befinder sig i tredjeland eller visse aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver, der er underlagt lovgivningen i et tredjeland, gennemfører afviklingsmyndigheden ikke overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen. Hvis den allerede har iværksat overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen, skal denne ordre betragtes som ugyldig for så vidt angår de pågældende aktiver, aktier, ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver.

Artikel 68

Udelukkelse af visse kontraktbestemmelser ved tidlig indgriben og afvikling

1. En kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, der er truffet overfor en enhed i overensstemmelse med nærværende direktiv, som omfatter enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, anses ikke i sig selv som en fyldestgørelsesgrund som omhandlet i direktiv 2002/47/EF ved en kontrakt indgået af enheden og ej heller som insolvensbehandling som omhandlet i direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes.

Endvidere anses en kriseforebyggelsesforanstaltning eller krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv som en fyldestgørelsesgrund eller som insolvensbehandling i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af:

a) et datterselskab af instituttet, som omfatter forpligtelser, der garanteres eller på anden vis understøttes af moderselskabet eller en hvilken som helst koncernenhed, eller

b) en enhed i samme koncern som instituttet, der omfatter krydsklausuler.

2. Hvis afviklingsprocedurer i et tredjeland anerkendes i henhold til artikel 94, eller hvis en afviklingsmyndighed i øvrigt beslutter sig herfor, udgør sådanne procedurer for så vidt angår nærværende artikel en kriseforebyggelsesforanstaltning.

3. Forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes, gør en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisesty-

ringsforanstaltning, herunder enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, det ikke i sig selv muligt for nogen at:

a) udøve nogen opsigelses-, suspensions-, ændrings-, netting- eller modregningsret, herunder i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af

i) et datterselskab, og hvor gennemførelsen af de heraf følgende forpligtelser garanteres eller på anden vis understøttes af koncernenheden

ii) af en koncernenhed, der omfatter krydsklausuler (cross default)

b) opnå besiddelse af, udøve kontrol over eller gøre en eventuel sikkerhed gældende i nogen ejendom tilhørende det berørte institut eller den berørte enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) eller en koncernenhed i forbindelse med kontrakter, der omfatter krydsklausuler (cross default)

c) påvirke nogen kontraktlig rettighed, som det berørte institut eller den berørte enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har, eller en koncernenhed i forbindelse med kontrakter, der omfatter krydsklausuler (cross default).

4. Denne artikel påvirker ikke en persons ret til at træffe en foranstaltning som omhandlet i stk. 3, hvis denne rettighed følger af en anden begivenhed end kriseforebyggelsesforanstaltningen, krisestyringsforanstaltningen eller en begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning.

5. En suspension eller begrænsning i henhold til artikel 69, 70 eller 71 udgør ikke manglende opfyldelse af en kontraktlig forpligtelse med henblik på nærværende artikels stk. 1 og 2.

6. Bestemmelserne i nærværende artikel betragtes som overordnede præceptive bestemmelser som defineret i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008[34)].

Artikel 69

Beføjelse til at suspendere visse forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til enhver kontrakt, som et institut under afvikling har indgået fra datoen for offentliggørelse af en meddelelse om suspension i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden for instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

2. Såfremt en betalings- eller leveringsforpligtelse ville være forfaldet under suspensionsperioden, forfalder betalings- eller leveringsforpligtelsen umiddelbart efter suspensionsperiodens udløb.

3. Hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i en kontrakt suspenderes for et institut under afvikling i henhold til stk. 1, suspenderes instituttets modparters betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakten i samme periode.

4. En suspension i henhold til stk. 1 finder ikke anvendelse på:

a) berettigede indskud

b) betalings- og leveringsforpligtelser over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter og centralbanker

c) berettigede krav i den i direktiv 97/9/EF anvendte betydning.

5. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

Artikel 70

Beføjelse til at begrænse muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at begrænse muligheden for, at sikrede kreditorer i et institut under afvikling kan gøre sikkerhedsrettigheder gældende vedrørende aktiver i det pågældende institut under afvikling fra datoen for offentliggørelse af en meddelelse om begrænsning i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

2. Afviklingsmyndigheder skal ikke anvende den i stk. 1 omhandlede beføjelse i forhold til sikkerhedsrettigheder tilhørende systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter og centralbanker i aktiver, som instituttet under afvikling har stillet som hel eller delvis sikkerhed.

3. Finder artikel 80 anvendelse, sikrer afviklingsmyndighederne, at enhver begrænsning, der gøres gældende i henhold til beføjelsen omhandlet i nærværende artikels stk. 1, anvendes konsekvent for alle koncernenheder, der er omfattet af en afviklingshandling.

4. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

Artikel 71

Beføjelse til midlertidigt at suspendere opsigelsesrettigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med et institut under afvikling fra offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med et datterselskab til et institut under afvikling, når:

a) forpligtelserne i henhold til kontrakten garanteres eller på anden vis understøttes af instituttet under afvikling

b) opsigelsesrettighederne i henhold til kontrakten udelukkende er baseret på insolvensen eller de finansielle forhold i instituttet under afvikling, og

c) i tilfælde af at der er udøvet eller kan udøves en overførselsbeføjelse, der vedrører instituttet under afvikling, enten:

i) alle de aktiver og passiver i datterselskabet, der vedrører denne kontrakt, er blevet overført eller kan overføres til modtageren og denne påtager sig alle disse aktiver og passiver, eller

ii) afviklingsmyndigheden på anden måde sikrer tilstrækkelig beskyttelse af sådanne forpligtelser.

Suspensionen har virkning fra offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor datterselskabet til instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

3. En suspension i henhold til stk. 1 eller 2 finder ikke anvendelse på systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter eller centralbanker.

4. En person kan udøve en opsigelsesret i henhold til en kontrakt inden afslutningen af den i stk. 1 eller 2 anførte periode, hvis vedkommende modtager en meddelelse fra afviklingsmyndigheden om, at de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, ikke vil blive:

a) overført til en anden enhed, eller

b) genstand for nedskrivning eller konvertering ved anvendelse af bail-in-værktøjet i henhold til artikel 43, stk. 2, litra a).

5. Udøver en afviklingsmyndighed den i denne artikels stk. 1 eller 2 anførte beføjelse til at suspendere opsigelsesrettigheder, og er der ikke givet meddelelse i henhold til nærværende artikels stk. 4, kan disse rettigheder, når suspensionsperioden udløber, jf. dog artikel 68, udøves således:

a) hvis de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, er blevet overført til en anden enhed, kan en modpart først udøve opsigelsesrettighederne i henhold til kontraktvilkårene ved forekomsten af en fortsat eller efterfølgende fyldestgørelsesgrund fra modtagerens side

b) hvis de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, forbliver i instituttet under afvikling, og afviklingsmyndigheden ikke har anvendt bail-in-værktøjet i henhold til artikel 43, stk. 2, litra a), på den pågældende kontrakt, kan en modpart udøve opsigelsesrettighederne i henhold til kontraktvilkårene efter udløbet af en suspension i henhold til stk. 1.

6. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

7. Kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder kan pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at føre detaljerede registre over kontrakter.

Efter anmodning fra en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed gør et transaktionsregister de nødvendige oplysninger tilgængelige for kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder, således at de kan opfylde deres respektive forpligtelser og mandater i overensstemmelse med artikel 81 i forordning (EU) nr. 648/2012.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende elementer i forbindelse med stk. 7:

a) et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der skal fremgå af de detaljerede registre, og

b) de omstændigheder, hvorunder dette krav skal gælde.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 72

Udøvelse af afviklingsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne med henblik på at træffe en afviklingshandling er i stand til at udøve kontrol over instituttet under afvikling, for således:

a) at drive og udføre aktiviteter og tjenesteydelser i instituttet under afvikling med alle de beføjelser, der tillægges aktionærerne og ledelsesorganet

b) at forvalte og afhænde aktiver og ejendom tilhørende instituttet under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede kontrol kan udøves direkte af afviklingsmyndigheden eller indirekte af en eller flere personer, der udpeges af afviklingsmyndigheden. Medlemsstaterne sikrer, at stemmerettigheder knyttet til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i instituttet under afvikling ikke kan udøves i afviklingsperioden.

2. Med forbehold af artikel 85, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne er i stand til at træffe en afviklingshandling i kraft af en bekendtgørelse i overensstemmelse med de nationale administrative kompetencer og procedurer, uden at udøve kontrol over instituttet under afvikling.

3. Afviklingsmyndighederne beslutter fra sag til sag, om det er hensigtsmæssigt at træffe en afviklingshandling i kraft af de i stk. 1 eller stk. 2 omhandlede midler, under hensyntagen til afviklingsmålsætningerne og de overordnede principper for afvikling, de specifikke forhold, der gør sig gældende for det pågældende institut under afvikling, og behovet for at fremme en effektiv afvikling af grænseoverskridende koncerner.

4. Afviklingsmyndigheder anses ikke for at være skyggedirektører eller de facto-direktører i henhold til national ret.

KAPITEL VII

Sikkerhedsforanstaltninger

Artikel 73

Behandling af aktionærer og kreditorer i tilfælde af delvis overførsel og anvendelse af bail-in-værktøjet

Medlemsstaterne sikrer, når ét eller flere af afviklingsværktøjerne er blevet anvendt, særlig med henblik på artikel 75, at:

a) aktionærerne og de kreditorer, hvis krav ikke er blevet overført, når afviklingsmyndighederne foretager delvis overførsel af rettigheder, aktiver og forpligtelser, der tilhører instituttet under afvikling, medmindre litra b) finder anvendelse, modtager dækning for deres krav mindst svarende til det, de ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet

b) de aktionærer og kreditorer, hvis krav er blevet nedskrevet eller konverteret til egenkapital, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet, ikke lider større tab, end hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Artikel 74

Værdiansættelse af forskel i behandlingen

1. Ved vurderingen af, hvorvidt aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, herunder, men ikke udelukkende, ved anvendelse af artikel 73, sikrer medlemsstaterne, at en uvildig person foretager en værdiansættelse snarest muligt efter afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til artikel 36.

2. Ved værdiansættelsen i stk. 1 fastsættes:

a) den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, herunder relevante indskudsgarantiordninger, hvis det institut under afvikling, for hvilket afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne er blevet sat i værk, havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet

b) den faktiske behandling, som aktionærer og kreditorer i instituttet under afvikling har modtaget i forbindelse med afviklingen, og

c) om der er nogen forskel mellem behandlingen i litra a) og behandlingen i litra b).

3. Værdiansættelsen skal:

a) tage udgangspunkt i, at det institut under afvikling, for hvilket afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne er blevet sat i værk, ville havde været underlagt almindelig insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet

b) tage udgangspunkt i, at afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne ikke var blevet iværksat

c) se bort fra enhver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til instituttet under afvikling.

4. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der skal anvendes til værdiansættelsen i nærværende artikel, særlig metoden til at vurdere den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 75

Sikkerhedsforanstaltninger for aktionærer og kreditorer

Konstateres det ved afviklingen i henhold til artikel 74, at en aktionær eller kreditor som omhandlet i artikel 73 eller indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 109, stk. 1, har lidt større tab, end den ville have gjort ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling, sikrer medlemsstaterne, at denne er berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen.

Artikel 76

Sikkerhedsforanstaltninger for modparter i delvise overførsler

1. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 2 anførte sikkerhedsforanstaltninger finder anvendelse i følgende situationer:

a) en afviklingsmyndighed overfører en del af, men ikke alle aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i et institut under afvikling til en anden enhed eller, gennem anvendelse af et afviklingsværktøj, fra et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab til en anden person

b) en afviklingsmyndighed anvender den i artikel 64, stk. 1, litra f), anførte beføjelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes en passende beskyttelse af følgende ordninger og af modparterne i disse ordninger:

a) sikkerhedsforanstaltninger, hvorved en person i form af en sikkerhed har konkrete eller mulige interesser i de aktiver eller rettigheder, der er genstand for overførsel, uanset om disse interesser er sikret på grundlag af specifikke aktiver eller rettigheder eller på grundlag af en generalpant eller lignende ordninger

b) aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, hvormed sikkerhedsstillelsen til sikring eller dækning af resultaterne af specifikke forpligtelser opnås ved overførsel af det fulde ejerskab af aktiver fra sikkerhedsstilleren til sikkerhedstageren, og dette på betingelser, hvorefter sikkerhedstageren skal overføre aktiver, hvis disse specifikke forpligtelser realiseres

c) aftaler om modregning, hvor to eller flere krav eller forpligtelser mellem instituttet under afvikling og en modpart kan modregnes hinanden

d) nettingaftaler

e) dækkede obligationer

f) aftaler om struktureret finansiering, herunder securitisationer og instrumenter, der anvendes til hedgingformål, som udgør en integrerende del af sikkerhedspuljen, og som i henhold til national ret er sikret på en måde svarende til de dækkede obligationer, hvilket omfatter en aftaleparts eller en administrators, en befuldmægtigets eller en repræsentants udstedelse og besiddelse af en sikkerhed.

Den mest hensigtsmæssige form for beskyttelse for de kategorier af aftaler, der er anført i dette stykke, litra a)-f), præciseres yderligere i artikel 77-80 og er omfattet af begrænsningerne i artikel 68-71.

3. Kravet i stk. 2 finder anvendelse uanset antallet af parter i aftalerne, og uanset om aftalerne:

a) er blevet oprettet på grundlag af en kontrakt, en trust eller andet, eller er opstået automatisk i kraft af gældende ret

b) er opstået af eller helt eller delvis er underlagt lovgivningen i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

4. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115, der yderligere præciserer de kategorier af aftaler, der er omfattet af nærværende artikel, stk. 2, litra a)-f).

Artikel 77

Beskyttelse for aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, modregning og netting

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende beskyttelse af aftale om finansielle sikkerhedsstillelser i form af overdragelse af ejendomsret og af modregnings- og nettingaftaler med henblik på at undgå en overførsel af nogle af, men ikke alle, de rettigheder og forpligtelser, som er beskyttet i kraft af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, en aftale om modregning eller en nettingaftale mellem instituttet under afvikling og en anden person, og en ændring eller en opsigelse af rettigheder og forpligtelser, som er beskyttet i kraft af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, en aftale om modregning eller en nettingaftale ved anvendelse af accessoriske beføjelser.

I forbindelse med første afsnit betragtes rettigheder og forpligtelser som beskyttet i henhold til en sådan aftale, hvis parterne i aftalen er berettiget til at modregne disse rettigheder og forpligtelser eller til at omregne dem til nettoværdi.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale. og

b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 78

Beskyttelse af sikkerhedsforanstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende beskyttelse af passiver, der sikres i henhold til en sikkerhedsforanstaltning, for således at undgå:

a) overførsel af aktiver, hvormed passivet er sikret, medmindre passivet og sikkerhedsstillelsen også overføres

b) overførsel af et sikret passiv, medmindre sikkerhedsstillelsen også overføres

c) overførsel af sikkerhedsstillelsen, medmindre det sikrede passiv også overføres

d) ændring eller afslutning af en sikkerhedsforanstaltning ved anvendelse af accessoriske beføjelser, hvis denne ændring eller afslutning medfører, at passivet ikke længere er sikret.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale, og

b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 79

Beskyttelse for aftaler om struktureret finansiering og dækkede obligationer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes en passende beskyttelse for aftaler om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), for således at undgå:

a) delvis overførsel af de aktiver, rettigheder og forpligtelser, som udgør eller er en del af en aftale om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), som instituttet under afvikling er part i

b) afslutning eller ændring ved anvendelse af accessoriske beføjelser af de aktiver, rettigheder og forpligtelser, som udgør eller er en del af en aftale om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), som instituttet under afvikling er part i.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre andre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale, og

b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 80

Delvise overførsler: beskyttelse af betalings-, clearing- og afregningssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af et afviklingsværktøj ikke påvirker anvendelsen af og reglerne for de systemer, der er omfattet af direktiv 98/26/EF, når afviklingsmyndigheden:

a) overfører en del af men ikke alle aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i et institut under afvikling til en anden enhed, eller

b) anvender beføjelser i henhold til artikel 64 til at ophæve eller ændre betingelserne i en kontrakt, som instituttet under afvikling har indgået, eller at erstatte en modtager som part.

2. En i nærværende artikels stk. 1 omhandlet overførsel, ophævelse eller ændring må navnlig ikke annullere en overførselsordre i strid med artikel 5 i direktiv 98/26/EF, og den må ikke ændre eller hindre håndhævelsen af overførselsordrer og netting i henhold til artikel 3 og 5 i nævnte direktiv, anvendelsen af midler, værdipapirer eller kreditfaciliteter i henhold til artikel 4 i nævnte direktiv eller beskyttelsen af en sikkerhed i henhold til artikel 9 i nævnte direktiv.

KAPITEL VIII

Proceduremæssige forpligtelser

Artikel 81

Underretningskrav

1. Medlemsstaterne pålægger ledelsesorganet for et institut eller enhver enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at underrette den kompetente myndighed, hvis de vurderer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. artikel 32, stk. 4.

2. De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om enhver underretning, de modtager i henhold til nærværende artikels stk. 1 og eventuelle kriseforebyggelsesforanstaltninger eller foranstaltninger som omhandlet i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, som de pålægger et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d), at iværksætte.

3. Vurderer en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed, at de i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), omhandlede betingelser er opfyldt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fremsender den omgående denne vurdering til følgende myndigheder, hvis det ikke er samme myndighed:

a) afviklingsmyndigheden for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) den kompetente myndighed for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

c) den kompetente myndighed for en filial af det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

d) afviklingsmyndigheden for en filial af det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

e) centralbanken

f) den indskudsgarantiordning, som et kreditinstitut er medlem af, når det er nødvendigt for at indskudsgarantiordningens funktioner kan udføres

g) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering, når det er nødvendigt for at afviklingsfinansieringsordningernes funktioner kan udføres

h) i givet fald koncernafviklingsmyndigheden

i) det kompetente ministerium

j) den konsoliderende tilsynsmyndighed, når instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til afsnit VII, kapitel 3, i direktiv 2013/36/EU, og

k) ESRB og den udpegede nationale makrotilsynsmyndighed.

4. Hvis videregivelsen af oplysninger som omhandlet i stk. 3, litra f), og g), ikke garanterer et tilstrækkeligt niveau af fortrolighed, etablerer den kompetente myndighed eller afviklingsmyndighed alternative procedurer for kommunikation, som opfylder samme mål, men samtidig sikrer et tilstrækkeligt niveau af fortrolighed.

Artikel 82

Afviklingsmyndighedens afgørelse

1. Ved modtagelse af en underretning fra den kompetente myndighed i henhold til artikel 81, stk. 3, eller på eget initiativ vurderer afviklingsmyndigheden i henhold til artikel 32, stk. 1, og artikel 33, om de heri fastsatte betingelser er opfyldt for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. En beslutning om, hvorvidt der skal træffes afviklingshandlinger over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indeholde følgende oplysninger:

a) begrundelsen for afgørelsen, herunder en bestemmelse af, hvorvidt instituttet opfylder eller ikke opfylder betingelserne for afvikling

b) den foranstaltning, afviklingsmyndigheden agter at iværksætte, herunder i givet fald afgørelsen om at anmode om likvidation, udpegelse af en administrator eller eventuelle andre foranstaltninger i overensstemmelse med almindelig insolvensbehandling eller i henhold til artikel 37, stk. 9, i overensstemmelse med national ret.

3. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere procedurerne, indholdet og betingelserne i forbindelse med følgende krav:

a) underretningskravene omhandlet i artikel 81, stk. 1, 2 og 3

b) meddelelsen om suspension omhandlet i artikel 83.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 83

Afviklingsmyndighedernes proceduremæssige forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne hurtigst muligt efter at have iværksat en afviklingshandling opfylder kravene fastsat i stk. 2, 3 og 4.

2. Afviklingsmyndigheden underretter det institut, der er under afvikling, og nedenstående myndigheder, hvis det ikke er samme myndighed:

a) den kompetente myndighed for det pågældende institut under afvikling

b) den kompetente myndighed for en filial af det pågældende institut under afvikling

c) centralbanken

d) den indskudsgarantiordning, som kreditinstituttet under afvikling er medlem af

e) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering

f) hvor dette er relevant, koncernafviklingsmyndigheden

g) det kompetente ministerium

h) den konsoliderende tilsynsmyndighed, når instituttet under afvikling er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til afsnit VII, kapitel 3, i direktiv 2013/36/EU

i) den udpegede nationale makroprudentielle myndighed og ESRB

j) Kommissionen, Den Europæiske Centralbank, ESMA, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA), oprettet i henhold til forordning (EU) nr. 1094/2010 og EBA

k) de systemansvarlige for det system, instituttet deltager i, hvis instituttet under afvikling er et institut som defineret i artikel 2, litra b), i direktiv 98/26/EF.

3. En underretning i henhold til stk. 2 skal omfatte en genpart af enhver afgørelse eller ethvert instrument, hvorved de relevante beføjelser udøves, og skal indeholde en angivelse af datoen, hvor afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne træder i kraft.

4. Afviklingsmyndigheden skal offentliggøre eller sikre offentliggørelse af en genpart af den afgørelse eller det instrument, hvorved afviklingshandlingen træffes, eller en meddelelse, der opsummerer afviklingshandlingens virkninger, særlig for detailkunder, og, hvor dette er relevant, suspensions- eller begrænsningsvilkår og -periode som omhandlet i artikel 69, 70 og 71 med følgende midler:

a) på sit officielle websted

b) på den kompetente myndigheds websted, hvis denne myndighed ikke er afviklingsmyndigheden, og EBA's websted

c) på webstedet for det institut, der er under afvikling

d) optages aktierne eller andre ejerskabs- eller gældinstrumenter i det institut, der er under afvikling, til handel på et reguleret marked, anvendes midlerne til offentliggørelse af regulerede oplysninger vedrørende instituttet under afvikling i henhold til artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF[35)].

5. Hvis aktier, ejerskabs- eller gældsinstrumenter ikke kan omsættes på et reguleret marked, sikrer afviklingsmyndigheden, at de dokumenter, der udgør bevisgrundlaget for de i stk. 4 omhandlede instrumenter,

sendes til alle aktionærer og kreditorer i instituttet under afvikling, som er registreret i registre og databaser i instituttet under afvikling, og som er tilgængelige for afviklingsmyndigheden.

Artikel 84

Fortrolighed

1. Følgende personer er underlagt bindende krav om tavshedspligt:

a) afviklingsmyndighederne

b) de kompetente myndigheder og EBA

c) de kompetente ministerier

d) administratorer eller midlertidige administratorer, der udpeges i henhold til dette direktiv

e) potentielle købere, som de kompetente myndigheder kontakter, eller som afviklingsmyndighederne henvender sig til, uanset om denne kontakt eller henvendelse er et led i forberedelserne til anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, og uanset om denne henvendelse har ført til et køb

f) revisorer, bogholdere, juridiske og professionelle rådgivere, valuarer og andre eksperter, der engageres direkte eller indirekte af afviklingsmyndighederne, af de kompetente myndigheder, af de kompetente ministerier eller af potentielle købere som omhandlet i litra e)

g) organer, der administrerer indskudsgarantiordninger

h) organer, der administrer investorgarantiordninger

i) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering

j) centralbanker og andre myndigheder, der er involveret i afviklingsforløbet

k) et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab

l) alle andre personer, der permanent eller lejlighedsvis leverer eller har leveret tjenesteydelser direkte eller indirekte til personer som omhandlet i litra a)-k)

m) den daglige ledelse, medlemmer af ledelsesorganet og de ansatte i det eller den i litra a)-k) omhandlede organ eller enhed før, under og efter deres udpegelse.

2. Med henblik på at sikre, at kravene i stk. 1 og 3 overholdes, skal de i stk. 1, litra a), b), c), g), h), j) og k), omhandlede personer sikre, at der eksisterer interne regler herom, herunder regler, der sikrer tavshedspligt omkring oplysninger, som udveksles mellem personer, der er direkte involveret i afviklingsprocessen.

3. Uden at det berører den generelle anvendelse af kravene i stk. 1, er det forbudt for de i nævnte stykke omhandlede personer at videregive fortrolige oplysninger, der modtages som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed i forbindelse med dens arbejde i henhold til dette direktiv, til enhver person eller myndighed, undtagen i forbindelse med udøvelsen af deres arbejde i henhold til dette direktiv eller i summarisk eller samlet form, således at de enkelte institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke kan identificeres, eller med udtrykkelig

forhåndsgodkendelse fra den myndighed eller det institut eller den enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som udleverede oplysningerne.

Medlemsstaterne sikrer, at ingen fortrolige oplysninger videregives af de i stk. 1 omhandlede personer, og at den mulige indflydelse, som en videregivelse af disse oplysninger kunne have på samfundets interesser for så vidt angår finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, på fysiske og juridiske personers forretningsmæssige interesser, på formålet med inspektioner, på undersøgelser og på revision, vurderes.

Proceduren for kontrol med effekten af oplysningers videregivelse skal omfatte en særlig vurdering af effekten af enhver videregivelse af indholdet og detaljerne i den i artikel 5, 7, 10, 11 og 12 omhandlede genopretnings- og afviklingsplan og resultaterne af enhver vurdering i henhold til artikel 6, 8 og 15.

En person eller en enhed som omhandlet i stk. 1 gøres civilretligt ansvarlig i tilfælde af en overtrædelse af nærværende artikel i overensstemmelse med national ret.

4. Denne artikel forhindrer ikke:

a) ansatte og eksperter i de i stk. 1, litra a)-j), omhandlede organer og enheder i at udveksle oplysninger indbyrdes inden for det enkelte organ eller den enkelte enhed, eller

b) afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder, herunder deres ansatte og eksperter, i at udveksle oplysninger indbyrdes og med andre EU-afviklingsmyndigheder, andre af Unionens kompetente myndigheder, kompetente ministerier, centralbanker, indskudsgarantiordninger, investorgarantiordning, myndigheder, der er ansvarlige for almindelig insolvensbehandling, myndigheder, der er ansvarlige for opretholdelsen af stabiliteten i det finansielle system i medlemsstaterne ved anvendelse af makroprudentielle regler, personer, der udfører revision af bogføringen, EBA eller, med forbehold af artikel 98, tredjelandsmyndigheder, der varetager samme type opgaver som afviklingsmyndighederne, eller, efter strenge fortrolighedskrav, med en potentiel køber eller enhver anden person, hvor dette er nødvendigt med henblik på planlægning eller gennemførelse af en afviklingshandling.

5. Uanset andre bestemmelser i nærværende artikel, kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger med følgende:

a) under strenge fortrolighedskrav, til enhver anden person, hvor det er nødvendigt af hensyn til planlægningen eller gennemførelsen af en afvikling

b) parlamentariske undersøgelsesudvalg i deres medlemsstater, revisionsretter i deres medlemsstater og andre enheder med ansvar for undersøgelser i deres medlemsstater under passende vilkår, og

c) nationale myndigheder med ansvar for tilsyn med betalingssystemer, myndigheder med ansvar for normale insolvensprocedurer, myndigheder med offentlig tilsynspligt med andre enheder i den finansielle sektor, myndigheder med ansvar for tilsyn med de finansielle markeder og forsikringsselskaber og inspektører, der handler på deres vegne, myndigheder med ansvar for opretholdelse af stabilitet i det finansielle system i medlemsstaterne ved brug af makroprudentielle regler og myndigheder med ansvar for beskyttelse af det finansielle systems stabilitet og personer, der har til opgave at udføre revision.

6. Denne artikel berører ikke national ret vedrørende videregivelse af oplysninger til brug ved retshandlinger i straffe- eller civilretlige sager.

7. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive, hvordan oplysninger bør formidles i summarisk eller samlet form, jf. stk. 3.

KAPITEL IX

Klageadgang og udelukkelse af andre tiltag

Artikel 85

Rettens forhåndsgodkendelse og ret til at anfægte beslutninger

1. Medlemsstaterne kan kræve, at en afgørelse om at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning er underlagt rettens forhåndsgodkendelse, forudsat at, hvad angår en afgørelse om at træffe en krisestyringsforanstaltning, proceduren i forbindelse med ansøgningen om godkendelse og rettens behandling ifølge national ret afvikles hurtigt.

2. Medlemsstaterne indfører i national lovgivning klageadgang for en afgørelse om at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en afgørelse om at udøve enhver beføjelse efter dette direktiv, dog ikke en krisestyringsforanstaltning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at alle personer, der er berørt af en afgørelse om at træffe en krisestyringsforanstaltning, har ret til at påklage den pågældende afgørelse. Medlemsstaterne sikrer, at prøvelsen gennemføres hurtigt, og at de nationale domstole anvender de komplekse økonomiske vurderinger af de faktiske omstændigheder, som afviklingsmyndigheden har gennemført, som grundlag for deres egen vurdering.

4. For retten til klageadgang som omhandlet i stk. 3 gælder der følgende bestemmelser:

a) indgivelse af en klage medfører ikke automatisk suspension af virkningerne af den anfægtede afgørelse

b) afviklingsmyndighedens afgørelse kan fuldbyrdes omgående, og den medfører en simpel formodning om, at det ikke vil være i samfundets interesser at suspendere dens håndhævelse.

Når det er nødvendigt at beskytte interesser hos tredjemand, der i god tro har købt aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling, i kraft af anvendelsen af afviklingsværktøjer eller en afviklingsmyndigheds udøvelse af afviklingsbeføjelser, berører annulleringen af en beslutning truffet af en afviklingsmyndighed ikke administrative handlinger eller transaktioner, der foretages efterfølgende af den pågældende afviklingsmyndighed, og som er baseret på den annullerede beslutning. I så fald er retsmidlerne, såfremt afviklingsmyndighederne har truffet en fejlagtig beslutning eller en fejlagtig foranstaltning, begrænset til kompensation for det tab, ansøgeren har lidt som følge af beslutningen eller handlingen.

Artikel 86

Begrænsninger af andre retlige procedurer

1. Uden at dette berører artikel 82, stk. 2, litra b), sikrer medlemsstaterne i forhold til et institut under afvikling eller et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for hvilket det er blevet konstateret, at betingelserne for afvikling er opfyldt, at der ikke indledes almindelig insolvensbehandling, medmindre det sker på afviklingsmyndighedens initiativ, og at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke kan pålægges almindelig insolvensbehandling, medmindre afviklingsmyndigheden har givet sit samtykke.

2. For så vidt angår stk. 1 sikrer medlemsstaterne:

a) at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne underrettes omgående om enhver anmodning om indledning af almindelig insolvensbehandling af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), uanset om det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er under afvikling, eller om en afgørelse er offentliggjort i henhold til artikel 83, stk. 4 og 5

b) at der ikke træffes afgørelse om anmodningen, medmindre de i litra a) omhandlede underretninger er foretaget, og et af følgende tilfælde opstår:

i) afviklingsmyndigheden har underrettet de myndigheder, der er ansvarlige for almindelig insolvensbehandling, om, at den ikke agter at træffe en afviklingshandling over for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d),

ii) en periode på syv dage begyndende på datoen for de i litra a) omhandlede underretninger er udløbet.

3. Uden at dette berører eventuelle begrænsning af muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, der følger af artikel 70, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndigheder har mulighed for at anmode retten om at indstille enhver retlig behandling eller procedure, som et institut under afvikling er eller bliver part i, i en passende periode, der står mål med det ønskede formål, såfremt det er nødvendigt for at opnå en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser.

AFSNIT V

GRÆNSEOVERSKRIDENDE KONCERNAFVIKLING

Artikel 87

Generelle principper for beslutningstagning, der involverer mere end én medlemsstat

Medlemsstaterne sikrer, at deres myndigheder, når de træffer afgørelser eller foranstaltninger i henhold til dette direktiv, som vil kunne få konsekvenser i en eller flere andre medlemsstater, tager hensyn til følgende generelle principper:

a) det er bydende nødvendigt med en effektiv beslutningstagning og at holde afviklingsomkostningerne så lave som muligt, når der træffes afviklingshandlinger

b) at afgørelser og foranstaltninger træffes rettidigt og tilstrækkelig hurtigt, når det er nødvendigt

c) at afviklingsmyndigheder, kompetente myndigheder og andre myndigheder samarbejder indbyrdes for at sikre, at afgørelserne og foranstaltningerne træffes på en koordineret og effektiv måde

d) at de relevante myndigheders opgaver og ansvarsområder i hver enkelt medlemsstat defineres klart

e) at der tages behørigt hensyn til interesserne i de medlemsstater, hvor modervirksomhederne i Unionen er etableret, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning

f) at der tages behørigt hensyn til interesserne i hver enkelt medlemsstat, hvor der er etableret et datterselskab, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning

g) at der tages behørigt hensyn til interesserne i hver enkelt medlemsstat, hvor der væsentlige filialer er beliggende, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet

h) at der tages behørigt hensyn til målene om at sikre en afvejning af de forskellige involverede medlemsstaters interesser og om at undgå, at bestemte medlemsstaters interesser skades eller beskyttes urimeligt, herunder at undgå en urimelig byrdefordeling mellem medlemsstaterne

i) at enhver forpligtelse i henhold til dette direktiv til at høre en myndighed, inden der træffes en afgørelse eller en foranstaltning, omfatter som minimum en forpligtelse til at høre den pågældende myndighed vedrørende de elementer i den foreslåede afgørelse eller foranstaltning, der har eller sandsynligvis vil have

i) konsekvenser for modervirksomheden i Unionen, datterselskabet eller filialen, og

ii) konsekvenser for stabiliteten i den medlemsstat, hvor modervirksomheden i Unionen, datterselskabet eller filialen er etableret eller beliggende

j) at afviklingsmyndigheder tager hensyn til og anvender de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner, når de træffer afviklingshandlinger, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder finder, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne

k) at kravet om gennemsigtighed, når en foreslået afgørelse eller foranstaltning sandsynligvis vil have konsekvenser for en berørt medlemsstats finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning, og

l) anerkendelse af, at koordinering og samarbejde giver de bedste muligheder for at opnå et resultat, der reducerer de samlede afviklingsomkostninger.

Artikel 88

Afviklingskollegier

1. Koncernafviklingsmyndighederne opretter afviklingskollegier for at gennemføre de i artikel 12, 13, 16, 18, 45, 91 og 92 omhandlede opgaver og i givet fald sikre samarbejde og koordinering med afviklingsmyndigheder i tredjelande.

Disse afviklingskollegier skal navnlig fastsætte rammer for koncernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder og konsoliderende tilsynsmyndigheder med henblik på:

a) at udveksle relevante oplysninger med henblik på udarbejdelse af koncernafviklingsplaner, anvendelse af forberedende og forebyggende beføjelser på koncernniveau og koncernafvikling

b) at udarbejde koncernafviklingsplaner, jf. artikel 12 og 13

c) at vurdere mulighederne for at afvikle koncerner, jf. artikel 16

d) at udøve beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling af koncerner, jf. artikel 18

e) at afgøre behovet for at udarbejde en koncernafviklingsordning, jf. artikel 91 eller 92

f) at nå frem til enighed om en koncernafviklingsordning foreslået i overensstemmelse med artikel 91 eller 92

g) at koordinere kommunikation til offentligheden om koncernafviklingsstrategier og -ordninger

h) at koordinere anvendelsen af finansieringsordninger, jf. afsnit VII

i) at opstille minimumskravene for koncerner på konsolideret niveau og på datterselskabsniveau i overensstemmelse med artikel 45.

Afviklingskollegier kan desuden anvendes som et forum til at drøfte eventuelle spørgsmål vedrørende grænseoverskridende koncernafvikling.

2. Følgende er medlemmer af afviklingskollegiet:

a) koncernafviklingsmyndigheden

b) afviklingsmyndighederne i hver medlemsstat, hvor et datterselskab, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret

c) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor et moderselskab til et eller flere af koncernens institutter, som er en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra d), er etableret

d) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor væsentlige filialer er beliggende

e) den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i en medlemsstat ikke medlemsstatens centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemsstatens centralbank

f) de kompetente ministerier, såfremt de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de kompetente ministerier

g) den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i en medlemsstat, såfremt den pågældende medlemsstats afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet

h) EBA, jf. dog stk. 4.

3. Tredjelandes afviklingsmyndigheder kan, såfremt et moderselskab eller et institut, der er etableret i Unionen, har et datterselskabsinstitut eller en filial, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var placeret i Unionen, på disses anmodning indbydes til at deltage i afviklingskollegiet som observatør, forudsat at de er underlagt fortrolighedskrav, der efter koncernafviklingsmyndighedens opfattelse svarer til de i artikel 98 fastsatte krav.

4. EBA bidrager til at fremme og føre tilsyn med, at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. EBA indbydes til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. EBA har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

5. Koncernafviklingsmyndigheden er formand for afviklingskollegiet. I denne egenskab skal den:

a) efter at have hørt de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet fastlægge skriftlige ordninger og procedurer for afviklingskollegiets drift

b) koordinere alle afviklingskollegiets aktiviteter

c) indkalde til og lede alle dets møder og på forhånd holde alle medlemmerne af afviklingskollegiet fuldt underrettet om afholdelsen af afviklingskollegiets møder, de vigtigste emner, der skal drøftes, og de spørgsmål, der skal tages stilling til

d) underrette medlemmerne af afviklingskollegiet om alle planlagte møder, så de kan anmode om at deltage

e) beslutte på grundlag af de specifikke behov, hvilke medlemmer og observatører der skal indbydes til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder, under hensyntagen til relevansen for de pågældende medlemmer og observatører af de emner, der skal drøftes, navnlig den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater

f) rettidigt holde alle medlemmer af kollegiet underrettet om beslutningerne fra og resultaterne af disse møder.

De medlemmer, der deltager i afviklingskollegiet, skal arbejde tæt sammen.

Afviklingsmyndighederne har uanset bestemmelserne i litra e) ret til at deltage i afviklingskollegiets møder, når der på dagsordenen er opført spørgsmål, der er underlagt fælles beslutningstagning eller vedrører en koncernenhed, der er beliggende i deres medlemsstat.

6. Koncernafviklingsmyndighederne er ikke forpligtet til at oprette et afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er nævnt i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

7. EBA udarbejder under hensyntagen til internationale standarder udkast til reguleringsmæssige standarder for at præcisere afviklingskollegiernes virkemåde i praksis med henblik på udførelse af de i stk. 1 omhandlede opgaver.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 89

Europæiske afviklingskollegier

1. Har et tredjelandsinstitut eller et moderselskab i et tredjeland, EU-datterselskaber, som er etableret i to eller flere medlemsstater, eller to eller flere EU-filialer, der anses for væsentlige af to eller flere

medlemsstater, opretter afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor disse EU-datterselskaber er etableret, eller hvor disse væsentlige filialer er beliggende, et europæisk afviklingskollegium.

2. Det europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er nævnt i artikel 88, for så vidt angår datterselskabsinstitutter, og, for så vidt disse opgaver er relevante, for filialer.

3. Er EU-datterselskaberne ejet af, eller er de væsentlige filialer tilknyttet et finansielt holdingselskab, som er etableret i Unionen i overensstemmelse med artikel 127, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 2013/36/EU, varetages det europæiske afviklingskollegiums formandskab af afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, med henblik på et konsolideret tilsyn i henhold til nævnte direktiv.

Finder første afsnit ikke anvendelse, udpeger medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium deres formand efter fælles overenskomst.

4. Medlemsstaterne kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier, herunder et afviklingskollegium, der oprettet i henhold til artikel 88, varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i europæiske afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til europæiske afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

5. Det europæiske afviklingskollegium fungerer i øvrigt i overensstemmelse med artikel 88, jf. dog stk. 3 og 4.

Artikel 90

Informationsudveksling

1. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder giver efter anmodning hinanden alle oplysninger, som er relevante for udøvelsen af de øvrige myndigheders opgaver i henhold til dette direktiv, jf. dog artikel 84.

2. Koncernafviklingsmyndigheden koordinerer strømmen af alle relevante oplysninger mellem afviklingsmyndighederne. Navnlig skal koncernafviklingsmyndigheden rettidigt give afviklingsmyndighederne i de øvrige medlemsstater alle relevante oplysninger med henblik på at fremme gennemførelsen af de i artikel 88, stk. 1, andet afsnit, litra b)-i), omhandlede opgaver.

3. Efter modtagelse af en anmodning om oplysninger, som er fremsendt af et tredjelands afviklingsmyndighed, skal afviklingsmyndigheden anmode om tredjelandets afviklingsmyndigheds samtykke til videregivelse af disse oplysninger, medmindre tredjelandets afviklingsmyndighed allerede har givet sit samtykke til videregivelse af disse oplysninger.

Afviklingsmyndigheder er ikke forpligtet til på forespørgsel at videregive oplysninger, som er modtaget fra en afviklingsmyndighed i et tredjeland, hvis afviklingsmyndigheden i tredjelandet ikke har givet samtykke til videregivelse af oplysningerne.

4. Afviklingsmyndigheder udveksler oplysninger med de kompetente ministerier, når de vedrører en beslutning eller forhold, der kræver underretning, høring eller samtykke af det kompetente ministerium, eller som kan få konsekvenser for offentlige midler.

Artikel 91

Koncernafvikling, der involverer et datterselskab af koncernen

1. Konstaterer en afviklingsmyndighed, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er datterselskab af en koncern, opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33, underretter denne myndighed omgående koncernafviklingsmyndigheden, hvis denne er en anden, den konsoliderende tilsynsmyndighed og medlemmerne af afviklingskollegiet for den pågældende koncern om nedenstående oplysninger:

a) afgørelsen om, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33

b) de afviklingshandlinger eller insolvensforanstaltninger, som afviklingsmyndigheden finder passende for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. Ved modtagelse af den i stk. 1 omhandlede underretning foretager koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de øvrige medlemmer af det relevante afviklingskollegium, en vurdering af de mulige konsekvenser af de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til stk. 1, litra b), for koncernen og for koncernenheder i andre medlemsstater, og navnlig om afviklingshandlingerne eller de andre foranstaltninger vil gøre det sandsynligt, at betingelserne for afvikling er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat.

3. Vurderer koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller de andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til stk. 1, litra b), ikke vil gøre det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat, kan den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), træffe de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, den har givet underretning om i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b).

4. Vurderer koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), gør det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat, skal koncernafviklingsmyndigheden senest 24 timer efter at have modtaget underretningen i henhold til stk. 1 foreslå en koncernafviklingsordning og fremlægge den for afviklingskollegiet. Denne frist på 24 timer kan forlænges med samtykke fra den afviklingsmyndighed, der har foretaget den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede underretning.

5. I tilfælde af, at koncernafviklingsmyndigheden ikke har fremlagt en vurdering inden for de 24 timer, eller en længere frist efter aftale, efter modtagelsen af underretningen i henhold til stk. 1, kan den afviklingsmyndighed, der har foretaget den i stk. 1 omhandlede underretning, iværksætte de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der blev underrettet om i overensstemmelse med litra b), i samme stykke.

6. En koncernafviklingsordning, som foreskrevet i stk. 4, skal:

a) tage hensyn til og anvende de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne

b) beskrive de afviklingshandlinger, der bør træffes af de kompetente afviklingsmyndigheder i forhold til modervirksomheden i Unionen eller bestemte koncernenheder med det formål at opfylde de afviklingsmål og -principper, der er omhandlet i artikel 31 og 34

c) præcisere, hvordan disse afviklingshandlinger bør koordineres

d) etablere en finansieringsplan, som tager hensyn til koncernafviklingsplanen, principperne for ansvarsdeling som fastsat i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra f), og gensidiggørelsen nævnt i artikel 107.

7. Uden at dette berører stk. 8, består koncernafviklingsordningen i en fælles afgørelse truffet af koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som koncernafviklingsmyndigheden har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger end dem, der er foreslået i ordningen, over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de foranstaltninger, den agter at træffe. Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den i artikel 13 omhandlede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater og foranstaltningernes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

9. De afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige, jf. stk. 8, kan træffe en fælles afgørelse vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter koncernenheder i deres medlemsstat.

10. Den fælles afgørelse, som omhandles i stk. 7 eller 9, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse som omhandlet i stk. 8, anerkendes som endelig og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

11. Myndighederne iværksætter alle de i nærværende artikel anførte foranstaltninger omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

12. I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en koncernenhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle nødlidende eller forventeligt nødlidende koncernenheder.

13. Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for en koncernenhed, underretter afviklingskollegiets medlemmer regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse foranstaltninger og den løbende udvikling heraf.

Artikel 92

Koncernafvikling

1. Konstaterer en koncernafviklingsmyndighed, at en modervirksomhed i Unionen, som den har ansvaret for, opfylder betingelserne omhandlet i artikel 32 eller 33, meddeler den omgående de i artikel 91, stk. 1, litra a) og b), omhandlede oplysninger til den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne er en anden, og til de andre medlemmer af afviklingskollegiet for den pågældende koncern.

Afviklingshandlingerne eller insolvensforanstaltningerne som omhandlet i artikel 91, stk. 1, litra b), kan omfatte iværksættelse af en koncernafviklingsordning, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 91, stk. 6, i ethvert af følgende tilfælde:

a) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på moderselskabsniveau, der er givet underretning om i henhold til artikel 91, stk. 1, litra b), gør det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat

b) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på moderselskabsniveau alene er ikke tilstrækkelige til at stabilisere situationen, eller det er ikke sandsynligt, at de vil skabe et optimalt resultat

c) et eller flere datterselskaber opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33 ifølge en konstatering fra de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for disse datterselskaber, eller

d) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på koncernniveau vil gavne koncernens datterselskaber på en måde, der gør en koncernafviklingsordning relevant.

2. Omfatter de foranstaltninger, der foreslås af koncernafviklingsmyndigheden i henhold til stk. 1, ikke en koncernafviklingsordning, skal koncernafviklingsmyndigheden træffe sin afgørelse efter høring af afviklingskollegiets medlemmer.

I sin beslutning skal koncernafviklingsmyndigheden tage hensyn til:

a) og følge de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner og overholde disse planer, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne

b) de pågældende medlemsstaters finansielle stabilitet.

3. Omfatter de foranstaltninger, der foreslås af koncernafviklingsmyndigheden i henhold til stk. 1, en koncernafviklingsordning, består koncernafviklingsordningen i en fælles afgørelse truffet af koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som koncernafviklingsmyndigheden har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger end dem, der er foreslået i ordningen, over for et institut eller en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de foranstaltninger, den agter at træffe. Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den i artikel 13 omhandlede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater og foranstaltningernes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

5. Afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige i koncernafviklingsordningen, jf. stk. 4, kan træffe en fælles afgørelse vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter koncernenheder i deres medlemsstat.

6. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 3 eller 5, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 4, anerkendes som endelig og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

7. Myndighederne iværksætter alle foranstaltningerne i nærværende artikel omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning, og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en koncernenhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle berørte koncernenheder.

Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for koncernenheder, underretter afviklingskollegiet regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse aktioner eller foranstaltninger og den løbende udvikling heraf.

AFSNIT VI

FORBINDELSER MED TREDJELANDE

Artikel 93

Aftaler med tredjelande

1. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 218 i TEUF fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende metoderne for samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og de relevante tredjelandsmyndigheder, blandt andet med henblik på udveksling af oplysninger i forbindelse med genopretnings- og afviklingsplanlægning vedrørende institutter, finansieringsinstitutter, moderselskaber og tredjelandsinstitutter, med hensyn til følgende situationer:

a) tilfælde, hvor et moderselskab i et tredjeland har datterselskabsinstitutter eller filialer, der anses for væsentlige, i to eller flere medlemsstater

b) tilfælde, hvor et moderselskab, der er etableret i en medlemsstat, og som har et datterselskab eller en væsentlig filial i mindst en anden medlemsstat, har et eller flere datterselskabsinstitutter i tredjelande

c) tilfælde, hvor et institut, der er etableret i en medlemsstat, og som har et moderselskab, et datterselskab eller en væsentlig filial i mindst en anden medlemsstat, har en eller flere filialer i et eller flere tredjelande.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig søge at fastlægge procedurer og ordninger for samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og de relevante tredjelandsmyndigheder i forbindelse med udførelsen af nogle eller alle de opgaver og udøvelse af nogle eller alle de beføjelser, der er anført i artikel 97.

3. De i stk. 1 omhandlede aftaler indeholder ikke bestemmelser vedrørende individuelle institutter, finansieringsinstitutter, moderselskaber eller tredjelandsinstitutter.

4. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale aftaler med et tredjeland vedrørende de spørgsmål, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indtil en aftale som omhandlet i stk. 1 med det relevante tredjeland træder i kraft, i det omfang en sådan bilateral aftale ikke er i uoverensstemmelse med nærværende afsnit.

Artikel 94

Anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer

1. Nærværende artikel finder anvendelse på tredjelandes afviklingsprocedurer, medmindre og indtil en international aftale, jf. artikel 93, stk. 1, med det relevante tredjeland træder i kraft. Den finder også anvendelse, efter at en international aftale, jf. artikel 93, stk. 1, med det relevante tredjeland er trådt i kraft, i det omfang anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer ikke er omfattet af denne aftale.

2. I tilfælde, hvor der er oprettet et europæisk afviklingskollegium i henhold til artikel 89, skal dette træffe en fælles afgørelse om, hvorvidt det, med forbehold af artikel 95, anerkender tredjelandes afviklingsprocedurer vedrørende et tredjelandsinstitut eller et moderselskab, der:

a) har EU-datterselskaber etableret i, eller EU-filialer beliggende i og anset for væsentlige af, to eller flere medlemsstater, eller

b) har aktiver, rettigheder eller forpligtelser placeret i to eller flere medlemsstater eller er omfattet af lovgivningen i disse medlemsstater.

Når der træffes en fælles afgørelse om anerkendelse af et tredjelands afviklingsprocedure, skal de respektive nationale afviklingsmyndigheder bestræbe sig på at håndhæve den anerkendte tredjelandsafviklingsprocedure i overensstemmelse med deres nationale ret.

3. Hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse truffet af de afviklingsmyndigheder, der indgår i afviklingskollegiet, eller der ikke er oprettet et afviklingskollegium, skal hver af de berørte afviklingsmyndigheder træffe sin egen afgørelse om, hvorvidt de, med undtagelse af i tilfælde, som er omhandlet i artikel 95, vil anerkende og håndhæve et tredjelands afviklingsprocedure vedrørende et institut eller et moderselskab i et tredjeland.

Denne afgørelse skal i behørigt omfang tage hensyn til hver enkelt medlemsstats interesser, for så vidt angår medlemsstater, hvor et tredjelands institut eller moderselskab opererer, og navnlig til den potentielle effekt af anerkendelse og håndhævelse af tredjelandsafviklingsproceduren på andre dele af koncernen og den finansielle stabilitet i disse medlemsstater.

4. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne som minimum har beføjelse til at gøre følgende:

a) udøve afviklingsbeføjelser i forhold til følgende:

i) et tredjelandsinstituts eller moderselskabs aktiver, der befinder sig i deres medlemsstat eller er underlagt lovgivningen i deres medlemsstat

ii) et tredjelandsinstituts rettigheder eller forpligtelser, der er bogført af EU-filialen i deres medlemsstat eller er underlagt lovgivningen i deres medlemsstat, eller når fordringer i forbindelse med sådanne rettigheder og forpligtelser kan fuldbyrdes i deres medlemsstat

b) foretage, herunder ved en anden persons mellemkomst, overførsel af aktier eller ejerskabsinstrumenter i et EU-datterselskab, der er etableret i den udpegende medlemsstat

c) udøve beføjelserne i artikel 69, 70 og 71 i forhold til de rettigheder, som parterne i en aftale med en i nærværende artikels stk. 2 omhandlet enhed nyder, når disse beføjelser er nødvendige for at håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer, og

d) forbyde håndhævelse af kontraktuelle rettigheder til at opsige, afvikle eller fremskynde kontrakter indgået af, eller påvirke de kontraktuelle rettigheder tilhørende enheder som omhandlet i stk. 2 og andre koncernenheder, hvis disse rettigheder er foranlediget af afviklingstiltag, der er taget i forhold til tredjelandsinstituttet, sådanne enheders eller andre koncernenheders moderselskab, hvad enten de er taget af tredjelandsafviklingsmyndigheden selv eller på anden vis i henhold til juridiske eller forskriftsmæssige krav vedrørende afviklingsordninger i det pågældende land, forudsat at de væsentlige forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt erlæggelse af sikkerhed, fortsat opfyldes.

5. Afviklingsmyndigheder kan, hvis det er nødvendigt i samfundets interesse, træffe afviklingshandlinger over for et moderselskab i tilfælde, hvor den relevante tredjelandsmyndighed fastslår, at et institut, der er etableret i dette tredjeland, opfylder betingelserne for afvikling i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland. Medlemsstaterne sikrer i dette øjemed, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at anvende alle afviklingsbeføjelser over for det pågældende moderselskab, og at artikel 68 finder anvendelse.

6. Anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer tilsidesætter ikke almindelig insolvensbehandling i henhold til, hvor relevant, gældende national ret, i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 95

Retten til at nægte anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer

Afviklingsmyndigheden kan efter høring af andre afviklingsmyndigheder, hvis et europæisk afviklingskollegium er oprettet efter artikel 89, afvise at anerkende eller håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer i henhold til artikel 94, stk. 2, hvis den finder:

a) at tredjelandets afviklingsprocedure vil få negative virkninger for den finansielle stabilitet i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden er baseret, eller at proceduren kan få negative virkninger for den finansielle stabilitet i en anden medlemsstat

b) at en uafhængig afviklingshandling i henhold til artikel 96 over for en EU-filial er nødvendig for at opfylde et eller flere afviklingsmål

c) at kreditorer, herunder bl.a. indskydere, der er etableret eller skal betales i en medlemsstat, ikke vil modtage samme behandling som tredjelandskreditorer og indskydere med tilsvarende lovfæstede rettigheder efter de pågældende tredjelandes interne afviklingsprocedurer

d) at anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer vil have væsentlige finansielle konsekvenser for medlemsstaten, eller

e) at effekterne af en sådan anerkendelse eller håndhævelse vil stride mod national ret.

Artikel 96

Afvikling af EU-filialer

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at tage skridt over for en EU-filial, som ikke er omfattet af afviklingsprocedurer i et tredjeland, eller som er omfattet af tredjelandes procedurer, og en af de i artikel 95 omhandlede situationer gør sig gældende.

Medlemsstater sikrer, at artikel 68 finder anvendelse på udøvelsen af sådanne beføjelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udøve de i stk. 1 påkrævede beføjelser, hvis afviklingsmyndigheden finder, at der er behov for en afviklingshandling, og en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

a) EU-filialen opfylder ikke længere eller forventes ikke længere at opfylde de nationale lovkrav for at blive meddelt tilladelse og udøve virksomhed i den pågældende medlemsstat, og der er ikke udsigt til, at et tiltag truffet af den private sektor, en tilsynsmyndighed eller det relevante tredjeland kan bringe filialen i overensstemmelse med lovkravene eller forhindre, at den bliver nødlidende, inden for en rimelig tid

b) tredjelandsinstituttet er ifølge afviklingsmyndighedens mening ude af stand til eller uvilligt til eller forventes ikke at være i stand til at indfri sine forpligtelser over for kreditorer i Unionen eller forpligtelser, der er oprettet eller bogført gennem filialen, når de forfalder, og afviklingsmyndigheden har forvisset sig om, at der ikke er eller vil blive indledt afviklingsprocedurer eller insolvensbehandlinger i et tredjeland over for det pågældende tredjelandsinstitut inden for en rimelig tid

c) den relevante tredjelandsmyndighed har indledt en tredjelandsafviklingsprocedure over for tredjelandsinstituttet eller har underrettet afviklingsmyndigheden om, at den agter at indlede en sådan procedure.

3. Iværksætter en afviklingsmyndighed en uafhængig foranstaltning over for en EU-filial, skal den tage hensyn til følgende mål og iværksætte foranstaltningen i overensstemmelse med følgende principper og krav, såfremt de er relevante:

a) principperne i artikel 34

b) kravene vedrørende anvendelse af afviklingsværktøjer i afsnit IV, kapitel III.

Artikel 97

Samarbejde med tredjelandsmyndigheder

1. Nærværende artikel finder anvendelse på samarbejde med et tredjeland, medmindre og indtil en international aftale i henhold til artikel 93, stk. 1, træder i kraft med det relevante tredjeland. Den finder også anvendelse, efter at en i artikel 93, stk. 1, anført international aftale med det relevante tredjeland er trådt i kraft, i det omfang emnet for nærværende artikel ikke er omfattet af denne aftale.

2. EBA kan indgå ikke-bindende rammeaftaler om samarbejde med følgende relevante tredjelandsmyndigheder:

a) i tilfælde, hvor et EU-datterselskab er etableret i to eller flere medlemsstater: de relevante myndigheder i det tredjeland, hvor moderselskabet eller et selskab som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), er etableret

b) i tilfælde, hvor et tredjelandsinstitut driver EU-filialer i to eller flere medlemsstater: den relevante myndighed i det tredjeland, hvor instituttet er etableret

c) i tilfælde, hvor et moderselskab eller et selskab som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), der er etableret i en medlemsstat med et datterselskabsinstitut eller en væsentlig filial i en anden medlemsstat, også har et eller flere datterselskabsinstitutter i tredjelande: de relevante myndigheder i de tredjelande, hvor de pågældende datterselskabsinstitutter er etableret

d) i tilfælde, hvor et institut med et datterselskabsinstitut eller væsentlig filial i en anden medlemsstat har etableret en eller flere filialer i et eller flere tredjelande: de relevante myndigheder i de tredjelande, hvor de pågældende filialer er beliggende.

De i dette stykke omhandlede ordninger indeholder ikke bestemmelser vedrørende bestemte institutter. De pålægger ikke medlemsstaterne retlige forpligtelser.

3. De rammeaftaler om samarbejde, der er omhandlet i stk. 2, skal indeholde bestemmelser om procedurer og ordninger mellem de deltagende myndigheder for udveksling af de fornødne oplysninger og samarbejde med henblik på gennemførelsen af nogle af eller alle følgende opgaver og med henblik på udøvelsen af nogle af eller alle følgende beføjelser i forhold til de i stk. 2, litra a)–d), omhandlede institutter eller koncerner, der omfatter sådanne institutter:

a) udarbejdelse af afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 10 til 13 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

b) vurdering af sådanne institutters og koncerners afviklingsmuligheder i overensstemmelse med artikel 15 og 16 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

c) anvendelse af beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 17 og 18 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

d) anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

e) anvendelse af afviklingsværktøjer og udøvelse af afviklingsbeføjelser og lignende beføjelser, som kan anvendes af de relevante tredjelandsmyndigheder.

4. De kompetente myndigheder eller afviklingsmyndighederne, alt efter hvad der er relevant, indgår ikkebindende samarbejdsaftaler i overensstemmelse med EBA's rammeaftale med de i stk. 2 nævnte relevante tredjelandsmyndigheder.

Nærværende artikel forhindrer ikke medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder i at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med tredjelande i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. De samarbejdsaftaler, der indgås mellem medlemsstaternes og tredjelandes afviklingsmyndigheder i overensstemmelse med nærværende artikel, kan indeholde bestemmelser om følgende:

a) udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse og vedligeholdelse af afviklingsplaner

b) samråd og samarbejde i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner, herunder principper for udøvelsen af de i artikel 94 og 96 og lignende beføjelser i henhold til lovgivningen i de relevante tredjelande

c) udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser og lignende beføjelser i henhold til lovgivningen i de relevante tredjelande

d) tidlig varsling af eller høring af parterne i samarbejdsaftalen, inden der i henhold til dette direktiv eller relevant tredjelandslovgivning iværksættes væsentlige foranstaltninger, der påvirker det institut eller den koncern, som aftalen vedrører

e) koordinering af kommunikation til offentligheden i tilfælde af fælles afviklingshandlinger

f) procedurer og ordninger for informationsudveksling og samarbejde i henhold til litra a)-e), herunder i givet fald ved etablering og anvendelse af kriseforvaltningsgrupper.

6. Medlemsstaterne underretter EBA om enhver samarbejdsaftale, som afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder har indgået i henhold til nærværende artikel.

Artikel 98

Udveksling af fortrolige oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder, kompetente myndigheder og kompetente ministerier kun udveksler fortrolige oplysninger, herunder genopretningsplaner, med relevante tredjelandsmyndigheder, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

a) de pågældende tredjelandsmyndigheder er underlagt krav og standarder om tavshedspligt, der mindst, ifølge samtlige berørte myndigheder, anses for at svare til de krav og standarder, der kræves i artikel 84.

For så vidt udveksling af oplysninger vedrører personoplysninger, skal håndtering og overførsel af sådanne oplysninger til tredjelandsmyndigheder ske i henhold til gældende EU-ret og national ret for databeskyttelse.

b) oplysningerne er nødvendige for de kompetente tredjelandsmyndigheders udøvelse af deres afviklingsfunktioner i henhold til national ret, som svarer til de funktioner, der er fastsat i dette direktiv, og som med forbehold af litra a) ikke anvendes til andre formål.

2. Når de fortrolige oplysninger kommer fra en anden medlemsstat, må afviklingsmyndighederne, de kompetente myndigheder og de kompetente ministerier ikke videregive disse oplysninger til relevante tredjelandsmyndigheder, medmindre følgende betingelser er opfyldt:

a) den relevante myndighed i den medlemsstat, som oplysningerne stammer fra (»afgivende myndighed«), godkender denne videregivelse

b) oplysningerne videregives kun til de formål, der er godkendt af den afgivende myndighed.

3. Med henblik på nærværende artikel betragtes oplysninger som fortrolige, hvis de er underlagt fortrolighedskrav i henhold til EU-retten.

AFSNIT VII

FINANSIERINGSORDNINGER

Artikel 99

Europæisk system af finansieringsordninger

Det europæiske system af finansieringsordninger oprettes og består af:

a) nationale finansieringsordninger etableret i overensstemmelse med artikel 100

b) låntagning mellem de nationale finansieringsordninger, jf. artikel 106

c) gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i forbindelse med koncernafvikling, jf. artikel 107.

Artikel 100

Krav om etablering af ordninger for afviklingsfinansiering

1. Medlemsstaterne etablerer en eller flere finansieringsordninger for at sikre, at afviklingsmyndigheden på effektiv vis kan anvende afviklingsværktøjer og -beføjelser.

Medlemsstaterne sikrer, at en udpeget offentlig myndighed eller et organ tillagt offentlige forvaltningsmæssige beføjelser kan foranledige anvendelse af finansieringsordningerne.

Finansieringsordningerne må kun anvendes i overensstemmelse med de i artikel 31 og 34 fastsatte afviklingsmål og principper.

2. Medlemsstaterne kan anvende samme administrative struktur som for deres finansieringsordninger til gennemførelse af deres indskudsgarantiordning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er afsat tilstrækkelige finansielle ressourcer til finansieringsordningerne.

4. Med henblik på stk. 3 skal finansieringsordningerne navnlig have beføjelsen til at:

a) opkræve ex ante-bidrag, jf. artikel 103, med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau

b) opkræve ekstraordinære ex post-bidrag, jf. artikel 104, når de i litra a) anførte bidrag er utilstrækkelige, og

c) indgå kontrakter om lån og andre former for støtte, jf. artikel 105.

5. Bortset fra i tilfælde, der er tilladte i henhold til stk. 6, etablerer hver medlemsstat sine nationale finansieringsordninger gennem en fond, som dens afviklingsmyndighed kan foranledige anvendt til de formål, der er fastsat i artikel 101, stk. 1.

6. Uanset nærværende artikels stk. 5 kan en medlemsstat med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 etablere sine nationale finansieringsordninger gennem obligatoriske bidrag fra institutter, der er meddelt tilladelse på dens område, og hvis bidrag bygger på kriterierne i artikel 103, stk. 7, og som ikke ejes af en fond, der kontrolleres af medlemsstatens afviklingsmyndighed, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:

a) bidragenes størrelse som minimum svarer til det beløb, der skal skaffes efter artikel 102

b) medlemsstatens afviklingsmyndighed har ret til et beløb, der svarer til størrelsen af disse bidrag, og som medlemsstaten straks stiller til rådighed for afviklingsmyndigheden på dennes anmodning; beløbet kan udelukkende anvendes til de formål, der er fastsat i artikel 101

c) medlemsstaten underretter Kommissionen om sin beslutning om at benytte muligheden for at tilrettelægge sin finansieringsordning i overensstemmelse med dette stykke

d) medlemsstaten underretter Kommissionen om det i litra b) omhandlede beløb mindst en gang om året, og

e) finansieringsordningerne er, bortset fra hvad der er fastsat i nærværende stykke, forpligtet til at opfylde artikel 99–102, artikel 103, stk. 1-4 og 6, og artikel 104-109.

Med henblik på dette stykke kan de disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå målniveauet i artikel 102, omfatte obligatoriske bidrag fra enhver ordning med obligatoriske bidrag, som en medlemsstat har etableret på et tidspunkt mellem den 17. juni 2010 og den 2. juli 2014, fra institutter på medlemsstatens område med henblik på at dække omkostningerne i forbindelse med systemisk risiko, sammenbrud og afvikling af institutter, forudsat at medlemsstaten overholder bestemmelserne i nærværende afsnit. Bidrag til indskudsgarantiordninger medregnes ikke i forbindelse med målniveauet for afviklingsfinansieringsordningen i artikel 102.

Artikel 101

Anvendelse af ordningerne for afviklingsfinansiering

1. De finansieringsordninger, der etableres i overensstemmelse med artikel 100, kan udelukkende anvendes af afviklingsmyndigheden i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, til følgende formål:

a) at garantere aktiver og forpligtelser i det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab

b) at yde lån til det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab

c) at købe aktiver i det institut, der er under afvikling

d) at yde kapitalbidrag til et broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab

e) at udbetale kompensation til aktionærer eller kreditorer i overensstemmelse med artikel 75

f) at yde et bidrag til det institut, der er under afvikling, i stedet for nedskrivningen eller konverteringen af visse kreditorers passiver, når bail-in-værktøjet anvendes, og afviklingsmyndigheden beslutter at udelukke visse kreditorer fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde i overensstemmelse med artikel 44, stk. 3-8

g) at yde lån til andre finansieringsordninger på et frivilligt grundlag i overensstemmelse med artikel 106

h) at iværksætte enhver kombination af de i litra a) til g) omhandlede foranstaltninger.

Finansieringsordningerne kan også anvendes til at iværksætte de i første afsnit omhandlede foranstaltninger i forhold til en køber i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet.

2. Afviklingsfinansieringsordningen skal ikke anvendes direkte til at absorbere de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, eller til at rekapitalisere et institut eller en enhed. I tilfælde af at anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen til formålene i nærværende artikels stk. 1 indirekte medfører, at en del af de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel

1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, overføres til afviklingsfinansieringsordningen, finder principperne for anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 44, anvendelse.

Artikel 102

Målniveau

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres finansieringsordninger senest pr. 31. december 2024 råder over finansielle midler svarende til mindst 1 % af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område. Medlemsstaterne kan fastsætte målniveauer, der er højere end dette beløb.

2. I den i stk. 1 omhandlede indledende periode fordeles de bidrag til finansieringsordningerne, der opkræves i overensstemmelse med artikel 103, så jævnt som muligt over perioden, indtil målniveauet er nået, men med behørig hensyntagen til konjunkturcyklussens fase og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have på de bidragydende institutters finansielle stilling.

Medlemsstaterne kan forlænge den indledende periode med højst fire år, hvis finansieringsordningerne har foretaget kumulative udbetalinger på over 0,5 % af de dækkede indskud fra alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, og som er dækket i henhold til direktiv 2014/49/EU.

3. Hvis de til rådighed stående finansielle midler efter den indledende periode, jf. stk. 1, falder til under målniveauet i nævnte stykke, skal der foretages regelmæssige opkrævninger i overensstemmelse med artikel 103, indtil målniveauet er nået. Efter at målet er nået første gang, og de til rådighed stående finansielle midler efterfølgende er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, sættes disse bidrag til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

Det regelmæssige bidrag skal tage behørigt hensyn til konjunkturcyklussens fase og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have ved fastsættelsen af årlige bidrag, jf. dette stykke.

4. EBA forelægger senest den 31. oktober 2016 Kommissionen en rapport med anbefalinger om det passende referencetidspunkt for fastsættelse af målniveauet for afviklingsfinansieringsordninger og navnlig, om de samlede passiver er et bedre egnet grundlag end dækkede indskud.

5. På grundlag af resultaterne af den i stk. 4 omhandlede rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, senest den 31. december 2016 Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsmæssigt forslag om grundlaget for målniveauet for afviklingsfinansieringsordningerne.

Artikel 103

Ex ante-bidrag

1. For at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau sikrer medlemsstaterne, at der mindst en gang om året opkræves bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, herunder EU-filialer.

2. De enkelte institutters bidrag skal være pro rata af deres samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område.

Disse bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, i overensstemmelse med de kriterier, der vedtages efter stk. 7.

3. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau, kan også omfatte uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjemandsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af afviklingsmyndighederne til de i artikel 101, stk. 1, fastsatte formål. Andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser må ikke overstige 30 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel.

4. Medlemsstaterne sikrer, at pligten til at betale de bidrag, der er fastsat i nærværende artikel, kan håndhæves efter national ret, og at forfaldne bidrag betales fuldt ud.

Medlemsstaterne indfører passende registrerings-, regnskabs- og indberetningsforpligtelser mv. for at sikre, at forfaldne bidrag betales fuldt ud. Medlemsstaterne sikrer foranstaltninger med henblik på behørig efterprøvning af, om bidrag er blevet betalt efter reglerne. Medlemsstaterne sikrer foranstaltninger, der kan forhindre omgåelse, undgåelse og misbrug.

5. De beløb, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel, må kun anvendes til de formål, der er anført i artikel 101, stk. 1.

6. De beløb, der modtages fra det institut, der er under afvikling, eller fra broinstituttet, renter og andre investeringsafkast samt eventuelle andre indtægter kan gå til finansieringsordningerne, jf. dog artikel 37, 38, 40, 41 og 42.

7. Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere, hvordan bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, jf. nærværende artikels stk. 2, under hensyntagen til alle af følgende:

a) instituttets risikoeksponering, herunder omfanget af dets handelsaktiviteter, dets ikke-balanceførte eksponeringer og gearingsgrad

b) stabiliteten og mangfoldigheden af selskabets finansieringskilder samt ubehæftede, meget likvide aktiver

c) instituttets finansielle situation

d) sandsynligheden for, at instituttet skal afvikles

e) i hvilket omfang instituttet tidligere har fået ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

f) kompleksiteten af instituttets opbygning og mulighederne for at afvikle det

g) instituttets betydning for stabiliteten i det finansielle system eller i økonomien eller i en eller flere medlemsstater eller i Unionen

h) den omstændighed, at instituttet er omfattet af en institutsikringsordning.

8. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere:

a) de i stk. 4 omhandlede registrerings-, regnskabs- og indberetningsforpligtelser mv., der skal sikre, at der rent faktisk betales bidrag

b) de i stk. 4 omhandlede foranstaltninger, der skal sikre behørig efterprøvning af, om bidrag er blevet betalt efter reglerne.

Artikel 104

Ekstraordinære ex post-bidrag

1. Er de disponible finansielle midler ikke tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, sikrer medlemsstaterne, at der opkræves ekstraordinære ex post-bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, for at dække de yderligere beløb. Disse ekstraordinære ex post-bidrag fordeles på institutterne efter reglerne fastsat i artikel 103, stk. 2.

Ekstraordinære ex post-bidrag må ikke overstige tre gange det årlige beløb af bidrag som fastsat i overensstemmelse med artikel 103.

2. Artikel 103, stk. 4–8, finder anvendelse på de bidrag, der opkræves efter nærværende artikel.

3. Afviklingsmyndigheden kan helt eller delvist udskyde et instituts betaling af ekstraordinære ex post-bidrag til afviklingsfinansieringsordningen, hvis betalingen af disse bidrag ville bringe instituttets likviditet eller solvens i fare. Sådan udskydelse tilstås ikke for en længere periode end seks måneder, men kan fornyes efter anmodning fra instituttet. Bidrag, der udskydes efter dette stykke, skal betales, når en sådan betaling ikke længere er til fare for instituttets likviditet eller solvens.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på at præcisere, under hvilke forhold og på hvilke betingelser et instituts betaling af bidrag kan udskydes, jf. nærværende artikels stk. 3.

Artikel 105

Alternative finansieringsmidler

Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan indgå kontrakter om låntagning fra institutter, finansieringsinstitutter eller anden tredjemand, hvis de beløb, der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 103, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, og de ekstraordinære ex post-bidrag i henhold til artikel 104 ikke er umiddelbart tilgængelige eller tilstrækkelige.

Artikel 106

Låntagning mellem finansieringsordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan fremsætte en anmodning om at optage lån hos andre finansieringsordninger i Unionen, hvis:

a) de beløb, der er opkrævet i henhold til artikel 103, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne

b) de ekstraordinære ex post-bidrag fastsat i artikel 104 ikke er umiddelbart tilgængelige og

c) de alternative finansieringsmidler fastsat i artikel 105 ikke er umiddelbart tilgængelige på rimelige betingelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner har beføjelse til at yde lån til andre finansieringsordninger i Unionen under de i stk. 1 nævnte omstændigheder.

3. Efter en anmodning i henhold til stk. 1 afgør hver enkelt af de andre finansieringsordninger i Unionen, om de vil yde lån til den finansieringsordning, der har foretaget anmodningen. Medlemsstaterne kan kræve, at denne afgørelse træffes efter høring af eller samtykke fra det kompetente ministerium eller den relevante forvaltning. Beslutningen træffes inden for et passende tidsrum.

4. Rentesatsen, tilbagebetalingsperioden og andre vilkår og betingelser for lånene aftales mellem den låntagende finansieringsordning og de andre finansieringsordninger, der har besluttet at deltage. Alle de deltagende finansieringsordningers lån skal have samme rentesats, tilbagebetalingsperiode og andre vilkår og betingelser, medmindre alle deltagende finansieringsordninger bliver enige om andet.

5. Den enkelte deltagende afviklingsfinansieringsordnings udlånte beløb skal være pro rata af de dækkede indskud i denne afviklingsfinansieringsordnings medlemsstat i forhold til de samlede dækkede indskud i medlemsstaternes deltagende afviklingsfinansieringsordninger. Disse bidragssatser kan variere efter aftale mellem alle deltagende finansieringsordninger.

6. Et udestående lån til en afviklingsfinansieringsordning i en anden medlemsstat i henhold til nærværende artikel skal behandles som et aktiv tilhørende den afviklingsfinansieringsordning, der har ydet lånet, og kan medregnes i denne finansieringsordnings målniveau.

Artikel 107

Gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i tilfælde af afvikling af koncerner

1. Medlemsstaterne sikrer, at den national finansieringsordning for hvert institut, der er en del af koncernen, i tilfælde af en afvikling af koncernen, jf. artikel 91 eller artikel 92, bidrager til finansieringen af afviklingen af koncernen i overensstemmelse med nærværende artikel.

2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 foreslår koncernafviklingsmyndigheden efter høring af afviklingsmyndighederne for de institutter, der indgår i koncernen, om nødvendigt inden der træffes afviklingshandlinger, en finansieringsplan som en del af koncernafviklingsordningen i artikel 91 og 92.

Finansieringsplanen skal godkendes i overensstemmelse med afgørelsesproceduren omhandlet i artikel 91 og 92.

3. Finansieringsplanen skal omfatte:

a) en værdiansættelse i overensstemmelse med artikel 36 vedrørende de berørte koncernenheder

b) de tab, der skal anerkendes af den berørte koncernenhed på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes

c) for hver berørt koncernenhed de tab, som hver klasse af aktionærer og kreditorer har lidt

d) ethvert bidrag, som indskudsgarantiordninger vil blive pålagt at yde i overensstemmelse med artikel 109, stk. 1

e) det samlede bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger, og bidragets formål og form

f) grundlaget for beregning af det beløb, som hver af de nationale finansieringsordninger i de medlemsstater, hvor der er etableret berørte koncernenheder, skal bidrage med til finansiering af koncernafviklingen med henblik på at opbygge det samlede bidrag, der er omhandlet i litra e)

g) det beløb, som hver berørt koncernenheds nationale finansieringsordning skal bidrage med til finansieringen af koncernafviklingen, og disse bidrags form

h) summen af de lån, som finansieringsordningerne i de medlemsstater, hvor de berørte koncernenheder er etableret, vil optage fra institutter, finansieringsinstitutter og anden tredjemand i henhold til artikel 105

i) en tidsramme for anvendelsen af finansieringsordningerne i de medlemsstater, hvor de berørte koncernenheder er etableret, og som om nødvendigt bør kunne udvides.

4. Grundlaget for fordeling af de i stk. 3, litra e), omhandlede bidrag skal være foreneligt med nærværende artikels stk. 5 og med principperne i koncernafviklingsplanen i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra f), medmindre andet er aftalt i finansieringsplanen.

5. Medmindre andet er aftalt i finansieringsplanen, skal grundlaget for beregning af bidrag fra hver enkelt national finansieringsordning navnlig tage hensyn til:

a) den del af koncernens risikovægtede aktiver, der indehaves af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat

b) den del af koncernens aktiver, der indehaves af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat

c) den del af tabet, der har givet anledning til et behov for koncernafvikling, og som stammer fra koncernenheder, der er under tilsyn af kompetente myndigheder i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat, og

d) den del af ressourcerne for finansieringsordningerne for koncerner, der i henhold til finansieringsplanen forventes at være til direkte gavn for koncernenheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat.

6. Medlemsstaterne fastsætter på forhånd regler og procedurer for at sikre, at hver national finansieringsordning er i stand til øjeblikkeligt at yde sit bidrag til finansiering af koncernafviklingen, jf. dog stk. 2.

7. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikel sikrer medlemsstaterne, at det på de i artikel 105 omhandlede betingelser er tilladt finansieringsordningerne for koncerner at indgå kontrakter om lån eller andre former for støtte fra institutter, finansieringsinstitutter eller andre tredjemænd.

8. Medlemsstaterne sikrer, at nationale finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan garantere låntagning, som finansieringsordningerne for koncerner har indgået aftale om i overensstemmelse med stk. 7.

9. Medlemsstaterne sikrer, at provenu eller fordele, der fremkommer ved anvendelsen af finansieringsordningerne for koncerner, allokeres til de nationale finansieringsordninger i overensstemmelse med deres bidrag til finansieringen af afviklingen, jf. stk. 2.

Artikel 108

Optagelse af indskud i prioritetsrækkefølge ved insolvens

Medlemsstaterne sikrer i national ret vedrørende almindelige insolvensbehandlinger:

a) at følgende har den samme prioritet, som er højere end prioriteten for fordringer fra almindelige usikrede fordringer:

i) den del af berettigede indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, som overskrider dækningsniveaet i artikel 6, i direktiv 2014/49/EU

ii) indskud, der ville være berettigede indskud fra fysiske personer, mikrovirksomheder, små eller mellemstore virksomheder, hvis ikke de var foretaget gennem filialer beliggende uden for Unionen af institutter, der er etableret inden for Unionen

b) at følgende har den samme prioritet, som er højere end prioriteten efter litra a):

i) dækkede indskud

ii) indskudsgarantiordninger, der indtræder i dækkede indskyderes rettigheder og forpligtelser ved insolvens.

Artikel 109

Anvendelse af indskudsgarantiordninger som led i afviklinger

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis afviklingsmyndighederne træffer en afviklingshandling, og denne handling sikrer, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud, hæfter den indskudsgarantiordning, som instituttet er medlem af, for:

a) hvis bail-in-værktøjet anvendes: det beløb som dækkede indskud ville være blevet nedskrevet med for at absorbere tabene i instituttet i medfør af artikel 46, stk. 1, litra a), hvis dækkede indskud havde været omfattet af bail-in-værktøjets anvendelsesområde og nedskrevet i samme omfang som kreditorer med samme prioritetsniveau i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling, eller

b) hvis et eller flere andre afviklingsværktøjer end bail-in-værktøjet anvendes: størrelsen af det tab, som dækkede indskydere ville have lidt, hvis dækkede indskydere havde lidt tab proportionelt med de tab, kreditorer med samme prioritetsniveau i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling ville have lidt.

I alle tilfælde skal indskudsgarantiordningens hæftelse ikke være større end de tab, den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

Når bail-in-værktøjet anvendes, skal indskudsgarantiordningen i medfør af artikel 46, stk. 1, litra b), ikke yde bidrag til omkostningerne i forbindelse med rekapitalisering af instituttet eller broinstituttet.

Når det i form af en værdiansættelse i henhold til artikel 74 fastlægges, at indskudsgarantiordningens bidrag til afvikling var større end de nettotab, som den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, er indskudsgarantiordningen berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 75.

2. Medlemsstaterne sikrer, at fastsættelsen af, med hvilket beløb indskudsgarantiordningen hæfter i henhold til stk. 1, er i overensstemmelse med betingelserne omhandlet i artikel 36.

3. Bidraget fra indskydergarantiordningen, jf. stk. 1, skal betales kontant.

4. Hvis berettigede indskud i et institut under afvikling overføres til en anden enhed ved hjælp af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet, har indskyderne ikke nogen fordring i henhold til direktiv 2014/49/EU mod indskudsgarantiordningen i relation til de dele af deres indskud i instituttet under afvikling, der ikke overføres, forudsat at de overførte midler er lig med eller større end det samlede dækningsniveau, der er fastsat i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

5. Uanset stk. 1–4 gælder, at hvis de til rådighed stående finansielle midler fra en indskudsgarantiordning anvendes i overensstemmelse hermed og efterfølgende reduceres til mindre end to tredjedele af indskudsgarantiordningens målniveau, sættes det regelmæssige bidrag til indskudsgarantiordninger til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

En indskudsgarantiordning må under alle omstændigheder ikke hæfte for et større beløb, end hvad der svarer til 50 % af dens målniveau i henhold til artikel 10 i 2014/49/EU. Medlemsstaterne kan under hensyntagen til deres nationale banksektorers særlige karakteristika fastsætte en procentdel, der er højere end 50 %.

Indskudsgarantiordningernes deltagelse efter dette direktiv må under alle omstændigheder ikke overstige de tab, den ville have lidt i en likvidation ved almindelig insolvensbehandling.

AFSNIT VIII

SANKTIONER

Artikel 110

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at dette berører medlemsstaternes ret til at fastsætte og iværksætte strafferetlige sanktioner, fastlægger medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der kan anvendes, såfremt de nationale bestemmelser til gennemførelsen af dette direktiv i national ret, ikke overholdes, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Hvis medlemsstaterne beslutter ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser. De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der i tilfælde af overtrædelser, hvor de i stk. 1 omhandlede forpligtelser påhvilende institutter, finansieringsinstitutter og modervirksomheder i Unionen er gældende, kan anvendes administrative sanktioner på de betingelser, der er fastsat i national ret, over for medlemmerne af ledelsesorganet og andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.

3. Beføjelsen til at indføre administrative sanktioner i medfør af dette direktiv tillægges afviklingsmyndighederne eller, i andre tilfælde, de kompetente myndigheder, afhængigt af overtrædelsens art. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder tillægges alle de informationsindsamlings- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for udøvelsen af deres respektive opgaver. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres sanktionsbeføjelser for at sikre, at administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne.

4. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder udøver deres administrative sanktionsbeføjelser i overensstemmelse med dette direktiv og national ret på en af følgende måder:

a) direkte

b) i samarbejde med andre myndigheder

c) på eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder

d) ved begæring til de kompetente retslige myndigheder.

Artikel 111

Særlige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres love, regler og administrative bestemmelser i det mindste fastsætter sanktioner og andre administrative foranstaltninger med hensyn til de følgende situationer:

a) undladelse af i strid med artikel 5 eller 7 at udarbejde, vedligeholde og ajourføre genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner

b) undladelse af i strid med artikel 25 at meddele den kompetente myndighed, at hensigten er at yde koncernintern finansiel støtte

c) undladelse af i strid med artikel 11 at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse af afviklingsplaner

d) undladelse fra ledelsesorganets side i et institut eller i en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af i strid med artikel 81, stk. 1, at give den kompetente myndighed meddelelse om, at instituttet eller enheden, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der kan anvendes i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, mindst omfatter følgende:

a) en offentlig meddelelse, hvori nævnes den/det ansvarlige fysiske person, institut, finansieringsinstitut, modervirksomhed i Unionen eller anden ansvarlig juridisk person og overtrædelsens art

b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde

c) et midlertidigt forbud over for et medlem af ledelsesorganet eller den daglige ledelse i det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituttet eller enhed, eller enhver anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig, til at varetage opgaver i de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede institutter eller enheder

d) for juridiske personer, administrative bøder på op til 10 % af den juridiske persons samlede nettoårsomsætning i det foregående regnskabsår. Hvis virksomheden er et datterselskab af et moderselskab, er den relevante omsætning den omsætning, som fremgår af det øverste moderselskabs konsoliderede regnskaber for det foregående regnskabsår

e) for fysiske personer, administrative bøder på op til 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvor euroen ikke er den officielle valuta, den tilsvarende værdi i national valuta pr. den 2. juli 2014

f) administrative bøder på op til det dobbelte af den fordel, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fordelen kan beregnes.

Artikel 112

Offentliggørelse af administrative sanktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder på deres officielle websted offentliggør i det mindste alle de administrative sanktioner, som de pålægger for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, såfremt sådanne sanktioner ikke er genstand for klage, eller hvis klagemuligheden er udtømt. Sådan offentliggørelse skal finde sted snarest muligt efter, at den sanktionerede fysiske eller juridiske person er blevet underrettet om afgørelsen, herunder oplysninger om typen og arten af overtrædelsen og identiteten af den fysiske eller juridiske person, som sanktionen pålægges.

Når medlemsstaterne tillader offentliggørelse af sanktioner, der er påklaget, offentliggør afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder hurtigst muligt på deres officielle websted oplysninger om status for denne klage og resultatet heraf.

2. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder offentliggør de af dem pålagte sanktioner i anonymiseret form og på en måde, som er i overensstemmelse med national ret, hvis en af følgende omstændigheder gør sig gældende:

a) hvis sanktionen pålægges en fysisk person, og det ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse er påvist, at offentliggørelsen af personoplysninger ikke er forholdsmæssigt proportional

b) hvis offentliggørelse vil skade stabiliteten på de finansielle markeder eller en igangværende strafferetlig efterforskning

c) hvis offentliggørelsen ville forårsage en uforholdsmæssig stor skade, såfremt den kan beregnes, for institutterne eller enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller de personer, der deltager.

Alternativt kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger i sådanne tilfælde udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til en anonym offentliggørelse i dette tidsrum vil ophøre med at eksistere.

3. Afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder sikrer, at en offentliggørelse i henhold til nærværende artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger, der er indeholdt i offentliggørelsen, beholdes kun på afviklingsmyndighedernes eller på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

4. Senest den 3. juli 2016 forelægger EBA Kommissionen en rapport om medlemsstaternes anonymiserede offentliggørelse af sanktioner, jf. stk. 2, og navnlig når der har været betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, hvad dette angår. Denne rapport skal desuden behandle alle betydelige forskelle i varigheden af medlemsstaternes offentliggørelse af sanktioner i henhold til national ret.

Artikel 113

EBA's centrale database

1. Med forbehold for de i artikel 84 omhandlede krav om tavshedspligt underretter afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder EBA om alle administrative sanktioner, som de har pålagt i henhold til artikel 111, og status for denne klage og resultatet deraf. EBA fører en central database om de sanktioner, der indberettes til den, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem afviklingsmyndigheder, der alene er tilgængelige for afviklingsmyndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som afviklingsmyndighederne indberetter. EBA fører en central database om de sanktioner, der indberettes til den, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder, der alene er tilgængelige for de kompetente myndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

2. EBA ajourfører et websted med links til hver afviklingsmyndigheds offentliggørelse af sanktioner og hver kompetent myndigheds offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 112 og angiver, hvor længe hver enkelt medlemsstat offentliggør sanktionerne.

Artikel 114

De kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders effektive anvendelse af sanktioner og udøvelse af sanktionsbeføjelser

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne ved valget af arten af sanktioner eller andre administrative foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder, hvor det er relevant:

a) overtrædelsens grovhed og varighed

b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar

c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke, f.eks. med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst

d) størrelsen på den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes

e) de tab for tredjemænd, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt disse beløb kan beregnes

f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden

g) overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået

h) eventuelle potentielle systemiske følger af overtrædelsen.

AFSNIT IX

GENNEMFØRELSESBEFØJELSER

Artikel 115

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i nærværende artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, og artikel 104, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.

3. Den i artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, og artikel 104, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, eller artikel 104, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

6. Kommissionen tillægges ikke beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, hvor Europa-Parlamentets indsigelsesret, inkl. forlængelse, begrænses til under fem måneder på grund af ferie.

AFSNIT X

ÆNDRINGER TIL DIREKTIV 82/891/EØF, 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU OG 2013/36/EU OG FORORDNING (EU) Nr. 1093/2010 OG (EU) Nr. 648/2012

Artikel 116

Ændring af direktiv 82/891/EØF

Artikel 1, stk. 4, i direktiv 82/891/EØF affattes således:

»4. Artikel 1, stk. 2, 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU (36) finder anvendelse.

Artikel 117

Ændring af direktiv 2001/24/EF

I direktiv 2001/24/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykker:

»3. Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (37) og på deres filialer, der er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted.

4. Ved anvendelse af de afviklingsværktøjer og udøvelse af de afviklingsbeføjelser, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (38), finder bestemmelserne i dette direktiv ligeledes anvendelse på finansielle institutter, virksomheder og moderselskaber, der er omfattet af direktiv 2014/59/EU.

5. Nærværende direktivs artikel 4 og 7 finder ikke anvendelse, hvis artikel 83 i direktiv 2014/59/EU finder anvendelse.

6. Nærværende direktivs artikel 33 finder ikke anvendelse, hvis artikel 84 i direktiv 2014/59/EU finder anvendelse.

(37) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1)."

(38) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«"

2) Artikel 2 affattes således:

»*Artikel 2*

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

— »hjemland«: en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i forordning (EU) nr. 575/2013

— »værtsland«: en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i forordning (EU) nr. 575/2013

— »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013

— »kompetent myndighed«: en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, eller en afviklingsmyndighed i den i artikel 2, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/59/EU anvendte betydning for så vidt angår saneringsforanstaltninger i medfør af nævnte direktiv

— »administrator«: enhver person eller ethvert organ, der er udpeget af de administrative eller retslige myndigheder, og hvis funktion er at administrere saneringsforanstaltninger

— »administrative eller retslige myndigheder«: de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, der er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidationsprocedurer

— »saneringsforanstaltninger«: foranstaltninger, der har til formål at bevare eller genoprette den finansielle situation i et kreditinstitut eller et investeringsselskab, jf. definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, og som vil kunne berøre tredjemands bestående rettigheder, herunder foranstaltninger, der indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger eller nedbringelse af fordringer; disse foranstaltninger omfatter anvendelse af de afviklingsværktøjer og udøvelse af de afviklingsbeføjelser, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU

— »likvidator«: enhver person eller ethvert organ, der er udpeget af de administrative eller retslige myndigheder, og hvis funktion er at administrere likvidationsprocedurer

— »likvidationsprocedurer«: kollektive procedurer, der indledes og kontrolleres af de administrative eller retslige myndigheder i en medlemsstat med henblik på at realisere formuegenstande under disse myndigheders tilsyn, herunder når denne procedure afsluttes med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning

— »reguleret marked«: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 65/2014/EU (39)

— »instrument«: et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 50), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013.

(39) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).«"

3) Artikel 25 affattes således:

»*Artikel 25*

Nettingaftaler

Nettingaftaler afgøres udelukkende efter den lovgivning, som finder anvendelse på disse aftaler, jf. dog artikel 68 og 71 i direktiv 2014/59/EU.«

4) Artikel 26 affattes således:

»*Artikel 26*

Genkøbsaftaler

Nettingaftaler afgøres udelukkende efter den lovgivning, som finder anvendelse på disse aftaler, jf. dog artikel 68 og 71 i direktiv 2014/59/EU og artikel 24 i nærværende direktiv.«

Artikel 118

Ændring af direktiv 2002/47/EF

I direktiv 2002/47/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykke:

»6. Artikel 4-7 i nærværende direktiv finder ikke anvendelse på nogen begrænsning af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller nogen begrænsning af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, nogen slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til afsnit IV, kapitel V eller VI i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (40), eller på nogen begrænsninger, der pålægges i henhold til tilsvarende beføjelser i en medlemsstats lovgivning med henblik på at lette afviklingen af en enhed som omhandlet i stk. 2, litra c), nr. iv), og litra d), og som er underlagt sikkerhedsforanstaltninger, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit IV, kapitel VII, i direktiv 2014/59/EU.

(40) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«"

2) Artikel 9a affattes således:

»Artikel 9a

Direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU

Nærværende direktiv tilsidesætter ikke direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU.«

Artikel 119

Ændring af direktiv 2004/25/EF

I artikel 4, stk. 5, i direktiv 2004/25/EF tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at artikel 5, stk. 1, i nærværende direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (41).

Artikel 120

Ændring af direktiv 2005/56/EF

I artikel 3 i direktiv 2005/56/EØF tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på det eller de selskaber, der er omfattet af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (42).

Artikel 121

Ændring af direktiv 2007/36/EF

I direktiv 2007/36/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (43).

(43) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«"

2) I artikel 5 indsættes følgende stykker:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at generalforsamlingen med henblik på direktiv 2014/59/EU med et flertal på mindst to tredjedele af de gyldigt afgivne stemmer kan vedtage eller ændre vedtægten til at foreskrive, at en indkaldelse til en generalforsamling, hvor der skal træffes afgørelse om en kapitalforøgelse, sker med et kortere varsel end som fastsat i stk. 1 i nærværende artikel, når blot denne generalforsamling ikke finder sted inden for ti kalenderdage efter indkaldelsen, og såfremt betingelserne i artikel 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU er opfyldt, og såfremt den pågældende kapitalforøgelse er nødvendig for at undgå de betingelser for afvikling, der er fastsat i artikel 32 og 33 i nævnte direktiv.

6. Med henblik på stk. 5 finder enhver medlemsstats forpligtelse til at fastsætte et tidspunkt, jf. artikel 6, stk. 3, forpligtelsen til at sikre at en revideret dagsorden er tilgængelig i god tid, jf. artikel 6, stk. 4, og enhver medlemsstats forpligtelse til at fastsætte én bestemt registreringsdato, jf. artikel 7, stk. 3, ikke anvendelse.«.

Artikel 122

Ændring af direktiv 2011/35/EU

I artikel 1 i direktiv 2011/35/EU tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på det eller de selskaber, der er omfattet af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (44).

Artikel 123

Ændring af direktiv 2012/30/EU

I artikel 45 i direktiv 2012/30/EU tilføjes følgende stykke:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at artikel 10, artikel 19, stk. 1, artikel 29, stk. 1, 2 og 3, artikel 31, stk. 2, første afsnit, og artikel 33 til 36, artikel 40, 41 og 42 i dette direktiv ikke finder anvendelse i

tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (45).

Artikel 124

Ændring af direktiv 2013/36/EU

Artikel 74, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU udgår.

Artikel 125

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, nr. 2), affattes således:

»2) »kompetent myndighed«:

i) en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013 og som omhandlet i direktiv 2007/64/EF og 2009/110/EF

ii) i forbindelse med direktiv 2002/65/EF og 2005/60/EF, de myndigheder, der har ansvaret for at sikre, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter overholder kravene i disse direktiver

iii) i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF (46), en udpeget myndighed som defineret i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 18)

iv) i forbindelse med direktiv 2014/59/EU (47), en afviklingsmyndighed som defineret i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 18).

(46) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149)."

(47) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«"

2) I artikel 40, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:

»Med henblik på handling inden for rammerne af direktiv 2014/59/EU kan det i stk. 1, litra b), nævnte medlem af tilsynsrådet, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af en ikke-stemmeberettiget repræsentant for afviklingsmyndigheden i hver medlemsstat.«

Artikel 126

Ændring af forordning (EU) nr. 648/2012

I artikel 81, stk. 3,i forordning (EU) nr. 648/2012 tilføjes følgende litra:

»k) afviklingsmyndighederne udpeget i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (48).

AFSNIT XI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 127

Afviklingsudvalg under EBA

EBA nedsætter i overensstemmelse med artikel 41 i forordning (EU) nr. 1093/2010 et permanent internt udvalg, der har til opgave at forberede afgørelser, som EBA skal træffe i henhold til artikel 44 i nævnte forordning, herunder afgørelser relateret til udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedrører opgaver, som er blevet pålagt afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med dette direktiv. EBA sikrer navnlig, jf. artikel 38, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 at afgørelser vedtaget i henhold til nævnte artikel ikke på nogen måde indvirker på medlemsstaternes finanspolitiske ansvar. Dette interne udvalg skal omfatte de i artikel 3 i nærværende direktiv omhandlede afviklingsmyndigheder.

EBA samarbejder i forbindelse med dette direktiv med ESMA og EIOPA inden for rammerne af Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder, som er nedsat ved artikel 54 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning(EU) nr. 1095/2010.

For så vidt angår dette direktiv sikrer EBA organisatorisk adskillelse mellem afviklingsudvalget og de øvrige funktioner, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. Afviklingsudvalget skal fremme udvikling og samordning af afviklingsplaner og udarbejde metoder til afvikling af nødlidende finansielle institutter.

Artikel 128

Samarbejde med EBA

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne samarbejder med EBA, for så vidt angår dette direktiv, i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010.

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne giver hurtigst muligt EBA alle de oplysninger, som sidstnævnte behøver for at kunne varetage sine opgaver i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 129

Gennemgang

Senest den 1. juni 2018 gennemgår Kommissionen gennemførelsen af dette direktiv og forelægger rapport herom for Europa-Parlamentet og Rådet. Den vurderer navnlig følgende:

a) på grundlag af den i artikel 4, stk. 7, omhandlede rapport fra EBA, behovet for ændringer med hensyn til at minimere forskellene på nationalt plan

b) på grundlag af den i artikel 45, stk. 19, omhandlede rapport fra EBA, behovet for ændringer med hensyn til at minimere forskellene på nationalt plan

c) funktionsdygtigheden og effektiviteten af den rolle, som EBA er pålagt i henhold til dette direktiv, herunder mægling.

Disse rapporter ledsages, hvis det er hensigtsmæssigt, af et lovgivningsforslag.

Uanset den gennemgang, der er omhandlet i første afsnit, foretager Kommissionen senest den 3. juli 2017 en specifik gennemgang af anvendelsen af artikel 13, 18 og 45, for så vidt angår EBA's beføjelser til at foretage bindende mægling for at tage hensyn til den fremtidige udvikling inden for ret om finansielle tjenesteydelser. Denne rapport og eventuelle dertil knyttede forslag fremsendes til Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 130

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2014 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen ordlyden af disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den 1. januar 2015.

Medlemsstaterne anvender dog de love og bestemmelser, der er vedtaget for at efterkomme afsnit IV, kapitel IV, afdeling 5, senest fra den 1. januar 2016.

2. Lovene og bestemmelserne omhandlet i stk. 1 skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 131

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 124 træder i kraft den 1. januar 2015.

Artikel 132

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG

AFSNIT A

Obligatoriske oplysninger i genopretningsplaner

Genopretningsplanen skal indeholde følgende oplysninger:

1) et resumé af de vigtigste elementer i planen og en oversigt over den overordnede genopretningskapacitet
2) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet siden den senest registrerede genopretningsplan
3) en kommunikations- og offentliggørelsesplan, der beskriver, hvorledes selskabet agter at forvalte potentielle negative reaktioner fra markedet
4) en række kapital- og likviditetsforanstaltninger, som er nødvendige for at opretholde eller genopbygge instituttets levedygtighed og finansielle stilling
5) et skøn over tidsrammen for gennemførelsen af planens materielle aspekter
6) en detaljeret beskrivelse af enhver væsentlig forhindring for en effektiv og rettidig gennemførelse af planen, herunder inddragelse af konsekvenserne for resten af koncernen, kunder og modparter
7) identifikation af kritiske funktioner
8) en detaljeret beskrivelse af proceduren for fastsættelse af værdien og salgbarheden af instituttets centrale forretningsområder, aktiviteter og aktiver
9) en detaljeret beskrivelse af, hvorledes genopretningsplanen er integreret i instituttets ledelsesstruktur, samt af de politikker og procedurer, der gælder for godkendelse af genopretningsplanen og identifikation af de personer i organisationen, der har ansvaret for at forberede og gennemføre planen
10) ordninger og foranstaltninger til at bevare eller genskabe instituttets kapitalgrundlag
11) ordninger og foranstaltninger til at sikre, at instituttet har passende adgang til nødfinansieringskilder, herunder potentielle likviditetskilder, en vurdering af tilgængelige sikkerhedsstillelse og en vurdering af muligheden for at overføre likviditet mellem koncernenheder og forretnings-

områder, for at sikre, at det fortsat kan udføre sine aktiviteter og opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder

12) ordninger og foranstaltninger til at nedbringe risici og gearing
13) ordninger og foranstaltninger til omstrukturering af forpligtelser
14) ordninger og foranstaltninger til omstrukturering af forretningsområder
15) ordninger og foranstaltninger, som er nødvendige for hele tiden at have adgang til de finansielle markeders infrastrukturer
16) ordninger og foranstaltninger, som er nødvendige for at bevare den fortsatte drift af instituttets operationelle procedurer, herunder infrastrukturer og it-tjenesteydelser
17) forberedende foranstaltninger til at fremme salget af aktiver eller forretningsområder inden for en passende tidsramme til genoprettelse af den finansielle sundhed
18) andre forvaltningstiltag eller -strategier til genoprettelse af den finansielle sundhed og de forventede finansielle konsekvenser af disse tiltag eller strategier
19) forberedende foranstaltninger, som instituttet har iværksat eller agter at iværksætte for at fremme genopretningsplanens gennemførelse, herunder de foranstaltninger, der er nødvendige for at muliggøre rettidig rekapitalisering af instituttet
20) et sæt indikatorer, som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen.

AFSNIT B

Oplysninger, som afviklingsmyndighederne kan anmode institutter om at levere med henblik på udarbejdelse og opretholdelse af afviklingsplaner

Afviklingsmyndighederne kan anmode institutter om at levere mindst følgende oplysninger med henblik på udarbejdelse og opretholdelse af afviklingsplaner:

1) en detaljeret beskrivelse af instituttets organisationsstruktur, herunder en liste over alle juridiske personer
2) angivelse af den direkte indehaver og procentdelen af stemmerettigheder og ikke-stemmerettigheder for hver juridisk person
3) beliggenhed, oprettelsesstat, meddelelse af tilladelse og øverste ledelse for hver juridisk person
4) en oversigt over instituttets kritiske funktioner og centrale forretningsområder, herunder væsentlige aktiver og passiver i tilknytning til sådanne funktioner og forretningsområder, for hver juridisk person
5) en detaljeret beskrivelse af elementerne i instituttets og alle dets juridiske enheders passiver, som et minimum opdelt efter type og størrelse af kort- og langfristet gæld, sikrede, usikrede og efterstillede forpligtelser
6) detaljerede oplysninger om de af instituttets passiver, der er nedskrivningsrelevante passiver
7) en beskrivelse af de procedurer, som er nødvendige for at fastslå, til hvem instituttet har givet sikkerhedsstillelse, hvilken person der har sikkerhedsstillelsen, og i hvilken jurisdiktion sikkerhedsstillelsen befinder sig
8) en beskrivelse af instituttets og dets juridiske enheders ikkebalanceførte eksponeringer, herunder en oversigt over dets kritiske funktioner og centrale forretningsområder
9) instituttets væsentligste afdækninger, herunder en oversigt pr. juridiske personer
10) identifikation af instituttets største eller mest kritiske modparter og en analyse af konsekvenserne af de største modparters misligholdelse for instituttets finansielle situation

11) hvert system, i hvilket instituttet foretager et væsentligt antal handler eller handler for en væsentlig værdi, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
12) hvert betalings-, clearings- eller afregningssystem, som instituttet er direkte eller indirekte medlem af, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
13) en detaljeret fortegnelse over og en detaljeret beskrivelse af de centrale ledelsesinformationssystemer, herunder for risikostyring, bogføring samt finansiel og reguleringsmæssig indberetning, som anvendes af instituttet, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
14) identifikation af ejerne af de i punkt 13 anførte systemer, tilknyttede serviceleveranceaftaler og software og systemer eller licenser, herunder en oversigt pr. dets juridiske enheder, kritisk funktion og centralt forretningsområde
15) identifikation af og en oversigt over de juridiske personer samt sammenkoblinger og den indbyrdes afhængighed mellem de forskellige juridiske personer, f.eks.:

    — fælles eller delt personale, faciliteter og systemer

    — kapital-, finansierings- eller likviditetsordninger

    — eksisterende krediteksponeringer eller eventuelle krediteksponeringer

    — krydsgarantiordninger, krydssikkerhedsstillelser, krydsklausuler (cross default) og krydsnettingordninger

    — risikooverførsler og ejermatchning (back-to-back-handel) serviceleveranceaftaler
16) den kompetente tilsyns- og afviklingsmyndighed for hver juridisk person
17) det medlem af ledelsesorganet, der er ansvarligt for at indgive de oplysninger, der er nødvendige for at forberede instituttets afviklingsplan, og eventuelt andre personer, der er ansvarlige for de forskellige juridiske personer, kritiske funktioner og centrale forretningsområder
18) en beskrivelse af de ordninger, som instituttet har etableret for at sikre, at afviklingsmyndigheden i tilfælde af afvikling råder over alle nødvendige oplysninger, således som fastsat af afviklingsmyndigheden, med henblik på anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser
19) alle aftaler, som institutterne og deres juridiske enheder har indgået med tredjemænd, og hvis ophævelse kan udløses af en afgørelse fra myndighederne om at anvende et afviklingsværktøj, samt hvorvidt konsekvenserne af ophævelsen kan påvirke afviklingsværktøjets anvendelse
20) en beskrivelse af mulige likviditetskilder til støtte for afviklingen
21) oplysninger om aktivbehæftelser, likvide aktiver, ikke-balanceførte aktiviteter, afdækningsstrategier og bogføringspraksis.

AFSNIT C

Aspekter, som afviklingsmyndigheden skal vurdere ved vurdering af et instituts eller en koncerns afviklingsmuligheder

Ved vurderingen af et instituts eller en koncerns afviklingsmuligheder tager afviklingsmyndigheden hensyn til følgende:

Ved vurderingen af en koncerns afviklingsmuligheder forstås ved henvisning til et institut sådanne institutter eller enheder, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), inden for en koncern:

1) hvorvidt instituttet er i stand til at henføre centrale forretningsområder og kritiske funktioner til juridiske personer
2) hvorvidt juridiske strukturer og selskabsstrukturer er tilpasset centrale forretningsområder og kritiske funktioner
3) hvorvidt der findes ordninger til at sikre, at personale, infrastruktur, finansiering, likviditet og kapital er til rådighed i tilstrækkeligt omfang til, at de centrale forretningsområder og de kritiske funktioner kan støttes og opretholdes
4) hvorvidt de serviceaftaler, som instituttet har indgået, kan håndhæves fuldt ud i tilfælde af afvikling af instituttet
5) hvorvidt instituttets ledelsesstruktur er hensigtsmæssig med henblik på at administrere og sikre overholdelse af instituttets interne politikker med hensyn til serviceleveranceaftaler
6) hvorvidt instituttet har en procedure for overdragelse af tjenesteydelser, der leveres i henhold til serviceleveranceaftaler til tredjemænd i tilfælde af adskillelse af kritiske funktioner eller centrale forretningsområder
7) hvorvidt der forefindes beredskabsplaner og foranstaltninger til at sikre kontinuitet i adgangen til betalings- og afregningssystemer
8) hvorvidt ledelsesinformationssystemerne er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingsmyndighederne er i stand til at indsamle nøjagtige og fyldestgørende oplysninger om centrale forretningsområder og kritiske funktioner med henblik på at fremme en hurtig beslutningstagning
9) hvorvidt ledelsesinformationssystemerne er i stand til at levere de nødvendige oplysninger for en effektiv afvikling af instituttet til enhver tid, selv under forhold i hastig forandring
10) hvorvidt instituttet har afprøvet sine ledelsesinformationssystemer under stressscenarier som defineret af afviklingsmyndigheden
11) hvorvidt instituttet kan sikre ledelsesinformationssystemernes kontinuitet både for det berørte institut og det nye institut i en situation, hvor de kritiske funktioner og de centrale forretningsområder er adskilt fra de øvrige funktioner og forretningsområder
12) hvorvidt instituttet har etableret passende procedurer til at sikre, at det/den giver afviklingsmyndighederne de nødvendige oplysninger med henblik på at identificere indskydere og de beløb, der er dækket af indskudsgarantiordningerne
13) såfremt koncernen anvender koncerninterne sikkerhedsstillelser, hvorvidt disse sikkerhedsstillelser udbydes til markedsvilkår og risikostyringssystemerne for disse garantier er robuste
14) såfremt koncernen foretager »back-to-back«-transaktioner, hvorvidt disse transaktioner udføres til markedsvilkår, og risikostyringssystemerne for disse transaktioner er robuste
15) hvorvidt anvendelsen af disse koncerninterne sikkerhedsstillelser eller »back-to-back«-transaktioner øger afsmitningseffekten inden for koncernen
16) hvorvidt koncernens juridiske struktur forhindrer anvendelsen af afviklingsværktøjer på grund af antallet af juridiske personer, koncernstrukturens kompleksitet eller vanskeligheden i at tilpasse forretningsområderne til koncernenhederne
17) omfanget og typen af instituttets nedskrivningsrelevante passiver
18) såfremt vurderingen omfatter et blandet selskab, hvorvidt afviklingen af koncernenheder, som er institutter eller finansieringsinstitutter, kan have en negativ indvirkning på den ikke-finansielle del af koncernen
19) hvorvidt der findes serviceleveranceaftaler, og hvor stabile de er
20) hvorvidt tredjelandsmyndigheder har de nødvendige afviklingsværktøjer til at støtte afviklingshandlinger truffet af afviklingsmyndigheder i Unionen, og mulighederne for koordineret handling mellem myndighederne i Unionen og tredjelandsmyndighederne

21) hvorvidt det er muligt at anvende afviklingsværktøjer på en måde, der opfylder afviklingsmålene, under hensyntagen til de værktøjer, der er til rådighed, og instituttets struktur
22) i hvilket omfang koncernstrukturen giver afviklingsmyndigheden mulighed for at afvikle hele koncernen eller en eller flere af dens koncernenheder, uden at dette får væsentlige direkte eller indirekte negativ virkning på det finansielle system, markedets tillid eller økonomien, og med henblik på at maksimere værdien af koncernen som helhed
23) hvilke ordninger og midler, der kan lette afviklingen i tilfælde af koncerner, der har datterselskaber etableret i forskellige jurisdiktioner
24) hvorvidt det kan antages, at afviklingsværktøjerne anvendes på en sådan måde, at afviklingsmålene opfyldes, under hensyntagen til de mulige konsekvenser for kreditorer, modparter, kunder og personale, og hvilke foranstaltninger tredjelandsmyndigheder vil kunne træffe
25) i hvilket omfang der kan foretages en rimelig vurdering af konsekvenserne af instituttets afvikling for det finansielle system og for finansmarkedernes tillid
26) i hvilket omfang afviklingen af instituttet kan have væsentlige direkte eller indirekte negative virkninger på det finansielle system, markedets tillid eller økonomien
27) i hvilket omfang der kan dæmmes op for afsmitningseffekter på andre institutter eller på finansmarkederne gennem anvendelse af afviklingsværktøjerne og -beføjelserne
28) i hvilket omfang afviklingen af instituttet kan få væsentlige konsekvenser for betalings- og afregningssystemernes drift.

1) EUT C 39 af 12.2.2013, s. 1.
2) EUT C 44 af 15.2.2013, s. 68.
3) Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.5.2014.
4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).
7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 7.2.2012, s. 1).
8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (se side 349 i denne EUT).
12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (se side 1 i denne EUT).
13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (se side 149 i denne EUT).
14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).
15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).
16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU af 25. oktober 2012 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 74).
17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber (EUT L 110 af 29.4.2011, s. 1).
18) Rådets sjette direktiv 82/891/EØF af 17. december 1982 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om spaltning af aktieselskaber (EFT L 378 af 31.12.1982, s. 47).
19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF af 26. oktober 2005 om grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar (EUT L 310 af 25.11.2005, s. 1).
20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud (EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12).
21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (EUT L 184 af 14.7.2007, s. 17).
22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
24) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
25) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).
26) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).
28) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).
29) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
30) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).
31) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
32) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).
33) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 vedrørende betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs samt oplysninger, der skal offentliggøres om disse værdipapirer (EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1).
34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).
35) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38).

Bilag 7

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2020/1503

af 7. oktober 2020

om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter høring af Den Europæiske Centralbank,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[1)],

efter den almindelige lovgivningsprocedure[2)], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Crowdfunding, som typisk er baseret på små investeringer, bliver i stadig større grad en veletableret form for alternativ finansiering for nyetablerede virksomheder samt små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Crowdfunding udgør en stadig vigtigere type formidling, hvor en crowdfundingtjenesteudbyder uden selv at påtage sig en risiko driver en digital platform, som er åben for offentligheden, for at matche eller gøre det lettere at matche potentielle investorer eller långivere med virksomheder, der søger finansiering. En sådan finansiering kan tage form af lån eller erhvervelse af værdipapirer eller andre instrumenter, der er godkendt til crowdfunding. Denne forordnings anvendelsesområde bør derfor omfatte både lånebaseret crowdfunding og investeringsbaseret crowdfunding, eftersom disse typer crowdfunding kan struktureres som sammenlignelige alternative finansieringskilder.

(2) Udbud af crowdfundingtjenester omfatter generelt tre typer aktører: projektejeren, der foreslår det projekt, der skal finansieres, investorer, der finansierer det foreslåede projekt, og en formidlingsorganisation i form af en crowdfundingtjenesteudbyder, der bringer projektejere og investorer sammen gennem en onlineplatform.

(3) Crowdfunding kan medvirke til at give SMV'er adgang til finansiering og til at gennemføre kapitalmarkedsunionen. Manglende adgang til finansiering for SMV'er er et problem selv i de medlemsstater, hvor adgangen til bankfinansiering er forblevet stabil under finanskrisen. Crowdfunding er opstået som og blevet til en veletableret praksis for finansiering af fysiske eller juridiske personers forretningsaktiviteter. Sådan finansiering sker gennem onlineplatforme, forretningsaktiviteterne finansieres typisk af et stort antal personer eller organisationer, og virksomhederne, herunder nyetablerede virksomheder, rejser relativt små pengebeløb.

(4) Crowdfunding kan ud over at udgøre en alternativ kilde til finansiering, herunder venturekapital, give virksomhederne andre fordele. Den kan underbygge en forretningside, give iværksætterne adgang til et stort antal personer, hvilket giver indblik og oplysninger, og den kan være et markedsføringsredskab.

(5) Flere medlemsstater har allerede indført nationale, skræddersyede ordninger for crowdfunding. Disse ordninger er tilpasset til de lokale markeders og investorers karakteristika og behov. Som følge deraf er der forskelle i de eksisterende nationale regler i hele Unionen for så vidt angår crowdfundingplatformes driftsbetingelser, omfanget af tilladte aktiviteter og tilladelseskravene.

(6) Forskellene mellem de eksisterende nationale regler er af en sådan art, at de hindrer grænseoverskridende udbud af crowdfundingtjenester, og de har derfor en direkte indvirkning på funktionen af det indre marked for sådanne tjenesteydelser. Navnlig det forhold, at de retlige rammer er fragmenterede efter nationale grænser, forårsager væsentlige juridiske omkostninger for detailinvestorer, der ofte har vanskeligt ved at finde ud af, hvilke regler der gælder for grænseoverskridende crowdfundingtjenester. Sådanne investorer afskrækkes derfor ofte fra at foretage grænseoverskridende investeringer ved hjælp af crowdfundingplatforme. Af samme årsager afskrækkes crowdfundingtjenesteudbydere, der driver sådanne platforme, fra at udbyde deres tjenester i andre medlemsstater end den, hvor de er etableret. Derfor har crowdfundingtjenester hidtil hovedsagelig været af national karakter, hvilket har hindret fremkomsten af et EU-marked for crowdfunding og dermed afskåret virksomheder fra adgang til crowdfundingtjenester, navnlig i tilfælde, hvor de driver virksomhed på mindre nationale markeder.

(7) For at fremme grænseoverskridende crowdfundingtjenester og lette adgangen til at levere og modtage sådanne tjenester på det indre marked, er det nødvendigt at afhjælpe de eksisterende hindringer for et velfungerende indre marked for crowdfundingtjenester og sikre investorerne et højt beskyttelsesniveau gennem fastsættelse af et regelsæt på EU-plan.

(8) Ved at afhjælpe hindringerne for et velfungerende indre marked for crowdfundingtjenester sigter denne forordning mod at fremme grænseoverskridende finansiering til virksomheder. Crowdfundingtjenester i forbindelse med udlån til forbrugere som defineret i artikel 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF[3)] bør derfor ikke falde ind under denne forordnings anvendelsesområde.

(9) For at undgå regelarbitrage og for at sikre effektivt tilsyn med crowdfundingtjenesteudbydere bør de forbydes at tage imod indskud eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden, medmindre de også har tilladelse som kreditinstitut i henhold til artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU[4)]. Medlemsstaterne bør dog sikre, at national lovgivning ikke kræver tilladelse som kreditinstitut eller en anden individuel tilladelse, tilladelse, undtagelse eller dispensation for projektejere eller investorer, der tager imod midler eller yder lån med henblik på at udbyde eller investere i crowdfundingprojekter.

(10) Formålet med udbud af crowdfundingtjenester er at lette finansieringen af et projekt ved at rejse kapital fra et stort antal personer, der hver især bidrager med relativt små investeringsbeløb, gennem et offentligt tilgængeligt, internetbaseret informationssystem. Crowdfundingtjenester er således tilgængelige for en ubegrænset pulje af investorer, der modtager investeringsforslag samtidig, og indebærer tilvejebringelse af midler fra fortrinsvis fysiske personer, herunder privatpersoner uden en stor nettoformue. Denne forordning bør finde anvendelse på crowdfundingtjenester, der består i fælles håndtering af modtagelse og formidling af kundeordrer og placering af værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowd-

funding, uden fast forpligtelse på en offentlig platform, der giver investorerne uhindret adgang. Fælles håndtering af disse tjenester er det centrale kendetegn ved crowdfundingtjenester sammenlignet med visse investeringstjenester i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU[5)], selv om de pågældende tjenester hver især svarer til dem, der er omfattet af nævnte direktiv.

(11) Hvad angår lånebaseret crowdfunding bør denne forordning finde anvendelse på crowdfundingtjenester, der omfatter formidling af långivning, herunder tjenester såsom præsentation af crowdfundingudbud for kunder og prisfastsættelse eller vurdering af kreditrisikoen ved crowdfundingprojekter eller projektejere. Definitionen af crowdfundingtjenester bør tage hensyn til forskellige forretningsmodeller, der muliggør at indgå en låneaftale mellem en eller flere investorer og en eller flere projektejere gennem en crowdfundingplatform. Lån, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, bør være lån med ubetinget forpligtelse til at tilbagebetale et aftalt beløb til investor, hvorved de lånebaserede crowdfundingplatforme blot gør det lettere for investorer og projektejere at indgå låneaftaler uden på noget tidspunkt at fungere som kreditor for projektejeren. Den formidling af långivning, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, skal skelnes fra den kreditinstitutvirksomhed, der består i långivning for egen regning og modtagelse af indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden.

(12) Crowdfundingtjenesteudbyderne kan med henblik på at levere deres tjenester drive offentligt tilgængelige internetbaserede informationssystemer, herunder systemer, der kræver brugerregistrering.

(13) Hvad angår investeringsbaseret crowdfunding er omsættelighed en vigtig sikkerhedsforanstaltning for investorerne, så de kan udtræde af deres investering, da det giver dem mulighed for at afhænde deres investering på kapitalmarkederne. Denne forordning dækker og tillader derfor crowdfundingtjenester vedrørende værdipapirer. Anparter i visse selskaber med begrænset ansvar, der er omfattet af medlemsstaternes nationale ret, er også frit omsættelige på kapitalmarkederne og bør derfor ikke udelukkes fra at være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

(14) Visse instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, er i nogle medlemsstater underlagt national ret vedrørende deres omsættelighed, såsom et krav om, at overførslen skal bekræftes af en notar. Denne forordning bør finde anvendelse, uden at det berører national ret vedrørende overførsel af sådanne instrumenter.

(15) Selv om initial coin offerings rummer et potentiale for finansiering af SMV'er, innovative nyetablerede virksomheder og vækstvirksomheder og kan accelerere teknologioverførsel, er deres kendetegn væsentligt anderledes end ved de crowdfundingtjenester, der er reguleret ved denne forordning.

(16) I betragtning af risiciene ved crowdfundinginvesteringer bør der med henblik på effektiv beskyttelse af investorer og på etablering af en mekanisme for markedsdisciplin fastsættes en tærskel i form af en samlet værdi for crowdfundingudbud fra en bestemt projektejer. Denne tærskel bør således fastsættes til 5 000 000 EUR, hvilket er den tærskel, som størstedelen af medlemsstaterne anvender, når de fritager udbud af værdipapirer til offentligheden for forpligtelsen til at offentliggøre et prospekt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129[6)].

(17) De overlappende regelsæt, som fastsættes ved nærværende forordning og forordning (EU) 2017/1129, kan på grund af en tærskel på 5 000 000 EUR øge risikoen for regelarbitrage og have en

forstyrrende indvirkning på adgangen til finansiering og kapitalmarkedernes udvikling i visse medlemsstater. Desuden er det hidtil kun et begrænset antal medlemsstater, der har indført specifikke retlige rammer for crowdfundingplatforme og -tjenester. Under hensyn til det forhold, at visse medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af forordning (EU) 2017/1129 har fastsat tærsklen for at fritage udbud af værdipapirer til offentligheden for forpligtelsen til at offentliggøre et prospekt til under 5 000 000 EUR, og under hensyn til den særlige indsats, som de pågældende medlemsstater eventuelt vil blive pålagt med hensyn til at tilpasse deres nationale ret og sikre anvendelse af den fælles tærskel efter nærværende forordning, bør nærværende forordning fastsætte en midlertidig undtagelse, der ikke kan forlænges, så disse medlemsstater får mulighed for at gøre denne betydelige indsats. Den midlertidige undtagelse bør finde anvendelse i så kort en periode som muligt, så det indre markeds funktion forstyrres mindst muligt.

(18) For at bevare en høj grad af investorbeskyttelse, mindske risiciene ved crowdfunding og sikre retfærdig behandling af alle kunder bør crowdfundingtjenesteudbyderne have indført en politik til at sikre, at projekter på deres platforme udvælges på en professionel, retfærdig og gennemsigtig måde, og at crowdfundingtjenester udbydes på samme måde.

(19) For at forbedre tjenesten for deres kunder bør crowdfundingtjenesteudbydere kunne foreslå crowdfundingprojekter til individuelle investorer på grundlag af et eller flere specifikke parametre eller en eller flere risikoindikatorer, såsom forretningsaktivitetstype eller -sektor eller en kreditvurdering, som investor på forhånd har meddelt crowdfundingtjenesteudbyderen. Tilladelse i henhold til denne forordning bør dog ikke give crowdfundingtjenesteudbydere ret til at udbyde individuelle eller kollektive kapitalforvaltningstjenester. For at sikre, at potentielle investorer tilbydes investeringsmuligheder på et neutral grundlag, bør crowdfundingtjenesteudbydere ikke betale eller modtage nogen form for vederlag, rabat eller naturalieydelse for at videresende investorordrer til et bestemt udbud på deres platform eller på en tredjeparts platform.

(20) Forretningsmodeller, der anvender automatiserede processer, hvorved crowdfundingtjenesteudbyderne automatisk tildeler crowdfundingprojekter midler i overensstemmelse med parametre og risikoindikatorer, der på forhånd er fastsat af investor, såkaldt automatisk investering, bør betragtes som individuel porteføljepleje af lån.

(21) Forekomsten af filtreringsværktøjer på en crowdfundingplatform i henhold til denne forordning bør ikke betragtes som investeringsrådgivning efter direktiv 2014/65/EU, så længe disse værktøjer giver kunderne oplysninger på en neutral måde, der ikke udgør en anbefaling. Sådanne værktøjer bør omfatte værktøjer, der viser resultater på grundlag af kriterier, der vedrører rent objektive produktegenskaber. Objektive produktegenskaber i forbindelse med en crowdfundingplatform kan være forudbestemte projektkriterier såsom økonomisk sektor, anvendt instrument og rentesats eller risikokategori, såfremt der er givet tilstrækkelige oplysninger om beregningsmetoden. Tilsvarende bør finansielle nøgletal beregnet uden nogen skønsmargin også betragtes som værende objektive kriterier.

(22) Denne forordning søger at fremme direkte investering og at undgå at give finansielle formidlere, der reguleres af andre EU-retsakter, navnlig EU-retsakter vedrørende formueforvaltere, mulighed for regelarbitrage. Anvendelsen af retlige strukturer, herunder special purpose vehicles, som mellemled mellem crowdfundingprojektet og investorerne bør derfor være underlagt strenge regler og kun være tilladt, når det er berettiget ved at give en investor mulighed for at erhverve en interesse i eksempelvis et illikvidt eller udeleligt aktiv gennem et special purpose vehicles udstedelse af værdipapirer.

(23) Det er af afgørende betydning for en hensigtsmæssig risikostyring og forebyggelse af interessekonflikter, at der sikres effektive ledelsessystemer. Crowdfundingtjenesteudbydere bør derfor have indført ledelsesordninger, der sikrer en effektiv og forsigtig ledelse. De fysiske personer, der er ansvarlige for ledelsen, bør have et godt omdømme og passende viden, færdigheder og erfaring. Crowdfundingtjenesteudbydere bør også indføre procedurer for modtagelse og behandling af klager fra kunder.

(24) Kunderne er udsat for potentielle risici i forbindelse med crowdfundingtjenesteudbydere, navnlig operationelle risici. For at beskytte kunderne mod sådanne risici bør crowdfundingtjenesteudbydere være omfattet af tilsynsmæssige krav.

(25) Crowdfundingtjenesteudbydere bør være forpligtet til at udarbejde forretningskontinuitetsplaner til imødegåelse af de risici, der er forbundet med crowdfundingtjenesteudbydersvigt. Sådanne forretningskontinuitetsplaner bør omfatte bestemmelser om håndtering af kritiske funktioner, der afhængigt af crowdfundingtjenesteudbyderens forretningsmodel kan indbefatte bestemmelser om fortsat forvaltning af udestående lån, kundeunderretning og overdragelse af ordninger vedrørende opbevaring af aktiver.

(26) Crowdfundingtjenesteudbydere bør agere som neutrale formidlere mellem kunder på deres crowdfundingplatform. For at forebygge interessekonflikter bør der fastsættes visse krav med hensyn til crowdfundingtjenesteudbydere, deres kapitalejere, ledere og ansatte og enhver fysisk eller juridisk person, der er tæt knyttet til dem gennem kontrol. Det bør navnlig forhindres, at crowdfundingtjenesteudbydere deltager i crowdfundingudbuddene på deres crowdfundingplatforme. Storkapitalejere, ledere og ansatte og fysiske eller juridiske personer, der er tæt knyttet til dem gennem kontrol, bør ikke fungere som projektejere i forbindelse med de crowdfundingtjenester, der udbydes på deres crowdfundingplatform. Disse storkapitalejere, ledere og ansatte og fysiske eller juridiske personer bør dog ikke forbydes at fungere som investorer i de projekter, der udbydes på deres crowdfundingplatform, forudsat at der er indført passende sikkerhedsforanstaltninger mod interessekonflikter.

(27) Med henblik på effektivt og gnidningsløst udbud af crowdfundingtjenester bør crowdfundingtjenesteudbydere kunne overdrage operationelle funktioner helt eller delvist til en tredjepart, forudsat at en sådan outsourcing ikke forringer kvaliteten af crowdfundingtjenesteudbydernes interne kontrol eller hindrer et effektivt tilsyn med crowdfundingtjenesteudbyderne. Crowdfundingtjenesteudbydere bør dog forblive fuldt ud ansvarlige for overholdelse af denne forordning, hvad angår de outsourcede aktiviteter.

(28) Kravene vedrørende opbevaring af aktiver er afgørende for beskyttelsen af investorer, der modtager crowdfundingtjenester. Værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, eller som fysisk kan leveres til depositaren, bør opbevares af en kvalificeret depositar, der har tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU. Afhængigt af den type aktiver, der skal opbevares, skal aktiver enten opbevares, som det er tilfældet med værdipapirer, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, eller som fysisk kan leveres, eller de skal være underlagt kontrol af ejerskab og registrering. Opbevaring af værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som i overensstemmelse med national ret kun er registreret hos projektejeren eller dennes agent, såsom investeringer i unoterede selskaber, eller som føres på en adskilt individuel konto, som en kunde kan åbne direkte hos en værdipapircentral, betragtes som svarende til opbevaring af aktiver ved kvalificerede depositarer.

(29) Eftersom det kun er betalingstjenesteudbydere, der har tilladelse til at udbyde betalingstjenester som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366[7)], er en tilladelse til at udbyde

crowdfundingtjenester ikke lig med en tilladelse til også at udbyde betalingstjenester. Det bør derfor præciseres, at en crowdfundingtjenesteudbyder, der udbyder sådanne betalingstjenester i forbindelse med sine crowdfundingtjenester, også skal have tilladelse som betalingstjenesteudbyder som defineret i direktiv (EU) 2015/2366. Dette krav berører ikke enheder, der har tilladelse i henhold til direktiv 2014/65/EU, og som udfører en af de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2015/2366, og også er omfattet af underretningskravet, jf. artikel 37 i direktiv (EU) 2015/2366. For at muliggøre korrekt tilsyn med sådanne aktiviteter bør crowdfundingtjenesteudbyderen underrette de kompetente myndigheder om, hvorvidt crowdfundingtjenesteudbyderen har til hensigt selv at udbyde betalingstjenester med den rette tilladelse, eller om sådanne tjenester vil blive outsourcet til en tredjepart, der har tilladelse.

(30) Voksende og velfungerende grænseoverskridende crowdfundingtjenester kræver, at de har et tilstrækkeligt omfang, og at offentligheden har tillid til tjenesterne. Det er derfor nødvendigt at fastsætte ensartede, forholdsmæssige og umiddelbart gældende krav vedrørende tilladelse som crowdfundingtjenesteudbydere. Krav til crowdfundingtjenester bør derfor lette grænseoverskridende udbud af sådanne tjenester, mindske de operationelle risici og sikre en høj grad af gennemsigtighed og investorbeskyttelse.

(31) For at sikre et effektivt tilsyn med crowdfundingtjenesteudbydere bør kun juridiske personer, der har et faktisk etableret og varigt forretningssted i Unionen, herunder de fornødne ressourcer, kunne søge om tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder i henhold til denne forordning.

(32) Crowdfundingtjenester kan være udsat for risici vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme som understreget i rapporten fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet af 26. juni 2017 om vurderingen af de risici for hvidvask og finansiering af terrorisme, der påvirker det indre marked og vedrører grænseoverskridende aktiviteter. Der bør derfor indføres sikkerhedsforanstaltninger ved fastsættelsen af betingelserne for tilladelse til crowdfundingtjenesteudbydere og for vurdering af, om de fysiske personer, der er ansvarlige for ledelsen, har et godt omdømme, samt ved at begrænse udbud af betalingstjenester til enheder, der har tilladelse, og som er omfattet af krav vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Med henblik på yderligere at sikre markedsintegritet ved at forebygge risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og under hensyntagen til det finansieringsbeløb, der kan rejses med et crowdfundingudbud i overensstemmelse med denne forordning, bør Kommissionen vurdere nødvendigheden af og proportionaliteten i at pålægge crowdfundingtjenesteudbydere forpligtelser til at overholde national ret til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849[8)] med hensyn til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og nødvendigheden af og proportionaliteten i at tilføje af sådanne crowdfundingtjenesteudbydere til listen over forpligtede enheder med henblik på nævnte direktiv.

(33) For at give crowdfundingtjenesteudbydere mulighed for at udøve grænseoverskridende virksomhed uden at blive udsat for forskellige regler og dermed lette finansieringen af projekter i hele Unionen fra investorer fra forskellige medlemsstater bør medlemsstaterne ikke kunne pålægge de crowdfundingtjenesteudbydere, der har tilladelse i henhold til denne forordning, yderligere krav.

(34) Tilladelsesprocessen bør gøre det muligt for de kompetente myndigheder at få oplysninger om de tjenester, som de potentielle crowdfundingtjenesteudbydere har til hensigt at udbyde, herunder de crowdfundingplatforme, som de har til hensigt at drive, at vurdere kvaliteten af deres ledelse og at vurdere deres interne organisation og procedurer for at sikre overholdelse af denne forordning.

(35) For at sikre korrekt tilsyn og undgå uforholdsmæssige administrative byrder bør det være muligt for enheder, der har tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF[9] eller direktiv 2013/36/EU, 2014/65/EU eller (EU) 2015/2366, som har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, at have tilladelse både i henhold til et af disse direktiver og i henhold til denne forordning. I sådanne tilfælde bør en forenklet tilladelsesprocedure finde anvendelse, og de kompetente myndigheder bør ikke kræve, at der forelægges dokumentation eller beviser, som de allerede har til rådighed.

(36) Med henblik på at fremme gennemsigtigheden for investorer hvad angår udbud af crowdfundingtjenester bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010[10], (ESMA) oprette et offentligt og ajourført register over alle crowdfundingtjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med nærværende forordning. Nævnte register bør indeholde oplysninger om alle aktive crowdfundingplatforme i Unionen.

(37) En tilladelse i henhold til denne forordning bør inddrages, hvis crowdfundingtjenesteudbyderen ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev givet. De kompetente myndigheder bør også have beføjelse til at inddrage en tilladelse i henhold til denne forordning, når en crowdfundingtjenesteudbyder eller en tredjepart, der handler på dennes vegne, har mistet sin tilladelse til at udbyde betalingstjenester i henhold til direktiv (EU) 2015/2366 eller investeringsservicer i henhold til direktiv 2014/65/EU, eller hvis en crowdfundingtjenesteudbyder, der også er betalingstjenesteudbyder, eller dennes ledere eller ansatte eller en tredjepart, der handler på dennes vegne, har overtrådt national ret til gennemførelse af direktiv (EU) 2015/849.

(38) Med henblik på at udbyde en bred vifte af tjenester til kunderne bør en crowdfundingtjenesteudbyder med tilladelse i henhold til denne forordning kunne udøve andre aktiviteter end udbud af crowdfundingtjenester, der er omfattet af en tilladelse i henhold til denne forordning.

(39) Med henblik på at sikre en klar forståelse af arten af crowdfundingtjenester og risiciene, omkostningerne og gebyrerne i forbindelse med sådanne tjenester bør crowdfundingtjenesteudbyderne give deres kunder oplysninger, der er redelige, tydelige og ikke vildledende.

(40) Crowdfundingtjenesteudbydere, der udbyder crowdfundingtjenester bestående af formidling af långivning, bør stille visse relevante oplysninger, såsom misligholdelsesrater for lån, til rådighed for alle kunderne.

(41) Crowdfundingtjenesteudbydere, der anvender kreditscorer i forbindelse med crowdfundingprojekter eller foreslår priser på crowdfundingudbud, bør oplyse om de centrale elementer i deres metode. Kravene til oplysninger om metoder til beregning af kreditscorer eller fastsættelse af pris eller rentesats bør ikke fortolkes således, at de kræver offentliggørelse af følsomme forretningsmæssige oplysninger eller på en måde, som hindrer innovation.

(42) For at sikre passende beskyttelse af forskellige kategorier af investorer, der deltager i crowdfundingprojekter, og samtidig lette investeringsstrømmene, skelnes der i denne forordning mellem erfarne og mindre erfarne investorer, og der indføres forskellige niveauer af investorbeskyttelsesforanstaltninger, der er hensigtsmæssige for hver enkelt af disse kategorier. Sondringen mellem erfarne og mindre erfarne investorer bør bygge på den sondring mellem professionelle kunder og detailkunder, som er fastlagt

i direktiv 2014/65/EU. Denne sondring bør dog også tage hensyn til crowdfundingmarkedets karakteristika. Navnlig bør sondringen mellem erfarne og mindre erfarne investorer i denne forordning også tage hensyn til potentielle investorers erfaring med og viden om crowdfunding, hvilket bør revurderes hvert andet år.

(43) Finansielle produkter, der markedsføres på crowdfundingplatforme, er ikke det samme som traditionelle investerings- eller opsparingsprodukter og bør ikke markedsføres som sådanne. For at sikre, at potentielle mindre erfarne investorer forstår risikoniveauet i forbindelse med crowdfundinginvesteringer, bør crowdfundingtjenesteudbydere imidlertid forpligtes til at foretage en indledende videntest af potentielle mindre erfarne investorer for at fastslå deres forståelse af sådanne investeringer. Crowdfundingtjenesteudbydere bør udtrykkeligt advare potentielle mindre erfarne investorer, der har utilstrækkelig viden, utilstrækkelige færdigheder og utilstrækkelig erfaring, om, at de udbudte crowdfundingtjenester kan være uhensigtsmæssige for dem.

(44) Eftersom erfarne investorer pr. definition er bekendt med de risici, der er forbundet med investeringer i crowdfundingprojekter, er der ikke grundlag for at gennemføre en indledende videntest af dem. Tilsvarende bør crowdfundingtjenesteudbydere ikke forpligtes til at udstede risikoadvarsler til erfarne investorer.

(45) Med henblik på at sikre, at mindre erfarne investorer har læst og forstået den eksplicitte risikoadvarsel, som crowdfundingtjenesteudbyderen udsteder til dem, bør de udtrykkeligt anerkende de risici, som de påtager sig, når de investerer i et crowdfundingprojekt. For at bibeholde en høj grad af investorbeskyttelse og i betragtning af, at manglende sådan anerkendelse tyder på en eventuel manglende forståelse af de involverede risici, bør crowdfundingtjenesteudbydere kun acceptere investeringer fra mindre erfarne investorer, der udtrykkeligt har anerkendt, at de har modtaget og forstået disse advarsler.

(46) I betragtning af den risiko, der er forbundet med crowdfundingprojekter, bør mindre erfarne investorer undgå overeksponering for disse. Der er en væsentlig risiko for at tabe store summer af de oprindeligt investerede beløb eller endda tabe hele beløbet. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastsætte et maksimumbeløb, som mindre erfarne investorer kan investere i et enkelt projekt uden yderligere sikkerhedsforanstaltninger. Derimod bør erfarne investorer, der har den fornødne erfaring, viden eller finansielle kapacitet eller en kombination heraf, ikke være begrænsede af et sådant maksimumbeløb.

(47) For at styrke beskyttelsen af mindre erfarne investorer er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser om en betænkningstid, i hvilken en potentiel mindre erfaren investor kan tilbagekalde et tilbud om at investere eller en tilkendegivelse af interesse i et bestemt crowdfundingudbud uden at give en begrundelse og uden at pådrage sig en sanktion. Dette er nødvendigt for at undgå en situation, hvor en potentiel mindre erfaren investor ved at acceptere et crowdfundingudbud også accepterer et tilbud om at indgå en retligt bindende kontrakt uden mulighed for tilbagekaldelse inden for en passende periode. Betænkningstiden er dog ikke nødvendig, når en potentiel mindre erfaren investor kan tilkendegive interesse i et bestemt crowdfundingudbud uden derved også at blive bundet af en kontrakt, bortset fra situationer, hvor et sådant tilbud om at investere fremsættes, eller en sådan interessetilkendegivelse udtrykkes. på et tidspunkt, der ligger tæt på tilbuddets planlagte udløbsdato eller på den dag, hvor finansieringsmålet er nået. Crowdfundingtjenesteudbydere bør sikre, at pengene ikke opkræves fra investoren eller overføres til projektejeren, før betænkningstiden er udløbet.

(48) I betragtning af de potentielle indvirkninger, som retten til tilbagekaldelse af et tilbud om at investere eller en tilkendegivelse af interesse under betænkningstid har på omkostningerne ved kapitalrejsning gennem crowdfundingplatforme, bør Kommissionen som led i sin rapport i henhold til denne forordning vurdere, om betænkningstiden bør afkortes for at gøre kapitalrejsningen mere effektiv uden at skade investorbeskyttelsen.

(49) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF[11)] dækker krav, der skyldes en investeringsvirksomheds manglende evne til at tilbagebetale midler, som investorerne har til gode eller ejer, og som opbevares for dem af investeringsselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed, eller virksomhedens manglende evne til at tilbagelevere instrumenter, som investorerne ejer, og som opbevares, administreres eller forvaltes for dem af investeringsselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed. Henset til, at opbevaring af aktiver i forbindelse med crowdfundingtjenester, der udbydes af et investeringsselskab, som også er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2014/65/EU, ikke omfatter ydelse af investeringsservice som omhandlet i nævnte direktivs artikel 4, stk. 1, nr. 2, bør mindre erfarne investorer i dokumentet med central investorinformation oplyses om, at investorgarantiordningen ikke finder anvendelse på værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, der er erhvervet gennem crowdfundingplatformen. Desuden bør crowdfundingtjenester, der udbydes af en sådan crowdfundingtjenesteudbyder, ikke betragtes som et indskud som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU[12)].

(50) I denne forordning fastlægges indholdet af et dokument med central investorinformation, som crowdfundingudbydere skal udlevere til potentielle investorer ved hvert crowdfundingudbud for at gøre det muligt for dem at træffe en informeret investeringsbeslutning. Dokumentet med central investorinformation bør advare potentielle investorer om, at det investeringsmiljø, de befinder sig i, indebærer risici, som hverken er dækket af indskudsgarantiordninger som indført i overensstemmelse med direktiv 2014/49/EU eller investorgarantiordninger som indført i overensstemmelse med direktiv 97/9/EF.

(51) Dokumentet med central investorinformation bør afspejle de specifikke kendetegn ved lånebaseret og investeringsbaseret crowdfunding. Med henblik herpå bør der stilles krav om specifikke og relevante indikatorer. Dokumentet med central investorinformation bør, hvis det er relevant, også tage højde for de specifikke kendetegn og risici, der er forbundet med projektejere, og bør fokusere på væsentlige oplysninger om projektejerne, investorernes rettigheder og gebyrer samt hvilke værdipapirer, instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, og lån, der udbydes. Dokumentet med central investorinformation bør udarbejdes af projektejerne, eftersom projektejerne er bedst i stand til at give de oplysninger, der skal indgå deri. Da det imidlertid er crowdfundingtjenesteudbyderne, der har ansvaret for at udlevere dokumentet med central investorinformation til potentielle investorer, er det crowdfundingtjenesteudbyderne, der bør sørge for, at dokumentet med central investorinformation er tydeligt, korrekt og fyldestgørende.

(52) Crowdfundingtjenesteudbydere bør have lov til at forelægge flere oplysninger, end hvad der kræves i det dokument med central investorinformation, som projektejeren har udarbejdet. Sådanne oplysninger bør dog supplere og stemme overens med de øvrige oplysninger, der gives i dokumentet med central investorinformation.

(53) Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder opdager en udeladelse, fejl eller unøjagtighed i dokumentet med central investorinformation, som kan have væsentlig betydning for det forventede afkast af investeringen, bør den pågældende crowdfundingtjenesteudbyder straks gøre opmærksom på udeladelsen, fejlen eller unøjagtigheden over for projektejeren, der bør supplere eller rette den pågældende oplysning. Hvis

oplysningen ikke suppleres eller rettes, bør crowdfundingtjenesteudbyderen under visse omstændigheder stille crowdfundingudbuddet i bero eller endog annullere det.

(54) For at sikre, at nyetablerede virksomheder og SMV'er har ubesværet og hurtig adgang til kapitalmarkederne, for at nedbringe deres finansieringsomkostninger og for at undgå forsinkelser og omkostninger for crowdfundingtjenesteudbydere bør der ikke stilles krav om, at dokumentet med central investorinformation godkendes af en kompetent myndighed.

(55) Hvis det er tilladt efter national ret, bør en crowdfundingtjenesteudbyder kunne overdrage ejerskabet af andele i et investeringsbaseret crowdfundingprojekt ved at opdatere sit informationssystem. Af hensyn til gennemsigtighed og informationsstrømme bør crowdfundingtjenesteudbydere også kunne give kunder, der har foretaget investeringer gennem deres crowdfundingplatform, mulighed for at annoncere deres interesse for at købe eller sælge lån, værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, og som oprindeligt blev udbudt på den pågældende crowdfundingplatform, på en opslagstavle på crowdfundingplatformen, såfremt opslagstavlen ikke sætter forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i forbindelse med hinanden på en sådan måde, at det medfører indgåelse af en kontrakt i forbindelse med sådan annoncering. En crowdfundingtjenesteudbyders opslagstavle bør derfor ikke bestå af et internt matchningssystem, der udfører kundeordrer på multilateralt grundlag, medmindre crowdfundingtjenesteudbyderen for så vidt angår værdipapirer også har en særskilt tilladelse som investeringsselskab i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 2014/65/EU eller som et reguleret marked i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 44. Crowdfundingtjenesteudbydere, der ikke har en sådan tilladelse for så vidt angår værdipapirer, bør tydeligt oplyse investorerne om, at de ikke modtager ordrer med henblik på køb eller salg af kontrakter i forbindelse med investeringer, der oprindeligt blev foretaget på crowdfundingplatformen, at enhver købs- og salgsaktivitet på deres crowdfundingplatform sker efter investors skøn og ansvar, og at de ikke driver en markedsplads i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU.

(56) For at fremme gennemsigtighed og sikre korrekt dokumentation af kommunikation med kunderne bør crowdfundingtjenesteudbydere opbevare alle relevante oplysninger vedrørende deres tjenester og transaktioner.

(57) For at sikre retfærdig og ikkediskriminerende behandling af kunderne bør crowdfundingtjenesteudbydere, der gør reklame for deres tjenester ved hjælp af markedsføringsmateriale, give redelige, tydelige og ikke vildledende oplysninger.

(58) For at skabe større retssikkerhed for crowdfundingtjenesteudbydere, der udøver virksomhed i hele Unionen, og for at sikre lettere markedsadgang bør nationale love og administrative bestemmelser, som specifikt regulerer crowdfundingtjenesteudbyderes markedsføringsmateriale, og som finder anvendelse i medlemsstaterne, offentliggøres elektronisk med sammendrag heraf på et sprog, som er almindeligt i internationale finanskredse. Med henblik herpå bør ESMA og de kompetente myndigheder holde deres websteder ajourførte.

(59) For at give mulighed for en bedre forståelse af omfanget af reguleringsmæssige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til kravene for markedsføringsmateriale bør de kompetente myndigheder årligt forelægge ESMA en detaljeret rapport om deres håndhævelsestiltag på dette område.

(60) For at undgå unødige omkostninger og administrative byrder på grænseoverskridende udbud af crowdfundingtjenester bør markedsføringsmateriale ikke være underlagt krav om oversættelse, hvis det foreligger på mindst et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor markedsføringsmaterialet udbredes, eller på et sprog, der accepteres af den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder.

(61) For at sikre en effektiv tilsyns- og tilladelsesprocedure bør medlemsstaterne afgrænse de opgaver og funktioner, der skal udføres af de kompetente myndigheder i henhold til denne forordning. Med henblik på at fremme et effektivt grænseoverskridende administrativt samarbejde bør hver medlemsstat udpege et fælles kontaktpunkt til at varetage kommunikationen med ESMA og de kompetente myndigheder i hele Unionen.

(62) Eftersom effektive værktøjer, beføjelser og ressourcer hos de kompetente myndigheder garanterer tilsynsmæssig effektivitet, bør denne forordning sikre et minimum af tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der kan varetages af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret. Disse beføjelser bør, hvor national ret kræver det, udøves ved begæring til de kompetente judicielle myndigheder. Når ESMA og de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til denne forordning, bør de handle objektivt og upartisk og træffe uafhængige beslutninger.

(63) Med henblik på at afsløre overtrædelser af denne forordning er det nødvendigt, at de kompetente myndigheder har mulighed for at få adgang til andre lokaliteter end fysiske personers private boliger for at beslaglægge dokumenter. Adgang til sådanne lokaliteter er nødvendig, når der er rimelig mistanke om, at der findes dokumenter og andre oplysninger, som vedrører genstanden for en kontrol eller undersøgelse, og som eventuelt kan være relevante som bevis for overtrædelse af denne forordning. Desuden er adgang til sådanne lokaliteter nødvendig, når den fysiske eller juridiske person, over for hvem der er anmodet om oplysninger, undlader at efterkomme anmodningen, eller hvor der er rimelig grund til at antage, at en anmodning, hvis den blev fremsat, ikke ville blive efterkommet, eller at de dokumenter eller oplysninger, som anmodningen om oplysninger vedrører, ville blive fjernet, forvansket eller tilintetgjort.

(64) For at sikre, at kravene i denne forordning opfyldes, er det vigtigt, at medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at overtrædelser af denne forordning er underlagt passende administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger. Disse sanktioner og foranstaltninger bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning samt sikre en fælles tilgang i medlemsstaterne og en afskrækkende virkning. Denne forordning bør ikke indskrænke medlemsstaternes mulighed for at indføre strengere administrative sanktioner.

(65) For at sikre, at de kompetente myndigheders afgørelser, der pålægger administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, har afskrækkende virkning på offentligheden i almindelighed, bør de offentliggøres, medmindre den kompetente myndighed anser det for nødvendigt at vælge anonym offentliggørelse, at udsætte offentliggørelsen eller slet ikke at offentliggøre.

(66) Selv om medlemsstaterne kan fastlægge regler om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at medlemsstaterne fastlægger regler om administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning, som er underlagt national straffelovgivning. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning bør dog ikke begrænse eller på anden måde berøre de kompetente myndigheders mulighed for at samarbejde med og rettidigt få adgang til og udveksle oplysninger med kompetente myndigheder

i andre medlemsstater med henblik på denne forordning, herunder efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente judicielle myndigheder med henblik på strafforfølgning.

(67) Da dokumentet med central investorinformation skal være skræddersyet til et crowdfundingudbuds særlige karakteristika og til investorernes informationsbehov, bør crowdfundingudbud i henhold til denne forordning være fritaget for forpligtelsen til at offentliggøre et prospekt i henhold til forordning (EU) 2017/1129, og nævnte forordning bør ændres i overensstemmelse hermed.

(68) Whistleblowere kan gøre de kompetente myndigheder opmærksomme på nye oplysninger, som hjælper dem med at afdække overtrædelser af denne forordning og pålægge sanktioner. Denne forordning bør derfor sikre, at der er indført passende ordninger til at gøre det muligt for whistleblowere at advare de kompetente myndigheder om aktuelle eller potentielle overtrædelser af denne forordning og til at beskytte dem mod repressalier. Dette bør ske ved at ændre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1937[13)] med henblik på at lade det finde anvendelse på overtrædelser af denne forordning.

(69) For at præcisere kravene i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt angår forlængelse af overgangsperioden med hensyn til crowdfundingtjenester, der udbydes i overensstemmelse med national ret. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning[14)]. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(70) Med henblik på at fremme ensartet anvendelse af denne forordning, herunder passende beskyttelse af investorer og forbrugere i hele Unionen, bør der udvikles tekniske standarder. Da ESMA og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010[15)] (EBA), er organer med højt specialiseret ekspertise, vil det være effektivt og hensigtsmæssigt at ESMA og EBA får til opgave at udvikle udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der ikke indebærer politikbeslutninger, til forelæggelse for Kommissionen.

(71) Kommissionen bør tillægges beføjelser til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder udviklet af ESMA og EBA for så vidt angår individuel porteføljepleje af lån, behandling af klager, interessekonflikter, tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder, kundeinformation, offentliggørelse af misligholdelsesrater, den indledende videntest og simulering af evnen til at bære tab, dokumentet med central investorinformation og samarbejde mellem de kompetente myndigheder. Kommissionen bør vedtage disse reguleringsmæssige tekniske standarder ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 1095/2010.

(72) Kommissionen bør desuden tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udviklet af ESMA for så vidt angår crowdfundingtjenesteudbydernes indberetning, offentliggørelse af nationale bestemmelser vedrørende markedsføringskrav og samarbejde mellem de kompetente

myndigheder og med ESMA. Kommissionen bør vedtage disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder ved hjælp af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

(73) Enhver behandling af personoplysninger inden for rammerne af nærværende forordning, såsom udveksling eller videregivelse af personoplysninger foretaget af de kompetente myndigheder, bør ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679[16)], og enhver udveksling eller videregivelse af oplysninger foretaget af ESMA bør ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725[17)].

(74) Målene for denne forordning, nemlig at imødegå fragmenteringen af de retlige rammer for crowdfundingtjenester for at sikre et velfungerende indre marked for sådanne tjenester, samtidig med at investorbeskyttelsen og markedseffektiviteten forbedres, og der bygges videre på kapitalmarkedsunionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(75) Datoen for anvendelsen af denne forordning bør udskydes, således at den kan tilpasses datoen for anvendelsen af de nationale bestemmelser til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1504[18)], der undtager crowdfundingtjenesteudbydere, der hører under denne forordnings anvendelsesområde, fra anvendelsen af direktiv 2014/65/EU.

(76) Af hensyn til retssikkerheden og i lyset af, at de nationale regler erstattes af reglerne i denne forordning for så vidt angår typer af crowdfundingtjenester, der nu er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, bør der indføres overgangsordninger, som giver personer, der udbyder sådanne crowdfundingtjenester i overensstemmelse med national ret, der går forud for denne forordning, mulighed for at tilpasse deres forretningsaktiviteter til denne forordning og giver dem tilstrækkelig tid til at søge om tilladelse i henhold hertil. Sådanne personer bør derfor fortsat kunne udbyde crowdfundingtjenester, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, i overensstemmelse med den relevante nationale ret indtil den 10. november 2022. Medlemsstaterne kan i denne overgangsperiode indføre særlige procedurer, for at give juridiske personer med tilladelse i henhold til national ret til at udbyde crowdfundingtjenester, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, mulighed for at omdanne deres nationale tilladelser til tilladelser i henhold til denne forordning, forudsat at crowdfundingtjenesteudbyderne opfylder kravene i denne forordning.

(77) Crowdfundingtjenesteudbydere, der ikke har indhentet tilladelse i overensstemmelse med denne forordning senest den 10. november 2022, bør ikke udbyde nye crowdfundingudbud efter nævnte dato. For at undgå en situation, hvor rejsning af målkapitalen i forhold til et bestemt crowdfundingprojekt ikke er afsluttet senest den 10. november 2022, bør anmodninger om finansiering afsluttes senest den dato. Efter den 10. november 2022 kan forvaltningen af de eksisterende kontrakter, herunder opkrævning og overførsel af tilgodehavender, udbud af tjenester vedrørende opbevaring af aktiver eller udførelse af corporate actions dog fortsætte i overensstemmelse med den relevante nationale ret.

(78) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning bør følgelig fortolkes og anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(79) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Genstand, anvendelsesområde og fritagelser

1. Denne forordning fastsætter ensartede krav med hensyn til udbud af crowdfundingtjenester, aktivitet, med hensyn til struktur, tilladelse og tilsyn for så vidt angår crowdfundingtjenesteudbydere, med hensyn til drift af crowdfundingplatforme samt med hensyn til gennemsigtighed og markedsføringsmateriale i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester i Unionen.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

a) crowdfundingtjenester, der udbydes til projektejere, som er forbrugere som defineret i artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48/EF

b) andre tjenester i tilknytning til dem, der er defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), og som udbydes i overensstemmelse med national ret

c) crowdfundingudbud med en værdi på over 5 000 000 EUR, hvilket beregnes over et tidsrum på 12 måneder som summen af:

   i) den samlede værdi af udbud af værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som defineret i denne forordnings artikel 2, stk. 1, litra m) og n), og beløb rejst ved hjælp af lån gennem en crowdfundingplatform af en bestemt projektejer og

   ii) den samlede værdi af udbud af værdipapirer til offentligheden fra projektejeren omhandlet under dette litras nr. i) i dennes egenskab af udbyder i henhold til fritagelsen i artikel 1, stk. 3, eller artikel 3, stk. 2, i forordning (EU) 2017/1129.

3. Medmindre en crowdfundingtjenesteudbyder, en projektejer eller en investor er meddelt tilladelse som kreditinstitut i henhold til artikel 8 i direktiv 2013/36/EU, må medlemsstaterne ikke anvende nationale krav til gennemførelse af nævnte direktivs artikel 9, stk. 1, og de sikrer, at den nationale ret ikke kræver tilladelse som kreditinstitut eller en anden individueltilladelse, fritagelse eller dispensation i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester i følgende situationer:

a) for projektejere, der for så vidt angår lån formidlet af crowdfundingtjenesteudbyderen modtager midler fra investorer, eller

b) for investorer, der til projektejere yder lån, som formidles af crowdfundingtjenesteudbyderen.

Artikel 2

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

a) »crowdfundingtjeneste«: matchning af investorers og projektejeres erhvervsfinansieringsinteresser ved anvendelse af en crowdfundingplatform, og som består af en af følgende aktiviteter:

i) formidling af långivning

ii) placering uden fast forpligtelse, jf. afsnit A, punkt 7, i bilag I til direktiv 2014/65/EU, af værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som er udstedt af projektejere eller et special purpose vehicle, og modtagelse og formidling af kundeordrer, jf. nævnte afsnits punkt 1, vedrørende de pågældende værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding

b) »lån«: en aftale, hvorved en investor stiller et aftalt pengebeløb til rådighed for en projektejer i en aftalt periode, og hvorved projektejeren påtager sig en ubetinget forpligtelse til at betale det pågældende beløb med påløbne renter tilbage til investor i overensstemmelse med afbetalingsplanen

c) »individuel porteføljepleje af lån«: crowdfundingtjenesteudbyders tildeling af et på forhånd fastsat pengebeløb fra en investor, der er den oprindelige långiver, til et eller flere crowdfundingprojekter på sin crowdfundingplatform i overensstemmelse med et særskilt mandat fra investor på grundlag af et skøn for den enkelte investor

d) »crowdfundingplatform«: et offentligt tilgængeligt internetbaseret informationssystem, der drives eller forvaltes af en crowdfundingtjenesteudbyder

e) »crowdfundingtjenesteudbyder«: en juridisk person, der udbyder crowdfundingtjenester

f) »crowdfundingudbud«: en crowdfundingtjenesteudbyders henvendelse i enhver form og ved ethvert middel med tilstrækkelige oplysninger om udbudsbetingelserne og det udbudte crowdfundingprojekt, således at en investor bliver i stand til at investere i crowdfundingprojektet

g) »kunde«: enhver potentiel eller aktuel investor eller projektejer, som en crowdfundingtjenesteudbyder udbyder eller har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester til

h) »projektejer«: enhver fysisk eller juridisk person, der søger finansiering gennem en crowdfundingplatform

i) »investor«: enhver fysisk eller juridisk person, der gennem en crowdfundingplatform yder lån eller erhverver værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding

j) »erfaren investor«: enhver fysisk eller juridisk person, der er en professionel kunde i henhold til afsnit I, punkt 1, 2, 3 eller 4, i bilag II til direktiv 2014/65/EU, eller enhver fysisk eller juridisk person, som crowdfundingtjenesteudbyderen har godkendt til at blive behandlet som en erfaren investor efter kriterierne og proceduren i bilag II til denne forordning

k) »mindre erfaren investor«: en investor, som ikke er en erfaren investor

l) »crowdfundingprojekt«: den eller de forretningsaktiviteter, som en projektejer søger finansieret gennem crowdfundingudbuddet

m) »værdipapirer«: værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i direktiv 2014/65/EU

n) »instrumenter, der er godkendt til crowdfunding«: for den enkelte medlemsstat kapitalandele i et selskab med begrænset ansvar, der ikke er underlagt restriktioner, der reelt forhindrer dem i at blive omsat, herunder restriktioner med hensyn til den måde, hvorpå de pågældende kapitalandele udbydes til eller præsenteres for offentligheden

o) »markedsføringsmateriale«: oplysninger eller henvendelser fra en crowdfundingtjenesteudbyder til en potentiel investor eller potentiel projektejer om crowdfundingtjenesteudbyderens tjenester, bortset fra investorinformation, der kræves efter denne forordning

p) »varigt medium«: et instrument, som gør det muligt at lagre oplysninger, så de er tilgængelige i fremtiden og i et passende tidsrum i forhold til formålet med oplysningerne, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger

q) »special purpose vehicle« eller »SPV«: enhed, der udelukkende er oprettet for eller udelukkende tjener til at udføre en securitisation som omhandlet i artikel 1, nr. 2), i Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 1075/2013[19)]

r) »kompetent myndighed«: den eller de myndigheder, der er udpeget af en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 29.

2. Uden at de berører muligheden for, at kapitalandele i et selskab med begrænset ansvar er omfattet af definitionen af værdipapirer i stk. 1, nr. m), kan de kompetente myndigheder, der har meddelt tilladelse til crowdfundingtjenesteudbyderen, tillade anvendelsen af sådanne kapitalandele med henblik på denne forordning, forudsat at de opfylder betingelserne for instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, jf. stk. 1, nr. n).

3. De kompetente myndigheder underetter årligt ESMA om de typer af selskaber med begrænset ansvar og deres kapitalandele, der udbydes og falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, med henvisning til relevant national ret.

ESMA offentliggør de i første afsnit omhandlede oplysninger på sit websted uden unødig forsinkelse.

4. ESMA indsamler årligt for de første to år af anvendelsen af denne forordning dokumenterne med central investorinformation udarbejdet af projektejere, der har udstedt instrumenter, der er godkendt til crowdfunding. ESMA sammenligner de i bilag I, del F, punkt b) og c), omhandlede oplysninger, der er indeholdt i dokumenterne med central investorinformation, med de oplysninger, som medlemsstaterne forelægger i henhold til denne artikels stk. 3. ESMA forelægger nævnte sammenligning for Kommissionen, som medtager den i den i artikel 45 omhandlede rapport.

KAPITEL II

Udbud af crowdfundingtjenester og organisatoriske og operationelle krav til crowdfundingtjenesteudbydere

Artikel 3

Udbud af crowdfundingtjenester

1. Crowdfundingtjenester må kun udbydes af juridiske personer, der er etableret i Unionen, og som har tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 12.

2. Crowdfundingtjenesteudbydere skal handle ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med deres kunders bedste interesse.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere må ikke betale eller modtage nogen form for vederlag, rabat eller naturalieydelse for at videresende investorordrer til et bestemt crowdfundingudbud på deres crowdfundingplatform eller til et bestemt crowdfundingudbud på en tredjeparts crowdfundingplatform.

4. Crowdfundingtjenesteudbydere kan foreslå individuelle investorer specifikke crowdfundingprojekter, som svarer til en eller flere specifikke parametre eller risikoindikatorer, som investor har valgt. Hvis investor ønsker at foretage en investering i de foreslåede crowdfundingprojekter, skal investor gennemgå og udtrykkeligt træffe en investeringsbeslutning for hvert enkelt crowdfundingudbud.

Crowdfundingtjenesteudbydere, der varetager individuel porteføljepleje af lån, skal gøre dette i overensstemmelse med de parametre, som investorerne fastsætter, og tage alle nødvendige skridt til at opnå det bedst mulige resultat for disse investorer. Crowdfundingtjenesteudbydere skal oplyse investorerne om beslutningsprocessen for udøvelsen af det modtagne skønsmæssige mandat.

5. Uanset stk. 4, første afsnit, kan crowdfundingtjenesteudbydere, der udbyder individuel porteføljepleje af lån, udøve skøn på vegne af deres investorer inden for de aftalte parametre, uden at investorerne gennemgår og træffer en investeringsbeslutning for hvert enkelt crowdfundingudbud.

6. Hvis der anvendes et special purpose vehicle til udbud af crowdfundingtjenester, må der kun udbydes ét illikvidt eller udeleligt aktiv via et sådant special purpose vehicle. Dette krav finder ud fra et gennemsigtighedsprincip anvendelse på det underliggende illikvide eller udelelige aktiv, som besiddes af finansielle eller retlige strukturer, der er helt eller delvist ejet eller kontrolleret af det pågældende special purpose vehicle. Beslutningen om at indgå eksponering mod dette underliggende aktiv kan kun træffes af investorerne.

Artikel 4

Effektiv og forsigtig ledelse

1. En crowdfundingtjenesteudbyders ledelsesorgan skal fastlægge og overvåge gennemførelsen af passende politikker og procedurer, som sikrer en effektiv og forsigtig ledelse, herunder adskillelse af opgaver, forretningskontinuitet og forebyggelse af interessekonflikter, på en måde, der fremmer markedets integritet og tilgodeser kundernes interesser.

2. En crowdfundingtjenesteudbyders ledelsesorgan skal fastlægge og overvåge gennemførelsen af passende systemer og kontrolforanstaltninger til at vurdere risiciene i forbindelse med de lån, der formidles på crowdfundingplatformen.

En crowdfundingtjenesteudbyder, som udbyder individuel porteføljepleje af lån, skal sikre, at den har indført passende systemer og kontrolforanstaltninger til risikostyring og finansiel modellering for disse udbudte tjenester, og at den opfylder kravene i artikel 6, stk. 1-3.

3. En crowdfundingtjenesteudbyders ledelsesorgan skal mindst hvert andet år og under hensyntagen til de udbudte crowdfundingtjenesters art, omfang og kompleksitet gennemgå de tilsynsmæssige sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, litra h), og den forretningskontinuitetsplan, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, litra j).

4. En crowdfundingtjenesteudbyder, der fastsætter prisen på et crowdfundingudbud, skal:

a) foretage en rimelig vurdering af kreditrisikoen ved crowdfundingprojektet eller projektejeren, inden crowdfundingudbuddet udbydes, herunder ved at tage hensyn til risikoen for, at projektejeren ikke foretager en eller flere tilbagebetalinger i forbindelse med et lån, en obligation eller en anden form for securitiseret gæld senest på forfaldsdagen
b) basere den kreditrisikovurdering, der er omhandlet i litra a), på tilstrækkelige oplysninger, herunder følgende:

   i) hvis sådanne foreligger, reviderede regnskaber for de seneste to regnskabsår, og:

   ii) oplysninger, som den på tidspunktet for kreditrisikovurderingen er bekendt med

   iii) oplysninger, som, hvis det er relevant, er indhentet fra projektejeren, og

   iv) oplysninger, som sætter crowdfundingtjenesteudbyderen i stand til at foretage en rimelig kreditrisikovurdering

c) etablere, gennemføre og opretholde klare og effektive politikker og procedurer med henblik på at kunne foretage kreditrisikovurderinger og offentliggøre disse politikker og procedurer
d) sikre, at prisen er rimelig og passende, herunder i situationer, hvor en crowdfundingtjenesteudbyder, som fastsætter prisen på lånet, giver en långiver mulighed for at udtræde inden udløbsdatoen for et lån
e) foretage en værdiansættelse af hvert enkelt lån i mindst følgende tilfælde:

   i) på det tidspunkt, hvor lånet stiftes

   ii) hvis crowdfundingtjenesteudbyderen vurderer, at projektejeren sandsynligvis ikke vil indfri sine forpligtelser til at tilbagebetale lånet fuldt ud, uden at crowdfundingtjenesteudbyderen gør en eventuel relevant sikkerhedsinteresse gældende eller tager andre skridt med tilsvarende virkning

   iii) efter misligholdelse, og

   iv) hvis crowdfundingtjenesteudbyderen giver en långiver mulighed for at udtræde inden lånets udløbsdato
f) have og anvende en risikostyringsramme, der er udformet med henblik på at opfylde kravene i dette stykkes litra a)-e)
g) føre et register over hvert enkelt formidlet crowdfundingudbud, som er tilstrækkeligt til at dokumentere, at:

   i) der er foretaget en kreditrisikovurdering, når dette har været påkrævet, og at dette er sket i overensstemmelse med dette stykkes litra a) og b), og

   ii) prisen for crowdfundingudbuddet var rimelig og passende i overensstemmelse med risikostyringsrammen.

Artikel 5

Due diligence-krav

1. Crowdfundingtjenesteudbydere skal mindst udføre et minimumsniveau af due diligence med hensyn til projektejere, der foreslår, at deres projekt finansieres gennem crowdfundingtjenesteudbyderens crowdfundingplatform.

2. Det minimumsniveau af due diligence, der er omhandlet i stk. 1, skal omfatte indhentning af alle følgende dokumentation:

a) for, at projektejeren ikke er opført i noget strafferegister vedrørende overtrædelser af nationale regler inden for handelslovgivning, insolvenslovgivning, lovgivning om finansielle tjenesteydelser, lovgivning om bekæmpelse af hvidvask af penge, lovgivning om svig eller forpligtelser vedrørende erhvervsansvar
b) for, at projektejeren ikke er etableret i en ikkesamarbejdsvillig jurisdiktion som anerkendt i den relevante EU-politik eller i et højrisikotredjeland i henhold til artikel 9, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/849.

Artikel 6

Individuel porteføljepleje af lån

1. Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder udbyder individuel porteføljepleje af lån, skal en investor give et mandat med angivelse af parametrene for at udbyde tjenesten, hvilket skal omfatte mindst to af følgende kriterier, som hvert lån i porteføljen skal opfylde:

a) den minimale og maksimale rente, der skal betales på et lån, der formidles for investor
b) den minimale og maksimale løbetid for lån, der formidles for investor
c) intervallet for og fordelingen af alle risikokategorier, der finder anvendelse på lånene, og,
d) hvis der tilbydes et årligt mål for investeringsafkastet, sandsynligheden for, at de udvalgte lån med rimelig sikkerhed vil give investor mulighed for at nå målet.

2. En crowdfundingtjenesteudbyder skal for at overholde stk. 1 have indført robuste interne processer og metoder og anvende hensigtsmæssige data. Crowdfundingtjenesteudbyderen kan anvende sine egne data eller data, der er indhentet fra tredjeparter.

På grundlag af velfunderede og veldefinerede kriterier og under hensyntagen til alle de relevante faktorer, som kan have ugunstige virkninger for overholdelsen af låneforpligtelserne, vurderer crowdfundingtjenesteudbyderen:

a) kreditrisikoen ved individuelle crowdfundingprojekter udvalgt til investors portefølje
b) kreditrisikoen på investors porteføljeniveau og
c) kreditrisikoen ved de projektejere, der er udvalgt til investors portefølje, ved at kontrollere udsigten til, at projektejerne opfylder deres forpligtelser i henhold til lånet.

Crowdfundingtjenesteudbyderen skal også give investor en beskrivelse af den metode, der anvendes til de vurderinger, der er omhandlet i andet afsnit, litra a), b) og c).

3. Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder tilbyder individuel porteføljepleje af lån, skal denne registrere det givne mandat og samtlige lån i en individuel portefølje. Crowdfundingtjenesteudbyderen skal registrere mandatet og samtlige lån i mindst tre år efter deres udløbsdato på et varigt medium.

4. En crowdfundingtjenesteudbyder skal løbende og på anmodning af en investor give mindst følgende oplysninger elektronisk om hver individuel portefølje:

a) listen over de individuelle lån, som porteføljen består af
b) den vægtede gennemsnitlige årlige rente på lånene i en portefølje
c) fordelingen af lån efter risikokategori, i procent og absolutte tal

d) nøgleoplysninger for hvert lån, som en portefølje består af, herunder som minimum en rentesats eller anden kompensation til investor, udløbsdato, risikokategori, planen for tilbagebetaling af og betaling af renter samt projektejers overholdelse af tilbagebetalingsplanen
e) risikobegrænsende foranstaltninger for hvert lån, som en portefølje består af, herunder sikkerhedsstillere eller garantistillere eller andre typer af garantier
f) eventuelle misligholdelser af kreditaftaler fra projektejerens side inden for de seneste fem år
g) eventuelle gebyrer betalt i forbindelse med det pågældende lån af investor, crowdfundingtjenesteudbyderen eller projektejeren
h) hvis crowdfundingtjenesteudbyderen har foretaget en værdiansættelse af lånet:

i) den seneste værdiansættelse

ii) datoen for værdiansættelsen

iii) en redegørelse for, hvorfor crowdfundingtjenesteudbyderen har foretaget værdiansættelsen, og

iv) en retvisende beskrivelse af det sandsynlige faktiske afkast under hensyntagen til gebyrer og misligholdelsesrater.

5. Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder har etableret og driver en reservefond med henblik på sin aktivitet i forbindelse med den individuelle porteføljepleje af lån, giver denne følgende oplysninger til investorerne:

a) en risikoadvarsel med følgende tekst: »Den reservefond, vi tilbyder, giver dig ikke ret til en betaling, så det er muligt, at du ikke modtager en udbetaling, selv om du lider tab. Reservefondsoperatøren har ubegrænset skønsbeføjelse med hensyn til, hvilket beløb der kan betales, herunder til slet ikke at foretage nogen betaling. Derfor bør investorer ikke forlade sig på eventuelle udbetalinger fra reservefonden, når de overvejer, om og hvor meget de vil investere.«
b) en beskrivelse af reservefondens politik, herunder:

i) en redegørelse for, hvor de midler, der er indbetalt til fonden, kommer fra

ii) en redegørelse for, hvordan fonden forvaltes

iii) en redegørelse for, hvem midlerne tilhører

iv) de overvejelser, som reservefondsoperatøren tager i betragtning, når denne beslutter, om og hvordan vedkommende udøver sin skønsbeføjelse til at foretage udbetalinger fra fonden, herunder:

— hvorvidt fonden har tilstrækkelige midler til at betale, og

— at reservefondsoperatøren under alle omstændigheder har ubegrænset skønsbeføjelse med hensyn til ikke at betale eller at fastsætte betalingens størrelse

v) en redegørelse for den proces, hvor det overvejes, om der skal foretages en skønsmæssig betaling fra fonden, og

vi) en beskrivelse af, hvordan de midler, der er indsat i fonden, behandles i tilfælde af reservefondsoperatørens insolvens.

6. En crowdfundingtjenesteudbyder, der har etableret og driver en reservefond som omhandlet i stk. 5, giver kvartalsvis offentligheden følgende oplysninger om fondens resultater:

a) reservefondens størrelse i forhold til de samlede udestående beløb i henhold til lån, der er relevante for reservefonden, og
b) forholdet mellem betalinger foretaget fra reservefonden og de samlede udestående beløb i henhold til lån, der er relevante for reservefonden.

7. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:
a) de elementer, herunder formatet, der skal medtages i beskrivelsen af metoden omhandlet i stk. 2, tredje afsnit
b) de oplysninger, der er omhandlet i stk. 4, og
c) de politikker, procedurer og organisatoriske ordninger, som crowdfundingtjenesteudbyderne skal have indført for så vidt angår eventuelle reservefonde, som de måtte udbyde, jf. stk. 5 og 6.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 7

Behandling af klager

1. Crowdfundingtjenesteudbydere skal have indført effektive og gennemsigtige procedurer for øjeblikkelig, retfærdig og ensartet behandling af klager fra kunderne og offentliggøre beskrivelser af disse procedurer.

2. Crowdfundingtjenesteudbydere skal sikre, at kunder kan indgive klager over dem gratis.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere skal udarbejde og stille en standardklageformular til rådighed for kunder og registrere alle modtagne klager og trufne foranstaltninger.

4. Crowdfundingtjenesteudbydere skal undersøge alle klager på rettidig og retfærdig vis og meddele klageren udfaldet heraf inden for en rimelig frist.

5. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere kravene, standardformaterne og procedurerne for behandling af klager.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 8

Interessekonflikter

1. Crowdfundingtjenesteudbydere må ikke have interesser i noget crowdfundingudbud på deres crowdfundingplatforme.

2. Crowdfundingtjenesteudbydere må ikke som projektejere i forhold til de crowdfundingtjenester, der udbydes på deres crowdfundingplatform, acceptere nogen af følgende:
a) at egne kapitalejere besidder 20 % eller mere af aktiekapitalen eller stemmerettighederne
b) egne ledere eller ansatte
c) fysiske eller juridiske personer, der er knyttet til disse kapitalejere, ledere eller ansatte gennem kontrol som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 35), litra b), i direktiv 2014/65/EU.

Crowdfundingtjenesteudbydere, der som investorer i de crowdfundingprojekter, der udbydes på deres crowdfundingplatform, accepterer hvilken som helst af de personer, der er omhandlet i første afsnit, litra a), b) og c), offentliggør på deres websted, at de accepterer sådanne personer som investorer, herunder oplysninger om de specifikke crowdfundingprojekter, der investeres i, og sikrer, at sådanne investeringer foretages på samme vilkår som for andre investorer, og at disse personer ikke nyder nogen fortrinsbehandling eller privilegeret adgang til oplysninger.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere opretholder og anvender effektive interne regler til forebyggelse af interessekonflikter.

4. Crowdfundingtjenesteudbydere tager alle relevante skridt til at forebygge, identificere, håndtere og oplyse om interessekonflikter mellem crowdfundingtjenesteudbyderne selv, deres kapitalejere, ledere eller ansatte eller fysiske eller juridiske personer, der er knyttet til dem gennem kontrol som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 35), litra b), i direktiv 2014/65/EU, og deres kunder eller mellem en kunde og en anden kunde.

5. Crowdfundingtjenesteudbydere oplyser deres kunder om interessekonflikternes generelle karakter og kilde og de skridt, der er taget for at begrænse dem.

Disse oplysninger offentliggøres på crowdfundingtjenesteudbyderens websted på en fremtrædende plads.

6. De i stk. 5 omhandlede oplysninger skal:
a) gives på et varigt medium
b) under hensyntagen til den enkelte kundetype være tilstrækkeligt udførlige til, at hver kunde kan træffe en informeret beslutning om den tjeneste, som giver anledning til interessekonflikten.

7. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:
a) kravene til opretholdelsen eller anvendelsen af de i stk. 3 omhandlede interne regler
b) de i stk. 4 omhandlede skridt
c) ordningen for afgivelsen af de stk. 5 og 6 omhandlede oplysninger.

Ved udarbejdelsen af disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af de crowdfundingtjenester, der udbydes af crowdfundingtjenesteudbyderen.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 9

Outsourcing

1. Når crowdfundingtjenesteudbydere gør brug af en tredjepart til udførelse af operationelle funktioner, skal de tage alle rimelige skridt for at undgå yderligere operationel risiko.

2. Outsourcing af operationelle funktioner som omhandlet i stk. 1 må ikke medføre, at kvaliteten af crowdfundingtjenesteudbyderens interne kontrol og den kompetente myndigheds muligheder for at overvåge crowdfundingtjenesteudbyderens overholdelse af denne forordning forringes.

3. Crowdfundingtjenesteudbyderne bevarer det fulde ansvar for overholdelse af denne forordning hvad angår de outsourcede aktiviteter.

Artikel 10

Udbud af tjenester vedrørende opbevaring af aktiver og betalingstjenester

1. Hvis der udbydes tjenester vedrørende opbevaring af aktiver og betalingstjenester, skal crowdfundingtjenesteudbydere oplyse deres kunder om samtlige følgende:
a) karakteren af og vilkårene og betingelserne for disse tjenester, herunder med henvisninger til relevant national ret
b) hvorvidt disse tjenester udbydes direkte af dem selv eller af en tredjepart.

2. Hvis crowdfundingtjenesteudbyderne udfører betalingstransaktioner, der er knyttet til værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, deponerer de midlerne hos en af følgende enheder:
a) en central bank eller
b) et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU.

3. Værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som udbydes på en crowdfundingplatform og kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, der er åbnet i en investors navn, eller som fysisk kan leveres til en depositar, opbevares i depot af crowdfundingtjenesteudbyderen eller af en tredjepart. En enhed, der udbyder depotopbevaringstjenester, skal være meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU.

4. En crowdfundingtjenesteudbyder kan selv eller gennem en tredjepart udbyde betalingstjenester, forudsat at crowdfundingtjenesteudbyderen selv eller tredjeparten er betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med direktiv (EU) 2015/2366.

5. Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder ikke enten selv eller gennem tredjepart udbyder betalingstjenester i forbindelse med crowdfundingtjenesterne, skal en sådan crowdfundingtjenesteudbyder indføre og opretholde ordninger, der sikrer, at projektejere kun accepterer finansiering af crowdfundingprojekter eller andre betalinger ved anvendelse af en betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med direktiv (EU) 2015/2366.

Artikel 11

Tilsynsmæssige krav

1. Crowdfundingtjenesteudbydere skal til enhver tid have indført tilsynsmæssige sikkerhedsforanstaltninger svarende til et beløb på mindst det højeste af:
a) 25 000 EUR og

b) en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger, som revideres årligt, og som skal omfatte omkostninger i forbindelse med forvaltning af lån i tre måneder, når crowdfundingtjenesteudbyderen også formidler långivning.

2. De tilsynsmæssige sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal være en af følgende:

a) et kapitalgrundlag bestående af egentlige kernekapitalposter som omhandlet i artikel 26-30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013[20)] efter fradragene i henhold til nævnte forordnings artikel 36 i fuldt omfang uden anvendelse af tærskelundtagelserne i henhold til nævnte forordnings artikel 46 og 48

b) en forsikringspolice, der dækker de af Unionens områder, hvor der aktivt markedsføres crowdfundingudbud, eller en lignende garanti eller

c) en kombination af litra a) og b).

3. Denne artikels stk. 1 finder ikke anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere, der på individuelt grundlag eller på grundlag af deres konsoliderede situation er virksomheder omfattet af tredje del, afsnit III, i forordning (EU) nr. 575/2013, eller af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2019/2033[21)].

4. Denne artikels stk. 1 finder ikke anvendelse på crowdfundingtjenesteudbydere, der er virksomheder omfattet af artikel 4 og 5 i direktiv 2009/110/EF eller artikel 7-9 i direktiv (EU) 2015/2366.

5. Crowdfundingtjenesteudbydere, der har været i drift i mindre end 12 måneder, kan anvende fremadrettede estimater ved beregning af de faste omkostninger, forudsat at de begynder at anvende historiske data, så snart disse foreligger.

6. Den forsikringspolice, der er omhandlet i stk. 2, litra b), skal mindst have samtlige følgende karakteristika:
a) den har en indledende løbetid på mindst et år
b) opsigelsesvarslet er på mindst 90 dage
c) den er tegnet i et -selskab, der har tilladelse til at udbyde forsikring i overensstemmelse med EU-retten eller national ret
d) den er udbudt af en tredjepart.

7. Den forsikringspolice, der er omhandlet i stk. 2, litra b), skal, uden at være begrænset hertil, omfatte risikodækning i forbindelse med:
a) bortkomst af dokumenter
b) afgivelse af urigtige oplysninger eller vildledende erklæringer
c) handlinger, fejl eller undladelser, der resulterer i overtrædelse af:

   i) retlige og reguleringsmæssige forpligtelser

   ii) pligten til at udvise fornøden dygtighed og omhu over for kunderne

   iii) fortrolighedspligt
d) manglende indførelse, gennemførelse og opretholdelse af passende procedurer for at forebygge interessekonflikter
e) tab som følge af forretningsforstyrrelser, systemfejl eller processtyring
f) hvis det er relevant for forretningsmodellen, grov uagtsomhed i forbindelse med værdiansættelse af aktiver eller fastsættelse af kreditpriser og kreditscorer.

8. Med henblik på stk. 1, litra b), beregner crowdfundingtjenesteudbydere deres faste omkostninger for det foregående år ved hjælp af tal fremkommet ved anvendelse af de relevante regnskabsregler, hvor følgende poster fratrækkes de samlede udgifter efter udlodning af overskud til aktionærerne ifølge seneste reviderede årsregnskab eller, såfremt et revideret regnskab ikke foreligger, ifølge det årsregnskab, som er godkendt af de nationale tilsyn:

a) medarbejderbonusser og andet vederlag, i det omfang de er afhængige af et nettooverskud hos crowdfundingtjenesteudbyderen i det pågældende år
b) ansattes, ledende medarbejderes og medejeres andele af overskuddet
c) andre former for fordeling af overskud og variabelt vederlag, i det omfang de er fuldt ud skønsmæssige
d) delte provisionsudgifter og gebyrer, der er direkte knyttet til provisionsindtægter og gebyrer, som indgår i de samlede indtægter, og hvor betalingen af provisions- og gebyrudgifterne er betinget af den faktiske modtagelse af provisionsindtægterne og gebyrerne, og
e) engangsudgifter fra ikkeordinære aktiviteter.

9. Hvis der på crowdfundingtjenesteudbydernes vegne er afholdt faste udgifter af tredjeparter, og disse faste udgifter ikke allerede er indeholdt i de samlede udgifter omhandlet i stk. 8, træffer crowdfundingtjenesteudbyderne et af følgende tiltag:

a) hvis der foreligger en opdeling af disse tredjeparters udgifter, opgøre de faste udgifter, som disse tredjeparter har afholdt på deres vegne, og lægge dette beløb til tallet opgjort efter stk. 8
b) hvis opdelingen af disse tredjeparters udgifter ikke foreligger, opgøre de udgifter, som disse tredjeparter har afholdt på deres vegne, i overensstemmelse med crowdfundingtjenesteudbydernes forretningsplaner og lægge dette beløb til tallet opgjort efter stk. 8.

KAPITEL III

Tilladelse til og tilsyn med crowdfundingtjenesteudbydere

Artikel 12

Tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder

1. En juridisk person, der har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, skal ansøge den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den juridiske person er etableret, om tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder.

2. Den i stk. 1 omhandlede ansøgning skal indeholde alt følgende:

a) navnet (herunder det juridiske navn og ethvert andet handelsnavn, der skal anvendes) på den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder, internetadressen på det websted, der drives af nævnte udbyder, og dennes fysiske adresse
b) den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders juridiske form
c) den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders vedtægter
d) en driftsplan, der angiver, hvilke typer crowdfundingtjenester den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder har til hensigt at udbyde, og den crowdfundingplatform, som denne har til hensigt at drive, herunder hvor og hvordan crowdfundingudbud vil blive markedsført
e) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders ledelsesordninger og interne kontrolmekanismer, der skal sikre overholdelse af denne forordning, herunder procedurer for risikostyring og regnskabsmæssig praksis
f) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders systemer, ressourcer og procedurer med henblik på kontrol og beskyttelse af databehandlingssystemerne

g) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders operationelle risici
h) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders tilsynsmæssige sikkerhedsforanstaltninger, jf. artikel 11
i) dokumentation for, at den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder opfylder de tilsynsmæssige sikkerhedsforanstaltninger, jf. artikel 11
j) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders forretningskontinuitetsplan, som under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af de crowdfundingtjenester, som den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder har til hensigt at udbyde, fastlægger foranstaltninger og procedurer, der i tilfælde af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders sammenbrud sikrer fortsat udbud af kritiske tjenester, som er knyttet til eksisterende investeringer, og forsvarlig forvaltning af aftaler mellem den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder og dennes kunder
k) identiteten på de fysiske personer, som er ansvarlige for ledelsen af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder
l) dokumentation for, at de i litra k) omhandlede fysiske personer har et godt omdømme og passende viden, færdigheder og erfaring til at stå for ledelsen af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder
m) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders interne regler, der skal forhindre, at de personer, der omhandlet i artikel 8, stk. 2, første afsnit, optræder som projektejere i crowdfundingtjenester, der udbydes af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder
n) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders ordninger for outsourcing
o) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders procedurer for behandling af klager fra kunder
p) en bekræftelse af, hvorvidt den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder har til hensigt at udbyde betalingstjenester selv eller gennem en tredjepart i henhold til direktiv (EU) 2015/2366 eller gennem en ordning i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 10, stk. 5
q) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders procedurer med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i dokumentet med central investorinformation er fyldestgørende, korrekte og tydelige
r) en beskrivelse af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders procedurer med hensyn til investeringsgrænser for mindre erfarne investorer som omhandlet i artikel 21, stk. 7.

3. Med henblik på stk. 2, litra l), skal potentielle crowdfundingtjenesteudbydere dokumentere følgende:
a) at de ikke er opført i noget strafferegister for overtrædelser af nationale regler inden for handelslovgivning, insolvenslovgivning, lovgivning om finansielle tjenesteydelser, lovgivning om bekæmpelse af hvidvask af penge, lovgivning om svig eller forpligtelser vedrørende erhvervsansvar for alle fysiske personer, som er involveret i den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders ledelse, og for kapitalejere, der besidder 20 % eller mere af aktiekapitalen eller stemmerettighederne
b) dokumentation for, at de fysiske personer, der er involveret i den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders ledelse, tilsammen har tilstrækkelig viden, tilstrækkelige færdigheder og tilstrækkelig erfaring til at stå for ledelsen af den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder, og at de pågældende fysiske personer er forpligtede til at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelsen af deres opgaver.

4. Den kompetente myndighed vurderer inden for 25 arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 1 omhandlede ansøgning, om ansøgningen er fuldstændig, ved at kontrollere, at de i stk. 2 anførte oplysninger er blevet forelagt. Hvis ansøgningen ikke er fyldestgørende, fastsætter den kompetente myndighed en frist, inden for hvilken den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder skal fremlægge de manglende oplysninger.

5. Hvis den i stk. 1 nævnte ansøgning fortsat er ufuldstændig efter udløbet af den frist, der er omhandlet i stk. 4, kan den kompetente myndighed afslå at gennemgå ansøgningen og sender i så fald de fremsendte dokumenter tilbage til den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder.

6. Hvis den i stk. 1 nævnte ansøgning er fyldestgørende, underretter den kompetente myndighed straks den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder herom.

7. Inden den kompetente myndighed vedtager en afgørelse om meddelelse af tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder eller afslag herpå, rådfører den sig med den kompetente myndighed i en anden medlemsstat i følgende tilfælde:

a) den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder er datterselskab af en crowdfundingtjenesteudbyder, som er meddelt tilladelse i den pågældende anden medlemsstat
b) den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder er datterselskab af moderselskabet for en crowdfundingtjenesteudbyder, som er meddelt tilladelse i den pågældende anden medlemsstat, eller
c) den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder kontrolleres af de samme fysiske eller juridiske personer, som kontrollerer en crowdfundingtjenesteudbyder, som er meddelt tilladelse i den pågældende anden medlemsstat.

8. Den kompetente myndighed vurderer senest tre måneder efter datoen for modtagelsen af en fyldestgørende ansøgning, om den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder overholder kravene i denne forordning, og vedtager en fuldt begrundet afgørelse om meddelelse af tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder eller afslag herpå. Nævnte vurdering skal tage hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af de crowdfundingtjenester, som den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder har til hensigt at udbyde. Den kompetente myndighed kan afslå at meddele tilladelse, hvis der er objektive og påviselige grunde til at antage, at den potentielle crowdfundingtjenesteudbyders ledelsesorgan kan udgøre en trussel for dens effektive, forsvarlige og forsigtige ledelse og forretningskontinuitet og for passende hensyntagen til dens kunders interesser og markedets integritet.

9. Den kompetente myndighed underretter ESMA om alle tilladelser, der er meddelt i henhold til denne artikel. ESMA tilføjer oplysninger om de godkendte ansøgninger til registret over godkendte crowdfundingtjenesteudbydere, jf. artikel 14. ESMA kan anmode om oplysninger for at sikre, at de kompetente myndigheder meddeler tilladelser i henhold til nærværende artikel på en ensartet måde.

10. Den kompetente myndighed underretter den potentielle crowdfundingtjenesteudbyder om sin afgørelse senest tre arbejdsdage efter den dato, hvor afgørelsen er truffet.

11. En crowdfundingtjenesteudbyder, som er meddelt tilladelse i henhold til denne artikel, skal til enhver tid overholde betingelserne for sin tilladelse.

12. Medlemsstater må ikke kræve, at crowdfundingtjenesteudbydere, der leverer crowdfundingtjenester på grænseoverskridende basis, skal have fysisk tilstedeværelse på en anden medlemsstats område end den medlemsstat, hvor de pågældende crowdfundingtjenesteudbydere er meddelt tilladelse.

13. Crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse i henhold til denne forordning, kan også deltage i andre aktiviteter end dem, der er omfattet af tilladelsen omhandlet i denne artikel, i overensstemmelse med den relevante gældende EU-ret eller nationale ret.

14. Hvis en enhed, der er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2009/110/EF, 2013/36/EU, 2014/65/EU eller (EU) 2015/2366 eller national ret gældende for crowdfundingtjenester forud for denne forordnings ikrafttræden, ansøger om tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder efter denne forordning, må den kompetente myndighed ikke kræve, at den pågældende enhed skal forelægge oplysninger eller dokumenter, som den allerede har forelagt, da den ansøgte om tilladelse i henhold til disse direktiver eller

national ret, forudsat at disse oplysninger eller dokumenter stadig er ajourførte og tilgængelige for den kompetente myndighed.

15. Hvis en potentiel crowdfundingtjenesteudbyder også ønsker at ansøge om tilladelse til at udbyde betalingstjenester udelukkende i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, og i det omfang de kompetente myndigheder også er ansvarlige for tilladelsen i henhold til direktiv (EU) 2015/2366, kræver de kompetente myndigheder, at de oplysninger og dokumenter, der skal forelægges i forbindelse med hver enkelt ansøgning, kun forelægges én gang.

16. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:
a) kravene til og bestemmelserne for den ansøgning, der er omhandlet i stk. 1, herunder standardformularer, -modeller og -procedurer for ansøgning om tilladelse, og
b) foranstaltningerne og procedurerne for den forretningskontinuitetsplan, der er omhandlet i stk. 2, litra j).

Ved udarbejdelsen af disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af de crowdfundingtjenester, der udbydes af crowdfundingtjenesteudbyderen.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 13

Tilladelsens omfang

1. De kompetente myndigheder, der har meddelt en tilladelse i henhold til artikel 12, stk. 10, sikrer, at en sådan tilladelse nærmere angiver de crowdfundingtjenester, som crowdfundingtjenesteudbyderen har tilladelse til at udbyde.

2. En crowdfundingtjenesteudbyder, der søger om tilladelse til at udvide sin virksomhed til at omfatte yderligere crowdfundingtjenester, som ikke var forudset på tidspunktet for den tilladelse, der er meddelt i henhold til artikel 12, indgiver en anmodning om udvidelse af tilladelse til de kompetente myndigheder, som meddelte crowdfundingtjenesteudbyderen en tilladelse i henhold til artikel 12, ved at supplere og ajourføre de i artikel 12, stk. 2, omhandlede oplysninger. Anmodningen om udvidelse behandles i overensstemmelse med artikel 12, stk. 4-11.

Artikel 14

Register over crowdfundingtjenesteudbydere

1. ESMA opretter et register over alle crowdfundingtjenesteudbydere. Registret skal være offentligt tilgængeligt fra Esmas websted og opdateres regelmæssigt.

2. Det i stk. 1 nævnte register skal indeholde følgende oplysninger:
a) crowdfundingtjenesteudbyderens navn, juridiske form og, hvis det er relevant, identifikator for juridiske enheder

b) handelsnavn, fysisk adresse og internetadresse for den crowdfundingplatform, som crowdfundingtjenesteudbyderen driver
c) navn og adresse på den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse, og dens kontaktoplysninger
d) oplysninger om den crowdfundingtjeneste, som crowdfundingtjenesteudbyderen har tilladelse til at udbyde
e) en liste over de medlemsstater, hvor crowdfundingtjenesteudbyderen har meddelt sin hensigt om at udbyde crowdfundingtjenester i overensstemmelse med artikel 18
f) eventuelle andre tjenester udbudt af crowdfundingtjenesteudbyderen, som ikke er omfattet af denne forordning, med en henvisning til den relevante EU-ret eller nationale ret
g) eventuelle sanktioner, der er pålagt crowdfundingtjenesteudbyderen eller dennes ledere.

3. Eventuel inddragelse af en crowdfundingtjenesteudbyders tilladelse, jf. artikel 17, skal offentliggøres og forblive offentliggjort i registret i fem år.

Artikel 15

Tilsyn

1. Crowdfundingtjenesteudbydere udbyder deres tjenester under tilsyn af de kompetente myndigheder, der har meddelt tilladelse.

2. Den relevante kompetente myndighed vurderer crowdfundingtjenesteudbyderes overholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i denne forordning. Den bestemmer, hvor hyppig og dybdegående denne vurdering skal være, i lyset af arten, omfanget og kompleksiteten af crowdfundingtjenesteudbyderens aktiviteter. Den relevante kompetente myndighed kan med henblik på denne vurdering foretage kontrolbesøg hos crowdfundingtjenesteudbyderen.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere underretter uden unødig forsinkelse den relevante kompetente myndighed om alle væsentlige ændringer i betingelserne for tilladelse og forelægger på anmodning de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere deres overholdelse af denne forordning.

Artikel 16

Indberetning fra crowdfundingtjenesteudbydere

1. En crowdfundingtjenesteudbyder forsyner hvert år og på fortroligt grundlag den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse, med listen over projekter, der finansieres gennem crowdfundingplatformen, idet crowdfundingtjenesteudbyderen for hvert projekt anfører:
a) projektejeren og det rejste beløb
b) det udstedte instrument som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), m) og n)
c) aggregerede oplysninger om investorerne og det investerede beløb opdelt efter investorernes skattemæssige hjemsted, idet der skelnes mellem erfarne og mindre erfarne investorer.

2. De kompetente myndigheder giver ESMA de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, i anonymiseret form inden for en måned fra datoen for modtagelsen af oplysningerne. ESMA udarbejder og offentliggør aggregerede årlige statistikker vedrørende crowdfundingmarkedet i Unionen på sit websted.

3. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge datastandarder og -formater, modeller og procedurer for de oplysninger, der skal indberettes i overensstemmelse med denne artikel.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 17

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder, der har meddelt tilladelse, har beføjelse til at inddrage tilladelsen i enhver af følgende situationer, hvis crowdfundingtjenesteudbyderen:

a) ikke har gjort brug af sin tilladelse inden for 18 måneder efter datoen for meddelelse af tilladelsen
b) udtrykkeligt har givet afkald på sin tilladelse
c) ikke har udbudt crowdfundingtjenester i ni på hinanden følgende måneder og heller ikke længere er involveret i administrationen af eksisterende kontrakter, som er resultatet af matchning af erhvervsfinansieringsinteresser gennem anvendelse af crowdfundingtjenesteudbyderens crowdfundingplatform
d) har opnået sin tilladelse på uretmæssig vis, herunder ved falske erklæringer i sin ansøgning om tilladelse
e) ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt
f) har begået alvorlige overtrædelser af denne forordning.

De kompetente myndigheder, der har meddelt tilladelse, har ligeledes beføjelse til at inddrage tilladelsen i enhver af følgende situationer:

a) hvis crowdfundingtjenesteudbyderen også er betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med direktiv (EU) 2015/2366, og vedkommende selv eller dennes ledere, ansatte eller tredjeparter, der handler på vedkommendes vegne, har overtrådt national ret til gennemførelse af direktiv (EU) 2015/849 med hensyn til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, eller
b) hvis crowdfundingtjenesteudbyderen eller en tredjepart, der handler på crowdfundingtjenesteudbyderens vegne, har mistet sin tilladelse til at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med direktiv (EU) 2015/2366 eller yde investeringsservice i henhold til direktiv 2014/65/EU, og nævnte crowdfundingtjenesteudbyder eller tredjepart ikke har afhjulpet situationen inden for 40 kalenderdage.

2. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat inddrager en tilladelse, underretter den kompetente myndighed, der i medfør af artikel 29, stk. 2, er udpeget som fælles kontaktpunkt i den pågældende medlemsstat, uden unødig forsinkelse ESMA og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor crowdfundingtjenesteudbyderen udbyder crowdfundingtjenester i overensstemmelse med artikel 18. ESMA indfører oplysningerne om inddragelsen af tilladelsen i det register, som er omhandlet i artikel 14.

3. Inden den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse, træffer afgørelse om at inddrage en tilladelse, rådfører den sig med den kompetente myndighed i en anden medlemsstat i tilfælde, hvor crowdfundingtjenesteudbyderen:

a) er datterselskab af en crowdfundingtjenesteudbyder, som er meddelt tilladelse i den pågældende anden medlemsstat

b) er datterselskab af moderselskabet for en crowdfundingtjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse i den pågældende anden medlemsstat, eller
c) kontrolleres af de samme fysiske eller juridiske personer, som kontrollerer en crowdfundingtjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse i den pågældende anden medlemsstat.

Artikel 18

Grænseoverskridende udbud af crowdfundingtjenester

1. Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 12, har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvis kompetente myndighed har meddelt tilladelse i henhold til artikel 12, forelægger den den kompetente myndighed, der af den medlemsstat, hvor tilladelsen blev meddelt, er udpeget som fælles kontaktpunkt i medfør af artikel 29, stk. 2, følgende oplysninger:
a) en liste over de medlemsstater, hvor crowdfundingtjenesteudbyderen har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester
b) identiteten på de fysiske og juridiske personer, som er ansvarlige for at udbyde crowdfundingtjenester i de pågældende medlemsstater
c) startdatoen for crowdfundingtjenesteudbyderens påtænkte udbud af crowdfundingtjenester
d) en liste over eventuelle andre aktiviteter udbudt af crowdfundingtjenesteudbyderen, som ikke er omfattet af denne forordning.

2. Det fælles kontaktpunkt i den medlemsstat, hvor der er meddelt tilladelse, videregiver senest ti arbejdsdage efter modtagelsen af de i denne artikels stk. 1 omhandlede oplysninger de pågældende oplysninger til de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor crowdfundingtjenesteudbyderen har til hensigt at udbyde crowdfundingtjenester, jf. denne artikels stk. 1, samt til ESMA. ESMA indfører disse oplysninger i det register, som er omhandlet i artikel 14.

3. Det fælles kontaktpunkt i den medlemsstat, hvor tilladelse blev meddelt, underretter derefter straks crowdfundingtjenesteudbyderen om den i stk. 2 omhandlede videregivelse.

4. Crowdfundingtjenesteudbyderen kan begynde at udbyde crowdfundingtjenester i en anden medlemsstat end den, hvis kompetente myndighed har meddelt tilladelse, fra datoen for modtagelsen af den i stk. 3 omhandlede videregivelse eller senest 15 kalenderdage efter indgivelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.

KAPITEL IV

Investorbeskyttelse

Artikel 19

Oplysninger til kunder

1. Alle oplysninger, herunder markedsføringsmateriale som omhandlet i artikel 27, fra crowdfundingtjenesteudbydere til kunder om udbyderne selv, om omkostninger, finansielle risici og gebyrer i forbindelse med crowdfundingtjenester eller investeringer, om udvælgelseskriterier for crowdfundingprojekter, og om arten af og risiciene ved crowdfundingtjenesterne skal være redelige, tydelige og ikke vildledende.

2. Crowdfundingtjenesteudbydere skal oplyse deres kunder om, at deres crowdfundingtjenester ikke er omfattet af den indskudsgarantiordning, der er oprettet i henhold til direktiv 2014/49/EU, og at værdipapi-

rer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, erhvervet via deres crowdfundingplatform, ikke er omfattet af den investorgarantiordning, der er oprettet i henhold til direktiv 97/9/EF.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere skal oplyse deres kunder om den betænkningstid for mindre erfarne investorer, der er omhandlet i artikel 22. Når der gennemføres et crowdfundingudbud, angiver crowdfundingtjenesteudbyderen de nævnte oplysninger på en fremtrædende plads på mediet, herunder på enhver mobilapplikation og webside, hvor et sådant udbud gennemføres.

4. Alle de oplysninger, der skal gives i henhold til stk. 1, meddeles kunder, når det er hensigtsmæssigt og som minimum forud for indgåelse af en crowdfundingtransaktion.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 1, 2 og 6 skal være til rådighed for alle kunder i et tydeligt angivet og let tilgængeligt afsnit på crowdfundingplatformens websted og på en ikkediskriminerende måde.

6. Hvis crowdfundingtjenesteudbydere anvender kreditscorer i forbindelse med crowdfundingprojekter eller foreslår priser på crowdfundingudbud på deres crowdfundingplatform, skal de stille en beskrivelse af den metode, der anvendes til at beregne sådanne kreditscorer eller priser, til rådighed. Hvis beregningen er baseret på regnskaber, som ikke er revideret, oplyses dette tydeligt i beskrivelsen af metoden.

7. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

a) de elementer, herunder formatet, der skal medtages i beskrivelsen af metoden omhandlet i stk. 6
b) de oplysninger og faktorer, som crowdfundingtjenesteudbydere skal tage i betragtning, når de foretager den kreditrisikovurdering, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, litra a) og b), og når de foretager værdiansættelse af et lån, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, litra e)
c) de faktorer, som en crowdfundingtjenesteudbyder skal tage hensyn til, når denne skal sikre, at prisen på et lån, som den formidler, er rimelig og passende, jf. artikel 4, stk. 4, litra d)
d) minimumsindholdet og forvaltningen af de politikker og procedurer, der kræves i henhold til nærværende artikel, og af den risikostyringsramme, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, litra f).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. maj 2022.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 20

Offentliggørelse af misligholdelsesrater

1. Crowdfundingtjenesteudbydere, der udbyder crowdfundingtjenester, som består i formidling af långivning, skal:

a) hvert år offentliggøre misligholdelsesraterne for de crowdfundingprojekter, der er blevet udbudt på deres crowdfundingplatform i løbet af mindst de foregående 36 måneder, og
b) offentliggøre en resultatoversigt senest fire måneder efter udgangen af hvert regnskabsår med angivelse af følgende, alt efter hvad der er relevant:

i) den forventede og faktiske misligholdelsesrate for alle lån, som crowdfundingtjenesteudbyderen har formidlet, efter risikokategori og henvisning til de risikokategorier, der er fastsat i risikostyringsrammen

ii) et sammendrag af de forudsætninger, der er lagt til grund ved fastsættelsen af forventede misligholdelsesrater, og

iii) det faktisk opnåede afkast, hvis crowdfundingtjenesteudbyderen har tilbudt et afkastmål i forbindelse med individuel porteføljepleje af lån.

2. De misligholdelsesrater, der er omhandlet i stk. 1, offentliggøres på en fremtrædende plads på crowdfundingtjenesteudbyderens websted.

3. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere metoden til beregning af de misligholdelsesrater, der er omhandlet i stk. 1, for de projekter, der udbydes på en crowdfundingplatform.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10, november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 21

Indledende videntest og simulering af evnen til at bære tab

1. Inden crowdfundingtjenesteudbydere giver potentielle mindre erfarne investorer fuld adgang til at investere i crowdfundingprojekter på deres crowdfundingplatform, skal de vurdere, hvilke af de udbudte crowdfundingtjenester der er hensigtsmæssige for de potentielle mindre erfarne investorer.

2. Med henblik på vurderingen omhandlet i stk. 1 skal crowdfundingtjenesteudbyderen anmode om oplysninger om den potentielle mindre erfarne investors erfaring, investeringsmål, finansielle situation og grundlæggende forståelse af risiciene ved investering generelt og ved investering i de investeringstyper, der udbydes på crowdfundingplatformen, herunder oplysninger om:

a) den potentielle mindre erfarne investors tidligere investeringer i værdipapirer eller tidligere erhvervelser af instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, eller lån, herunder i virksomheder, som befinder sig i den tidlige fase eller i en udvidelsesfase
b) den potentielle mindre erfarne investors forståelse af de risici, der er forbundet med at yde lån, erhverve værdipapirer eller investere i instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, gennem en crowdfundingplatform, og dennes erhvervsmæssige erfaring i forhold til crowdfundinginvesteringer.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere gennemgår den i stk. 1 omhandlede vurdering for hver mindre erfaren investor hvert andet år efter den oprindelige vurdering, der er foretaget i overensstemmelse med nævnte stykke.

4. Hvis potentielle mindre erfarne investorer ikke afgiver de oplysninger, der kræves efter stk. 2, eller hvis crowdfundingtjenesteudbyderen på grundlag af de oplysninger, der er modtaget i henhold til nævnte stykke, finder, at de potentielle mindre erfarne investorer har utilstrækkelig viden, utilstrækkelige færdigheder eller utilstrækkelig erfaring, oplyser crowdfundingtjenesteudbyderen de pågældende potentielle mindre erfarne investorer om, at de tjenester, der udbydes på deres crowdfundingplatforme, kan være uhensigtsmæssige for dem, og giver dem en risikoadvarsel. Denne risikoadvarsel skal tydeligt angive

risikoen for, at hele det investerede beløb går tabt. Potentielle mindre erfarne investorer skal udtrykkeligt anerkende, at de har modtaget og forstået den advarsel, som crowdfundingtjenesteudbyderen har givet.

5. Med henblik på vurderingen omhandlet i stk. 1 skal crowdfundingtjenesteudbydere også kræve, at potentielle mindre erfarne investorer simulerer deres evne til at bære tab, beregnet som 10 % af deres nettoformue på grundlag af følgende oplysninger:

a) regelmæssig indkomst og samlet indkomst, og om der er tale om fast eller midlertidig indkomst
b) aktiver, inklusive finansielle investeringer og kontante indskud, men eksklusive personlig ejendom og investeringsejendom og pensionsmidler
c) finansielle forpligtelser, herunder regelmæssige, eksisterende eller fremtidige forpligtelser.

6. Crowdfundingtjenesteudbyderen gennemgår den i stk. 5 omhandlede simulering for hver mindre erfaren investor hvert år efter den oprindelige simulering, der er foretaget i overensstemmelse med nævnte stykke.

Potentielle mindre erfarne investorer og mindre erfarne investorer må ikke forhindres i at investere i crowdfundingprojekter. Den mindre erfarne investor skal anerkende at have modtaget resultaterne af den i stk. 5 omhandlede simulering.

7. Hver gang forinden en potentiel mindre erfaren investor eller en mindre erfaren investor accepterer et enkelt crowdfundingudbud, hvorved der investeres et beløb, der overstiger det højeste beløb af enten 1 000 EUR eller 5 % af denne investors nettoformue som beregnet i overensstemmelse med stk. 5, skal crowdfundingtjenesteudbyderen sikre, at en sådan investor:

a) modtager en risikoadvarsel
b) giver sit udtrykkelige samtykke til crowdfundingtjenesteudbyderen og
c) beviser over for crowdfundingtjenesteudbyderen, at investoren forstår investeringen og dens risici.

Med henblik på dette stykkes første afsnit, litra c), kan den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, anvendes som bevis for, at den potentielle mindre erfarne investor eller den mindre erfarne investor forstår investeringen og dens risici.

8. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de ordninger, der er nødvendige for at:

a) foretage den i stk. 1 nævnte vurdering
b) foretage den i stk. 5 nævnte simulering
c) give de i stk. 2 og 4 nævnte oplysninger.

Ved udarbejdelsen af disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af de crowdfundingtjenester, der udbydes af crowdfundingtjenesteudbyderen.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 22

Betænkningstid forud for aftaleindgåelse

1. Crowdfundingudbuddets vilkår og betingelser er bindende for projektejeren fra det tidspunkt, hvor crowdfundingudbuddet offentliggøres på crowdfundingplatformen, og indtil den tidligste af følgende datoer:

a) crowdfundingudbuddets udløbsdato, som crowdfundingtjenesteudbyderen meddeler på tidspunktet for offentliggørelsen af crowdfundingudbuddet på crowdfundingplatformen, eller
b) den dato, hvor finansieringsmålet er nået, eller i tilfælde af et finansieringsinterval, hvor det maksimale finansieringsmål er nået.

2. Crowdfundingtjenesteudbyderen fastsætter en betænkningstid forud for aftaleindgåelse, hvor den potentielle mindre erfarne investor til enhver tid kan tilbagekalde sit tilbud om at investere eller sin tilkendegivelse af interesse i crowdfundingudbuddet uden at give en begrundelse og uden at pådrage sig en sanktion.

3. Den betænkningstid, der er omhandlet i stk. 2, begynder på tidspunktet for den potentielle mindre erfarne investors tilbud om at investere eller tilkendegivelse af interesse og udløber efter fire kalenderdage.

4. Crowdfundingtjenesteudbyderen registrerer de tilbud om at investere og de tilkendegivelser af interesse, den modtager, og det tidspunkt, hvor de har modtaget dem.

5. De måder, hvorpå et tilbud om at investere eller en tilkendegivelse af interesse kan tilbagekaldes, skal som minimum omfatte de samme måder, hvorpå den potentielle mindre erfarne investor kan fremsætte et tilbud om at investere eller tilkendegive sin interesse i crowdfundingudbuddet.

6. Crowdfundingtjenesteudbyderen giver den potentielle mindre erfarne investor nøjagtige, klare og rettidige oplysninger om betænkningstiden og de måder, hvorpå et tilbud om at investere eller en tilkendegivelse af interesse kan tilbagekaldes, herunder mindst følgende:

a) umiddelbart inden den potentielle mindre erfarne investor kan fremsætte sit tilbud om at investere eller tilkendegive sin interesse, skal crowdfundingtjenesteudbyderen oplyse den potentielle mindre erfarne investor om

   i) det forhold, at tilbuddet om at investere eller tilkendegivelsen af interesse er omfattet af en betænkningstid

   ii) betænkningstidens varighed

   iii) de måder, hvorpå tilbuddet om at investere eller tilkendegivelsen af interesse kan tilbagekaldes.
b) umiddelbart efter modtagelsen af tilbuddet om at investere eller af tilkendegivelsen af interesse skal crowdfundingtjenesteudbyderen gennem sin crowdfundingplatform oplyse den potentielle mindre erfarne investor om, at betænkningstiden er begyndt.

7. I forbindelse med individuel porteføljepleje af lån finder denne artikel kun anvendelse på det oprindelige investeringsmandat, som den mindre erfarne investor har givet, og ikke på de investeringer i specifikke lån, der er foretaget i henhold til mandatet.

Artikel 23

Dokument med central investorinformation

1. Crowdfundingtjenesteudbydere giver potentielle investorer alle de oplysninger, der er omhandlet i denne artikel.

2. Crowdfundingtjenesteudbydere forsyner potentielle investorer med et dokument med central investorinformation, som udfærdiges af projektejeren for hvert crowdfundingudbud. Dokumentet med central investorinformation udfærdiges på mindst ét af de officielle sprog i den medlemsstat, hvis kompetente myndigheder har meddelt tilladelsen i overensstemmelse med artikel 12, eller på et andet sprog, som disse myndigheder accepterer.

3. Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder gør reklame for et crowdfundingudbud ved hjælp af markedsføringsmateriale i en anden medlemsstat, stilles dokumentet med central investorinformation til rådighed på mindst et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller på et sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat accepterer.

4. Crowdfundingtjenesteudbyderen må ikke forhindres i at lade dokumentet med central investorinformation oversætte til et eller flere andre sprog end dem, der er omhandlet i stk. 2 eller 3. Oversættelserne skal nøjagtigt afspejle indholdet af det originale dokument med central investorinformation.

5. De kompetente myndigheder underretter ESMA om det eller de sprog, som de accepterer med henblik på anvendelsen af denne forordning, jf. denne artikels stk. 2 og 3. ESMA offentliggør disse oplysninger på sit websted.

6. Det i stk. 2 omhandlede dokument med central investorinformation skal indeholde alle følgende oplysninger:

a) de oplysninger, som er angivet i bilag I

b) følgende ansvarsfraskrivelse, som skal stå direkte under titlen på dokumentet med central investorinformation:

»Dette crowdfundingudbud er hverken blevet kontrolleret eller godkendt af de kompetente myndigheder eller Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Forud for din adgang til denne investering er der ikke nødvendigvis foretaget nogen vurdering af, hvorvidt du har en hensigtsmæssig erfaring og viden. Ved at foretage denne investering, påtager du dig den fulde risiko herved, herunder risikoen for helt eller delvist tab af de investerede midler.«

c) følgende risikoadvarsel:

»Investering i dette crowdfundingprojekt indebærer risici, herunder risikoen for helt eller delvist tab af de investerede midler. Din investering er ikke dækket af den indskudsgarantiordning, som er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU (*1). Din investering er heller ikke dækket af den investorgarantiordning, som er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF (*2).

Det er muligt, at din investering ikke giver noget afkast.

Dette er ikke et opsparingsprodukt, og vi råder dig til ikke at investere mere end 10 % af din nettoformue i crowdfundingprojekter.

Du vil muligvis ikke kunne sælge investeringsinstrumenterne, når du ønsker det. Selv om du kan sælge dem, kan du stadig lide tab.

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149)."

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EUT L 84 af 26.3.1997, s. 22).«"

7. Dokumentet med central investorinformation skal være redeligt, tydeligt og ikke vildledende og må ikke indeholde fodnoter, ud over dem med henvisninger til gældende ret, herunder med citering, hvor det er relevant. Det skal have form af et selvstændigt, varigt medium, som er let at skelne fra markedsføringsmateriale, og bestå af højst seks sider i A4-format, hvis det printes. I forbindelse med instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, vedlægges de resterende oplysninger i et bilag til dokumentet med central investorinformation, hvis de oplysninger, der kræves i henhold til bilag I del F, fylder mere end én side i A4-format, hvis de printes.

8. Crowdfundingtjenesteudbyderen anmoder projektejeren om at underrette den om enhver ændring af oplysninger for til enhver tid og under hele crowdfundingudbuddets varighed at holde dokumentet med central investorinformation opdateret. Crowdfundingtjenesteudbyderen underretter straks de investorer, der har fremsat et tilbud om at investere eller tilkendegivet en interesse i crowdfundingudbuddet, om enhver væsentlig ændring af oplysningerne i dokumentet med central investorinformation, som crowdfundingtjenesteudbyderen er blevet underrettet om.

9. Medlemsstaterne sikrer, at ansvaret for de oplysninger, der gives i et dokument med central investorinformation, som minimum påhviler projektejeren eller dennes administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer. De ansvarlige for dokumentet med central investorinformation angives tydeligt i dokumentet med central investorinformation med navn og stillingsbetegnelse, når det drejer sig om fysiske personer. eller, når det drejer sig om juridiske personer, deres navn og vedtægtsmæssige hjemsted samt en erklæring fra dem om, at oplysningerne i dokumentet med central investorinformation efter deres bedste overbevisning er i overensstemmelse med de faktiske forhold, og at der i dokumentet med central investorinformation ikke er udeladt oplysninger, som må forventes at kunne påvirke dets indhold.

10. Medlemsstaterne sikrer, at deres love og administrative bestemmelser om civilretligt ansvar finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der er ansvarlige for de oplysninger, der gives i et dokument med central investorinformation, herunder enhver oversættelse heraf, i mindst følgende situationer:

a) oplysningerne er vildledende eller unøjagtige, eller
b) dokumentet med central investorinformation udelader vigtige oplysninger, som investorerne har brug for, når de skal tage stilling til, om de vil finansiere crowdfundingprojektet.

11. Crowdfundingtjenesteudbydere skal indføre og anvende passende procedurer, som gør det muligt at kontrollere, at oplysningerne i dokumentet med central investorinformation er fyldestgørende, korrekte og tydelige.

12. Når en crowdfundingtjenesteudbyder opdager en udeladelse, fejl eller unøjagtighed i dokumentet med central investorinformation, som kan have væsentlig betydning for det forventede afkast af investeringen, gør den pågældende crowdfundingtjenesteudbyder straks opmærksom på udeladelsen, fejlen eller unøjagtigheden over for projektejeren, der straks supplerer eller retter den pågældende oplysning.

Hvis oplysningen ikke straks suppleres eller rettes, stiller crowdfundingtjenesteudbyderen crowdfundingudbuddet i bero, indtil dokumentet med central investorinformation er blevet suppleret eller rettet, men højst i en periode på 30 kalenderdage.

Crowdfundingtjenesteudbyderen underretter straks de investorer, der har fremsat et tilbud om at investere eller tilkendegivet en interesse i crowdfundingudbuddet, om sådanne opdagede uregelmæssigheder, de skridt, som crowdfundingtjenesteudbyderen har taget og yderligere skal tage, og muligheden for at trække deres tilbud om at investere eller deres tilkendegivelse af interesse i crowdfundingudbuddet tilbage.

Hvis dokumentet med central investorinformation efter 30 kalenderdage ikke er blevet suppleret eller rettet for at afhjælpe alle opdagede uregelmæssigheder, annulleres crowdfundingudbuddet.

13. En potentiel investor kan anmode en crowdfundingtjenesteudbyder om at få dokumentet med central investorinformation oversat til et sprog efter investorens valg. Oversættelsen skal loyalt og nøjagtigt afspejle indholdet af det oprindelige dokument med central investorinformation.

Hvis crowdfundingtjenesteudbyderen ikke leverer den ønskede oversættelse af dokumentet med central investorinformation, skal crowdfundingtjenesteudbyderen tydeligt råde den potentielle investor til at afholde sig fra at foretage investeringen.

14. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tilladelse blev meddelt crowdfundingtjenesteudbyderen, kan kræve forudgående underretning om dokumentet med central investorinformation, mindst syv arbejdsdage inden det stilles til rådighed for potentielle investorer. Dokumenter med central investorinformation må ikke undergives forudgående godkendelse fra de kompetente myndigheder.

15. Hvis potentielle investorer får udleveret et dokument med central investorinformation, der er udarbejdet i overensstemmelse med denne artikel, anses crowdfundingtjenesteudbyderne og projektejerne for at have opfyldt deres forpligtelse til at udarbejde et dokument med central information i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014[22)].

Første afsnit finder tilsvarende anvendelse på fysiske eller juridiske personer, der rådgiver om eller sælger eller markedsfører et crowdfundingudbud.

16. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

a) kravene til og indholdet af modellen til fremlæggelse af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 6 og bilag I
b) de væsentligste risikotyper, som er forbundet med crowdfundingudbuddet, og hvorom der derfor skal oplyses i overensstemmelse med bilag I, del C
c) anvendelsen af visse finansielle nøgletal for at tydeliggøre centrale finansielle oplysninger, herunder i forbindelse med fremlæggelse af de oplysninger, der er omfattet af bilag I, del A, litra e)
d) de provisioner, gebyrer og transaktionsomkostninger, der er omfattet af bilag I, del H, litra a), herunder en detaljeret fortegnelse over direkte og indirekte omkostninger, der skal afholdes af investoren.

Ved udarbejdelsen af disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af de crowdfundingtjenester, der udbydes af crowdfundingtjenesteudbyderen.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. maj 2022.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 24

Dokumentet med central investorinformation på platformniveau

1. Uanset artikel 23, stk. 2, første punktum, og artikel 23, stk. 6, litra a), udarbejder crowdfundingtjenesteudbydere, der udbyder individuel porteføljepleje af lån, i overensstemmelse med nærværende artikel et dokument med central investorinformation på platformniveau, der stilles til rådighed for potentielle investorer og indeholder alle følgende oplysninger:

a) oplysningerne i bilag I, del H og I
b) oplysninger om de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for oplysningerne i dokumentet med central investorinformation; for så vidt angår fysiske personer, herunder medlemmer af crowdfundingtjenesteudbyderens administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer, den fysiske persons navn og stillingsbetegnelse; for så vidt angår juridiske personer, deres navn og vedtægtsmæssige hjemsted
c) følgende ansvarserklæring:

»Crowdfundingtjenesteudbyderen erklærer, at efter dennes bedste overbevisning er ingen oplysninger blevet udeladt eller i væsentlig grad vildledende eller unøjagtige. Crowdfundingtjenesteudbyderen er ansvarlig for udarbejdelsen af dette dokument med central investorinformation.«

2. Crowdfundingtjenesteudbyderen sørger for, at dokumentet med central investorinformation på platformniveau til enhver tid og under hele crowdfundingudbuddets varighed er opdateret. Crowdfundingtjenesteudbyderen underretter straks de investorer, der har fremsat et tilbud om at investere eller tilkendegivet en interesse i crowdfundingudbuddet, om enhver væsentlig ændring af oplysningerne i dokumentet med central investorinformation.

3. Det dokument med central investorinformation på platformniveau, der er omhandlet i stk. 1, skal være redeligt, tydeligt og ikke vildledende og må ikke indeholde fodnoter, ud over dem med henvisninger til gældende ret, herunder med citering, hvor det er relevant. Det skal have form af et selvstændigt, varigt medium, som er let at skelne fra markedsføringsmateriale, og bestå af højst seks sider i A4-format, hvis det printes.

4. Medlemsstaterne sikrer, at ansvar for de oplysninger, der gives i et dokument med central investorinformation på platformniveau, som minimum påhviler crowdfundingtjenesteudbyderen. De ansvarlige for dokumentet med central investorinformation, angives tydeligt i dokumentet med central investorinformation på platformniveau med navn og stillingsbetegnelse, når det drejer sig om fysiske personer, eller, når det drejer sig om juridiske personer, deres navn og vedtægtsmæssige hjemsted samt en erklæring fra dem om, at oplysningerne i dokumentet med central investorinformation efter deres bedste overbevisning er i overensstemmelse med de faktiske forhold, og at der i dokumentet med central investorinformation ikke er udeladt oplysninger, som må forventes at kunne påvirke dets indhold.

5. Medlemsstaterne sikrer, at deres love og administrative bestemmelser om civilretligt ansvar finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der er ansvarlige for de oplysninger, der gives i et dokument med central investorinformation på platformniveau, herunder enhver oversættelse heraf, i mindst følgende situationer:

a) oplysningerne er vildledende eller unøjagtige, eller
b) dokumentet med central investorinformation på platformniveau udelader vigtige oplysninger, som investorerne har brug for, når de skal tage stilling til, om de vil investere via individuel porteføljepleje af lån.

6. Crowdfundingtjenesteudbydere skal indføre og anvende passende procedurer, som gør det muligt at kontrollere, at oplysningerne i dokumentet med central investorinformation på platformniveau er fyldestgørende, korrekte og tydelige.

7. Når en crowdfundingtjenesteudbyder opdager en udeladelse, fejl eller unøjagtighed i dokumentet med central investorinformation på platformniveau, som kan have væsentlig betydning for det forventede afkast af den individuelle porteføljepleje af lån, retter crowdfundingtjenesteudbyderen selv udeladelsen, fejlen eller unøjagtigheden i dokumentet med central investorinformation.

8. Hvis potentielle investorer får udleveret et dokument med central investorinformation på platformniveau, der er udarbejdet i overensstemmelse med denne artikel, anses crowdfundingtjenesteudbyderne for at have opfyldt deres forpligtelse til at udarbejde et dokument med central information i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1286/2014.

Første afsnit finder tilsvarende anvendelse på fysiske og juridiske personer, der rådgiver om eller sælger eller markedsfører et crowdfundingudbud.

Artikel 25

Opslagstavle

1. Crowdfundingtjenesteudbydere kan drive en opslagstavle, hvor de giver deres kunder mulighed for at annoncere deres interesse i at købe og sælge lån, værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som oprindelig blev udbudt på deres crowdfundingplatforme.

2. Den opslagstavle, der er omhandlet i stk. 1, må ikke anvendes til at sætte købs- og salgsinteresser i forbindelse med hinanden ved hjælp af crowdfundingtjenesteudbyderens protokoller eller interne driftsprocedurer på en sådan måde, at det medfører indgåelse af en kontrakt. Opslagstavlen må derfor ikke bestå af et internt matchningssystem, der udfører kundeordrer på et multilateralt grundlag.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere, der tillader den annoncering af interesse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal overholde følgende krav:

a) de skal oplyse deres kunder om opslagstavlens funktion, jf. stk. 1 og 2
b) de skal kræve, at deres kunder, når de annoncerer et salg af et lån, et værdipapir eller et instrument, der er omhandlet i stk. 1, skal stille dokumentet med central investorinformation til rådighed
c) de skal give de kunder, der har til hensigt at købe lån, der er annonceret på opslagstavlen, oplysninger om overholdelsen af låneforpligtelser vedrørende de lån, som crowdfundingtjenesteudbyderen formidler
d) de skal sikre, at de af deres kunder, der annoncerer en interesse i at købe et lån, et værdipapir eller et instrument, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, og som betragtes som mindre erfarne investorer, modtager de oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, stk. 2, og den risikoadvarsel, der er omhandlet i artikel 21, stk. 4.

4. Crowdfundingtjenesteudbydere, der tillader den annoncering af interesse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, og som udbyder tjenester vedrørende opbevaring af aktiver i henhold til artikel 10, stk. 1, skal kræve, at de af deres investorer, der annoncerer en sådan interesse, underretter dem om eventuelle ændringer i ejerskab med henblik på kontrol og registrering af ejerskab.

5. Crowdfundingtjenesteudbydere, som foreslår en referencepris for køb og salg som omhandlet i denne artikels stk. 1, skal oplyse deres kunder om, at den foreslåede referencepris er ikkebindende og skal underbygge referenceprisen og offentliggøre de centrale elementer i metoden i overensstemmelse med artikel 19, stk. 6.

Artikel 26

Adgang til registre

Crowdfundingtjenesteudbydere skal:
a) opbevare alle registre vedrørende deres tjenester og transaktioner på et varigt medium i en periode på mindst fem år
b) sikre, at deres kunder til enhver tid har umiddelbar adgang til registre over de til dem udbudte tjenester
c) bevare alle aftaler mellem crowdfundingtjenesteudbyderne og deres kunder i en periode på mindst fem år.

KAPITEL V

Markedsføringsmateriale

Artikel 27

Krav til markedsføringsmateriale

1. Crowdfundingtjenesteudbydere sikrer, at alt markedsføringsmateriale om deres tjenester, herunder det, der er outsourcet til tredjeparter, er tydeligt identificerbart som sådant.

2. Inden tilvejebringelsen af midler til et projekt afsluttes, må intet markedsføringsmateriale i uforholdsmæssig grad være rettet mod planlagte, forestående eller igangværende individuelle crowdfundingprojekter eller -udbud.

Oplysningerne i markedsføringsmaterialet skal være redelige, tydelige og ikke vildledende og skal stemme overens med oplysningerne i dokumentet med central investorinformation, hvis dokumentet med central investorinformation allerede foreligger, eller med de oplysninger, der skal medtages i dokumentet med central investorinformation, hvis dokumentet med central investorinformation endnu ikke foreligger.

3. Crowdfundingtjenesteudbydere skal i deres markedsføringsmateriale anvende et eller flere af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor markedsføringsmaterialet udbredes, eller et sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat accepterer.

4. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor markedsføringsmaterialet udbredes, er ansvarlige for at føre tilsyn med crowdfundingtjenesteudbyderes overholdelse af de nationale love og administrative bestemmelser vedrørende markedsføringsmateriale og for at sikre håndhævelsen heraf.

5. De kompetente myndigheder må ikke kræve forudgående underretning om og godkendelse af markedsføringsmateriale.

Artikel 28

Offentliggørelse af nationale bestemmelser vedrørende markedsføringskrav

1. De kompetente myndigheder skal på deres websteder offentliggøre og ajourføre de nationale love og administrative bestemmelser vedrørende crowdfundingtjenesteudbyderes markedsføringsmateriale, hvis overholdelse de kompetente myndigheder er ansvarlige for at føre tilsyn med og for at sikre håndhævelsen af i forhold til crowdfundingtjenesteudbydere.

2. De kompetente myndigheder underretter ESMA om de love og administrative bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, og forsyner ESMA med et sammendrag af disse love og administrative bestemmelser på et sprog, der er almindeligt i internationale finanskredse.

3. De kompetente myndigheder underretter ESMA om enhver ændring i de oplysninger, der er afgivet i henhold til stk. 2, og tilsender straks ESMA et ajourført sammendrag af de relevante love og administrative bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1.

4. Hvis de kompetente myndigheder ikke er ansvarlige for at føre tilsyn med og sikre håndhævelsen af de love og administrative bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, offentliggør de kontaktoplysninger om, hvor der kan indhentes oplysninger om de love og administrative bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, på deres websteder.

5. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer for underretninger i henhold til denne artikel.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. ESMA offentliggør og ajourfører sammendraget, jf. stk. 2, af og hyperlinkene til de kompetente myndigheders websteder, jf. stk. 1, på sit websted. ESMA kan ikke holdes ansvarlig for oplysningerne i sammendraget.

7. De kompetente myndigheder udgør de fælles kontaktpunkter, som er ansvarlige for at oplyse om markedsføringsreglerne i deres respektive medlemsstater.

8. De kompetente myndigheder skal regelmæssigt og mindst en gang årligt rapportere til ESMA om de håndhævelsesforanstaltninger, de har truffet det foregående år på baggrund af nationale love og administrative bestemmelser vedrørende crowdfundingtjenesteudbyderes markedsføringsmateriale. Rapporten skal navnlig omfatte:

a) såfremt det er relevant, det samlede antal håndhævelsesforanstaltninger angivet efter forseelsestype
b) såfremt de er tilgængelige, resultaterne af håndhævelsesforanstaltningerne, herunder typer af pålagte sanktioner eller de retsmidler, som crowdfundingtjenesteudbyderen har stillet til rådighed, og
c) eventuelle eksempler på, hvordan de kompetente myndigheder har håndteret crowdfundingtjenesteudbyderes manglende overholdelse af nationale love og administrative bestemmelser.

KAPITEL VI

Kompetente myndigheder og ESMA

Artikel 29

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for at varetage de funktioner og opgaver, der er fastsat i denne forordning, og underretter ESMA herom.

2. Hvis medlemsstaterne udpeger mere end én kompetent myndighed i henhold til stk. 1, fastlægger de deres respektive opgaver og udpeger én af dem som fælles kontaktpunkt for grænseoverskridende administrativt samarbejde mellem de kompetente myndigheder og med ESMA.

3. ESMA offentliggør en liste over de kompetente myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 1, på sit websted.

Artikel 30

De kompetente myndigheders beføjelser

1. For at kunne varetage deres opgaver i henhold til denne forordning skal de kompetente myndigheder have mindst følgende undersøgelsesbeføjelser i overensstemmelse med national ret:

a) at kræve, at de crowdfundingtjenesteudbydere og tredjeparter, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, og de fysiske eller juridiske personer, der kontrollerer dem eller kontrolleres af dem, tilvejebringer oplysninger og dokumenter
b) at kræve, at revisorer og ledere hos crowdfundingtjenesteudbydere og hos tredjeparter, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, tilvejebringer oplysninger
c) at gennemføre kontrolbesøg og undersøgelser på stedet på andre steder end i fysiske personers private boliger og med henblik herpå skaffe sig adgang til lokaler for at få adgang til dokumenter og andre oplysninger i enhver form, når der er rimelig mistanke om, at dokumenter og andre oplysninger vedrørende genstanden for kontrollen eller undersøgelsen kan være relevant som bevis for en overtrædelse af denne forordning.

2. For at kunne varetage deres opgaver i henhold til denne forordning skal de kompetente myndigheder have mindst følgende tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret:

a) at stille et crowdfundingudbud i bero i højst ti på hinanden følgende arbejdsdage for hver gang der er rimelig mistanke om, at denne forordning er blevet overtrådt
b) at forbyde markedsføringsmateriale eller stille det i bero eller kræve, at en crowdfundingtjenesteudbyder eller en tredjepart, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, indstiller markedsføringsmateriale eller stiller det i bero i højst ti på hinanden følgende arbejdsdage for hver gang der er rimelig mistanke om, at denne forordning er blevet overtrådt
c) at forbyde et crowdfundingudbud, hvis de finder, at denne forordning er blevet overtrådt, eller hvis der er rimelig mistanke om, at den vil blive overtrådt
d) at stille udbuddet af crowdfundingtjenester i bero eller kræve, at en crowdfundingtjenesteudbyder stiller det i bero, i højst ti på hinanden følgende arbejdsdage for hver gang, der er rimelig mistanke om, at denne forordning er blevet overtrådt
e) at forbyde udbud af crowdfundingtjenester, hvis de finder, at denne forordning er blevet overtrådt
f) at offentliggøre, at en crowdfundingtjenesteudbyder eller en tredjepart, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, ikke overholder sine forpligtelser
g) at offentliggøre, eller kræve, at en crowdfundingtjenesteudbyder eller en tredjepart, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, offentliggør, alle væsentlige oplysninger, som kan påvirke udbuddet af crowdfundingtjenesten, for at sikre investorbeskyttelse eller et velfungerende marked
h) at stille udbuddet af crowdfundingtjenester i bero eller kræve, at en crowdfundingtjenesteudbyder eller en tredjepart, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, stiller det i bero, hvis de kompetente myndigheder finder, at crowdfundingtjenesteud-

byderens situation gør, at udbuddet af crowdfundingtjenesten ville være til skade for investorernes interesser

i) at overdrage eksisterende kontrakter til en anden crowdfundingtjenesteudbyder i tilfælde, hvor en crowdfundingtjenesteudbyders tilladelse inddrages i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, første afsnit, litra c), med forbehold af samtykke fra kunderne og den modtagende crowdfunding-tjenesteudbyder.

Enhver foranstaltning, der træffes under udøvelse af beføjelserne i henhold til dette stykke, skal være forholdsmæssig, behørigt begrundet og truffet i overensstemmelse med artikel 40.

3. Den kompetente myndighed kan, hvis det er nødvendigt i henhold til national ret, bede den relevante judicielle myndighed om at tage stilling til anvendelsen af de beføjelser, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

4. Den crowdfundingtjenesteudbyder, som de eksisterende kontrakter overdrages til, jf. stk. 2, første afsnit, litra o), skal have tilladelse til at udbyde crowdfundingtjenester i den samme medlemsstat, hvor den oprindelige crowdfundingtjenesteudbyder var meddelt tilladelse.

5. De kompetente myndigheder udøver deres i stk. 1 og 2 omhandlede funktioner og beføjelser på en af følgende måder:

a) direkte
b) i samarbejde med andre myndigheder
c) på deres eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
d) ved anmodning til de kompetente judicielle myndigheder.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der er indført passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver.

7. En fysisk eller juridisk person, der stiller oplysninger til rådighed for den kompetente myndighed i overensstemmelse med denne forordning, anses ikke for at have overtrådt nogen af de fortrolighedskrav, som måtte være pålagt ifølge kontrakter, love eller administrative bestemmelser, og kan ikke på nogen måde drages til ansvar for en sådan underretning.

Artikel 31

Samarbejde mellem de kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder samarbejder med hinanden med henblik på anvendelsen af denne forordning. De udveksler oplysninger uden unødig forsinkelse og samarbejder om undersøgelses-, tilsyns- og håndhævelsesaktiviteter.

Hvis medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1, har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for en overtrædelse af denne forordning, sikrer de, at der er indført passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at holde kontakt med de judicielle, retsforfølgende eller strafferetlige myndigheder inden for deres jurisdiktion med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om overtrædelser af denne forordning og til at give andre kompetente myndigheder samt ESMA de samme oplysninger, således at disse kan opfylde deres forpligtelse til at samarbejde med henblik på anvendelsen af denne forordning.

2. En kompetent myndighed kan kun nægte at reagere på en anmodning om oplysninger eller en anmodning om at samarbejde om en undersøgelse under følgende særlige omstændigheder:

a) når efterkommelse af anmodningen kan forventes at få negativ indvirkning på medlemsstatens egen undersøgelse, håndhævelsesaktiviteter eller en strafferetlig efterforskning
b) når der allerede er indledt retsforfølgning for de samme handlinger og mod de samme fysiske eller juridiske personer ved den anmodede medlemsstats myndigheder
c) når der i forhold til sådanne fysiske eller juridiske personer allerede er afsagt en endelig dom for de samme handlinger i den anmodede medlemsstat.

3. De kompetente myndigheder leverer efter anmodning og uden unødig forsinkelse alle oplysninger, der er nødvendige med henblik på anvendelsen af denne forordning.

4. En kompetent myndighed kan anmode om bistand fra den kompetente myndighed i en anden medlemsstat med henblik på kontrolbesøg eller undersøgelser på stedet.

En anmodende kompetent myndighed underretter ESMA om enhver anmodning som omhandlet i første afsnit. Når en kompetent myndighed modtager en anmodning fra en kompetent myndighed i en anden medlemsstat om at gennemføre et kontrolbesøg eller en undersøgelse på stedet, kan den foretage en af følgende:

a) selv gennemføre kontrolbesøget eller undersøgelsen på stedet
b) tillade, at den kompetente myndighed, der har fremsat anmodningen, deltager i et kontrolbesøg eller en undersøgelse på stedet
c) tillade, at den kompetente myndighed, der har fremsat anmodningen, selv gennemfører kontrolbesøget eller undersøgelsen på stedet
d) udpege revisorer eller sagkyndige til at gennemføre kontrolbesøget eller undersøgelsen på stedet
e) dele specifikke opgaver i forbindelse med tilsynsaktiviteter med de andre kompetente myndigheder.

5. De kompetente myndigheder kan indbringe situationer, hvor en anmodning om samarbejde, navnlig med hensyn til udveksling af oplysninger, er blevet afvist, eller hvor der ikke er reageret på anmodningen inden for en rimelig frist, for ESMA. Uden at det berører artikel 258 i TEUF, kan ESMA i sådanne situationer handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. De kompetente myndigheder koordinerer deres tilsyn tæt for at identificere og afhjælpe overtrædelser af denne forordning, udvikle og fremme bedste praksis, lette samarbejde, fremme en ensartet fortolkning og tilvejebringe vurderinger på tværs af jurisdiktioner i tilfælde af eventuelle uoverensstemmelser.

7. Hvis en national kompetent myndighed finder, at et af kravene i henhold til denne forordning ikke er opfyldt, eller har grund til at antage, at dette er tilfældet, underretter den den kompetente myndighed for den eller de enheder, der mistænkes for en sådan overtrædelse, om sine konklusioner på en tilstrækkelig detaljeret måde.

8. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke oplysninger der skal udveksles mellem de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. maj 2022.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere denne forordning ved at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

9. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer for samarbejde og udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. maj 2022.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 32

Samarbejde mellem de kompetente myndigheder og ESMA

1. De kompetente myndigheder og ESMA arbejder tæt sammen med henblik på denne forordning og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010. De udveksler oplysninger for at varetage deres opgaver i henhold til dette kapitel.

2. I tilfælde af et kontrolbesøg eller en undersøgelse på stedet med grænseoverskridende virkninger koordinerer ESMA besøget eller undersøgelsen, hvis en af de kompetente myndigheder anmoder herom.

3. De kompetente myndigheder giver straks ESMA alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan varetage sine opgaver, i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af nærværende artikel udarbejder ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer for samarbejde og udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og ESMA.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 10. maj 2022.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 33

Samarbejde med andre myndigheder

Hvis en crowdfundingtjenesteudbyder deltager i andre aktiviteter end dem, der er omfattet af den tilladelse, som er omhandlet i artikel 12, samarbejder de kompetente myndigheder med de myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med sådanne andre aktiviteter som fastsat i den relevante EU-ret eller nationale ret.

Artikel 34

Meddelelsespligt

Medlemsstaterne meddeler senest den 10. november 2021 Kommissionen og ESMA de love og administrative bestemmelser, herunder eventuelle relevante strafferetlige bestemmelser, som gennemfører dette kapitel. Medlemsstaterne meddeler uden unødig forsinkelse Kommissionen og ESMA eventuelle senere ændringer heraf.

Artikel 35

Tavshedspligt

1. Alle oplysninger, der udveksles mellem de kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, og som vedrører forretnings- eller driftsmæssige vilkår og andre økonomiske eller personlige anliggender, betragtes som fortrolige og er undergivet krav om tavshedspligt, undtagen når den kompetente myndighed på det tidspunkt, hvor oplysningerne meddeles, tilkendegiver, at oplysningerne må videregives, eller når sådan videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retssag.

2. Tavshedspligten gælder for alle fysiske eller juridiske personer, der arbejder eller har arbejdet for den kompetente myndighed eller for enhver tredjepart, hvortil den kompetente myndighed har delegeret sine beføjelser. Oplysninger, der er omfattet af tavshedspligt, må ikke videregives til nogen anden fysisk eller juridisk person eller myndighed, medmindre der er hjemmel dertil i medfør af EU-ret eller national ret.

Artikel 36

Databeskyttelse

For så vidt angår behandlingen af personoplysninger inden for denne forordnings anvendelsesområde varetager de kompetente myndigheder deres opgaver med henblik på anvendelsen af denne forordning i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679.

For så vidt angår ESMA's behandling af personoplysninger inden for nærværende forordnings anvendelsesområde skal den overholde forordning (EU) 2018/1725.

Artikel 37

Forholdsregler

1. Hvis den kompetente myndighed i en medlemsstat, hvor crowdfundingtjenesterne udbydes, har klare og påviselige grunde til at antage, at crowdfundingtjenesteudbyderen eller tredjeparter, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, har begået uregelmæssigheder, eller at crowdfundingtjenesteudbyderen eller tredjeparter har overtrådt deres forpligtelser efter denne forordning, underretter nævnte myndighed den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse, og ESMA herom.

2. Hvis crowdfundingtjenesteudbyderen eller de tredjeparter, der er udpeget til at varetage funktioner i forbindelse med udbud af crowdfundingtjenester, på trods af de foranstaltninger, som den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse, har truffet, fortsat overtræder denne forordning, træffer den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor crowdfundingtjenesterne udbydes, efter at have underrettet den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse, og ESMA alle passende foranstaltninger for at beskytte investorerne og underretter Kommissionen og ESMA herom uden unødig forsinkelse.

3. Hvis en kompetent myndighed er uenig i en foranstaltning, der er truffet af en anden kompetent myndighed i henhold til denne artikels stk. 2, kan den henvise spørgsmålet til ESMA. ESMA kan handle inden for rammerne af de beføjelser, som den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 38

De kompetente myndigheders behandling af klager

1. De kompetente myndigheder indfører procedurer, som giver kunder og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder vedrørende crowdfundingtjenesteudbyderes påståede overtrædelser af denne forordning. I alle tilfælde bør klager accepteres skriftligt eller i elektronisk form og på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor klagen indgives, eller på et sprog, der accepteres af den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder.

2. Oplysninger om de klageprocedurer, der er omhandlet i stk. 1, stilles til rådighed på den enkelte kompetente myndigheds websted og meddeles ESMA. ESMA offentliggør på sit websted henvisningerne til afsnit om klageprocedurer på de kompetente myndigheders websteder.

KAPITEL VII

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

Artikel 39

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser efter artikel 30 og medlemsstaternes ret til at indføre og pålægge strafferetlige sanktioner, sørger medlemsstaterne i overensstemmelse med national ret for, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe passende andre administrative foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning. Sådanne administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal som minimum gælde for:

a) overtrædelser af artikel 3, 4 og 5, artikel -6, stk. 1-6, artikel 7, stk. 1-4, artikel 8, stk. 1-6, artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, artikel 15, stk. 2 og 3, artikel 16, stk. 1, artikel 18, stk. 1 og 4, artikel 19, stk. 1-6, artikel 20, stk. 1 og 2, artikel 21, stk. 1-7, artikel 22, artikel 23, stk. 2-14, artikel 24, 25 og 26 og artikel 27, stk. 1-3
b) manglende samarbejde eller imødekommenhed i forbindelse med en undersøgelse eller et kontrolbesøg eller en anmodning omfattet af artikel 30, stk. 1.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

Medlemsstaterne meddeler senest den 10. november 2021 i detaljer Kommissionen og ESMA de i første og andet afsnit omhandlede bestemmelser. De giver straks Kommissionen og ESMA meddelelse om eventuelle senere ændringer heraf.

2. Medlemsstaterne sikrer i overensstemmelse med deres nationale ret, at de kompetente myndigheder har beføjelser til som minimum at pålægge følgende administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i forbindelse med de i stk. 1, første afsnit, litra a), anførte overtrædelser:

a) en offentlig erklæring, der angiver den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen, og overtrædelsens art

b) en afgørelse, som pålægger den fysiske eller juridiske person at bringe den adfærd, der udgør en overtrædelse, til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan adfærd

c) et forbud mod, at noget medlem af ledelsesorganet i den juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen, eller enhver anden fysisk person, der er gjort ansvarlig for overtrædelsen, udøver ledelsesfunktioner hos crowdfundingtjenesteudbydere

d) administrative maksimumbøder på mindst det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fortjenesten kan beregnes, også selv om dette overstiger maksimumbeløbene i litra e)

e) for juridiske personer administrative maksimumbøder på mindst 500 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i den nationale valuta den 9.november 2020 eller op til 5 % af den pågældende juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste tilgængelige regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt. Hvis den juridiske person er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, der skal udarbejde konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU[23)], er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med de relevante EU-regler på regnskabsområdet ifølge det seneste tilgængelige konsoliderede regnskab, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt

f) for fysiske personer administrative maksimumbøder på mindst 500 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i den nationale valuta den 9. november 2020.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere sanktioner eller foranstaltninger og højere administrative bødeniveauer end dem, der er fastsat i denne forordning, for både fysiske og juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen.

Artikel 40

Udøvelse af tilsynsbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner

1. Ved fastsættelsen af arten og niveauet af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der skal pålægges i overensstemmelse med artikel 39, tager de kompetente myndigheder hensyn til, i hvilket omfang overtrædelsen er forsætlig eller skyldes uagtsomhed, og alle andre relevante omstændigheder, herunder, hvis det er relevant:

a) overtrædelsens grovhed og varighed
b) graden af ansvar hos den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen
c) den finansielle styrke hos den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen, med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst og nettoaktiver
d) størrelsen af den opnåede fortjeneste eller det undgåede tab for den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen, i det omfang disse beløb kan beregnes
e) tabene for tredjeparter som følge af overtrædelsen, i det omfang disse beløb kan beregnes

f) i hvilken grad den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen, samarbejder med den kompetente myndighed, uden at dette dog berører kravet om tilbagebetaling af den pågældende persons opnåede fortjeneste eller undgåede tab
g) overtrædelser, som den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for overtrædelsen, tidligere har begået
h) overtrædelsens indvirkning på investorers interesser.

2. De kompetente myndigheder udøver deres i artikel 39 omhandlede funktioner og beføjelser i overensstemmelse med artikel 30, stk. 2, andet afsnit.

3. Ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger efter artikel 39 samarbejder de kompetente myndigheder tæt for at sikre, at udøvelsen af deres tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser og de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som de pålægger, er effektive og hensigtsmæssige efter denne forordning. De samordner deres indsats med henblik på at undgå dobbeltarbejde og overlap ved udøvelsen af deres tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, og når de pålægger administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i grænseoverskridende sager.

Artikel 41

Klageadgang

Medlemsstaterne sikrer, at enhver afgørelse, der er truffet i medfør af denne forordning, er behørigt begrundet og kan prøves ved en domstol. Retten til at indbringe en afgørelse for en domstol gælder også, hvis der ikke er truffet en afgørelse senest seks måneder efter indgivelsen af en ansøgning om tilladelse, der indeholder alle de krævede oplysninger.

Artikel 42

Offentliggørelse af afgørelser

1. En afgørelse, som pålægger administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger for overtrædelse af denne forordning, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websteder umiddelbart efter, at den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, er underrettet om afgørelsen. Offentliggørelsen skal som minimum omfatte oplysninger om overtrædelsens type og art og identiteten på de ansvarlige fysiske eller juridiske personer. Denne forpligtelse gælder ikke for afgørelser, der pålægger foranstaltninger af undersøgelsesmæssig karakter.

2. Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelse af juridiske enheders identitet eller af fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være uforholdsmæssig efter en vurdering fra sag til sag af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis en sådan offentliggørelse ville bringe en igangværende undersøgelse i fare, gør de kompetente myndigheder et af følgende:
a) udsætter offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere
b) offentliggør afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning i anonymiseret form på en måde, der er i overensstemmelse med national ret, hvis en sådan offentliggørelse i anonymiseret form sikrer effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger

c) undlader at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre proportionaliteten af offentliggørelsen af en sådan afgørelse vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

Ved en afgørelse om offentliggørelse i anonymiseret form af en sanktion eller foranstaltning som omhandlet i første afsnit, litra b), kan offentliggørelsen af de relevante oplysninger udsættes i en rimelig periode, hvis det forudses, at grundene til offentliggørelse i anonymiseret form vil ophøre med at eksistere i løbet af nævnte periode.

3. Hvis afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning kan indbringes for de relevante judicielle eller andre myndigheder, offentliggør de kompetente myndigheder straks sådanne oplysninger på deres officielle websted sammen med eventuelle efterfølgende oplysninger om udfaldet af en sådan appel. En afgørelse, der annullerer en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, offentliggøres også.

4. De kompetente myndigheder sikrer, at en offentliggørelse i overensstemmelse med denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år efter offentliggørelsen. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen forbliver kun på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt i overensstemmelse med de relevante databeskyttelsesregler.

Artikel 43

Indberetning af sanktioner og administrative foranstaltninger til ESMA

1. Den kompetente myndighed giver årligt ESMA aggregerede oplysninger om alle administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i overensstemmelse med artikel 39. ESMA offentliggør oplysningerne i en årlig rapport.

Hvis medlemsstaterne har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1, for overtrædelser af de i nævnte stykke omhandlede bestemmelser, forsyner deres kompetente myndigheder årligt ESMA med anonymiserede og aggregerede oplysninger vedrørende alle strafferetlige efterforskninger, der er iværksat, og strafferetlige sanktioner, der er pålagt. ESMA offentliggør oplysninger om pålagte strafferetlige sanktioner i en årlig rapport.

2. Har den kompetente myndighed offentliggjort administrative sanktioner, andre administrative foranstaltninger eller strafferetlige sanktioner, indberetter den dem samtidig til ESMA.

3. De kompetente myndigheder underretter ESMA om alle de administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres, herunder eventuelle klager i denne forbindelse og udfaldet af disse. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder modtager oplysninger og den endelige dom i forbindelse med eventuelle strafferetlige sanktioner, der pålægges, og videregiver disse til ESMA. ESMA fører en central database over sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der indberettes til den, udelukkende med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun ESMA, EBA og de kompetente myndigheder må have adgang til denne database, og den skal ajourføres på baggrund af de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

KAPITEL VIII

Delegerede retsakter

Artikel 44

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 48, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på 36 måneder fra den 9. november 2020.

3. Den i artikel 48, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 48, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

KAPITEL IX

Afsluttende bestemmelser

Artikel 45

Rapport

1. Inden den 10. november 2023 forelægger Kommissionen efter høring af ESMA og EBA en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, i givet fald ledsaget af et lovgivningsforslag.

2. Rapporten skal indeholde en vurdering af følgende:

a) hvordan markedet for crowdfundingtjenesteudbydere i Unionen fungerer, herunder markedsudvikling og -tendenser, idet der tages hensyn til tilsynserfaringer, antallet af crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, og deres markedsandele samt denne forordnings indvirkning på anden relevant EU-ret, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF, 2011/61/EU[24)] og 2014/65/EU og forordning (EU) 2017/1129

b) om omfanget af de tjenester, der er omfattet af denne forordning, stadig er hensigtsmæssigt i forhold til den tærskelværdi, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, litra c)

c) anvendelsen af instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, i grænseoverskridende udbud af crowdfundingtjenester

d) om omfanget af de tjenester, der er omfattet af denne forordning, stadig er hensigtsmæssigt under hensyntagen til udviklingen af forretningsmodeller, der omfatter formidling af finansielle fordringer, herunder overdragelse eller salg til tredjepartsinvestorer af lånefordringer ved hjælp af crowdfundingplatforme

e) om der er behov for justeringer af definitionerne i denne forordning, herunder definitionen af en erfaren investor i artikel 2, stk. 1, litra j), og kriterierne i bilag II i lyset af deres effektivitet med hensyn til at sikre investorbeskyttelse

f) om kravene i artikel 4, stk. 1, og artikel 6 og 24 stadig er hensigtsmæssige med henblik på at forfølge denne forordnings målsætninger for så vidt angår ledelse, overholdelse og videregivelse af oplysninger vedrørende individuel porteføljepleje af lån og i lyset af lignende tjenester, der udbydes i forhold til værdipapirer i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU

g) denne forordnings indvirkning på, at Unionens indre marked for crowdfundingtjenester fungerer korrekt, herunder indvirkningen på SMV'ers adgang til finansiering og på investorer og andre kategorier af fysiske eller juridiske personer, som påvirkes af disse tjenester

h) gennemførelsen af teknologisk innovation i crowdfundingsektoren, herunder anvendelse af nye innovative forretningsmodeller og teknologier

i) om de tilsynsmæssige krav i artikel 11 stadig er hensigtsmæssige med henblik på at forfølge denne forordnings målsætninger, navnlig for så vidt angår niveauet for minimumskravet til kapitalgrundlag, definitionen af kapitalgrundlag, anvendelsen af forsikring og kombinationen af kapitalgrundlag og forsikring

j) om der er behov for ændringer af kravene om oplysninger til kunder i artikel 19 eller af investorbeskyttelsesforanstaltningerne i artikel 21

k) om den i artikel 21, stk. 7, fastsatte værdi fortsat er hensigtsmæssig med henblik på at forfølge denne forordnings målsætninger

l) effekten af de sprog, der accepteres af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 23, stk. 2 og 3

m) anvendelsen af de opslagstavler, der er omhandlet i artikel 25, herunder indvirkningen på det sekundære marked for lån, værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding

n) de virkninger, som de nationale love og administrative bestemmelser vedrørende crowdfundingtjenesteudbyderes markedsføringsmateriale har, på friheden til at udbyde tjenester, konkurrencevilkårene og investorbeskyttelsen

o) anvendelsen af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger og navnlig et eventuelt behov for yderligere harmonisering af de administrative sanktioner, der er fastsat for overtrædelse af denne forordning

p) nødvendigheden af og proportionaliteten i at pålægge crowdfundingtjenesteudbydere forpligtelser til at overholde den nationale ret til gennemførelse af direktiv (EU) 2015/849 med hensyn til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og at tilføje sådanne crowdfundingtjenesteudbydere til listen over forpligtede enheder med henblik på nævnte direktiv

q) hensigtsmæssigheden af at lade enheder, der er etableret i tredjelande, kunne få tilladelse som crowdfundingtjenesteudbydere i henhold til denne forordning

r) samarbejdet mellem de kompetente myndigheder og ESMA samt de kompetente myndigheders egnethed som tilsynsførende for denne forordning

s) muligheden for at indføre specifikke foranstaltninger i denne forordning med henblik på at fremme bæredygtige og innovative crowdfundingprojekter samt anvendelsen af EU-midler

t) det samlede antal og markedsandelen af crowdfundingtjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse i henhold til denne forordning i perioden fra den 10. november 2021 til den 10. november 2022, opdelt efter små, mellemstore og store virksomheder

u) mængder, antal projekter og tendenser for så vidt angår det grænseoverskridende udbud af crowdfundingtjenester pr. medlemsstat

v) andelen af de crowdfundingtjenester, der udbydes i henhold til denne forordning, på det globale crowdfundingmarked og Unionens finansielle marked

w) crowdfundingtjenesteudbyderes omkostninger ved efterlevelse af denne forordning som procentdel af driftsomkostningerne

x) omfanget af de investeringer, som investorer har trukket tilbage under betænkningstiden, deres andel af det samlede omfang af investeringer og på grundlag af disse oplysninger en vurdering af, om varigheden og arten af den betænkningstid, der er fastsat i artikel 22, er hensigtsmæssig og ikke skader effektiviteten af kapitalrejsningsprocessen eller investorbeskyttelsen

y) antallet og beløbet af administrative bøder og strafferetlige sanktioner, der er pålagt i henhold til eller i forbindelse med denne forordning, opdelt efter medlemsstat

z) typer og tendenser for så vidt angår svigagtig adfærd hos investorer, crowdfundingtjenesteudbydere og tredjeparter i forbindelse med denne forordning.

Artikel 46

Ændring af forordning (EU) 2017/1129

I artikel 1, stk. 4, i forordning (EU) 2017/1129 tilføjes følgende litra:

»k) udbud af værdipapirer til offentligheden fra en crowdfundingtjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 (*3), forudsat at det ikke overstiger den tærskel, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 1, stk. 2, litra c).

Artikel 47

Ændring af direktiv (EU) 2019/1937

I del I. B i bilaget til direktiv (EU) 2019/1937 tilføjes følgende nummer:

»xxi) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og om ændring af forordning (EU) 2017/1129 og direktiv (EU) 2019/1937 (EUT L 347 af 20.10.2020, s. 1).«

Artikel 48

Overgangsperiode med hensyn til crowdfundingtjenester, der udbydes i overensstemmelse med national ret

1. Crowdfundingtjenesteudbydere kan i overensstemmelse med relevant national ret fortsat udbyde crowdfundingtjenester, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, indtil den 10. november 2022, eller indtil de er meddelt en tilladelse som omhandlet i denne forordnings artikel 12, alt efter hvad der indtræffer først.

2. Medlemsstaterne kan i den overgangsperiode, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, indføre forenklede tilladelsesprocedurer for enheder, der på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden har tilladelse til at udbyde crowdfundingtjenester i henhold til national ret. De kompetente myndigheder sikrer, at kravene i artikel 12 er overholdt, inden de meddeler tilladelse i henhold til sådanne forenklede procedurer.

3. Senest den 10. maj 2022 foretager Kommissionen efter høring af ESMA en vurdering af anvendelsen af denne forordning på crowdfundingtjenesteudbydere, der kun udbyder crowdfundingtjenester på nationalt niveau, og af denne forordnings indvirkning på udviklingen af de nationale crowdfundingmarkeder og på adgangen til finansiering. På grundlag af denne vurdering tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 44 for at forlænge den periode, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, én gang med en periode på 12 måneder.

Artikel 49

Midlertidig undtagelse med hensyn til tærsklen i artikel 1, stk. 2, litra c)

Hvis den samlede tærskelværdi for offentliggørelse af et prospekt i henhold til forordning (EU) 2017/1129 i en medlemsstat er på mindre end 5 000 000 EUR, finder nærværende forordning i en periode på 24 måneder fra den 10. november 2021 uanset nærværende forordnings artikel 1, stk. 2, litra c), kun anvendelse på crowdfundingudbud med en samlet værdi på op til denne tærskelværdi i den pågældende medlemsstat.

Artikel 50

Gennemførelse af ændring af direktiv (EU) 2019/1937

1. Medlemsstaterne vedtager, offentliggør og anvender senest den 10. november 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 47. Hvis denne dato ligger forud for den gennemførelsesdato, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, i direktiv (EU) 2019/1937, udskydes vedtagelsen, offentliggørelsen og anvendelsen af sådanne love og administrative bestemmelser indtil den gennemførelsesdato, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, i direktiv (EU) 2019/1937.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og ESMA teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af artikel 47.

Artikel 51

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Den finder anvendelse fra den 10. november 2021.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. oktober 2020.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

M. ROTH

Formand

BILAG I

DOKUMENTET MED CENTRAL INVESTORINFORMATION

Del A: Oplysninger om projektejeren/-erne og crowdfundingprojektet

a) Identitet, juridisk form, ejerskab, ledelse og kontaktoplysninger

b) Alle fysiske og juridiske personer, der er ansvarlige for oplysningerne i dokumentet med central investorinformation. For så vidt angår fysiske personer, herunder medlemmer af projektejerens administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer, angives den fysiske persons navn og stillingsbetegnelse; for så vidt angår juridiske personer angives deres navn og vedtægtsmæssige hjemsted

Følgende ansvarserklæring:

»Projektejeren erklærer, at efter dennes bedste overbevisning er ingen oplysninger blevet udeladt eller i væsentlig grad vildledende eller unøjagtige. Projektejeren er ansvarlig for udarbejdelsen af dette dokument med central investorinformation.«

c) Projektejerens hovedvirksomhed; produkter eller tjenester, der udbydes af projektejeren

d) Et hyperlink til projektejerens seneste regnskab, hvis det foreligger

e) Årlige finansielle nøgletal for projektejeren for de seneste tre år, hvis de foreligger

f) En beskrivelse af crowdfundingprojektet, herunder dets formål og væsentligste karakteristika.

Del B: De væsentligste karakteristika ved crowdfundingprocessen og, alt efter hvad der er relevant, betingelserne for kapitalrejsning eller lånoptagelse

a) Den målkapital, der som minimum skal rejses, eller det lån, der som minimum skal optages, i ét crowdfundingudbud, og antal udbud, der er blevet gennemført af projektejeren eller crowdfundingtjenesteudbyderen for crowdfundingprojektet

b) Fristen for at nå målet for kapitalrejsningen eller lånoptagelsen
c) Oplysninger om konsekvenserne, hvis målkapitalen ikke rejses, eller lånoptagelsen ikke nås, før fristen
d) Det største udbudsbeløb, hvis det er forskelligt fra målkapitalen eller lånoptagelsen, jf. litra a)
e) Kapitalgrundlag afsat til crowdfundingprojektet af projektejeren
f) Ændring i sammensætningen af projektejerens kapital eller lån i forbindelse med crowdfundingudbuddet
g) En eventuel betænkningstid for mindre erfarne investorer forud for indgåelse af en aftale og betingelserne herfor.

Del C: Risikofaktorer

Fremstilling af de væsentligste risici, der er forbundet med at finansiere crowdfundingprojektet, og med sektoren, projektet, projektejeren og værdipapirerne samt instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, eller lån, herunder, hvis det er relevant, geografiske risici.

Del D: Oplysninger vedrørende udbud af værdipapirer og instrumenter, der er godkendt til crowdfunding

a) Samlet værdi og type af de værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, som skal udbydes
b) Tegningskurs
c) Om overtegning accepteres, og hvordan denne allokeres
d) Tegnings- og betalingsvilkår
e) Deponering og levering af værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, til investorer
f) Hvis investeringen er sikret af en garanti eller ved sikkerhedsstillelse:

   i) om garanti- eller sikkerhedsstilleren er en juridisk person

   ii) garanti- eller sikkerhedsstillerens identitet, juridiske form og kontaktoplysninger

   iii) oplysninger om arten af og vilkårene for garantien eller sikkerhedsstillelsen
g) Hvis relevant, en fast forpligtelse til at købe de værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, tilbage og fristen for et sådant tilbagekøb
h) For andre instrumenter end aktieinstrumenter, den nominelle rente, datoen for forrentningens begyndelse, datoerne for rentebetalinger, udløbsdatoen og det relevante afkast.

Del E: Oplysninger om special purpose vehicles (SPV)

a) Om der er en SPV som mellemled mellem projektejeren og investoren
b) SPV'ens kontaktoplysninger.

Del F: Investorrettigheder

a) Centrale rettigheder, der er knyttet til de værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding
b) Begrænsninger, som de værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, er underlagt, herunder aktionæraftaler eller andre ordninger, der forhindrer deres omsættelighed
c) Beskrivelse af eventuelle begrænsninger på overførsel af de værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding
d) Investorens muligheder for at udtræde af investeringen

e) For aktieinstrumenter, fordeling af kapital og stemmerettigheder før og efter den af udbuddet følgende kapitalforøgelse (idet det antages, at alle de værdipapirer eller instrumenter, der er godkendt til crowdfunding, bliver tegnet).

Del G: Oplysninger vedrørende lån

Hvis crowdfundingudbuddet omfatter formidling af lån, skal dokumentet med central investorinformation i stedet for de i dette bilags del D, E og F omhandlede oplysninger indeholde oplysninger om følgende:

a) Lånets art, løbetid og vilkår
b) Gældende rentesatser eller, hvis det er relevant, anden kompensation til investoren
c) Risikobegrænsende foranstaltninger, herunder eventuelle sikkerhedsstillere eller garantistillere eller andre typer af garantier
d) Plan for tilbagebetaling af hovedstolen og betaling af renter
e) Eventuelle misligholdelser af kreditaftaler fra projektejerens side inden for de seneste fem år
f) Forvaltningen af lånet, herunder i situationer, hvor projektejeren ikke opfylder sine forpligtelser.

Del H: Gebyrer, oplysninger og retlig prøvelse

a) Gebyrer og omkostninger for investor i forbindelse med investeringen, herunder administrative omkostninger som følge af salg af instrumenter, der er godkendt til crowdfunding
b) Hvor og hvordan der gratis kan indhentes yderligere oplysninger om crowdfundingprojektet, projektejeren og SPV'en
c) Hvordan og til hvem investoren kan rette en klage over investeringen eller over projektejerens optræden eller crowdfundingtjenesteudbyderen.

Del I: Oplysninger om individuel porteføljepleje af lån, som crowdfundingtjenesteudbydere skal give

a) Crowdfundingtjenesteudbyderens identitet, juridiske form, ejerskab, ledelse og kontaktoplysninger
b) Den minimale og maksimale rente på lån, som kan indgå i investorernes individuelle porteføljer
c) Den korteste og længste løbetid for lån, som kan indgå i investorernes individuelle porteføljer
d) Hvis det er relevant, intervallet for og fordelingen af de risikokategorier, som lånene falder ind under, samt misligholdelsesraterne og den vægtede gennemsnitlige årlige rente pr. risikokategori med en yderligere opdeling efter det år, hvor lånene blev ydet via crowdfundingtjenesteudbyderen
e) De centrale elementer i den interne metode til kreditrisikovurdering af individuelle crowdfundingprojekter og fastlæggelse af risikokategorierne
f) Hvis der tilbydes et mål for investeringsafkastet, det annualiserede mål og konfidensintervallet for dette annualiserede mål i investeringsperioden, idet der tages hensyn til gebyrer og misligholdelsesrater
g) Procedurer, interne metoder og kriterier for udvælgelse af crowdfundingprojekter til investors individuelle låneportefølje
h) Dækning og betingelser for eventuelle gældende kapitalgarantier
i) Forvaltningen af porteføljelån, herunder i situationer, hvor en projektejer ikke opfylder sine forpligtelser
j) Strategier for risikospredning
k) Gebyrer, som projektejer eller investor skal betale, herunder eventuelle fradrag i de renter, som projektejer skal betale.

BILAG II

ERFARNE INVESTORER I DENNE FORORDNINGS FORSTAND

I. Identifikationskriterier

En erfaren investor er en investor, der er bekendt med de risici, der er forbundet med at investere i kapitalmarkeder, og som har tilstrækkelige ressourcer til at påtage sig disse risici uden at udsætte sig for uforholdsmæssige økonomiske konsekvenser. Erfarne investorer kan klassificeres som sådanne, hvis de opfylder identifikationskriterierne i nærværende afsnit, og hvis den procedure, der er fastsat i afsnit II, følges.

Følgende fysiske og juridiske personer anses for at være erfarne investorer i forhold til alle de tjenester, som crowdfundingtjenesteudbydere udbyder i overensstemmelse med denne forordning:

1. Juridiske personer, der opfylder mindst et af følgende kriterier:

   a) kapitalgrundlag på mindst 100 000 EUR

   b) nettoomsætning på mindst 2 000 000 EUR

   c) balance på mindst 1 000 000 EUR
2. Fysiske personer, der opfylder mindst to af følgende kriterier:

   a) personlig bruttoindkomst på mindst 60 000 EUR pr. skatteår eller en portefølje af finansielle instrumenter, defineret som omfattende kontante indeståender og finansielle aktiver, der overstiger 100 000 EUR

   b) investoren arbejder eller har arbejdet i den finansielle sektor i mindst ét år i en stilling, der kræver viden om de påtænkte transaktioner eller tjenester, eller investoren har haft en ledende stilling i mindst 12 måneder hos en juridisk person som anført i punkt 1

   c) investoren har foretaget omfattende transaktioner på kapitalmarkederne gennemsnitligt ti gange pr. kvartal i de foregående fire kvartaler.

II. Anmodning om at blive behandlet som en erfaren investor

Crowdfundingtjenesteudbydere stiller en formular til rådighed for deres investorer, som de kan bruge til at indsende en anmodning om at blive behandlet som en erfaren investor. Formularen skal indeholde de identifikationskriterier, der er fastsat i afsnit I, og en klar advarsel om den investorbeskyttelse, som en erfaren investor vil miste som følge af at blive klassificeret som sådan.

En anmodning om at blive behandlet som en erfaren investor skal indeholde følgende:

1) En attest med angivelse af de af de i afsnit I fastsatte identifikationskriterier, som den anmodende investor opfylder
2) En erklæring om, at den anmodende investor er bekendt med konsekvenserne af at miste den investorbeskyttelse, der er knyttet til statussen som mindre erfaren investor
3) En erklæring om, at den anmodende investor forbliver ansvarlig for rigtigheden af de oplysninger, der gives i anmodningen.

Crowdfundingtjenesteudbyderen tager rimelige skridt til at sikre, at investoren kan klassificeres som en erfaren investor, og gennemfører hensigtsmæssige skriftlige interne politikker for klassificering af investorer. Crowdfundingtjenesteudbyderen godkender anmodningen, medmindre der er rimelig tvivl om, hvorvidt oplysningerne i anmodningen er korrekte. Når investorernes status er bekræftet, underretter crowdfundingtjenesteudbyderen dem udtrykkeligt herom.

Den godkendelse, der er omhandlet i tredje afsnit, har en gyldighed på to år. Investorer, der ønsker at bevare deres status som erfaren investor efter gyldighedsperiodens udløb, indsender en ny anmodning til crowdfundingtjenesteudbyderen.

Erfarne investorer er ansvarlige for, at crowdfundingtjenesteudbyderen holdes underrettet om enhver ændring, der vil kunne påvirke deres klassificering. Hvis crowdfundingtjenesteudbyderen bliver bekendt med, at investoren ikke længere opfylder de oprindelige betingelser, som berettigede vedkommende til at blive behandlet som erfaren investor, underretter crowdfundingtjenesteudbyderen investoren om, at vedkommende vil blive behandlet som en mindre erfaren investor.

III. Erfarne investorer, der er professionelle kunder

Uanset proceduren i dette bilags afsnit II betragtes de enheder, der er omhandlet i afsnit I, punkt 1-4, i bilag II til direktiv 2014/65/EU, som erfarne investorer, hvis de over for crowdfundingtjenesteudbyderen dokumenterer deres status af professionelle.

1) EUT C 367 af 10.10.2018, s. 65.
2) Europa-Parlamentets holdning af 27.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 20.7.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 5.10.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, og om ophævelse af direktiv 2003/71/EF (EUT L 168 af 30.6.2017, s. 12).
7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).
8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).
12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).
13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (EUT L 305 af 26.11.2019, s. 17).
14) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
17) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).
18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1504 af 7. oktober 2020 om ændring af direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter (se side 50 i denne EUT).
19) Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 1075/2013 af 18. oktober 2013 om statistik over aktiver og passiver hos financial vehicle corporations, der deltager i securitisationstransaktioner (EUT L 297 af 7.11.2013, s. 107).
20) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
21) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1).
22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).
23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).